

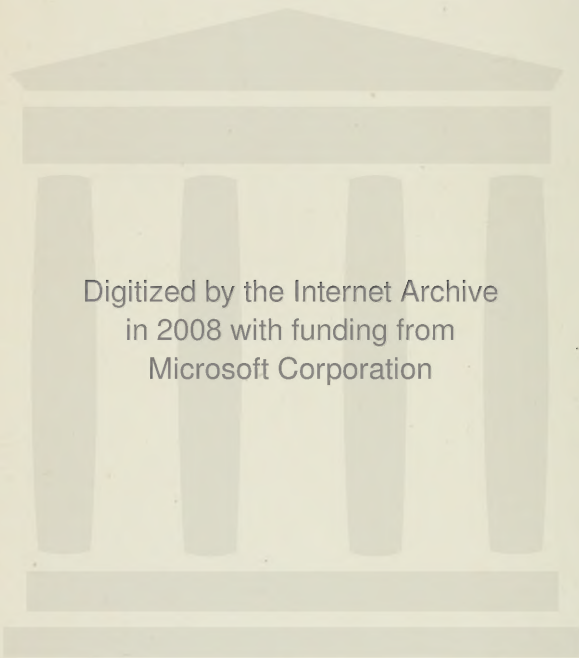

THE LIBRARY
OF
THE UNIVERSITY
OF CALIFORNIA
LOS ANGELES

~~W/10~~

8/6 7/1 car

Digitized by the Internet Archive
in 2008 with funding from
Microsoft Corporation

* * * *Copies of this book in various styles of leather binding
may be obtained on application to the publisher,
MR. HENRY FROWDE, Oxford University Press
Warehouse, Amen Corner, E.C.*

GOLDEN TREASURY
OF
ANCIENT GREEK POETRY

WRIGHT & ABBOTT

a UNIVERSITY of CALIFORNIA
AT
LOS ANGELES
LIBRARY

London
HENRY FROWDE

OXFORD UNIVERSITY PRESS WAREHOUSE

AMEN CORNER, E.C.

THE
GOLDEN TREASURY
OF
ANCIENT GREEK POETRY

BY
R. S. WRIGHT, M.A.

HONORARY FELLOW OF ORIEL COLLEGE

SECOND EDITION, REVISED

BY
EVELYN ABBOTT, M.A., LL.D.

FELLOW AND TUTOR OF BALLIOL COLLEGE

Oxford

AT THE CLARENDON PRESS

MDCCCLXXXIX

120701

ΜΗ ΖΩΗΝ ΜΕΤ' ΑΜΟΥΣΙΑΣ,
ΛΕΙΪ Δ' ἘΝ ΣΤΕΦΑΝΟΙΣΙΝ ΕΪΗΝ.

Euripides

PA
3433
W425

Class

P R E F A C E .

IN this second edition of the Golden Treasury I have introduced some changes :

11 1928
27

1. The number of the pieces selected has been largely increased, especially in the first and second sections, and in the Fragments of the Comic Poets.

2. Headings have been prefixed to the passages with few exceptions.

53

3. The notes have been omitted. But a few of the longer notes, which seemed of peculiar value—either as translations or analyses, or as explanations of the situation in the text—have been collected in the Appendix of Selected Notes. To these notes I have added two : one on Hesiod's *Calendar* : and a second on Alcman's *Agido*.

Thompson

4. In a second Appendix a few translations by various authors, which have become classical, are printed. I have to thank Messrs. BELL and Messrs. MACMILLAN for permission to print the translations by Mr. CALVERLEY and Mr. ARNOLD.

As the lines of Alcaeus, to which the short poem of Sappho, printed on p. 176 (no. v), is a reply, have been omitted in their proper place, I add them here :

Ἴόπλοκ' ἄγνα μελλιχόμειδε Σάπφοι
θέλω τι εἶπην ἀλλά με κωλύει αἰδώς.

EVELYN ABBOTT.

CONTENTS.

I. Epic Poets.

	PAGE
INTRODUCTION	3
<i>ILIAD</i>	
I. <i>Helen on the walls at Troy</i> (Il. iii. 130-244)	7
II. <i>Greeks and Trojans</i> (Il. iv. 422-456)	11
III. <i>Hector and Andromache</i> (Il. vi. 392-502)	13
IV. <i>The watch fires</i> (Il. viii. 553-565)	17
V. <i>Achilles and the gifts</i> (Il. ix. 308-426)	18
VI. <i>Ate</i> (Il. ix. 496-514)	22
VII. <i>Ajax</i> (Il. xi. 544-574)	23
VIII. <i>A snow storm</i> (Il. xii. 278-289)	24
IX. <i>Hector</i> (Il. xv. 263-280)	25
X. <i>Sarpedon</i> (Il. xvi. 666-683)	26
XI. <i>Patroclus</i> (Il. xvii. 424-447)	27
XII. <i>The grief of Achilles</i> (Il. xviii. 1-126)	28
XIII. <i>Achilles on the rampart</i> (Il. xviii. 203-242)	32
XIV. <i>The shield of Achilles</i> (Il. xviii. 368-617)	34
XV. <i>Lycaon</i> (Il. xxi. 67-113)	43

<i>ILLIAD</i> (continued)	PAGE
xvi. <i>Scamander</i> (Il. xxi. 211-382)	45
xvii. <i>The death of Hector</i> (Il. xxii. 297-515)	51
xviii. <i>Achilles and Priam</i> (Il. xxiv. 471-563)	59
xix. <i>The wail for Hector</i> (Il. xxiv. 695-804)	62
 <i>ODYSSEY</i>	
i. <i>Odysseus and Nausicaa</i> (Od. v. 269-vi. 328)	67
ii. <i>Odysseus and Alcinous</i> (Od. vii. 208-225)	86
iii. <i>The return to Ithaca</i> (Od. xiii. 1-95)	87
iv. <i>Telemachus and Odysseus</i> (Od. xvi. 154-233)	91
v. <i>The dog Argus</i> (Od. xvii. 291-327)	94
vi. <i>The vision of Theoclymenus</i> (Od. xx. 345-371)	95
vii. <i>The slaying of the suitors</i> (Od. xxi. 404-434; xxii. 1-125, 203-309, 381-389)	96
viii. <i>Odysseus and Penelope</i> (Od. xxiii. 80-255)	106
 <i>HESIOD</i>	
i. <i>The five ages</i> (Works and Days, 106-201)	113
ii. <i>The invisible watchers</i> (Works and Days, 248-264)	116
iii. <i>Winter</i> (Works and Days, 504-525)	117
iv. <i>Marriage</i> (Works and Days, 695-705)	118
v. <i>A Calendar</i> (Works and Days, 765-828)	119
vi. <i>Zeus and Prometheus</i> (Theogony, 535-617)	121
vii. <i>Typhoeus</i> (Theogony, 820-868)	124
 <i>HOMERIC HYMNS</i>	
i. <i>The blind poet</i> (Apollo, 165-176)	127
ii. <i>The invention of the lyre</i> (Hermes, 39-62)	127
iii. <i>The ox-stealer</i> (Hermes, 235-281)	128
iv. <i>Demeter at Eleusis</i> (Demeter, 98-183)	130
v. <i>Dionysus and the pirates</i> (Dionysus)	133

II. Lyric Poets.

PAGE

INTRODUCTION	139
I. CALLINUS, <i>A war-song</i>	149
II. TERPANDER, <i>To Zeus</i>	150
III. ARCHILOCHUS	
i. <i>He serves Ares and the Muses</i>	150
ii. <i>Spear ever in hand</i>	150
iii. <i>The Euboeans at war</i>	151
iv. <i>Wine on board ship</i>	151
v. <i>His shield</i>	151
vi. <i>Nil admirari</i>	151
vii. <i>Neobule</i>	152
viii. <i>Trust to the Gods</i>	152
ix. <i>The good captain</i>	152
x. <i>Patience</i>	152
xi. <i>A coming storm</i>	153
xii. <i>Nil desperandum</i>	153
xiii. <i>The Dithyramb</i>	153
IV. SIMONIDES OF AMORGUS	
i. <i>Change and decay</i>	154
ii. <i>Life's uncertainty</i>	154
iii. <i>'Modo non genus omne perosus foemineum'</i>	155
V. ALCMAN	
i. <i>Agido</i>	160
ii. <i>Calliope</i>	162
iii. <i>The aged poet</i>	162
iv. <i>Cheese-making</i>	162
v. <i>The sleep of the hills</i>	163

	PAGE
VI. TYRTAEUS	
i. <i>A war song</i>	163
ii. <i>The warrior</i>	164
iii. <i>The glory of the brave</i>	166
iv. <i>March-song</i>	167
VII. MIMNERMUS	
i. <i>Vivamus atque amemus</i>	168
ii. <i>'The leaves of hope'</i>	168
iii. <i>The journey of the sun</i>	169
VIII. ARION, <i>A thanksgiving</i>	169
IX. ALCAEUS	
i. <i>The soldier's hall</i>	170
ii. <i>The ship in a storm</i>	171
iii. <i>'Fill the cup and fill the can'</i>	172
iv. <i>The drougthy season</i>	172
v. <i>Vino pellite curas</i>	173
X. SAPPHO	
i. <i>To Aphrodite</i>	173
ii. <i>The power of beauty</i>	174
iii. <i>The moon and stars</i>	175
iv. <i>The poet of Teos</i>	175
v. <i>To Alcaeus</i>	176
vi. <i>Forsaken</i>	176
vii. <i>Forgotten in death</i>	176
viii. <i>'I cannot mind my wheel, mother'</i>	176
ix. <i>Hesperus</i>	177
x. <i>The apple</i>	177
XI. ERINNA	
i, ii, iii. <i>Three epitaphs</i>	177

XII. SOLON

PAGE

- i. *Salamis* 178
 ii. *Athens* 179
 iii. *The tyrant* 180
 iv. *Man proposes, God disposes* 180
 v. *The ages of life* 182
 vi. *How he aided Athens* 183

XIII. STESICHORUS

- i. *The sun's goblet* 184
 ii. *Tyndareus* 184
 iii. *A palinode* 184
 iv. *Sing of war no more* 185
 v. *Songs of spring* 185

XIV. IBYCUS

- i. *Spring* 185
 ii. *Eros* 186

XV. DEMODOCUS

- i. *The Milesians* 186
 ii. *The Chians* 187
 iii. *The good Cilician* 187
 iv. *'It was the dog that died'* 187

XVI. PHOCYLIDES

- i. *Womankind* 187
 ii. *Night thoughts* 188
 iii. *Virtue* 188

XVII. XENOPHANES

- i. *The banquet* 188
 ii. *He is better than many athletes* 189
 iii. *Poetic theology* 190

	PAGE
XVIII. THEOGNIS	
i. <i>Evil communications</i>	190
ii. <i>Do not make friends of the 'low'</i>	191
iii. <i>Man proposes, God disposes</i>	191
iv. <i>Cyrnus immortalized</i>	192
v. <i>May I triumph over my enemies</i>	192
vi. <i>Why does Zeus tolerate the wicked?</i>	193
vii. <i>The happiest lot</i>	193
viii. <i>He is all true gold</i>	194
ix. <i>Constrain no man at a feast</i>	194
x. <i>He welcomes Clearistus</i>	195
xi. <i>The ship in distress</i>	196
xii. <i>Money is all in all</i>	196
xiii. <i>The sufferings of the Just</i>	197
xiv. <i>Thrift</i>	198
xv. <i>Patience</i>	199
xvi. <i>Hope</i>	199
XIX. HIPPONAX	
i. <i>I owe thee naught</i>	200
ii. <i>Plutus</i>	200
iii. <i>The epicure</i>	200
iv. <i>Stripping for a fight</i>	201
XX. ANACREON	
i. <i>To Artemis</i>	201
ii. <i>To Dionysus</i>	202
iii. <i>To a maiden</i>	202
iv. <i>Bring me wine</i>	203
v. <i>He is old</i>	203
XXI. CALLISTRATUS, <i>Song to Harmodius</i>	204

CONTENTS.

xiii

	PAGE.
XXII. UNKNOWN, <i>Swallow song</i>	205
XXIII. UNKNOWN, <i>Eiresione</i>	206
XXIV. SIMONIDES OF CEOS	
i. <i>To Scopas of Thessaly</i>	206
ii. <i>The heroes of Thermopylae</i>	208
iii. <i>The Spartans at Thermopylae</i>	208
iv. <i>The Athenians at Plataea</i>	208
v. <i>The Lacedaemonians at Plataea</i>	209
vi. <i>Timocreon of Rhodes</i>	209
vii. <i>Cleobulus of Lindus</i>	209
viii. <i>Danae</i>	210
XXV. TIMOCREON, <i>Themistocles</i>	211
XXVI. PRATINAS, <i>A dance song</i>	212
XXVII. HYBRIAS, <i>A drinking song</i>	213
XXVIII. BACCHYLIDES	
i. <i>Happiness</i>	213
ii. <i>Peace</i>	214
iii. <i>Prosperity</i>	214
iv. <i>Visions</i>	215
v. <i>Cassandra</i>	216
XXIX. PINDAR	
i. <i>For Thero of Agrigentum</i> (Olymp. ii)	216
ii. <i>It is safer to think nothing unworthy of the gods</i> (Olymp. i. 28-35)	221
iii. <i>The first Olympic games</i> (Olymp. xi. 60-77)	221
iv. <i>For Hiero of Actna</i> (Pyth. i)	222
v. <i>Glory and wealth</i> (Pyth. viii. 88-97)	227
vi. <i>Apollo and Cyrene</i> (Pyth. ix. 31-116)	228

	PAGE
XXIX. <i>PINDAR</i> (continued)	
vii. <i>Gods and men</i> (Nem. vi. 1-7)	230
viii. <i>The bliss of life</i> (Isth. v. 12-16)	231
ix. <i>A song in honour of Dionysus</i> (Fragm.)	231
x. <i>An eclipse</i> (Fragm.)	232
xi. (1) <i>Elysium</i> (Fragm.)	233
(2) <i>Life in death</i> (Fragm.)	233
(3) <i>The souls of the purified</i> (Fragm.)	234
XXX. <i>EVENUS, On a swallow</i>	234
XXXI. <i>UNKNOWN</i>	
i. <i>A prayer to the Fates</i>	235
ii. <i>Unity</i>	235
iii. <i>Fellowship</i>	236
XXXII. <i>ARIPHRON, Health</i>	236
XXXIII. <i>ARISTOTLE, Virtue</i>	237

III. Dramatic Poets.

<i>INTRODUCTION</i>	241
I. <i>AESCHYLUS</i>	
i. <i>Salamis</i> (Persae, 377-432)	248
ii. <i>The shade of Darius</i> (Persae, 796-839)	250
iii. <i>Amphiaraus</i> (Seven against Thebes, 568-625)	252
iv. <i>The will of Zeus</i> (Supplices, 86-101)	254
v. <i>Prometheus</i> (Prom. Bound, 88-127)	254
vi. <i>The gifts of Prometheus</i> (Prom. Bound, 436-471)	256
vii. <i>The Oceanides</i> (Prom. Bound, 528-560)	257
viii. <i>Prometheus defiant</i> (Prom. Bound, 907-970; 1080-1094)	258

I. <i>AESCHYLUS</i> (continued)	PAGE
ix. <i>The sacrifice of Iphigenia</i> (Agamemnon, 160-257)	261
x. <i>Nemesis</i> (Agamemnon, 404-474)	265
xi. <i>Cassandra's vision</i> (Agamemnon, 1178-1330)	267
xii. <i>Dirges at Agamemnon's tomb</i> (Choeph. 315-465)	273
xiii. <i>Orestes</i> (Eumenides, 235-253)	279
xiv. <i>The hymn of the Erinyes</i> (Eumenides, 307-396)	280
xv. <i>Thetis</i> (Fragm. 266)	283
II. <i>SOPHOCLES</i>	
i. <i>The power of man</i> (Antig. 332-375)	284
ii. <i>Antigone and Creon</i> (Antig. 407-470)	286
iii. <i>Love the conqueror</i> (Antig. 781-800)	288
iv. <i>Antigone's dirge</i> (Antig. 806-928)	289
v. <i>Chrysothemis and Electra</i> (Electra, 328-368)	294
vi. <i>Orestes' death</i> (Electra, 678-763)	295
vii. <i>Electra's lament</i> (Electra, 1126-1170)	298
viii. <i>Wandering Heracles</i> (Trachiniaiæ, 94-140)	300
ix. <i>Odysseus and Ajax</i> (Ajax, 118-133)	302
x. <i>Tecmessa's Prayer</i> (Ajax, 485-524)	303
xi. <i>Time's irony</i> (Ajax, 646-692)	304
xii. <i>The last prayer of Ajax</i> (Ajax, 815-865)	306
xiii. <i>The enemies of Ajax</i> (Ajax, 961-973)	308
xiv. <i>Avenging Apollo</i> (Oed. Tyr. 463-482)	309
xv. <i>Piety and Pride</i> (Oed. Tyr. 863-882)	309
xvi. <i>The fatal secret</i> (Oed. Tyr. 911-1085)	310
xvii. <i>The despair of Oedipus</i> (Oed. Tyr. 1367-1415)	316
xviii. <i>Constancy</i> (Oed. Col. 607-628)	318
xix. <i>Colonus</i> (Oed. Col. 668-719)	319
xx. <i>Age</i> (Oed. Col. 1211-1248)	321
xxi. <i>Hermes leads Oedipus</i> (Oed. Col. 1540-1555)	323

II. SOPHOCLES (<i>continued</i>)	PAGE
xxii. <i>The passing of Oedipus</i> (Oed. Col. 1579-1666)	324
xxiii. <i>Sleep</i> (Philoctetes, 827-832)	327
xxiv. <i>Philoctetes and his bow</i> (Philoctetes, 927-962)	327
xxv. <i>Woman's life</i> (Fragm. 517)	329
xxvi. <i>Love is all things</i> (Fragm. 678)	329
xxvii. <i>Fortune changes as the moon</i> (Fragm. 713)	330
III. EURIPIDES	
i. <i>Song in the camp</i> (Rhesus, 527-537; 546-556)	331
ii. <i>Medea's soliloquy</i> (Medea, 1019-1077)	332
iii. <i>Hippolytus</i> (Hippolytus, 70-87)	334
iv. <i>Phaedra</i> (Hippolytus, 177-238)	335
v. <i>Artemis and Hippolytus</i> (Hippolytus, 1416-1458)	337
vi. <i>Alcestis dying</i> (Alcestis, 252-272)	339
vii. <i>Ion</i> (Ion, 82-183)	340
viii. <i>The power of music</i> (Helena, 1301-1352)	344
ix. <i>The crime of Thyestes</i> (Electra, 699-746)	346
x. <i>Dionysus</i> (Bacchae, 105-150)	348
xi. <i>The Bacchantes</i> (Bacchae, 677-774)	350
xii. <i>Iliion overthrown</i> (Hecuba, 905-952)	354
xiii. <i>Iphigenia's prayer</i> (Iphigenia in Aulis, 1211-1252)	355
xiv. <i>Iphigenia a willing sacrifice</i> (Iphig. Aul. 1368-1401)	357
xv. <i>Cassandra</i> (Troades, 294-461)	358
IV. ARISTOPHANES	
i. <i>Dicacopolis</i> (Acharnians, 280-556)	365
ii. <i>The sausage-seller</i> (Knights, 40-222)	375
iii. <i>Strepsiades</i> (Clouds, 1-431)	382
iv. <i>Chorus of birds</i> (Birds, 676-783)	402

IV. <i>ARISTOPHANES</i> (continued)	PAGE
v. <i>Iris</i> (Birds, 1170-1245)	406
vi. <i>Maidens' song</i> (Lysistrata, 1247-1272; 1729-1322)	409
vii. <i>Wives' arts</i> (Thesmophor. 502-519)	413
viii. <i>The song of the mystae</i> (Frogs, 312-352; 448-459)	414
ix. <i>The prologues of Euripides</i> (Frogs, 1197-1247)	416
x. ' <i>A haunt of ancient peace</i> ' (Pax, 1140-1158)	418

IV. Fragments chiefly from the New Comedy.

I. *EPICHARMUS*

- i. *The Parasite* (Hope) 421
- ii. *Aphorisms* 421

II. *PLATO*. *The tomb of Themistocles* (Frag. Inc. 1) 422

III. *ANTIPHANES*

- i. *The higher style* (Aphrodisius). 422
- ii. *The Cottabus* (Birth of Aphrodite) 423
- iii. *Maritime empire* (The Rich) 424
- iv. *A riddle* (Sappho) 425

IV. *ANAXANDRIDAS*. *The Egyptians* (Cities) 426

V. *EPICRATES*. *Plato in the Academy* (Frag. Inc. 1) 426

VI. *TIMOCLES*. *παθημάτων κάθαρσις* (Dionysiazusae) 428

VII. *EUBULUS*. *Measures of wine* (Semele) 429

VIII. *ALEXIS*

- i. *Live while you live* (Autodidascalus) 429
- ii. *Poverty* (Olynthia) 430
- iii. *The universe* (Frag. Inc. 1) 431
- iv. *Men and wine* (Demetrius) 431
- v. *Dress improvement* (Isostasium) 432
- vi. *Eros* (Phaedrus) 433

IX. MENANDER	PAGE
i. <i>Actors and mutes</i> (Epiclerus 2)	433
ii. <i>Leucas</i> (Leucadia 1)	434
iii. <i>The good genius</i> (Frag. Inc. 18)	434
iv. <i>Life is a fair</i> (Hypobolimaeus)	434
v. <i>Human life</i> (Theoporumene)	435
vi. <i>Good and evil</i> (The Misogynist)	436
vii. <i>Physicians</i> (Phanium)	437
viii. <i>Eros</i> (The Treasure)	437
ix. <i>Law</i> (Frag. Inc.)	437
 X. PHILEMON	
i. <i>The summum bonum</i> (Pyrrhus)	438
ii. <i>Man's sorrows</i> (Frag. Inc.)	438
 XI. STRATO. <i>The Homeric chef</i>	
	439
 V. Alexandrine Poets and Epigrams. 	
INTRODUCTION	
	443
 I. THEOCRITUS	
i. <i>Daphnis</i> (Id. i. 64-75, 114-141)	445
ii. <i>Unrequited love</i> (Id. iii. 12-20)	447
iii. <i>Thalysia</i> (Id. vii. 129-147)	447
iv. <i>Menalcas and Daphnis</i> (Id. viii. 33-56)	448
v. <i>Hylas</i> (Id. xiii)	449
vi. <i>The feast of Adonis</i> (Id. xv. 1-99)	452
vii. <i>Eros stung by a bee</i> (Id. xix)	457
viii. <i>Age and youth</i> (Id. xxix)	457
 II. BION	
i. <i>Cypris and Adonis</i> (Id. 42-59, 65-76)	459
ii. <i>The teacher taught</i> (Id. iii)	460

III. <i>MOSCHUS</i>	PAGE
i. <i>Europa</i> (Id. ii. 102-130)	461
ii. <i>The flowers return</i> (Id. iii. 105-111)	462
IV. <i>CALLIMACHUS. Hymn to the Bath of Pallas</i>	
(Hymn v. 1-34, 43-54)	462
V. <i>APOLLONIUS</i>	
i. <i>Hylas</i> (Argonautica, i. 1207-1239)	464
ii. <i>Eros and Ganymede</i> (Argon. iii. 114-158)	465
iii. <i>Medea</i> (Argon. iii. 802-824)	467
VI. <i>LYCOPHRON. Alexandra's vision</i> (Alex. 249-257)	468
VII. <i>ANACREONTICS</i>	
i. <i>Love, his only theme</i>	469
ii. <i>Drinking universal</i>	469
iii. <i>The visit of Eros</i>	470
iv. <i>The adornment of his cup</i>	471

EPIGRAMS.

I.

i. <i>The Eretrians in Media</i> (Plato)	472
ii. <i>On the Greeks at Chaeronea</i>	472
iii. <i>The tomb of Achilles</i>	473
iv. <i>Hector</i>	473

II.

i. <i>Spring</i> (Meleager)	473
ii. <i>Voyaging</i> (Leonidas)	474
iii. <i>The wine-press</i> (Agathias)	475

	PAGE
III.	
i. <i>The fairest flower</i> (Meleager)	475
ii. <i>Hue and cry for Eros</i> (Meleager)	476
iii. <i>Lysidice</i> (Philodemus)	476
iv. ' <i>Gather ye rosebuds</i> ' (Rufinus)	476
v. <i>A garland</i> (Meleager)	477
vi. ' <i>Leave a kiss within the cup</i> ' (Agathias)	477
vii. <i>Hesper Phosphor</i> (Meleager)	477
viii. <i>Heliodora</i> (Meleager)	478
ix. <i>The wind and the rose</i>	478
x. <i>Love's astronomy</i>	478

IV.

i. <i>The morning and evening star</i> (Plato)	478
ii. <i>Heliodora dead</i> (Meleager)	479
iii. <i>The tomb of Baucis</i> (Erinna)	479
iv. <i>Crethis</i> (Callimachus)	480
v. <i>Prote</i>	480
vi. <i>The dead bride</i> (Meleager)	480
vii. <i>Prevo</i> (Leonidas)	481
viii. <i>Sopolis</i> (Callimachus)	481
ix. <i>Sailor and husbandman</i> (Plato)	481
x. <i>The shipwrecked sailor</i> (Plato)	481
xi. <i>The grave</i> (Paulus Silentarius)	482
xii. ' <i>After me the deluge</i> '	482
xiii. <i>Live while you live</i>	482
xiv. <i>Hope and chance</i>	482
xv. <i>Dion</i> (Plato)	483
xvi. <i>Pindar</i> (Plato)	483

C O N T E N T S.

xxi

	PAGE
xvii. <i>Heraclitus</i> (Callimachus)	483
xviii. <i>The tomb of Sophocles</i> (Simmias)	484
xix. <i>The tomb of Anacreon</i> (Antipater)	484
xx. <i>Clitagoras</i> (Leonidas)	484
xxi. <i>Amyntichus</i>	485

V.

i. <i>Artemus</i> (Diotimus)	485
ii. <i>Eros asleep</i> (Plato)	486
iii. <i>Mother and child</i> (Parmenio)	486
iv. <i>Faun and pipe</i> (Agathias)	486
v. <i>Niobe</i> (Meleager)	487
vi. <i>The hunter's tomb</i>	487
vii. <i>Anacreon</i> (Leonidas)	487
viii. <i>An engraved gem</i> (Plato)	488
ix. <i>Pan piping</i> (Plato)	488

VI.

i. <i>Life is a play</i> (Palladas)	489
ii. <i>Naked I came and naked I shall go</i> (Palladas)	489
iii. <i>We are fed on air</i> (Palladas)	489
iv. <i>Life and nature</i>	489
v. <i>Woman's Life</i> (Agathias)	490
vi. <i>A game at dice</i> (Agathias)	490
vii. <i>The path of Life</i> (Poseidippus)	491
viii. <i>The stars</i> (Ptolemy)	491
ix. <i>Drink and be merry</i>	491
x. <i>The music of the stars</i> (Argentarius)	492
xi. <i>I have lived my life</i> (Philodemus)	492

SELECTED NOTES.

	PAGE
1. <i>Iliad</i> iii. 130-244	495
2. <i>Iliad</i> ix. 496-514	495
3. <i>Iliad</i> xii. 278-289	496
4. <i>Hesiod</i> (Works and Days, 765-828)	496
5. <i>Alcman</i> i	497
6. <i>Stesichorus</i> iii	499
7. <i>Pindar</i> (Olymp. i. 28-35)	499
8. <i>Aeschylus</i> (Agam. 160-257)	500
9. <i>Aeschylus</i> (Agam. 404-474)	500
10. <i>Aeschylus</i> (Agam. 1178-1330)	502
11. <i>Aeschylus</i> (Choephoroi, 315-465)	504
12. <i>Aeschylus</i> (Eum. 235-253)	504
13. <i>Aeschylus</i> (Eum. 307-396)	505
14. <i>Sophocles</i> (Antigone, 806-928)	507
15. <i>Sophocles</i> (Trach. 94-140)	507
16. <i>Sophocles</i> (Oedipus Coloneus, 1211-1248)	510
17. <i>Sophocles</i> (Philoctetes, 827-832)	512
18. <i>Aristophanes</i> (Acharn. 280-556)	512
19. <i>Aristophanes</i> (Acharn. 280-556)	513
20. <i>Aristophanes</i> (Acharn. 280-556)	513
21. <i>Aristophanes</i> (Acharn. 280-556)	514
22. <i>Aristophanes</i> (Clouds, 1-431)	514
23. <i>Aristophanes</i> (Clouds, 1-431)	515
24. <i>Aristophanes</i> (Clouds, 1-431)	516
25. <i>Aristophanes</i> (Birds, 676-783)	516
26. <i>Callimachus</i> (Hymn)	518
27. <i>Epigrams</i>	518

C O N T E N T S.

xxiii

	PAGE.
28. <i>Plato</i> (Dion)	519
29. <i>Melcager</i> (Niobe)	519
30. <i>Argentarius</i> (The music of the stars)	520

SELECTED TRANSLATIONS.

1. <i>Helen from the walls of Troy looking for her brothers</i>	523
2. <i>The Trojan watch-fires</i>	523
3. <i>The Invention of the Lyre</i>	524
4. <i>The Ox-stealer</i>	526
5. <i>Time's Irony</i>	528
6. <i>Chorus of Birds</i>	530
7. <i>The song of the Mystae</i>	534
8. <i>The feast of Adonis</i>	536

ERRATA.

Page 125, l. 37, for *θεσπέσιαι* read *θεσπεσίας*

Page 161, l. 27, for *δ'* read *δι'*

Page 187, Phocylides i, for *Womenkind.* read *Womankind.*

I. EPIC POETS.

*Εοικε μὲν γὰρ τῶν καλῶν ἀπάντων τούτων τῶν τραγικῶν
πρῶτος [Ὁμηρος] διδάσκαλός τε καὶ ἡγεμὼν γενέσθαι.

Plato, Rep. X. 595.

I.

EPIC POETS.

FOR the later Greeks, as for us, the Homeric poetry was the beginning of Greek literature; and they were not less ignorant than ourselves of its date, the mode of its composition, and its history. The short sum of what ancient testimony has handed down and modern criticism has inferred as probable with regard to these questions is as follows:—

At some period, probably between 900 and 700 B. C., before historical events began to be contemporaneously recorded in Greece, a number of poems were composed in hexameters, chiefly on the great national subject of the war of Troy and the heroes who bore a part in its conduct. These poems were of three species; one kind truly epic, treating of some portion of the war or its consequences as a connected series of events leading up to a single issue, another biographical, treating of the adventures of particular chiefs from birth to death, and a third genealogical, treating of lists of successive personages, heroic or divine, without any chronological or poetical unity. Of the first kind were the *Iliad* and *Odyssey*; of the third *Hesiod's Theogony* and *Eoiae* or *Catalogue of female characters*: of the second no example remains to us. Many of the compositions of the first and third kinds seem to have been long regarded as equally Homeric, but the *Iliad* and *Odyssey* were the most popular, and at some time after *Herodotus* came to be considered as in a peculiar sense the works of *Homer* as distinguished from the authors of the rest. Of the two poems so distinguished by ancient taste the *Odyssey* was almost certainly composed as one work, with perhaps the exception of some portions, such as the eleventh and twenty-fourth

books, and part of the twenty-third and some scattered passages of less importance, which were not always accepted as genuine by antiquity, and bear marks in themselves of being additions to the original substance. The bulk of the *Iliad* also was probably composed as one poem, on the subject of the wrath of Achilles, but books 2 to 7 inclusive and books 9, 10, 22, and 24 do not perfectly harmonise with the remainder, and may perhaps be a somewhat later enlargement of the original design into one comprehending not merely the consequences of Achilles' wrath, but also a general account of the chief events which led to the fall of Troy. Whether or not this theory of original bases and subsequent additions be well founded, it cannot be doubted that substantially the whole of each poem was composed in an age in which the epic faculty remained still fresh and unimpaired. But it does not follow either that the two poems or that the whole of either was the work of one mind. Even ancient critics questioned the identity of authorship of the *Iliad* and *Odyssey*; and it is quite uncertain whether either of them was as a whole the production of a single author or was the joint composition of a guild of hereditary bards.

What seems certain is that the *Iliad* and *Odyssey* had reached nearly their present form before the time of Solon's laws. Cicero and Pausanias gave currency to a fable, apparently unsupported by any evidence, that Peisistratus first collected and pieced together scattered epic lays into these consistent wholes. But the probability is that they were committed to writing in almost their present state about 650 B. C., and thenceforth at least underwent no material change. Their preservation down to that time without fatal loss is to be attributed to the practised memory and Homerised taste of the professional reciters or rhapsodists, Homer's curators and heirs.

By the seventh century the epic impulse seems to have died away as the form of society changed in Greece, and not only were no new epics of importance produced, but the *Iliad* and *Odyssey* gradually began to pass from the public places into schools and

homes. But at the same time copies began to be multiplied and the text to be carefully guarded from corruption. As the substance of a liberal education, as a treasury of rhetoric, as an inexhaustible mine of philosophical and political problems, as acknowledged authorities on matters of history, genealogy, and morality, and the source whence poets drew their inspiration, as well as through the reverent admiration which they never ceased to command, they passed down in generally good preservation to the Alexandrian grammarians.

These critics exerted great powers, with the advantage of having to deal with a yet living language, to purify and correct the great mass of epics which had been preserved to them. They included the two Homeric works in a general edition or cycle, which consisted of an arrangement of all the principal epic poems according to the relative chronology of their subjects, so as to form a complete course of heroic narrative, but bestowed their chief pains on the *Iliad* and *Odyssey*. Zenodotus cleared the text of all that seemed to him contradictory or unworthy; Aristophanes restored much that seemed to have fallen out or to have been unjustly rejected; and Aristarchus, chief of the three, combining the results of their labours with his own, produced a text and commentary which are the basis of our readings and interpretation of Homer. The text as we now find it is in the main as it was fixed by him; for though the extant manuscripts, with the exception of a portion of the *Iliad* which is found in a very ancient uncial manuscript, are not older than the eighth or ninth century (that is, at least nine hundred years later than the time of Aristarchus), and are in many places very inaccurate, they are supplemented by scholia which preserve much of the results of his criticism.

Originally the Homeric poems were recited by the Homerids or bards in person, with a prelude and perhaps an occasional accompaniment on a harp; afterwards by professional rhapsodists, who with laurel-boughs in their hands, and, in later times,

distinguished by coloured dresses, of red for the *Iliad* and of purple for the *Odysey*, singly or by parts recited particular books or even the whole poems, generally without any musical accompaniment, but with marked rhythm and appropriate gestures, to assembled crowds at banquets and public festivals. The fact that these songs were primarily intended for the ear and not for the eye explains many of their peculiarities, such as the plain structure and shortness of the sentences, the customary epithets and formulas often repeated, and those frequent transitions and apostrophes, the harshness of which would be much lessened in recitation, and which might even be especial opportunities for the display of the reciter's art in the production of sudden dramatic effects and picturesque impersonations.

Hesiod was generally thought by the Greeks to have been either the senior or the contemporary of Homer. The author of the *Works and Days* (or *Calendar of Husbandry*), which alone (Pausanias says) of the Hesiodic poems was admitted by the Boeotians to be genuine, states that he lived at Ascra near Helicon, and that his father had come from Kyme in Aeolis.

The Homeric Hymns are of different dates, probably ranging from 750 to 500 B. C.

HOMER.

I LIAD.

I.

Nine years the Greeks laid siege to Troy, and by help of Achilles kept the Trojans within their walls. But in the tenth year, when Achilles withdrew in wrath from the war, Zeus granted Thetis' prayer that the Greeks might fly before the Trojans until Agamemnon should repair Achilles' wrong; and the same night sent a lying dream to bid Agamemnon give battle in the morning, for that he should take the town. When the next day the Greeks came near, the Trojans went out to meet them by the hillock at the gate; but before the battle was joined Paris challenged Menelaus to single combat for Helen and her wealth in the midst of the armies. While the priests made ready the sacrifices for a truce, Iris led Helen to the gate to see the fight. There Helen meets Priam, and names for him the chiefs of the Greeks below.

“ Δεῦρ' ἴθι, νύμφα φίλη, ἵνα θέσκελα ἔργα ἴδῃαι
Τρώων θ' ἰπποδάμων καὶ Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων.
οἱ πρὶν ἐπ' ἀλλήλοισι φέρον πολύδακρυν Ἄρηα
ἐν πεδίῳ, ὄλοοιο λιλαιόμενοι πολέμοιο,
οἱ δὴ νῦν ἔαται σιγῇ—πόλεμος δὲ πέπαυται—
ἀσπίσι κεκλιμένοι, παρὰ δ' ἔγχεα μακρὰ πέπηγεν.
αὐτὰρ Ἀλέξανδρος καὶ ἀρηΐφιλος Μενέλαος
μακρῆς ἐγχείησι μαχέσονται περὶ σείῳ·
τῶ δέ κε νικήσαντι φίλη κεκλήσῃ ἄκοιτις.”

ὦς εἰπούσα θεὰ γλυκὺν ἴμερον ἔμβαλε θυμῷ 10
 ἀνδρός τε προτέραιοι καὶ ἄστεος ἠδὲ τοκῆων.
 αὐτίκα δ' ἀργενῆσι καλυψαμένη ὀθόνησιν
 ὠρμᾶτ' ἐκ θαλάμοιο, τέρεν κατὰ δάκρυ χέουσα,
 οὐκ οἴη· ἅμα τῆγε καὶ ἀμφίπολοι δὺ' ἔποντο,
 Λίθρη Πιτθῆος θυγάτηρ Κλυμένη τε βοῶπις. 15
 αἴψα δ' ἔπειθ' ἴκανον ὅθι Σκαιαὶ πύλαι ἦσαν.
 οἱ δ' ἀμφὶ Πρίαμον καὶ Πάνθοον ἠδὲ Θυμοίτην
 Λάμπον τε Κλυτίον θ' Ἰκετάονά τ' ὄζον Ἄρηος,
 Οὐκαλέγων τε καὶ Ἀντήνωρ, πεπνυμένω ἄμφω,
 εἵτο δημογέροντες ἐπὶ Σκαιῆσι πύλῃσιν, 20
 γήραϊ δὴ πολέμοιο πεπαυμένοι, ἀλλ' ἀγορηταὶ
 ἐσθλοὶ, τεττίγεσσι εὐκότες, οἳ τε καθ' ὕλην
 δενδρέῳ ἐφεζόμενοι ὅπα λειριόεσσαν ἰεῖσιν·
 τοῖοι ἄρα Τρώων ἠγήτορες ἦντ' ἐπὶ πύργῳ.
 οἱ δ' ὥς οὖν εἶδονθ' Ἑλένην ἐπὶ πύργῳ ἰοῦσαν, 25
 ἦκα πρὸς ἀλλήλους ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευον.
 "οὐ νέμεσις Τρώας καὶ ἐϋκνήμιδας Ἀχαιοὺς
 τοιῆδ' ἀμφὶ γυναικὶ πολὺν χρόνον ἄλγεα πάσχειν·
 αἰνῶς ἀθανάτησι θεῆς εἰς ὄπα ἔοικεν.
 ἀλλὰ καὶ ὧς, τοίη περ εἴουσ', ἐν νηυσὶ νεέσθω, 30
 μηδ' ἡμῖν τεκέεσσι τ' ὀπίσσω πῆμα λίποιτο."
 ὦς ἄρ' ἔφασκε, Πρίαμος δ' Ἑλένην ἐκαλέσσατο φωνῆ·
 "δεῦρο πάροισθ' ἔλθοῦσα, φίλον τέκος, ἕζεο ἐμεῖο,
 ἕφρα ἴδῃ πρότερόν τε πόσιν πηοὺς τε φίλους τε—
 οὐ τί μοι αἰτιή εἰσσί· θεοὶ νύ μοι αἴτιοί εἰσιν, 35
 οἳ μοι ἐφώρμησαν πόλεμον πολύδακρυν Ἀχαιῶν—
 ὧς μοι καὶ τόνδ' ἄνδρα πελώριον ἐξονομήνης,
 ὅς τις ὄδ' ἐστὶν Ἀχαιῶς ἀνὴρ ἠὺς τε μέγας τε.

ἦ τοι μὲν κεφαλῇ καὶ μείζονες ἄλλοι ἕασιν,
καλὸν δ' οὕτω ἐγὼν οὐ πω ἴδον ὀφθαλμοῖσιν, 40
οὐδ' οὕτω γεραρὸν βασιλῆϊ γὰρ ἀνδρὶ ἔοικεν.”

Τὸν δ' Ἑλένη μύθοισιν ἀμείβετο, διὰ γυναικῶν·
“ αἰδοῖός τέ μοι ἔσσι, φίλε ἔκυρέ, δεινός τε·
ὡς ὄφελεν θάνατός μοι ἀδεῖν κακός, ὅπποτε δεῦρο
υἱεῖ σῶ ἐπόμην, θάλαμον γνωτούς τε λιποῦσα 45
παῖδά τε τηλυγέτην καὶ ὀμηλικίην ἐρατεινήν.
ἀλλὰ τά γ' οὐκ ἐγένοντο· τὸ καὶ κλαίουσα τέτηκα.
τοῦτο δέ τοι ἐρέω, ὅ μ' ἀνείρειαι ἠδὲ μεταλλᾶς.
οὐτός γ' Ἀτρεΐδης εὐρὺ κρείων Ἀγαμέμνων,
ἀμφότερον, βασιλεύς τ' ἀγαθὸς κρατερός τ' αἰχμητής. 50
δαῖρ αὐτ' ἐμὸς ἔσκε κυνώπιδος, εἴ ποτ' ἔην γε.”

Ὡς φάτο, τὸν δ' ὁ γέρων ἠγάσσατο, φώνησέν τε·
“ ὦ μάκαρ Ἀτρεΐδῃ, μοιρηγενές, ὀλβιόδαιμον,
ἦ ῥά νύ τοι πολλοὶ δεδμήγατο κοῦροι Ἀχαιῶν.
ἦδη καὶ Φρυγίην εἰσήλυθον ἀμπελόεσσαν, 55
ἔνθα ἴδον πλείστους Φρύγας, ἀνέρας αἰολοπώλους,
λαοὺς Ὀτρῆος καὶ Μύγδονος ἀντιθέοιο,
οἳ ῥα τότε ἔστρατόωντο παρ' ὄχθας Σαγγαρίοιο·
καὶ γὰρ ἐγὼν ἐπίκουρος ἔων μετὰ τοῖσιν ἐλέχθην
ἤματι τῷ ὅτε τ' ἦλθον Ἀμαζόνες ἀντιάνειραι 60
ἀλλ' οὐδ' οἱ τόσοι ἦσαν ὅσοι ἐλίκωπες Ἀχαιοί.”

Δεύτερον αὐτ' Ὀδυσῆα ἰδὼν ἐρέειν ὁ γεραίός·
“ εἴπ' ἄγε μοι καὶ τόνδε, φίλον τέκος, ὅς τις ὄδ' ἐστὶν
μείων μὲν κεφαλῇ Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο,
εὐρύτερος δ' ὤμωσιν ἰδὲ στέρνοισιν ἰδέσθαι. 65
τεύχεα μὲν οἱ κείται ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ,
αὐτὸς δὲ κτίλος ὡς ἐπιπωλεῖται στίχας ἀνδρῶν.

ἀρνεῖω μιν ἐγὼ γε εἴσκω πηγεσιμάλλω,
ὄς τ' οὐρανὸν μέγα πῶν διέρχεται ἀργεννάων.”

Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειθ' Ἑλένη Διὸς ἐκγεγαυῖα· 70
“ οὔτος δ' αὖ Λαερτιάδης πολύμητις Ὀδυσσεύς,
ὅς τράφη ἐν δῆμῳ Ἰθάκης κραναῆς περ ἐούσης,
εἰδὼς παντοίους τε δούλους καὶ μῆδεα πυκνά.”

Τὴν δ' αὖτ' Ἀντήνωρ πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·
“ ὦ γύναι, ἦ μάλα τοῦτο ἔπος νημερτές εἶπες· 75
ἦδη γὰρ καὶ δευρό ποτ' ἤλυθε δῖος Ὀδυσσεύς,
σευ ἔνεκ' ἀγγελίης, σὺν ἀρηϊφίλῳ Μενελάῳ·
τοὺς δ' ἐγὼ ἐξείμισσα καὶ ἐν μεγάροισι φίλησα,
ἄμφοτέρων δὲ φυὴν ἐδάην καὶ μῆδεα πυκνά,
ἀλλ' ὅτε δὴ Τρώεσσιν ἐν ἀγρομένοισιν ἔμιχθεν, 80
στάντων μὲν Μενέλαος ὑπείρεχεν εὐρέας ὤμους,
ἄμφω δ' ἐζομένω, γεραρώτερος ἦεν Ὀδυσσεύς.
ἀλλ' ὅτε δὴ μύθους καὶ μῆδεα πᾶσιν ὕφαινον,
ἦ τοι μὲν Μενέλαος ἐπιτροχάδην ἀγόρευεν,
παῦρα μὲν, ἀλλὰ μάλα λιγέως, ἐπεὶ οὐ πολὺμυθος, 85
οὐδ' ἀφαμαρτοεπής, εἰ καὶ γένει ὕστερος ἦεν.
ἀλλ' ὅτε δὴ πολύμητις ἀναΐξειεν Ὀδυσσεύς,
στάσκεν, ὑπαὶ δὲ ἴδεσκε κατὰ χθονὸς ὄμματα πῆξας,
σκῆπτρον δ' οὔτ' ὀπίσω οὔτε προπρηνὲς ἐνώμα,
ἀλλ' ἀστεμφὲς ἔχεσκεν, αἰδρεῖ φωτὶ εὐκίως· 90
φαιῖς κε ζάκοτόν τέ τιν' ἔμμεναι ἄφρονά τ' αὐτως.
ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ὕπα τε μεγάλην ἐκ στήθεος εἶη
καὶ ἔπει μὲν ἄεττιν εὐκίωτα χειμερήσιον,
οὐκ ἂν ἔπειτ' Ὀδυσῆϊ γ' ἐρίσσειε βροτὸς ἄλλος.

[οὐ τότε γ' ὦδ' Ὀδυσῆος ἀγασσάμεθ' εἶδος ἰδόντες.”] 95

Τὸ τρίτον αὖτ' Αἴαντα ἰδὼν ἐρέειν ὁ γεραίός·

“ τίς τ’ ἄρ’ ὄδ’ ἄλλος Ἀχαιοὺς ἀνὴρ ἤϋς τε μέγας τε,
ἕξοχος Ἀργείων κεφαλὴν τε καὶ εὐρέας ὤμους ; ”

Τὸν δ’ Ἑλένη τανύπεπλος ἀμείβετο, δῖα γυναικῶν
“ οὗτος δ’ Αἴας ἐστὶ πελώριος, ἔρκος Ἀχαιῶν. 100

Ἴδομενεὺς δ’ ἐτέρωθεν ἐνὶ ῥήτεσσι θεὸς ὡς
ἕστηκε, ἀμφὶ δέ μιν Κρητῶν ἀγοὶ ἠγερέθονται.

πολλάκι μιν ξείνισσεν ἀρηϊφίλος Μενέλαος
οἴκῳ ἐν ἡμετέρῳ, ὅποτε Κρήτηθεν ἴκοιτο.

νῦν δ’ ἄλλους μὲν πάντας ὄρῳ ἐλίκωπας Ἀχαιοὺς, 105
οὓς κεν εὐ γνοίην καὶ τ’ οὔνομα μυθησαίμην·

δοιῶ δ’ οὐ δύναμαι ἰδέειν κοσμήτορε λαῶν,
Κάστορά θ’ ἰππόδαμον καὶ πύξ ἀγαθὸν Πολυδεύκεα,
αὐτοκασιγνήτῳ, τῷ μοι μία γείνατο μήτηρ.

ἢ οὐχ ἐσπέσθην Λακεδαίμονος ἐξ ἑρατεινῆς, 110
ἢ δεύρω μὲν ἔποντο νέεσσ’ ἐνὶ ποντοπόροισιν,

νῦν αὐτ’ οὐκ ἐθέλουσι μάχην καταδύμεναι ἀνδρῶν,
αἴσχα δειδιότες καὶ ὀνειδέα πόλλ’ ἅ μοι ἐστίν.”

ὣς φάτο, τοὺς δ’ ἤδη κάτεχεν φυσίζοος αἶα
ἐν Λακεδαίμονι αὔθι, φίλῃ ἐν πατρίδι γαίῃ. 115

[iii. 130-244.]

II.

Menelaus disarmed Paris, and the Trojans were ready to restore Helen and end the war. But lest Troy should escape its ruin, Here and Athene moved Pandarus to shoot secretly at Menelaus. His arrow broke the truce; and the armies join battle beneath the walls.

ὣς δ’ ὅτ’ ἐν αἰγιαλῷ πολυχηεῖ κῦμα θαλάσσης
ᾄρνυτ’ ἐπασσύτερον Ζεφύρου ὑπο κινήσαντος·

πόντω μὲν τε πρῶτα κορύσσεται, αὐτὰρ ἔπειτα
 χέρσῳ ῥηγνύμενον μεγάλα βρέμει, ἀμφὶ δέ τ' ἄκρας
 κυρτὸν Ἴον κορυφοῦται, ἀποπτύει δ' ἄλός ἄχνην·
 ὧς τότ' ἐπασσύτεραι Δαναῶν κίνυντο φάλαγγες
 πολεμέως πόλεμόνδε· κέλευε δὲ οἷσιν ἕκαστος
 ἡγεμόνων· οἳ δ' ἄλλοι ἀκὴν ἴσαν—οὐδέ κε φαιῆς
 τόσσον λαὸν ἐπεσθαι ἔχοντ' ἐν στήθεσιν αὐδῆν—
 σιγῇ δειδυίτες σημάντορας· ἀμφὶ δὲ πᾶσιν
 τεύχεα ποικίλ' ἔλαμπε, τὰ εἰμένοι ἐστιχόωντο.
 Τρῶες δ', ὧς τ' οἷες πολυπάμονος ἀνδρὸς ἐν αὐλῇ
 μυρίαί ἐστήκασιν ἀμελγόμεναι γάλα λευκὸν,
 ἀζηχῆς μεμακῦιαί, ἀκούουσαι ὕπα ἀρνῶν,
 ὧς Τρῶων ἀλαλητὸς ἀνὰ στρατὸν εὐρὺν ὀρώρει·
 οὐ γὰρ πάντων ἦεν ὁμὸς θρόος οὐδ' ἴα γῆρυς,
 ἀλλὰ γλῶσσ' ἐμέμικτο, πολὺκλητοὶ δ' ἔσαν ἄνδρες.
 ὦρσε δὲ τοὺς μὲν Ἄρης, τοὺς δὲ γλαυκῶπις Ἀθήνη
 Δεῖμός τ' ἠδὲ Φόβος καὶ Ἔρις ἄμοτον μεμαῦία,
 Ἄρεος ἀνδρὸς φόνου κασιγνήτη ἐτάρη τε,
 ἧ τ' ὀλίγη μὲν πρῶτα κορύσσεται, αὐτὰρ ἔπειτα
 οὐρανῷ ἐστήριξε κάρη καὶ ἐπὶ χθονὶ βαίνει.
 ἧ σφιν καὶ τότε νεῖκος ὁμοῖον ἔμβαλε μέσσω
 ἐρχομένη καθ' ὄμιλον, ὑφέλλουσα στόνον ἀνδρῶν.
 Οἳ δ' ὅτε δῆ ῥ' ἐς χῶρον ἔνα ξυιόντες ἴκοντο,
 σὺν ῥ' ἔβαλον ῥινοὺς, σὺν δ' ἔγχεα καὶ μένε' ἀνδρῶν
 χαλκεοθωρήκων· ἀτὰρ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι
 ἔπληντ' ἀλλήλησι, πολλὺς δ' ὀρυμαγδὸς ὀρώρει.
 ἔνθα δ' ἄμ' οἰμωγὴ τε καὶ εὐχολὴ πέλεν ἀνδρῶν
 ὀλλύντων τε καὶ ὀλλυμένων, ῥέε δ' αἵματι γαῖα,
 ὧς δ' ὅτε χεῖμαρροι ποταμοὶ κατ' ὄρεσφι ῥέοντες

εἰς μισγάγκειαν συμβάλλετον ὄβριμον ὕδωρ,
 κρουνῶν ἐκ μεγάλων, κοίλης ἔντοσθε χαράδρης·
 τῶν δέ τε τηλόσε δοῦπον ἐν οὔρεσιν ἔκλυε ποιμήν·
 ὧς τῶν μισγομένων γένετο ἰαχὴ τε πόνος τε. 35
[iv. 422-456.]

III.

*Though Achilles lay in his tent apart, Diomed kept the field
 against Aphrodite and against Ares, and drove back the
 Trojans to the walls in spite of Zeus' will, for Athene sat at
 his side. To propitiate her anger Hector sent the Trojan
 matrons in procession to her temple, and returning to the
 front found Andromache with Astyanax weeping at the gate,
 and bids them there farewell.*

Ἐὖτε πύλας ἴκανε διερχόμενος μέγα ἄστνυ
 Σκαιάς—τῇ γὰρ ἔμελλε διεξιμεναί πεδίονδε—
 ἔνθ' ἄλοχος πολύδωρος ἐναντίη ἦλθε θέουσα
 Ἀνδρομάχη, θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἡετίωνος,
 Ἡετίων ὃς ἔβαιεν ὑπὸ Πλάκῳ ὑληέσση, 5
 Θήβῃ ὑποπλακίῃ, Κιλίκεσσ' ἀνδρεσσιν ἀνάσσων·
 τοῦ περ δὴ θυγάτηρ ἔχεθ' Ἐκτορι χαλκοκορυστῇ.
 ἦ οἱ ἔπειτ' ἦντησ', ἅμα δ' ἀμφίπολος κίεν αὐτῇ
 παῖδ' ἐπὶ κόλπῳ ἔχουσ' ἀταλάφρονα, νήπιον αὐτῶς,
 Ἐκτορίδην ἀγαπητὸν, ἀλίγκιον ἀστέρι καλῶ, 10
 τὸν ῥ' Ἐκτωρ καλέεσκε Σκαμάνδριον, αὐτὰρ οἱ ἄλλοι
 Ἀστυάνακτ'· οἷος γὰρ ἔρύετο Ἴλιον Ἐκτωρ.
 ἦτοι ὁ μὲν μείδησεν ἰδὼν ἐς παῖδα σιωπῇ·
 Ἀνδρομάχη δέ οἱ ἄγχι παρίστατο δάκρυ χέουσα,
 ἔν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὑνόμαζεν· 15
 “ δαιμόνιε, φθίσει σε τὸ σὸν μένος, οὐδ' ἐλαίρεις

παῖδά τε νηπίαχον καὶ ἔμ' ἄμμορον, ἧ τάχα χήρη
 σὺ ἔσομαι· τάχα γάρ σε κατακτανέουσιν Ἀχαιοὶ
 πάντες ἐφορμηθέντες· ἐμοὶ δέ κε κέρδιον εἶη
 σὺ ἀφαμαρτούση χθόνα δύμεναι· οὐ γὰρ ἔτ' ἄλλη 20
 ἔσται θαλπωρῇ, ἐπεὶ ἂν σύ γε πότμον ἐπίσπης,
 ἀλλ' ἄχ'· Οὐδέ μοι ἔστι πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ.
 ἦτοι γὰρ πατέρ' ἄμὸν ἀπέκτανε δῖος Ἀχιλλεὺς,
 ἐκ δὲ πόλιν πέρσεν Κιλικῶν εὐναιετάωσαν,
 Θήβην ὑψίπυλον· κατὰ δ' ἔκτανεν Ἡετίωνα, 25
 οὐδέ μιν ἐξενάριξε, σεβάσσατο γὰρ τό γε θυμῶ,
 ἀλλ' ἄρα μιν κατέκησεν σὺν ἔντεσι δαιδαλέοισιν
 ἠδ' ἐπὶ σῆμ' ἔχεεν· περὶ δὲ πτελέας ἐφύτευσαν
 νύμφαι ὄρεστιάδες, κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο.
 οἱ δέ μοι ἐπτὰ κασίγνητοι ἔσαν ἐν μεγάροισιν, 30
 οἱ μὲν πάντες ἰῶ κίον ἤματι Ἄϊδος εἴσω·
 πάντας γὰρ κατέπεφνε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεὺς
 βουσὶν ἐπ' εἰλιπόδεσσι καὶ ἀργεννῆς οἴεσσι.
 μητέρα δ', ἧ βασίλευεν ὑπὸ Πλάκῳ ὑλῆεσση,
 τὴν ἐπεὶ ἄρ' δεῦρ' ἦγαγ' ἄμ' ἄλλοισι κτεάτεσσιν, 35
 ἀψ' οὐ γὰρ τὴν ἀπέλυσε λαβὼν ἀπερείσι' ἄποινα,
 πατρὸς δ' ἐν μεγάροισι βάλ' Ἄρτεμις Ἰοχέαιρα.
 Ἔκτορ, ἀτὰρ σύ μοι ἔσσι πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ
 ἠδὲ κασίγνητος, σὺ δέ μοι θαλερὸς παρακοίτης.
 ἀλλ' ἄγε νῦν ἐλέαιρε καὶ αὐτοῦ μίμν' ἐπὶ πύργῳ, 40
 μὴ παῖδ' ὄρφανικὸν θήης χήρην τε γυναικα.
 λαὸν δὲ στήσον παρ' ἐρινεὸν, ἔνθα μάλιστα
 ἀμβατός ἐστι πόλις καὶ ἐπίδρομον ἔπλετο τείχος.
 τρὶς γὰρ τῇ γ' ἐλθόντες ἐπειρήσανθ' οἱ ἄριστοι
 ἀμφ' Ἀΐαντε δῶκα καὶ ἀγακλυτὸν Ἰδομενῆα 45

ἦδ' ἀμφ' Ἀτρεΐδης καὶ Τυδέος ἄλκιμον υἱόν·
 ἢ πού τις σφιν ἔνισπε θεοπροπίων ἐν εἰδῶς,
 ἦ νυ καὶ αὐτῶν θυμὸς ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει·”

Τὴν δ' αὖτε προσέειπε μέγας κορυθαίολος Ἔκτωρ·
 “ἦ καὶ ἐμοὶ τάδε πάντα μέλει, γύναι· ἀλλὰ μάλ' αἰνῶς 50
 αἰδέομαι Τρῶας καὶ Τρωάδας ἔλκεσιπέπλους,
 αἶ κε κακὸς ὡς νόσφιν ἀλυσκάζω πολέμοιο.
 οὐδέ με θυμὸς ἄνωγεν, ἐπεὶ μάθον ἔμμεναι ἐσθλὸς
 αἰεὶ καὶ πρότοισι μετὰ Τρῶεσσι μάχεσθαι,
 ἀρνύμενος πατρός τε μέγα κλέυς ἦδ' ἐμὸν αὐτοῦ, 55
 εὖ γὰρ ἐγὼ τόδε οἶδα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν·
 ἔσσεται ἡμαρ ὅτ' ἂν ποτ' ὀλώλῃ Ἥλιος ἱρῆ
 καὶ Πριάμος καὶ λαὸς εὐμμελίῳ Πριάμοιο.
 ἀλλ' οὐ μοι Τρώων τόσσον μέλει ἄλγος ὀπίσσω,
 οὐτ' αὐτῆς Ἐκάβης οὔτε Πριάμοιο ἄνακτος 60
 οὔτε κασιγνήτων, οἳ κεν πολέες τε καὶ ἐσθλοὶ
 ἐν κονίησι πέσοιεν ὑπ' ἀνδράσι δυσμενέεσσιν,
 ὅσσον σεῦ, ὅτε κέν τις Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων
 διακρυόεσσαν ἄγηται, ἐλεύθερον ἡμαρ ἀπούρας.
 καὶ κεν ἐν Ἄργει ἐοῦσα πρὸς ἄλλης ἰστὸν ὑφαίνοις, 65
 καὶ κεν ὕδωρ φορέοις Μεσσηΐδος ἢ Ὑπερείης
 πόλλ' ἀεκαζομένη, κρατερῆ δ' ἐπικείσεται ἀνάγκη.
 καὶ ποτέ τις εἴπησιν ἰδὼν κατὰ δάκρυ χέουσαν,
 “Ἔκτορος ἦδε γυνή, ὅς ἀριστεύεσκε μάχεσθαι
 Τρώων ἵπποδάμων, ὅτε Ἥλιον ἀμφεμάχοντο.” 70
 ὥς ποτέ τις ἐρέει· σοὶ δ' αὖ νέον ἔσσεται ἄλγος
 χήτεϊ τοιοῦδ' ἀνδρὸς, ἀμύνειν δούλιον ἡμαρ.
 ἀλλὰ με τεθνηῶτα χυτὴ κατὰ γαῖα καλύπτει
 πρὶν γ' ἔτι σῆς τε βοῆς σου θ' ἐλκηθμοῖο πυθέσθαι.

ὦς εἰπὼν οὗ παιδὸς ἀρέξατο φαίδιμος Ἔκτωρ. 75
 ἄψ δ' ὁ πᾶσι πρὸς κόλπον εὐζώνοιο τιθήνης
 ἐκλίνθη ἰάχων, πατρὸς φίλου ὄψιν ἀτυχεῖς,
 ταρβήσας χαλκόν τε ἰδὲ λόφον ἵππιοχαίτην,
 δεινὸν ἀπ' ἀκροτάτης κόρυθος νεύοντα νοήσας.
 ἐκ δ' ἐγέλασσε πατὴρ τε φίλος καὶ πότνια μήτηρ. 80
 αὐτίκ' ἀπὸ κρατὸς κόρυθ' εἴλετο φαίδιμος Ἔκτωρ,
 καὶ τὴν μὲν κατέθηκεν ἐπὶ χθονὶ παμφανώωσαν·
 αὐτὰρ ὃ γ' ὄν φίλον υἱὸν ἐπεὶ κύσε πῆλέ τε χερσίν,
 εἶπεν ἐπευξάμενος Διὶ τ' ἄλλοισίν τε θεοῖσιν·
 "Ζεῦ ἄλλοι τε θεοὶ, δότε δὴ καὶ τόνδε γενέσθαι 85
 παῖδ' ἐμὸν, ὡς καὶ ἐγὼ περ, ἀριπρεπέα Τρώεσσιν
 ὦδε, βίην τ' ἀγαθὸν, καὶ Ἰλίου ἴφι ἀνάσσειν.
 καὶ ποτέ τις εἴπησι, ' Πατρός γ' ὅδε πολλὸν ἀμείνων,'
 ἐκ πολέμου ἀνιόντα· φέροι δ' ἔναρα βροτόεντα
 κτείνας δῆϊον ἄνδρα, χαρεῖή δὲ φρένα μήτηρ." 90

ὦς εἰπὼν ἀλόχοιο φίλης ἐν χερσίν ἔθηκεν
 παῖδ' ἐόν· ἢ δ' ἄρα μιν κηῶδεϊ δέξατο κόλπω
 δακρυόεν γελάσασα· πόσις δ' ἐλέησε νοήσας,
 χειρὶ τέ μιν κατέρεξεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 "δαιμονίη, μή μοί τι λίην ἀκαχίζεο θυμῷ· 95
 οὐ γάρ τις μ' ὑπὲρ αἴσαν ἀνήρ Ἄϊδι προιάψει·
 μοῖραν δ' οὐ τινά φημι πεφυγμένον ἔμμεναι ἀνδρῶν,
 οὐ κακὸν, οὐδὲ μὲν ἐσθλὸν, ἐπὴν τὰ πρῶτα γένηται.
 ἀλλ' εἰς οἶκον ἰοῦσα τὰ σ' αὐτῆς ἔργα κόμιζε,
 ἰστόν τ' ἠλακᾶτην τε, καὶ ἀμφιπόλοισι κέλευε 100
 ἔργον ἐποίχεσθαι. Πόλεμος δ' ἄνδρεςσι μελήσει
 πῦσιν, ἐμοὶ δὲ μάλιστα, τοὶ Ἰλίῳ ἐγγεγάασιν."

ὦς ἄρα φωνήσας κόρυθ' εἴλετο φαίδιμος Ἔκτωρ

ἵππουριν. ἄλοχος δὲ φίλη οἰκόνδε βεβήκει
 ἐντροπαλιζομένη, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέουσα. 105
 αἴψα δ' ἔπειθ' ἴκανε δόμους ἐὺ ναιετάοντας
 Ἔκτορος ἀνδροφόνοιο, κιχήσατο δ' ἔνδοθι πολλὰς
 ἀμφιπόλους, τῆσιν δὲ γόον πάσῃσιν ἐνῶρσεν.
 αἱ μὲν ἔτι ζῶν γόον Ἔκτορα ᾧ ἐνὶ οἴκῳ·
 οὐ γάρ μιν ἔτ' ἔφαντο ὑπότροπον ἐκ πολέμοιο 110
 ἴζεσθαι, προφυγόντα μένος καὶ χεῖρας Ἀχαιῶν.
 [vi. 392-502.]

IV.

Hector fought singly with Ajax till the evening, and a truce for the burying of the dead closed the second day. On the fourth, Zeus held the gods aloof from the battle, and at noon weighed the fates of Greeks and Trojans in his scales, and the Greeks' fate fell. Then Hector drove them to the new-made rampart of their ships with slaughter, and at dark the Trojans lit up watch-fires on the field lest in the night the Greeks should steal away.

Οἱ δὲ μέγα φρονέοντες ἀνὰ πτολέμοιο γεφύρας
 εἶατο παννύχιοι, πυρὰ δὲ σφισι καίετο πολλά.
 ὡς δ' ὅτ' ἐν οὐρανῷ ἄστρα φαιεινὴν ἀμφὶ σελήνην
 φαίνειτ' ἀριπρεπέα, ὅτε τ' ἔπλετο νήμεος αἰθὴρ,
 ἔκ τ' ἔφανε πᾶσαι σκοπιαὶ καὶ πρόωνες ἄκροι 5
 καὶ νάπαι, οὐρανόθεν δ' ἄρ' ὑπερράγη ἄσπετος αἰθὴρ,
 πάντα δέ τ' εἶδεται ἄστρα, γέγηθε δέ τε φρένα ποιμήν·
 τόσσα μεσηγὺ νεῶν ἠδὲ Ξάνθοιο ῥοάων
 Τρώων καιόντων πυρὰ φαίνετο Ἰλιόθι πρό.
 χίλι' ἄρ' ἐν πεδίῳ πυρὰ καίετο, πᾶρ δὲ ἐκάστω 10

εἶατο πεντήκοντα σέλαι πυρὸς αἰθομένοιο.
 ἵπποι δὲ κρί λευκὸν ἐρεπτόμενοι καὶ ὀλύρας,
 εἰσταότες παρ' ὄχεσφιν, εὐθρονον ἦω μίμνον.

[viii. 553-565.]

V.

*That night Agamemnon sent chiefs with prayers and gifts
 to Achilles; but Achilles spurns his gifts and him.*

“ Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 χρῆ μὲν δὴ τὸν μῦθον ἀπηλεγέως ἀποειπεῖν,
 ἦ περ δὴ φρονέω τε καὶ ὡς τετελεσμένον ἔσται,
 ὡς μή μοι τρύζητε παρήμενοι ἄλλοθεν ἄλλος.
 ἐχθρὸς γάρ μοι κείνος ὁμῶς Ἄϊδαο πύλῃσιν, 5
 ὅς χ' ἕτερον μὲν κεύθη ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλο δὲ εἶπη.
 αὐτὰρ ἐγὼν ἐρέω ὡς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα.
 οὔτ' ἔμε γ' Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονα πεισέμεν οἶω
 οὔτ' ἄλλους Δαναούς, ἐπεὶ οὐκ ἄρα τις χάρις ἦεν
 μάρνασθαι δηΐοισιν ἐπ' ἀνδράσι νωλεμὲς αἰεὶ. 10
 ἴση μοῖρα μένουσι, καὶ εἰ μάλα τις πολεμίζοι·
 ἐν δὲ ἱῆ τιμῇ ἡμὲν κακὸς ἠδὲ καὶ ἐσθλός·
 [κάτθαν' ὁμῶς ὅ τ' ἀεργὸς ἀνὴρ ὃ τε πολλὰ ἐοργῶς.]
 οὐδέ τί μοι περίκειται, ἐπεὶ πάθον ἄλγεα θυμῷ
 αἰὲν ἐμὴν ψυχὴν παραβαλλόμενος πύλεμίζειν. 15
 ὡς δ' ὄρνις ἀπτῆσι νεοσσοῖσι προφέρησιν
 μᾶστακ', ἐπεὶ κε λάβῃσι, κακῶς δ' ἄρα οἱ πέλει αὐτῆ,
 ὡς καὶ ἐγὼ πολλὰς μὲν ἀϋπνοὺς νύκτας ἵανον,
 ἦματα δ' αἱματόεντα διέπρησσον πολεμίζων,
 ἀνδράσι μαρνόμενος ὀάρων ἔνεκα σφετεράων. 20

δώδεκα δὴ σὺν νηυσὶ πόλεις ἀλάπαξ' ἀνθρώπων,
 πεζὸς δ' ἔνδεκά φημι κατὰ Τροίην ἐρίβωλον
 τῶων ἐκ πασέων κειμήλια πολλὰ καὶ ἐσθλὰ
 ἐξελόμην, καὶ πάντα φέρων Ἀγαμέμνονι δόσκον
 Ἀτρεΐδῃ· ὁ δ' ὕπισθε μένων παρὰ νηυσὶ θοῆσιν 25
 δεξιόμενος διὰ παῦρα δασάσκετο, πολλὰ δ' ἔχεσκεν.
 ἄλλα δ' ἀριστήεσσι δίδου γέρα καὶ βασιλευσίν·
 τοῖσι μὲν ἔμπεδα κείται, ἐμεῦ δ' ἀπὸ μούνου Ἀχαιῶν
 εἴλετ', ἔχει δ' ἄλοχον θυμαρέα· τῇ παριαύων
 τερπέσθω. Τί δὲ δεῖ πολεμιζέμεναι Τρώεσσιν 30
 Ἀργείους; τί δὲ λαὸν ἀνήγαγεν ἐνθάδ' ἀγείρας
 Ἀτρεΐδης; ἢ οὐχ Ἑλένης ἔνεκ' ἠὔκόμοιο;
 ἢ μούνοι φιλέουσ' ἀλόχους μερόπων ἀνθρώπων
 Ἀτρεΐδαι; ἐπεὶ ὅς τις ἀνὴρ ἀγαθὸς καὶ ἐχέφρων,
 τὴν αὐτοῦ φίλει καὶ κήδεται, ὡς καὶ ἐγὼ τὴν 35
 ἐκ θυμοῦ φίλεον δουρικτητὴν περ' εὐῶσαν.
 νῦν δ' ἐπεὶ ἐκ χειρῶν γέρας εἴλετο καὶ μ' ἀπάτησεν,
 μή μευ πειράτω ἐὺ εἰδότης· οὐδέ με πείσει.
 ἀλλ' Ὀδυσσεῦ σὺν σοί τε καὶ ἄλλοισιν βασιλευσίν
 φραζέσθω νήεσσιν ἀλεξέμεναι δῆϊον πῦρ. 40
 ἦ μὲν δὴ μάλα πολλὰ πονήσατο νόσφιν ἐμείο,
 καὶ δὴ τείχος ἔδειμε, καὶ ἤλασε τάφρον ἐπ' αὐτῷ
 εὐρέϊαν μεγάλην, ἐν δὲ σκόλοπας κατέπηξεν·
 ἀλλ' οὐδ' ὧς δύναται σθένος Ἐκτορος ἀνδροφόνοιο
 ἴσχειν. Ὅφρα δ' ἐγὼ μετ' Ἀχαιοῖσιν πολέμιζον, 45
 οὐκ ἐθέλεσκε μάχην ἀπὸ τείχεος ὀρνύμεν Ἐκτωρ,
 ἀλλ' ὅσον ἐς Σκαιάς τε πύλας καὶ φηγὸν ἴκανεν·
 ἔνθα ποτ' οἶον ἔμιμνε, μόγις δέ μευ ἔκφυγεν ὄρμῃν.
 νῦν δ', ἐπεὶ οὐκ ἐθέλω πολεμιζέμεν Ἐκτορι δίῳ,

αἴριον ἰρὰ Διὶ ῥέξας καὶ πᾶσι θεοῖσιν, 50
 νηήσας ἐὺ νῆας, ἐπὴν ἄλαδε προερύσσω,
 ὄψεται, ἣν ἐθέλῃσθα καὶ αἶ κέν τοι τὰ μεμῆλη,
 ἦρι μάλ' Ἑλλήσποντον ἐπ' ἰχθυόεντα πλεούσας
 νῆας ἐμάς, ἐν δ' ἄνδρας ἐρεσσέμεναι μεμαῶτας·
 εἰ δέ κεν εὐπλοίῃν δῶη κλυτὸς Ἐννοσίγαιος, 55
 ἦματί κε τριτάτῳ Φθίην ἐρίβωλον ἰκοίμην.
 ἔστι δέ μοι μάλα πολλὰ, τὰ κάλλιπον ἐνθάδε ἔρρων·
 ἄλλον δ' ἐνθένδε χρυσὸν καὶ χαλκὸν ἐρυθρὸν
 ἠδὲ γυναικάς ἐϋζώνους πολίων τε σίδηρον
 ἄξομαι, ἄσσο' ἔλαχόν γε· γέρας δέ μοι, ὅς περ ἔδωκεν, 60
 αὐτὶς ἐφρυβρίζων ἔλετο κρείων Ἀγαμέμνων
 Ἄτρείδης· τῷ πάντ' ἀγορευέμεν, ὡς ἐπιτέλλω,
 ἀμφαδὸν, ὄφρα καὶ ἄλλοι ἐπισκύζωνται Ἀχαιοί,
 εἴ τινά που Δαναῶν ἔτι ἔλπεται ἔξαπατήσειν
 αἰὲν ἀναιδείην ἐπιειμένος· οὐδ' ἂν ἔμοιγε 65
 τετλαίῃ κύνεός περ ἐὼν εἰς ὄπα ιδέσθαι.
 οὐδέ τί οἱ βουλὰς συμφράσσομαι, οὐδὲ μὲν ἔργον·
 ἐκ γὰρ δὴ μ' ἀπάτησε καὶ ἤλιτεν· οὐδ' ἂν ἔτ' αὐτὶς
 ἔξαπάφοιτ' ἐπίεσσιν· ἄλλῃς δέ οἱ· ἀλλὰ ἔκηλος
 ἐρρέτω· ἐκ γὰρ εὖ φρένας εἴλετο μητίετα Ζεὺς. 70
 ἐχθρὰ δέ μοι τοῦ δῶρα, τίω δέ μιν ἐν καρὸς αἴση.
 οὐδ' εἴ μοι δεκάκῃς τε καὶ εἰκοσάκῃς τόσα δοίῃ
 ὄσσα τέ οἱ νῦν ἔστι, καὶ εἴ ποθεν ἄλλα γένοιτο,
 οὐδ' ὅσ' ἐς Ὀρχομενὸν ποτινίσσεται, οὐδ' ὅσα Θήβας
 Αἰγυπτίας, ὅθι πλείστα δόμοις ἐν κτήματα κείται, 75
 αἶθ' ἐκατόμυυλοί εἰσι, διηκόσιοι δ' ἂν ἐκάστας
 ἀνέρες ἐξοιχνεῦσι σὺν ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν·
 οὐδ' εἴ μοι τόσα δοίῃ ὅσα ψάμαθός τε κόνης τε,

οὐδέ κεν ὧς ἔτι θυμὸν ἐμὸν πείσει' Ἀγαμέμνων,
 πρὶν γ' ἀπὸ πᾶσαν ἐμοὶ δόμεναι θυμαλγέει λώβην. 80
 κούρην δ' οὐ γαμέω Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο,
 οὐδ' εἰ χρυσεῖη Ἀφροδίτῃ κάλλος ἐρίζοι,
 ἔργα δ' Ἀθηναίῃ γλαυκώπιδι ἰσοφαρίζοι
 οὐδέ μιν ὧς γαμέω· ὁ δ' Ἀχαιῶν ἄλλον ἐλέσθω,
 ὅς τις οἱ τ' ἐπέοικε καὶ ὅς βασιλεύτερός ἐστιν. 85
 ἦν γὰρ δὴ με σώωσι θεοὶ καὶ οἴκαδ' ἴκωμαι,
 Πηλεὺς θῆν μοι ἔπειτα γυναικὰ γε μάσσεται αὐτός.
 πολλαὶ Ἀχαιῖδες εἰσὶν ἄν' Ἑλλάδα τε Φθίην τε,
 κοῦραι ἀριστήων, οἳ τε πτολίεθρα ῥύονται·
 τάων ἦν κ' ἐθέλωμι, φίλην ποιήσομ' ἄκοιτιν. 90
 ἔνθα δέ μοι μάλα πολλὸν ἐπέσσυτο θυμὸς ἀγῆνωρ
 γῆμαντι μνηστῆν ἄλοχον, εἰκυῖαν ἄκοιτιν,
 κτήμασι τέρπεσθαι τὰ γέρων ἐκτήσατο Πηλεὺς.
 οὐ γὰρ ἐμοὶ ψυχῆς ἀντάξιον οὐδ' ὅσα φασὶν
 Ἴλιον ἐκτῆσθαι, εὖ ναιόμενον πτολίεθρον, 95
 τὸ πρὶν ἐπ' εἰρήνης, πρὶν ἔλθειν νῆας Ἀχαιῶν,
 οὐδ' ὅσα λαῖνος οὐδὸς ἀφήτορος ἐντὸς ἔργγει,
 Φοίβου Ἀπόλλωνος, Πυθοῖ ἔνι πετρηέσση.
 ληῖστοὶ μὲν γάρ τε βόες καὶ ἴφια μῆλα,
 κτητοὶ δὲ τρίποδές τε καὶ ἵππων ξανθὰ κάρηνα· 100
 ἀνδρὸς δὲ ψυχὴ πάλιν ἔλθειν οὔτε λείσθη
 οὔθ' ἔλετή, ἐπεὶ ἄρ κεν ἀμείψεται ἔρκος ὀδόντων.
 μήτηρ γάρ τέ μέ φησι θεὰ, Θέτις ἀργυρόπεζα,
 διχθαδίας κῆρας φερέμεν θανάτοιο τέλοσδε.
 εἰ μὲν κ' αὖθι μένων Τρώων πόλιν ἀμφιμάχωμαι, 105
 ὦλετο μὲν μοι νόστος, ἀτὰρ κλέος ἄφθιτον ἔσται·
 εἰ δέ κεν οἴκαδ' ἴκωμι φίλην ἐς πατρίδα γαίαν,

ὦλετό μοι κλέος ἔσθλόν, ἐπὶ δηρὸν δέ μοι αἰῶν
 [ἔσσεται, οὐδέ κέ μ' ὦκα τέλος θανάτοιο κιχείη.]
 καὶ δ' ἂν τοῖς ἄλλοισιν ἐγὼ παραμυθησαίμην 110
 οἴκαδ' ἀποπλείειν, ἐπεὶ οὐκέτι δήετε τέκμων
 Ἴλιου αἰπεινῆς· μάλα γάρ ἔθεν εὐρύοπα Ζεὺς
 χεῖρα ἔην ὑπερέσχε, τεθαρσῆκασι δὲ λαοί.
 ἀλλ' ὑμεῖς μὲν ἰόντες ἀριστήεσσιν Ἀχαιῶν
 ἀγγελίην ἀπόφασθε—τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ γερόντων—, 115
 ὄφρ' ἄλλην φράζωνται ἐνὶ φρεσὶ μῆτιν ἀμείνω,
 ἢ κέ σφιν νῆάς τε σόη καὶ λαὸν Ἀχαιῶν
 νηυσὶν ἔπι γλαφυρῆς, ἐπεὶ οὐ σφισιν ἦδε γ' ἐτοίμη,
 ἦν νῦν ἐφράσσαντο, ἐμεῦ ἀπομνησίσαντος.

[ix. 308-426.]

VI.

In vain Phoenix warns him of Atre, the avenger of slighted prayers.

Ἄλλ' Ἀχιλεῦ δάμασον θυμὸν μέγαν· οὐδέ τί σε χρὴ
 νηλεὲς ἦτορ ἔχειν· στρεπτοὶ δέ τε καὶ θεοὶ αὐτοὶ,
 τῶν περ καὶ μείζων ἀρετὴ τιμὴ τε βίη τε.
 καὶ μὲν τοὺς θυέεσσι καὶ εὐχολῆς ἀγανῆσιν
 λοιβῆ τε κνίσῃ τε παρατρῶπῳ ἄνθρωποι 5
 λισσόμενοι, ὅτε κέν τις ὑπερβῆῃ καὶ ἀμάρτη.
 καὶ γάρ τε Διταί εἰσι Διὸς κοῦραι μέγαλοιο,
 χῳλαί τε ῥυσαί τε παραβλῶπές τ' ὀφθαλμῷ,
 αἶ ῥά τε καὶ μετόπισθ' ἄτης ἀλέγουσι κιούσαι.
 ἦ δ' ἄτῃ σθεναρὴ τε καὶ ἀρτίπος, οὔνεκα πάσας 10
 πολλὸν ὑπεκπροθέει, φθάνει δέ τε πᾶσαν ἐπ' αἶαν

βλάπτουσ' ἀνθρώπους· αἱ δ' ἐξακέονται ὀπίσσω.
 ὅς μὲν τ' αἰδέσεται κούρας Διὸς ἄσπον ἰούσας,
 τὸν δὲ μέγ' ὤνησαν καὶ τ' ἔκλυον εὐξαμένοιο·
 ὅς δέ κ' ἀνήνηται καὶ τε στερεῶς ἀποείπη, 15
 λίσσονται δ' ἄρα ταῖ γε Δία Κρονίωνα κιοῦσαι
 τῷ Ἄττην ἄμ' ἔπεισθαι, ἵνα βλαφθεὶς ἀποτίσῃ.
 ἀλλ' Ἀχιλεῦ πόρε καὶ σὺν Διὸς κούρησιν ἔπεισθαι
 τιμῆν, ἣ τ' ἄλλων περ ἐπιγνάμπει νόον ἐσθλῶν.
 [ix. 496-514.]

VII.

The fifth day they fought by the rampart of the ships till, as the sun grew high, Agamemnon drove the Trojans flying to their walls again. But when Agamemnon went wounded from the field Zeus turned the day once more; and, their best chiefs wounded, and Hector thundering upon their ranks, the Greeks gave way. Ajax alone covers their flight.

Ζεὺς δὲ πατὴρ Αἴανθ' ὑψίζυγος ἐν φόβον ὤρσεν.
 στῆ δὲ ταφῶν, ὄπιθεν δὲ σάκος βάλεν ἑπταβόειον,
 τρέσσε δὲ παπτήνας ἐφ' ὀμίλου, θηρὶ εἰκοῦς,
 ἐντροπαλιζόμενος, ὀλίγον γόνυ γουνοῦ ἀμείβων.
 ὡς δ' αἶθωνα λέοντα βοῶν ἀπὸ μεσσαύλοιο 5
 ἐσσεύαντο κύνες τε καὶ ἀνέρες ἀγροῖωται,
 οἷ τέ μιν οὐκ εἰῶσι βοῶν ἐκ πῖαρ ἐλέσθαι
 πάννηχοι ἐγρήσσοιτες· ὁ δὲ κρειῶν ἐρατίζων
 ἰθύει, ἀλλ' οὐ τι πρήσσει· θαμέες γὰρ ἄκοντες
 ἀντίον αἴσσοσι θρασειάων ἀπὸ χειρῶν, 10
 καίόμεναί τε δεταὶ, τὰς τε τρεῖ ἐσσύμενός περ·
 ἠῶθεν δ' ἀπονόσφιν ἔβη τετιηότι θυμῷ·
 ὡς Αἴας τότε ἀπὸ Τρώων τετιημένος ἦτορ

ἦϊε, πόλλ' ἀέκων· περὶ γὰρ διέ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
 ὡς δ' ὅτ' ὄνος παρ' ἄρουραν ἰὼν ἐβίησατο παῖδας 15
 νωθῆς, ᾧ δὴ πολλὰ περὶ ῥόπαλ' ἀμφὶς ἐάγη,
 κείρει τ' εἰσελθὼν βαθὺ λήϊον· οἷ δέ τε παῖδες
 τύπτουσιν ῥοπάλοισι· βίη δέ τε νηπίη αὐτῶν·
 σπουδῇ τ' ἐξήλασσαν, ἐπεὶ τ' ἐκορέσσατο φορβῆς·
 ὡς τότε ἔπειτ' Αἴαντα μέγαν, Τελαμώνιον υἱὸν, 20
 Τρῶες ὑπέρθυμοι πολυηγερέες τ' ἐπίκουροι
 νύσσουντες ξυστοῖσι μέσον σάκος αἰὲν ἔποντο.
 Αἴας δ' ἄλλοτε μὲν μνησάσκετο θούριδος ἀλκῆς
 αὐτὶς ὑποστρεφθεῖς, καὶ ἐρητύσασκε φάλαγγας
 Τρώων ἵπποδύμων· ὅτε δὲ τρωπάσκετο φεύγειν. 25
 [xi. 544-574.]

VIII.

*From the rampart of the ships they renewed the fight, and
 the missiles flew like flakes of snow.*

Τῶν δ', ὡς τε νιφάδες χιόνος πίπτωσι θαμειαὶ
 ἤματι χειμερίῳ, ὅτε τ' ὄρετο μητίετα Ζεὺς
 νιφέμεν, ἀνθρώποισι πιφασκόμενος τὰ ἅ κῆλα·
 κοιμήσας δ' ἀνέμους χέει ἔμπεδον, ὄφρα καλύψῃ
 ὑψηλῶν ὀρέων κορυφὰς καὶ πρόονας ἄκρους 5
 καὶ πεδία λωτοῦντα καὶ ἀνδρῶν πίονα ἔργα,
 καὶ τ' ἐφ' ἄλῶς πόλιῆς κέχυται λιμέσιν τε καὶ ἀκταῖς—
 κῦμα δέ μιν προσπλάζον ἐρύκεται—ἄλλα τε πάντα
 εἰλύαται καθύπερθ', ὅτ' ἐπιβρίση Διὸς ὄμβρος·
 ὡς τῶν ἀμφοτέρωσθε λίθοι πωτῶντο θαμειαὶ, 10
 αἱ μὲν ἄρ' ἐς Τρῶας, αἱ δ' ἐκ Τρώων ἐς Ἀχαιοὺς,
 βαλλομένων· τὸ δὲ τεῖχος ὑπερ πάντων δοῦπος ὀρώρει.
 [xii. 278-289.]

IX.

Already Hector and Sarpedon had forced the wall: but Poseidon by stealth restored the battle; and as Zeus slept by Here's stratagem, Ajax struck down Hector with a stone. But Zeus, awaked at last, renews Hector's prowess and the Greeks' confusion.

Ὀς δ' ὅτε τις στατὸς ἵππος, ἀκοστήσας ἐπὶ φάτῃ,
 δεσμὸν ἀπορρήξας θείῃ πεδίοιο κροαίνων,
 εἰωθὼς λούεσθαι εὐρρεῖος ποταμοῖο,
 κυδιῶν· ὑψοῦ δὲ κήρη ἔχει, ἀμφὶ δὲ χαίται
 ὤμοις αἴσσονται· ὁ δ' ἀγλαΐῃφι πεποιθὼς, 5
 ῥίμφα ἐ γούνα φέρει μετὰ τ' ἤθεα καὶ νομὸν ἵππων·
 ὧς Ἐκτωρ λαιψηρὰ πόδας καὶ γούνατ' ἐνώμα
 ὀτρύνων ἰππῆας, ἐπεὶ θεοῦ ἔκλυεν αὐδῆν.
 οἱ δ', ὧς τ' ἠ ἔλαφον κεραὸν ἠ ἰγριον αἶγα
 εἰσσεύαντο κύνες τε καὶ ἀνέρες ἀγροῖῶται· 10
 τὸν μὲν τ' ἠλίβατος πέτρῃ καὶ δάσκιος ὕλη
 εἰρύσατ', οὐδ' ἄρα τέ σφι κιχήμεναι αἴσιμον ἦεν·
 τῶν δέ θ' ὑπὸ ἰαχῆς ἐφάνη λῖς ἠϋγένειος
 εἰς ὄδον, αἶψα δὲ πάντας ἀπέτραπε καὶ μεμαῶτας·
 ὧς Δαναοὶ εἴως μὲν ὀμιλαδὸν αἰὲν ἔποντο, 15
 νύσσοντες ξίφεσίν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισιν·
 αὐτὰρ ἐπεὶ ἴδον Ἐκτορ' ἐποιχόμενον στίχας ἀνδρῶν,
 τάρβησαν, πᾶσιν δὲ παραὶ ποσὶ κάππεσε θυμός.

[xv. 263-280.]

X.

*Hector was lord of the field; for Zeus with his own hand
urged him on, and Agamemnon, Odysseus, and Diomed lay
wounded by their tents. But when fire was already at the
ships, Achilles lent Patroclus, his friend, the divine armour
and immortal horses, and the Trojans fled before him. Only
Sarpedon, Zeus' son, withstood him and fell. The twin
brethren Sleep and Death bear the tall body to its home.*

Καὶ τότε Ἄπολλωνα προσέφη νεφέληγερέτα Ζεὺς·
 "εἰ δ' ἄγε νῖν, φίλε Φοῖβε, κελαινεφές αἶμα κύθηρον
 ἔλθων ἐκ βελέων Σαρπηδόνα, καὶ μιν ἔπειτα
 πολλὸν ἀποπρὸ φέρων λούσον ποταμοῖο ῥοῆσιν
 χρῖσόν τ' ἀμβροσίη, περὶ δ' ἄμβροτα εἴματα ἔσσον, 5
 πέμπε δέ μιν πομποῖσιν ἅμα κραιπνοῖσι φέρεσθαι,
 Ἕπνο καὶ Θανάτῳ διδυμάοσιν, οἳ ῥά μιν ὄκα
 θήσουσ' ἐν Λυκίης εὐρείης πίονι δήμῳ,
 ἔνθα ἐταρχύσουσι κασίγνητοί τε ἔται τε
 τύμβῳ τε στήλῃ τε· τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων." 10

Ὡς ἔφατ', οὐδ' ἄρα πατρὸς ἀνηκούστησεν Ἄπολλων.
 βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὄρεων ἐς φύλοπιν αἰνὴν,
 αὐτίκα δ' ἐκ βελέων Σαρπηδόνα δῖον αἰέρας,
 πολλὸν ἀποπρὸ φέρων, λούσεν ποταμοῖο ῥοῆσιν
 χρῖσόν τ' ἀμβροσίη, περὶ δ' ἄμβροτα εἴματα ἔσσεν, 15
 πέμπε δέ μιν πομποῖσιν ἅμα κραιπνοῖσι φέρεσθαι,
 Ἕπνο καὶ Θανάτῳ διδυμάοσιν, οἳ ῥά μιν ὄκα
 κάτθεσαν ἐν Λυκίης εὐρείης πίονι δήμῳ.

XI.

Patroclus in turn, following further than Zeus had granted to him to succeed, Apollo disarmed, Euphorbus wounded, and Hector slew. The immortal horses weep for him.

ὦς οἱ μὲν μάρναντο, σιδήρειος δ' ὄρυμαγδὸς
 χάλκεον οὐρανὸν ἵκε δι' αἰθέρος ἀτρυγέτοιο·
 ἵπποι δ' Αἰακίδαο μάχης ἀπάνευθεν ἑόντες
 κλαῖον, ἐπεὶ δὴ πρῶτα πυθέσθην ἠνιόχοιο
 ἐν κοίησι πεσότος ὑφ' Ἑκτορος ἀνδροφόνοιο. 5
 ἦ μὰν Αὐτομέδων Διώρεος ἄλκιμος υἱὸς
 πολλὰ μὲν ἄρ μάστιγι θεῶν ἐπεμαίετο θείων,
 πολλὰ δὲ μειλιχίοισι προσηύδα, πολλὰ δ' ἀρειῆ·
 τῷ δ' οὔτ' ἄψ ἐπὶ νῆας ἐπὶ πλατὺν Ἑλλήσποντου
 ἠβελέτην ἰέναι οὔτ' ἐς πόλεμον μετ' Ἀχαιοὺς, 10
 ἀλλ' ὥς τε στήλη μένει ἔμπεδον, ἦ τ' ἐπὶ τύμβῳ
 ἀνέρος ἐστήκη τεθνηὸς ἢ ἐ γυναικὸς,
 ὧς μένον ἀσφαλῆως περικαλλέα δίφρον ἔχοντες,
 οὔδεις ἐνισκίμψαντε καρῆατα. δάκρυα δὲ σφιν
 θερμὰ κατὰ βλεφάρων χαμάδις ῥέει μυρομένοισιν 15
 ἠνιόχοιο πόθῳ· θαλερὴ δ' ἐμιαίνετο χαίτη
 ζεύγλης ἐξεριποῦσα παρὰ ζυγὸν ἀμφοτέρωθεν.
 μυρομένῳ δ' ἄρα τῷ γε ἰδὼν ἐλέησε Κρονοίων,
 κινήσας δὲ κάρη προτὶ ὄν μυθήσατο θυμόν·
 “ ἂ δειλῶ, τί σφῶϊ δόμεν Πηληϊΐ ἄνακτι 20
 θνητῷ, ὑμεῖς δ' ἐστὸν ἀγήρω τ' ἀθανάτω τε.
 ἦ ἵνα δυστήνοισι μετ' ἀνδράσιν ἄλγέ' ἔχῃτον;

οὐ μὲν γάρ τί πού ἐστιν οἷζυρώτερον ἀνδρὸς
πάντων, ὅσσα τε γαίαν ἔπι πνεῖει τε καὶ ἔρπει.”

[xvii. 424-447.]

XII.

At Patroclus' death, grief for the friend whom he had sent to fight in his stead and to fall, drove out the anger from Achilles' heart. In vain Thetis warns him of his own death that must follow Hector's. The counsel of Zeus is fulfilled, and the fate of Troy once more proceeds.

Ἦς οἱ μὲν μάρναντο δέμας πυρὸς αἰθομένοιο,
Ἄντιλοχος δ' Ἀχιλῆϊ πόδας ταχὺς ἄγγελος ἦλθεν.
τὸν δ' εὔρε προπάροιθε νεῶν ὀρθοκραϊράων,
τὰ φρονέοντ' ἀνὰ θυμὸν ἅ δὴ τετελεσμένα ἦεν·
ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμὸν 5
“ ὦ μοι ἐγὼ, τί τ' ἄρ' αὖτε κερηκομύωντες Ἀχαιοὶ
νηυσὶν ἔπι κλονέονται ἀτυζόμενοι πεδίοιο ;
μὴ δὴ μοι τελέσῃσι θεοὶ κακὰ κήδεα θυμῶ,
ὥς ποτέ μοι μήτηρ διεπέφραδε, καί μοι ἔειπεν
Μυρμιδόνων τὸν ἕριστον ἔτι ζώοντος ἐμέιο 10
χερσὶν ὑπο Τρώων λείψειν φάος ἠελίοιο.
ἦ μάλα δὴ τέθνηκε Μενoitίου ἄλκιμος υἱός,
σχέτλιος· ἦ τ' ἐκέλευον ἀπώσάμενον δῆϊον πῦρ
ἄψ' ἐπὶ νῆας ἵμεν, μῆδ' Ἐκτορι ἴφι μάχεσθαι.”

Εἷος ὁ ταῦθ' ὄρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν, 15
τόφρα οἱ ἐγγύθεν ἦλθεν ἀγαθοῦ Νέστορος υἱός,
δάκρυα θερμὰ χέων, φάτο δ' ἀγγελίην ἀλεγεινὴν·
“ ὦ μοι, Πηλῆος υἱὲ δαΐφρονος, ἦ μάλα λυγρῆς

πέυσαι ἀγγελίης, ἢ μὴ ὄφελλε γενέσθαι.
 κείται Πάτροκλος, νέκυος δὲ δὴ ἀμφιμάχονται 20
 γυμνοῦ· ἀτὰρ τά γε τεύχε' ἔχει κορυθαίολος "Ἐκτωρ."

Ὡς φάτο, τὸν δ' ἄχεος νεφέλη ἐκάλυψε μέλαινα.
 ἀμφοτέρησι δὲ χερσὶν ἑλὼν κόνιν αἰθαλόεσσαν
 χεῖατο κὰκ κεφαλῆς, χαρίεν δ' ἦσχυνε πρόσωπον·
 νεκταρέω δὲ χιτῶνι μέλαιν' ἀμφίζανε τέφρη. 25
 αὐτὸς δ' ἐν κονίησι μέγας μεγαλωστί τανυσθεῖς
 κεῖτο, φίλησι δὲ χερσὶ κόμην ἦσχυνε δαΐζων.
 δμωαὶ δ', ἄς Ἀχιλεὺς ληΐσσατο Πάτροκλός τε,
 θυμὸν ἀκηχέμεναι μεγάλ' ἴσχον, ἐκ δὲ θύραζε
 ἔδραμον ἀμφ' Ἀχιλῆα δαΐφρονα, χερσὶ δὲ πᾶσαι 30
 στήθεα πεπλήγοντο, λύθην δ' ὑπὸ γυῖα ἐκάστης.
 Ἀντίλοχος δ' ἐτέρωθεν ὀδύρετο δάκρυα λείβων,
 χεῖρας ἔχων Ἀχιλῆος· ὁ δ' ἔστενε κυδάμιμον κῆρ·
 δεΐδιε γὰρ μὴ λαιμὸν ὑποτμήξειε σιδήρω.
 σμερδαλέον δ' ὦμωξεν· ἄκουσε δὲ πύτνια μήτηρ 35
 ἡμένη ἐν βένθεσσιν ἁλὸς παρὰ πατρὶ γέροντι,
 κώκυσέν τ' ἄρ' ἔπειτα· θεαὶ δέ μιν ἀμφαγέροντο,
 πᾶσαι ὅσαι κατὰ βένθος ἁλὸς Νηρηΐδες ἦσαν.
 [ἔνθ' ἄρ' ἔην Γλαύκη τε Θάλειά τε Κυμοδόκη τε,
 Νησαίη Σπειώ τε Θόη θ' Ἀλίη τε βοῶπις, 40
 Κυμοθόη τε καὶ Ἀκταίη καὶ Λιμνώρεια
 καὶ Μελίτη καὶ Ἰαιρα καὶ Ἀμφιθόη καὶ Ἀγαύη,
 Δωτώ τε Πρωτώ τε Φέρουσά τε Δυναμένη τε,
 Δεξαμένη τε καὶ Ἀμφινόμη καὶ Καλλιάνειρα,
 Δωρίς καὶ Πανόπη καὶ ἀγακλειτὴ Γαλάτεια, 45
 Νημερτής τε καὶ Ἀψευδῆς καὶ Καλλιάνασσα·
 ἔνθα δ' ἔην Κλυμένη Ἰάνειρά τε καὶ Ἰάνασσα,

Μαῖρα καὶ Ὠρείθνια ἐϋπλόκαμός τ' Ἀμάθεια
 ἄλλαι θ' αἱ κατὰ βένθος ἀλὸς Νηρηΐδες ἦσαν.]
 τῶν δὲ καὶ ἀργύφειον πλήτο σπέος· αἱ δ' ἅμα πᾶσαι 50
 στήθεα πεπλήγοντο, Θέτις δ' ἐξῆρχε γόοιο·
 “ κλῦτε, κασίγνηται Νηρηΐδες, ὄφρ' εὖ πᾶσαι
 εἶδετ' ἀκούουσαι ὅσ' ἐμῶ ἔνι κήδεα θυμῶ.
 ὦ μοι ἐγὼ δειλὴ, ὦ μοι δυσσαριστοτόκεια,
 ἦ τ' ἐπεὶ ἄρ τέκον υἱὸν ἀμύμονά τε κρατερόν τε, 55
 ἔξοχον ἠρώων· ὁ δ' ἀνέδραμεν ἔρνεϊ ἴσος·
 τὸν μὲν ἐγὼ θρέψασα, φυτὸν ὡς γουνῶ ἀλωῆς,
 νηυσὶν ἐπιπροέηκα κορωνίσιν Ἰλιον εἴσω
 Τρωσὶ μαχησόμενον· τὸν δ' οὐχ ὑποδέξομαι αὐτίς
 οὔκαδε νοστήσαντα, δόμον Πηληϊὸν εἴσω. 60
 ὄφρα δέ μοι ζῶει καὶ ὄρᾱ φάος ἡελίοιο,
 ἄχνηται, οὐδέ τί οἱ δύνamai χραισμῆσαι λούσα.
 ἀλλ' εἴμ', ὄφρα ἴδωμι φίλον τέκος, ἠδ' ἐπακούσω
 ὅττι μιν ἴκετο πένθος ἀπὸ πτολέμοιο μένοντα.”
 ὦς ἄρα φωνήσασα λίπε σπέος· αἱ δὲ σὺν αὐτῇ 65
 δακρυνέσσαι ἴσαν, περὶ δέ σφισι κῦμα θαλάσσης
 ῥήγγυντο. ταὶ δ' ὅτε δὴ Τροίην ἐρίβωλον ἴκοντο,
 ἀκτὴν εἰσανέβαινον ἐπισχερῶ, ἔνθα θαμειαὶ
 Μυρμιδόνων εἴρυντο νέες ταχὺν ἀμφ' Ἀχιλῆα.
 τῶ δὲ βαρὺ στενάχοντι παρίστατο πότνια μήτηρ, 70
 ὄξυ δὲ κωκύσασα κάρη λάβε παιδὸς ἔηος,
 καὶ ῥ' ὀλοφυρομένη ἔπεια πτερόεντα προσηύδα·
 “ τέκνον, τί κλαίεις ; τί δέ σε φρένας ἴκετο πένθος ;
 ἐξαύδα, μὴ κεῦθε· τὰ μὲν δὴ τοι τετέλεσται
 ἐκ Διὸς, ὡς ἄρα δὴ πρὶν γ' εὐχεο χεῖρας ἀνασχῶν,
 πάντας ἐπὶ πρύμνησιν ἀλήμεναι υἱας Ἀχαιῶν 75

σεῦ ἐπιδευομένους, παθέειν τ' ἀεκήλια ἔργα.”

Τὴν δὲ βαρὺ στενάχων προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·

“ ἡνὲρ ἐμῆ, τὰ μὲν ἄρ μοι Ὀλύμπιος ἔξετέλεσεν·

ἀλλὰ τί μοι τῶν ἥδος, ἐπεὶ φίλος ὤλεθ' ἑταῖρος 80

Πάτροκλος, τὸν ἐγὼ περὶ πάντων τίον ἑταίρων,

ἴσον ἐμῇ κεφαλῇ· τὸν ἀπώλεσα, τεύχεα δ' Ἔκτωρ

δηώσας ἀπέδυσε πελώρια, θαῦμα ἰδέσθαι,

καλά· τὰ μὲν Πηληϊ θεοὶ δόσαν ἀγλαὰ δῶρα,

ἤματι τῷ ὅτε σε βροτοῦ ἀνέρος ἔμβαλον εὖνῃ. 85

αἶθ' ὄφελος σὺ μὲν αὖθι μετ' ἀθανάτης ἀλήσιον

ναίειν, Πηλεὺς δὲ θνητὴν ἀγαγέσθαι ἔκοιτιν.

νῦν δ'—ἴνα καὶ σοὶ πένθος ἐνὶ φρεσὶ μυρίον εἴη

παιδὸς ἀποφθιμένοιο, τὸν οὐχ ὑποδέξειαι αὖτις

οἴκαδε νοστήσαντ', ἐπεὶ οὐδ' ἐμὲ θυμὸς ἄνωγεν 90

ζῶειν οὐδ' ἀνδρεσσι μετέμμεναι, αἶ κε μὴ Ἔκτωρ

πρῶτος ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ τυπεῖς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσση,

Πατρόκλοιο δ' ἔλωρα Μενoitιάδew ἀποτίση.”

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Θέτις κατὰ δάκρυ χέουσα·

“ ὠκύμορος δὴ μοι, τέκος, ἔσσειαι, οἶ' ἀγορεύεις· 95

αὐτίκα γάρ τοι ἔπειτα μεθ' Ἔκτορα πότμος ἐτοῖμος.”

Τὴν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·

“ αὐτίκα τεθναίνην, ἐπεὶ οὐκ ἄρ' ἔμελλον ἑταίρω

κτεινομένῳ ἐπαμῦναι· ὁ μὲν μύλα τηλόθι πάτρης

ἔφθιτ', ἐμεῖο δὲ δῆσεν ἀρῆς ἀλκτῆρα γενέσθαι. 100

νῦν δ', ἐπεὶ οὐ νέομαί γε φίλην ἐς πατρίδα γαίαν,

οὐδέ τι Πατρόκλῳ γενόμενῳ φάος, οὐδ' ἐτάροισιν

τοῖς ἄλλοις, οἱ δὴ πολέες δάμεν Ἔκτορι δίῳ,

ἀλλ' ἦμαι παρὰ νηυσὶν ἐτώσιον ἄχθος ἀρούρης,

τοῖος ἐὼν οἷος οὐ τις Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων 105

ἐν πολέμῳ· ἀγορῇ δέ τ' ὑμείονές εἰσι καὶ ἄλλοι·
 ὡς ἔρις ἔκ τε θεῶν ἔκ τ' ἀνθρώπων ἀπόλοιο,
 καὶ χόλος, ὅς τ' ἐφέηκε πολύφρονά περ χαλεπῆναι,
 ὅς τε πολὺ γλυκίων μέλιτος καταλειβομένοιο
 ἀνδρῶν ἐν στήθεσσι ἀέξεται ἤντε καπνός· 110
 ὡς ἐμὲ νῦν ἐχόλωσεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων.
 ἀλλὰ τὰ μὲν προτετύχθαι εἶσομεν ἀχρῦμενοί περ,
 θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι φίλον δαμάσαντες ἀνάγκη·
 νῦν δ' εἴμ', ὄφρα φίλης κεφαλῆς ὀλετῆρα κιχέω
 Ἐκτορα· κῆρα δ' ἐγὼ τί τε δέξομαι, ὅπποτε κεν δῆ 115
 Ζεὺς ἐθέλη τελέσαι ἠδ' ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι,
 οὐδὲ γὰρ οὐδὲ βίη Ἡρακλῆος φύγε κῆρα,
 ὅς περ φίλτατος ἔσκε Διὶ Κρονίωνι ἄνακτι·
 ἀλλὰ ἐ μοῖρ' ἐδάμασσε καὶ ἀργαλέος χόλος Ἥρης.
 ὧς καὶ ἐγὼν; εἰ δῆ μοι ὁμοίη μοῖρα τέτυκται, 120
 κείσομ', ἐπεὶ κε θάνω. νῦν δὲ κλέος ἐσθλὸν ἀροίμην
 καί τινα Τρωϊάδων καὶ Δαρδανίδων βαθυκόλπων,
 ἀμφοτέρησιν χερσὶ παρειάων ἀπαλίων
 δάκρυ' ὁμορξαμένην, ἀδινὸν στοναχῆσαι ἐφείην·
 γνοῖεν δ' ὡς δῆ δηρὸν ἐγὼ πολέμοιο πέπαυμαι. 125
 μηδέ μ' ἔρκε μάχης φιλέουσά περ· οὐδέ με πείσεις.'

[xviii. 1-126.]

XIII.

First, standing on the wall unarmed, by the mere terror of his voice and form he scares the Trojans from the body of his friend.

Ἀὐτὰρ Ἀχιλλεὺς ὄρτο διΐφίλος· ἀμφὶ δ' Ἀθήνη
 ὄμοις ἰφθίμοισι βάλ' αἰγίδα θυσσανόεσσαν,

ἀμφὶ δέ οἱ κεφαλῇ νέφος ἔστεφε δία θεάων
 χρύσειον, ἐκ δ' αὐτοῦ δαίε φλόγα παμφανόωσαν.
 ὡς δ' ὅτε καπνὸς ἰὼν ἐξ ἄστεος αἰθέρ' ἵκηται, 5
 τηλόθεν ἐκ νήσον, τὴν δῆϊοι ἀμφιμάχωνται,
 οἳ τε πανημέριοι στυγερωῶ κρίνονται Ἄρηϊ
 ἄστεος ἐκ σφετέρου· ἅμα δ' ἠελίῳ καταδύντι
 πυρσοὶ τε φλεγέθουσιν ἐπήτριμοι, ὑψόσε δ' αὐγῇ
 γίγνεται αἴσσουσα, περικτιόνεσσιν ἰδέσθαι, 10
 αἶ κέν πως σὺν νησὶν ἀρῆς ἀλκτῆρες ἴκωνται·
 ὧς ἀπ' Ἀχιλλῆος κεφαλῆς σέλας αἰθέρ' ἴκανεν.
 στῆ δ' ἐπὶ τάφρον ἰὼν ἀπὸ τείχεος, οὐδ' ἐς Ἀχαιοὺς
 μίσητο· μητρὸς γὰρ πυκνὴν ὠπίζετ' ἐφετμήν.
 ἔνθα στὰς ἦυσ', ἀπάτερθε δὲ Παλλὰς Ἀθήνη 15
 φθέγγεατ'· ἀτὰρ Τρώεσσιν ἐν ἄσπετον ὄρσε κυδοιμόν.
 ὡς δ' ὅτ' ἀριζήλη φωνή, ὅτε τ' ἴαχε σάλπιγγε
 ἄστου περιπλομένων δηῖων ὑπο θυμοραϊστέων,
 ὧς τότε ἀριζήλη φωνὴ γένετ' Αἰακίδαο,
 οἱ δ' ὡς οὖν αἶον ὅπα χάλκεον Αἰακίδαο, 20
 πᾶσιν ὀρίνθη θυμός. ἀτὰρ καλλίτριχες ἵπποι
 ἀψ ὄχρα τρόπεον· ὄσσοντο γὰρ ἄλγεα θυμῶ.
 ἠνίοχοι δ' ἐκπληγεν, ἐπεὶ ἴδον ἀκάματον πῦρ
 δεινὸν ὑπὲρ κεφαλῆς μεγαθύμου Πηλεΐωνος
 δαιόμενον· τὸ δὲ δαίε θεὸν γλαυκῶπις Ἀθήνη. 25
 τρὶς μὲν ὑπὲρ τάφρον μεγάλ' ἴαχε δῖος Ἀχιλλεύς,
 τρὶς δὲ κυκλήθησαν Τρώες κλειτοὶ τ' ἐπίκουροι.
 ἔνθα δὲ καὶ τότε ὄλοντο δώδεκα φῶτες ἀριστοὶ
 ἀμφὶ σφοῖς ὀχέεσσι καὶ ἔγχεσιν. αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
 ἀσπασίως Πάτροκλον ὑπέκ βελέων ἐρύσαντες 30
 κάτθεσαν ἐν λεχέεσσι· φίλοι δ' ἀμφέσταν ἐταῖροι

μυρόμενοι· μετὰ δέ σφι ποδῶκης εἶπετ' Ἀχιλλεύς
 δάκρυα θερμὰ χέων, ἐπεὶ εἶσιδε πιστὸν ἐταῖρον
 κείμενον ἐν φέρτρῳ, δεδαῖγμένον ὄξείῃ χαλκῷ.
 τὸν ῥ' ἦ τοι μὲν ἔπεμπε σὺν ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν 35
 ἐς πόλεμον, οὐδ' αὖτις ἐδέξατο νοστήσαντα.

Ἡέλιον δ' ἀκάμαντα βοῶπις πότνια Ἥρη
 πέμψεν ἐπ' Ὀκεανοῖο ῥοὰς ἀέκοντα νέεσθαι.
 ἡέλιος μὲν ἔδν, παύσαντο δὲ δίοι Ἀχαιοὶ
 φυλόπιδος κρατερῆς καὶ ὁμοίου πολέμοιο. 40
 [xviii. 203-242.]

XIV.

*Thetis visits Hephaestus, and procures from him new armour
 for Achilles. The shield is described.*

ὦς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον·
 Ἥφαιστου δ' ἴκανε δόμον Θέτις ἀργυρόπεζα
 ἄφθιτον ἀστερόεντα, μεταπρεπέ' ἀθανάτοισιν,
 χάλκεον, ὃν ῥ' αὐτὸς ποιήσατο κυλλοποδῖον.
 τὸν δ' εὖρ' ἰδρῶοντα ἐλισσόμενον περὶ φύσας, 5
 σπεύδοντα· τρίποδας γὰρ εἰκόσι πάντας ἔτευχεν
 ἐστάμεναι περὶ τοῖχον εὖσταθέος μεγάρου,
 χρύσεια δέ σφ' ὑπὸ κύκλα ἐκάστω πυθμένι θῆκεν,
 ὄφρα οἱ αὐτόματοι θεῖον δυσαΐατ' ἀγῶνα
 ἦδ' αὖτις πρὸς δῶμα νεοΐατο, θαῦμα ἰδέσθαι. 10
 οἱ δ' ἦ τοι τύσσον μὲν ἔχον τέλος, οὐατα δ' οὐ πω
 δαιδάλεα προσέκειτο· τὰ ῥ' ἤρτυε, κόπτε δὲ δεσμούς.
 ὄφρ' ὃ γε ταῦτ' ἐπονεῖτο ἰδυίησι πραπίδεσσιν,
 τόφρα οἱ ἐγγύθεν ἦλθε βεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα.
 τὴν δὲ ἴδε προμολοῦσα Χάρις λιπαροκρήδεμνος 15

καλή, τὴν ὥπιε περικλυτὸς ἀμφιγυήεις·
 ἔν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 “τίπτε, Θέτι τανύπεπλε, ἰκάνεις ἡμέτερον δῶ
 αἰδοίη τε φίλη τε ; πάρος γε μὲν οὔ τι θαμίξεις.
 ἀλλ' ἔπειο προτέρω, ἵνα τοι πὰρ ξείνια θείω.” 20

᾿Ως ἄρα φωνήσασα πρόσω ἄγε δῖα θεάων.
 τὴν μὲν ἔπειτα καθεῖσεν ἐπὶ θρόνου ἀργυροήλου
 καλοῦ δαιδαλέου· ὑπὸ δὲ θρηῆνυς ποσὶν ἦεν·
 κέκετο δ' ᾿Ηφαιστον κλυτοτέχνην εἰπέ τε μῦθον·
 “᾿Ηφαιστε, πρόμολ' ὦδε· Θέτις νύ τι σείο χατίζει.” 25

τὴν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα περικλυτὸς ἀμφιγυήεις·
 “ἦ ρά νύ μοι δεινὴ τε καὶ αἰδοίη θεὸς ἔνδον,
 ἦ μ' ἐσάωσ', ὅτε μ' ἄλγος ἀφίκετο τῆλε πεσόντα
 μητρὸς ἐμῆς ἰότητι κυνώπιδος, ἦ μ' ἐθέλησεν
 κρύψαι χολὸν ἑόντα· τὸτ' ἂν πάθον ἄλγεα θυμῶ, 30

εἰ μὴ μ' Εὐρυνόμη τε Θέτις θ' ὑπεδέξατο κόλπῳ,
 Εὐρυνόμη, θυγάτηρ ἀψορρόου ᾿Ωκεανοῖο.
 τῆσι παρ' εἰνάετες χάλκεον δαίδαλα πολλὰ,
 πόρπας τε γναμπτάς θ' ἔλικας κάλυκας τε καὶ ὄρμου
 ἐν σπῆϊ γλαφυρῶ· περὶ δὲ ῥόος ᾿Ωκεανοῖο, 35

ἀφρῶ μορμύρων ῥέεν ἄσπετος· οὐδέ τις ἄλλος
 ἦδεεν οὔτε θεῶν οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων,
 ἀλλὰ Θέτις τε καὶ Εὐρυνόμη ἴσαν, αἶ με σάωσαν.
 ἦ νῦν ἡμέτερον δόμον ἵκει· τῶ με μάλα χρεῶ
 πάντα Θέτι καλλιπλοκάμφ ζωάγρια τίνειν. 40

ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν οἱ παράθες ξεινήϊα καλὰ,
 ὄφρ' ἂν ἐγὼ φύσας ἀποθείομαι ὅπλα τε πάντα.”

᾿Η καὶ ἀπ' ἀκμοθέτοιο πέλωρ αἶητον ἀνέστη
 χωλεύων· ὑπὸ δὲ κνήμῃ ῥώοντο ἀραιαί.

φύσας μὲν ῥ' ἀπάνευθε τίθει πυρὸς, ὄπλα τε πάντα 45
 λάρνακ' ἐς ἀργυρέην συλλέξατο, τοῖς ἐπονεῖτο·

τπὸ γὰρ δ' ἀμφὶ πρόσωπα καὶ ἄμφω χεῖρ' ἀπομόργυ
 αὐχένα τε στιβαρὸν καὶ στήθεα λαχνήεντα,
 δὺ δὲ χιτῶν', ἔλε δὲ σκῆπτρον παχὺ, βῆ δὲ θύραζε
 χωλεύων· ὑπὸ δ' ἀμφίπολοι ῥώοντο ἄνακτι 50
 χρύσειαι, ζῶησι νεήμισιν εἰοικυῖαι.

τῆς ἐν μὲν νόος ἐστὶ μετὰ φρεσίν, ἐν δὲ καὶ αὐδῆ
 καὶ σθένος, ἀθανάτων δὲ θεῶν ἄπο ἔργα ἴσασιν.
 αἱ μὲν ὕπαιθα ἄνακτος ἐποίπνυον· αὐτὰρ ὁ ἔρρων
 πλησίον, ἔνθα Θέτις περ, ἐπὶ θρόνου ἴζε φαεινοῦ, 55
 ἔν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 “τίπτε, Θέτι ταnúπεπλε, ἰκάνεις ἡμέτερον δῶ
 αἰδοίη τε φίλη τε; πάρος γε μὲν οὔτι θαμίξεις.
 αὔδα ὅ τι φρονέεις· τελέσαι δέ με θυμὸς ἄνωγεν,
 εἰ δύναμαι τελέσαι γε καὶ εἰ τετελεσμένον ἐστίν.” 60

Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Θέτις· κατὰ δάκρυ χέουσα·
 “Ἥφαιστ', ἧ ἄρα δὴ τις, ὅσαι θεαὶ εἰς' ἐν Ὀλύμπῳ,
 τοσοῦδ' ἐνὶ φρεσίν ἦσιν ἀνέσχετο κήδεα λυγρὰ,
 ὅσσ' ἐμοὶ ἐκ πασέων Κρονίδης Ζεὺς ἄλγε' ἔδωκεν;
 ἐκ μὲν μ' ἀλλάων ἀλιάων ἀνδρὶ δάμασσευ, 65
 Αἰακίδῃ Πηληϊ, καὶ ἔτλην ἀνέρος εὐνήν
 πολλὰ μάλ' οὐκ ἐθέλουσα. ὁ μὲν δὴ γήραϊ λυγρῶ
 κεῖται ἐνὶ μεγάροις ἀρημένος, ἄλλα δέ μοι νῦν
 υἱὸν ἐπεὶ μοι δῶκε γενέσθαι τε τραφόμεν τε,
 ἔξοχον ἠρώων· ὁ δ' ἀνέδραμεν ἔρνεϊ ἴσος· 70
 τὸν μὲν ἐγὼ θρέψασα φυτὸν ὡς γουνῶ ἀλωῆς,
 νηυσὶν ἐπιπρωϊέηκα κορυφῶσιν Ἴλιον εἴτω
 Τρωσὶ μαχησόμενον· τὸν δ' οὐχ ὑποδέξομαι αὐτίς

οἴκαδε νοστήσαντα, δόμον Πηληϊῶν εἴσω.
 ὄφρα δέ μοι ζῶει καὶ ὄρα φάος ἡελίοιο, 75
 ἄχνηται, οὐδέ τί οἱ δύναμαι χραισμηῆσαι ἰούσα.
 κούρην ἦν ἄρα οἱ γέρας ἔξελον υἴες Ἀχαιῶν,
 τὴν ἄψ' ἐκ χειρῶν ἔλετο κρείων Ἀγαμέμνων.
 ἦ τοι ὁ τῆς ἀχέων φρένας ἔφθιεν· αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
 Τρῶες ἐπὶ πρύμνησιν ἐείλεον, οὐδὲ θύραζε 80
 εἶων ἐξιέναι. τὸν δὲ λίσσοντο γέροντες
 Ἀργείων, καὶ πολλὰ περικλυτὰ δῶρ' ὀνόμαζον.
 ἔνθ' αὐτὸς μὲν ἔπειτ' ἠγαινέτο λοιγὸν ἀμῦναι,
 αὐτὰρ ὁ Πάτροκλον περὶ μὲν τὰ ἅ τεύχεα ἔσσειεν,
 πέμπε δέ μιν πόλεμόνδε, πολλὸν δ' ἅμα λαὸν ὅπασσεν. 85
 πᾶν δ' ἦμαρ μάρναντο περὶ Σκαιῆσι πύλῃσιν·
 καὶ νύ κεν αὐτῆμαρ πόλιν ἔπραθον, εἰ μὴ Ἀπόλλων
 πολλὰ κακὰ ῥέξαντα Μενoitίου ἄλκιμον υἱὸν
 ἔκταν' ἐνὶ προμάχοισι καὶ Ἔκτορι κῦδος ἔδωκεν.
 τοῦνεκα νῦν τὰ σὰ γούναθ' ἰκάνομαι, αἴ κ' ἐθέλησθα 90
 υἱεῖ ἐμῷ ὠκυμόρῳ δόμεν ἀσπίδα καὶ τρυφάλειαν
 καὶ καλὰς κνημίδας, ἐπισφυρίοις ἀραρυίας,
 καὶ θώρηχ'· ὁ γὰρ ἦν οἱ, ἀπώλεσε πιστὸς ἐταῖρος
 Τρωσὶ δαμείσ'· ὁ δὲ κείται ἐπὶ χθονὶ θυμὸν ἀχεύων."
 Τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα περικλυτὸς ἀμφιγυήεις· 95
 "θάρσει· μὴ τοι ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῆσι μελόντων.
 αἶ γάρ μιν θανάτιο δυσσηχέος ὧδε δυναίμην
 νόσφιν ἀποκρῦψαι, ὅτε μιν μόρος αἰνὸς ἰκάνοι,
 ὥς οἱ τεύχεα καλὰ παρέσσειται, οἷά τις αὐτε
 ἀνθρώπων πολέων θαυμάσσειται, ὅς κεν ἴδῃται." 100
 Ὡς εἰπὼν τὴν μὲν λίπεν αὐτοῦ, βῆ δ' ἐπὶ φύσας,
 τὰς δ' ἐς πῦρ ἔτρεψε, κέλευσέ τε ἐργάζεσθαι.

φῦσαι δ' ἐν χοάνοισιν εἴκοσι πᾶσαι ἐφύσων,
 παντοίην εὔπρηστον αὐτμὴν ἐξανειῖσαι,
 ἄλλοτε μὲν σπεύδοντι παρέμμεναι, ἄλλοτε δ' αὖτε, 105
 ὅππως Ἥφαιστός τ' ἐθέλοι καὶ ἔργον ἄνοιτο.

χαλκὸν δ' ἐν πυρὶ βάλλεν ἀτειρέα κασσίτερόν τε
 καὶ χρυσὸν τιμῆντα καὶ ἄργυρον· αὐτὰρ ἔπειτα
 θῆκεν ἐν ἀκμοθέτῳ μέγαν ἄκμονα, γέντο δὲ χειρὶ
 ῥαισιτῆρα κρατερῆν, ἐτέρηφι δὲ γέντο πυράγρην. 110

Ποίει δὲ πρότιστα σάκος μέγα τε στιβαρόν τε
 πάντοσε δαιδάλλων, περὶ δ' ἄντυγα βάλλε φαεινὴν,
 τρίπλακα μαρμαρέην, ἐκ δ' ἀργύρεον τελαμῶνα.
 πέντε δ' ἄρ' αὐτοῦ ἔσαν σάκεος πτύχες· αὐτὰρ ἐν αὐτῷ
 ποίει δαίδαλα πολλὰ ἰδυίησι πραπίδεςσιν. 115

Ἐν μὲν γαῖαν ἔτευξ', ἐν δ' οὐρανόν, ἐν δὲ θάλασσαν,
 ἠέλιόν τ' ἀκάμαντα σελήνην τε πλήθουσαν,
 ἐν δὲ τὰ τείρεα πάντα, τὰ τ' οὐρανὸς ἐστεφάνωται,
 Πηληϊάδας θ' Ἰάδας τε τό τε σθένος Ὀρίωνος
 Ἄρκτον θ', ἣν καὶ ἄμαξαν ἐπὶ κλησιν καλέουσιν, 120
 ἦτ' αὐτοῦ στρέφεται καὶ τ' Ὀρίωνα δοκεύει,
 οἷη δ' ἄμμορός ἐστι λοετρῶν Ὀκεανοῖο.

Ἐν δὲ δύω ποίησε πύλεις μερόπων ἀνθρώπων
 καλὰς. ἐν τῇ μὲν ῥα γάμοι τ' ἔσαν εἰλαπίναι τε,
 νύμφας δ' ἐκ θαλάμων δαίδων ὕπο λαμπομενάων 125
 ἠγίνεον ἀνὰ ἄστῳ, πολὺς δ' ὑμέταιος ὀρώρει·
 κοῦροι δ' ὄρχηστῆρες ἐδίκεον, ἐν δ' ἄρα τοῖσιν
 αὐλοὶ φόρμιγγές τε βοῆν ἔχον· αἱ δὲ γυναῖκες
 ἰστάμεναι θαύμαζον ἐπὶ προθύροισιν ἐκάστη.
 λαοὶ δ' εἰν ἀγορῇ ἔσαν ἀθροῖοι· ἔνθα δὲ νεῖκος 130
 ὀρώρει, δύο δ' ἄνδρες ἐνείκεον εἵνεκα ποιηῆς

ἀνδρὸς ἀποφθιμένου· ὁ μὲν εὔχετο πάντ' ἀποδοῦναι,
 δῆμῳ πιφάυσκων, ὁ δ' ἀναίνετο μηδὲν ἐλέσθαι·
 ἄμφω δ' ἰέσθην ἐπὶ ἴστορι πείραρ ἐλέσθαι.
 λαοὶ δ' ἀμφοτέροισιν ἐπήπυον, ἀμφὶς ἀρωγοί· 135
 κήρυκες δ' ἄρα λαὸν ἐρήτυον· οἱ δὲ γέροντες
 εἶατ' ἐπὶ ξεστούσι λίθοις ἱερῶ ἐνὶ κύκλῳ,
 σκῆπτρα δὲ κηρύκων ἐν χέρσ' ἔχον ἡεροφώνων·
 τοῖσιν ἔπειτ' ἦισσον, ἀμοιβηδὶς δὲ δίκασον.
 κείτο δ' ἄρ' ἐν μέσσοισι δύο χρυσοῖο τάλαντα, 140
 τῷ δόμεν ὃς μετὰ τοῖσι δίκην ἰθύντατα εἶποι.

Τὴν δ' ἐτέρην πόλιν ἀμφὶ δύο στρατοὶ εἶατο λαῶν
 τεύχεσι λαμπόμενοι. δίχα δὲ σφίσιν ἦνδανε βουλή,
 ἡὲ διαπραθείειν ἢ ἄνδιχα πάντα δάσασθαι,
 κτήσιν ὄσσην πτολίεθρον ἐπήρατον ἐντὸς ἔργει· 145
 οἱ δ' οὐ πῶ πείθοντο, λόχῳ δ' ὑπεθωρήσσοντο.
 τεῖχος μὲν ῥ' ἄλοχοί τε φίλαι καὶ νήπια τέκνα
 ῥύατ' ἐφεσταίτες, μετὰ δ' ἀνέρες οὓς ἔχε γῆρας·
 οἱ δ' ἴσαν· ἦρχε δ' ἄρα σφιν Ἄρης καὶ Παλλὰς Ἀθήνη,
 ἄμφω χρυσεῖω, χρύσεια δὲ εἴματα ἔσθην, 150
 καλῶ καὶ μεγάλῳ σὺν τεύχεσιν, ὥστε θεῶ περ,
 ἀμφὶς ἀριζήλω· λαοὶ δ' ὑπ' ὀλίζονες ἦσαν.
 οἱ δ' ὅτε δὴ ῥ' ἴκανον ὅθι σφίσιν εἶκε λοχῆσαι,
 ἐν ποταμῷ, ὅθι τ' ἀρδμὸς ἦν πάντεσσι βοτοῖσιν,
 ἐνθ' ἄρα τοί γ' ἴζοντ' εἰλυμένοι αἴθοπι χαλκῷ. 155
 τοῖσι δ' ἔπειτ' ἀπάνευθε δύο σκοποὶ εἶατο λαῶν,
 δέγμενοι ὁππότε μῆλα ἰδοῖατο καὶ ἔλικας βουῖς.
 οἱ δὲ τάχα προγένοντο, δύο δ' ἄμ' ἔποντο νομῆες
 τερπόμενοι σύριγξι· δῶλον δ' οὐ τι προνόησαν.
 οἱ μὲν τὰ προῖδόντες ἐπέδραμον, ὄκα δ' ἔπειτα 160

τάμνοντ' ἀμφὶ βοῶν ἀγέλας καὶ πώεα καλὰ
 ἀργεννέων οἴων, κτεῖνον δ' ἐπὶ μηλοβοτῆρας.
 οἱ δ' ὡς οὖν ἐπύθοντο πολὺν κέλαδον παρὰ βουσίην
 εἰράων προπάροιθε καθήμενοι, αὐτίκ' ἐφ' ἔππων
 βάντες ἀερσιπύδων μετεκίαθον, αἴψα δ' ἴκοντο. 165

στησάμενοι δ' ἐμάχοντο μάχην ποταμοῖο παρ' ὄχθας,
 βάλλον δ' ἀλλήλους χαλκήρεσιν ἐγχείησιν.
 ἐν δ' Ἔρις, ἐν δὲ Κυδοιμὸς ὀμίλειον, ἐν δ' ὀλοὴ Κῆρ,
 ἄλλον ζῶν ἔχουσα νεούτατον, ἄλλον ἴουτον,
 ἄλλον τεθνηῶτα κατὰ μόθον ἔλκε ποδοῖν 170
 εἶμα δ' ἔχ' ἀμφ' ὠμοῖσι δαφουινεὸν αἵματι φωτῶν.
 ὠμίλειον δ' ὥς τε ζωὴ βροτοὶ ἠδὲ μάχοντο,
 νεκρούς τ' ἀλλήλων ἔρουον κατατεθνηῶτας.

Ἐν δ' ἐτίθει νειὸν μαλακὴν, πείειραν ἄρουραν,
 εὐρείαν τρίπολον· πολλοὶ δ' ἀροτῆρες ἐν αὐτῇ 175
 ζεύγεα διενεύοντες ἐλάστρεον ἔνθα καὶ ἔνθα.

οἱ δ' ὀπότε στρέψαντες ἰκοῖατο τέλσον ἀρούρης,
 τοῖσι δ' ἔπειτ' ἐν χερσὶ δέπας μελιηδέος οἴνου
 δόσκειν ἀνὴρ ἐπιών· τοὶ δὲ στρέψασκον ἀν' ὕγμουσ,
 ἰέμενοι νειοῖο βαθείης τέλσον ἰκέσθαι. 180

ἠ δὲ μελαίνειτ' ὕπισθεν, ἀρηρομένη δὲ ἐφύκει,
 χρυσεῖη περ εὐῶσα· τὸ δὴ περὶ θαῦμα τέτυκτο.

Ἐν δ' ἐτίθει τέμενος βαθυλήϊον· ἔνθα δ' ἔριθοι
 ἦμων ὀξείας ὀρεπάνας ἐν χερσὶν ἔχοντες.
 ὀράγματα δ' ἄλλα μετ' ὕγμον ἐπήτριμα πίπτον ἔραζε, 185
 ἄλλα δ' ἀμαλλοδετῆρες ἐν ἔλλεδανοῖσι δέοντο.

τρεῖς δ' ἄρ' ἀμαλλοδετῆρες ἐφέστασαν· αὐτὰρ ὕπισθεν
 παῖδες ὀραγμαεύοντες, ἐν ἀγκαλίδεσσι φέροντες,
 ἀσπεργὸς παρέχον· βασιλεὺς δ' ἐν τοῖσι σιωπῇ

σκήπτρον ἔχων ἐστήκει ἐπ' ὕγμου γηθύσυνος κῆρ. 190
 κήρυκες δ' ἀπάνειθεν ὑπὸ δρυὶ δαῖτα πένοντο,
 βοῦν δ' ἱερεύσαντες μέγαν ἄμφεπον· αἱ δὲ γυναῖκες
 δεῖπνον ἐρίθουσιν λεύκ' ἄλφιστα πολλὰ πάλυνον.

Ἐν δ' ἐτίθει σταφυλῆσι μέγα βρίθουσαν ἀλωήν
 καλήν χρυσεῖην· μέλανες δ' ἀνὰ βότρυνες ἦσαν, 195
 ἐστήκει δὲ κάμαξι διαμπερὲς ἀργυρέησιν.

ἀμφὶ δὲ κυανέην κάπετον, περὶ δ' ἔρκος ἔλασσαν
 κασσιτέρου· μία δ' οἴη ἀταρπιτὸς ἦεν ἐπ' αὐτήν,
 τῇ νίσσοντο φορῆες, ὅτε τρυγῶφεν ἀλωήν.

παρθενικαὶ δὲ καὶ ἡῖθεοι ἀταλὰ φρονέοντες 200
 πλεκτοῖς ἐν ταλάροισι φέρον μελιηδέα καρπόν.

τοῖσιν δ' ἐν μέσσοισι πάϊς φόρμιγγι λιγείῃ
 ἰμερούεν κιθάριζε, λίνον δ' ὑπὸ καλὸν ἄειδεν
 λεπταλέῃ φωνῇ· τοὶ δὲ ῥήσσοντες ἀμαρτῆ
 μολπῆ τ' ἰνυμῶ τε ποσὶ σκαίροντες ἔποντο. 205

Ἐν δ' ἀγέλην ποίησε βουῶν ὀρθοκραιράων·
 αἱ δὲ βόες χρυσοῖο τετεύχαστο κασσιτέρου τε,
 μυκηθμῶ δ' ἀπὸ κόπρου ἐπεσσεύοντο νομόνδε

πὰρ ποταμὸν κελάδοντα, παρὰ ῥοδανὸν δονακῆα.
 χρύσειοι δὲ νομῆες ἅμ' ἐστιχόωντο βούεσσιν 210
 τέσσαρες, ἐννέα δὲ σφι κύνες πόδας ἀργοὶ ἔποντο.

σμερδαλέω δὲ λέοντε δὴ ἐν πρώτῃσι βούεσσιν
 ταῦρον ἐρύγμηλον ἐχέτην· ὁ δὲ μακρὰ μεμυκῶς
 ἔλκετο· τὸν δὲ κύνες μετεκίαθον ἠδ' αἰζήοι.

τῶ μὲν ἀναρρήξαντε βοὸς μέγαιιο βοεῖην 215
 ἔγκατα καὶ μέλαν αἷμα λαφύσσετον· οἱ δὲ νομῆες
 αὐτῶς ἐνδίασαν ταχέας κύνας ὑτρύνοντες.

οἱ δ' ἦ τοι δακέειν μὲν ἀπετρωπῶντο λεόντων,

ιστάμενοι δὲ μάλ' ἐγγὺς ὑλάκτεον ἕκ τ' ἀλέοντο.

Ἐν δὲ νομὸν ποίησε περικλυτὸς ἀμφιγυήεις, 220
ἐν καλῇ βήσση, μέγαν οἰῶν ἀργεννάων,
σταθμούς τε κλισίας τε κατηρεφέας ἰδὲ σηκούς.

Ἐν δὲ χορὸν ποίειλλε περικλυτὸς ἀμφιγυήεις,
τῷ ἴκελον οἶόν ποτ' ἐνὶ Κνωσῶ εὐρείῃ
Δαίδαλος ἤσκησεν καλλιπλοκίμῳ Ἀριάδνῃ. 225

ἔνθα μὲν ἠΐθεοι καὶ παρθένοι ἀλφεισίβοιαι
ὠρχεῦντ', ἀλλήλων ἐπὶ καρπῷ χεῖρας ἔχοντες.
τῶν δ' αἰ μὲν λεπτὰς ὑθόνας ἔχον, οἱ δὲ χιτῶνας
εἴατ' ἐϋνήτους, ἦκλ στίλβοντας ἐλαίῳ·
καὶ ῥ' αἰ μὲν καλὰς στεφάνας ἔχον, οἱ δὲ μαχαίρας 230
εἶχον χρυσείας ἐξ ἀργυρέων τελαμώνων.

οἱ δ' ὅτε μὲν θρέξασκον ἐπισταμένοισι πόδεσσιν
ῥεῖα μάλ', ὡς ὅτε τις τροχὸν ἄρμενον ἐν παλάμησιν
ἔζόμενος κεραμεὺς πειρήσεται, αἶ κε θέησιν·
ἄλλοτε δ' αὖ θρέξασκον ἐπὶ στίχας ἀλλήλοισιν. 235
πολλὸς δ' ἱμερόεντα χορὸν περιύσταθ' ὄμιλος
τερπόμενοι· μετὰ δέ σφιν ἐμέλπετο θεῖος αἰοιδὸς
φορμίζων· δοιῶ δὲ κυβιστητῆρε κατ' αὐτοὺς
μολπῆς ἐξάρχοντος ἐδίνευν κατὰ μέσσοις.

Ἐν δ' ἐτίθει ποταμοῖο μέγα σθένος Ὠκεανοῖο 240
ἄντυγα πὰρ πυμίτην σάκεος πύκα ποιητοῖο.

Αὐτὰρ ἐπειδὴ τεύξε σάκος μέγα τε στιβαρόν τε,
τεύξε ἄρα οἱ θώρηκα φαεινότερον πυρὸς αὐγῆς,
τεύξε δὲ οἱ κόρυθα βριαρῆν, κροτάφοις ἀραρυῖαν,
καλὴν δαιδαλήν, ἐπὶ δὲ χρύσειον λόφον ἦκεν, 245
τεύξε δὲ οἱ κνημίδας ἑανοῦ κασσιτέραιο.

Αὐτὰρ ἐπεὶ πάνθ' ὄπλα κάμε κλυτὸς ἀμφιγυήεις,

μητρὸς Ἀχιλλῆος θῆκε προπάροιθεν αἰείρας.
 ἢ δ' ἴρηξ ὡς ἄλτο κατ' Οὐλύμπου νιφόεντος,
 τεύχεα μαρμαίροντα παρ' Ἑφαιστόιο φέρουσα. 250
 [xviii. 368-617.]

XV.

The next day, terrible in his new armour, Achilles returned to the field. Not even helpless Lycaon finds mercy at his hands.

Ἦ τοι ὁ μὲν δόρυ μακρὸν ἀνέσχετο δῖος Ἀχιλλεύς
 οὐτάμεναι μεμαῶς, ὁ δ' ὑπέδραμε καὶ λάβε γούνων
 κύψας· ἐγχείη δ' ἄρ' ὑπὲρ νότου ἐνὶ γαίῃ
 ἕστη, ἰεμένη χροὸς ἄμεναι ἀνδρομέοιο.
 αὐτὰρ ὁ τῇ ἐτέρῃ μὲν ἔλων ἐλλίσσεται γούνων, 5
 τῇ δ' ἐτέρῃ ἔχεν ἔγχος ἀκαχμένον, οὐδὲ μεθίει·
 [καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·]
 “ γουνοῦμαί σ', Ἀχιλεῦ· σὺ δέ μ' αἶδεο καὶ μ' ἐλέησον.
 ἀντί τοί εἰμ' ἰκέταο, διοτρεφές, αἰδοίοιο·
 παρ γὰρ σοὶ πρώτῳ πασίμην Δημήτερος ἀκτὴν, 10
 ἤματι τῷ ὅτε μ' εἶλες εὐκτιμένην ἐν ἄλωϊ,
 καὶ μ' ἐπέρασσας ἀνευθεν ἄγων πατρός τε φίλων τε
 Λῆμνον ἐς ἠγαθέην, ἑκατόμβοιον δέ τοι ἤλφον.
 νῦν δὲ λύμην τρὶς τύσσα πορών—ἦὼς δέ μοι ἔστιν 15
 ἦδε δωδεκάτη, ὅτ' ἐς Ἴλιον εἰλήλουθα
 πολλὰ παθῶν—νῦν αὖ με τῆς ἐν χερσὶν ἔθηκεν
 μοῖρ' ὀλοή· μέλλω που ἀπέχθεσθαι Διὶ πατρὶ,
 ὅς με σοὶ αὖτις ἔδωκε· μινυθᾶδιον δέ με μήτηρ
 γείνατο Λαοθόη, θυγάτηρ Ἄλταο γέροντος,
 Ἄλταω ὅς Λελέγεσσι φιλοπτολέμοισιν ἀνάσσει, 20
 Πήδασον αἰπήεσσαν ἔχων ἐπὶ Σατνιόεντι.

τοῦ δ' ἔχε θυγατέρα Πρίαμος, πολλὰς δὲ καὶ ἄλλας·
 τῆς δὲ δῶα γενόμεσθα, σὺ δ' ἄμφω δειροτομήσεις.
 ἦ τοι τὸν πρότοισι μετὰ πρυλέεσσι δάμασσας,
 ἀντίθειον Πολύδωρον, ἐπεὶ βάλες ὀξείῃ δουρί· 25
 νῦν δὲ δὴ ἐνθάδ' ἐμοὶ κακὸν ἔσσεται· οὐ γὰρ οἴω
 σὺς χεῖρας φεύξεσθαι, ἐπεὶ ῥ' ἐπέλασσέ γε δαίμων.
 ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
 μή με κτείν', ἐπεὶ οὐχ ὁμογάστριος Ἔκτορός εἰμι,
 ὅς τοι ἐταῖρον ἔπεφνεν ἐνήεα τε κρατερόν τε." 30

ὦς ἄρα μιν Πριάμοιο προσηύδα φαίδιμος υἱὸς
 λισσόμενος ἐπέεσσιν, ἀμείλικτον δ' ὄπ' ἄκουσεν·
 "νήπιε, μή μοι ἄποινα πιφαύσκεο, μηδ' ἀγούρευε.
 πρὶν μὲν γὰρ Πάτροκλον ἐπισπείν αἴσιμον ἦμαρ,
 τόφρα τί μοι πεφιδέσθαι ἐνὶ φρεσὶ φίλτερον ἦεν 35
 Τρώων, καὶ πολλοὺς ζωοὺς ἔλον ἠδ' ἐπέρασσα·
 νῦν δ' οὐκ ἔσθ' ὅς τις θάνατον φύγη, ὃν κε θεὸς γε
 Ἰλίου προπάρειθεν ἐμῆς ἐν χερσὶ βάλῃσιν,
 καὶ πάντων Τρώων, πέρι δ' αὖ Πριάμοιό γε παίδων.
 ἀλλὰ φίλος θάνε καὶ σύ· τῆ ὀλοφύρεαι οὕτως; 40
 κάθθανε καὶ Πάτροκλος, ὃ περ σέο πολλὸν ἀμείνων.
 οὐχ ὀράας οἶος καὶ ἐγὼ καλὸς τε μέγας τε;
 πατὴρ δ' εἴμ' ἀγαθοῖο, θεὰ δέ με γείνατο μήτηρ·
 ἀλλ' ἔπι τοι καὶ ἐμοὶ θάνατος καὶ μοῖρα κραταιή—
 ἔσσεται ἦ ἦώς, ἦ δεῖλη, ἦ μέσον ἦμαρ— 45
 ὁππότε τις καὶ ἐμεῖο Ἄρει ἐκ θυμὸν ἔλῃται,
 ἦ ὅ γε δουρὶ βιαλῶν ἢ ἀπὸ νευρῆφιν οἴστῳ."

XVI.

Scamander presses hard upon Achilles till he is checked by the fires of Hephaestus.

Καί νύ κ' ἔτι πλέονας κτάνε Παιίονας ὠκὺς Ἀχιλλεύς,
 εἰ μὴ χωσάμενος προσέφη ποταμὸς βαθυδίνης,
 ἀνέρι εἰσάμενος, βαθέης δ' ἐκφθέγξατο δίνης·
 “ὦ Ἀχιλεῦ, περὶ μὲν κρατέεις, περὶ δ' αἴσυλα ῥέζεις
 ἀνδρῶν· αἰεὶ γάρ τοι ἀμύνουσιν θεοὶ αὐτοί. 5
 εἴ τοι Τρῶας ἔδωκε Κρόνου παῖς πάντας ὀλέσσαι,
 ἐξ ἐμέθεν γ' ἐλάσας πεδίον κάτα μέρμερα ῥέζε·
 πλήθει γὰρ δὴ μοι νεκύων ἐρατεινὰ ῥέεθρα,
 οὐδέ τί πη δύναμαι προχέειν ῥόον εἰς ἄλα δῖαν
 στεινόμενος νεκύεσσι, σὺ δὲ κτείνεις αἰδῆλως. 10
 ἀλλ' ἄγε δὴ καὶ ἕασον· ἄγη μ' ἔχει, ὄρχαμε λαῶν.”

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη Πύδας ὠκὺς Ἀχιλλεΐς·
 “ἔσται ταῦτα, Σκάμανδρε διοτρεφές, ὡς σὺ κελεύεις.
 Τρῶας δ' οὐ πρὶν λήξω ὑπερφιάλους ἐναρίζων,
 πρὶν ἔλσαι κατὰ ἄστνυ καὶ Ἐκτορι πειρηθῆναι 15
 ἀντιβίην, ἣ κέν με δαμάσσεται, ἣ κεν ἐγὼ τόν.”

Ἦς εἰπὼν Τρῶεσσιν ἐπέσσυτο δαίμονι ἴσος.
 καὶ τότε Ἀπόλλωνα προσέφη ποταμὸς βαθυδίνης·
 “ὦ πόποι, ἀργυρότοξε, Διὸς τέκος, οὐ σύ γε βουλάς
 εἰρύσαιο Κρονίωνος, ὃ τοι μάλα πόλλ' ἐπέτελλεν 20
 Τρωσὶ παρεστάμεναι καὶ ἀμύνειν, εἰσόκεν ἔλθη
 δεῖελος ὄψε δύων, σκιάση δ' ἐρίβωλον ἄρουραν.”

Ἦ καὶ Ἀχιλλεύς μὲν δουρικλυτὸς ἔνθορε μέσσω
 κρημνοῦ ἀπαΐξας· ὁ δ' ἐπέσσυτο οἴδηματι θύων,

πάντα δ' ὄρινε ρέεθρα κυκώμενος, ὧσε δὲ νεκροὺς 25
 πολλοὺς, οἳ ῥα κατ' αὐτὸν ἄλις ἔσαν, οὓς κτάν' Ἀχιλλεύς·
 τοὺς ἔκβαλλε θύραζε, μεμυκῶς ἤντε ταῦρος,
 χέρσονδε· ζωὸς δὲ σάω κατὰ καλὰ ρέεθρα,
 κρύπτων ἐν δίνησι βαθείησιν μεγάλησιν.
 δεινὸν δ' ἀμφ' Ἀχιλῆα κυκώμενον ἴστατο κῦμα, 30
 ὧθει δ' ἐν σάκεϊ πίπτων ῥόος· οὐδὲ πόδεσσιν
 εἶχε στηρίξασθαι. ὁ δὲ πτελέην ἔλε χερσὶν
 εὐφυνέα μεγάλην· ἧ δ' ἐκ ριζέων ἐριποῦσα
 κρημνὸν ἅπαντα διῶσεν, ἐπέσχε δὲ καλὰ ρέεθρα
 ὄζοισιν πυκινοῖσι, γεφύρωσεν δέ μιν αὐτὸν 35
 εἴσω πᾶσ' ἐριποῦσ'· ὁ δ' ἄρ' ἐκ δίνης ἀνορούσας
 ἦϊξεν πεδίοιο ποσὶ κραιπνοῖσι πέτεσθαι,
 δείσας. οὐδέ τ' ἔληγε μέγας θεὸς, ὦρτο δ' ἐπ' αὐτῷ
 ἀκροκελαινιῶων, ἵνα μιν παύσειε πόνοιο
 δίον Ἀχιλλῆα, Τρώεσσι δὲ λοιγὸν ἀλάλκοι. 40
 Πηλεΐδης δ' ἀπόρουσεν ὅσον τ' ἐπὶ δουρὸς ἐρωῆ,
 αἰετοῦ οἶματ' ἔχων μέλας, τοῦ θηρητῆρος,
 ὧς θ' ἅμα κίρτιστός τε καὶ ὄκιστος πετεηνῶν·
 τῷ εἰκὼς ἦϊξεν, ἐπὶ στήθεσσι δὲ χαλκὸς
 σμερδαλέον κονάβιζεν· ὑπαιθα δὲ τοῖο λιασθεῖς 45
 φεῦγ', ὁ δ' ὄπισθε ῥέων ἔπετο μεγάλῳ ὕρυμαγδῷ.
 ὧς δ' ὅτ' ἀνὴρ ὀχετηγὸς ἀπὸ κρήνης μελαινύδρου
 ἄμ φυτὰ καὶ κήπους ἴδατι ῥόον ἠγεμονεύη,
 χερσὶ μάκελλαν ἔχων, ἀμάρης ἐξ ἔχματα βάλλων·
 τοῦ μὲν τε προρέοντος ὑπὸ ψηφίδες ἅπασαι 50
 ὀχλεῦνται· τὸ δέ τ' ὦκα κατειβόμενον κελαρύζει
 χῶρῳ ἔνι προαλεί, φθίνει δέ τε καὶ τὸν ἄγοντα·
 ὧς αἰεὶ Ἀχιλῆα κιχήσιτο κῦμα ῥόοιο

καὶ λαιψηρὸν ἔοντα· θεοὶ δέ τε φέρτεροι ἀνδρῶν.
 ὄσσάκι δ' ὀρμήσειε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεὺς 55
 στῆναι ἐναντ' βιον, καὶ γνῶμεναι εἴ μιν ἅπαντες
 ἀθάνατοι φοβέουσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
 τοσσάκι μιν μέγα κῦμα διπετεῆος ποταμοῖο
 πλάζ' ἄμους καθύπερθεν· ὁ δ' ὑψόσε ποσσὶν ἐπήδα
 θυμῷ ἀνιάζων· ποταμὸς δ' ὑπὸ γούνατ' ἐδάμνα 60
 λάβρος, ὕπαιθα ρέων, κονίην δ' ὑπέρεπτε ποδοῖν.
 Πηλεΐδης δ' ὄμωξεν ἰδὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν·
 “Ζεῦ πάτερ, ὡς οὔτις με θεῶν ἔλεινὸν ὑπέστη
 ἐκ ποταμοῖο σαῶσαι. ἔπειτα δὲ καί τι πάθοιμι.
 ἄλλος δ' οὔτις μοι τόσον αἴτιος Οὐρανίωνων, 65
 ἀλλὰ φίλη μήτηρ, ἣ με ψεύδεσσιν ἔθελγεν·
 ἦ μ' ἔφατο Τρώων ὑπὸ τείχεϊ θωρηκτάων
 λαιψηροῖς ὀλέεσθαι Ἀπόλλωνος βελέεσσιν.
 ὣς μ' ὄφελ' Ἐκτωρ κτείνειαι, ὅς ἐνθάδε γ' ἔτραφ' ἄριστος·
 τῷ κ' ἀγαθὸς μὲν ἔπεφν', ἀγαθὸν δέ κεν ἐξενάριξεν. 70
 νῦν δέ με λευγαλέῳ θανάτῳ εἴμαρτο ἀλῶναι
 ἐρχθέντ' ἐν μεγάλῳ ποταμῷ, ὡς παῖδα συφορβόν,
 ὄν ρά τ' ἔναυλος ἀποέρση χειμῶνι περῶντα.”
 ὣς φάτο, τῷ δὲ μάλ' ὤκα Ποσειδάων καὶ Ἀθήνη
 στήτην ἐγγὺς ἰόντε, δέμας δ' ἀνδρεσσιν εἴκτην, 75
 χειρὶ δὲ χεῖρα λαβόντες ἐπιστώσαντ' ἐπέεσσιν.
 τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε Ποσειδάων ἐνοσίχθων·
 “Πηλεΐδη, μήτ' ἄρ' τι λίην τρέε μήτε τι τάρβει·
 τοίῳ γάρ τοι νῶϊ θεῶν ἐπιταρρόθω εἰμὲν,
 Ζηνὸς ἐπαινήσαντος, ἐγὼ καὶ Παλλὰς Ἀθήνη· 80
 ὡς οὔ τοι ποταμῷ γε δαμήμεναι αἰσιμὸν ἔστιν,
 ἀλλ' ὅδε μὲν τάχα λωφήσει, σὺ δὲ εἴσαι αὐτός·

αὐτὰρ σοὶ πυκινῶς ὑποθησόμεθ', αἶ κε πίθηαι
 μὴ πρὶν παύειν χεῖρας ὁμοίου πολέμοιο,
 πρὶν κατὰ Ἰλιόφι κλυτὰ τεῖχεα λαὸν ἐέλσαι 85
 Τρωϊκὸν, ὅς κε φύγησι. σὺ δ' Ἐκτορι θυμὸν ἀπούρας
 ἄψ' ἐπὶ νῆας ἔμεν' δίδομεν δέ τοι εὖχος ἀρέσθαι."

Τὼ μὲν ἄρ' ὧς εἰπόντε μετ' ἀθανάτους ἀπεβήτην,
 αὐτὰρ ὁ βῆ—μέγα γὰρ ῥα θεῶν ὥτρυνεν ἐφετμή—
 ἐς πεδίον· τὸ δὲ πᾶν πληθ' ὕδατος ἐκχυμένοιο, 90
 πολλὰ δὲ τεύχεα καλὰ δαϊκταμένων αἰζηῶν
 πλῶον καὶ νέκυες. τοῦ δ' ὑψόσε γούνατ' ἐπήδα
 πρὸς ῥόον αἴσσοντος ἀν' ἰθὺν, οὐδέ μιν ἔσχεν
 εὐρυρέων ποταμός· μέγα γὰρ σθένος ἔμβαλ' Ἀθήνη.
 οὐδὲ Σκάμανδρος ἔληγε τὸ ὄν μένος, ἀλλ' ἔτι μᾶλλον 95
 χῶετο Πηλείωνι, κόρυσσε δὲ κῦμα ῥόοιο
 ὑψόσ' ἀειρόμενος, Σιμόεντι δὲ κέκλετ' αὔσας·
 " φίλε κασίγνητε, σθένος ἀνέρος ἀμφότεροί περ
 σῶμεν, ἐπεὶ τάχα ἄστνυ μέγα Πριάμοιο ἄνακτος
 ἐκπέρσει, Τρῶες δὲ κατὰ μόθον οὐ μενέουσιν. 100
 ἀλλ' ἐπάμννε τάχιστα, καὶ ἐμπίπληθι ῥέεθρα
 ὕδατος ἐκ πηγέων, πάντας δ' ὀρόθυνον ἐναύλους,
 ἴστη δὲ μέγα κῦμα, πολὺν δ' ὀρυμαγδὸν ὕριε
 φητρῶν καὶ λάων, ἵνα παύσομεν ἄγριον ἄνδρα,
 ὅς δὴ νῦν κρατέει, μέμονεν δ' ὅ γε ἴσα θεοῖσιν. 105
 φημί γὰρ οὔτε βίην χραισμησέμεν οὔτε τι εἶδος,
 οὔτε τὰ τεύχεα καλὰ, τὰ που μάλα νειόθι λίμνης
 κείσεθ' ὑπ' ἰλῆος κεκυλυμμένα· κὰδ δέ μιν αὐτὸν
 εἰλύσω ψαμάθοισιν, ἄλις χέραδος περιχεύας,
 μυρίον, οὐδέ οἱ ὕστε' ἐπιστήσονται Ἀχαιοὶ 110
 ἀλλέξαι· τύσσην οἱ ἄσιν καθύπερθε καλύψω.

αὐτοῦ οἱ καὶ σῆμα τετεύξεται, οὐδέ τί μιν χρεῶ
 ἔσται τυμβοχοῆσ', ὅτε μιν θάπτωσιν Ἀχαιοί."

Ἦ καὶ ἐπῶρτ' Ἀχιλῆϊ κυκώμενος, ὑψόσε θύων,
 μορμύρων ἀφρῶ τε καὶ αἵματι καὶ νεκύεσσιν. 115

πορφύρεον δ' ἄρα κῦμα διυπετέος ποταμοῖο
 ἴστατ' ἀειρόμενον, κατὰ δ' ἤρειε Πηλείωνα.

"Ἦρη δὲ μέγ' αὔσε περιδδείσασ' Ἀχιλῆϊ,
 μή μιν ἀποέρσειε μέγας ποταμὸς βαθυδίνης.

αὐτίκα δ' Ἦφαιστον προσεφώνεεν, ὦν φίλον υἱόν· 120
 " ὄρσοε, κυλλοπόδιον, ἐμὸν τέκος· ἄντα σέθεν γὰρ

Ξάνθον δινήεντα μάχῃ ἠἴσκομεν εἶναι·
 ἀλλ' ἐπάμυνε τάχιστα, πιφαύσκειο δὲ φλόγα πολλήν.

αὐτὰρ ἐγὼ Ζεφύροιο καὶ ἀργεστῆο Νότιοιο
 εἴσομαι ἐξ ἀλόθεν χαλεπὴν ὄρσουσα θύελλαν, 125

ἧ κεν ἀπὸ Τρώων κεφαλὰς καὶ τεύχεα κῆαι,
 φλέγμα κακὸν φορέουσα. σὺ δὲ Ξάνθοιο παρ' ὄχθας

δένδρεα καί, ἐν δ' αὐτὸν ἴει πυρί· μηδέ σε πάμπαν
 μελιχίοις ἐπέεσσιν ἀποτρεπέτω καὶ ἀρειῆ·

μηδὲ πρὶν ἀπόπαυε τεὸν μένος, ἀλλ' ὀπότ' ἂν δῆ 130
 φθέγξομ' ἐγὼν ἰίχουσα, τότε σχεῖν ἀκάματον πῦρ."

Ἦς ἔφαθ', Ἦφαιστος δὲ τιτύσκειο θεσπιδαῖς πῦρ.
 πρῶτα μὲν ἐν πεδίῳ πῦρ δαίετο, καίε δὲ νεκροὺς

πολλοὺς, οἳ ῥα κατ' αὐτὸν ἄλλις ἔσαν, οὓς κτάν' Ἀχιλλεύς.
 πᾶν δ' ἐξηράνθη πεδίον, σχέτο δ' ἀγλαὸν ὕδωρ. 135

ὡς δ' ὅτ' ὀπωρινὸς Βορέης νεοαρδέ' ἀλωὴν
 αἶψ' ἀγξηράνη· χαίρει δὲ μιν ὅστις ἐθείρη·

ὡς ἐξηράνθη πεδίον πᾶν, κὰδ δ' ἄρα νεκροὺς
 κῆεν· ὁ δ' ἐς ποταμὸν τρέψε φλόγα παμφανώωσαν.

καίοντο πετελαί τε καὶ ἰτέαι ἠδὲ μυρῖκαι, 140

καίετο δὲ λωτός τε ἰδὲ θρύον ἠδὲ κύπειρον,
τὰ περὶ καλὰ ρέεθρα ἄλις ποταμοῖο πεφύκει
τείροντ' ἐγγέλυνες τε καὶ ἰχθύες οἱ κατὰ δίνας,
οἱ κατὰ καλὰ ρέεθρα κυβίστων ἔνθα καὶ ἔνθα
πρῶτῃ τειρόμενοι πολυμήτιος Ἡφαιστοιο.

115

καίετο δ' ἴς ποταμοῖο ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν
“Ἡφαιστ', οὔ τις σοί γε θεῶν δύνατ' ἀντιφερίζειν,
οὐδ' ἂν ἐγὼ σοί γ' ὦδε πυρὶ φλεγέθοντι μαχοίμην.
λῆγ' ἔριδος, Τρώας δὲ καὶ αὐτίκα δῖος Ἀχιλλεύς
ἄστυος ἐξελάσειε· τί μοι ἔριδος καὶ ἀρωγῆς;”

150

Φῆ πυρὶ καιόμενος, ἀνὰ δ' ἔφλυε καλὰ ρέεθρα.
ὡς δὲ λέβης ζεῖ ἔνδον, ἐπειγόμενος πυρὶ πολλῶ,
κρίσσην μελδόμενος ἀπιλοτρεφέος σιάλοιο,

πάντοθεν ἀμβολάδην, ὑπὸ δὲ ξύλα κάγκανα κείται,
ὡς τοῦ καλὰ ρέεθρα πυρὶ φλέγετο, ζέε δ' ὕδωρ·
οὐδ' ἔθελε προρέειν, ἀλλ' ἴσχετο· τεῖρε δ' αὐτμῆ
Ἡφαιστοιο βίηφι πολύφρονος. αὐτὰρ ὁ γ' Ἡρην
πολλὰ λισσόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

155

“Ἡρη, τίπτε σὸς υἱὸς ἐμὸν ῥόον ἔχραε κήδειν
ἐξ ἄλλων; οὐ μὲν τοι ἐγὼ τόσον αἰτιός εἰμι
ὅσσον οἱ ἄλλοι πάντες, ὅσοι Τρώεσσιν ἀρωγοί.

160

ἀλλ' ἦ τοι μὲν ἐγὼν ἀποπαύσομαι, εἰ σὺ κελεύεις,
πανέσθω δὲ καὶ οὔτος. ἐγὼ δ' ἐπὶ καὶ τόδ' ὀμοῦμαι,
μή ποτ' ἐπὶ Τρώεσσιν ἀλεξήσειν κακὸν ἡμαρ,
μηδ' ὀπότ' ἂν Τροίη μαλερῶ πυρὶ πᾶσα δάηται
δαιομένη, δαίωσι δ' Ἀρήϊοι νῆες Ἀχαιῶν.”

165

Αὐτὰρ ἐπεὶ τό γ' ἄκουσε θεὰ λευκώλενος Ἡρην,
αὐτίκ' ἄρ' Ἡφαιστον προσεφώνεεν, ὦν φίλον υἱόν·
“Ἡφαιστε, σχέο, τέκνον ἀγακλές· οὐ γὰρ ἔοικεν

ἀθάνατον θεὸν ᾧδε βροτῶν ἔνεκα στυφελίζειν.” 170

ᾧ Ως ἔφαθ', "Ἡφαιστος δὲ κατέσβεσε θεσπιδαῆς πῦρ,
ἄψορρον δ' ἄρα κῦμα κατέσσυτο καλὰ ῥέεθρα.

[xxi. 211-382.]

XVII.

All day he drove the Trojans up the shore, slaying till Scamander was choked with the dead, and the remnant hardly found shelter within the gate. Hector alone disdained to fly, and, betrayed by Athene, fights and falls.

“Ω πόποι, ἦ μάλα δὴ με θεοὶ θανάτῳδε κάλεσαν·
Δηΐφοβον γὰρ ἐγὼ γ' ἐφάμην ἥρωα παρεΐνα·
ἀλλ' ὁ μὲν ἐν τείχει, ἐμὲ δ' ἐξαπάτησεν Ἀθήνη.
νῦν δὲ δὴ ἐγγύθι μοι θάνατος κακὸς, οὐδὲ τ' ἄνευθεν,
οὐδ' ἀλέη· ἦ γάρ ῥα πάλαι τό γε φίλτερον ἦεν 5
Ζηνί τε καὶ Διὸς υἱὶ ἐκηβόλῳ, οἷ με πάρος γε
πρόφρονες εἰρύατο· νῦν αὖτέ με μοῖρα κιχάνει.
μὴ μὰν ἄσπουδί γε καὶ ἀκλειῶς ἀπολοίμην,
ἀλλὰ μέγα ῥέξας τι καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι.”

ᾧ Ως ἄρα φωνήσας εἰρύσσατο φάσγανον ὀξύ, 10

τό οἱ ὑπὸ λαπάρην τέτατο μέγα τε στιβαρόν τε,
οἴμησεν δὲ ἀλεῖς ὥς τ' αἰετὸς ὑψιπετής,
ὅς τ' εἶσιν πεδίονδε διὰ νεφέων ἐρεβενῶν
ἀρπάξων ἢ ἄρν' ἀμαλὴν ἢ πτῶκα λαγῶν·
ὥς Ἐκτωρ οἴμησε τινάσσω φάσγανον ὀξύ. 15
ὠρμήθη δ' Ἀχιλεὺς, μένεος δ' ἐμπλήσατο θυμὸν
ἀγρίου, πρόσθεν δὲ σάκος στέρνοιο κάλυψεν
καλὸν δαιδάλεον, κίρυνθι δ' ἐπένευε φαιυῆ
τετραφάλῳ· καλαὶ δὲ περισσεύοντο ἔθειραι
χρῦσαι, ἄς Ἡφαιστος ἴει λόφον ἀμφὶ θαμείας. 20

οἶος δ' ἀστὴρ εἶσι μετ' ἀστράσι νυκτὸς ἀμολγῶ
 ἔσπερος, ὃς κάλλιστος ἐν οὐρανῷ ἴσταται ἀστὴρ,
 ὧς αἰχμῆς ἀπέλαμπ' εὐήκεος, ἦν ἄρ' Ἀχιλλεύς
 πάλλεν δεξιτερῇ φρονέων κακὸν Ἔκτορι δίῳ,
 εἰσορόων χροῖα καλὸν, ὅπῃ εἴξειε μάλιστα. 25

τοῦ δὲ καὶ ἄλλο τύσον μὲν ἔχε χροῖα χάλκεα τεύχεα,
 καλὰ, τὰ Πατρόκλοιο βίην ἐνάριξε κατακτάς·
 φαίνεται δ' ἡ κληῖδες ἀπ' ὤμων αὐχέν' ἔχουσιν,
 λαυκανίην, ἵνα τε ψυχῆς ὠκιστος ὄλεθρος.
 τῇ ῥ' ἐπὶ οἱ μεμαῶς ἔλασ' ἔγχεϊ δίος Ἀχιλλεύς, 30
 ἀντικρὺ δ' ἀπαλοῖο δι' αὐχένος ἦλυθ' ἀκωκή.

οὐδ' ἄρ' ἀπ' ἀσφάραγον μελίη τάμε χαλκοβάρεια,
 ὄφρα τί μιν προτιεῖποι ἀμειβόμενος ἐπέεσσιν.
 ἦριπε δ' ἐν κονίης· ὁ δ' ἐπεύξατο δίος Ἀχιλλεύς·
 “Ἔκτορ, ἀτάρ που ἔφησ Πατροκλῆ' ἐξεναρίζων 35
 σῶς ἔσσεσθ', ἐμὲ δ' οὐδὲν ὀπίζεις νόσφιν εὐόντα,
 νήπιε. τοῖο δ' ἴνευθεν ἀοσητήρ μέγ' ἀμείνων
 νηυσὶν ἔπι γλαφυρῆσιν ἐγὼ μετόπισθε λελείμην,
 ὅς τοι γούνατ' ἔλυσα. σὲ μὲν κύνας ἦδ' οἰωνοὶ
 ἐλκήσουσ' αἰκῶς, τὸν δὲ κτεριοῦσιν Ἀχαιοί.” 40

Τὸν δ' ὀλιγοδρανέων προσέφη κορυθαίολος Ἔκτωρ·
 “λίσσομαι ὑπὲρ ψυχῆς καὶ γούνων σῶν τε τοκήων,
 μή με ἔα παρὰ νηυσὶ κύνας καταδάψαι Ἀχαιῶν,
 ἀλλὰ σὺ μὲν χαλκὸν τε αἶλις χρυσόν τε δέδεξο,
 δῶρα τά τοι δώσουσι πατήρ καὶ πότνια μήτηρ, 45
 σῶμα δὲ οἵκαδ' ἐμὸν δόμεναι πάλιν, ὄφρα πυρός με
 Τρῶες καὶ Τρώων ἄλοχοι λελάχουσι θανόντα.”

Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 “μή με, κύον, γούνων γουνάζεο μηδὲ τοκήων.

αἶ γάρ πως αὐτόν με μένος καὶ θυμὸς ἀνείη 50
 ὦμ' ἀποταμνόμενον κρέα ἔδμεναι, οἶά μ' ἔοργας,
 ὡς οὐκ ἔσθ' ὡς σῆς γε κύνας κεφαλῆς ἀπαλάλκοι,
 οὐδ' εἴ κεν δεκάκις τε καὶ ἔικοσι νῆριτ' ἄποινα
 στήσωσ' ἐνθάδ' ἄγοντες, ὑπόσχωνται δὲ καὶ ἄλλα·
 οὐδ' εἴ κεν σ' αὐτὸν χρυσῶ ἑρύσασθαι ἀνώγοι 55
 Δαρδανίδης Πρίαμος· οὐδ' ὧς σέ γε πότνια μήτηρ
 ἐνθεμένη λεχέεσσι γοήσεται, ὅν τέκεν αὐτῇ,
 ἀλλὰ κύνας τε καὶ οἰωνοὶ κατὰ πάντα δάσσονται.”

Τὸν δὲ καταθνήσκων προσέφη κορυθαίολος Ἔκτωρ·
 “ ἦ σ' εὖ γινώσκων προτιόσσομαι, οὐδ' ἄρ' ἔμελλον 60
 πείσειν· ἦ γὰρ σοί γε σιδήρεος ἐν φρεσὶ θυμὸς.
 φράζεο νῦν μή τοί τι θεῶν μήνιμα γένωμαι
 ἤματι τῶ, ὅτε κέν σε Πάρις καὶ Φοῖβος Ἀπόλλων,
 ἐσθλὸν ἑόντ' ὀλέσωσιν ἐνὶ Σκαιῆσι πύλῃσιν.”

Ἔως ἄρα μιν εἰπόντα τέλος θανάτοιο κάλυψεν, 65
 ψυχὴ δ' ἐκ ῥεθέων πταμένη Ἀιδόσδε βεβήκει,
 ὃν πότμον γούωσα, λιποῦσ' ἀδροτῆτα καὶ ἦβην.
 τὸν καὶ τεθνηῶτα προσηύδα δῖος Ἀχιλλεύς·
 “ τέθναθι· κῆρα δ' ἐγὼ τότε δέξομαι, ὀππότε κεν δῆ
 Ζεὺς ἐθέλη τελέσαι ἠδ' ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι.” 70

Ἦ ῥα, καὶ ἐκ νεκροῖο ἑρύσσατο χάλκεον ἔγχος,
 καὶ τό γ' ἀνευθεν ἔθηχ', ὁ δ' ἀπ' ὤμων τεύχε' ἐσύλα
 αἱματόεντ'· ἄλλοι δὲ περιδραμον νῆες Ἀχαιῶν,
 αἱ καὶ θηήσαντο φυὴν καὶ εἶδος ἀγητὸν
 Ἔκτορος· οὐδ' ἄρα οἵ τις ἀνουτητί γε παρέστη. 75
 ὦδε δέ τις εἶπεσκεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·
 “ ὦ πόποι, ἦ μάλα δὴ μαλακώτερος ἀμφαφάσασθαι
 Ἔκτωρ ἢ ὅτε νῆας ἐνέπρησεν πυρὶ κηλέφ.”

ὦς ἄρα τις εἶπεσκε καὶ οὐτήσασκε παραστάς.
 τὸν δ' ἐπεὶ ἐξενάριξε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς, 80
 στὰς ἐν Ἀχαιοῖσιν ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευεν·
 “ὦ φίλοι Ἀργείων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
 ἐπεὶ δὴ τόνδ' ἄνδρα θεοὶ δαμάσασθαι ἔδωκαν,
 ὅς κακὰ πόλλ' ἔρρεξεν, ὅσ' οὐ σύμπαντες οἱ ἄλλοι,
 εἰ δ' ἄγετ' ἀμφὶ πόλιν σὺν τεύχεσι πειρηθέωμεν, 85
 ὄφρα κέ τι γνῶμεν Τρώων νόον, ὅν τιν' ἔχουσιν,
 ἢ καταλείψουσιν πόλιν ἄκρην τοῦδε πεσόντος,
 ἢ μένειν μεμιάσι καὶ Ἔκτορος οὐκέτ' ἐόντος.
 ἀλλὰ τί ἦ μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός ;
 κείται πὰρ νήεσσι νέκυσ ἄκλαντος ἄθραπτος 90
 Πάτροκλος· τοῦ δ' οὐκ ἐπιλήσομαι, ὄφρ' ἂν ἔγωγε
 ζωῶσι μετέω καὶ μοι φίλα γούνατ' ὀρώρη.
 εἰ δὲ θανόντων περ καταλήθοντ' εἰν Ἀΐδαο,
 αὐτὰρ ἐγὼ καὶ κείθι φίλου μεμνήσομ' ἑταῖρον.
 νῦν δ' ἄγ' αἰείδοντες παιήονα, κοῦροι Ἀχαιῶν, 95
 νηυσὶν ἔπι γλαφυρῆσι νεώμεθα, τόνδε δ' ἄγωμεν.
 ἠράμεθα μέγα κῦδος· ἐπέφνομεν Ἔκτορα δῖον,
 ᾧ Τρῶες κατὰ ἄστυ θεῶ ὡς εὐχετόωντο.”

Ἡ ῥά, καὶ Ἔκτορα δῖον αἰεκέα μῆδετο ἔργα.
 ἀμφοτέρων μετόπισθε ποδῶν τέτρηνε τένοντε 100
 ἐς σφυρὸν ἐκ πτέρυγης, βοέους δ' ἐξῆπτεν ἰμάντας,
 ἐκ δὶσφροῦ δ' ἔδησε, κέρη δ' ἔλκεσθαι ἔυσει·
 ἐς δὶσφρον δ' ἀναβάς, ἀνά τε κλυτὰ τεύχε' αἰέρας,
 μᾶστιξέν ῥ' ἐλάαν, τῷ δ' οὐκ ἄκοντε πετέσθην.
 τοῦ δ' ἦν ἐλκομένοιο κοῖσίσαλος, ἀμφὶ δὲ χαῖται 105
 κυάνας πίτναντο, κέρη δ' ἅπαν ἐν κοινήσιν
 κείτο πάρος χαρίεν· τότε δὲ Ζεὺς δυσμενέεσσιν

δῶκεν ἀεικίσσασθαι ἔη ἐν πατρίδι γαίῃ.

- ᾧ Ως τοῦ μὲν κεκόνιτο κάρη ἅπαν· ἡ δὲ νυ μήτηρ
 τίλλε κόμην, ἀπὸ δὲ λιπαρὴν ἔρριψε καλύπτρην 110
 τηλόσε, κώκυσεν δὲ μάλα μέγα παῖδ' ἐσιδοῦσα.
 ᾧ μωξεν δ' ἔλεεινὰ πατὴρ φίλος, ἀμφὶ δὲ λαοὶ
 κωκυτῶ τ' εἶχοντο καὶ οἰμωγῇ κατὰ ἄστν.
 τῷ δὲ μάλιστ' ἄρ' ἔην ἐναλίγκιον, ὡς εἰ ἅπασα
 Ἴλιος ὀφρυνόεσσα πυρὶ σμύχοιτο κατ' ἄκρης. 115
 λαοὶ μὲν ῥα γέροντα μόγις ἔχον ἀσχαλώοντα,
 ἐξελθεῖν μεμαῶτα πυλίων Δαρδανιάων.
 πάντας δὲ λιτάνευε κυλινδόμενος κατὰ κόπρον,
 ἐξονομακλήδην ὀνομάζων ἄνδρα ἕκαστον·
 “σχέσθε, φίλοι, καί μ' οἶον εἴσατε, κηδόμενοί περ, 120
 ἐξελθόντα πόλῃος ἰκέσθ' ἐπὶ νῆαγ Ἀχαιῶν.
 λίσσωμ' ἀνέρα τοῦτον ἀτάσθαλον ὀβριμοεργόν,
 ἦν πως ἡλικίην αἰδέσσεται ἡδ' ἐλεήσῃ
 γῆρας. καὶ δὲ νυ τῷδε πατὴρ τοιοῦσδε τέτυκται,
 Πηλεὺς, ὅς μιν ἔτικτε καὶ ἔτρεφε πῆμα γενέσθαι 125
 Τρωσί. μάλιστα δ' ἐμοὶ περὶ πάντων ἄλγε' ἔθηκεν·
 τόσσους γάρ μοι παῖδας ἀπέκτανε τηλεθάοντας.
 τῶν πάντων οὐ τόσσον ὀδύρομαι ἀχνύμενός περ
 ὡς ἐνός, οὐ μ' ἄχος ὀξύ κατοίσεται Ἄϊδος εἴσω,
 Ἴκτορος. ὡς ὄφελεν θανέειν ἐν χερσὶν ἐμῆσιν· 130
 τῷ κε κορεσσάμεθα κλαίοντέ τε μυρομένω τε,
 μήτηρ θ', ἡ μιν ἔτικτε δυσάμμορος, ἡδ' ἐγὼ αὐτός.”
 ᾧ Ως ἔφατο κλαίων, ἐπὶ δὲ στενάχοντο πολῖται.
 Τρωῆσιν δ' Ἐκάβη ἀδινοῦ ἐξῆρχε γόοιο·
 “τέκνον, ἐγὼ δειλὴ· τί νυ βείομαι, αἰνὰ παθοῦσα, 135
 σεῦ ἀποτεθνηῶτος; ὅ μοι νύκτας τε καὶ ἡμαρ

εὐχολὴ κατὰ ἄστυ πελέσκειο, πᾶσί τ' ὄνειαρ
 Τρωσί τε καὶ Τρωῆσι κατὰ πτόλιν, οἷ σε θεὸν ὡς
 δειδέχαιτ'· ἦ γάρ κέ σφι μάλα μέγα κῦδος ἔησθα
 ζῶς ἑών· νῦν αὖ θάνατος καὶ μοῖρα κιχάνει." 140

ᾧ Ως ἔφατο κλαίουσ'· ἄλοχος δ' οὐ πῶ τι πέπυστο
 "Εκτορος· οὐ γάρ οἱ τις ἐτήτυμος ἄγγελος ἔλθων
 ἠγγεῖλ' ὅτι ρά οἱ πόσις ἔκθοι μίμνε πυλάων,
 ἀλλ' ἦ γ' ἰστὸν ὕφαινε μυχῶ δόμου ὑψηλοῖο
 δίπλακα πορφυρέην, ἐν δὲ θρόνα ποικίλ' ἔπασσεν. 145

κέκλετο δ' ἀμφιπόλοισιν εὐπλοκάμοις κατὰ δῶμα
 ἀμφὶ πυρὶ στήσαι τρίποδα μέγαν, ὄφρα πέλοιτο
 "Εκτορι θερμὰ λοετρὰ μάχης ἐκνοστήσαντι,
 νηπίη, οὐδ' ἐνόησεν ὃ μιν μάλα τῆλε λοετρῶν
 χερσὶν Ἀχιλλῆος δάμασε γλαυκῶπις Ἀθήνη. 150
 κοκυταῦ δ' ἤκουσε καὶ οἰμωγῆς ἀπὸ πύργου·
 τῆς δ' ἐλελίχθη γυῖα, χαμαὶ δέ οἱ ἔκπεσε κερκίς.

ἦ δ' αὖτις δμωῆσιν εὐπλοκάμοισι μετηύδα·
 "δεῦτε, δύνω μοι ἔπεισθον, ἴδωμ' ὅτιν' ἔργα τέτυκται.
 αἰδοίης ἐκυρῆς ὑπὸς ἔκλυον, ἐν δ' ἐμοὶ αὐτῇ 155

στήθεσι πάλλεται ἦτορ ἀνὰ στόμα, νέρθε δὲ γούνα
 πήγνυται· ἐγγὺς δὴ τι κακὸν Πριάμοιο τέκεσσιν.
 αἱ γὰρ ἀπ' οὐατος εἶη ἐμεῦ ἔπος· ἀλλὰ μάλ' αἰνῶς
 δείδω μὴ δὴ μοι θρασὺν "Εκτορα δίος Ἀχιλλεύς,
 μοῦνον ἀποτμήξας πόλιος, πεδίονδε δίηται, 160
 καὶ δὴ μιν καταπαύσῃ ἀγνηορίης ἀλεγεινῆς,
 ἦ μιν ἔχεσκ', ἐπεὶ οὐ ποτ' ἐνὶ πληθυὶ μένειν ἀνδρῶν,
 ἀλλὰ πολὺ προθέεσκε, τὸ ὕν μένος οὐδενὶ εἴκων."

ᾧ Ως φαμένη μεγάραιοι διέσσυτο μαινάδι ἴση,
 παλλομένη κραδίην· ἅμα δ' ἀμφίπολοι κίον αὐτῇ. 165

αἰτὰρ ἐπεὶ πύργον τε καὶ ἀνδρῶν ἴξεν ὄμιλον,
 ἔστη παπτήνασ' ἐπὶ τείχεϊ, τὸν δ' ἐνόησεν
 ἑλκόμενον πρόσθεν πόλλισ· ταχέες δέ μιν ἵπποι
 ἔλκον ἀκηδέστως κοίλας ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν.
 τὴν δὲ κατ' ὀφθαλμῶν ἐρεβεννὴ νύξ ἐκάλυψεν, 170
 ἦριπε δ' ἐξοπίσω, ἀπὸ δὲ ψυχὴν ἐκάπυσσεν.
 τῆλε δ' ἀπὸ κρατὸς βάλε δέσματα σιγαλόεντα,
 ἄμπυκα κεκρύφαλόν τε ἰδὲ πλεκτὴν ἀναδέσμην
 κρήδεμνόν θ', ὃ ρά οἱ δῶκε χρυσέη Ἀφροδίτῃ,
 ἦματι τῷ ὅτε μιν κορυθαίολος ἠγάγεθ' Ἔκτωρ 175
 ἐκ δόμου Ἡετίωνος, ἐπεὶ πάρε μυρία ἔδνα.
 ἀμφὶ δέ μιν γαλόω τε καὶ εἰνατέρες ἄλις ἔσταν,
 αἷ ἔ μετὰ σφίσιν εἶχον ἀτυζομένην ἀπολέσθαι.
 ἦ δ' ἐπεὶ οὖν ἄμπνυτο καὶ ἐς φρένα θυμὸς ἀγέρθη,
 ἀμβλήδην γοόωσα μετὰ Τρωῆσι ζέειπεν 180
 “Ἔκτορ, ἐγὼ δύστηνος· ἴη ἄρα γιγνόμεθ' αἴση
 ἀμφοτέροι, σὺ μὲν ἐν Τροίῃ Πριάμου κατὰ δῶμα,
 αὐτὰρ ἐγὼ Θήβησιν ὑπὸ Πλάκῳ ὕληέσση
 ἐν δόμῳ Ἡετίωνος, ὃ μ' ἔτρεφε τυτθὸν ἐνοῦσαν,
 δύσμορος αἰνόμορον· ὡς μὴ ὤφελλε τεκέσθαι. 185
 νῦν δὲ σὺ μὲνρ' Ἀίδαο δόμους ὑπὸ κεύθεσι γαίης
 ἔρχεαι, αὐτὰρ ἐμὲ στυγερῷ ἐνὶ πένθει λείπεις
 χήρην ἐν μεγάροισι· πᾶϊς δ' ἔτι νήπιος αὐτῶς,
 ὃν τέκομεν σύ τ' ἐγὼ τε δυσάμμοροι· οὔτε σὺ τούτῳ
 ἔσσειαι, Ἔκτορ, ὄνειαρ, ἐπεὶ θάνας, οὔτε σοὶ οὗτος. 190
 ἦν περ γὰρ πόλεμόν γε φύγη πολύδακρυν Ἀχαιῶν,
 αἰεὶ τοι τούτῳ γε πόνος καὶ κήδε' ὀπίσσω
 ἔσσοντ'· ἄλλοι γάρ οἱ ἀπουρήσουσιν ἀρούρας.
 ἦμαρ δ' ὀρφανικὸν παναφήλικα παῖδα τίθησιν·

πάντα δ' ὑπεμνήμυκε, δεδάκρυνται δὲ παρειαί. 195
 δενόμενος δέ τ' ἄνεισι πάϊς ἐς πατρός ἐταίρους,
 ἄλλον μὲν χλαίνης ἐρύων, ἄλλον δὲ χιτῶνος·
 τῶν δ' ἐλεησιάντων κοτύλην τις τυτθὸν ἐπέσχευ,
 χεῖλεα μὲν τ' ἐδίην', ὑπερώην δ' οὐκ ἐδίηεν.
 τὸν δὲ καὶ ἀμφιθαλῆς ἐκ δαιτύος ἐστυφέλιξεν, 200
 χερσὶν πεπληγῶς καὶ ὕνειδείοισιν ἐνίσσω·
 ἔρρ' οὕτως· οὐ σός γε πατήρ μεταδαίνυται ἡμῖν·
 δακρυόεις δέ τ' ἄνεισι πάϊς ἐς μητέρα χήρην,
 Ἄστυάναξ, ὅς πρὶν μὲν ἐοῦ ἐπὶ γούνασι πατρός
 μυελὸν οἶον ἔδεσκε καὶ οἶων πίονα δημόν· 205
 αὐτὰρ ὅθ' ὕπνος ἔλοι, παύσαιτό τε νηπιαχεύων,
 εὔδεσκ' ἐν λέκτροισιν, ἐν ἀγκαλίδεσσι τιθήνης,
 εὐνῆ ἔνι μαλακῇ, θαλέων ἐμπλησάμενος κῆρ.
 νῦν δ' ἂν πολλὰ πάθῃσι, φίλου ἀπὸ πατρός ἁμαρτῶν,
 Ἄστυάναξ, ὃν Τρῶες ἐπὶ κλησὶν καλέουσιν· 210
 οἷός γάρ σφιν ἔρυσσὸ πύλας καὶ τείχεα μακρά.
 νῦν δὲ σὲ μὲν παρὰ νηυσὶ κορωνίσι, νύσφι τοκήων,
 αἰύλαι εὐλαὶ ἔδονται, ἐπεὶ κε κύνες κορέσωνται,
 γυμνόν· ἀτὰρ τοι εἴματ' ἐνὶ μεγάροισι κέονται
 λεπτά τε καὶ χαριέντα, τετυγμένα χερσὶ γυναικῶν. 215
 ἀλλ' ἦ τοι τάδε πάντα καταφλέξω πυρὶ κηλέω,
 οὐδὲν σοί γ' ὄφελος, ἐπεὶ οὐκ ἐγκείσεται αὐτοῖς,
 ἰλλὰ πρὸς Τρώων καὶ Τρωϊάδων κλέος εἶναι."

Ἵς ἔφατο κλαίουσ', ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες.

[xxii. 297-515.]

XVIII.

Twelve days Achilles mourned for Patroclus and dragged Hector in ignominy round the tomb. But the twelfth night Zeus sent the old king Priam to Achilles' tent to ransom the body of his son.

Γέρων δ' ἰθὺς κίεν οἴκου,
 τῇ ῥ' Ἀχιλεὺς ἕζεσκε διΐφιλος· ἐν δέ μιν αὐτὸν
 εὔρ', ἔταροι δ' ἀπάνευθε καθείατο· τῷ δὲ δὴ οἶω,
 ἦρωσ Ἀυτομέδων τε καὶ Ἄλκιμος ὄζος Ἄρηος,
 ποίπνυον παρεόντε· νέον δ' ἀπέληγεν ἐδωδῆς 5
 ἔσθων καὶ πίνων· ἔτι καὶ παρέκειτο τράπεζα.
 τοὺς δ' ἔλαθ' εἰσελθὼν Πρίαμος μέγας, ἄγχι δ' ἄρα στὰς
 χερσὶν Ἀχιλλῆος λάβε γούνατα καὶ κύσε χεῖρας
 δευιάς ἀνδροφόνους, αἶ σὶ πολέας κτάνον υἱας.
 ὡς δ' ὅτ' ἂν ἀνδρ' ἄτη πυκινὴ λάβῃ, ὅς τ' ἐνὶ πάτρῃ 10
 φῶτα κατακτείνας ἄλλων ἐξέικετο δῆμον,
 ἀνδρὸς ἐς ἀφνειοῦ, θάμβος δ' ἔχει εἰσορώοντας,
 ὧς Ἀχιλεὺς θάμβησεν ἰδὼν Πρίαμον θεοειδέα.
 θάμβησαν δὲ καὶ ἄλλοι, ἐς ἀλλήλους δὲ ἴδοντο.
 τὸν καὶ λισσόμενος Πρίαμος πρὸς μῦθον ἔειπεν· 15
 ἑ μνησαί πατρός σοιο, θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ,
 τηλίκου ὧς περ ἐγὼν, ὄλοῦ ἐπὶ γήραυς οὐδῶ.
 καὶ μὲν που κείνον περιναίεται ἀμφὶς ἔοντες
 τεύρουσ', οὐδέ τις ἔστιν ἀρῆν καὶ λοιγὸν ἀμῦναι.
 ἀλλ' ἦ τοι κείνός γε σέθεν ζώοντος ἀκούων 20
 χαίρει τ' ἐν θυμῷ, ἐπὶ τ' ἔλπεται ἤματα πάντα
 ὄψεσθαι φίλον υἱὸν ἀπὸ Τροίηθε μολόντα·
 αὐτὰρ ἐγὼ πανάποτμος, ἐπεὶ τέκον υἱας ἀρίστους

Τροίη ἐν εὐρείῃ, τῶν δ' οὐ τινά φημι λελεΐφθαι.
 πεντήκοντά μοι ἦσαν, ὅτ' ἤλυθον υἷες Ἀχαιῶν 25
 ἐννεακαίδεκα μὲν μοι ἰῆς ἐκ νηδύος ἦσαν,
 τοὺς δ' ἄλλους μοι ἔτικτον ἐνὶ μεγάρουσι γυναῖκες.
 τῶν μὲν πολλῶν βοῦρος Ἄρης ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν·
 ὅς δέ μοι οἶος ἔην, εἴρυτο δὲ ἄστυ καὶ αὐτοὺς,
 τὸν σὺ πρῶην κτείνας ἀμνυόμενον περὶ πάτρης, 30
 Ἔκτορα· τοῦ νῦν εἴνεχ' ἰκάνω νῆας Ἀχαιῶν,
 λυσόμενος παρὰ σείῳ, φέρω δ' ἀπερείσι' ἄποινα.
 ἀλλ' αἰδεῖο θεοὺς, Ἀχιλεῦ, αὐτόν τ' ἐλέησον
 μνησάμενος σοῦ πατρός· ἐγὼ δ' ἐλεεινότερός περ,
 ἔτλην δ' οἷ' οὐ πῶ τις ἐπιχθόνιος βροτὸς ἄλλος, 35
 ἀνδρὸς παιδοφόνου ποτὶ στόμα χεῖρ' ὀρέγεσθαι."

Ὡς φάτο, τῷ δ' ἄρα πατὴρ ὑφ' ἕμερον ὤρσε γούιο·
 ἀψάμενος δ' ἄρα χεῖρὸς ἀπώσατο ἦκα γέροντα.
 τῷ δὲ μνησαμένω, ὁ μὲν Ἔκτορος ἀνδροφόνου
 κλαῖ' ἀδινὰ, προπάραιθε ποδῶν Ἀχιλλῆος ἔλυσθεις, 40
 αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς κλαίειν ἐὼν πατέρ', ἄλλοτε δ' αὐτε
 Πάτροκλον· τῶν δὲ στοναχὴ κατὰ δώματ' ὀρώρει.
 αὐτὰρ ἐπεὶ ῥα γούιο τετάρπετο δῖος Ἀχιλλεὺς,
 [καὶ οἱ ἀπὸ πραπίδων ἦλθ' ἕμερος ἡδ' ἀπὸ γυνίων,]
 αὐτίκ' ἀπὸ θρόνου ὤρτο, γέροντα δὲ χεῖρὸς ἀνίστη, 45
 οἰκτεῖρων πολιόν τε κάρη, πολιόν τε γένειον·
 καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

"Ἄ δειλ', ἣ δὴ πολλὰ κάκ' ἄνσχεο σὸν κατὰ θυμόν.
 πῶς ἔτλης ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν ἐλθέμεν οἶος,
 ἀνδρὸς ἐς ὀφθαλμοὺς, ὅς τοι πολέας τε καὶ ἐσθλοὺς 50
 υἷας ἰξενάριξα; σιδήρειόν νύ τοι ἦτορ.
 ἀλλ' ἄγε δὴ κατ' ἄρ' ἔξεν ἐπὶ θρόνου· ἄλγεα δ' ἔμπησ

ἐν θυμῷ κατακείσθαι ἑάσομεν, ἀχνύμενοί περ.
 οὐ γάρ τις πρῆξις πέλεται κρυεροῖο γούιο.
 ὧς γὰρ ἐπεκλώσαντο θεοὶ δειλοῖσι βροτοῖσιν, 55
 ζῶειν ἀχνυμένοις· αὐτοὶ δέ τ' ἀκηδέες εἰσίν.
 δοιοὶ γάρ τε πίθοι κατακείαται ἐν Διὸς οὔδει,
 δῶρων οἷα δίδωσι, κακῶν, ἕτερος δὲ, ἑάων·
 ᾧ μὲν κ' ἀμμίξας δοίη Ζεὺς τερπικέραunos,
 ἄλλοτε μὲν τε κακῷ ὅ γε κύρεται, ἄλλοτε δ' ἐσθλῷ· 60
 ᾧ δέ κε τῶν λυγρῶν δοίη, λωβητὸν ἔθηκεν·
 καὶ ἔ κακῆ βούβρωστις ἐπὶ χθόνα διὰν ἑλαύνει·
 φοιτᾷ δ', οὔτε θεοῖσι τιτιμένος, οὔτε βροτοῖσιν.
 ὧς μὲν καὶ Πηληϊ θεοὶ δόσαν ἀγλαὰ δῶρα
 ἐκ γενετῆς· πάντας γὰρ ἐπ' ἀνθρώπους ἐκέαστο 65
 ὄλβω τε πλούτῳ τε, ἄνασσε δὲ Μυρμιδόνεσσιν·
 καὶ οἱ θνητῷ ἔοντι θεὰν ποίησαν ἄκοιτιν·
 ἀλλ' ἐπὶ καὶ τῷ θῆκε θεὸς κακὸν, ὅτι οἱ οὔτι
 παίδων ἐν μεγάροισι γονὴ γένετο κρειούτων.
 ἀλλ' ἕνα παῖδα τέκεν παναώριον· οὐδέ νυ τόν γε 70
 γηράσκοντα κομίζω· ἐπεὶ μάλα τηλόθι πάτρης
 ἦμαι ἐνὶ Τροίῃ, σέ τε κήδων ἠδὲ σὰ τέκνα.
 καὶ σέ, γέρον, τὸ πρὶν μὲν ἀκούομεν ὄλβιον εἶναι·
 ὄσσον Λέσβος ἄνω, Μάκαρος ἔδος, ἐντὸς ἐέργει,
 καὶ Φρυγίῃ καθύπερθε καὶ Ἑλλήσποντος ἀπείρων, 75
 τῶν σε, γέρον, πλούτῳ τε καὶ υἰάσι φασὶ κεκάσθαι.
 αὐτὰρ ἐπεὶ τοι πῆμα τόδ' ἤγαγον Οὐρανίωνες,
 αἰεὶ τοι περὶ ἄστυ μάχαι τ' ἀνδροκτασίαι τε·
 ἄνσχεο, μηδ' ἀλίαστον ὀδύρεο σὸν κατὰ θυμόν·
 οὐ γάρ τι πρῆξις ἀκαχήμενος υἱὸς ἔῃος, 80
 οὐδὲ μιν ἀνστήσεις· πρὶν καὶ κακὸν ἄλλο πάθησθα."

Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα γέρων Πρίαμος θεοειδής·
 “ μή μέ πω ἐς θρόνον ἴζε, διοτρεφές, ὄφρα κεν Ἐκτωρ
 κείται ἐνὶ κλισίῃσιν ἀκηδής· ἀλλὰ τάχιστα
 λῦσον, ἵν' ὀφθαλμοῖσιν ἴδω· σὺ δὲ δέξαι ἄποινα 85
 πολλὰ, τά τοι φέρομεν· σὺ δὲ τῶνδ' ἀπόναιο, καὶ ἔλθοις
 σὴν ἐς πατρίδα γαίαν, ἐπεὶ με πρῶτον ἔασας.
 [αὐτόν τε ζῶειν καὶ ὄραν φάος Ἡελίοιο.]”

Τὸν δ' αἶρ' ἐπόμα ἰδὼν προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 “ μηκέτι νῦν μ' ἐρέθιζε, γέρον· νοέω δὲ καὶ αὐτὸς 90
 Ἐκτορά τοι λῦσαι· Διόθεν δέ μοι ἄγγελος ἦλθεν
 μήτηρ, ἧ μ' ἔτεκεν, θυγάτηρ ἀλίοιο γέροντος.”

[xxiv. 471-563.]

XIX.

*Nine days the Trojans mourned for Hector. The tenth day
 they celebrate his funeral.*

Ἦὼς δὲ κροκόπεπλος ἐκίδνατο πᾶσαν ἐπ' αἶαν,
 οἱ δ' εἰς ἄστυ ἔλων οἰμωγῇ τε στοναχῇ τε
 ἵππους, ἡμίονοι δὲ νέκυν φέρον· οὐδέ τις ἄλλος
 ἔγνω πρόσθ' ἀνδρῶν καλλιζώνων τε γυναικῶν,
 ἀλλ' ἄρα Κασσάνδρη, ἱκέλη χρυσέῃ Ἀφροδίτῃ, 5
 Πέργαμον εἰσαναβᾶσα φίλον πατέρ' εἰσενόησεν
 ἑσταότ' ἐν δίφρῳ, κήρυκά τε ἀστυβοώτην,
 τὸν δ' αἶρ' ἐφ' ἡμίονων ἴδε κείμενον ἐν λεχεέσσιν.
 κῶνυσέν τ' αἶρ' ἔπειτα, γέγωνέ τε πᾶν κατὰ ἄστυ·
 “ ὄψεσθε, Τρῶες καὶ Τρωάδες, Ἐκτορ' ἰόντες, 10
 εἴ ποτε καὶ ζῶντι μάχης ἐκνοστήσαντι
 χαίρειτ', ἐπεὶ μέγα χάρμα πόλει τ' ἦν παντί τε δήμῳ.”

ᾧς ἔφατ', οὐδέ τις αὐτόθ' ἐνὶ πτόλει λίπετ' ἀνήρ
 οὐδὲ γυνή· πάντας γὰρ ἀάσχετον ἴκετο πένθος·

ἀγχοῦ δὲ ξύμβληντο πυλάων νεκρὸν ἄγοντι,
 πρῶται τὸν γ' ἄλοχός τε φίλη καὶ πότνια μήτηρ
 τιλλέσθην, ἐπ' ἄμαξαν εὐτροχον αἶξασαι,
 ἀπτόμεναι κεφαλῆς· κλαίων δ' ἀμφίσταθ' ὄμιλος.
 καὶ νύ κε δὴ πρόπαν ἦμαρ ἐς ἥλιον καταδύντα
 Ἔκτορα δάκρυ χέοντες ὀδύρουτο πρὸ πυλάων,
 εἰ μὴ ἄρ' ἐκ δίφροιο γέρων λαοῖσι μετήιδα·
 "εἴξατέ μοι οὐρεῦσι διελθέμεν· αὐτὰρ ἔπειτα
 ἄσσεσθε κλαυθμοῖο, ἐπὴν ἀγάγωμι δόμονδε."

12

20

Ὡς ἔφαθ', οἱ δὲ διέστησαν καὶ εἶξαν ἀπήνη.
 οἱ δ' ἐπεὶ εἰσάγαγον κλυτὰ δώματα, τὸν μὲν ἔπειτα
 τρητοῖς ἐν λεχέεσσι θέσαν, παρὰ δ' εἶσαν αἰοιδούς
 θρήνων ἐξάρχους, οἳ τε στονόεσσαν αἰοιδῆν
 οἱ μὲν δὴ θρήνεον· ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναικες,
 τῆσιν δ' Ἀνδρομάχη λευκώλενος ἦρχε γόοιο,
 Ἔκτορος ἀνδροφόνοιο κάρη μετὰ χερσὶν ἔχουσα·
 "ἄνερ, ἀπ' αἰῶνος νέος ὦλεο, καὶ δέ με χήρην
 λείπεις ἐν μεγάροισι· πάϊς δ' ἔτι νήπιος αὐτως,
 ὃν τέκομεν σύ τ' ἐγὼ τε δυσάμμοροι, οὐδέ μιν οἶω
 ἦβην ἰξέσθαι· πρὶν γὰρ πύλις ἦδε κατ' ἄκρης
 πέρσεται· ἦ γὰρ ὄλωλας ἐπίσκοπος, ὅς τέ μιν αὐτὴν
 ῥύσκει, ἔχεις δ' ἀλόχους κεδνὰς καὶ νήπια τέκνα·
 αἰ δὴ τοι τάχα νηυσὶν ὀχήσονται γλαφυρῆσιν,
 καὶ μὲν ἐγὼ μετὰ τῆσι· σὺ δ' αὖ, τέκος, ἢ ἐμοὶ αὐτῆ
 ἔψφαι, ἔνθα κεν ἔργα ἀεικέα ἐργάζοιο,
 ἀθλεύων πρὸ ἄνακτος ἀμειλίχου· ἢ τις Ἀχαιῶν
 ῥίψει χεῖρὸς ἐλὼν ἀπὸ πύργου, λυγρὸν ὄλεθρον,
 χωόμενος, ᾧ δὴ πού ἀδελφεὸν ἔκτανεν Ἔκτωρ
 ἢ πατέρ' ἢ καὶ υἱὸν, ἐπεὶ μάλα πολλοὶ Ἀχαιῶν

25

30

35

40

Ἴκτορος ἐν παλάμησιν ὀδᾶξ ἔλον ἄσπετον εὐδας.
 οὐ γὰρ μείλιχος ἔσκε πατὴρ τεὸς ἐν δαΐ λυγρῇ 45
 τῷ καὶ μιν λαοὶ μὲν ὀδύρονται κατὰ ἄστυ,
 ἀρρητὸν δὲ τοκεῦσι γόον καὶ πένθος ἔθηκας,
 Ἴκτορ· ἐμοὶ δὲ μάλιστα λελεΐψεται ἄλγεα λυγρά·
 οὐ γὰρ μοι θνήσκων λεχέων ἐκ χεῖρας ὕρεξας,
 οὐδέ τί μοι εἶπας πυκινὸν ἔπος, οὐ τέ κεν αἰεὶ 50
 μεμνήμην νύκτας τε καὶ ἡμέματα δάκρυ χέουσα.”

ὣς ἔφατο κλαίουσα, ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες.
 τῆσιν δ' αὖθ' Ἐκάβη ἀδινού ἐξῆρχε γόοιο·
 “Ἴκτορ, ἐμῶ θυμῶ πάντων πολὺ φίλτατε παίδων,
 ἦ μὲν μοι ζωὸς περ ἔων φίλος ἦσθα θεοῖσιν 55
 οἷ δ' ἄρα σεῦ κήδοντο καὶ ἐν θανάτοιο περ αἴσῃ.
 ἄλλους μὲν γὰρ παῖδας ἐμοὺς πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς
 πέρνασθ' ὅν τιν' ἔλεσκε, πέρην ὑλὸς ἀτρυγέτιοι,
 ἐς Σάμον ἔς τ' Ἴμβρον καὶ Λῆμνον ἀμιχθαλόεσσαν·
 σεῦ δ' ἐπεὶ ἐξέλετο ψυχὴν ταναήκει χαλκῶ, 60
 πολλὰ βυστάζεισκεν ἐοῦ περὶ σῆμ' ἐτίροιο,
 Πατρόκλου, τὸν ἔπεφνες· ἀνέστησεν δὲ μιν οὐδ' ὧς·
 νῦν δὲ μοι ἐρσήεις καὶ πρόσφατος ἐν μεγάροισιν
 κείσαι, τῷ ἴκελος ὅν τ' ἀργυρότοξος Ἀπόλλων
 οἷς ἀγανοῖς βελέεσσι ἐποιχόμενος κατέπεφνε.” 65

ὣς ἔφατο κλαίουσα, γόον δ' ἀλίσστον ὕρινεν.
 τῆσι δ' ἔπειθ' Ἑλένη τριτάτη ἐξῆρχε γόοιο·
 “Ἴκτορ, ἐμῶ θυμῶ δαέρων πολὺ φίλτατε πάντων,
 ἦ μὲν μοι πόσις ἐστὶν Ἀλέξανδρος θεοειδής,
 ὅς μ' ἄγαγε Τροίηνδ'· ὡς πρὶν ὠφελλον ὀλέσθαι. 70
 ἥδη γὰρ νῦν μοι τόδ' ἐεικοστὸν ἔτος ἐστὶν
 ἐξ οὗ κείθεν ἔβην καὶ ἐμῆς ἀπελήλυθα πάτρης·

ἀλλ' οὐ πω σεῦ ἄκουσα κακὸν ἔπος οὐδ' ἀσύφηλον·
 ἀλλ' εἴ τίς με καὶ ἄλλος ἐνὶ μεγάροισιν ἐνίπτοι
 δαέρων ἢ γαλόων ἢ εἰνατέρων εὐπέπλων, 75
 ἢ ἔκυρή—ἔκυρὸς δὲ πατὴρ ὡς ἦπιος αἰεὶ—,
 ἀλλὰ σὺ τὸν γ' ἐπέεσσι παραιφάμενος κατέρυκες
 σῆ τ' ἀγανοφροσύνη καὶ σοῖς ἀγανοῖς ἐπέεσσι.
 τῷ σέ θ' ἄμα κλαίω καὶ ἔμ' ἄμμορον ἀχρυνμένη κῆρ'
 οὐ γάρ τίς μοι ἔτ' ἄλλος ἐνὶ Τροίῃ εὐρείῃ 80
 ἦπιος οὐδὲ φίλος, πάντες δέ με πεφρίκασιν."

Ὡς ἔφατο κλαίουσ', ἐπὶ δ' ἔστενε δῆμος ἀπείρων.
 λαοῖσιν δ' ὁ γέρων Πρίαμος μετὰ μῦθον ἔειπεν·
 "ἄξτετε νῦν, Τρῶες, ξύλα ἄστυδε, μηδέ τι θυμῷ
 δεῖσητ' Ἀργείων πυκνῶν λόχον· ἦ γὰρ Ἀχιλλεύς 85
 πέμπων μ' ὧδ' ἐπέτελλε μελαινάων ἀπὸ νηῶν,
 μὴ πρὶν πημανέειν, πρὶν δωδεκίτη μόλη ἦώς."

Ὡς ἔφαθ', οἱ δ' ὑπ' ἀμάξῃσιν βόας ἡμίονους τε
 ζεύγυσσαν, αἶψα δ' ἔπειτα πρὸ ἄστεος ἠγερέθοντο.
 ἐννήμαρ μὲν τοί γε ἀγίνεον ἄσπετον ὕλην· 90
 ἀλλ' ὅτε δὴ δεκάτη ἐφάνη φαεσίμβροτος ἦώς,
 καὶ τότε ἄρ' ἐξέφερον θρῆσύν Ἴκτορα δάκρυ χέοντες,
 ἐν δὲ πυρῇ ὑπάτη νεκρὸν θέσαν, ἐν δ' ἔβαλον πῦρ.
 ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἦώς,
 τῆμος ἄρ' ἀμφὶ πυρῆν κλιτοῦ Ἴκτορος ἔγρετο λαός. 95
 [αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἠγερθεν ὀμηγερέες τ' ἐγένοντο,]
 πρῶτον μὲν κατὰ πυρκαϊῆν σβέσαν αἴθοπι οἴνω
 πᾶσαν, ὀπόσσον ἐπέσχε πυρὸς μένος. αὐτὰρ ἔπειτα
 ὄστέα λευκὰ λέγοντο κασίγητοί θ' ἔταροί τε
 μυρόμενοι, θαλερὸν δὲ κατεΐβετο δάκρυ παρειῶν. 100
 καὶ τά γε χρυσεῖην ἐς λάρνακα θῆκαν ἐλόντες,

πορφυρέοις πέπλοισι καλύψαντες μαλακοῖσιν·
 αἶψα δ' ἄρ' ἐς κοίλῃν κάπετον θέσαν, αὐτὰρ ὕπερθεν
 πυκνοῖσιν λῖεσσι κατεστόρεσαν μεγάλοισιν,
 ῥίμφα δὲ σῆμ' ἔχεαν· περὶ δὲ σκοποὶ εἶατο πάντη, 105
 μὴ πρὶν ἐφορμηθεῖεν ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοί.
 χεύαντες δὲ τὸ σῆμα πάλιν κίον· αὐτὰρ ἔπειτα
 εὖ συναγειρόμενοι δαίνυντ' ἐρικυδέα δαῖτα
 δώμασιν ἐν Πριάμοιο διοτρεφέος βασιλῆος.

ὦς οἱ γ' ἀμφιέπον τάφον Ἔκτορος ἰπποδάμοιο. 110

[xxiv. 695-804.]

H O M E R.

ODYSSEY.

I.

In the tenth year from the fall of Troy, when the other chiefs of the Greeks had reached their homes, Odysseus still lay in Calypso's island, all his companions lost, himself hopeless of return. But when the destined time was come, at the bidding of Zeus, Calypso helped him to a raft and a fair wind homewards, and on the twentieth night, shipwrecked and naked, but landed at last and safe from Poseidon's wrath, he slept on the shore of Scheria. The next day Nausicaa, commanded by Athene in a dream, came down with her maidens to wash, and taking pity on him led him to her father's house.

Γηθύσυνος δ' οὔρω πέτασ' ἰστία δῖος Ὀδυσσεύς.
αὐτὰρ ὁ πηδαλίῳ ἰθύνετο τεχνήεντως
ἦμενος· οὐδέ οἱ ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισιν ἔπιπτεν
Πληιάδας τ' ἔσορῶντι καὶ ὄψῃ δύνοντα Βοώτην
Ἄρκτον θ', ἣν καὶ ἄμαξαν ἐπὶ κλησιν καλέουσιν, 5
ἣ τ' αὐτοῦ στρέφεται καὶ τ' Ὀρίωνα δοκεύει,
οἷη δ' ἄμμορός ἐστι λοετρῶν Ὠκεανοῖο·
τὴν γὰρ δὴ μιν ἄνωγε Καλυψὼ δῖα θεάων
ποντοπορευόμεναι ἐπ' ἀριστερὰ χειρὸς ἔχοντα.
ἑπτὰ δὲ καὶ δέκα μὲν πλέεν ἦματα ποντοπορεύων, 10

ὀκτωκαιδεκάτη δὲ φάνη ὄρεα σκιόεντα
 γαίης Φαιήκων, ὅθι τ' ἄγχιστον πέλεν αὐτῶ·
 εἴσατο δ' ὡς ὄτ' ἐρινὸν ἐν ἠεροειδέϊ πόντῳ.

Τὸν δ' ἐξ Λιθίοπων ἀνίων κρείων ἐνοσίχθων
 τηλόθεν ἐκ Σολύμων ὀρέων ἴδεν· εἴσατο γάρ οἱ 15
 πόντον ἐπιπλώων· ὁ δ' ἐχώσατο κηρόθι μᾶλλον,
 κινήσας δὲ κάρη προτὶ ὄν μυθήσατο θυμόν·
 “ὦ πόποι, ἦ μάλα δὴ μετεβούλευσαν θεοὶ ἄλλως
 ἄμφ' Ὀδυσῆϊ ἐμεῖο μετ' Λιθίοπεσσιν ἐόντος·
 καὶ δὴ Φαιήκων γαίης σχεδὸν, ἔνθα οἱ αἴσα 20
 ἐκφυγέειν μέγα πείραρ οἴζυος, ἧ μιν ἰκάνει.
 ἀλλ' ἔτι μὲν μίν φημι ἄδην ἐλάαν κακότητος.”

Ὡς εἰπὼν σύναγεν νεφέλας, ἐτάραξε δὲ πόντον
 χερσὶ τρίαιναν ἐλὼν, πάσας δ' ὀρόθυνεν ἀέλλας
 παντοίων ἀνέμων, σὺν δὲ νεφέεσσι κάλυψεν 25
 γαῖαν ὁμοῦ καὶ πόντον· ὀρώρει δ' οὐρανόθεν νύξ.
 σὺν δ' Εὐρὸς τε Νότος τ' ἔπεσον Ζέφυρός τε δις αἰῆς
 καὶ Βορέης αἰθρηγενέτης, μέγα κῆμα κυλίνδων.
 καὶ τότε Ὀδυσσεύς λυτο γούνατι καὶ φίλον ἦτορ,
 ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὄν μεγαλήτορα θυμόν· 30
 “ὦ μοι ἐγὼ δειλός· τί νύ μοι μήκιστα γένηται;
 δεῖδω μὴ δὴ πάντα θεῶν νημερτέα εἶπεν,
 ἦ μ' ἔφατ' ἐν πόντῳ, πρὶν πατρίδα γαῖαν ἰκέσθαι,
 ἀλλ' ἀναπλήσειν· τὰ δὲ δὴ νῦν πάντα τελεῖται,
 οἷοισιν νεφέεσσι περιστέφει οὐρανὸν εὐρὺν 35
 Ζεὺς, ἐτάραξε δὲ πόντον, ἐπισπέρχουσι δ' ἄελλαι
 παντοίων ἀνέμων· νῦν μοι σόος αἰπὺς ὕλεθρος.
 τρὶς μάκαρες Δαναοὶ καὶ τετράκις, οἳ τότε ὕλοντο
 Τροίῃ ἐν εὐρείῃ, χάριν Ἀτρεΐδῃσι φέρουντες.

ὡς δὴ ἐγὼ γ' ὄφελον θανέειν καὶ πότμον ἐπισπεῖν 40
 ἤματι τῷ, ὅτε μοι πλείστοι χαλκήρεα δοῦρα
 Τρῶες ἐπέρριψαν περὶ Πηλεΐωνι θανόντι.
 τῷ κ' ἔλαχον κτερέων, καὶ μεν κλέος ἦγον Ἀχαιοί·
 νῦν δέ με λευγαλέῳ θανάτῳ εἴμαρτο ἀλῶναι."

Ὡς ἄρα μιν εἰπόντ' ἔλασεν μέγα κῦμα κατ' ἄκρης, 45
 δεινὸν ἐπεσσύμενον, περὶ δὲ σχεδίην ἐλέλιξεν·
 τῆλε δ' ἀπὸ σχεδῆς αὐτὸς πέσε, πηδάλιον δὲ
 ἐκ χειρῶν προέηκε· μέσον δὲ οἱ ἴστων ἔαξεν
 δεινὴ μισγομένων ἀνέμων ἐλθοῦσα θύελλα,
 τηλοῦ δὲ σπεῖρον καὶ ἐπίκριον ἔμπεσε πόντῳ· 50
 τὸν δ' ἄρ' ὑπόβρυχα θῆκε πολὺν χρόνον, οὐδ' ἐδυνάσθη
 αἶψα μάλ' ἀνσχεθέειν μεγάλου ὑπὸ κύματος ὀρμῆς·
 εἴματα γάρ ῥ' ἐβάρυνε, τὰ οἱ πύρε δία Καλυψῶ.
 ὄψε δὲ δὴ ῥ' ἀνέδου, στόματος δ' ἐξέπτυσεν ἄλμην
 πικρὴν, ἣ οἱ πολλὴ ἀπὸ κρατὸς κελάρυζεν· 55
 ἀλλ' οὐδ' ὧς σχεδῆς ἐπελήθετο, τειρόμενός περ,
 ἀλλὰ μεθορμηθεὶς ἐνὶ κύμασιν ἐλλάβετ' αὐτῆς,
 ἐν μέσση δὲ καθίζε τέλος θανάτου ἀλεεινῶν.
 τὴν δ' ἐφόρει μέγα κῦμα κατὰ ῥόον ἔνθα καὶ ἔνθα.
 ὡς δ' ὅτ' ὄπωρινός Βορέης φουρέησιν ἀκάνθας 60
 ἄμ πεδίον—πυκινὰ δὲ πρὸς ἀλλήλησιν ἔχονται—
 ὧς τὴν ἄμ πέλαγος ἄνεμοι φέρον ἔνθα καὶ ἔνθα.
 ἄλλοτε μὲν τε Νότος Βορῆῃ προβάλεσκε φέρεσθαι,
 ἄλλοτε δ' αὐτ' Εὐρος Ζεφύρῳ εἴξασκε διώκειν.

Τὸν δὲ ἴδεν Κάδμου θυγάτηρ καλλίσφυρος Ἴνώ, 65
 Λευκοθέη, ἣ πρὶν μὲν ἔην βροτὸς αὐδήεσσα,
 νῦν δ' ἀλὸς ἐν πελάγεσσι θεῶν ἐξέμμορε τιμῆς.
 ἣ ῥ' Ὀδυσηῖ ἐλέησεν ἀλώμενον, ἄλγέ' ἔχοντα,

Λιθυίη δ' εἰκυία ποτῆ ἀνεδύσετο λίμνης,
 ἶξε δ' ἐπὶ σχεδίδης πολυδέσμον, εἶπέ τε μῦθον· 70
 “ κάμμορε, τίπτε τοι ᾧδε Ποσειδίων ἐνοσίχθων
 ᾠδύσαιτ' ἐκπάγλως, ὅτι τοι κακὰ πολλὰ φυτεύει;
 οὐ μὲν δὴ σε καταφθίσει, μάλα περ μενεαίνων.
 ἀλλὰ μάλ' ᾧδ' ἔρξαι· δοκέεις δέ μοι οὐκ ἀπινύσσειν.
 εἵματα ταῦτ' ἀποδὺς σχεδίην ἀνέμοισι φέρεσθαι 75
 κάλλιπ'. ἀτὰρ χεῖρεσσι νέων ἐπιμαίεο νόστου
 γαίης Φαιήκων, ὅθι τοι μοῖρ' ἐστὶν ἀλύξαι.
 τῇ δέ, τόδε κρήδεμνον ὑπὸ στέρνοιο τάνυσσαι
 ἄμβροτον· οὐδέ τί τοι παθέειν δέος οὐδ' ἀπολέσθαι.
 αὐτὰρ ἐπὴν χεῖρεσσιν ἐφάψαι ἠπείροιο, 80
 ἄψ ἀπολυσάμενος βαλέειν εἰς οἴνοπα πόντον
 πολλὸν ἀπ' ἠπείρου, αὐτὸς δ' ἀπονόσφι τραπέσθαι.”

Ὡς ἄρα φωνήσασα θεὰ κρήδεμνον ἔδωκεν,
 αὐτὴ δ' ἄψ ἐς πόντον ἐδύσετο κυμαίνοντα
 αἰθυίη εἰκυία· μέλαν δέ ἐ κῦμα κάλυψεν. 85
 αὐτὰρ ὁ μερμήριξε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεὺς,
 ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὄν μεγαλήτορα θυμόν·
 “ ὦ μοι ἐγὼ, μή τίς μοι ὑφαίνησιν δόλον αἶτε
 ἀθανάτων, ὅτε με σχεδίδης ἀποβῆναι ἀνώγει.
 ἀλλὰ μάλ' οὐ πω πείσομ', ἐπεὶ ἐκὰς ὑφθαλμοῖσιν 90
 γαίαν ἐγὼν ἰδόμην, ὅθι μοι φάτο φύξιμον εἶναι.
 ἀλλὰ μάλ' ᾧδ' ἔρξω· δοκέει δέ μοι εἶναι ἄριστον.
 ἕφρ' ἂν μὲν κεν δούρατ' ἐν ἁρμονιῆσιν ἀρήρη,
 τόφρ' αὐτοῦ μενέω καὶ τλήσομαι ἄλγεα πάσχων·
 αὐτὰρ ἐπὴν δὴ μοι σχεδίην διὰ κῦμα τινάξῃ, 95
 νήξομ', ἐπεὶ οὐ μὲν τι πάρα προνοῆσαι ἄμεινον.”

Εἶτος ὁ ταῦθ' ὥρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,

ὤρσε δ' ἐπὶ μέγα κῦμα Ποσειδάων ἐνοσίχθων.
 δεῖνόν τ' ἀργαλέον τε, κατηρεφές, ἤλασε δ' αὐτόν.
 ὧς δ' ἄνεμος ζαῆς ἠΐων θημῶνα τινάξῃ 100
 καρφαλέων, τὰ μὲν ἄρ τε διεσκέδασ' ἄλλυδις ἄλλη,
 ὧς τῆς δούρατα μακρὰ διεσκέδασ'· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 ἀμφ' ἐνὶ δούρατι βαῖνε, κέληθ' ὡς ἵππον ἐλαύνων,
 εἶματα δ' ἐξαπέδυνε, τά οἱ πόρε δῖα Καλυψώ.
 αὐτίκα δὲ κρήδεμνον ὑπὸ στέρνοιο τάνυσσεν, 105
 αὐτὸς δὲ πρηγὴς ἀλὶ κάππεσε, χεῖρε πετάσσας,
 νηχέμεναι μεμαῶς· ἴδε δὲ κρείων ἐνοσίχθων,
 κινήσας δὲ κάρη προτὶ ὄν μυθήσατο θυμόν·
 “οὕτω νῦν κακὰ πολλὰ παθὼν ἀλώω κατὰ πόντον,
 εἰς ὃ κεν ἀνθρώποισι διοτρεφέεσσι μιγείης. 110
 ἀλλ' οὐδ' ὧς σε ἕολπα ὀνόσσεσθαι κακότητος.”

ὧς ἄρα φωνήσας ἴμασεν καλλιτριχας ἵππους,
 ἴκετο δ' εἰς Αἰγὰς, ὅθι οἱ κλυτὰ δῶματ' ἔασιν.

Αὐτὰρ Ἀθηναίη κούρη Διὸς ἄλλ' ἐνόησεν. 115
 ἦ τοι τῶν ἄλλων ἀνέμων κατέδησε κελεύθους,
 παύσασθαι δ' ἐκέλευσε καὶ εὐνηθῆναι ἅπαντας·
 ὤρσε δ' ἐπὶ κραιπνὸν Βορέην, πρὸ δὲ κύματ' ἔαξεν,
 ἕως ὃ γε Φαιήκεσσι φιληρέτμοισι μιγείῃ
 διογενὴς Ὀδυσσεὺς, θάνατον καὶ κῆρας ἀλύξας.

Ἔνθα δῶν νύκτας δύο τ' ἤματα κύματι πηγῶ 120
 πλάζετο, πολλὰ δέ οἱ κραδίη προτιόσσετ' ὕλεθρον.
 ἀλλ' ὅτε δὴ τρίτον ἤμαρ εὐπλόκαμος τέλεσ' ἦως,
 καὶ τότε ἔπειτ' ἄνεμος μὲν ἐπαύσατο, ἡ δὲ γαλήνη
 ἔπλετο νημεμίη, ὃ δ' ἄρα σχεδὸν εἴσιδε γαῖαν
 ὀξὺν μάλα προῖδων, μεγάλου ὑπὸ κύματος ἀρθείς. 125
 ὧς δ' ὅτ' ἂν ἀσπᾶσιος βίσιος παίδεσσι φανήῃ

πατρὸς, ὃς ἐν νούσῳ κῆται κρατέρ' ἄλγεα πάσχων,
 δηρὸν τηκόμενος, ὑτυγερὸς δέ οἱ ἔχραε δαίμων,
 ἀσπᾶσιον δ' ἄρα τὸν γε θεοὶ κακότητος ἔλυσαν,
 ὧς Ὀδυσσεὶ ἀσπαστὸν εἴσατο γαῖα καὶ ὕλη, 130
 νῆχε δ' ἐπειγόμενος ποσὶν ἠπείρου ἐπιβῆναι.
 ἀλλ' ὅτε τόσσον ἀπῆν ὅσσον τε γέγωνε βοήσας,
 καὶ δὴ δοῦπον ἄκουσε ποτὶ σπιλάδεσσι θαλάσσης,
 (ρόχθει γὰρ μέγα κῦμα ποτὶ ξερὸν ἠπείροιο
 δεινὸν ἐρευγόμενον, εἴλυτο δὲ πάνθ' ἀλὸς ἄχνη' 135
 οὐ γὰρ ἔσαν λιμένες νηῶν ὄχοι, οὐδ' ἐπιωγαί,
 ἀλλ' ἀκταὶ προβλήτες ἔσαν σπιλάδες τε πάγοι τε)
 καὶ τότε Ὀδυσσεὺς λῦτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ,
 ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν·
 “ ὦ μοι, ἐπεὶ δὴ γαῖαν ἀελπέα δῶκεν ιδέσθαι 140
 Ζεὺς, καὶ δὴ τότε λαῖτμα διατμήξας ἐτέλεσσα,
 ἔκβασις οὐ πη φαίνεθ' ἀλὸς πολιοῖο θύραζε·
 ἔκτοσθεν μὲν γὰρ πάγοι ὀξέες, ἀμφὶ δὲ κῦμα
 βέβρυχεν ῥόθιον, λισσῆ δ' ἀναδέδρομε πέτρη,
 ἀγχιβαθῆς δὲ θάλασσα, καὶ οὐ πῶς ἔστι πόδεσσιν 145
 στήμεναι ἀμφοτέροισι καὶ ἐκφυγέειν κακότητα·
 μὴ πῶς μ' ἐκβαίνοντα βάλῃ λίθακι ποτὶ πέτρη
 κῦμα μέγ' ἀρπάξαν· μελέῃ δέ μοι ἔσσεται ὄρμη.
 εἰ δέ κ' ἔτι προτέρω παρανήξομαι, ἦν που ἐφεύρω
 ἠϊόνας τε παραπλήγας λιμένας τε θαλάσσης, 150
 δεῖδω μὴ μ' ἐξαῦτις ἀναρπάξασα θύελλα
 πόντον ἐπ' ἰχθυόεντα φέρῃ βαρέα στενάχοντα,
 ἢ τί μοι καὶ κῆτος ἐπισσεύῃ μέγα δαίμων
 ἐξ ἀλὸς, οἷά τε πολλὰ τρέφει κλυτὸς Ἄμφιτρίτη·
 οἶδα γὰρ ὧς μοι ὑδῶδυσται κλυτὸς ἐννοσίγαιος.” 155

Εἶος ὁ ταυθ' ὄρμαινε κατὰ φρένα· κ.ὶ κατὰ θυμόν,
 τόφρα δέ μιν μέγα κῦμα φέρε τρηχεῖαν ἐπ' ἀκτῆν.
 ἔνθα κ' ἀπὸ ῥινοῦς δρύφθη, σὺν δ' ὅστε' ἀράχθη,
 εἰ μὴ ἐπὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 ἀμφοτέρησι δὲ χερσὶν ἐπεσσύμενος λάβε πέτρης· 160
 τῆς ἔχετο στενάχων, εἴως μέγα κῦμα παρήλθεν.
 καὶ τὸ μὲν ὧς ὑπάλυξε, παλιρρόθιον δέ μιν αὖτις
 πληῆξεν ἐπεσσύμενον, τηλοῦ δέ μιν ἔμβαλε πόντος.
 ὧς δ' ὅτε πούλυποδος θαλάμης ἐξελκομένοιο
 πρὸς κοτυληδονόφιν πυκιναὶ λάϊγγες ἔχονται, 165
 ὧς τοῦ πρὸς πέτρῃσι θρασειάων ἀπὸ χειρῶν
 ῥινοὶ ἀπέδρυφθεν· τὸν δὲ μέγα κῦμα κάλυψεν.
 ἔνθα κε δὴ δύστηνος ὑπὲρ μόρον ὤλετ' Ὀδυσσεύς,
 εἰ μὴ ἐπιφροσύνην δῶκε γλαυκῶπις Ἀθήνη.
 κύματος ἐξαναδύς, τὰ τ' ἐρεύγεται ἠπειρόνδε, 170
 νῆχε παρέξ, ἐς γαῖαν ὀρώμενος, εἴ που ἐφεύροι
 ἠϊόνας τε παραπλήγας λιμένας τε θαλάσσης.
 ἀλλ' ὅτε δὴ ποταμοῖο κατὰ στόμα καλλιρόοιο
 ἔξε νέων, τῇ δὴ οἱ εἴσατο χῶρος ἄριστος,
 λείως πετράων, καὶ ἐπὶ σκέπας ἦν ἀνέμοιο, 175
 ἔγνω δὲ προρέοντα, καὶ εὔξατο ὄν κατὰ θυμόν·
 “ κλυθι, ἄναξ, ὅτις ἐσσί· πολύλλιστον δέ σ' ἰκάνω,
 φεύγων ἐκ πόντοιο Ποσειδάωνος ἐνιπάς.
 αἰδοῖος μὲν τ' ἐστὶ καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσιν
 ἀνδρῶν ὅς τις ἴκηται ἀλώμενος, ὡς καὶ ἐγὼ νῦν 180
 σὺν τε ῥόον σά τε γούναθ' ἰκάνω πολλὰ μογήσας.
 ἀλλ' ἐλέαιρε, ἄναξ· ἰκέτης δέ τοι εὔχομαι εἶναι.”
 ὣς φάθ', ὁ δ' αὐτίκα παῦσεν ἐὼν ῥόον, ἔσχε δὲ κῦμι.
 πρόσθε δέ οἱ ποίησε γαλήνην, τὸν δ' ἐσάωσεν

ἐς ποταμοῦ προχοαίς· ὁ δ' ἄρ' ἄμφω γοῖνατ' ἔκαμψεν 193
 χεῖράς τε στιβαράς· ἀλλὶ γὰρ δέδμητο φίλον κῆρ.
 ᾗδε δὲ χροῖα πάντα, θάλασσα δὲ κήκιε πολλή
 ἄν στόμα τε ρῖνὰς θ'· ὁ δ' ἄρ' ἄπνευστος καὶ ἀναυδος
 κεῖτ' ὀλιγηπελέων, κάματος δέ μιν αἰνὸς ἴκανεν.
 ἀλλ' ὅτε θῆ ῥ' ἄμπνευτο καὶ ἐς φρένα θυμὸς ἀγέρθη, 197
 καὶ τότε δὴ κρήδεμνον ἀπὸ ἔο λῦσε θεοῖο.
 καὶ τὸ μὲν ἐς ποταμὸν ἀλιμυρήεντα μεθῆκεν,
 ἄψ δ' ἔφερεν μέγα κῦμα κατὰ ῥόον, αἶψα δ' ἄρ' Ἴνω
 δέξατο χερσὶ φίλησιν· ὁ δ' ἐκ ποταμοῖο λιασθεῖς
 σχοίνῳ ὑπεκλίνθη, κύσε δὲ ζεῖδωρον ἄρουραν. 195
 ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὄν μεγαλήτορα θυμόν·
 “ ὦ μοι ἐγὼ, τί πάθω ; τί νύ μοι μήκιστα γένηται ;
 εἰ μὲν κ' ἐν ποταμῷ δυσκηδέα νύκτα φυλάσσω,
 μή μ' ἄμυδις στίβη τε κακὴ καὶ θῆλυς ἐέρση
 ἐξ ὀλιγηπελῆϊς δαμάσῃ κεκαφητότα θυμόν· 200
 αὔρη δ' ἐκ ποταμοῦ ψυχρὴ πνέει ἠῶθι πρό.
 εἰ δέ κεν ἐς κλιτὺν ἀναβὰς καὶ δάσκιον ὕλην
 θάμνοισι ἐν πυκινόισι καταδράθω, εἴ με μεθεῖη
 ῥίγος καὶ κάματος, γλυκερὸς δέ μοι ὕπνος ἐπέλθῃ,
 δεῖδω μὴ θήρεσσιν ἔλωρ καὶ κύρμα γένωμαι.” 205
 Ὡς ἄρα οἱ φρονέοντι δοῦσσατο κέρδιον εἶναι·
 βῆ ῥ' ἴμεν εἰς ὕλην· τὴν δὲ σχεδὸν ὕδατος εὔρεν
 ἐν περιφαινομένῳ· δοιοὺς δ' ἄρ' ὑπήλυθε θάμνους,
 ἐξ ὁμόθεν πεφυῶτας· ὁ μὲν φυλῆς, ὁ δ' ἐλαίης.
 τοὺς μὲν ἄρ' οὔτ' ἀνέμων διὰ μένος ὑγρὸν ἀέντων, 210
 οὔτε ποτ' ἥελιος φάεθων ἀκτῖσιν ἔβαλλεν,
 οὔτ' ὄμβρος περῖασκε διαμπερές· ὥς ἄρα πυκνοὶ
 ἀλλήλοισιν ἔφυν ἐπαμοιβαδῖς· οὗς ὑπ' Ὀδυσσεὺς

δύσετ'· ἄφαρ δ' εὐνήν ἐπαμήσατο χερσὶ φίλησιν
 εὐρέϊαν· φύλλων γὰρ ἔην χύσις ἤλιθα πολλή, 215
 ὄσσον τ' ἡὲ δὺω ἡὲ τρεῖς ἄνδρας ἔρυσθαι
 ὦρη χειμερῖη, εἰ καὶ μάλα περ χαλεπαῖνοι.
 τὴν μὲν ἰδὼν γήθησε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
 ἐν δ' ἄρα μέσση λέκτο, χύσιν δ' ἐπεχεύατο φύλλων.
 ὡς δ' ὅτε τις δαλὸν σποδιῇ ἐνέκρυψε μελαίνη 220
 ἀγροῦ ἐπ' ἐσχατιῆς, ᾧ μὴ πάρα γείτονες ἄλλοι,
 σπέρμα πυρὸς σώζων, ἵνα μὴ ποθεν ἄλλοθεν αὔη,
 ὧς Ὀδυσσεύς φύλλοισι καλύψατο· τῷ δ' ἄρ' Ἀθήνη
 ὕπνον ἐπ' ὄμμασι χεῦ', ἵνα μιν παύσειε τάχιστα
 δισπονέος καμάτιοι, φίλα βλέφαρ' ἀμφικαλύψας. 225
 Ὡς ὁ μὲν ἔνθα καθεῦθε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς
 ὕπνω καὶ καμάτῳ ἀρημένος· αὐτὰρ Ἀθήνη
 βῆ ῥ' ἐς Φαιήκων ἀνδρῶν δῆμόν τε πόλιν τε,
 οἳ πρὶν μὲν ποτ' ἔναιον ἐν εὐρυχώρῳ Ὑπερείη,
 ἀγχοῦ Κυκλώπων, ἀνδρῶν ὑπερηνορέοντων, 230
 οἳ σφεας συνέσκοντο, βίηφι δὲ φέρτεροι ἦσαν.
 ἔνθεν ἀναστήσας ἄγε Ναυσίθοος θεοειδῆς,
 εἷσεν δὲ Σχερίη, ἐκὰς ἀνδρῶν ἀλφηστᾶων,
 ἀμφὶ δὲ τείχος ἔλασσε πόλει, καὶ ἐδείματο οἴκους,
 καὶ νηοὺς ποίησε θεῶν, καὶ ἐδάσσατ' ἀρούρας. 235
 ἀλλ' ὁ μὲν ἤδη κηρὶ δαμείς Ἀϊδόσδε βεβήκει,
 Ἀλκίνοος δὲ τότ' ἦρχε, θεῶν ἄπο μήδεα εἰδώς.
 τοῦ μὲν ἔβη πρὸς δῶμα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 νόστον Ὀδυσσῆϊ μεγαλήτορι μητιώσα.
 βῆ δ' ἴμεν ἐς θάλαμον πολυδαίδαλον, ᾧ ἔνι κούρη 240
 κοιμᾶτ' ἀθανάτησι φυὴν καὶ εἶδος ὁμοίη,
 Ναυσικία θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο,

πὰρ δὲ δὴ' ἀμφίπολοι, χαρίτων ἄπο κύλλος ἔχουσαι,
 σταθμοῖν ἐκάτερθε· θύραι δ' ἐπέκειντο φαειναί.
 ἢ δ' ἀνέμου ὡς πνοιῇ ἐπέσσυτο δέμνια κούρης, 245
 στῆ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς, καί μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν,
 εἰδομένη κούρη ναυσικλειτοῖο Δύμαντος,
 ἦ οἱ ὀμηλική μὲν ἔην, κεχάριστο δὲ θυμῷ.
 τῇ μιν εἰσαμένη προσέφη γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 “ Ναυσικάα, τί νύ σ' ὦδε μεθήμονα γείνατο μήτηρ ; 250
 εἶματα μὲν τοι κείται ἀκηδέα σιγαλόεντα,
 σοὶ δὲ γάμος σχεδόν ἐστιν, ἵνα χρῆ καλὰ μὲν αὐτὴν
 ἔνυσθαι, τὰ δὲ τοῖσι παρασχεῖν οἳ κέ σ' ἄγωνται·
 ἐκ γάρ τοι τούτων φάτις ἀνθρώπους ἀναβαίνει
 ἐσθλή, χαίρουσιν δὲ πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ· 255
 ἀλλ' ἴομεν πλυνέουσαι ἅμ' ἡοῖ φαινομένηφιν·
 καὶ τοι ἐγὼ συνέριθος ἅμ' ἔψομαι, ὕφρα τάχιστα
 ἐντύνεται, ἐπεὶ οὗ τοι ἔτι δὴν παρθένος ἔσσειαι,
 ἦδη γάρ σε μῶνται ἀριστῆες κατὰ δῆμον
 πάντων Φαιήκων, ὅθι τοι γένος ἐστὶ καὶ αὐτῇ. 260
 ἀλλ' ἄγ' ἐπότρυνον πατέρα κλυτὸν ἠῶθι πρὸ
 ἡμιόνους καὶ ἄμαξαν ἐφοπλίσαι, ἦ κεν ἄγρησιν
 ζῶστρά τε καὶ πέπλους καὶ ῥήγεα σιγαλόεντα.
 καὶ δὲ σοὶ ὦδ' αὐτῇ πολὺ κάλλιον ἢ ἐπόδεσσιν
 ἔρχεσθαι· πολλὸν γὰρ ἀπὸ πλυνοῖ εἰσι πόληος.” 265
 Ἡ μὲν ἄρ' ὡς εἰποῦσ' ἀπέβη γλαυκῶπις Ἀθήνη
 Οὐλυμπόνδ', ὅθι φασὶ θεῶν ἔδος ἀσφαλὲς αἰεὶ
 ἔμμεναι· οἳ τ' ἀνέμοισι τινάσσεται οὔτε ποτ' ἄμβροφ
 δεύεται, οὔτε χιῶν ἐπιπίλνυται, ἀλλὰ μάλ' αἶθρη
 πέπταται ἀνέφελος, λευκὴ δ' ἐπιδέδρομεν αἴγλη· 270
 τῷ ἔνι τέρπονται μάκαρες θεοὶ ἤματα πάντα·

ἔνθ' ἀπέβη γλαυκῶπις, ἐπεὶ διεπέφραδε κούρη.

Αὐτίκα δ' ἤως ἦλθεν εὐθρονος, ἧ μιν ἔγειρεν
 Ναυσικαίαν εὐπεπλον· ἄφαρ δ' ἀπεθαύμασ' ὄνειρον,
 βῆ δ' ἵμεναι κατὰ δῶμαθ', ἵν' ἀγγείλειε τοκεῦσιν, 275
 πατρὶ φίλῳ καὶ μητρὶ· κινήσατο δ' ἔνδον ἔοντας.

ἠ μὲν ἐπ' ἐσχάρη ἦστο σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξίν,
 ἠλάκατα στρωφῶσ' ἀλιπόρφυρα· τῶ δὲ θύραζε
 ἔρχομένῳ ξύμβλητο μετὰ κλειτοὺς βασιλῆας
 ἐς βουλήν, ἵνα μιν κάλεον Φαίηκες ἀγαυοί. 280

ἠ δὲ μάλ' ἄγχι στᾶσα φίλον πατέρα προσείπεν·
 “πάππα φίλ', οὐκ ἂν δὴ μοι ἐφοπλίσειας ἀπήνην
 ὑψηλὴν εὐκυκλον, ἵνα κλυτὰ εἴματ' ἄγωμαι
 ἐς ποταμὸν πλυνέουσα, τά μοι ῥερυπωμένα κείται ;

καὶ δὲ σοὶ αὐτῶ ἔοικε μετὰ πρότοισιν ἔοντα 285
 βουλὰς βουλεύειν καθαρὰ χρὰὶ εἴματ' ἔχοντα.
 πέντε δέ τοι φίλοι υἴες ἐνὶ μεγάροισιν γεγᾶασιν,
 οἱ δὲ ὀπυῖοντες, τρεῖς δ' ἠΐθεοι θαλέθοντες·

οἱ δ' αἰεὶ ἐθέλουσι νεόπλυτα εἴματ' ἔχοντες
 ἐς χορὸν ἔρχεσθαι· τὰ δ' ἐμῇ φρενὶ πάντα μέμηλιν.” 290

ᾧ Ως ἔφατ'· αἶδετο γὰρ θαλερὸν γάμον ἐξονομῆναι
 πατρὶ φίλῳ· ὁ δὲ πάντα νόει, καὶ ἀμείβετο μύθῳ·

“οὔτε τοι ἡμιόνων φθονέω, τέκος, οὔτε τευ ἄλλου.
 ἔρχεν· ἄτάρ τοι δμῶες ἐφοπλίσσουσιν ἀπήνην
 ὑψηλὴν εὐκυκλον, ὑπερτερὴν ἀραρυῖαν.” 295

ᾧ Ως εἰπὼν δμῶεσσιν ἐκέκλετο, τοὶ δ' ἐπίθοντο.

οἱ μὲν ἄρ' ἐκτὸς ἄμαξαν εὐτροχον ἡμιονεῖην
 ὄπλεον, ἡμιόνους θ' ὕπαγον ζευξάν θ' ὑπ' ἀπήνη·
 κούρη δ' ἐκ θαλάμοιο φέρεν ἐσθῆτα φαεινήν.
 καὶ τὴν μὲν κατέθηκεν εὐξέστω ἐπ' ἀπήνη, 300

μήτηρ δ' ἐν κίστη ἐτίθει μενοεικέ' ἐδωδὴν
 παντοίην, ἐν δ' ὄψα τίθει, ἐν δ' οἶνον ἔχευεν
 ἄσκῳ ἐν αἰγείῳ· κούρη δ' ἐπεβήσεται ἀπήνης.
 δῶκεν δὲ χρυσέῃ ἐν ληκύθῳ ὑγρὸν ἔλαιον,
 εἴως χυτλώσαιτο σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξίν. 305

ἣ δ' ἔλαβεν μᾶστιγα καὶ ἠνία σιγαλόεντα,
 μᾶστιξεν δ' ἐλάαν· καναχὴ δ' ἦν ἡμιόνοϊν.
 αἱ δ' ἄμοτον τανύοντο, φέρου δ' ἐσθῆτα καὶ αὐτήν,
 οὐκ οἶον· ἅμα τῇ γε καὶ ἀμφίπολοι κίον ἄλλαι.

Αἱ δ' ὅτε δὴ ποταμοῖο ῥόον περικαλλέ' ἴκοντο, 310

ἔνθ' ἦτοι πλυνοὶ ἦσαν ἐπηετανοὶ, πολὺ δ' ὕδωρ
 καλὸν ὑπεκπρορέει μάλα περ ῥυπόωντα καθῆραι,
 ἔνθ' αἶ γ' ἡμιόνους μὲν ὑπεκπροέλυσαν ἀπήνης,
 καὶ τὰς μὲν σεῦαν ποταμὸν πάρα δινήεντα
 τρώγειν ἄγρωστιν μελιηδέα· ταὶ δ' ἀπ' ἀπήνης 315

εἴματα χερσὶν ἔλοντο καὶ ἐσφόρεον μέλαν ὕδωρ,
 στείβον δ' ἐν βόθροισι θοῶς ἔριδα προφέρουσαι.
 αὐτὰρ ἐπεὶ πλυνάν τε κάθηράν τε ῥύπα πάντα,
 ἐξείης πέτασαν παρὰ θίν' ἀλὸς, ἦχι μάλιστα
 λάϊγγας ποτὶ χέρσον ἀποπλύνεσκε θάλασσα. 320

αἱ δὲ λοεσσάμεναι καὶ χρισάμεναι λίπ' ἐλαίῳ
 δεῖπνον ἔπειθ' εἴλοντο παρ' ὄχθησιν ποταμοῖο,
 εἴματα δ' ἠελίοιο μένον τερσῆμεναι αὐγῇ.
 αὐτὰρ ἐπεὶ σίτου τάρφθεν ὀμωαί τε καὶ αὐτῆ,
 σφαίρη ταί γ' ἄρ' ἔπαιζον, ἀπὸ κρήδεμνα βαλοῦσαι· 325
 τῆσι δὲ Ναυσικάα λευκώλενος ἦρχετο μολπῆς.

οἷη δ' Ἄρτεμις εἶσι κατ' οὔρεος ἰοχέαιρα,
 ἣ κατὰ Τηϋέγον περιμήκετον ἠ' Ἐρύμανθον,
 τερπομένη κάπρουσι καὶ ὠκείης ἐλάφοισιν·

τῇ δέ θ' ἅμα νύμφαι, κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο, 330
 ἀγρονόμοι παῖζουσιν· γέγηθε δέ τε φρένα Λητώ·
 πασῶν δ' ὑπὲρ ἧ γε κάρη ἔχει ἠδὲ μέτωπα,
 ῥεῖά τ' ἀριγνώτη πέλεται, καλαὶ δέ τε πᾶσαι
 ὧς ἢ γ' ἀμφιπόλοισι μετέπρεπε παρθένος ἀδμῆς.

Ἄλλ' ὅτε ἰὴ ἄρ' ἔμελλε πάλιν οἰκόνδε νέεσθαι 335
 ζεύξασ' ἡμίονους πτύξασά τε εἶματα καλά,
 εὐθ' αὐτ' ἄλλ' ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 ὧς Ὀδυσσεὺς ἔγροιο, ἴδοι τ' εὐώπιδα κούρην,
 ἢ οἱ Φαιήκων ἀνδρῶν πόλιν ἠγήσαιο.

σφαίρην ἔπειτ' ἔρριψε μετ' ἀμφίπολον βασιλεια· 340
 ἀμφιπόλου μὲν ἄμαρτε, βαθείη δ' ἔμβαλε δίνην,
 αἰ δ' ἐπὶ μακρὸν αὔσαν· ὁ δ' ἔγρετο διὸς Ὀδυσσεύς,
 ἐξόμενος δ' ὄρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν·
 “ὦ μοι ἐγὼ, τέων αὐτε βροτῶν ἐς γαίαν ἰκάνω ;
 ἢ ῥ' οἱ γ' ὑβρισταί τε καὶ ἄγριοι οὐδὲ δίκαιοι, 345
 ἦε φιλόξεينوι, καὶ σφιν νόος ἐστὶ θεουδῆς ;
 ὧς τέ με κουράων ἀμφήλυθε θῆλυς αὐτῆ,
 νυμφάων, αἱ ἔχουσ' ὀρέων αἰπεινὰ κάρηνα
 καὶ πηγὰς ποταμῶν καὶ πίσεια ποιήεντα.

ἢ νύ που ἀνθρώπων εἰμὶ σχεδὸν αὐδηέντων ; 350
 ἀλλ' ἄγ' ἐγὼν αὐτὸς πειρήσομαι ἠδὲ ἴδωμαι.”

ᾧ εἰπὼν θάμνων ὑπεδύσετο διὸς Ὀδυσσεύς,
 ἐκ πυκνῆς δ' ὕλης πτόρθον κλάσε χειρὶ παχείῃ
 φύλλον, ὧς ῥύσαιο περὶ χροῖ μῆδεα φωτός.
 βῆ δ' ἴμεν ὧς τε λέων ὄρεσίτροφος, ἀλκὶ πεποισθῶς, 355
 ὅς τ' εἶσ' ὑόμενος καὶ ἀήμενος, ἐν δέ οἱ ὄσσε
 δαίεται· αὐτὰρ ὁ βουσι μετέρχεται ἢ οἴεσιν
 ἠὲ μετ' ἀγροτέρας ἐλάφους· κέλεται δέ ἐ γαστήρ

μήλων πειρήσοντα καὶ ἐς πυκινὸν δόμον ἔλθειν.
 ὧς Ὀδυσσεὺς κούρησιν ἐϋπλοκάμοισιν ἔμελλεν 360
 μίξεσθαι γυμνός περ ἑών· χρεῖώ γὰρ ἴκανεν.
 σμερδαλέος δ' αὐτῆσι φάνη κεκακωμένος ἄλμη,
 τρέψαν δ' ἄλλυδις ἄλλη ἐπ' ἠϊόνας προὔχουσας.
 οἴη δ' Ἀλκινόου θυγάτηρ μένε· τῇ γὰρ Ἀθήνη 365
 θάρσος ἐνὶ φρεσὶ θῆκε καὶ ἐκ δέος εἴλετο γυίων.
 στῆ δ' ἄντα σχομένη· ὁ δὲ μερμήριξεν Ὀδυσσεὺς
 ἦ γούνων λίσσοιτο λαβῶν εὐώπιδα κούρην,
 ἦ αὔτως ἐπέεσσιν ἀποσταδὰ μελιχίοισιν
 λίσσοιτ', εἰ δείξειε πόλιν καὶ εἴματα δοίη.
 ὧς ἄρα οἱ φρονέοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι, 370
 λισσεσθαι ἐπέεσσιν ἀποσταδὰ μελιχίοισιν,
 μή οἱ γούνα λαβόντι χολώσαιτο φρένα κούρη.
 αὐτίκα μελίχιον καὶ κερδαλέον φάτο μῦθον·
 “ γουνοῦμαί σε, ἄνασσα· θεὸς νύ τις ἦ βροτός ἐσσι;
 εἰ μὲν τις θεὸς ἐσσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν, 375
 Ἄρτέμιδί σε ἔγωγε, Διὸς κούρη μεγάλαιο,
 εἶδος τε μέγεθός τε φυήν τ' ἄγχιστα εἴσκω·
 εἰ δέ τις ἐσσι βροτῶν, τοὶ ἐπὶ χθονὶ ναιετάουσιν,
 τρισμάκαρες μὲν σοὶ γε πατήρ καὶ πότνια μήτηρ,
 τρισμάκαρες δὲ κασίγνητοι· μύλα πού σφισι θυμὸς 380
 αἰὲν ἐϋφροσύνησιν ἰαίνεται εἵνεκα σείο,
 λισσάντων τοιόνδε βίβλος χορὸν εἰσοιχνεῦσαν.
 κείνος δ' αὖ περὶ κῆρι μακάρτατος ἔξοχον ἄλλων,
 ὅς κέ σ' ἐέδνοισι βρίσας οἰκόνδ' ἀγάγηται.
 οὐ γάρ πω τοιόνδε ἴδον βροτὸν ὕφθαλμοῖσιν, 385
 οὔτ' ἄνδρ' οὔτε γυναῖκα· σέβας μ' ἔχει εἰσορόωντα.
 Δῆλῳ δὴ ποτε τοῖον Ἀπύλλωνος παρὰ βωμῷ

φοίνικος νέον ἔρνος ἀνερχόμενον ἐνόησα
 ἦλθον γὰρ καὶ κείσε, πολὺς δέ μοι ἔσπετο λαός,
 τὴν ὁδὸν ἧ δὴ ἔμελλεν ἐμοὶ κακὰ κήδε' ἔσσεσθαι. 390

ὧς δ' αὐτως καὶ κείνο ἰδὼν ἐτεθήπεα θυμῷ
 δὴν, ἐπεὶ οὐ πω τοῖον ἀνήλυθεν ἐκ δόρυ γαίης,
 ὡς σέ, γύναι, ἄγαμαί τε τέθηπά τε, δεϊδιὰ τ' αἰνῶς
 γούνων ἄψασθαι· χαλεπὸν δέ με πένθος ἰκάνει.
 χθιζὸς ἐεικοστῷ φύγον ἡματι οἴνοπα πόντον· 395

τόφρα δέ μ' αἰεὶ κῦμα φέροι κραιπναί τε θύελλαι
 νήσου ἀπ' Ὀγυγίης· νῦν δ' ἐνθάθε κάββαλε δαίμων,
 ὄφρ' ἔτι που καὶ τῆδε πάθω κακόν· οὐ γὰρ οἴω
 παύσεσθ', ἀλλ' ἔτι πολλὰ θεοὶ τελέουσι πάροιθεν.

ἀλλὰ, ἄνασσ', ἐλέαιρε· σέ γὰρ κακὰ πολλὰ μογήσας 400
 ἐς πρώτην ἰκόμην, τῶν δ' ἄλλων οὐ τινα οἶδα
 ἀνθρώπων, οἳ τήνδε πόλιν καὶ γαίαν ἔχουσιν.

ἄστου δέ μοι δεῖξον, δὺς δὲ ῥάκος ἀμφιβαλέσθαι,
 εἴ τί που εἴλυμα σπειρῶν ἔχες ἐνθάδ' ἰοῦσα.

σοὶ δὲ θεοὶ τόσα δοῖεν ὅσα φρεσὶ σῆσι μενοινᾶς, 405
 ἄνδρα τε καὶ οἶκον, καὶ ὁμοφροσύνην ὀπάσειαν

ἐσθλήν· οὐ μὲν γὰρ τοῦ γε κρείσσον καὶ ἄρειον,
 ἢ ὅθ' ὁμοφρονέοντε νοήμασιν οἶκον ἔχητον

ἀνὴρ ἠδὲ γυνή· πόλλ' ἄλγεα δυσμενέεσσιν,
 χάριματά δ' εὐμενέτησι· μάλιστα δέ τ' ἔκλυον αὐτοί." 410

Τὸν δ' αὖ Ναυσικία λευκώλενος ἀντίον ἠῦδα·
 "ξείν', ἐπεὶ οὔτε κακῷ οὔτ' ἄφρονι φωτὶ ἔοικας,

Ζεὺς δ' αὐτὸς νέμει ὄλβον Ὀλύμπιος ἀνθρώποισιν,
 ἐσθλοῖς ἠδὲ κακοῖσιν, ὅπως ἐθέλησιν, ἐκάστω·

καὶ που σοὶ τὰδ' ἔδωκε, σέ δὲ χρὴ τετλάμεν ἔμπης. 415
 νῦν δ', ἐπεὶ ἡμετέρην τε πόλιν καὶ γαίαν ἰκάνεις,

οὐτ' οὖν ἐσθῆτος δευήσεται οὔτε τευ ἄλλου,
 ὧν ἐπέοιχ' ἰκέτην ταλαπείριον ἀντιάσαντα.
 ἄστου δέ τοι δείξω, ἐρέω δέ τοι οὔνομα λαῶν.
 Φαίηκες μὲν τήνδε πόλιν καὶ γαίαν ἔχουσιν, 420
 εἰμὶ δ' ἐγὼ θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἴαλκινόοιο,
 τοῦ δ' ἐκ Φαίηκων ἔχεται κάρτος τε βίη τε."

Ἡ ῥα, καὶ ἀμφιπόλοισιν εὐπλοκάμοισι κέλευσεν
 " στήτέ μοι, ἀμφίπολοι· πόσε φεύγετε φῶτα ἰδοῦσαι;
 ἢ μή πού τινα δυσμενέων φάσθ' ἔμμεναι ἀνδρῶν; 425
 οὐκ ἔσθ' οὗτος ἀνὴρ διερὸς βροτὸς, οὐδὲ γένηται,
 ὅς κεν Φαίηκων ἀνδρῶν ἐς γαίαν ἵκηται
 διηϊοτήτα φέρων· μάλα γὰρ φίλοι ἀθανάτοισιν.
 οἰκέομεν δ' ἀπάνευθε πολυκλύστῳ ἐνὶ πόντῳ,
 ἔσχατοι, οὐδέ τις ἄμμι βροτῶν ἐπιμίσγεται ἄλλος. 430
 ἀλλ' ὅδε τις δύστηνος ἀλώμενος ἐνθάδ' ἰκάνει,
 τὸν νῦν χρῆ κομέειν· πρὸς γὰρ Διὸς εἰσιν ἅπαντες
 ξείνοί τε πτωχοί τε, δόσις δ' ὀλίγη τε φίλη τε.
 ἀλλὰ δότ', ἀμφίπολοι, ξείνῳ βρῶσίν τε πόσιν τε,
 λούσατέ τ' ἐν ποταμῶ, ὅθ' ἐπὶ σκέπας ἔστ' ἀνέμοιο." 435

Ὡς ἔφαθ', αἱ δ' ἔσταν τε καὶ ἀλλήλησι κέλευσαν,
 κῆδ' δ' ἄρ' Ὀδυσσῆ' εἶσαν ἐπὶ σκέπας, ὡς ἐκέλευσεν
 Ναυσικία θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἴαλκινόοιο·
 παρ δ' ἄρα οἱ φᾶρός τε χιτῶνά τε εἴματ' ἔθηκαν,
 δῶκαν δὲ χρυσέῃ ἐν ληκύθῳ ὑγρὸν ἔλαιον, 440
 ἥνωγον δ' ἄρα μιν λοῦσθαι ποταμοῖο ῥοῆσιν.
 δὴ ῥα τότε ἀμφιπόλοισι μεθύδα διὸς Ὀδυσσεύς·
 " ἀμφίπολοι, στήθ' οἴτω ἀπόπροθεν, ὕφρ' ἐγὼ αἰτὸς
 ἄλμην ὤμοιῖν ἀπολούσομαι, ἀμφὶ δ' ἐλαίῳ
 χρίσομαι· ἧ γὰρ δηρὸν ἀπὸ χροῦς ἐστὶν ἀλοιφή. 445

αὐτην δ' οὐκ ἂν ἔγωγε λοέσσομαι· αἰδέομαι γὰρ
 γυμνοῦσθαι κούρησιν εὐπλοκάμοισι μετελθών.”

ᾧΩς ἔφαθ', αἰ δ' ἀπάνευθεν ἴσαν, εἶπον δ' ἄρα κούρη.

αὐτὰρ ὁ ἐκ ποταμοῦ χροά νίξετο δῖος Ὀδυσσεὺς
 ἄλμην, ἣ οἱ νῶτα καὶ εὐρέας ἄμπεχεν ὤμους· 450

ἐκ κεφαλῆς δ' ἔσμηχεν ἄλδς χνόον ἀπρυγέτοιο.

αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ πάντα λοέσσατο καὶ λίπ' ἄλειψεν,
 ἀμφὶ δὲ εἴματα ἔσσαθ' ἅ οἱ πάρε παρθένος ἀδμῆς,

τὸν μὲν Ἀθηναίῃ θῆκεν, Διὸς ἐκγεγαυῖα,
 μείζονά τ' εἰσιδέειν καὶ πάσσονα, κὰδ δὲ κάρητος 455

αὔλας ἦκε κόμας, ὑακινθίνῳ ἄνθει ὁμοίας.

ὡς δ' ὅτε τις χρυσὸν περιχεύεται ἀργύρῳ ἀνῆρ

ἴδρις, ὃν Ἥφαιστος δέδαεν καὶ Παλλὰς Ἀθήνη

τέχνην παντοίην, χαρίεντα δὲ ἔργα τελείει,

ὡς ἄρα τῷ κατέχευε χάριν κεφαλῇ τε καὶ ὤμοις. 460

ἔξετ' ἔπειτ' ἀπάνευθε κιὼν ἐπὶ θῖνι θαλάσσης,

κάλλει καὶ χάρισι στίλβων· θηεῖτο δὲ κούρη.

δὴ ῥα τότε ἀμφιπόλοισιν εὐπλοκάμοισι μετηύδα·

“ κλυτέ μεν, ἀμφίπολοι λευκώλενοι, ὕφρα τι εἴπω.

οὐ πάντων ἀέκητι θεῶν, οἳ Ὀλυμπον ἔχουσιν, 465

Φαίηκεσσ' ὅδ' ἀνὴρ ἐπιμίσγεται ἀντιθείοισιν·

πρόσθεν μὲν γὰρ δὴ μοι ἀεικέλιος δέατ' εἶναι,

νῦν δὲ θεοῖσιν ἔοικε, τοῖ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν.

αἱ γὰρ ἐμοὶ τοιόσδε πόσις κεκλημένος εἶη

ἐνθάδε ναιετάων, καὶ οἱ ἄδοι αὐτόθι μίμνεν. 470

ἀλλὰ δότ', ἀμφίπολοι, ξείνῳ βρῶσίν τε πόσιν τε.”

ᾧΩς ἔφαθ', αἰ δ' ἄρα τῆς μάλα μὲν κλύον ἦδ' ἐπίθοντο,

πὰρ δ' ἄρ' Ὀδυσσῆϊ ἔθεσαν βρῶσίν τε πόσιν τε.

ἦτοι ὁ πῖνε καὶ ἦσθε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεὺς

ἀρπαλέως· δηρὸν γὰρ ἐδητύος ἦεν ἄπαστος· 475
 αὐτὰρ Ναυσικία λευκώλενος ἄλλ' ἐνόησεν·
 εἶματ' ἄρα πτύξασα τίθει καλῆς ἐπ' ἀπήνης,
 ζεῦξεν δ' ἡμιόνους κρατερώνυχας, ἂν δ' ἔβη αὐτῇ,
 ὠτρυνεν δ' Ὀδυσῆα, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 “ ὄρσοε δὴ νῦν, ξεῖνε, πόλινδ' ἴμεν, ὄφρα σε πέμψω 480
 πατρὸς ἐμοῦ πρὸς δῶμα δαΐφρονος, ἔνθα σέ φημι
 πάντων Φαιήκων εἰδησέμεν ὅσσοι ἄριστοι.
 ἀλλὰ μάλ' ὦδ' ἔρδειν· δοκίεις δέ μοι οὐκ ἀπινύσσειν.
 ὄφρ' ἂν μὲν κ' ἀγροὺς ἴομεν καὶ ἔργ' ἀνθρώπων,
 τόφρα σὺν ἀμφιπόλοισι μεθ' ἡμιόνους καὶ ἄμαξαν 485
 καρπαλίμως ἔρχεσθαι· ἐγὼ δ' ὁδὸν ἡγεμονεύσω.
 αὐτὰρ ἐπὴν πόλιος ἐπιβείομεν, ἦν πέρι πύργος
 ὑψηλός, καλὸς δὲ λιμὴν ἐκάτερθε πύλῃος,
 λεπτή δ' εἰσίθμη· νῆες δ' ὁδὸν ἀμφιελίσσαι
 εἰρίσται· πᾶσιν γὰρ ἐπίστιόν ἐστιν ἐκάστω· 490
 ἔνθα δέ τέ σφ' ἀγορῇ, καλὸν Ποσιδῆϊον ἀμφίς,
 ῥυτοῖσιν λάεσσι κατωρυχέεσσ' ἀραρυῖα,
 ἔνθα δὲ νηῶν ὄπλα μελαινάων ἀλέγουσιν,
 πείσματα καὶ σπείρα, καὶ ἀποξύουσιν ἐρετμά·
 οὐ γὰρ Φαιήκεσσι μέλει βιὸς οὐδὲ φαρέτρῃ, 495
 ἀλλ' ἴστοι καὶ ἐρετμὰ νεῶν καὶ νῆες εἴσται,
 ἦσιν ἀγαλλόμενοι πολὴν περόωσι θάλασσαν·
 τῶν ἀλεείνω φῆμιν ἀδευκέα, μή τις ὀπίσσω
 μωμεύῃ· μάλα δ' εἰσὶν ὑπερφίαλοι κατὰ δῆμον·
 καὶ νύ τις ὦδ' εἶπησι κακώτερος ἀντιβολήσας· 500
 ‘ τίς δ' ὅδε Ναυσικία ἔπεται καλὸς τε μέγας τε
 ξείνος; ποῦ δέ μιν εὔρε; πόσις νύ οἱ ἔσσεται αὐτῇ·
 ἢ τινὰ πῦρ πλαγχθέντα κομίσσατο ἦς ἀπὸ νηὸς

ἀνδρῶν τηλεδαπῶν, ἐπεὶ οὐ τινες ἐγγύθεν εἰσὶν·
 ἢ τίς οἱ εὐξαμένη πολυάρητος θεὸς ἦλθεν 505
 οὐρανόθεν καταβὰς, ἔξει δέ μιν ἤματα πάντα·
 βέλτερον, εἰ καυτὴ περ ἐποικομένη πόσιν εὖρεν
 ἄλλοθεν· ἦ γὰρ τούσδε γ' ἀτιμάζει κατὰ δῆμον
 Φαίηκας, τοί μιν μνῶνται πολέες τε καὶ ἔσθλοί·
 ὣς ἐρέουσιν, ἐμοὶ δέ κ' ὀνειδέα ταῦτα γένοιτο· 510
 καὶ δ' ἄλλη νεμεσῶ, ἦ τις τοιαῦτά γε ῥέξοι,
 ἦ τ' ἀέκητι φίλων πατρὸς καὶ μητρὸς ἐόντων
 ἀνδράσι μίσγηται πρὶν γ' ἀμφάδιον γάμον ἐλθεῖν.—
 ξεῖνε, σὺ δ' ὦδ' ἐμέθεν ξυνίει ἔπος, ὄφρα τάχιστα 515
 πομπῆς καὶ νόστοιο τύχης παρὰ πατρὸς ἐμοῖο.
 δῆεις ἀγλαὸν ἄλσος Ἀθήνης ἄγχι κελεύθου,
 αἰγείρων· ἐν δὲ κρήνη νάει, ἀμφὶ δὲ λειμών·
 ἔνθα δὲ πατρὸς ἐμοῦ τέμενος τεθαλυῖά τ' ἀλωή,
 τόσσον ὑπὸ πτόλιος ὄσσον τε γέγωνε βοήσας· 520
 ἔνθα καθεζόμενος μέναι χρόνον, εἰς ὃ κεν ἡμῆϊς
 ἄστυδε ἔλθωμεν καὶ ἰκώμεθα δώματα πατρὸς.
 αὐτὰρ ἐπὴν ἡμέυς ἔλπη ποτὶ δώματ' ἀφίχθαι,
 καὶ τότε Φαιήκων ἴμεν ἐς πόλιν, ἣδ' ἐρέεσθαι 525
 δώματα πατρὸς ἐμοῦ μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο.
 ῥεῖα δ' ἀρίγνωτ' ἐστί· καὶ ἂν πάϊς ἠγήσαιο
 νῆπιος· οὐ μὲν γάρ τι ἑοικότα τοῖσι τέτυκται
 δώματα Φαιήκων, οἷος δόμος Ἀλκινόοιο
 ἦρωος· ἀλλ' ὀπότ' ἂν σε δόμοι κεκύθωσι καὶ αὐλῆ,
 ὄκα μάλα μεγάραιο διελθέμεν, ὄφρ' ἂν ἴκηαι 530
 μητέρ' ἐμήν· ἦ δ' ἦσται ἐπ' ἐσχάρῃ ἐν πυρὸς αὐγῆ,
 ἠλάκατα στρωφῶσ' ἀλιπόρφυρα, θαῦμα ἰδέσθαι,
 κίονι κεκλιμένη· δμωαὶ δέ οἱ εἴατ' ὕπισθεν.

ἔνθα δὲ πατρὸς ἑμοῖο θρόνος ποτικέκλιται αὐτῇ,
 τῷ ὃ γε οἶνοποτάζει ἐφήμενος ἀθάνατος ὧς.
 τὸν παραμειψάμενος μητρὸς περὶ γούνασι χεῖρας 535
 βάλλειν ἡμετέρης, ἵνα νόστιμον ἡμᾶρ ἴδῃαι
 χαίρων καρπαλίμως, εἰ καὶ μάλα τηλόθεν ἐσσί.
 εἴ κέν τοι κείνη γε φίλα φρονέησ' ἐνὶ θυμῷ,
 ἐλπωρή τοι ἔπειτα φίλους τ' ἰδέειν καὶ ἰκέσθαι
 οἶκον εὐκτίμενον καὶ σὴν ἐς πατρίδα γαῖαν." 540

ὦς ἄρα φωνήσασ' ἴμασεν μῆστιγι φαεινῇ
 ἡμιόνους· αἱ δ' ὦκα λίπον ποταμοῖο ῥέεθρα.
 αἱ δ' εὖ μὲν τρώων, εὖ δὲ πλίσσοντο πόδεσσιν·
 ἡ δὲ μάλ' ἠνιόχευεν, ὅπως ἅμ' ἐποίατο πεζοῖ
 ἀμφίπολοι τ' Ὀδυσσεύς τε· νόφ' ὃ' ἐπέβαλλεν ἰμῖσθλην. 545
 δύσετό τ' ἥελιος, καὶ τοὶ κλυτὸν ἄλσος ἴκοντο
 ἱρὸν Ἀθηναίης, ἔν' ἄρ' ἔξετο δῖος Ὀδυσσεύς.
 αὐτίκ' ἔπειτ' ἠρᾶτο Διὸς κούρη μέγαλοιο·
 " κλυθῆί μεν, αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, ἀτρυτώνη.
 νῦν δὴ πέρ μεν ἄκουσον, ἐπεὶ πάρος οὐ ποτ' ἄκουσας 550
 ῥαιομένου, ὅτε μ' ἔρραιε κλυτὸς ἐννοσίγαιος.
 δός μ' ἐς Φαίηκας φίλον ἐλθεῖν ἢδ' ἐλεεινόν."

ὦς ἔφατ' εὐχόμενος, τοῦ δ' ἔκλυε Παλλὰς Ἀθήνη.

[v. 269-vi. 328.]

II.

Odysseus tells Alcinoüs that he is no god, but a mortal with hunger and thirst, which are stronger than sorrow.

" Ἀλκίνο', ἄλλο τί τοι μελέτω φρεσίν· οὐ γὰρ ἔγωγε
 ἀθανάτοισιν ἕοικα, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,

οὐ δέμας οὐδὲ φνὴν, ἀλλὰ θνητοῖσι βροτοῖσιν.
 οὓς τινας ὑμεῖς ἴστε μάλιστ' ὀχέοντας οἰζὺν
 ἀνθρώπων, τοῖσιν κεν ἐν ἄλγεσιν ἰσωσαίμην. 5
 καὶ δ' ἔτι κεν καὶ μᾶλλον ἐγὼ κακὰ μυθησαίμην,
 ὅσσα γε δὴ ξύμπαντα θεῶν ἰότητι μόγησα.
 ἀλλ' ἐμὲ μὲν δορπῆσαι εἴσατε κηδόμενόν περ'
 οὐ γάρ τι στυγερῇ ἐπὶ γαστέρι κύντερον ἄλλο
 ἔπλετο, ἢ τ' ἐκέλευσε ἔο μνήσασθαι ἀνάγκη 10
 καὶ μάλα τειρόμενον καὶ ἐνὶ φρεσὶ πένθος ἔχοντα,
 ὧς καὶ ἐγὼ πένθος μὲν ἔχω φρεσὶν, ἢ δὲ μάλ' αἰεὶ
 ἐσθέμεναι κέλεται καὶ πινέμεν, ἐκ δέ με πάντων
 ληθάνει ὅσσ' ἔπαθον, καὶ ἐνιπλήσασθαι ἀνώγει.
 ὑμεῖς δ' ὀτρύνεσθαι ἅμ' ἡοὶ φαινομένηφιν, 15
 ὧς κ' ἐμὲ τὸν δύστηνον ἐμῆς ἐπιβήσετε πάτρης,
 καὶ περ πολλὰ παθόντα· ἰδόντα με καὶ λίποι αἰὼν
 κτῆσιν ἐμῆν, δμῶάς τε καὶ ὑψερεφὲς μέγα δῶμα."

[vii. 208-225.]

III.

The return of Odysseus to Ithaca.

ᾧ Ως ἔφαθ', οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ,
 κληθμῶ δ' ἔσχοντο κατὰ μέγαρα σκιόεντα.
 τὸν δ' αὐτ' Ἀλκίνοος ἀπαμείβετο φώνησέν τε·
 "ὦ Ὀδυσσεῦ, ἐπεὶ ἴκεν ἐμὸν ποτὶ χαλκοβατὲς δῶ,
 ὑψερεφὲς, τῷ σ' οὔτι παλιμπλαγχθέντα γ' οἶω 5
 ἄψ ἀπονοστήσειν, εἰ καὶ μάλα πολλὰ πέποιθας.
 ὑμέων δ' ἀνδρὶ ἐκάστω ἐφίεμενος τάδε εἴρω,
 ὅσσοι ἐνὶ μεγάροισι γερούσιον αἴθοπα οἶνον
 αἰεὶ πίνετ' ἐμοῖσιν, ἀκουάζεσθε δ' αἰδοῦ."

εἵματα μὲν δὴ ξείνῳ ἔϋξέστη ἐνὶ χηλῶ 10
 κείται καὶ χρυσὸς πολυδαίδαλος ἄλλα τε πάντα
 δῶρ', ὅσα Φαιήκων βουληφόροι ἐνθάδ' ἔνεικαν
 ἀλλ' ἄγε οἱ δῶμεν τρίποδα μέγαν ἠδὲ λέβητα
 ἀνδρακάς· ἡμεῖς δ' αὖτε ἀγειρόμενοι κατὰ δῆμον
 τισόμεθ'· ἀργαλέον γὰρ ἓνα προικὸς χαρίσασθαι." 15

᾿Ως ἔφατ' ᾿Αλκίνοος, τοῖσιν δ' ἐπιήνδανε μῦθος.
 οἱ μὲν κακκίοντες ἔβαν οἰκόνδε ἕκαστος,
 ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 νῆαδ' ἐπεσεύοντο, φέρον δ' εὐήνηρα χαλκόν.
 καὶ τὰ μὲν εὖ κατέθηχ' ἱερὸν μένος ᾿Αλκινόοιο, 20
 αὐτὸς ἰὼν διὰ νηὸς ὑπὸ ζυγᾶ, μή τιν' ἑταίρων
 βλάβητοι ἔλαυνόντων ὅποτε σπερχοῖατ' ἔρετμοῖς·
 οἱ δ' εἰς ᾿Αλκινόοιο κίον καὶ δαῖτ' ἀλέγνον.

Τοῖσι δὲ βοῦν ἱέρευσ' ἱερὸν μένος ᾿Αλκινόοιο
 Ζηνὴν κελαινεφεί Κρονίδην, ὅς πασιν ἀνάσσει. 25
 μῆρα δὲ κήαντες δαίνυντ' ἔρικυδέα δαῖτα
 τερπόμενοι· μετὰ δέ σφιν ἐμέλπετο θεῖος αἰοιδὸς,
 Δημόδοκος, λαοῖσι τετιμένος. αὐτὰρ ᾿Οδυσσεὺς
 πολλὰ πρὸς ἥλιον κεφαλὴν τρέπε παμφανώοντα,
 δῦναι ἐπειγόμενος· δὴ γὰρ μενέαινε νέεσθαι· 30
 ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ δόρποιο λιλαίεται, ᾧ τε πανῆμαρ
 νεῖον ἀν' ἔλκητυν βόε οἶνοπε πηκτὸν ἄροτρον·
 ἀσπασίως δ' ἄρα τῷ κατέδυσ φάος ἡελίοιο
 δόρπον ἐποίχεσθαι, βλάβεται δέ τε γούνατ' ἰόντα·
 ὡς ᾿Οδυσσεὶ ἀσπαστὸν ἔδυσ φάος ἡελίοιο. 35
 αἶψα δὲ Φαιήκεσσι φιλημέτμοισι μετήϊδα,
 ᾿Αλκινόῳ δὲ μάλιστα πιφανσκόμενος φάτο μῦθον·
 "᾿Αλκίνοε κρεῖον, πάντων ἀριδείκετε λαῶν,

πέμπετε με σπείσαντες ἀπήμονα, χαίρετε δ' αὐτοί·
 ἤδη γὰρ τετέλεσται ἄ μοι φίλος ἤθελε θυμὸς, 40
 πομπή καὶ φίλα δῶρα, τά μοι θεοὶ Οὐρανίωνες
 ὄλβια ποιήσειαν· ἀμύμονα δ' οἴκοι ἴκοιτιν
 νοστήσας εὖροιμι σὺν ἀρτεμέεσσι φίλοισιν.
 ὑμεῖς δ' αὖθι μένοντες ἐϋφραίνοιτε γυναῖκας
 κουριδίας καὶ τέκνα· θεοὶ δ' ἀρετὴν ὀπάσειαν 45
 παντοίην, καὶ μή τι κακὸν μεταδήμιον εἶη.”

ᾧ Ως ἔφαθ', οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπήγεον ἠδ' ἐκέλευον
 πεμπέμεναι τὸν ξεῖνον, ἐπεὶ κατὰ μοῖραν ἔειπεν.
 καὶ τότε κήρυκα προσέφη μένος Ἀλκινόοιο·
 “ Ποντόνοε, κρητῆρα κερασσάμενος μέθην νεῖμον 50
 πᾶσιν ἀνὰ μέγαρον, ὄφρ' εὐξάμενοι Διὶ πατρὶ
 τὸν ξεῖνον πέμπωμεν εἴην ἔς πατρίδα γαῖαν.”

ᾧ Ως φάτο, Ποντόνοος δὲ μελίφρονα οἶνον ἐκίρνα,
 νώμησεν δ' ἄρα πᾶσιν ἐπισταδόν· οἱ δὲ θεοῖσιν
 ἔσπεισαν μακάρεσσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν, 55
 αὐτόθεν ἐξ ἐδρέων· ἀνὰ δ' ἴστατο δῖος Ὀδυσσεύς,
 Ἀρήτη δ' ἐν χειρὶ τίθει δέπας ἀμφικύπελλον,
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 “ Χαῖρέ μοι, ᾧ βασιλεία, διαμπερές, εἰς ὃ κε γῆρας 60
 ἔλθη καὶ θάνατος, τά τ' ἐπ' ἀνθρώποισι πέλονται.
 αὐτὰρ ἐγὼ νεόμαι· σὺ δὲ τέρπεο τῶδ' ἐνὶ οἴκῳ
 παισί τε καὶ λαοῖσι καὶ Ἀλκινόῳ βασιλῆϊ.”

ᾧ Ως εἰπὼν ὑπὲρ οὐδὺν ἐβήσετο δῖος Ὀδυσσεύς.
 τῶ δ' ἅμα κήρυκα προίει μένος Ἀλκινόοιο,
 ἠγείσθαι ἐπὶ νῆα θοὴν καὶ θίνα θαλάσσης· 65
 Ἀρήτη δ' ἄρα οἱ δμῶας ἅμ' ἔπεμπε γυναῖκας,
 τὴν μὲν φᾶρος ἔχουσιν ἐϋπλυνὲς ἠδὲ χιτῶνα,

τὴν δ' ἐτέρην χηλὸν πυκινὴν ἅμ' ὄπασσε κομίζειν
 ἢ δ' ἄλλη σίτον τε φέρεν καὶ οἶνον ἐρυθρόν.

 Ἀὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἐπὶ νῆα κατήλυθον ἠδὲ θάλασσαν, 70

αἶψα τά γ' ἐν νηὶ γλαφυρῇ πομπῆς ἀγαυοὶ
 δεξάμενοι κατέθεντο, πόσιν καὶ βρῶσιν ἅπασαν
 καὶ δ' ἄρ' Ὀδυσσῆϊ στόρεσαν ῥῆγός τε λίνον τε
 νηὸς ἐπ' ἰκριόφιν γλαφυρῆς, ἵνα νήγρετον εὔδοι,
 πρύμνης· ἂν δὲ καὶ αὐτὸς ἐβήσεται καὶ κατέλεκτο 75
 σιγῇ· τοὶ δὲ καθίζον ἐπὶ κληῖσιν ἕκαστοι

κόσμῳ, πείσμα δ' ἔλυσαν ἀπὸ τρητοῖο λίθιο.
 ἔνθ' οἱ ἀνακλιθέντες ἀνερρίπτουν ἄλα πηδῶ,
 καὶ τῷ νήδυμος ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισιν ἔπιπτεν,
 νήγρετος ἠδιστος, θανάτῳ ἄγχιστα ἐοικώς. 80

ἢ δ', ὥστ' ἐν πεδίῳ τετράοροι ἄρσενες ἵπποι,
 πάντες ἅμ' ὄρμηθέντες ὑπὸ πληγῆσιν ἰμάσθλης,
 ὑψόσ' ἀειρόμενοι ῥίμφα πρήσσοσι κέλευθον,
 ὧς ἄρα τῆς πρύμνη μὲν αἰέρετο, κῦμα δ' ὕπισθεν
 πορφύρεον μέγα θῦε πολυφλοίσβοιο θαλάσσης. 85

ἢ δὲ μάλ' ἀσφαλῆως θέεν ἔμπεδον· οὐδέ κεν ἵρηξ
 κίρκος ὀμαρτήσειεν, ἐλαφρότατος πετεηνῶν.
 ὧς ἢ ῥίμφα θεούσα θαλάσσης κύματ' ἔταμνεν,
 ἄνδρα φέρουσα θεοῖς ἐναλίγκια μήδε' ἔχοντα,
 ὅς πρὶν μὲν μάλα πολλὰ πάθ' ἄλγεα ὄν κατὰ θυμόν, 90
 ἀνδρῶν τε πτολέμους ἀλεγεινά τε κύματα πείρων,
 δὴ τότε γ' ἀτρέμας εὔδε, λελασμένος ὕσσ' ἐπεπόνθει.

 Εὐτ' ἀστὴρ ὑπερέσχε φαύντατος, ὅς τε μάλιστα
 ἔρχεται ἀγγέλλων φάος Ἥους ἠριγενείης,
 τῆμος δὴ νήσῳ προσεπίλνατο ποντοπάρῳ νηῦς. 95

IV.

The meeting of Telemachus and Odysseus.

Ἦ ῥα καὶ ὤρσε συφορβόν· ὁ δ' εἴλετο χερσὶ πέδιλα,
 δησάμενος δ' ὑπὸ ποσσὶ πόλιωδ' ἔεν. οὐδ' ἄρ' Ἀθήνην
 λήθεν ἀπὸ σταθμοῖο κιῶν Εὖμαιος ὑφορβὸς,
 ἀλλ' ἦ γε σχεδὸν ἦλθε· δέμας δ' ἦϊκτο γυναικί
 καλῇ τε μεγάλῃ τε καὶ ἀγλαὰ ἔργα ἰδυίη. 5

στῆ δὲ κατ' ἀντίθυρον κλισίης Ὀδυσῆϊ φανείσα·
 οὐδ' ἄρα Τηλέμαχος ἴδεν ἀντίον οὐδ' ἐνόησεν·
 οὐ γάρ πως πάντεσσι θεοὶ φαίνονται ἐναργεῖς·
 ἀλλ' Ὀδυσσεύς τε κύνες τε ἴδον, καὶ ῥ' οὐχ ὑλάοντο,
 κνυζηθμῶ δ' ἐτέρωσε διὰ σταθμοῖο φόβηθεν. 10

ἦ δ' ἄρ' ἐπ' ὄφρυσι νεῦσε· νόησε δὲ δίος Ὀδυσσεύς,
 ἐκ δ' ἦλθεν μεγάροιο παρὲκ μέγα τειχίον αὐλῆς,
 στῆ δὲ πάροιθ' αὐτῆς· τὸν δὲ προσέειπεν Ἀθήνη·
 “διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 ἦδη νῦν σῶ παιδὶ ἔπος φάο μηδ' ἐπίκευθε, 15

ὥς ἂν μνηστῆρσιν θάνατον καὶ κῆρ' ἀραρόντε
 ἔρχησθον προτὶ ἄστυ περικλυτόν· οὐδ' ἐγὼ αὐτῇ
 δηρὸν ἀπὸ σφῶϊν ἔσομαι μεμανία μάχεσθαι.”

Ἦ καὶ χρυσεῖη ῥάβδῳ ἐπεμάσσατ' Ἀθήνη.
 φᾶρος μὲν οἱ πρῶτον εὐπλυνὲς ἠδὲ χιτῶνα 20

θῆκ' ἀμφὶ στήθεσσι, δέμας δ' ὤφελλε καὶ ἦβην.
 ἄψ δὲ μελαγχροῖς γένετο, γναθμοὶ δὲ τάνυσθεν,
 κυάναι δ' ἐγένοντο γενειάδες ἀμφὶ γένειον.
 ἦ μὲν ἄρ' ὥς ἔρξασα πάλιν κίεν· αὐτὰρ Ὀδυσσεύς
 ἦϊεν ἐς κλισίην· θάμβησε δέ μιν φίλος υἱός, 25

ταρβήσας δ' ἐτέρωσε βάλ' ὄμματα, μὴ θεὸς εἴη,
 κί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 “ἀλλοῖός μοι, ξεῖνε, φάνης νέον ἢ ἐπάροισεν,
 ἄλλα δὲ εἴματ' ἔχεις, καὶ τοι χρῶς οὐκέθ' ὁμοῖος.
 ἦ μάλα τις θεὸς ἐσσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν” 30
 ἀλλ' ἴληθ', ἵνα τοι κεχαρισμένα δώομεν ἱρὰ
 ἠδὲ χρύσεια δῶρα, τετυγμένα· φεῖδσο δ' ἡμέων.”

Τὸν δ' ἡμίβητ' ἔπειτα πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 “οὐ τις τοι θεὸς εἴμι· τί μ' ἀθανάτοισιν ἐτίσκεις ;
 ἀλλὰ πατὴρ τεός εἴμι, τοῦ εἵνεκα σὺ στεναχίζων 35
 πάσχεις ἄλγεα πολλὰ, βίας ὑποδέγμενος ἀνδρῶν.”

ὣς ἄρα φωνήσας υἱὸν κύσει, καὶ δὲ παρειῶν
 δάκρυον ἦκε χαμᾶζε· πάρος δ' ἔχε νωλεμές αἰεὶ.
 Τηλέμαχος δ', οὐ γάρ πω ἐπέιθετο ὄν πατέρ' εἶναι,
 ἐξαυτῆς μιν ἔπεσσαν ἀμειβόμενος προσέειπεν” 40
 “οὐ σύ γ' Ὀδυσσεύς ἐσσι, πατὴρ ἐμὸς, ἀλλὰ με δαίμων
 θέλγει, ὄφρ' ἔτι μᾶλλον ὀδυρόμενος στεναχίζω.
 οὐ γάρ πως ἂν θνητὸς ἀνὴρ τάδε μηχανόωτο
 ᾧ αὐτοῦ γε νόω ὅτε μὴ θεὸς αὐτὸς ἐπελθὼν
 ῥηϊδίως ἐθέλων θείῃ νέον ἢ γέροντα. 45
 ἦ γάρ τοι νέον ἦσθα γέρων καὶ ἀεικέα ἔσσο·
 νῦν δὲ θεοῖσιν ἕοικας, οἳ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν.”

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 “Τηλέμαχ', οὐ σε ἕοικε φίλον πατέρ' ἔνδον ἑόντα
 οὔτε τι θαυμάζειν περιώσιον οὔτ' ἀγάασθαι” 50
 οὐ μὲν γάρ τοι ἔτ' ἄλλος ἐλεύσεται ἐνθάδ' Ὀδυσσεύς,
 ἀλλ' ὡς ἐγὼ τοιούσῃ, παθὼν κακὰ πολλὰ δ' ἀληθεῖς,
 ἤλυθον εἰκοστῷ ἔτει ἐς πατρίδα γαίαν.
 αὐτὰρ τοι τόδε ἔργον Ἀθηναίης ἀγελείης,

ἢ τε με τοῖον ἔθηκεν, ὅπως ἐθέλει· δύναται γάρ· 55
 ἄλλοτε μὲν πτωχῶ ἐναλίγκιον, ἄλλοτε δ' αὖτε
 ἀνδρὶ νέῳ καὶ κυλὰ περὶ χροῖ εἴματ' ἔχοντι.
 ῥηϊδίον δὲ θεοῖσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
 ἡμὲν κυδῆναι θνητὸν βροτὸν ἠδὲ κακῶσαι."

ᾧ ἄρα φωνήσας κατ' ἄρ' ἔξετο, Τηλέμαχος δὲ 60
 ἀμφιχυθεὶς πατέρ' ἐσθλὸν ὑδύρετο, δάκρυα λείβων.
 ἀμφοτέροισι δὲ τοῖσιν ὑφ' ἕμερος ὄρτο γόοιο·
 κλαῖον δὲ λιγέως, ἀδινώτερον ἢ τ' οἰωνοί,
 φῆναι ἢ αἰγυπιοὶ γαμψώνυχες, οἷσί τε τέκνα 65
 ἀγρόται ἐξείλοντο πάρος πετεηνὰ γενέσθαι·
 ὧς ἄρα τοὶ γ' ἔλεεινὸν ὑπ' ὀφρύσι δάκρυον εἴβων.
 καὶ νῦ κ' ὀδυρομένοισιν ἔδυσεν φάος ἡελίοιο,
 εἰ μὴ Τηλέμαχος προσεφώνεεν ὄν πατέρ' αἴψα·
 "ποίη γὰρ νῦν δεῦρο, πάτερ φίλε, νηῖ σε ναῦται 70
 ἤγαγον εἰς Ἰθάκην; τίνες ἔμμεναι εὐχετώωντο;
 οὐ μὲν γάρ τί σε πεζὸν οἴομαι ἐνθάδ' ἰκέσθαι."

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 "τοιγὰρ ἐγὼ τοι, τέκνον, ἀληθείην καταλέξω.
 Φαίηκές μ' ἤγαγον ναυσίκλυτοι, οἳ τε καὶ ἄλλους 75
 ἀνθρώπους πέμπουσιν, ὅτις σφέας εἰσαφίκηται·
 καὶ μ' εὖδοντ' ἐν νηὶ θοῇ ἐπὶ πόντον ἄγοντες
 κάτθεσαν εἰς Ἰθάκην, ἔπορον δέ μοι ἀγλαὰ δῶρα,
 χαλκὸν τε χρυσὸν τε ἅλις ἐσθῆτά θ' ὑφαντήν.
 καὶ τὰ μὲν ἐν σπήεσσι θεῶν ἰότητι κέονται·
 νῦν αὖ δεῦρ' ἰκόμην ὑποθημοσύνησιν Ἀθήνης. 80

V.

The hound Argus knows his master again and dies.

- * Ἄν δὲ κύων κεφαλὴν τε καὶ οὐατα κείμενος ἔσχευ,
 " Ἄργος, Ὀδυσσῆος ταλασίφρονος, ὃν ῥά ποτ' αὐτὸς
 θρέψε μὲν, οὐδ' ἀπόνητο, πάρος δ' εἰς Ἴλιον ἱρὴν
 ᾗχετο· τὸν δὲ πάροιθεν ἀγίνεσκον νέοι ἄνδρες
 αἴγας ἐπ' ἀγροτέρως ἠδὲ πρόκας ἠδὲ λαγωγούς· 5
 δὴ τότε κεῖτ' ἀπόθεστος ἀποιχομένοιο ἄνακτος,
 ἐν πολλῇ κόπρῳ, ἣ οἱ προπάροιθε θυράων
 ἡμίονων τε βοῶν τε ἄλις κέχυτ', ὕφρ' ἂν ἄγοιεν
 ἱμῶδες Ὀδυσσῆος τέμενος μέγα κοπρήσοντες.
 ἔνθα κύων κεῖτ' Ἄργος ἐνίπλειος κυνοραιστέων. 10
 δὴ τότε γ', ὡς ἐνόησεν Ὀδυσσεύα ἐγγυὺς ἑόντα,
 οὐρῇ μὲν ῥ' ὅ γ' ἔσηγε καὶ οὐατα κάβριβαλεν ἄμφω,
 ἄσσον δ' οὐκέτ' ἔπειτα δυνήσατο οἶο ἄνακτος
 ἐλθέμεν· αὐτὰρ ὁ νόσφιν ἰδὼν ἀπομόρξατο δάκρυ,
 ῥεῖα λαθῶν Εὐμαιον, ἄφαρ δ' ἐρρεῖνετο μύθῳ· 15
 " Εὐμαι', ἣ μάλα θαῦμα κύων ὅδε κεῖτ' ἐνὶ κόπρῳ.
 καλὸς μὲν δέμας ἐστίν, ἀτὰρ τίδῃ γ' οὐ σάφα οἶδα,
 εἰ δὴ καὶ ταχὺς ἔσκε θέειν ἐπὶ εἶδεϊ τῷδε,
 ἣ αὐτῶς οἰοί τε τραπεζῆς κύνες ἀνδρῶν
 γίγνοντ', ἀγλαΐης δ' ἔνεκεν κομέουσιν ἄνακτες." 20
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφησ, Εὐμαιε συβῶτα·
 " καὶ λίην, ἀνδρῶν γε κύων ὅδε τῆλε θανόντος.
 εἰ τοιόσδ' εἴη ἡμὲν δέμας ἠδὲ καὶ ἔργα
 οἷόν μιν Τροίηνδε κιῶν κατέλειπεν Ὀδυσσεύς,
 αἰψὰ κε θήσαιο ἰδὼν ταχυτῆτα καὶ ἀλκὴν. 25

οὐ μὲν γάρ τι φύγεσκε βαθείης βένθεσιν ὕλης
 κνώδαλον, ὅττι δίοιτο· καὶ ἔχνεσι γὰρ περιήδη·
 νῦν δ' ἔχεται κακότητι, ἀναξ δέ οἱ ἄλλοθι πάτρης
 ὦλετο, τὸν δὲ γυναῖκες ἀκηδέες οὐ κομέουσιν,
 δμῶες δ', εὖτ' ἂν μηκέτ' ἐπικρατέωσιν ἄνακτες,
 οὐκέτ' ἔπειτ' ἐθέλουσιν ἐναίσιμα ἐργάζεσθαι·
 ἤμισυ γάρ τ' ἀρετῆς ἀποαῖνυται εὐρύοπα Ζεὺς
 ἀνέρος, εὖτ' ἂν μιν κατὰ δούλιον ἦμαρ ἔλθῃσιν.”

30

ἽΩς εἰπὼν εἰσηλθε δόμους εὖ ναιετάοντας,
 βῆ δ' ἰθύς μεγάραιο μετὰ μνηστῆρας ἀγαυούς.
 Ἄργον δ' αὖ κατὰ μοῖρ' ἔλαβεν μέλανος θανάτοιο
 αὐτίκ' ἰδόντ' Ὀδυσῆα ἔεικοστῶ ἐνιαυτῶ.

35

[xvii. 291-327.]

VI.

The vision of Theoclymenus.

ἽΩς φάτο Τηλέμαχος· μνηστῆρσι δὲ Παλλὰς Ἀθήνη
 ἄσβεστον γέλω ᾤρσε, παρέπλαγξεν δὲ νόημα.
 οἱ δ' ἤδη γναθμοῖσι γελῶν ἀλλοτρίοισιν,
 αἰμοφόρυκτα δὲ δὴ κρέα ἦσθιον· ὕσσε δ' ἄρα σφέων
 δακρυόφιν πίμπλαντο, γόον δ' ὤϊετο θυμός.
 τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε Θεοκλύμενος θεοειδής·
 “ ἄ δειλοὶ, τί κακὸν τόδε πάσχετε ; νυκτὶ μὲν ὑμέων
 εἰλύαται κεφαλαί τε πρόσωπά τε νέρθε τε γούνα,
 οἰμωγὴ δὲ δέδηκε, δεδάκρυνται δὲ παρευαί,
 αἵματι δ' ἐρράδαται τοῖχοι καλαί τε μεσόδμαι.
 εἰδῶλων δὲ πλέον πρόθυρον, πλείη δὲ καὶ αὐλή,

5

10

ιεμένων ἔρεβύσδε ὑπὸ ζύφον· ἥελιος δὲ
οὐρανοῦ ἔξαπολωλε, κακὴ δ' ἐπιδέδρομεν ἀχλὺς."

ᾧΩς ἔφαθ', οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπ' αὐτῷ ἠδὺν γέλασαν·
τοῖσιν δ' Εὐρύμαχος Πολίβοιο παῖς ἦρχ' ἀγορεύειν 15
"ἀφραίνει ξεῖνος νέον ἄλλοθεν εἰληλουθώς,
ἀλλὰ μιν αἴψα, νέοι, δόμου ἐκπέμψασθε θύραζε
εἰς ἀγορὴν ἔρχεσθαι, ἐπεὶ τάδε νυκτὶ εἴσκει."

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Θεοκλύμενος θεοειδής·
"Εὐρύμαχ', οὐ τί σ' ἄνωγα ἐμοὶ πομπῆς ὑπάξειν" 20
εἰσὶ μοι ὀφθαλμοὶ τε καὶ οὐατα καὶ πόδες ἄμφω
καὶ νόος ἐν στήθεσσι τετυγμένος οὐδὲν ἀεικῆς.
τοῖς ἔξειμι θύραζε, ἐπεὶ νοέω κακὸν ὕμιν
ἐρχόμενον, τό κεν οὐ τις ὑπεκφύγοι οὐδ' ἀλέαιτο
μνηστήρων, οἱ δῶμα κατ' ἀντιθέου Ὀδυσῆος 25
ἀνέρας ὑβρίζοντες ἀτάσθαλα μηχανάσθε."

ᾧΩς εἰπὼν ἐξῆλθε δόμων εὐ ναιεταόντων.

[xx. 345-371.]

VII.

The slaying of the suitors.

ᾧΩς ἄρ' ἔφην μνηστήρης· ἀτὰρ πολύμητις Ὀδυσσεὺς,
αὐτίκ' ἐπεὶ μέγα τόξον ἐβάστασε καὶ ἴδε πάντη,
ὡς ὄτ' ἀνὴρ φόρμιγγος ἐπιστάμενος καὶ ἀοιδῆς
ῤῆϊδίως ἐτάνυσσε νέῳ περὶ κόλλοπι χορδῆν,
ἄψα ἀμφοτέρωθεν εὐστρεφὲς ἔντερον οἴος, 5
ὧς ἄρ' ἄτερ σπουδῆς τάνυσεν μέγα τόξον Ὀδυσσεύς.
δεξιτερῇ δ' ἄρα χειρὶ λαβὼν πειρήσατο νευρῆς·

ἦ δ' ὑπὸ καλὸν ἄεισε, χελιδόνι εἰκέλη αὐδήν.
 μνηστῆρσιν δ' ἄρ' ἄχος γένετο μέγα, πᾶσι δ' ἄρα χρῶς
 ἐτράπετο· Ζεὺς δὲ μεγάλ' ἔκτυπε σήματα φαίνων· 10
 γήθησέν τ' ἄρ' ἔπειτα πολύτλας δῖος Ὀδυσσεὺς,
 ὅττι ῥά οἱ τέρας ἦκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω.
 εἶλετο δ' ὠκὺν οὔιστον, ὃ οἱ παρέκειτο τραπέζῃ
 γυμνός· τοὶ δ' ἄλλοι κοίλης ἔντοσθε φαρέτρης
 κείατο, τῶν τάχ' ἔμελλον Ἀχαιοὶ πειρήσεισθαι. 15
 τὸν ῥ' ἐπὶ πῆχει ἐλὼν ἔλκεν νευρὴν γλυφίδας τε,
 αὐτόθεν ἐκ δίφροιο καθήμενος, ἦκε δ' οὔιστον
 ἄντα τιτυσκόμενος, πελέκεων δ' οὐκ ἤμβροτε πάντων
 πρώτης στελειειῆς, διὰ δ' ἀμπερὲς ἦλθε θύραζε
 ἰὸς χαλκοβαρῆς· ὁ δὲ Τηλέμαχον προσέειπεν· 20
 “Τηλέμαχ', οὐ σ' ὁ ξείνος ἐνὶ μεγάροισιν ἐλέγχει
 ἤμενος οὐδέ τι τοῦ σκοποῦ ἤμβροτον, οὐδέ τι τόξον
 δὴν ἔκαμον τανύων· ἔτι μοι μένος ἔμπεδόν ἐστιν,
 οὐχ ὥς με μνηστῆρες ἀτιμάζοντες ὄνονται.
 νῦν δ' ὦρη καὶ δόρπον Ἀχαιοῖσιν τετυκέσθαι 25
 ἐν φάει, αὐτὰρ ἔπειτα καὶ ἄλλως ἐψίασθαι
 μολπῇ καὶ φόρμιγγι· τὰ γάρ τ' ἀναθήματα δαιτός.”

Ἦ, καὶ ἐπ' ὑφρῦσι νεῦσεν· ὁ δ' ἀμφέθετο ξίφος ὀξὺ
 Τηλέμαχος φίλος υἱὸς Ὀδυσσῆος θείοιο,
 ἀμφὶ δὲ χεῖρα φίλην βάλεν ἔγχεϊ, ἄγχι δ' ἄρ' αὐτοῖ 30
 παρ θρόνον ἐστήκει κεκορυθμένος αἴθοπι χαλκῶ.

αὐτὰρ ὁ γυμνώθη ῥακέων πολύμητις Ὀδυσσεὺς,
 ἄλτο δ' ἐπὶ μέγαν οὐδὸν ἔχων βιὸν ἠδὲ φαρέτρην
 ἰῶν ἐμπλείην, ταχέας δ' ἐκχεύατ' οὔιστοὺς
 αὐτοῦ πρόσθε ποδῶν, μετὰ δὲ μνηστῆρσιν ἔειπεν· 35

“ οὗτος μὲν δὴ ἄεθλος ἀάατος ἐκτετέλεσται·
 νῦν αὖτε σκοπὸν ἄλλον, ὃν οὐ πῶ τις βάλεν ἀνὴρ,
 εἴσομαι, αἶ κε τύχωμι, πόρῃ δέ μοι εὐχος Ἀπόλλων.”

Ἦ, καὶ ἐπ’ Ἀντινόφῃ ἰθύνητο πικρὸν οἷστόν.
 ἦτοι ὁ καλὸν ἄλεισον ἀναιρήσεσθαι ἔμελλεν, 40
 χρύσειον ἄμφωτον, καὶ δὴ μετὰ χερσὶν ἐνώμα,
 ὄφρα πίοι οἴνοιο· φόνος δέ οἱ οὐκ ἐνὶ θυμῷ
 μέμβλετο· τίς κ’ οἴοιτο μετ’ ἀνδράσι δαιτυμόνεσσιν
 μοῦνον ἐνὶ πλεόνεσσι, καὶ εἰ μάλα καρτερὸς εἶη,
 οἷ τεύξειν θάνατόν τε κακὸν καὶ κῆρα μέλαιναν ; 45
 τὸν δ’ Ὀδυσσεὺς κατὰ λαιμὸν ἐπισχόμενος βάλεν ἰῶ,
 ἀνικρὸν δ’ ἀπαλοῖο δι’ αὐχένος ἤλυθ’ ἀκωκῆ.
 ἐκλίνθη δ’ ἐτέρωσε, δέπας δέ οἱ ἔκπεσε χειρὸς
 βλημένου, αὐτίκα δ’ αὐλὸς ἀνὰ ρίνας παχὺς ἦλθεν
 αἵματος ἀνδρομέοιο· θοῶς δ’ ἀπὸ εἶο τράπεζαν 50
 ὦσε ποδὶ πλήξας, ἀπὸ δ’ εἶδατα χεῦεν ἔραζε·
 σῆτός τε κρέα τ’ ὀπτὰ φορύνετο· τοὶ δ’ ὀμάδησαν
 μνηστῆρες κατὰ δῶμαθ’, ὅπως ἴδον ἄνδρα πεσόντα,
 ἐκ δὲ θρόνων ἀόρουσαν ὀρυνθείτες κατὰ δῶμα,
 πάντοσε παπταίνοντες εὐδμήτους ποτὶ τοίχους· 55
 οὐδέ πη ἀσπίς ἔην, οὐδ’ ἄλκιμον ἔγχος ἐλέσθαι.
 νεῖκειον δ’ Ὀδυσῆα χολωτοῖσιν ἐπέεσσιν·
 “ ξεῖνε, κακῶς ἀνδρῶν τοξάζεαι· οὐκέτ’ ἀέθλων
 ἄλλων ἀντιάσεις· νῦν τοι σόος αἰπὺς ὄλεθρος.
 καὶ γὰρ δὴ νῦν φῶτα κατέκτανες ὅς μὲγ’ ἄριστος 60
 κούρων εἶν’ Ἰθάκῃ· τῷ σ’ ἐνθάδε γῆπες ἔδονται.”

Ἴσκειν ἕκαστος ἀνὴρ, ἐπεὶ ἦ φάσαν οὐκ ἐθέλοντα
 ἴνδρα κυτακτεῖναι· τὸ δὲ νήπιοι οὐκ ἐνόησαν,
 ὡς δὴ σφιν καὶ πᾶσιν ὄλεθρου πείρατ’ ἐφήπτο.

τοὺς δ' ἄρ' ἰπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς. 65
 “ὦ κίνες, οὐ μ' ἔτ' ἐφίσκεθ' ὑπότροπον οἴκαδ' ἰκέσθαι
 δήμου ἄπο Τρώων, ὅτι μοι κατεκείρετε οἶκον,
 δμῶησιν δὲ γυναιξὶ παρευνάζεσθε βιαίως,
 αὐτοῦ τε ζώοντος ὑπεμνάσθε γυναιῖκα,
 οὔτε θεοὺς δείσαντες, οἳ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν, 70
 οὔτε τιν' ἀνθρώπων νέμεσιν κατόπισθεν ἔσεσθαι.
 νῦν ὑμῖν καὶ πᾶσιν ὀλέθρου πείρατ' ἐφήπται.”

Ἦς φάτο, τοὺς δ' ἄρα πάντας ὑπὸ χλωρὸν δέος εἶλεν.
 πάπτηνεν δὲ ἕκαστος ὅπη φύγοι αἰπὺν ὄλεθρον.
 Εὐρύμαχος δέ μιν οἶος ἀμειβόμενος προσέειπεν 75
 “εἰ μὲν δὴ Ὀδυσσεὺς Ἴθακήσιος εἰλήλουθας,
 ταῦτα μὲν αἴσιμα εἶπας, ὅσα ῥέξουσιν Ἀχαιοὶ,
 πολλὰ μὲν ἐν μεγάροισιν ἀτίσθαλα, πολλὰ δ' ἐπ' ἀγροῦ.
 ἀλλ' ὁ μὲν ἤδη κείται ὃς αἴτιος ἔπλετο πάντων,
 Ἄντίνοος· οὗτος γὰρ ἐπήλεν τάδε ἔργα, 80
 οὗ τι γάμου τόσσον κεχρημένος οὐδὲ χατίζων,
 ἀλλ' ἄλλα φρονέων, τά οἱ οὐκ ἐτέλεσσε Κρονίων,
 ὄφρ' Ἴθάκης κατὰ δῆμον εὐκτιμένης βασιλεύσει
 αὐτὸς, ἀτὰρ σὸν παῖδα κατακτείνειε λοχῆσας.
 νῦν δ' ὁ μὲν ἐν μοίρῃ πέφεται, σὺ δὲ φεῖδεο λαῶν 85
 σῶν· ἀτὰρ ἄμμες ὅπισθεν ἀρεσσάμενοι κατὰ δῆμον,
 ὅσσα τοὶ ἐκπέποται καὶ ἐδήδοται ἐν μεγάροισιν,
 τιμὴν ἀμφὶς ἄγοντες εἰκοσάβοιον ἕκαστος,
 χαλκὸν τε χρυσὸν τ' ἀποδώσομεν, εἰς ὃ κε σὸν κῆρ
 ἱανθῆ· πρὶν δ' οὗ τι νεμεσσητὸν κεχολῶσθαι.” 90

Τὸν δ' ἄρ' ἰπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 “Εὐρύμαχ', οὐδ' εἴ μοι πατρώϊα πάντ' ἀποδοῦτε,
 ὅσσα τε νῦν ὑμῖν ἔστι, καὶ εἴ ποθεν ἄλλ' ἐπιθείτε,

οὐδέ κεν ὧς ἔτι χεῖρας ἐμὰς λήξαιμι φόνοιο
 πρὶν πᾶσαν μνηστῆρας ὑπερβασίην ἀποτίσαι. 95
 νῦν ὑμῖν παράκειται ἐναντίον ἢ ἐ μάχεσθαι
 ἢ φεύγειν, ὅς κεν θάνατον καὶ κῆρας ἀλύξῃ.
 ἀλλὰ τιν' οὐ φεύξεσθαι οἴομαι αἰπὺν ὄλεθρον.”

Ἔως φάτο, τῶν δ' αὐτοῦ λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ.
 τοῖσιν δ' Εὐρύμαχος προσεφώνεε δεύτερον αὐτίς· 100
 “ὦ φίλοι, οὐ γὰρ σχήσει ἀνὴρ ὅδε χεῖρας ἀάπτους,
 ἀλλ' ἐπεὶ ἔλλαβε τόξον εὐξοον ἠδὲ φαρέτρην,
 οὐδοῦ ἄπο ξεστοῦ τοξάσσεται, εἰς ὃ κε πάντας
 ἄμμε κατακτεῖνῃ· ἀλλὰ μνησώμεθα χάρμης.
 φάσγανά τε σπάσασθε, καὶ ἀντίσχεσθε τραπέζας 105
 ἰῶν ὠκυμόρων· ἐπὶ δ' αὐτῷ πάντες ἔχωμεν
 ἀθρόοι, εἴ κέ μιν οὐδοῦ ἀπώσομεν ἠδὲ θυράων,
 ἔλθωμεν δ' ἀνὰ ἄστν' βοῆ δ' ὠκιστα γένοιτο.
 τῷ κε τάχ' οὗτος ἀνὴρ νῦν ὕστατα τοξάσσειτο.”

Ἔως ἄρα φωνήσας εἰρύσσατο φάσγανον ὀξὺν 110
 χάλκεον, ἀμφοτέρωθεν ἀκιχμένον, ἄλτο δ' ἐπ' αὐτῷ
 σμερδαλέα ἰάχων· ὁ δ' ἀμαρτῆϊ δῖος Ὀδυσσεὺς
 ἰὼν ἀποπροῖεις βάλλε στήθος παρὰ μαζόν,
 ἐν δέ οἱ ἦπατι πῆξε θοὸν βέλος· ἐκ δ' ἄρα χειρὸς
 φάσγανον ἦκε χαμᾶζε, περιρρηδῆς δὲ τραπέζῃ 115
 κάππεσε δινηθεῖς, ἀπὸ δ' εἶδατα χεῦεν ἔραζε
 καὶ δέπας ἀμφικύπελλον· ὁ δὲ χθόνα τύπτε μετώπῳ
 θυμῷ ἀνιάζων, ποσὶ δὲ θρόνον ἀμφοτέροισιν
 λακτίζων ἐτίνασσε· κατ' ὀφθαλμῶν δ' ἔχυτ' ἀχλὺς.

Ἄμφινόμος δ' Ὀδυσῆος ἐείσατο κυδαλίμοιο 120
 ἀντίος αἰτίας, εἴρυστο δὲ φάσγανον ὀξὺν,
 εἴ πῶς οἱ εἴξειε θυράων· ἀλλ' ἄρα μιν φθῆ

Τηλέμαχος κατόπισθε βαλὼν χαλκήρεϊ δουρὶ
 ἄμων μεσσηγύς, διὰ δὲ στήθεσφιν ἔλασσεν·
 δούπησεν δὲ πεσῶν, χθόνα δ' ἤλασε παντὶ μετώπῳ 115

Τηλέμαχος δ' ἀπόρουσε, λιπὼν δολιχόσκιον ἔγχος
 αὐτοῦ ἐν Ἀμφινόμῳ· περὶ γὰρ διέ μή τις Ἀχαιῶν
 ἔγχος ἀνελλόμενον δολιχόσκιον ἢ ἐλάσειεν
 φασγάνῳ αἶξας ἢ προπρηνεί τύψας.

βῆ δὲ θέειν, μάλα δ' ὄκα φίλον πατέρ' εἰσαφίκαεν,
 ἀγχοῦ δ' ἰστάμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 “ὦ πάτερ, ἦδη τοι σάκος οἴσω καὶ δύο δούρε
 καὶ κυνέην πάγχαλκον, ἐπὶ κροτάφοις ἀραρυῖαν,
 αὐτός τ' ἀμφιβαλεῦμαι ἰὼν, δώσω δὲ συβώτῃ
 καὶ τῷ βουκόλῳ ἄλλε· τετευχῆσθαι γὰρ ἄμεινον.” 125

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 “οἶσε θεῶν, εἴως μοι ἀμύνεσθαι πᾶρ' οὔστοι,
 μή μ' ἀποκινήσωσι θυράων μῶνον ἐόντα.”

Ὡς φάτο, Τηλέμαχος δὲ φίλῳ ἐπεπείθετο πατρὶ,
 βῆ δ' ἴμεναι θύλαμόνδ', ἔθι οἱ κλυτὰ τεύχεα κείτο. 140
 ἔνθεν τέσσαρα μὲν σάκε' ἔξελε, δούρατα δ' ὀκτώ
 καὶ πίσυρας κυνέας χαλκήρεας ἵπποδασείας·

βῆ δὲ φέρων, μάλα δ' ὄκα φίλον πατέρ' εἰσαφίκαεν,
 αὐτὸς δὲ πρότιστα περὶ χροῖ δύσετο χαλκόν.
 ὧς δ' αὖτως τῷ δμῶε δυέσθην τεύχεα καλὰ, 145

ἔσταν δ' ἀμφ' Ὀδυσῆα δαΐφρονα ποικιλομήτην.
 αὐτὰρ ὁ γ', ὄφρα μὲν αὐτῷ ἀμύνεσθαι ἔσαν ἰοί,
 τόφρα μνηστήρων ἕνα γ' αἰεὶ ᾧ ἐνὶ οἴκῳ
 βάλλε τιτυσκόμενος· τοὶ δ' ἀγχιστῖνοι ἐπιπτον.
 αὐτὰρ ἐπεὶ λίπον ἰοὶ οὔστεύοντα ἄνακτα, 150
 τόξον μὲν πρὸς σταθμὸν εὔσταθέος μεγάρουο

ἔκλιν' ἐστάμεναι, πρὸς ἐνώπια παμφανόωντα,
 αὐτὸς δ' ἀμφ' ὤμοισι σάκος θέτο τετραθέλυμνον,
 κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κυνέην εὐτυκτον ἔθηκεν,
 ἵππουριν· δεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἔνευεν· 155
 εἴλετο δ' ἄλκιμα δοῦρε δύω κεκορυθμένα χαλκῶ.

* * * *

ἔνθα μένος πνείοντες ἐφέστασαν, οἱ μὲν ἐπ' οὐδοῦ
 τέσσαρες, οἱ δ' ἔντοσθε δόμων πολέες τε καὶ ἐσθλοί.
 τοῖσι δ' ἐπ' ἀγχιμόλον θυγάτηρ Διὸς ἦλθεν Ἀθήνη,
 Μέντορι εἰδομένη ἡμὲν δέμας ἠδὲ καὶ αὐδήν. 160
 τὴν δ' Ὀδυσσεὺς γήθησεν ἰδὼν, καὶ μῦθον ἔειπεν·
 “ Μέντορ, ἄμνον ἀρῆν, μνηῆσαι δ' ἐτάριοι φίλοιο,
 ὅς σ' ἀγαθὰ ῥέζεσκον· ὀμηλική δέ μοί ἐσσι.”

ἽΩς φάτ' οἰόμενος λαοσσύον ἔμμεν Ἀθήνην.
 μνηστήρες δ' ἐτέρωθεν ὀμόκλεον ἐν μεγάροισιν. 165
 πρῶτος τὴν γ' ἐνέειπε Δαμαστορίδης Ἀγέλαος·
 “ Μέντορ, μὴ σ' ἐπέεσσι παραιπεπίθησιν Ὀδυσσεὺς
 μνηστήρεσσι μάχεσθαι, ἀμνόμεναι δέ οἱ αὐτῶ.
 ὦδε γὰρ ἡμέτερόν γε νόον τελέεσθαι οὔτω·
 ὀππότε κεν τούτους κτέωμεν, πατέρ' ἠδὲ καὶ υἱὸν, 170
 ἐν δὲ σὺ τοῖσιν ἔπειτα πεφήσεται, οἷα μενοιῶς
 ἔρδειν ἐν μεγάροις· σῶ δ' αὐτοῦ κράατι τίσεις.
 αὐτὰρ ἐπὶν ὑμέων γε βίας ἀφελώμεθα χαλκῶ,
 κτήμαθ' ὀπόσσα τοι ἔστι, τὰ τ' ἔνδοθι καὶ τὰ θύρηφι,
 τοῖσιν Ὀδυσσῆος μεταμίξομεν· οὐδέ τοι υἱας 175
 ζῶειν ἐν μεγάροισιν εἴσομεν, οὐδὲ θύγατρας,
 οὐδ' ἄλοχον κεδνὴν Ἰθάκης κατὰ ἄστῃ πολεύειν.”

ἽΩς φάτ', Ἀθηναίη δὲ χολώσατο κηρῶθι μᾶλλον,
 νείκεσεν δ' Ὀδυσῆα χολωτοῖσιν ἐπέεσσιν·

‘ οὐκέτι σοί γ’, Ὀδυσσεῦ, μένος ἔμπεδον, οὐδέ τις ἀλκή, 180
 οἷη ὄτ’ ἀμφ’ Ἑλένη λευκωλένω εὐπατερείῃ
 εἰνάετες Τρώεσσιν ἐμάρναο νωλεμέες αἰεὶ,
 πολλοὺς δ’ ἄνδρας ἔπεφνες ἐν αἰνῇ δημοτῆτι,
 σῆ δ’ ἦλω βουλῇ Πριάμου πόλις εὐρυάγυια.
 πῶς δὴ νῦν, ὅτε σόν γε δόμον καὶ κτήμαθ’ ἰκάνεις, 185
 ἅντα μνηστήρων ὀλοφύρεαι ἄλκιμος εἶναι;
 ἀλλ’ ἄγε δεῦρο, πέπον, παρ’ ἔμ’ ἵστασο καὶ ἴδε ἔργον,
 ὄφρ’ εἰδῆς οἴός τοι ἐν ἀνδράσι δυσμενέεσσιν
 Μέντωρ Ἀλκιμίδης εὐεργεσίας ἀποτίνειν.”

Ἡ ῥα, καὶ οὐ πω πάγχυ δίδου ἑτεραλκέα νίκην, 190
 ἀλλ’ ἔτ’ ἄρα σθένεός τε καὶ ἀλκῆς πειρήτιζεν
 ἡμὲν Ὀδυσσῆος ἠδ’ υἱοῦ κυδαλίμοιο.
 αὐτὴ δ’ αἰθαλόεντος ἀνὰ μεγάροιο μέλαθρον
 ἔζετ’ ἀναΐξασα, χελιδόνι εἰκέλη ἄνην.

Μνηστήρας δ’ ὄτρυνε Δαμαστορίδης Ἀγέλαος 195
 Εὐρύνομός τε καὶ Ἀμφιμέδων Δημοπτόλεμός τε
 Πείσανδρός τε Πολυκτορίδης Πύλυβός τε δαΐφρων·
 οἱ γὰρ μνηστήρων ἀρετῇ ἔσαν ἔξοχ’ ἄριστοι,
 ὅσσοι ἔτ’ ἔζωνον περί τε ψυχέων ἐμάχοντο·
 τοὺς δ’ ἦδη ἐδάμασσε βιὸς καὶ ταρφέες ἰοί. 200

τοῖς δ’ Ἀγέλεως μετέειπεν, ἔπος πάντεσσι πιφαύσκων·
 “ ὦ φίλοι, ἦδη σχήσει ἀνήρ ὅδε χεῖρας ἀπτόους·
 καὶ δὴ οἱ Μέντωρ μὲν ἔβη κενέ’ εὐγμᾶτα εἰπῶν,
 οἱ δ’ οἴοι λείπονται ἐπὶ πρώτῃσι θύρῃσιν.
 τῷ νῦν μὴ ἅμα πάντες ἀφίετε δούρατα μακρὰ, 205
 ἀλλ’ ἄγεθ’ οἱ ἐξ πρώτον ἀκοντίσατ’, αἶ κέ ποθι Ζεὺς
 δώῃ Ὀδυσσῆα βλῆσθαι καὶ κῦδος ἀρέσθαι.
 τῶν δ’ ἄλλων οὐ κῆδος, ἐπήν οὗτός γε πέσῃσιν.”

Ἦς ἔφαθ', οἳ δ' ἄρα πάντες ἀκόντισαν ὡς ἐκέλευεν,
 ἰέμενοι· τὰ δὲ πάντα ἐτώσια θῆκεν Ἀθήνη. 210

τῶν ἄλλος μὲν σταθμὸν εὖσταθέος μεγάροιο
 βεβλήκειν, ἄλλος δὲ θύρην πυκινῶς ἀραρυῖαν
 ἄλλου δ' ἐν τοίχῳ μελίη πέσε χαλκοβάρεια.
 αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ δούρατ' ἀλεύαντο μνηστήρων,
 τοῖς δ' ἄρα μίθων ἦρχε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς· 215
 “ὦ φίλοι, ἦδη μὲν κεν ἐγὼν εἴποιμι καὶ ἄμμιν
 μνηστήρων ἐς ὄμιλον ἀκοντίσαι, οἳ μεμάασιν
 ἡμέας ἐξεναρίξαι ἐπὶ προτέροισι κακοῖσιν.”

Ἦς ἔφαθ', οἳ δ' ἄρα πάντες ἀκόντισαν ὀξέα δοῦρα
 ἄντα τιτυσκόμενοι· Δημοπτόλεμον μὲν Ὀδυσσεύς, 220
 Εὐρύαδην δ' ἄρα Τηλέμαχος, Ἐλατον δὲ συβώτης,
 Πείσανδρον δ' ἄρ' ἔπεφνε βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνήρ.
 οἳ μὲν ἔπειθ' ἅμα πάντες ὀδὰξ ἔλον ἄσπετον οὐδας,
 μνηστήρες δ' ἀνεχώρησαν μεγάροιο μυχόνδε.
 τοὶ δ' ἄρ' ἐπήϊξαν, νεκύων δ' ἐξ ἔγχε' ἔλοντο. 225

Αὐτίς δὲ μνηστήρες ἀκόντισαν ὀξέα δοῦρα
 ἰέμενοι· τὰ δὲ πολλὰ ἐτώσια θῆκεν Ἀθήνη.
 τῶν ἄλλος μὲν σταθμὸν εὖσταθέος μεγάροιο
 βεβλήκειν, ἄλλος δὲ θύρην πυκινῶς ἀραρυῖαν
 ἄλλου δ' ἐν τοίχῳ μελίη πέσε χαλκοβάρεια. 230
 Ἀμφιμυῖδων ὅ' ἄρα Τηλέμαχον βάλε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ
 λίγδην, ἄκρην δὲ ῥινὸν δηλήσατο χαλκός.
 Κτήσιππος δ' Εὐμαιον ὑπὲρ σάκος ἔγχεῖ μακρῷ
 ὦμον ἐπέγραψεν· τὸ δ' ὑπέρπτατο, πίπτε δ' ἔριζε.
 τοὶ δ' αὐτ' ἀμφ' Ὀδυσῆα δαΐφρονα ποικιλομήτην 235
 μνηστήρων ἐς ὄμιλον ἀκόντισαν ὀξέα δοῦρα.
 ἐνθ' αὐτ' Ἐλισσάμαντα βίβλε πτολίπορθος Ὀδυσσεύς.

Ἄμφιμέδοντα δὲ Τηλέμαχος, Πόλυβον δὲ συβώτης·
 Κτήσιππον δ' ἄρ' ἔπειτα βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνήρ
 βεβλήκει πρὸς στήθος, ἐπειχόμενος δὲ προσήνυδα· 240
 “ὦ Πολυθερσεΐδη φιλοκέρτομε, μή ποτε πάμπαν
 εἴκων ἀφραδίης μέγα εἰπεῖν, ἀλλὰ θεοῖσιν
 μῦθον ἐπιτρέψαι, ἐπεὶ ἦ πολὺ φέρτεροί εἰσιν.
 τοῦτό τοι ἀντὶ ποδὸς ξεινήϊον, ὅν ποτ' ἔδωκας
 ἀντιθέω Ὀδυσῆϊ δόμον κατ' ἀλητεύοντι.” 245

Ἡ ῥά βοῶν ἐλίκων ἐπιβουκόλος· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 οὔτα Δαμαστορίδην αὐτοσχεδὸν ἔγχεϊ μακρῷ.
 Τηλέμαχος δ' Εὐηνορίδην Δειώκριτον οὔτα
 δουρὶ μέσον κενεῶνα, διαπρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασσεν·
 ἤριπε δὲ πρηνῆς, χθόνα δ' ἤλασε παντὶ μετώπῳ. 250
 δὴ τότε Ἄθηναίη φθισίμβροτον αἰγίδ' ἀνέσχευ
 ὑψόθεν ἐξ ὀροφῆς· τῶν δὲ φρένες ἐπτοίηθεν.
 οἱ δ' ἐφέβοντο κατὰ μέγαρον βόες ὡς ἀγελαΐαι·
 τὰς μὲν τ' αἰόλος οἴστρος ἐφορμηθεὶς ἐδόνθησεν
 ὦρη ἐν εἰαρινῇ, ὅτε τ' ἤματα μακρὰ πέλονται. 255
 οἱ δ' ὡς τ' αἰγυπιοὶ γαμφώνυχες ἀγκυλοχεῖλαι
 ἐξ ὀρέων ἐλθόντες ἐπ' ὀρνίθεσσι θόρωσιν·
 ταὶ μὲν τ' ἐν πεδίῳ νέφεια πτώσσουσαι ἴενται,
 οἱ δέ τε τὰς ὀλέκουσιν ἐπάλμενοι, οὐδέ τις ἀλκὴ
 γίγνεται οὐδὲ φυγὴ· χαίρουσι δὲ τ' ἀνέρες ἄγρη· 260
 ὡς ἄρα τοὶ μνηστῆρας ἐπεσσύμενοι κατὰ δῶμα
 τύπτον ἐπιστροφάδην· τῶν δὲ στόνος ὦρνυτ' ἀεικῆς
 κράτων τυπτομένων, δάπεδον δ' ἅπαν αἵματι θῦεν.

Πάπτηνεν δ' Ὀδυσσεὺς καθ' ἐὼν δόμον, εἴ τις ἔτ' ἀνδρῶν
 ζῶὸς ὑποκλοπέοιτο, ἀλύσκων κῆρα μέλαιναν. 265

τοὺς δὲ ἴδεν μάλα πάντας ἐν αἵματι καὶ κοινήσιν
 πεπτεῶτας πολλοὺς, ὡς τ' ἰχθύας, οὓς θ' ἀλιῆς
 κοῖλον ἐς αἰγιαλὸν πολιῆς ἔκτοσθε θαλάσσης
 δικτύῳ ἐξέρυσαν πολυωπῶ· οἱ δέ τε πάντες
 κύμαθ' ἀλὸς ποθέοντες ἐπὶ ψαμάθοισι κέχυνται· 270
 τῶν μὲν τ' ἥελιος φαέθων ἐξείλετο θυμόν.
 ὧς τότ' ἄρα μνηστῆρες ἐπ' ἀλλήλοισι κέχυντο.
 [xxi. 404-434; xxii. 1-125, 203-309, 381-389.]

VIII.

The meeting of Odysseus and Penelope.

Τὴν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα περίφρων Πηνελόπεια·
 “μαῖα φίλη, χαλεπὸν σε θεῶν αἰιγενετάων
 δήνεα εἴρυσθαι, μάλα περ πολυῦδριν εὐοῦσαν·
 ἀλλ' ἔμπης ἴομεν μετὰ παῖδ' ἐμὸν, ὄφρα ἴδωμαι
 ἄνδρας μνηστῆρας τεθνηότας, ἦδ' ὅς ἔπεφνεν.” 5
 Ὡς φασμένη κατέβαιν' ὑπερώϊα· πολλὰ δέ οἱ κῆρ
 ὦρμαιν', ἣ ἀπάνευθε φίλον πόσιν ἐξερεεῖνοι,
 ἣ παρστᾶσα κύσειε κάρη καὶ χεῖρε λαβοῦσα.
 ἣ δ' ἐπεὶ εἰσῆλθεν καὶ ὑπέρβη λάϊνον οὐδὸν,
 ἔζετ' ἔπειτ' Ὀδυσῆος ἐναντίη, ἐν πυρὸς ἀγῆ, 10
 τοίχου τοῦ ἐτέρου· ὁ δ' ἄρα πρὸς κίονα μακρὴν
 ἦστο κάτω ὀρόων, ποτιδέγμενος εἴ τί μιν εἴποι
 ἰφθίμη παράκοιτις, ἐπεὶ ἴδεν ὀφθαλμοῖσιν.
 ἣ δ' ἄνεω δὴν ἦστο, τάφος δέ οἱ ἦτορ ἴκανεν·
 ὄψει δ' ἄλλοτε μὲν μιν ἐνωπαδίως ἐσίδεσκεν, 15
 ἄλλοτε δ' ἀγνώσασκε κακὰ χροῖ εἴματ' ἔχοντα.
 Τηλέμαχος δ' ἐνένιπεν ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὑνόμαζεν·

“ μῆτερ ἐμή, δύσμητερ, ἀπηνέα θυμὸν ἔχουσα,
 τίφθ’ οὕτω πατρὸς νοσφίζεαι, οὐδὲ παρ’ αὐτὸν
 ἐξομένη μύθοισιν ἀνείρεαι οὐδὲ μεταλλῆς; 20
 οὐ μὲν κ’ ἄλλη γ’ ὦδε γυνὴ τετληότι θυμῶ
 ἀνδρὸς ἀφεσταίη, ὅς οἱ κακὰ πολλὰ μογήσας
 ἔλθοι ἐεικοστῶ ἔτει ἔς πατρίδα γαίαν’
 σοὶ δ’ αἰεὶ κραδίη στερεωτέρη ἐστὶ λίθιοι.”

Τὸν δ’ αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια· 25
 “ τέκνον ἐμὸν, θυμός μοι ἐνὶ στήθεσσι τέθηπεν,
 οὐδέ τι προσφάσθαι δύναμαι ἔπος οὐδ’ ἐρέεσθαι
 οὐδ’ εἰς ὧπα ιδέσθαι ἐναντίον. εἰ δ’ ἐτέον δὴ
 ἔστ’ Ὀδυσσεὺς καὶ οἶκον ἰκάνεται, ἦ μάλα νῶϊ
 γνωσόμεθ’ ἀλλήλων καὶ λώϊον· ἔστι γὰρ ἡμῖν 30
 σήμαθ’, ἃ δὴ καὶ νῶϊ κεκρυμμένα ἴδμεν ἀπ’ ἄλλων.”

Ὡς φάτο, μείδισεν δὲ πολύτλας δῖος Ὀδυσσεὺς,
 αἶψα δὲ Τηλέμαχον ἔπευ πτερόεντα προσηύδα·
 “ Τηλέμαχ’, ἦτοι μητέρ’ ἐνὶ μεγάροισιν ἔασον
 πειράζειν ἐμέθεν· τάχα δὲ φράσεται καὶ ἄρειον. 35
 νῦν δ’ ὅττι ῥυπόω, κακὰ δὲ χροὶ εἴματα εἶμαι,
 τοῦνεκ’ ἀτιμάζει με καὶ οὔπω φησὶ τὸν εἶναι.
 ἡμεῖς δὲ φραζώμεθ’ ὅπως ὄχ’ ἄριστα γένηται.
 καὶ γὰρ τίς θ’ ἓνα φῶτα κατακτείνας ἐνὶ δήμῳ,
 ᾧ μὴ πολλοὶ ἔωσιν ἀοσητηῆρες ὑπίσσω, 40
 φεύγει πηγὸς τε προλιπὼν καὶ πατρίδα γαίαν·
 ἡμεῖς δ’ ἔρμα πόληος ἀπέκταμεν, οἱ μὲγ’ ἄριστοι
 κούρων εἰν Ἰθάκῃ· τὰ δέ σε φράζεσθαι ἄνωγα.”

Τὸν δ’ αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·
 “ αὐτὸς ταῦτά γε λεῦσσε, πάτερ φίλε· σὴν γὰρ ἀρίστην 45
 μῆτιν ἐπ’ ἀνθρώπους φάσ’ ἔμμεναι, οὐδὲ κέ τίς τοι

ἄλλος ἀνὴρ ἐρίσειε καταθητῶν ἀνθρώπων.

[ἤμεις δ' ἐμμεμαῶτες ἄμ' ἐψόμεθ', οὐδὲ τί φημι
ἀλκῆς δευήσεσθαι, ὅση δύναμις γε πάρεστιν.]”

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς· 50
“ τοιγὰρ ἐγὼν ἐρέω ὡς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα.

πρῶτα μὲν ἄρ λούσασθε καὶ ἀμφιέσασθε χιτῶνας,
δμῶας δ' ἐν μεγάροισιν ἀνώγετε εἴμαθ' ἐλέσθαι·
αὐτὰρ θεῖος αἰοιδὸς ἔχων φόρμιγγα λίγειαν

ἱμῖν ἠγείσθω φιλοπαίγμονος ὄρχηθμοῖο, 55

ὡς κέν τις φαίη γάμον ἔμμεναι ἐκτὸς ἀκούων,

ἢ ἀν' ὁδὸν στείχων, ἢ οἱ περιναιετάουσιν·

μὴ πρόσθε κλέος εὐρὺ φόνου κατὰ ἄστν γένηται

ἀνδρῶν μνηστήρων, πρὶν γ' ἡμέας ἐλθέμεν ἔξω

ἀγρὸν ἐς ἡμέτερον πολυδένδρεον. ἔνθα δ' ἔπειτα 60

φρασσόμεθ' ὅττι κε κέρδος Ὀλύμπιος ἐγγυαλίξῃ.”

ᾧς ἔφαθ', οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον ἦδ' ἐπίθοντο.

πρῶτα μὲν οὖν λούσαντο καὶ ἀμφιέσαντο χιτῶνας,

ὄπλισθεν δὲ γυναῖκες· ὁ δ' εἴλετο θεῖος αἰοιδὸς

φόρμιγγα γλαφυρῆν, ἐν δέ σφισιν ἕμερον ὤρσεν 65

μολπῆς τε γλυκερῆς καὶ ἀμύμονος ὄρχηθμοῖο.

ταῖσιν ἔε μέγα ἔωμα περιστεναχίζετο ποσσὶν

ἀνδρῶν παιζόντων καλλιζώνων τε γυναικῶν.

ὧδε δὲ τις εἶπεσκε δόμων ἔκτοσθεν ἀκούων·

“ ἢ μάλα δὴ τις ἔγημε πολυμνήστην βασιλείαν· 70

σχετλίη, οὐδ' ἔτλη πύσιος οὐ κουριδίοιο

εἴρυσθαι μέγα δῶμα διαμπερές, εἶος ἴκοιτο.”

ᾧς ἄρα τις εἶπεσκε, τὰ δ' οὐκ ἴσαν ὡς ἐτέτυκτο.

αὐτὰρ Ὀδυσσῆα μεγαλήτορα ᾗ ἐνὶ οἴκῳ

Ἐϋρυνύμη ταμὴ λούσεν καὶ χρίσεν ἐλαίῳ, 75

ἀμφὶ δέ μιν φᾶρος καλὸν βάλεν ἠδὲ χιτῶνα·
 αὐτὰρ κακὰ κεφαλῆς κάλλος πολὺ χεῦεν Ἀθήνη
 [μειζονά τ' εἰσιδέειν καὶ πάσσονα· καὶ δὲ κάρητος
 οὔλας ἦκε κόμας, ὑακινθίνῳ ἄνθει ὁμοίας.

ὡς δ' ὅτε τις χρυσὸν περιχέυεται ἀργύρῳ ἀνήρ
 ἴδρις, ὃν Ἥφαιστος δέδαεν καὶ Παλλὰς Ἀθήνη
 τέχνην παντοίην, χαρίεντα δὲ ἔργα τελείει·

85

ὥς μὲν τῷ περίχευε χάριν κεφαλῇ τε καὶ ὤμοις.]

ἐκ δ' ἀσπαίνθου βῆ δέμας ἀθανάτοισιν ὁμοίος·
 ἄψ δ' αὐτίς κατ' ἄρ' ἔζετ' ἐπὶ θρόνου ἔνθεν ἀνέστη,
 ἀντίον ἧς ἀλόχου, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·

87

“δαιμονίη, περὶ σοὶ γε γυναικῶν θηλυτεράωι·
 κῆρ ἀτέραμνον ἔθηκαν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες·
 οὐ μὲν κ' ἄλλη γ' ὧδε γυνὴ τετληότι θυμῷ
 ἀνδρὸς ἀφεσταίῃ, ὅς οἱ κακὰ πολλὰ μογήσας
 ἔλθοι εἰκοστῷ ἔτεϊ ἐς πατρίδα γαίαν.

90

ἀλλ' ἄγε μοι, μαῖα, στόρεσον λέχος, ὄφρα καὶ αὐτὸς
 λέξομαι· ἧ γὰρ τῆγε σιδήρεος ἐν φρεσὶ θυμός.”

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·

“δαιμόνι', οὔτ' ἄρ τι μεγαλίζομαι οὔτ' ἀθερίζω
 οὔτε λίην ἄγαμαι, μάλα δ' εὖ οἶδ' οἷος ἔησθα
 ἐξ Ἰθάκης ἐπὶ νηὸς ἰὼν δολιχηρέτμοιο.

95

ἀλλ' ἄγε οἱ στόρεσον πυκινὸν λέχος, Εὐρύκλεια,
 ἐκτὸς εὖσταθέος θαλάμου, τὸν ῥ' αὐτὸς ἐποίει·
 ἔνθα οἱ ἐκθειῆσαι πυκινὸν λέχος ἐμβάλετ' εὐνήν,
 κῶεα καὶ χλαίνας καὶ ῥήγεα σιγαλόεντα.”

100

ᾧ ὡς ἄρ' ἔφη πόσιος πειρωμένη· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 ὀχθήσας ἄλοχον προσεφώνεε κεδνὰ ἰδυίαν·

“ὦ γύναι, ἧ μάλα τοῦτο ἔπος θυμαλγὲς ἔειπες·

τίς δέ μοι ἄλλοσε θῆκε λέχος ; χαλεπὸν δέ κεν εἶη 105
 καὶ μάλ' ἐπισταμένῳ, ὅτε μὴ θεὸς αὐτὸς ἐπελθὼν
 ῥηϊδίῳς ἐθέλων θείῃ ἄλλῃ ἐνὶ χώρῃ
 ἀνδρῶν δ' οὐ κέν τις ζῶος βροτὸς, οὐδὲ μάλ' ἠβῶν,
 ῥεία μετοχλίσσειεν, ἐπεὶ μέγα σῆμα τέτυκται
 ἐν λέχει ἀσκητῶ· τὸ δ' ἐγὼ κάμον οὐδέ τις ἄλλος. 110
 θάμνος ἔφντανύφυλλος ἐλαίης ἔρκεος ἐντὸς,
 ἀκμηνὸς θαλέθων· πάχετος δ' ἦν ἡὔτε κίων.
 τῶ δ' ἐγὼ ἀμφιβαλὼν θύλαμον δέμον, ὄφρ' ἐτέλεσσα,
 πυκνήσιν λιθάδεσσι, καὶ εὖ καθύπερθεν ἔρεψα,
 κυλλητὰς δ' ἐπέθηκα θύρας, πυκινῶς ἀραρυίας. 115
 καὶ τότε ἔπειτ' ἀπέκοψα κόμην τανυφύλλου ἐλαίης,
 κορμὸν δ' ἐκ ρίζης προταμὼν ἀμφέξεσα χαλκῶ
 εὖ καὶ ἐπισταμένως, καὶ ἐπὶ στάθμην ἴθυνα,
 ἐρμῖν' ἀσκήσας, τέτρηνα δὲ πάντα τερέτρῳ.
 ἐκ δὲ τοῦ ἀρχόμενος λέχος ἔξεον, ὄφρ' ἐτέλεσσα, 120
 δαιδάλλων χρυσῶ τε καὶ ἀργύρῳ ἠδ' ἐλέφαντι·
 ἐκ δ' ἐτάυσσα ἱμάντα βοὸς φοίνικι φαεινόν.
 οὕτω τοι τόδε σῆμα πιφαύσκομαι· οὐδέ τι οἶδα,
 ἢ μοι ἔτ' ἔμπεδόν ἐστι, γύναι, λέχος, ἢέ τις ἦδη
 ἀνδρῶν ἄλλοσε θῆκε, ταμῶν ὑποπυθμέν' ἐλαίης." 125

Ὡς φάτο, τῆς δ' αὐτοῦ λῦτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ,
 σήματ' ἀναγνούσης τά οἱ ἔμπεδα πέφραδ' Ὀδυσσεύς·
 δακρύσασα δ' ἔπειτ' ἰθὺς δράμεν, ἀμφὶ δὲ χεῖρας
 δειρῇ βάλλ' Ὀδυσσῆϊ· κάρη δ' ἔκυσ' ἠδὲ προσηῦδα·
 " μή μοι, Ὀδυσσεῦ, σκύζεν, ἐπεὶ τά περ ἄλλα μάλιστα 130
 ἀνθρώπων πέπνυσο· θεοὶ δ' ὠπαζον ὑζίζυν,
 οἱ νῶϊν ἀγάσαντο παρ' ἀλλήλοισι μένοντε
 ἦβης ταρπηῆναι καὶ γήραος οὐδὸν ἰκέσθαι.

αὐτὰρ μὴ νῦν μοι τόδε χῶεο μηδὲ νεμέσσα,
οὐνεκά σ' οὐ τὸ πρῶτον, ἐπεὶ ἴδον, ὧδ' ἀγάπησα. 135

αἰεὶ γάρ μοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισιν
ἐρρίγει μὴ τίς με βροτῶν ἀπάφοιτ' ἐπέεσσιν
ἐλθῶν· πολλοὶ γὰρ κακὰ κέρδεα βουλεύουσιν.

[οὐδέ κεν Ἀργεῖη Ἑλένη, Διὸς ἐγκεγαυῖα,
ἄνδρϊ παρ' ἄλλοδαπῷ ἐμίγη φιλότῃτι καὶ εὐνή, 140

εἰ ἤδη ὅ μιν αὖτις Ἀρήϊοι νῆες Ἀχαιῶν
ἄξέμεναι οἰκόνδε φίλῃν ἐς πατρίδ' ἔμελλον.
τὴν δ' ἦτοι ρέξαι θεὸς ὄρορεν ἔργον αἰεκές·
τὴν δ' ἄτην οὐ πρόσθεν ἐῷ ἐγκάτθετο θυμῷ
λυγρὴν, ἐξ ἧς πρῶτα καὶ ἡμέας ἴκετο πένθος.] 145

νῦν δ', ἐπεὶ ἤδη σήματ' ἀριφραδέα κατέλεξας
εὐνῆς ἡμετέρης, ἣν οὐ βροτὸς ἄλλος ὀπώπει,

ἀλλ' οἶοι σύ τ' ἐγώ τε καὶ ἀμφίπολος μία μούνη,
'Ακτορίς, ἣν μοι δῶκε πατήρ ἔτι δεῦρο κιούση,

ἠ νῶϊν εἴρυτο θύρας πυκινοῦ θαλάμοιο, 150
πείθεις δὴ μεν θυμὸν, ἀπηνέα περ μάλ' εἴοντα."

ᾧ φάτο, τῷ δ' ἔτι μᾶλλον ὑφ' ἴμερον ὄρσε γόοιο·

κλαῖε δ' ἔχων ἄλοχον θυμαρέα, κεδνὰ ἰδυῖαν.
ὡς δ' ὅτ' ἂν ἀσπᾶσιος γῆ νηχομένοισι φανήη,

ὧν τε Ποσειδάων εὐεργέα νῆ' ἐνὶ πόντῳ 155
ραΐιση, ἐπειγομένην ἀνέμῳ καὶ κύματι πηγῷ·
παῦροι δ' ἐξέφυγον πολίης ὑλὸς ἠπειρόνδε

νηχόμενοι, πολλὴ δὲ περὶ χροῖ τέτροφεν ἄλμη,
ἀσπᾶσιοι δ' ἐπέβαν γαίης, κακότητα φυγόντες·

ὧς ἄρα τῇ ἀσπαστὸς ἔην πόσις εἰσοροῶση, 160
δειρῆς δ' οὐπω πάμπαν ἀφίετο πῆχθε λευκῶ.

καὶ νύ κ' ὕδουρομένοισι φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,

εἰ μὴ ἄρ' ἄλλ' ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
 ἰύκτα μὲν ἐν περάτῃ δολιχὴν σχέθεν, Ἴῳ δ' αὐτε
 ῥύσατ' ἐπ' Ὠκείανῳ χρυσόθρονον, οὐδ' ἔα ἵππους 165
 ζεύγνυσθ' ὠκύποδας, φάος ἀνθρώποισι φέροντας,
 Λάμπον καὶ Φαέθονθ', οἳ τ' Ἴῳ πῶλοι ἄγουσιν.
 καὶ τότε ἄρ' ἦν ἄλοχον προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 “ὦ γύναι, οὐ γάρ πω πάντων ἐπὶ πείρατ' ἀέθλων
 ἦλθουμι, ἀλλ' ἔτ' ὕπισθεν ἀμέτρητος πόνος ἔσται, 170
 πολλὸς καὶ χαλεπὸς, τὸν ἐμὲ χρὴ πάντα τελέσσαι.
 ὧς γάρ μοι ψυχὴ μαντεύσατο Τειρεσίαο
 ἦματι τῷ ὅτε δὴ κατέβην δόμον Ἄϊδος εἴσω,
 νόστον ἐταίροισιν διζήμενος ἦδ' ἐμοὶ αὐτῷ.
 ἀλλ' ἔρχεν, λέκτρονδ' ἴομεν, γύναι, ὄφρα καὶ ἦδη 175
 ὕπνω ὕπο γλυκερῷ ταρπώμεθα κοιμηθέντε.”

[xxiii. 80-255.]

HESIOD.

I.

The five ages.

Εὖ δ' ἐθέλεις, ἕτερόν τοι ἐγὼ λόγον ἐκκορυφώσω
εὖ καὶ ἐπισταμένως· σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν.

Χρύσειον μὲν πρότιστα γένος μερόπων ἀνθρώπων
ἀθάνατοι ποίησαν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες.

Οἱ μὲν ἐπὶ Κρόνου ἦσαν, ὅτ' οὐρανῷ ἐμβασίλευεν
ὥστε θεοὶ δ' ἕζων ἀκηδέα θυμὸν ἔχοντες,

νόσφιν ἄτερ τε πόνων καὶ οὐζύος, οὐδέ τε δειλὸν
γῆρας ἐπῆν, αἰεὶ δὲ πόδας καὶ χεῖρας ὁμοῖοι

τέρποντ' ἐν θαλίῃσι κακῶν ἔκτοσθεν ἀπάντων·
θνήσκον δ' ὡς ὕπνω δεδμημένοι· ἐσθλὰ δὲ πάντα

τοῖσιν ἔην· καρπὸν δ' ἔφερε ζεῖδωρος ἄρουρα
αὐτομάτη πολλόν τε καὶ ἄφθονον· οἱ δ' ἐβελημοὶ

ἦσυχοι ἔργα νέμοντο σὺν ἐσθλοῖσιν πολέεσσι
ἀφνειοὶ μῆλοισι, φίλοι μακίρροισι θεοῖσιν.

αὐτὰρ ἐπειδὴ τοῦτο γένος κατὰ γαῖα κάλυψεν,
τοὶ μὲν δαίμονές εἰσι Διὸς μεγάλου διὰ βουλάς

ἐσθλοὶ, ἐπιχθύνιοι, φύλακες ἐνητῶν ἀνθρώπων·
οἷ ῥα φυλάσσουσίν τε δίκας καὶ σχέτλια ἔργα,

ἡέρα ἐσσύμενοι πάντη φοιτῶντες ἐπ' αἴαν,
πλουτοδόται· καὶ τοῦτο γέρας βασιλῆιον ἔσχον.

Δεύτερον αὖτε γένος πολὺ χειρότερον μετόπισθεν
 ἀργύρεον ποίησαν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες,
 χρυσέῳ οὔτε φυὴν ἐναλίγκιον οὔτε νόημα.
 ἀλλ' ἑκατὸν μὲν παῖς ἔτεα παρὰ μητέρι κενῆ
 ἐτρέφετ' ἀτάλλων, μέγα νήπιος, ᾧ ἐνὶ οἴκῳ 25
 ἀλλ' ὅτ' αἶρ' ἠβήσειε καὶ ἠβης μέτρον ἴκοιτο,
 παυρίδιον ζώεσκον ἐπὶ χρόνον, ἀλγέ' ἔχοντες
 ἀφραδίαῖς· ὕβριν γὰρ ἀτάσθαλον οὐκ ἐδύναντο
 ἀλλήλων ἀπέχειν, οὐδ' ἀθανάτους θεραπεύειν
 ἠθελον, οὐδ' ἔρδειν μακάρων ἱεροῖς ἐπὶ βωμοῖς, 30
 ἠέ θέμις ἀνθρώποισι κατ' ἠθεα. τοὺς μὲν ἔπειτα
 Ζεὺς Κρονίδης ἔκρυψε χολούμενος οὔνεκα τιμᾶς
 οὐκ ἐδίδουν μακάρεσσι θεοῖς οἱ Ὀλυμπον ἔχουσιν.
 αὐτὰρ ἐπεὶ καὶ τοῦτο γένος κατὰ γαῖα κάλυψε,
 τοὶ μὲν ἐπιχθόνιοι μάκαρες θνητοὶ καλέονται 35
 δεύτεροι, ἀλλ' ἔμπης τιμὴ καὶ τοῖσιν ὑπηρεῖ.

Ζεὺς δὲ πατὴρ τρίτον ἄλλο γένος μερόπων ἀνθρώπων
 χάλκειον ποίησ' οὐκ ἀργυρῶ οὐδὲν ὁμοῖον,
 ἐκ μελιῶν, δεινόν τε καὶ ὕβριμον· οἷσιν Ἄρηος
 ἔργ' ἔμελε στονούεντα καὶ ὕβριες· οὐδέ τι σίτον 40
 ἦσθιον, ἀλλ' ἀδάμαντος ἔχον κρατερόφρονα θυμὸν,
 ἄπλιστοι· μεγάλη δὲ βίη καὶ χεῖρες ἄαπτοι
 ἐξ ὤμων ἐπέφυκον ἐπὶ στιβαροῖσι μέλεσσιν.
 τοῖς δ' ἦν χάλκεια μὲν τεύχεα, χάλκαιοι δέ τε οἴκοι,
 χαλκῶ δ' εἰργάζοντο· μέλας δ' οὐκ ἔσκε σίδηρος. 45
 καὶ τοὶ μὲν χεῖρεσσι ὑπο σφετέρησι δαμέντες
 βῆσαν ἐς εὐρώεντα δάμον κρυεροῦ Ἀΐδαο
 νώνυμοι· θάνατος δὲ καὶ ἐκπάγλους περ εἶοντας
 εἶλε μέλας, λαμπρὸν δ' ἔλιπον φάος ἡλείοιο.

Αὐτὰρ ἐπεὶ καὶ τοῦτό γένος κατὰ γαῖα κάλυψεν, 50
 αὐτίς ἔτ' ἄλλο τέταρτον ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ
 Ζεὺς Κρονίδης ποίησε δικαιοτέρον καὶ ἄρειον,
 ἀνδρῶν ἠρώων θεῖον γένος, οἳ καλέονται
 ἡμίθεοι, προτέρη γενεὴ κατ' ἀπείρονα γαῖαν.
 καὶ τοὺς μὲν πόλεμός τε κακὸς καὶ φύλοπις αἰνὴ 55
 τοὺς μὲν ἐφ' ἑπταπύλῳ Θήβῃ, Καδμηίδι γαίῃ,
 ὄλεσε μαρναμένους μήλων ἔνεκ' Οἰδιπόδασ,
 τοὺς δὲ καὶ ἐν νήεσσιν ὑπὲρ μέγα λαῖτμα θαλάσσης
 ἐς Τροίην ἀγαγὼν Ἑλένης ἔνεκ' ἠϋκόμοιο
 ἔνθ' ἦτοι τοὺς μὲν θανάτου τέλος ἀμφεκάλυψε, 60
 τοῖς δὲ δίχ' ἀνθρώπων βίωτον καὶ ἦθε' ὑπάσσας
 Ζεὺς Κρονίδης κατένασσε πατὴρ ἐς πείρατα γαίης.
 καὶ τοὶ μὲν ναίουσιν ἀκηδέα θυμὸν ἔχοντες
 ἐν μακάρων νήσοισι παρ' Ὀκεανὸν βαθυδίνην,
 ὄλβιοι ἦρωες, τοῖσιν μεληδέα καρπὸν 65
 τρὶς ἔτεος θάλλοντα φέρει ζεῖδωρος ἄρουρα.

Μηκέτ' ἔπειτ' ὄφειλον ἐγὼ πέμπτοισι μετεῖναι
 ἀνδράσιν, ἀλλ' ἢ πρόσθε θανεῖν ἢ ἔπειτα γενέσθαι.
 νῦν γὰρ δὴ γένος ἐστὶ σιδήρεον· οὐδέ ποτ' ἤμαρ
 παύσσονται καμάτου καὶ οἰζύος, οὐδέ τι νύκτωρ 70
 φθειρόμενοι· χαλεπὰς δὲ θεοὶ δῶσουσι μερίμνας.
 ἀλλ' ἔμπης καὶ τοῖσι μεμίξεται ἐσθλὰ κακοῖσιν.
 Ζεὺς δ' ὀλέσει καὶ τοῦτο γένος μερούπων ἀνθρώπων
 εὐτ' ἂν γεινόμενοι πολιοκρόταφοι τελέθωσιν.
 οὐδὲ πατὴρ παίδεσσιν ὁμοίος οὐδέ τι παῖδες, 75
 οὐδὲ ξείνος ξεινοδόκῳ καὶ ἐταῖρος ἐταίρω,
 οὐδὲ κασίγνητος φίλος ἔσσεται ὡς τὸ πάρος περ.
 αἶψα δὲ γηράσκοντας ἀτιμήσουσι τοκῆας·

μέμψονται δ' ἄρα τοὺς χαλεποῖς βάζοντες ἔπεσσι
 σχέτλιοι, οὐδὲ θεῶν ὕπιν εἰδότες· οὐδέ κεν οἷ γε 80
 γηράντεσσι τοκεῦσιν ἀπὸ θρεπτήρια δοῖεν,
 χειροδίκαι· ἕτερος δ' ἐτέρου πόλιν ἐξάλαπάξει.
 οὐδέ τις εὐόρκου χάρις ἔσσεται οὐδὲ δικαίου
 οὔτ' ἀγαθοῦ, μᾶλλον δὲ κακῶν ῥεκτῆρα καὶ ὕβριν 85
 ἀνέρα τιμήσουσι· δίκη δ' ἐν χερσὶ, καὶ αἰδῶς
 οὐκ ἔσται· βλάψει δ' ὁ κακὸς τὸν ἀρείονα φῶτα
 μῦθοισι σκολιοῖς ἐνέπων, ἐπὶ δ' ὄρκον ὁμείται.
 ζῆλος δ' ἀνθρώποισιν οἴζυροῖσιν ἅπασιν
 δυσκέλαδος, κακόχαρτος, ὁμαρτήσει, στυγερῶπης.
 καὶ τότε δὴ πρὸς Ὀλυμπον ἀπὸ χθονὸς εὐρουοδείης 90
 λευκοῖσιν φάρεσσι καλυψαμένῳ χροῖα καλὸν
 ἀθανάτων μετὰ φῦλον ἴτον προλιπόντ' ἀνθρώπους
 Αἰδῶς καὶ Νέμεσις· τὰ δὲ λείψεται ἄλγεα λυγρὰ
 θνητοῖς ἀνθρώποισι, κακοῦ δ' οὐκ ἔσσεται ἀλκή.

[Works and Days, 106-201.]

II.

The invisible watchers for injustice on the earth.

ὦ βασιλεῖς, ὑμεῖς δὲ καταφράζεσθε καὶ αὐτοὶ
 τήνδ᾽ ἐκείνην· ἐγγὺς γὰρ ἐν ἀνθρώποισιν εἶντες
 ἀθάνατοι φράζονται ὅσοι σκολιῆσι δίκησιν
 ἀλλήλων τρίζουσι θεῶν ὕπιν οἷκ ἀλέγοντες.
 τρεῖς γὰρ μύριοι εἰσιν ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρη 5
 ἀθάνατοι Ζηνὸς φύλακες θνητῶν ἀνθρώπων·
 οἷ ῥα φυλάσσουσίν τε δίκας καὶ σχέτλια ἔργα,

ἡέρα ἐσσάμενοι πάντη φοιτῶντες ἐπ' αἶαν.
 ἢ δέ τε παρθένος ἐστὶ Δίκη, Διὸς ἐκγεγαυῖα,
 κυδνή τ' αἰδοίη τε θεοῖς οἱ Ὀλυμπον ἔχουσιν. 10
 καὶ ῥ' ὅποταν τίς μιν βλάβη σκολιῶς ὀνοτάζων,
 αὐτίκα παρ Διὶ πατρὶ καθεζομένη Κρονίωνι
 γηρύετ' ἀνθρώπων ἄδικον νόον, ὄφρ' ἀγοίσῃ
 δῆμος ἀτασθαλίας βασιλέων, οἳ λυγρὰ νοεῦντες
 ἄλλη παρκλίνωσι δίκας σκολιῶς ἐπέποντες. 15
 ταῦτα φυλασσόμενοι, βασιλεῖς, ἰθύνετε μύθους,
 δωροφάγοι, σκολιῶν δὲ δικῶν ἐπὶ πάγχυ λάθεσθε.
 Οἱ αὐτῷ κακὰ τευχαι ἀνὴρ ἄλλῳ κακὰ τεύχων,
 ἢ δὲ κακὴ βουλή τῷ βουλεύσαντι κακίστη.

[Works and Days, 248-264.]

III.

Winter.

Μῆνα δὲ Ληραιῶνα, κάκ' ἤματα, βούδορα πάντα,
 τοῦτον ἀλεύσθαι, καὶ πηγάδας, αἶ τ' ἐπὶ γαῖαν
 πνεύσαντος Βορέας δυσηλεγέες τελέθουσιν,
 ὅς τε διὰ Θρήκης ἵπποτρόφου εὐρέϊ πόντῳ
 ἐμπνεύσας ὥρινε· μέμυκε δὲ γαῖα καὶ ὕλη· 5
 πολλὰς δὲ δρῦς ὑψικόμους ἐλάτας τε παχείας
 οὔρεος ἐν βήσσης πιλνᾷ χθονὶ πουλυβοτείρῃ
 ἐμπίπτων, καὶ πᾶσα βοᾷ τότε νήριτος ὕλη.
 θῆρες δὲ φρίσσουσ', οὐράς δ' ὑπὸ μέζ' ἔθεντο,
 τῶν καὶ λάχνη δέρμα κατὰσκιον· ἀλλὰ νυ καὶ τῶν 10
 ψυχρὸς ἐὼν διάησι δασυστέρνων περ εὔντων.
 καὶ τε διὰ ῥινοῦ βοὸς ἔρχεται, οὐδέ μιν ἴσχει.

καί τε δι' αἴγα ἄησι τανύτριχα· πῶεα δ' οὔτι.
 οὔνεκ' ἐπηεταναὶ τρίχες αὐτῶν, οὐ διάησιν
 ἰς ἀνέμου Βορέου· τροχαλὸν δὲ γέροντα τίθησι. 15
 καὶ διὰ παρθενικῆς ἀπαλόχροος οὐ διάησιν,
 ἣ τε δόμων ἔντοσθε φίλη παρὰ μητέρι μίμνει,
 οὔπω ἔργ' εἰδυῖα πολυχρύσου Ἀφροδίτης·
 εὔτε λοεσσαμένη τέρενα χροά καὶ λίπ' ἐλαίω
 χρισαμένη νυχίη καταλέξεται ἔνδοθι οἴκου, 20
 ἥματι χειμερίω, ὅτ' ἀνόστεος ὄν πόδα τένδει,
 ἐν τ' ἀπύρῳ οἴκῳ καὶ ἴθεσι λευγαλέοισιν.

[Works and Days, 504-525.]

IV.

Marriage.

᾽Ωραῖος δὲ γυναῖκα τεὸν ποτὶ οἶκον ἄγεσθαι,
 μήτε τριηκόντων ἐτέων μάλα πόλλ' ἀπολείπων
 μήτ' ἐπιθεῖς μάλα πολλά· γάμος δέ τοι ὄριος οὔτος·
 ἣ δὲ γυνὴ τέτορ' ἠβώοι πέμπτω δὲ γαμοῖτο.
 παρθενικὴν δὲ γαμεῖν, ἵνα ἦθεα κεδνὰ διδάξῃς. 5
 τὴν δὲ μάλιστα γαμεῖν ἣτις σέθεν ἐγγύθι ναίει,
 πάντα μάλ' ἀμφὶς ἰδὼν, μὴ γείτοσι χάρματα γήμης.
 οὐ μὲν γάρ τι γυναικὸς ἀνὴρ λήϊζετ' ἄμεινον
 τῆς ἀγαθῆς, τῆς δ' αὔτε κακῆς οὐ βίγιον ἄλλο,
 δειπνολόχης· ἣ τ' ἀνδρα καὶ ἴφθιμόν περ ἔοντα 10
 εὔει ἄτερ δαλοῦ καὶ ἐν ὤμῳ γήραϊ θῆκεν.

[Works and Days, 695-705.]

V.

A calendar.

Ἦματα δ' ἐκ Διόθεν πεφυλαγμένους εὖ κατὰ μοίραν
 πεφραδέμεν δμώεσσι· τριηκάδα μηνὸς ἀρίστη
 ἔργα τ' ἐποπτεύειν ἢ δ' ἄρμαλιν δατέασθαι.
 Αἶδε γὰρ ἡμέραι εἰσὶ Διὸς πάρα μητιόντος,
 εὖτ' ἂν ἀληθείην λαοὶ κρίνοντες ἄγωσιν. 5
 πρῶτον ἔνη τετράς τε καὶ ἐβδόμη, ἱερὸν ἡμαρ·
 τῇ γὰρ Ἀπόλλωνα χρυσάορα γείνατο Λητώ·
 ὄγδοάτη τ' ἐνάτη τε δύω γε μὲν ἡματα μηνὸς
 ἔξοχ' ἀεξομένοιο βροτήσια ἔργα πένεσθαι.
 ἐνδεκάτη τε δυωδεκάτη τ', ἄμφω γε μὲν ἐσθλαι, 10
 ἡμὲν οἷς πείκειν, ἢ δ' εὐφρονα καρπὸν ἀμᾶσθαι·
 ἢ δὲ δυωδεκάτη τῆς ἐνδεκάτης μέγ' ἀμείνων.
 τῇ γάρ τοι νεῖ νήματ' ἀερσιπότητος ἀράχνης
 ἡματος ἐκ πλείου, ὅτε τ' ἕδρις σωρὸν ἀμᾶται.
 τῇ δ' ἰστὸν στήσαιο γυνή, προβάλοιτό τε ἔργον. 15
 μηνὸς δ' ἰσταμένου τρισκαιδεκάτην ἀλέασθαι
 σπέρματος ἄρξασθαι· φυτὰ δ' ἐνθρέψασθαι ἀρίστη.
 ἔκτη δ' ἢ μέσση μῦλ' ἀσύμφορός ἐστι φυτοῖσιν,
 ἀνδρογόνος δ' ἀγαθή· κούρη δ' οὐ σύμφορός ἐστιν,
 οὔτε γενέσθαι πρῶτ' οὔτ' ἄρ γάμου ἀντιβολῆσαι. 20
 οὐδὲ μὲν ἢ πρώτη ἔκτη κούρησι γενέσθαι
 ἄρμενος, ἀλλ' ἐρίφους τάμνειν καὶ πῶεα μῆλων,
 σηκόν τ' ἀμφιβαλεῖν ποιμνήιον, ἢπιον ἡμαρ·
 ἐσθλή δ' ἀνδρογόνος· φιλέει δέ τε κέρτομα βάξειν,
 ψεύδεά θ' αἰμυλίους τε λόγους κρυφίους τ' ὀαρισμούς. 25

μηνὸς δ' ὄγδοάτῃ κάπρον καὶ βοῦν ἐρίμυκον
 ταμνέμεν, οὐρῆης δὲ δυωδεκάτῃ ταλαεργούς.
 εἰκίδι δ' ἐν μεγάλῃ, πλέφῃ ἥματι, ἴστορα φῶτα
 γείνασθαι· μάλα γάρ τε νόον πεπυκασμένος ἐστίν.
 ἐσθλή δ' ἀνδρογόνος δεκάτῃ, κούρησι δὲ τετράς 30
 μέσση. τῇ δέ τε μῆλα καὶ εἰλίποδας ἔλικας βοῦς
 καὶ κύνα καρχαρόδοντα καὶ οὐρῆας ταλαεργούς
 πρηῦνευ ἐπὶ χεῖρα τιθείς. πεφύλαξο δὲ θυμῷ
 ἄλγεα θυμοβορεῖν· μάλα τοι τετελεσμένον ἦμαρ.
 ἐν δὲ τετάρτῃ μηνὸς ἄγεσθ' εἰς οἶκον ἄκοιτιν, 35
 οἰωνοὺς κρίνας οἱ ἐπ' ἔργματι τούτῳ ἄριστοι·
 πέμπτας δ' ἐξαλέασθαι, ἐπεὶ χαλεπαί τε καὶ αἰναί.
 ἐν πέμπτῃ γάρ φασιν Ἐρινύας ἀμφιπολεύειν
 Ὀρκον τινύμενον, τὸν Ἔρις τέκε πῆμ' ἐπιόρκους.
 μέσση δ' ἐβδομάτῃ Δημήτερος ἱερὸν ἀκτῆν 40
 εἶ μάλ' ὑπιπτεύοντα εὐτροχάλω ἐν ἀλωῇ
 βάλλειν· ὑλοτόμον τε ταμεῖν θαλαμήϊα δοῦρα,
 νηϊά τε ξύλα πολλὰ, τά τ' ἄρμενα νηυσὶ πέλονται.
 τετράδι δ' ἄρχεσθαι νῆας πῆγνυσθαι ἀραιάς.
 εἰνὰς δ' ἢ μέσση ἐπὶ δεῖελα λώιον ἦμαρ. 45
 πρωτίστη δ' εἰνὰς παναπήμων ἀνθρώποισιν·
 ἐσθλή μὲν γάρ θ' ἦδε φυτευέμεν ἠδὲ γενέσθαι
 ἀνέρι τ' ἠδὲ γυναικί· καὶ οὔποτε πάγκακον ἦμαρ.
 παῦροι δ' αὐτε ἴσασι τρισεινάδα μηνὸς ἀρίστην
 ἄρξασθαί τε πίθου, καὶ ἐπὶ ζυγὸν ἀχένα θείναι 50
 βουσὶ καὶ ἡμιόνοισι καὶ ἵπποις ὠκυπόδεσσι.
 νῆα πολυκλήϊδα θοῖν εἰς οἴνοπα πάντων
 εἰρύμεναι· παῦροι δὲ τ' ἀληθέε κικλήσκουσι.
 τετράδι δ' οἶγε πίθον· πεοὶ πάντων ἱερὸν ἦμαρ

μέσση· παῦροι δ' αὔτε μετ' εἰκάδα μηνὸς ἀρίστην, 55
 ἡοῦς γεινομένης· ἐπὶ δείελα δ' ἔστι χερσίω.
 αἶδε μὲν ἡμέραι εἰσὶν ἐπιχθονίοις μέγ' ὄνειαρ.
 αἱ δ' ἄλλαι μετάδουποι, ἀκήριοι, οὐ τι φέρουσαι.
 ἄλλος δ' ἀλλοίην αἰνεῖ, παῦροι δέ τ' ἴσασιν.
 ἄλλοτε μητρυιὴ πέλει ἡμέρη ἄλλοτε μήτηρ· 60
 τῶν εὐδαίμων τε καὶ ὄλβιος ὅς τᾶδε πάντα
 εἰδὼς ἐργάζηται ἀνάτιος ἀθανάτοισιν,
 ὄρνιθας κρίνων καὶ ὑπερβασίας ἀλεείνων.

[Works and Days, 765-828.]

VI.

Zeus and Prometheus.

Καὶ γὰρ ὅτ' ἐκρίνοντο θεοὶ θνητοὶ τ' ἀνθρωποὶ
 Μηκῶνῃ, τότε ἔπειτα μέγαν βοῦν πρόφρονι θυμῷ
 δασσάμενος προὔθηκε, Διὸς νόον ἐξαπαφίσκων.
 τοῖς μὲν γὰρ σάρκας τε καὶ ἔγκατα πίονα δημῷ
 ἐν ῥινῷ κατέθηκε, καλύψας γαστρὶ βοεῖη, 5
 τῷ δ' αὐτ' ὀστέα λευκὰ βοὸς δολίῃ ἐπὶ τέχνῃ
 εὐθετίσας κατέθηκε, καλίψας ἀργέτι δημῷ.
 δὴ τότε μιν προσέειπε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
 Ἰαπετιονίδη, πάντῳ ἀριδείκετ' ἀνάκτων,
 ὦ πέπον, ὡς ἑτεροζήλως διεδάσσαι μοῖρας. 10
 ὧς φάτο κερτομέων Ζεὺς ἄφθιτα μῆδεα εἰδῶς·
 τὸν δ' αὔτε προσέειπε Προμηθεὺς ἀγκυλομήτης,
 ἦκ' ἐπιμειδήσας, δολίης δ' οὐ λήθετο τέχνης·
 Ζεῦ κύδιστε, μέγιστε θεῶν αἰεγενετῶν,
 τῶνδ' ἔλευ ὀπποτέρην σε ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἀνώγει. 15

Φῆ ῥα δολεφρονέων· Ζεὺς δ' ἄφθιτα μῆδεα εἰδῶς
 γυνῶ ῥ' οὐδ' ἠγνοήσῃσιν δούλον· κακὰ δ' ὄσσετο θυμῷ
 θνητοῖς ἀνθρώποισι, τὰ καὶ τελέεσθαι ἔμελλε.
 χερσὶ δ' ὃ γ' ἀμφοτέρησιν ἀνείλετο λευκὸν ἄλειφα.
 χῶσατο δὲ φρένας ἀμφὶ, χόλος δέ μιν ἴκετο θυμὸν, 20
 ὡς ἴδεν ὅστέα λευκὰ βοῶς δολίῃ ἐπὶ τέχνῃ.
 ἐκ τοῦ δ' ἀθανάτοισιν ἐπὶ χθονὶ φῦλ' ἀνθρώπων
 καίουσ' ὅστέα λευκὰ θυγόντων ἐπὶ βωμῶν.
 τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 Ἰαπετιοῖσιν, πάντων πέρι μῆδεα εἰδῶς, 25
 ᾧ πέπον, οὐκ ἄρα πῶ δολίης ἐπελήθεο τέχνης.
 Ὡς φάτο χωόμενος Ζεὺς ἄφθιτα μῆδεα εἰδῶς.
 ἐκ τούτου δὴ ἔπειτα, δόλου μεμνημένος αἰεὶ,
 οὐκ ἐδίδου μελέοισι πυρὸς μένος ἀκαμάτοιο
 θνητοῖς ἀνθρώποις, οἳ ἐπὶ χθονὶ ναιετάουσιν. 30
 ἀλλὰ μιν ἐξαπάτησεν εὔς παῖς Ἰαπετοῖο,
 ἐλέψας ἀκαμάτοιο πυρὸς τηλέσκοπον αὐγὴν
 ἐν κοίλῳ νάρθηκι· δάκεν δ' ἄρα νειόθι θυμὸν
 Ζῆν' ὑψιβρεμέτην, ἐχόλωσε δέ μιν φίλον ἦτορ,
 ὡς ἴδεν ἀνθρώποισι πυρὸς τηλέσκοπον αὐγὴν. 35
 αὐτίκα δ' ἀντὶ πυρὸς τεύξεν κακὸν ἀνθρώποισι.
 γαίης γὰρ σύμπλασσε περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις
 παρθένῳ αἰδοίῃ ἴκελον Κρονίδεω διὰ βουλάς.
 ζῶσε δὲ καὶ κόσμησε θεὸς γλαυκῶπις Ἀθήνη
 ἀργυφῆ ἔσθῃτι· κατακρήθην δὲ καλύπτρην 40
 καὶ κλέην κείρασι κατέσχευε. θαῖμα ἰδέσθαι
 ἀμφὶ δὲ οἳ στεφάνην χρυσέην κεφαλῆφιν ἔθηκε,
 τὴν αὐτὸς ποίησε περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις,
 ἀσκήσας παλάμησι, χαριζόμενος Διὶ πατρί.

τῆ δ' ἐνὶ δαΐδαλα πολλὰ τετεύχαστο, θαῦμα ἰδέσθαι. 45
 κνώδαλ', ὅσ' ἠπειρος πολλὰ τρέφει ἠδὲ ράλασσα,
 τῶν ὅ γε πόλλ' ἐνέθηκε, χάρις δ' ἀπελάμπητο πολλή,
 θαυμασίη, ζωοῖσιν εἰκότα φωνήεσσιν.

Αὐτὰρ ἐπειδὴ τεύξε καλὸν κακὸν ἀντ' ἀγαθοῖο,
 ἐξάγαγ' ἔνθαπερ ἄλλοι ἔσαν θεοὶ ἠδ' ἄνθρωποι 50
 κόσμῳ ἀγαλλομένην γλανκώπιδος ὀβριμοπάτρης.
 θαῦμα δ' ἔχ' ἀθανάτους τε θεοὶς θνητούς τ' ἀνθρώπους.
 ὡς εἶδον δόλον αἰπὺν, ἀμήχανον ἀνθρώποισιν.

Ἐκ τῆς γὰρ γένος ἐστὶ γυναικῶν θηλυτεράων.
 πῆμα μέγ' αἰ θνητοῖσι μετ' ἀνδράσι ναιετάουσιν, 55
 οὐλομένης πενίης οὐ σύμφοροι, ἀλλὰ κόροιο.
 ὡς δ' ὀπότ' ἐν σίμβλοισι κατηρεφέεσσι μέλισσαι
 κηφῆνας βόσκωσι, κακῶν ξυνήονας ἔργων,
 αἰ μὲν τε πρόπαν ἡμαρ ἐς ἥλιον καταδύντα
 ἡμάτιαι σπεύδουσι, τιθεῖσί τε κηρία λευκά, 60
 οἱ δ' ἔντοσθε μένοντες ἐπηρεφέας κατὰ σίμβλους
 ἀλλότριον κάματον σφετέρην ἐς γαστέρ' ἀμῶνται,
 ὧς δ' αὐτως ἄνδρεσσι κακὸν θνητοῖσι γυναικας
 Ζεὺς ὑψιβρεμέτης θῆκε, ξυνήονας ἔργων
 ἀργαλέων. ἕτερον δὲ πόρεν κακὸν ἀντ' ἀγαθοῖο· 65
 ὅς κε γάμον φεύγων καὶ μέρμερα ἔργα γυναικῶν
 μὴ γῆμαι ἐθέλη, ὄλοον δ' ἐπὶ γῆρας ἵκηται,
 χήτει γηροκόμοιο, ὃ δ' οὐ βιότου ἐπιδευής
 ζῶει, ἀποφθιμένου δὲ διὰ κτῆσιν δατέονται
 χηρωσταί. φῆ δ' αὖτε γάμου μετὰ μοῖρα γένηται, 70
 κεδνὴν δ' ἔσχευ ἀκοιτιν, ἀρηρυῖαν παραίθεσσι,
 τῷ δὲ δι' αἰῶνος κακὸν ἐσθλῷ ἀντιφερίζει
 ἐμμενές· ὅς δέ κε τέτμη ἀταρτηροῖο γενέθλης,

ζῶει ἐνὶ στήθεσσιν ἔχων ἰλίαστον ἀνίην
 θυμῷ καὶ κραδίῃ, καὶ ἀνήκεστον κακὸν ἔστιν. 75
 Ὡς οὐκ ἔστι Διὸς κλέψαι νόον οὐδὲ παρελθεῖν.
 οὐδὲ γὰρ Ἰαπετιονίδης ἀκάκητα Προμηθεὺς
 τοιοῦ γ' ὑπεξήλυξε βαρὺν χόλον, ἀλλ' ὑπ' ἀνάγκης
 καὶ πολυΐδριν ἔοντα μέγας κατὰ δεσμὸς ἔρυκεν.

[Theogony, 535-617.]

VII.

Typhoeus.

Αὐτὰρ ἐπεὶ Τιτῆνας ἀπ' οὐρανοῦ ἐξέλασε Ζεὺς,
 ὀπλότατον τέκε παῖδα Τυφῳέα Γαῖα πέλωρῃ
 Ταρτάρου ἐν φιλότῃ διὰ χρυσέην Ἀφροδίτην.
 οὐ χεῖρες μὲν ἄαπτοι ἐπ' ἰσχυῖ ἔργματ' ἔχουσαι
 καὶ πόδες ἀκάματοι κρατεροῦ θεοῦ· ἐκ δέ οἱ ὤμων 5
 ἦν ἑκατὸν κεφαλὰὶ ὄφιος, δεινοῖο δράκοντος,
 γλώσσησι δυοφερῆσι λελιχμότες, ἐκ δέ οἱ ὕσσω
 θεσπεσίης κεφαλῆσιν ὑπ' ὑφρύσι πῦρ ἀμάρυσσε,
 πασιέων δ' ἐκ κεφαλέων πῦρ καίετο δερκομένοιο,
 φωναὶ δ' ἐν πάσῃσιν ἔσαν δεινῆς κεφαλῆσι 10
 παντοίην ὕπ' ἰεῖσαι, ἀθέσφατον· ἄλλοτε μὲν γὰρ
 φ' ἔγγυθ' ὥστε λεῶσι στυμμένοι, ἄλλοτε δ' αὐτε
 ταύρου ἐριβρύχεω, μένος ἀσχέτου ὕσσαν, ἀγαύρου,
 ἄλλοτε δ' αὐτε λέοντος ἀναιδέα θυμὸν ἔχοντος,
 ἄλλοτε δ' αὐ σκυλάκεσσιν ἐοικότα, θαύματ' ἀκούσαι, 15
 ἄλλοτε δ' αὐ ροίζασχ', ὑπὸ δ' ἤχεεν οὔρεα μακρά.

καί νύ κεν ἔπλετο ἔργον ἀμήχανον ἤματι κείνῳ,
 καί κεν ὄ γε θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισιν ἄναξεν,
 εἰ μὴ ἄρ' ὄξυ νόησε πατήρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.
 σκληρὸν δ' ἐβρόντησε καὶ ὄβριμον, ἀμφὶ δὲ γαῖα 20
 σμερδαλέον κονάβησε καὶ οὐρανὸς εὐρύς ὑπερθεν,
 πόντος τ' Ὀκεανοῦ τε ῥοαὶ καὶ Τάρταρα γαίης.
 ποσσὶ δ' ὑπ' ἀθανάτοισι μέγας πελεμίζετ' Ὀλυμπος
 ὄρνυμένοιο ἄνακτος· ἐπεστενάχιζε δὲ γαῖα.
 καῦμα δ' ὑπ' ἀμφοτέρων κάτεχεν ἰοειδέα πόντον, 25
 βροντῆς τε στεροπῆς τε, πυρός τ' ἀπὸ τοῖο πελώρου,
 πρηστήρων ἀνέμων τε κεραυνοῦ τε φλεγέθοντος.
 ἔξεε δὲ χθῶν πᾶσα καὶ οὐρανὸς ἠδὲ θάλασσα·
 θῦε δ' ἄρ' ἀμφ' ἀκτὰς περὶ τ' ἀμφὶ τε κύματα μακρὰ
 ῥιπῆ ὑπ' ἀθανάτων, ἔνοσις δ' ἄσβεστος ὀρώρει. 30
 τρέσῃσι Λιθῆς ἐνέροιαι καταφθιμένοισιν ἰνάσσων,
 Τιτηνῆς θ' ὑποταρτάριοι, Κρόνον ἀμφὶς εὔντες,
 ἀσβέστου κελάδοιο καὶ αἰνῆς δηιοτήτος.
 Ζεὺς δ' ἐπεὶ οὖν κόρθυνεν ἐὸν μένος, εἴλετο δ' ὄπλα,
 βροντῆν τε στεροπῆν τε καὶ αἰθαλόεντα κεραυνὸν, 35
 πληξεν ἀπ' Οὐλύμποιο ἐπάλμενος· ἀμφὶ δὲ πάσας
 ἔπρεσε θεσπέσιας κεφαλὰς δεινοῖο πελώρου.
 αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ μιν δάμασε πληγῆσιν ἰμάσσας,
 ἤριπε γυιωθεῖς, στενάχιζε δὲ γαῖα πελώρη·
 φλόξ δὲ κεραυνωθέντος ἀπέσσυτο τοῖο ἄνακτος 40
 οὔρεος ἐν βήσσησιν αἰδνῆς, παιπαλοέσσης,
 πληγέντος· πολλὴ δὲ πελώρη καίετο γαῖα
 ἀτμῇ θεσπεσίῃ, καὶ ἐτήκετο κασσίτερος ὡς
 τέχνη ὑπ' αἰζήων ὑπὸ τ' εὐτρήτου χοάνοιο
 θαλφθεῖς, ἠὲ σίδηρος, ὅπερ κρατερώτατός ἐστιν, 45

οὔρεος ἐν βήσσησι δαμαζόμενος πυρὶ κηλέῳ
 τήκεται ἐν χθονὶ δίῃ ὑφ' Ἑφαιστου παλάμησι.
 ὧς ἄρα τήκετο γαῖα σέλα πυρὸς αἰθομένοιο.
 ῥῖψε δέ μιν θυμῷ ἀκαχῶν ἐς Τάρταρον εὐρύν.

[Theogony, 820-868.]

HOMERIC HYMNS.

I.

The blind poet at the Delian festival.

Ἄλλ' ἄγεθ', ἰλήκοι μὲν Ἀπόλλων Ἀρτέμιδι ξὺν,
χαίρετε δ' ὑμεῖς πᾶσαι· ἐμεῖο δὲ καὶ μετόπισθεν
μνήσασθ', ὅππότε κέν τις ἐπιχθονίων ἀνθρώπων
ἐνθάδ' ἀνείρηται ξεῖνος ταλαπείριος ἐλθών·
ὦ κοῦραι, τίς δ' ὕμνιν ἀνὴρ ἤδιστος αἰοιδῶν 5
ἐνθάδε πωλεῖται, καὶ τέω τέρπεσθε μάλιστα ;
ὑμεῖς δ' εὖ μάλα πᾶσαι ὑποκρίνασθ' εὐφήμως·
τυφλὸς ἀνὴρ, οἰκεί δὲ Χίω ἔνι παιπαλοέσση·
τοῦ πᾶσαι μετόπισθεν ἀριστεύουσιν αἰοδαί.
ἡμεῖς δ' ὑμέτερον κλέος οἴσομεν, ὅσσον ἐπ' αἶαν 10
ἀνθρώπων στρεφόμεσθα πόλεις εὐναιεταώσας·
οἱ δ' ἐπὶ δὴ πείσονται, ἐπεὶ καὶ ἐτήτυμόν ἐστιν.

[Apollo, 165-176.]

II.

The invention of the lyre.

Ὡς ἄρ' ἔφη· καὶ χερσὶν ἅμ' ἀμφοτέρησιν αἰείρας,
ἄψ' εἴσω κίε δῶμα, φέρων ἐρατεινὸν ἄθυρμα.
ἔνθ' ἀναμηλώσας γλυφάνω πολιοῖο σιδήρου,

αἰῶν' ἐξετόρησεν ὄρεσκόοιο χελώνης.
 ὡς δ' ὀπότ' ὠκὺ νόημα διὰ στέρνοιο περήσει 5
 ἀνέρος, ὅντε θαμειαὶ ἐπιστροφῶσι μέριμναι,
 [ἦ ὅτε δινηθῶσιν ἀπ' ὀφθαλμῶν ἀμαρυγαί,]
 ὧς ἄμ' ἔπος τε καὶ ἔργον ἐμήδετο κύδιμος Ἑρμῆς.
 πῆξε δ' ἄρ' ἐν μέτροισι ταμῶν δόνακας καλάμοιο,
 πειρήνας διὰ νῶτα λιθορρίνοιο χελώνης· 10
 ἀμφὶ δὲ δέρμα τάνυσσε βοὸς πραπίδεσσιν ἐῆσιν,
 καὶ πήχεις ἐνέθηκ', ἐπὶ δὲ ζυγὸν ἤραρεν ἀμφοῖν·
 ἐπταὶ δὲ συμφώνους οἴων ἐτανύσσατο χορδάς.

Αὐτὰρ ἐπειδὴ τεύξε φέρων ἐρατεινὸν ἄθυρμα,
 πλήκτρῳ ἐπειρήτιζε κατὰ μέρος· ἦ δ' ὑπὸ χειρὸς 15
 σμερδαλέον κονάβησε· θεὸς δ' ὑπὸ καλὸν ἔειδεν,
 ἐξ αὐτοσχεδῆς πειρώμενος—ἦ ὅτε κοῦροι
 ἰζηταὶ θαλίησι παραιβόλοια κερτομίουσιν—
 ἀμφὶ Δία Κρονίδην καὶ Μαιίδα καλλιπέδιλον,
 ὡς πάρος ὠρίζεσκον ἑταιρείῃ φιλότῃτι, 20
 ἦν τ' αὐτοῦ γενεὴν ὄνομακλυτὸν ἐξονομίζων·
 ἀμφιπόλους τ' ἐγέραιρε καὶ ἀγλαὰ δώματα Νύμφης,
 καὶ τρίποδας κατὰ οἶκον, ἐπηετανούς τε λέβητας.
 καὶ τὰ μὲν οὖν ἦειδε, τὰ δὲ φρεσὶν ἄλλα μενοίνα.

[Hermes, 39-62.]

III.

The ox-stealer.

Τὸν δ' ὡς οὖν ἐνόησε Διὸς καὶ Μαιάδος υἱὸς
 χωόμενον περὶ βουσὶν ἐκηβόλον Ἀπόλλωνα,
 σπάργαν' ἕσω κατέδυσε θυήεντ'· ἦ ὅτε πολλήν

πρέμνων ἀνθρακῆν οὔλη σποδὸς ἀμφικαλύπτει,
ὧς Ἑρμῆς Ἑκάεργον ἰδὼν ἀλέειεν ἑαυτόν. 5

ἐν δ' ὀλίγω συνέλασσε κήρη χεῖράς τε πόδας τε,
φή ῥα νεόλλουτος, προκαλούμενος ἥδυμον ὕπνον,
ἐγρήσσων ἑτεόν γε· χέλυν δ' ὑπὸ μασχάλη εἶχε.
γῶ δ' οὐδ' ἠγνοίησε Διὸς καὶ Λητοῦς υἱὸς
νύμφην τ' οὐρείην περικαλλέα καὶ φίλον υἷον, 10
παῖδ' ὀλίγων, δουλῆς εἰλυμένον ἐντροπήησι.

παπτήνας δ' ἄρα πάντα μυχὸν μέγαλοιο δόμοιο
τρῆϊς ἀδύτους ἀνέωγε λαβὼν κληῖδα φαεινῆν,
νέκταρος ἐμπλείους ἠδ' ἀμβροσίης ἐρατεινῆς·
πολλὸς δὲ χρυσὸς τε καὶ ἄργυρος ἔνδον ἔκειτο, 15
πολλὰ δὲ φοινικίοντα καὶ ἄργυφα εἶματα νύμφης,
οἷα θεῶν μακάρων ἱεροὶ δόμοι ἐντὸς ἔχουσιν·
ἐνθ' ἐπεὶ ἐξερέεινε μυχοὺς μέγαλοιο δόμοιο
Λητοῖδης, μύθοισι προσηύδα κύδιμον Ἑρμῆν·

ᾧ παῖ, ὅς ἐν Λίκνω κατάκειαι, μῆνυέ μοι βοῦς 20
θῆπτον· ἐπεὶ τάχα νῶϊ διοισόμεθ' οὐ κατὰ κόσμον.
ρίψω γάρ σε λαβὼν ἐς Τάρταρον ἠερόεντα,
εἰς ζύφον αἰνόμορον καὶ ἀμήχανον· οὐδέ σε μήτηρ
ἐς φάος οὐδὲ πατήρ ἀναλύσεται, ἀλλ' ὑπὸ γαίῃ
ἐρρήσεις ὄλοοῖσιν ἐν ἀνδράσιν ἡγεμονεύων. 25

Τὸν δ' Ἑρμῆς μύθοισιν ἀμείβετο κερδαλέοισι·
Λητοῖδῃ, τίνα τοῦτον ἀπηνέα μῦθον ἔειπας;
ἦ βοῦς ἀγραύλους διζήμενος ἐνθάδ' ἰκάνεις;
οὐκ ἴδον, οὐ πυθόμην, οὐκ ἄλλου μῦθον ἄκουσα·
οὐκ ἂν μηνύσαιμ', οὐκ ἂν μήνυτρον ἀροίμην· 30
οὔτι βοῶν ἐλατῆρι, κραταιῷ φωτὶ, ἔοικα.
οὐκ ἐμὸν ἔργον τοῦτο, πάρος δέ μοι ἄλλα μέμηλεν·

ὕπνος ἔμοιγε μέμηλε καὶ ἡμετέρης γάλα μητρὸς,
 σπάργανά τ' ἀμφ' ὅμοισιν ἔχειν καὶ θερμὰ λοετρά.
 μὴ τις τοῦτο πύθοιτο, πόθεν τόδε νέικος ἐτύχθη· 35
 καί κεν δὴ μέγα θαῦμα μετ' ἀθανάτοισι γένοιτο,
 παῖδα νέον γεγαῶτα διὰ προθύροιο περήσσαι
 βουσὶν ἐπ' ἀγραύλοισι· τὸ δ' ἀπρεπέως ἀγορεύεις.
 χθὲς γενόμεν. ἀπαλοὶ δὲ πόδες. τρηχεῖα δ' ὑπὸ χθῶν.
 εἰ δὲ θέλεις, πατρὸς κεφαλὴν μέγαν ὄρκον ὁμοῦμαι· 40
 μὴ μὲν ἐγὼ μήτ' αὐτὸς ὑπίσχομαι αἴτιος εἶναι,
 μήτε τιν' ἄλλον ὄπωπα βοῶν κλοπὸν ὑμετεράων,
 αἴτινες αἱ βόες εἰσὶ· τὸ δὲ κλέος οἶον ἀκούω.
 ὦς ἄρ' ἔφη καὶ πυκνὸν ἀπὸ βλεφάρων ἀμαρύσσων
 ὀφρῶς ριπτάξεσκεν, ὀρώμενος ἔνθα καὶ ἔνθα, 45
 μάκρ' ἀποσυρίζων, ἄλιον τὸν μῦθον ὑποσχών.

[Hermes, 235-281.]

IV.

Demeter at Eleusis.

Ἐξέτο δ' ἐγγὺς ὁδοῖο φίλον τετιημένη ἦτορ,
 Παρθενίῳ φρέατι, ὅθεν ὑδρεύοντο πολῖται,
 ἐν σκιῇ, αὐτὰρ ὑπερθε πεφύκει θάμνος ἐλαίης,
 γρηῖ παλαιγενεῖ ἐναλίγκιος, ἥ τε τόκοιο 5
 εἶργηται δῶρων τε φιλοστεφάνου Ἀφροδίτης,
 οἰαί τε τροφοὶ εἰσὶ θεμιστοπόλων βασιλῆων
 παίδων καὶ ταμίαι κατὰ δῶματα ἠχήμενα,
 τὴν δὲ ἴδον Κελεοῖο Ἐλευσινίδαο θύγατραι,
 ἐρχόμεναι μεθ' ἕδωρ εἰήρυτον, ὄφρα φέροιεν

κάλπισι χαλκείησι φίλα πρὸς δώματα πατρὸς, 10
 τέσσαρες, ὥστε θεαί, κουρήϊον ἄνθος ἔχουσαι,
 Καλλιδίκη καὶ Κλεισιδίκη Δημῷ τ' ἐρόεσσα
 Καλλιθύη θ', ἣ τῶν προγεγεστάτη ἦεν ἀπασῶν
 οὐδ' ἔγνω· χαλεποὶ δὲ θεοὶ θνητοῖσιν ὀραῖσθαι.
 ἀγχοῦ δ' ἰστάμεναι ἔπεα πτερόεντα προσηύδων 15

Τίς πόθεν ἐσσι γρηῦ παλαιγενέων ἀνθρώπων;
 τίπτε δὲ νόσφι πόλῃος ἀπέστιχες, οὐδὲ δόμοισι
 πλινᾷ; ἔνθα γυναῖκες ἀνὰ μέγαρα σκιδόντα
 τηλίκαι, ὡς σύ περ ᾧδε, καὶ ὀπλότεραι γεγάασιν,
 αἶ κέ σε φίλωνται ἡμὲν ἔπει ἠδὲ καὶ ἔργω. 20

ὦς ἔφαν· ἣ δ' ἐπέεσσιν ἀμείβετο πότνια θεῶων·
 τέκνα φίλ', αἴτινες ἐστὲ γυναικῶν θηλυτεράων,
 χαίρετ'· ἐγὼ δ' ὑμῖν μυθήσομαι· οὐ τοι αἰεὶ κἄν
 ὑμῖν εἰρομένησιν ἀληθέα μυθήσασθαι.

Δῶς μὲν ἐμοί γ' ὄνομ' ἐστί· τὸ γὰρ θέτο πότνια μήτηρ. 25
 νῦν αὖτε Κρήτηβεν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης
 ἦλυθον οὐκ ἐθέλουσα, βίῃ δ' ἀέκουσαν ἀνάγκη
 ἄνδρες ληιστῆρες ἀπήγαγον. οἱ μὲν ἔπειτα
 νῆϊ βοῇ Θορικόνδε κατέσχεθον, ἔνθα γυναῖκες
 ἠπείρου ἐπέβησιαν ἀολλέες, ἠδὲ καὶ αὐτοί· 30

δεῖπνον δ' ἠρτύνοντο πιρὰ πρυμνήσια νηὸς·
 ἀλλ' ἐμοὶ οὐ δόρποιο μελίφρονος ἦρατο θυμός·
 λάθρη δ' ὀρμηθεῖσα δι' ἠπείροιο μελαίνης,
 φεῦγον ὑπερφιάλους σημάτωντορας, ὄφρα κε μὴ με
 ἀπριάτην περάσαντες ἐμῆς ἀποναίαιτο τιμῆς. 35
 οὕτω δεῦρ' ἰκόμην ἀλαλημένη, οὐδέ τι οἶδα,
 ἥτις δὴ γαί' ἐστί, καὶ οἵτινες ἐγγεγάασιν.
 ἀλλ' ὑμῖν μὲν πάντες Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες

δοῖεν κουριδίους ἄνδρας, καὶ τέκνα τεκέσθαι,
 ὡς ἐθέλουσι τοκῆες· ἐμέ δ' αὐτ' οἰκτεῖρατε, κοῦραι, 40
 προφρονέως, φίλα τέκνα, τέως πρὸς δῶμαθ' ἴκωμαι
 ἀνέρος ἠδὲ γυναικὸς, ἵνα σφίσιιν ἐργάζωμαι
 πρόφρων, οἷα γυναικὸς ἀφήλικος ἔργα τέτυκται.
 καὶ κεν παῖδα νεογνὸν ἐν ἀγκοῖνησιν ἔχουσα
 καλὰ τιθηνοίμην, καὶ δῶματα τηρήσαιμι, 45
 καὶ κε λῆχος στορέσαιμι μυχῶ θαλάμων εὐπήκτων
 δεσπόσσονον, καὶ κ' ἔργα διδασκῆσαιμι γυναικας.
 Φῆ ῥα θεά· τὴν δ' αὐτίκ' ἀμείβετο παρθένος ἀδμῆς,
 Καλλιδικῆ, Κελεοῖο θυγατρῶν εἶδος ἀρίστη·
 Μαῖα, θεῶν μὲν δῶρα καὶ ἀχρύνενοι περ ἀνάγκη 50
 τέτλαμεν ἄνθρωποι· δὴ γὰρ πολὺ φέρτεροί εἰσιν.
 ταῦτα δέ τοι σαφέως ὑποθήσομαι, ἠδ' ὀνομήνω
 ἀνέρας, οἷσιν ἔπεστι μέγα κράτος ἐνθάδε τιμῆς,
 δήμου τε προὔχουσιν, ἰδὲ κρήδεμνα πόληος
 εἰρύαται βουλήσιν καὶ ἰθείησι δίκησιν· 55
 ἡμὲν Τριπτολέμου πυκιμήδεος ἠδὲ Διόκλου
 ἠδὲ Πολυδαίμων καὶ ἀμίμωνος Εὐμόλοιο
 καὶ Δολίχου καὶ πατρὸς ἀγήνορος ἡμετέροιο.
 τῶν πάντων ἄλοχοι κατὰ δῶματα πορσαίνουσιν·
 τάων οὐκ ἄν τις σε κατὰ πρῶτιστον ὀπωπῆν 60
 εἶδος ἀτιμήσασα δόμων ἀπονοσφίσσειεν,
 ἀλλὰ σε δέξονται· δὴ γὰρ θεοεϊκελὸς ἔσσι.
 εἰ δὲ θέλεις, ἐπίμεινον, ἵνα πρὸς δῶματα πατρὸς
 ἔλθωμεν καὶ μητρὶ βαθυζώνῳ Μετανείρῃ
 εἶπωμεν τάδε πάντα διαμπερές, αἷ κέ σ' ἀνώγη 65
 ἡμέτερόνδ' ἵνα μὴδ' ἄλλων δῶματ' ἐρευνᾶν.
 τηλίγετος δέ οἱ υἱὸς ἐνὶ μεγάρῳ εὐπήκτω

ὄψιγονος τρέφεται, πολνεύχεται ἀσπασίός τε.
 εἰ τόν γ' ἐκθρέψαι, καὶ ἤβης μέτρον ἴκοιτο,
 ρεῖά κε τίς σε ἰδοῦσα γυναικῶν θηλυτεράων 70
 ζηλώσαι· τόσα κέν τοι ἀπὸ θρεπτήρια δοίη.

Ἔως ἔφαθ'· ἡ δ' ἐπένευσε καρῆατι· ταὶ δὲ φαινὰ
 πλησάμεναι ὕδατος φέρον ἄγγεα κυδιάουσαι.
 ρίμφα δὲ πατρὸς ἴκοντο μέγαν δόμον, ὦκα δὲ μητρὶ
 ἔννεπον, ὡς εἰδὼν τε καὶ ἔκλυον. ἡ δὲ μάλ' ὦκα 75
 ἐλθούσας ἐκέλευε καλεῖν ἐπ' ἀπείροισι μισθῶ.
 αἱ δ' ὥστ' ἢ ἔλαφοι ἢ πόρτιες εἴαρος ὄρη
 ἄλλοντ' ἂν λειμῶνα κορεσσάμεναι φρένα φορβῆ,
 ὧς αἱ ἐπισχόμεναι ἐανῶν πτύχας ἱμεροέντων
 ἦἴξαν κοίλην κατ' ἀμαξιτόν· ἀμφὶ δὲ χαῖται 80
 ὅμοιοι αἴσσοντο κροκηῖφ' ἄνθει ὁμοῖαι.
 τέτμον δ' ἐγγὺς ὁδοῦ κυδρῆν θεόν, ἔνθα πάρος περ
 κάλλιπον· αὐτὰρ ἔπειτα φίλα πρὸς δώματα πατρὸς
 ἠγεῦνθ'· ἡ δ' ἄρ' ὄπισθε φίλον τετιμημένη ἦτορ
 στείχε κατὰ κρῆθεν κεκαλυμμένη· ἀμφὶ δὲ πέπλος 85
 κνάνεος ῥαδινοῖσι θεῆς ἐλελίζετο ποσσίν.

[Demeter, 98-183.]

V.

Dionysus on board the pirates' ship.

Ἄμφι Διόνυσον, Σεμέλης ἐρικυδέος υἱόν,
 μνήσομαι, ὡς ἐφάνη παρὰ θῖν' ἀλὸς ἀτρυγέτιο,
 ἀκτῆ ἔτι προβλήτι, νεηνίῃ ἀνδρὶ ἑοικῶς,
 πρωθήβη· καλαὶ δὲ περισσεύοντο ἔθειραι,

κύνειαι, φᾶρος δὲ περὶ στιβαροῖς ἔχεν ὤμοις 5
 πορφύρεον. τάχα δ' ἄνδρες εὐσσέλμον ἀπὸ νηὸς
 ληϊσταὶ προγένοντο θοῶς ἐπὶ οἴνοπα πόντον,
 Τυρσηνοί—τοὺς δ' ἦγε κακὸς μόρος—οἱ δὲ ἰδόντες
 νεῦσαν ἐς ἀλλήλους, τάχα δ' ἔκθορον· αἶψα δ' ἐλόντες 10
 εἶσαν ἐπὶ σφετέρῃς νηὸς, κεχαρημένοι ἦτορ.
 νιὸν γάρ μιν ἔφαντο διοτρεφέων βασιλῆων
 εἶναι, καὶ δεσμοῖς ἔθελον δεῖν ἀργαλείοισιν.
 τὸν δ' οὐκ ἴσχανε δεσμὰ, λύγοι δ' ἀπὸ τηλόσε πίπτου
 χειρῶν ἠδὲ ποδῶν· ὁ δὲ μειδιᾶων ἐκάθητο 15
 ὄμμασι κνανέοισι· κυβερνήτης δὲ νοήσας,
 αὐτίκα οἷς ἐτάροισιν ἐκέκλετο, φώνησέν τε·

Δαιμόνιοι, τίνα τόνδε θεὸν δεσμεύεθ' ἐλόντες,
 καρτερόν, οὐδὲ φέρειν δύναταί μιν νηὺς εὐεργῆς.
 ἢ γὰρ Ζεὺς ὅδε γ' ἐστίν ἢ ἀργυρότοξος Ἀπόλλων 20
 ἢ ἢ Ποσειδάων· ἐπεὶ οὐ θνητοῖσι βροτοῖσιν
 εἶκελος, ἀλλὰ θεοῖς, οἱ Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσιν.
 ἀλλ' ἄγετ', αὐτίς ἀφῶμεν ἐπ' ἠπειροῖο μελαίνης
 αὐτίκα· μηδ' ἐπὶ χεῖρας ἰάλλετε, μήτι χολωθεῖς
 ὄρη ἀργαλέους τ' ἀνέμους καὶ λαίλαπα πολλήν.

Ὡς φάτο· τὸν δ' ἀρχὸς στυγερῶ ἠνίπαπε μύθῳ· 25
 δαιμόνι, οὐρον ὄρα, ἄμα δ' ἰστίον ἔλκεο νηὸς,
 σύμπανθ' ὄπλα λαβῶν· ὅδε δ' αὐτ' ἄνδρεςσι μελήσει.
 ἔλπομαι, ἢ Αἴγυπτον ἀφίξεται, ἢ ὅ γε Κύπρον,
 ἢ ἐς Ὑπερβορέους, ἢ ἐκαστέρῳ· ἐς δὲ τελευτὴν 30
 ἔκ ποτ' ἐρεῖ αὐτοῦ τε φίλους καὶ κτήματα πάντα,
 οὓς τε κασιγνήτους· ἐπεὶ ἤμιν ἔμβαλε δαίμων.

Ὡς εἰπὼν, ἰστόν τε καὶ ἰστίον ἔλκετο νηός.
 ἔμπνευσεν δ' ἄνεμος μέσον ἰστίον, ἀμφὶ δ' ἄρ' ὄπλα

κατάνυσαν· τάχα δέ σφιν ἐφαίνετο θαυματὰ ἔργα·
οἶνος μὲν πρώτιστα θοῆν ἀνὰ νῆα μέλαιναν 35
ἠδύποτος κελάρυζ' εὐώδης, ὠρνυτο δ' ὕδμη
ἄμβροσίη· ναύτας δὲ τάφος λάβε πάντας ἰδόντας.
αὐτίκα δ' ἀκρότατον παρὰ ἰστίον ἐξετανύσθη
ἄμπελος ἔνθα καὶ ἔνθα, κατεκρημνῶντο δὲ πολλοὶ
βότρυες· ἀμφ' ἰστὸν δὲ μέλας εἰλίσσεται κισσὸς, 40
ἄνθεσι τηλεθάων, χαρίεις δ' ἐπὶ καρπὸς ὀρώρει·
πάντες δὲ σκαλμοὶ στεφάνους ἔχον. οἱ δὲ ἰδόντες
νῆα πάλιν τότ' ἔπειτα κυβερνήτην ἐκέλευον
γῆ πελάαν· ὁ δ' ἄρα σφί λέων γένετ' ἔνδοθι νηὸς
δεινὸς ἐπ' ἀκροτάτης. μέγα δ' ἔβραχεν· ἐν δ' ἄρα μέσση 45
ἄρκτον ἐποίησεν λασιαύχένα, σήματα φαίνων·
ἂν δ' ἔσθη μεμαυῖα, λέων δ' ἐπὶ σέλματος ἄκρου
δεινὸν ὑπόδρα ἰδὼν· οἱ δ' ἐς πρύμνην ἐφόβηθεν,
ἀμφὶ κυβερνήτην δὲ, σαόφρονα θυμὸν ἔχοντα,
ἔσταν ἄρ' ἐκπληγέντες· ὁ δ' ἐξαπίνης ἐπουρούσας 50
ἄρχὸν ἔλ'· οἱ δὲ θύραζε, κακὸν μόνον ἐξαλύοντες,
πάντες ὁμῶς πῆδησαν, ἐπεὶ ἴδον, εἰς ἅλα δῖαν,
δελφῖνες δ' ἐγένοντο. κυβερνήτην δ' ἐλέησας
ἔσχεθε, καὶ μιν ἔθηκε πανόλβιον, εἰπέ τε μῦθον·
Θάρσει, διε κάτωρ, τῷ ἐμῷ κεχαρισμένε θυμῷ· 55
εἰμὶ δ' ἐγὼ Διόνυσος ἐρίβρομος, ὅν τέκε μήτηρ
Καδμηῖς Σεμέλη, Διὸς ἐν φιλότῃ μιγεῖσα.
Χαίρε, τέκος Σεμέλης εὐώπιδος· οὐδέ πη ἔστιν
σεῖο γε ληθόμενον γλυκερὴν κοσμηῆσαι ἰοιδίην.

[Dionysus.]

II. LYRIC POETS.

II.

LYRIC POETS.

It is likely that even in the Homeric age a few short poems of a lyric character, threnes, pæans, and Linus-songs, may have been current among the people of Greece. But they were probably of the nature of general liturgies or formulas by long use gradually shaped into metrical form, and rehearsed as occasion required without adaptation to the circumstances of the particular case. The author of the *Works and Days* was the first, so far as we know, to address formal composition to interests of the time. But trammelled by the epic metre, and limited and homely in range without being individual, he is hardly an exception to the general conclusion that the poems of the epic age had no intrinsic relation to the events amidst which they were produced. They are mere impersonal voices of a remote antiquity singing in set phrases of a past still more remote. It seems as if uniformity of social and political life supplied no events interesting enough or no passions strong enough to demand and obtain for themselves a distinct and formal expression.

But when history opens with the end of the eighth century, a great change has come over Greece. Violent convulsions had broken up the old constitutions and substituted new relations of dominant and repressed orders in each state. Numerous colonies of exiles or of adventurers had been planted on the opposite shores of the Mediterranean and on the Euxine, had there come in contact with races of different origin, language, and arts, had risen rapidly in wealth and civilisation, and had developed new and more free political forms. The Grecian world was doubled :

in each part political movement was strong: in each, arts and a commerce which widened the field of observation and gave birth to science through navigation and its rude attendant astronomy, started into life: and the two parts were connected with each other, and were benefited each by the other's advances, through the means of a great trade, which the colonies collected from the countries whose shores they fringed, and poured inwards into the mother country, and of numerous confederations and more free intercourse at multiplied festivals and games. Thus the whole nation, and its several states, and their political parties, (as it were) awoke to consciousness through the double process of intercommunication on the one hand, and conflicts of Greek with barbarian, state with state, and order with order, on the other.

What does not seem new or is not observed to be in contrast with other things does not call for distinct enunciation; but a newly felt nationality, new political passions, new knowledge, and new pursuits and festivals, coinciding with the acquisition from Asia of new instruments and styles of music, and with leisure to demand art, and wealth to pay for it, necessarily produced in a nation naturally inclined to poetical expression new forms of poetry, addressed not to the legendary past, but to the present and its interests. Accordingly there suddenly sprang forth a variety of forms of composition, each adapted to some particular species of subject, in rhythm, metre, diction, and accompaniment. The intellectual character of the Greeks was especially distinguished by inventiveness, by power of classification, and by power of harmonising form with matter and details with substance; and that same simplicity of expression or development which has made the names of their spontaneous political forms to stand ever since for natural genera in politics, as if they had been universal classifications framed by nature herself, and made also their various species of poetical form complete and harmonious in every part, in the relation of parts to the whole, and of the wholes to the occasions. ⁶ From Olympus

tsays Colonel Mure¹ down to the workshop or the sheepfold, from Jove and Apollo to the wandering mendicant, every rank and degree of the Greek community, divine or human, had its own proper allotment of poetical celebration. The gods had their hymns, nomes, paeans, dithyrambs; great men their encomia and epinicia; the votaries of pleasure their erotica and symposiaca; the mourner his threnodia and elegies; the vinedresser had his epilenia; the herd-men their bucolica; even the beggar his iresione and chelidonisma.' There were a hundred important occasions of public or private life, and each received its proper and distinct celebration, that is, a particular species of composition, measured out in appropriate rhythm, with music expressive of the feelings of the moment, and glorifying those feelings by association with legend and with similar occasions in the lives of gods. Technical names of more than fifty such distinct species of poetry have been preserved, though of their several characteristics we have generally only indistinct information, and of the history of their origin and their inventors scarcely any which is not either unintelligible or untrustworthy. The region of myths is not yet past, and there are frequent signs on the one hand that the labours of many have been attributed to one great name, on the other that what might seem a substantial and individual person is in reality only a reflexion of the career and attributes of a prototype perhaps not wholly real in his turn.

Those who were impelled to poetical expression at the beginning of this period found ready to their hand in the Homeric poems a store of characters and of legends ready cast by use and tradition into an artistic form, a high standard of taste, models of various and sustained eloquence, and perfected technicalities of art. They found a language clear and even superfluously full, made articulated and supple through the retention of free inflexions and by particles already finely discriminated to suit the

¹ Vol. III. p. 63.

quick changes of epic events, and in its very birth and mould adapted to light metrical forms. The only drawback was that but one metre was so far actually provided to their hand. From the general use of the hexameter for oracles and in the older inscriptions, and from the silence of Homer as to other metres, it must be inferred that no other, or at least no other which was well defined, was as yet in use. Tentatively at first, and but slowly changing from this old simple verse, they proceeded to shape their new materials into the new forms of a less simple and sensuous, but more passionate and varied poetry. The later Greeks distinguished two chief periods in this advance, the elegiac and iambic period and the lyric period; and the second they subdivided into lyric proper and choral: but all three branches, if they did not originate at the same time, yet coexisted throughout their later growth, and were cultivated with more or less impartiality by the same poets.

There is no proof that the elegy was the first advance, but it seems the most natural transition from the hexameter, the change being no more than the omission of the last half of the third and sixth feet. But even this slight change produced a fundamental difference. For the sustained continuity of the hexameter there is substituted a series of short strophes or stanzas which forbid a connected narrative, but invite short and antithetic sentences complete in themselves and fitted to deal with a limited subject. Compared with the hexameter, the elegy is monotonous and less free and variable: compared with the lyrical metres, it is again less variable and is also less capable of adaption to a musical accompaniment; but on the other hand, within its own limits of form admits more freely than they do the substitution of long syllables for short and short for long, according as convenience or the nature of the subject may require. For the credit of its invention there are four or five claimants, between whom it is impossible to decide. But if Callinus or Tyrtaeus anticipated Archilochus in its invention, to Archilochus appears to remain at least the credit of having freed

it from the epic diction with which it is encumbered in their martial exhortations, and of having made it serviceable for subjects of common life. It was used by all the lyrical poets after him, generally for short compositions, which were often, but not always, of a plaintive character. In particular it became from its short and equable stanzas and antithetic character the usual vehicle for political and moral sentiments in Solon and Theognis, with other less-known poets called Gnomists, or writer of sentences, whose verses may be regarded as the beginning of ethical philosophy in Greece.

A much greater advance was made in the iambic and trochaic metres, which from their treble or unequal (*διπλάσιοι*) times are better adapted than the equal dactylic flow of the hexameter or the elegy for rapidity and vehemence. Of the two the trochaic (or 'runner'), descending from long to short, is the more light and rapid; the iambic, rising from short to long, is more forcible, and when constructed in lines of six feet combines the continuity of the heroic measure with a simplicity which is suited to common subjects. The invention, or at least the perfection, of both is probably due to Archilochus. This extraordinary genius the unanimous voice of antiquity pronounced to be on the whole the equal of Homer, in force and feeling and variety his superior.¹ Intense, passionate, individual, full of life and force, he influenced literature as no other poet but Homer has done before or since. Of four capital changes, each the source of many more in later times, he must be considered to have been the author. Firstly, he was the earliest to reduce to form, if not to invent, perhaps the elegy and almost certainly the trimeter iambic, tetrameter trochaic, the anapaestic, choriambic, and Ionic metres, the bases of all later developments. In some cases the foot may have been earlier known, but it was he who defined the length of lines and the laws of versification; and the varied forms of lyric poetry in a nearly perfect form seem to have been as spontaneous expres-

¹ Homer was thought superior in invention.

sions of the moods of his mind as are particular musical tones of the length and tension of a string. Secondly, he was the first, with the partial exception of Hesiod and perhaps of Callinus and Tyrtaeus, to clothe in poetry personal and contemporary instead of legendary subjects. Thirdly, he first substituted common, terse and simple diction, the parent of Ionic and Attic prose, for the diffuse pomp of the Epic style. Lastly, it is not too much to say that his habitual and un-sparing vituperation of all men and human things was the commencement of criticism and satire in Greece.

So far the Ionians, always full of change, have taken the lead in invention. But lyrics proper were perfected by other races. Lyric poetry derives its name from its close association with instrumental music. It is probable that whilst the narrative parts of the Epic poems were in recitation accompanied, if accompanied at all, only by a continuous and monotonous strain, certain passages of a livelier spirit were arranged to livelier music under the names of *Nomes* or *Arrangements*. But so long as the lyre possessed only four strings even these can hardly have been much diversified. They became more various on the introduction of flutes or clarionets (from their great compass called *πάμπανον αἶλα*), and still more when Terpander added three strings to the lyre. From this time poetry and music become closely united, and strictly lyrical poetry begins. From the first it was of two kinds.

One kind (the purely lyrical) consisted of a series of short and similar stanzas or strophes made up of lines also more or less similar in themselves, intended for recitation by an individual with a musical accompaniment entirely subordinated to the words. Such were the *alcaic* and *sapphic* stanzas, and others which are preserved only in Horace—measures adapted to express short bursts of individual passion but too monotonous in repetition for a long and continuous composition. They were cultivated, after Archilochus, chiefly by the passionate and impulsive *Asiatics* of Lesbos and the neighbouring settlements, and perfected by Alcaeus, Sappho, and the fervid Ionian *Anacreon*, whose harp was of twenty strings—the poets of love

and wine. After Anacreon this kind of poetry seems to have declined before the choral forms and to have become confined to scolia or drinking catches, such as the song of Harmodius and Aristogeiton, extemporised or recited at banquets by various guests in their turns as the myrtle-branch was handed from right to left round the table.

In the other kind not only the music was relatively of more importance, but there was a further accompaniment of dancing which tended to become the dominant element of the whole, and the words were sung not by one voice but by the whole chorus or company of dancers. Hence this kind was known as choric or dance-poetry. This also was perfected by the Aeolians, but exclusively under Dorian patronage and in connection with Dorian games and dances and the worship of the Dorian god Apollo in the Peloponnese. It divided itself into several branches, varying with the nature of the subjects and with the different degrees of importance given to the words, the music, or the dance. In the *paean*, or Apollo-song, the most elevated and severe species, the poetry seems to have been dominant; as was the dance in the *hyporcheme*, a less severe variety, in which gestures and mimicry to a great extent superseded words. The artistic combination of the dancing with the poetry is attributed to Thaletas, and to Alcman, the Horace of Greece; the introduction of a trained professional chorus to Arion; and the perfection of a threefold arrangement in strophes, antistrophes, and epodes—that is, long stanzas of continuous and complex rhythm intended to be sung by the chorus advancing, corresponding stanzas to be sung by the chorus retreating, and concluding parts to be sung at rest—to Stesichorus: whence the ‘triad of Stesichorus’ came to signify the elements of a liberal education. One peculiar form of choric ode is important both from its estimation and culture in Dorian Greece and from its connection with the Attic drama. Archilochus had composed *paean*s to Dionysus, like the *paean*s of Apollo. To these Arion gave the distinct form of the dithyramb or cyclic song of

Dionysus, sung by a chorus of satyrs in circular dance round his altar with a poetical monologue or dialogue embodying some adventure of the god; and Lasus of Hermione (Pindar's master) freed them from the trammels of antistrophic arrangement. In character these dithyrambs were turbulent and enthusiastic. They seem in earlier times to have been commonly composed in the trochaic tetrameter. In subject the choral poems generally were for the most part grave and treated of legendary subjects and the adventures of the gods. In the hands of Stesichorus they even became epic in character, like passages of Homer rewritten in lyric diction and form.

After the time of Stesichorus Sparta ceased to take the lead, the Pythian games became a national school of music and poetry, and lyrical composition from the middle of the sixth century to the time when it becomes merged in the Attic drama is of no particular tribe or place in Greece, although, in that choral species which Sparta perfected, it retained throughout its career of increasing splendour the Dorian impress in form and dialect.

It is not known that Simonides or Bacchylides made any innovations in the form or scope of lyrical poetry. Their fragments show an advance in elaboration and sweetness of expression, but they founded no school or style, and Pindar reads them many cautionary lessons on their acquiescence in unworthy traditions, and their reliance upon art rather than upon inborn force and truth. Even Pindar's own innovations were rather in spirit than in form. It was by the example of his elevation in thought and tone that he founded a school which has lasted into modern times. There is in his triumphal odes no passion, no creation of character or incident, scarcely any construction or subordination of personages, situations, or times, conducing to the vivid presentation of ideas or sentiments. In all, the motive, and to a great extent the treatment, is the same. A Greek has been victor in one of the great national games at a time when the games were the principal expression of Greek nationality, and

had more glory to give than even poetry, politics, or war, and the victory had to receive that poetical celebration without which its success was complete. Pindar uses the opportunity to bring out the heroic and ideal side of life. The victory is regarded as the crown of the victor's existence, the blossom of the perfection of his house, the complement and result of personal worth, family greatness, and ancestral connection with gods and heroes, something which gives a largeness and greatness to the present akin to those of the past. It is not in novelty of form, or variety of idea or illustration, but in the sustained elevation of thought and style with which from this point of view human life is regarded, that Pindar's originality appears.

Of the relations between music and poetry in the lyrical age we know little more than that the ancients considered different modes, and even different genera of music, and to some extent different instruments, to have been naturally appropriate to different kinds of subjects and to have possessed in themselves distinct moral and emotional properties; and that, of the two, the music was generally subservient. Whether there was the same appropriation of music to metre as of music to subject is more doubtful, though it is often affirmed and though the same persons are constantly treated as the inventors of corresponding musical and metrical forms. What is more certain is that music and poetry generally were not till a late period commonly separated in use. The same general name of Music and the same technical terms belong to both in common; and the lyre was as much the Muses' as Apollo's, and even when used to lead the dance was associated with song. It was not till poetry in its iambic form in the drama had discarded music that music in return set up for itself and became a separate branch of art, though the origin of the separation may be dated back to that introduction of the flute which first necessitated a division of the musician from the singer. Beautiful as the remains of the Greek lyrical poetry still are, they must yet necessarily have lost much of their original beauty with the loss of the musical commentaries

so delicately adjusted to the idea and to the rhythm. To us they come as comparatively cold and bare without their interpreting and guiding music, as Greek architecture without its colour.

There may not be much reason to regret the fate which has left only the *Iliad* and the *Odyssey* to represent the cycle of Greek epics; but it is otherwise with the loss of the lyrical writers. For more than a century and a half of the most stirring times of Greek history, an unbroken succession of poets did not cease to produce poems for the chief relations of public and private life in their perpetual repetition through successive generations, for national games and local festivals from year to year, for banquets and dances, marriages and funerals, from day to day, and to many of these the consent of antiquity gave high, to some the very highest praise. Yet of all these scarcely one remains to us entire, with the exception of forty-four odes of Pindar, all of one kind. Of other lyrical poets perhaps six thousand lines, or fragments of lines, remain, many of them preserved less for their beauty than for their religious or critical or grammatical interest. But such as they are, they are yet our best records of the opinions and tone of thought of the Greeks of that age. The poets were the great instructors of Greece, and even their fragments reflect better than late historians the manners and mind of their time.

I.

*Callinus.**A war-song.*

Τιμῆν τε γάρ ἐστι καὶ ἀγλαὸν ἀνδρὶ μάχεσθαι
 γῆς πέρι καὶ παίδων κουριδίης τ' ἀλόχου
 δυσμενέσιν· θάνατος δὲ τότε ἔσσεται, ὅπποτε κεν δῆ
 Μοῖραι ἐπικλώσωσ', ἀλλὰ τις ἰθὺς ἴτω
 ἔγχος ἀνασχόμενος καὶ ὑπ' ἀσπίδος ἄλκιμον ἦτορ
 ἔλσας, τὸ πρῶτον μιγνυμένου πολέμου.
 οὐ γάρ κως θανάτῳ γε φυγεῖν εἰμαρμένον ἐστὶν
 ἄνδρ', οὐδ' εἰ προγόνων ἢ γένος ἀθανάτων.
 πολλάκι δηϊότητα φυγῶν καὶ δοῦπον ἀκόντων
 ἔρχεται, ἐν δ' οἴκῳ μοῖρα κίχεν θανάτου· 10
 ἀλλ' ὁ μὲν οὐκ ἔμπας δῆμῳ φίλος οὐδὲ ποθεινός,
 τὸν δ' ὀλίγος στενάχει καὶ μέγας, ἦν τι πάθῃ·
 λαῶ γὰρ σύμπαντι πάθος κρατερόφρονος ἀνδρὸς
 θνήσκουτος· ζῶων δ' ἄξις ἡμιθέων·
 ὥσπερ γὰρ μιν πύργον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὀρώσιν· 15
 ἔρδει γὰρ πολλῶν ἄξια μῦνος ἑών.

II.

*Terpander.**To Zeus.*

Ζεῦ πάντων ἀρχὰ,
 πάντων ἀγήτωρ,
 Ζεῦ, σοὶ πέμπω
 ταύταν ὕμνων ἀρχάν.

III.

Archilochus.

i.

He serves Aras and the Muses.

Εἰμὶ δ' ἐγὼ θεράπων μὲν Ἐνναλίου ἄνακτος,
 καὶ Μουσέων ἐρατὸν δῶρον ἐπιστάμενος.

ii.

Spear ever in hand.

Ἐν δορὶ μὲν μοι μᾶζα μεμαγμένη, ἐν δορὶ δ' οἶνος
 Ἴσμαρικὸς, πίνω δ' ἐν δορὶ κεκλιμένος.

iii.

The Euboeans at war.

Οὐ τοι πόλλ' ἐπὶ τόξα τανύσσεται οὐδὲ θαμείαι
 σφενδόνας, εὐτ' ἂν δὴ μῶλον Ἄρης συνάγῃ
 ἐν πεδίῳ· ξιφείων δὲ πολύστονον ἔσσεται ἔργον·
 ταύτης γὰρ κείνοι δαίμονες εἰσὶ μάχης
 δεσπότηαι Εὐβοίης δουρικλυτοί.

iv.

Wine on board ship.

Ἄλλ' ἄγε, σὺν κώθωνι θοῆς διὰ σέλματα νηὸς
 φοίτα καὶ κοίλων πάματ' ἄφελκε κάδων,
 ἄγρει δ' οἶνον ἐρυθρὸν ἀπὸ τρυγός· οὐδὲ γὰρ ἡμείς
 νήφειν ἐν φυλακῇ τῆδε δυνησόμεθα.

v.

His shield.

Ἄσπιδι μὲν Σαΐων τις ἀγάλλεται, ἣν παρὰ θάμνω
 ἔντος ἀμώμητον κάλλιπον οὐκ ἐθέλων·
 αὐτὸς δ' ἐξέφυγον θανάτου τέλος· ἀσπίς ἐκείνη
 ἐρρέτω· ἐξαὔτις κτήσομαι οὐ κακίω.

vi.

Nil admirari.

Οὐ μοι τὰ Γύγω τοῦ πολυχρύσου μέλει,
 οὐδ' εἰλέ πά με ζῆλος, οὐδ' ἀγαιομαι
 θεῶν ἔργα, μεγάλης δ' οὐκ ἐρέω τυραννίδος·
 ἀπόπροθεν γὰρ ἔστιν ὀφθαλμῶν ἐμῶν.

vii.

Neobule.

Ἔχουσα θαλλὸν μυρσίνης ἐτέρπετο
 ῥοδῆς τε καλὸν ἄνθος, ἣ δέ οἱ κόμη
 ὤμους κατεσκίαζε καὶ μετάφρενα.

viii.

Trust to the gods.

Τοῖς θεοῖς τίθει τὰ πάντα· πολλάκις μὲν ἐκ κακῶν
 ἄνδρας ὀρθοῦσιν μελαίνῃ κειμένους ἐπὶ χθονὶ,
 πολλάκις δ' ἀνατρέπουσι καὶ μάλ' εὖ βεβηκότας
 ὑπτίους κλίνουσ'· ἔπειτα πολλὰ γίγνεται κακὰ,
 καὶ βίου χρήμη πλανᾶται καὶ νόου παρήγορος.

5

ix.

The good captain.

Οὐ φιλέω μέγαν στρατηγὸν οὐδὲ διαπεπλιγμένον,
 οὐδὲ βοστρύχοισι γαῦρον οὐδ' ὑπεξυρημένον,
 ἀλλὰ μοι σμικρὸς τις εἶη καὶ περὶ κνήμας ἰδεῖν
 ῥυϊκὸς, ἀσφαλέως βεβηκὼς ποσσὶ, καρδῆς πλέος.

x.

Patience.

Θυμὲ, θύμ' ἀμηχάνοισι κήδεσιν κυκώμενε,
 ἄνα ὃ' ἔχει μένων τ' ἀλέξεν προσβαλὼν ἐναντίον
 στέρνον, ἐν δοκοῖσιν ἐχθρῶν πλησίον κατασταθεῖς

ἀσφαλές· καὶ μήτε νικῶν ἀμφάδην ἀγάλλεο,
 μήτε νικηθεὶς ἐν οἴκῳ καταπεσὼν ὀδύρεο·
 ἀλλὰ χαρτοῖσιν τε χαῖρε καὶ κακοῖσιν ἀσχάλι
 μὴ λήην· γίγνωσκε δ' οἶος ῥυσμὸς ἀνθρώπου ἔχει.

xi.

A coming storm.

Γλαῦκ', ὄρα, βαθύς γὰρ ἤδη κύμασιν ταρασσεται
 πόντος, ἀμφὶ δ' ἄκρα Γυρέων ὀρθὸν ἴσταται νέφος,
 σῆμα χειμῶνος· κιχάνει δ' ἐξ ἀελπίτης φόβος.

xii.

Nil desperandum.

Χρημάτων ἄελπτον οὐδέν ἐστιν οὐδ' ἀπώμοτον,
 ἀδὲ θαυμάσιον, ἐπεὶ ἡ Ζεὺς πατὴρ Ὀλυμπίων
 ἐκ μεσημβρίας ἔθηκε νύκτ' ἀποκρύψας φάος
 ἡλίου λάμποντος· λυγρὸν δ' ἦλθ' ἐπ' ἀνθρώπους δέος.
 ἐκ δὲ τοῦ καὶ πιστὰ πάντα κἀπίελπτα γίνεται
 ἀνδράσιν· μηδεὶς ἔθ' ὑμῶν εἰσορῶν θαυμάζετω,
 μηδ' ὅταν δελφῖσι θῆρες ἀνταμείψωνται νομὸν
 ἐνάλιον καὶ σφιν θαλάσσης ἠχέεντα κύματα
 φίλτερ' ἠπείρου γένηται, τοῖσιν ἦδιον δ' ὄρος.

xiii.

The Dithyramb.

Ὄς Διωνύσοι' ἀνακτος καλὸν ἐξάρξαι μέλος
 οἶδα διθύραμβον, οἶνω συγκεραυνωθεὶς φρένας.

IV.

Simonides of Amorgus.

i.

Change and decay.

Οὐδὲν ἐν ἀνθρώποισι μένει χρῆμ' ἔμπεδον αἰεὶ·
 ἐν δὲ τὸ κάλλιστον Χῖος ἔειπεν ἀνὴρ·
 οἷη περ φύλλων γενεή, τοίη δὲ καὶ ἀνδρῶν·
 παῦροι μὴν θνητῶν οὔασι δεξάμενοι
 στέρνοις ἐγκατέθεντο· πάρεστι γὰρ ἐλπὶς ἐκάστω, 5
 ἀνδρῶν ἢ τε νέων στήθεσιν ἐμφύεται.
 θνητῶν δ' ὄφρα τις ἄνθος ἔχη πολυήρατον ἤβης,
 καὶ φρονίῳ ἔχων θυμὸν πόλλ' ἀτέλεστα νοεῖ·
 οὔτε γὰρ ἐλπίδ' ἔχει γηρασέμεν οὔτε θανείσθαι,
 οὐδ' ὑγιῆς ὅταν ἦ, φροντίδ' ἔχει καμάτου. 10
 νήπιοι οἷς ταύτη κείται νόος, οὐδὲ ἴσασιν
 ὡς χρόνος ἔσθ' ἤβης καὶ βιότοι' ὀλίγος
 θνητοῖς· ἀλλὰ σὺ ταῦτα μαθὼν βιότου ποτὶ τέρμα
 ψυχῆ τῶν ἀγαθῶν τλήθῃ χαριζόμενος.

ii.

Life's uncertainty.

ὦ παῖ, τέλος μὲν Ζεὺς ἔχει βαρύκτυπος
 πάντων ὅσ' ἔστι, καὶ τίθησ' ὅπῃ θέλει·
 νόος δ' οὐκ ἐπ' ἀνθρώποισιν· ἀλλ' ἐφήμεροι
 αἱ δὴ βότ' αἰεὶ ζῶμεν, οὐδὲν εἰδότες,
 ὅπως ἅμα τῶν ἀτελευτήσκει θεός.

ἔλπις δὲ πάντας κάπιπειθειή τρέφει
 ἄπρηκτον ὀρμαίνοντας· οἳ μὲν ἡμέρην
 μένουσιν ἔλθειν, οἳ δ' ἐτέων περιτροπᾶς.
 νέωτα δ' οὐδείς ὅστις οὐ δοκέει βροτῶν
 πλούτῳ τε κάγαθοῖσιν ἴξεσθαι πλέον. 10
 φθάνει δὲ τὸν μὲν γῆρας ἄζηλον λαβόν,
 πρὶν τέρμ' ἴκηται, τοὺς δὲ δύστηνοι νόσοι
 φθείρουσι θνητῶν, τοὺς δ' Ἄρει δεδμημένους
 πέμπει μελαίνης Ἀΐδης ὑπὸ χθονός·
 οἳ δ' ἐν θαλάσῃ λαίλαπι κλονεύμενοι 15
 καὶ κύμασιν πολλοῖσι πορφυρῆς ἀλὸς
 θνήσκουσιν, εὖτ' ἂν εὖ δυνήσωνται ζοίειν·
 οἳ δ' ἀγχόνην ἄψαντο δυστήνῳ μόρῳ,
 καυτάγρετοι λείπουσιν ἡλίου φάος.
 οὔτω κακῶν ἄπ' οὐδέεν' ἀλλὰ μυρίαί 20
 βροτοῖσι κῆρες κἀνεπίφραστοι δῦαι
 καὶ πῆματ' ἐστίν· εἰ δ' ἐμοὶ πιθοίατο,
 οὐκ ἂν κακῶν ἐρῶμεν, οὐδ' ἐπ' ἄλγεσιν
 κακοῖς ἔχοντες θυμὸν αἰκιζοίμεθα.

iii.

Modo non genus omne perosus foemineum.

Χωρὶς γυναικὸς θεὸς ἐποίησεν νόον
 τὰ πρῶτα· τὴν μὲν ἐξ ὑὸς τανύτριχος,
 τῇ πάντ' ἂν οἶκον βορβύρῳ πεφυρμένα
 ἄκοσμα κείται καὶ κυλίνδεται χαμαί·
 αὐτὴ δ' ἄλουτος ἀπλύτοις τ' ἐν εἵμασιν 5
 ἐν κοπρήσιν ἡμένη πιαίνεται.

Τὴν δ' ἐξ ἀλιτρῆς θεὸς ἔθηκ' ἀλώπεκος
 γυνναίκα, πάντων ἴδριν· οὐδέ μιν κακῶν
 λέληθεν οὐδέν, οὐδὲ τῶν ἀμεινύων.

τὸ μὲν γὰρ αὐτῶν εἶπε πολλάκις κακόν, 10
 τὸ δ' ἐσθλόν· ὄργην δ' ἄλλοτ' ἀλλοίην ἔχει.

Τὴν δ' ἐκ κυνὸς λίταργον, αὐτομήτορα,
 ἢ πάντ' ἀκοῦσαι, πάντα δ' εἰδέναι θέλει,
 πάντη δὲ παπταίνουσα καὶ πλανωμένη
 λέληκεν, ἦν καὶ μηδέν' ἀνθρώπων ὄρα· 15
 παύσειε δ' ἂν μιν οὔτ' ἀπειλήσας ἀνὴρ,

ἢ ἂν χολοβαίῃς ἐξαμάξιεν λίτῳ
 ὀδόντας, οὔτ' ἂν μελίχως μυθεύμενος,
 οὐδ' εἰ παρὰ ξείνοισιν ἡμένη τύχοι·
 ἀλλ' ἐμπέδως ἀπρηκτον αὐονὴν ἔχει. 20

Γῆν δὲ πλάσαντες γηῖνην Ὀλύμπιοι
 ἔδωκαν ἀνδρὶ πηρόν· οὔτε γὰρ κακόν,
 οὔτ' ἐσθλόν οὐδὲν οἶδε τοιαύτη γυνή,
 ἔργων δὲ μῶνον ἐσθίειν ἐπίσταται·
 κοῦδ' ἦν κακὸν χειμῶνα ποιήσῃ θεὸς, 25
 ῥιγῶσα δίφρον ἄσσον ἔλκεται πυρός.

Τὴν δ' ἐκ θαλάσσης, ἢ δὴ ἐν φρεσὶν νοεῖ,
 τὴν μὲν γελᾷ τε καὶ γέγηθεν ἡμέρην·
 ἐπαινέσει μιν ξείνος ἐν δόμοις ἰδών·
 "Οὐκ ἔστιν ἄλλη τῆσδε λωΐων γυνή
 ἐν πᾶσιν ἀνθρώποισιν, οὐδὲ καλλίων."
 τὴν δ' οὐκ ἀνεκτὸς οὔτ' ἐν ὀφθαλμοῖς ἰδεῖν,
 οὔτ' ἄσσον ἐλθεῖν, ἀλλὰ μαίνεται τότε
 ἄπλητον, ὥσπερ ἀμφὶ τέκνοισιν κύων·
 ἀμείλιχος δὲ πᾶσι κάποθυμῆ

ἐχθροῖσιν ἴσα καὶ φίλοισι γίγνεται.
 ὥσπερ θάλασσα πολλάκις μὲν ἀτρεμῆς
 ἔσθηκ' ἀπήμων, χάρμα ναύτησιν μέγα,
 θέρεος ἐν ὥρῃ, πολλάκις δὲ μαίνεται
 βαρυκτίποισι κύμασιν φορευμένη
 ταύτη μάλιστ' ἔοικε τοιαύτη γυνή.
 ὀργήν· φῦν δὲ πόντος ἀλλοίην ἔχει.

40

Τὴν δ' ἐκ σποδείης καὶ παλιντριβέος ὄνου,
 ἢ σὺν τ' ἀνάγκῃ σὺν τ' ἐπιπῆσιν μύγαις
 ἔστερξεν ὧν ἅπαντα καὶ πονήσατο
 ἀρεστά· τόφρα δ' ἐσθίει μὲν ἐν μυχῶ
 προνύξ, προῆμαρ, ἐσθίει δ' ἐπ' ἐσχάρῃ·
 ὁμῶς δὲ καὶ πρὸς ἔργον ἀφροδίσιον
 ἔλθόνθ' ἐταῖρον ὄντινῶν ἐδέξατο.

50

Τὴν δ' ἐκ γαλῆς, δύστηνον οἰζυρὸν γένος.
 κείνη γὰρ οὔ τι καλὸν οὐδ' ἐπίμερον
 πρῶσεστιν, οὐδὲ τερπνόν, οὐδ' ἐράσμιον·
 εὐνῆς δ' ἀληνῆς ἐστιν ἀφροδισίης,
 τὸν δ' ἄνδρα τὸν παρόντα ναυσίῃ διδοῖ
 κλεπτουσα δ' ἔρδει πολλὰ γείτονας κακὰ,
 ἄθυστα δ' ἱρὰ πολλάκις κατεσθίει.

50

55

Τὴν δ' ἵππος ἀϊβρὴ λαϊτέεσσ' ἐγείνατο,
 ἢ δοῦλί' ἔργα καὶ δύνῃ περιτρέμει
 κοῦτ' ἂν μύλης ψαύσειεν, οὔτε κόσκινον
 ἄρειεν, οὔτε κόπρον ἐξ οἴκου βάλοι,
 οὔτε πρὸς ἵπνόν, ἀσβύλῃν ἄλευμένη,
 ἴζοιτ'· ἀνάγκῃ δ' ἄνδρα ποιεῖται φίλον.
 λούται δὲ πάσης ἡμέρης ἄπο ρύπον
 δις, ἄλλοτε τρίς, καὶ μύροις ἀλείφεται·

60

αιεὶ δὲ χαίτην ἔκτενισμένην φορεῖ
βαθεῖαν, ἀνθέμοισιν ἔσκιασμένην. 65

καλὸν μὲν ὦν θέημα τοιαύτη γυνή
ἄλλοισι, τῷ δ' ἔχοντι γίγνεται κακόν,
ἦν μὴ τις ἢ τύραννος, ἢ σκηπτούχος ἦ,
ὅστις τοιούτοις θυμὸν ἀγλαίζεται. 70

Τὴν δ' ἐκ πιθήκου· τοῦτο δὴ διακριδὺν
Ζεὺς ἀνδράσιν μέγιστον ὥπασεν κακόν.
αἴσχιστα μὲν πρόσωπα· τοιαύτη γυνή
εἴσιν δι' ἄστεος πᾶσιν ἀνθρώποις γέλως·
ἐπ' αὐχένα βραχεῖα, κινεῖται μόγισ,
ἄπυγος, αὐτόκωλος· αἱ τάλας ἀνήρ,
ὅστις κακὸν τοιοῦτον ἀγκαλίζεται. 75

δῆνεα δὲ πάντα καὶ τρόπους ἐπίσταται,
ὥσπερ πίθηκος, οὐδέ οἱ γέλως μέλει.
οὐδ' ἂν τιν' εὖ ἔρξειεν, ἀλλὰ τοῦθ' ὄρα,
καὶ τοῦτο πᾶσαν ἡμέρην βουλευέται,
ὅκως τιν' ὡς μέγιστον ἔρξειεν κακόν. 80

Τὴν δ' ἐκ μελίσσης· τὴν τις εὐτυχεῖ λαβῶν·
κείνη γὰρ οἷη μῶμος οὐ προσιζάνει,
θάλλει δ' ὑπ' αὐτῆς κῦπαέζεται βίος·
φίλη δὲ σὺν φιλεῦντι γηράσκει πόσει,
ταυτίσσι κακὸν κἀνυμιάκλα τον γένος·
κἀριπρεπῆς μὲν ἐν γυναιξὶ γίγνεται
πάσῃσι, θεῖη δ' ἀμφιδέδρομεν χάρις·
οὐδ' ἐν γυναιξὶν ἦδεται καθημένη,
ὅκει λόγῳ τιν' ἀφροσύνησιν λόγῳσι. 90

Τοίας γυναικας ἀνδράσιν χαρίζεται
Ζεὺς τὰς ἀρίστας καὶ πολυφραδεστάτας·

τὰ δ' ἄλλα φύλα ταῦτα μηχανῇ Διὸς
ἔστιν τε πῆμα, καὶ παρ' ἀνδράσιν μένει.

15

Ζεὺς γὰρ μέγιστον τοῦτ' ἐποίησεν κακὸν,
γυναῖκας· ἦν τι καὶ δοκῶσιν ὠφελεῖν,
ἔχοντί τοι μάλιστα γίγνεται κακόν.
οὐ γάρ κοτ' εὐφρων ἡμέρην διέρχεται
ἅπασαν, ὅστις σὺν γυναικὶ πέλεται.
οὐδ' αἶψα λιμὸν οἰκίης ὑπώσεται,
ἐχθρὸν συνοικητῆρα, δυσμενέα θεόν.
ἀνὴρ δ' ὅταν μάλιστα θυμηδεῖν δοκῇ
κατ' οἶκον ἢ θεοῦ μοῖραν ἢ ἀνθρώπου χάριν,
εὐροῦσα μῶμον ἐς μάχην κορύσσεται.
οἴκου γυνὴ γάρ ἐστιν, οὐδ' ἐς οἰκίην
ξείνον μολόντα προφρόνως δεχοίατο.
ἦτις δέ τοι μάλιστα σωφρονεῖν δοκεῖ,
αὕτη μέγιστα τυγχάνει λωβωμένη·
κεχηνότος γὰρ ἀνδρὸς—οἱ δὲ γείτονες
χαίρουσ' ὄρωντες καὶ τὸν, ὡς ἀμαρτάνει.
τὴν ἦν δ' ἕκαστος αἰνέσει μεμνημένος
γυναῖκα, τὴν δὲ τοῦτέρου μωμήσεται·
ἴσῃν δ' ἔχοντες μοῖραν οὐ γιγνώσκομεν.
Ζεὺς γὰρ μέγιστον τοῦτ' ἐποίησεν κακὸν,
καὶ δεσμὸν ἀμφέθηκεν ἄρρηκτον πέδιθς,
ἐξ οὔτε τοὺς μὲν Ἀΐδης ἐδέξατο
γυναικὸς εἴνεκ' ἀμφιδηριωμένους.

105

105

110

115

V.

Alcman.

i.

Agido.

- "Ἔστι τις σιῶν τύτις·
 ὄδ' ὄλβιος, ὅστις εὐφρων
 ἀμέραν διαπλέκει
 ἄκλαιστος. ἐγὼν δ' ἀείψα.
 Ἐγιδῶς τὸ φῶς ὄρω 5
 ῥ' ᾗτ' ἄλιον, ὕπερ ἄμιν
 Ἐγιδῶ μαρτύρεται
 φαίνεν· ἐμέ δ' οὔτ' ἐπαινέν
 οὔτε μωμέσθαι νιν ἅ κλεννὰ χοραγὸς
 οὐδαμῶς ἐῆ· δοκέει γὰρ ἤμεν αὔτα 10
 ἐκπρεπῆς τῶς ᾗπερ αἶ τις
 ἐν βοτοῖς στάσειεν ἵππον
 παγὸν ἀεθλοφόρον καναχίποδα,
 τῶν ὑποπετριδίων ὑνείρων.
- Ἢ οὐχ ὀρήης; ὁ μὲν κέλῃς 15
 Ἐνετικός· ἅ δὲ χαίτα
 τᾶς ἐμᾶς ἀνεψιῶς
 Ἐγησιχόριος ἐπανθεί
 χρυσὸς ᾗτ' ἀκήρατος,
 τό τ' ἀργύριον πρόσωπον 20
 διαφύδα· τί τοι λέγω;

Ἄγησιχώρα μὲν αὐτὰ
 εἶδε δευτέρα πεδ' Ἄγιδων τὸ εἶδος
 ἵππος εἰβήνω κόλαξ ἅες δραμεῖται.

ταὶ Πελειάδες γὰρ ἄμιν 25
 Ὀρθία φάρος φεροίσαις
 νύκτα δ' ἀμβροσίαν ἀγεσῆριον
 ἄστρον αὐειρομένοι μάχονται.

Οὔτε γάρ τι πορφύρας
 τόστος κόρος ὥστ' ἀμύναι, 30
 οὔτε ποικίλος δράκων
 παγχρύσιος, οὐδὲ μίτρα
 Λυδία, νεανίδων
 ἱανὸν κροτάφων ἄγαλμα,
 οὐδὲ ταὶ Ναννῶς κόμαι, 35
 ἀλλ' οὐδ' Ἐράτα σιειδῆς,
 οὐδὲ Συλακίς τε καὶ Κλησισήρα,
 οὐδ' ἐς Αἰνησιμβρότας ἐνθοίσι φασιεῖς·
 “Ἄσταφίς τέ μοι γένοιτο
 καὶ ποτηνέποι Φιλύλλα, 40
 Δαμαίπα τ' ἔρατά τε Ἰανθεμῖς,”
 ἀλλ' Ἄγησιχώρα με τηρεῖ.

Οὐ γὰρ ἡ καλλίσφυρος
 Ἄγησιχώρα πάρ' αὐτεῖ ;
 Ἄγιδοῖ μέσφ' ἄρ' μένει, 45
 θωστήριον κᾶμ' ἐπαινεῖ.
 ἀλλὰ τᾶνδ' ἀμῶν, σιοῖ,
 δέξασθ' ἀπονητὶ ἄνα

καὶ τέλος· γραὺς τό τις
 εἵποιμί κ'· "ἄπαν μὲν αὐτὰ
 παρσένος μάταν ἀπὸ θράνω λέλακα
 γλαύξ" ἐγὼν δὲ τᾶ μὲν ἄωτι μάλιστα
 ἀνδάνην ἐρῶ· πόνων γὰρ
 ἄμιν ἰάτωρ ἔγεντο.
 ἐξ Ἀγησιχόρας δὲ νεάνιδες
 ἦ ῥ' αἶνας ἐρατᾶς ἐπέβαν.

ii.

Calliope.

Μῶσ' ἄγε, Καλλιόπα, θύγατερ Διὸς,
 ἄρχ' ἐρατῶν ἐπέων, ἐπὶ δ' ἴμερον
 ὕμνῳ καὶ χαρίεντα τίθει χορόν.

iii.

The aged poet.

Οὔ μ' ἔτι, παρθενικαὶ μελιγάρνες ἱμερόφωνοι,
 γυνῖα φέρειν δύναται· βάλε δὴ βάλε κηρύλος εἶην,
 ὅς τ' ἐπὶ κύματος ἄνθος ἄμ' ἀλκυόνεσσι ποτῆται
 νηλεγὲς ἦτορ ἔχων, ἀλιπόρφυρος εἶαρος ὄρνις.

iv.

Cheese-making.

Πολλάκι δ' ἐν κορυφαῖς ὀρέων, ὄκα
 θεοῖσιν ἄδη πολύφαμος ἑορτὰ,
 χρύσιον ἄγγος ἔχουσα μέγαν σκύφον,
 οἷά τε ποιμένες ἄνδρες ἔχουσιν,
 χερσὶ λεόντειον γάλα θήσασο,
 τυρὸν ἐτύρησας μέγαν ἄτρυφον ἀργιφόνταν.

V.

The sleep of the hills.

Εὔδουσιν δ' ὀρέων κορυφαί τε καὶ φάραγγες,
 πρῶονές τε καὶ χαράδραι,
 φύλλα θ' ἔρπετά θ' ὅσσα τρέφει μέλαινα γαῖα,
 θῆρές τ' ὄρεσκῶοι καὶ γένος μελισσῶν
 καὶ κνώδαλ' ἐν βένθεσι πορφυρέας ἰλός·
 εὔδουσιν δ' οἰωνῶν
 φύλα τανυπτερύγων.

5

VI.

Tyrtaeus.

i.

A war-song.

Τεθνάμεναι γὰρ καλὸν ἐνὶ προμάχοισι πεσόντα
 ἄνδρ' ἀγαθὸν περὶ ἧ πατρίδι μαρνάμενον.
 τὴν δ' αὐτοῦ προλιπόντα πόλιν καὶ πίονας ἀγροῦς
 πτωχεύειν πάντων ἔστ' ἀνηρότατον,
 πλαζόμενον σὺν μητρὶ φίλῃ καὶ πατρὶ γέροντι
 παισὶ τε σὺν μικροῖς κουριδίῃ τ' ἀλόχῳ.
 ἔχθρὸς μὲν γὰρ τοῖσι μετέσσεται, οὓς κεν ἴκηται
 χρησιμοσύνη τ' εἰκῶν καὶ στυγερῇ πενήϊ,
 αἰσχύνει τε γένος, κατὰ δ' ἀγλαὸν εἶδος ἐλέγχει,
 παισὶ δ' ἀτιμίῃ καὶ κακότης ἔπεται.
 εἰ δ' οὕτως ἀνδρὸς τοι ἀλωμένου οὐδεμί' ὥρη
 γίγνεται, οὐτ' αἰδῶς οὐτ' ὄπισ οὐτ' ἔλεος,

5

10

θυμῷ γῆς περὶ τῆσδε μαχώμεθα καὶ περὶ παίδων
 θυήσκωμεν ψυχῶν μηκέτι φειδόμενοι.
 ὦ νέοι, ἀλλὰ μάχεσθε παρ' ἀλλήλοισι μένοντες, 15
 μηδὲ φυγῆς αἰσχρᾶς ἄρχετε μηδὲ φόβου,
 ἀλλὰ μέγαν ποιείσθε καὶ ἄλκιμον ἐν φρεσὶ θυμὸν,
 μηδὲ φιλοψυχεῖτ' ἀνδράσι μαρνάμενοι·
 τοὺς δὲ παλαιότερους, ὧν οὐκέτι γούνατ' ἔλαφρά,
 μὴ καταλείποντες φεύγετε, τοὺς γεραιούς· 20
 αἰσχρὸν γὰρ δὴ τοῦτο μετὰ προμάχοισι πεσόντα
 κείσθαι πρόσθε νέων ἄνδρα παλαιότερον,
 ἤδη λευκὸν ἔχοντα κάρη πολιὸν τε γένειον,
 θυμὸν ἀποπνεύοντ' ἄλκιμον ἐν κονίῃ,
 αἱματόεντ' αἰδοῖα φίλαις ἐν χερσὶν ἔχοντα— 25
 αἰσχρὸν τ' ὀφθαλμοῖς καὶ νεμεσητὸν ἰδεῖν—
 καὶ χροῖα γυμνωθέντα· νέοισι δὲ πάντ' ἐπέοικεν,
 ὄφρ' ἐρατῆς ἠβῆς ἀγλαὸν ἄνθος ἔχη·
 ἀνδράσι μὲν θηητὸς ἰδεῖν, ἐρατὸς δὲ γυναιξίν,
 ζῶος ἔων, καλὸς δ' ἐν προμάχοισι πεσών. 30

ii.

The warrior.

Ἄλλ' Ἡρακλῆος γὰρ ἀνικῆτου γένος ἔστέ,
 θαρσεῖτ', οὐπω Ζεὺς αὐχένα λοξὸν ἔχει·
 μηδ' ἀνδρῶν πληθὺν δειμαίνετε, μηδὲ φοβεῖσθε,
 ἰθὺς δ' εἰς προμάχους ἀσπίδ' ἀνὴρ ἐχέτω,
 ἐχθρὰν μὲν ψυχὴν θέμενος, θανάτου δὲ μελαίνας 5
 κῆρας ὁμῶς αὐγαῖς ἠελίοιο φίλας.
 ἴστε γὰρ Ἄρηος πολυδακρύου ἔργ' αἰδέηλα·
 εὖ δ' ὕργην ἐδάητ' ἀργαλέου πολέμου,

καὶ πρὸς φευγόντων τε διωκόντων τ' ἐγένεσθε,
 ὦ νέοι, ἀμφοτέρων δ' εἰς κόρον ἠλάσατε. 10
 οἳ μὲν γὰρ τολμῶσι παρ' ἀλλήλοισι μένοντες
 ἔς τ' αὐτοσχεδίην καὶ προμάχους ἰέναι,
 παυρότεροι θνήσκουσι, σαοῦσι δὲ λαὸν ὀπίσσω·
 τρεσσάντων δ' ἀνδρῶν πᾶσ' ἀπύλωλ' ἀρετή·
 οὐδεὶς δ' ἂν ποτε ταῦτα λέγων ἀνύσειεν ἕκαστα, 15
 ὅσσοι, ἣν αἰσχρὰ πάθη, γίγνεται ἀνδρὶ κακά.
 ἀργαλέον γὰρ ὀπισθε μετάφρενον ἐστὶ δαΐζειν
 ἀνδρὸς φεύγοντος δηΐφ' ἐν πολέμῳ·
 αἰσχρὸς δ' ἐστὶ νέκυς κακκείμενος ἐν κινήσιν
 νῶτον ὕπισθ' αἰχμῇ δουρὸς ἐληλαμένος. 20
 ἀλλὰ τις εὖ διαβὰς μενέτω ποσὶν ἀμφοτέροισιν
 στηριχθεὶς ἐπὶ γῆς, χεῖλος ὀδοῦσι δακῶν,
 μηρούς τε κνήμας τε κάτω καὶ στέρνα καὶ ὦμους
 ἀσπίδος εὐρείης γαστρὶ καλυψάμενος·
 δεξιτερῇ δ' ἐν χειρὶ τινασσέτω ὄβριμον ἔγχος, 25
 κινείτω δὲ λόφον δεινὸν ὑπὲρ κεφαλῆς·
 ἔρδειν δ' ὄβριμα ἔργα διδασκέσθω πολεμίζων,
 μηδ' ἐκτὸς βελέων ἐστάτω ἀσπίδ' ἔχων.
 ἀλλὰ τις ἐγγὺς ἰὼν αὐτοσχεδὸν ἔγχεϊ μακρῷ
 ἢ ξίφει οὐτάζων δήϊον ἄνδρ' ἐλέτω· 30
 καὶ πόδα παρ ποδὶ θείσιν καὶ ἐπ' ἀσπίδος ἀσπίδ' ἐρείσας,
 ἐν δὲ λόφον τε λόφῳ καὶ κυνέην κυνέῃ
 καὶ στέρνον στέρνω πεπλημένος ἀνδρὶ μαχέσθω,
 ἢ ξίφειος κώπην ἢ δόρυ μακρὸν ἐλών.
 ὑμεῖς δ', ὦ γυμνήτες, ὑπ' ἀσπίδος ἄλλοθεν ἄλλος 35
 πτώσσοντες μεγάλοις βάλλετε χερμαδίοις,
 δούρασί τε ξεστοῖσιν ἀκουτίζοντες ἐς αὐτοὺς,
 τοῖσι πανόπλοισι πλησίον ἰστάμενοι.

iii.

The glory of the brave.

Οὐτ' ἂν μνησαίμην οὔτ' ἐν λόγῳ ἄνδρα τιθείμην
 οὔτε ποδῶν ἀρετῆς οὔτε παλαισμοσύνης,
 οὔδ' εἰ Κυκλώπων μὲν ἔχοι μέγεθός τε βίην τε,
 νικῶν δὲ θεῶν Θρηϊκίον Βορέην,
 οἷδ' εἰ Τιθωνοῖο φυὴν χαριέστερος εἶη, 5
 πλουτοίη δὲ Μίδεω καὶ Κινύρεω μάλιον,
 οἷδ' εἰ Τανταλίδεω Πέλοπος βασιλεύτερος εἶη,
 γλῶσσαν δ' Ἄδρῆστου μειλιχόγηρυν ἔχοι,
 οἷδ' εἰ πᾶσαν ἔχοι δόξαν πλὴν θούριδος ἀλκῆς·
 οὐ γὰρ ἀνὴρ ἀγαθὸς γίγνεται ἐν πολέμῳ, 10
 εἰ μὴ τετλαίη μὲν ὄρων φόνον αἱματόεντα
 καὶ δητίων ὀρέγοιτ' ἐγγύθεν ἰστάμενος.
 ἦδ' ἀρετῇ, τόδ' ἄεθλον ἐν ἀνθρώποισιν ἄριστον
 κάλλιστόν τε φέρειν γίγνεται ἀνδρὶ νέφ.
 ξυγνὸν δ' ἐσθλὸν τοῦτο πόλλήϊ τε παντί τε δήμῳ, 15
 ὅστις ἀνὴρ διαβὰς ἐν προμάχοισι μὲν
 νολεμέως, αἰσχυρᾶς δὲ φυγῆς ἐπὶ πάγχυ λάθεται,
 ψυχὴν καὶ θυμὸν τλήμονα παρθέμενος,
 θαρσύνη δ' ἔπεσιν τὸν πλησίον Ἴνδρα παρεστῶς·
 οὗτος ἀνὴρ ἀγαθὸς γίγνεται ἐν πολέμῳ· 20
 αἰψα δὲ δυσμενέων ἀνδρῶν ἔτρεψε φύλαγγας
 τρηχείας, σπουδῇ τ' ἔσχεθε κῦμα μάχης·
 ὅς δ' αὐτ' ἐν προμάχοισι πεσὼν φίλον ὤλεσε θυμὸν
 αἴστῃ τε καὶ λαοὺς καὶ πατέρ' εὐκλεΐστας,
 πολλὰ διὰ στέρνοιο καὶ ἀσπίδος ὀμφαλοέσσης 25
 καὶ διὰ θώρηκος πρύσθεν ἐληλαμένος,

τὸν δ' ὀλοφύρονται μὲν ὁμῶς νέοι ἠδὲ γέροντες,
 ἀργαλέω τε πόθῳ πᾶσα κέκηδε πόλις·
 καὶ τύμβος καὶ παῖδες ἐν ἀνθρώποις ἀρίσημοι
 καὶ παίδων παῖδες καὶ γένος ἐξοπίσω. 30
 οὐδέ ποτε κλέος ἐσθλὸν ἀπόλλυται οὐδ' ὄνομ' αὐτοῦ,
 ἀλλ' ὑπὸ γῆς περ ἔων γίγνεται ἀθάνατος,
 ὅντιν' ἀριστεύοντα μένοντά τε μαρνάμενόν τε
 γῆς πέρι καὶ παίδων θούρος Ἄρης ὀλέσῃ.
 ἦν δὲ φύγῃ μὲν κῆρα ταηλεγέος θανάτοιο, 35
 νικήσας δ' αἰχμῆς ἀγλαὸν εὐχος ἔλῃ,
 πάντες μιν τιμῶσιν ὁμῶς νέοι ἠδὲ παλαιοὶ,
 πολλὰ δὲ τερπνὰ παθῶν ἔρχεται εἰς Ἀΐδην·
 γηράσκων ἀστοῖσι μεταπρέπει, οὐδέ τις αὐτὸν
 βλάπτειν οὔτ' αἰδοῦς οὔτε δίκης ἐθέλει, 40
 πάντες δ' ἐν θάκοισιν ὁμῶς νέοι οἳ τε κατ' αὐτὸν
 εἴκουσ' ἐκ χώρης οἳ τε παλαιότεροι.
 ταύτης νῦν τις ἀνὴρ ἀρετῆς εἰς ἄκρον ἰκέσθαι
 πειράσθω θυμῷ, μὴ μεθιεῖς πολέμου.

iv.

March-song.

Ἄγετ', ὦ Σπάρτας εὐάνδρου
 κοῦροι πατέρων πολιατῶν,
 λαῖᾶ μὲν ἴτυν προβάλεσθε,
 δόρυ δεξιτέρᾳ δ' εὐτόλμως
 μὴ φειδόμενοι τᾶς ζωᾶς· 5
 οὐ γὰρ πάτριον τᾶ Σπάρτα.

VII.

Mimnermus.

i.

Vivamus atque amemus.

Τίς δὲ βίος, τί δὲ τερπνὸν ἄτερ χρυσέης Ἀφροδίτης ;
 τεθναίην, ὅτε μοι μηκέτι ταῦτα μέλοι,
 κρυπταδίη φιλότης καὶ μείλιχα δῶρα καὶ εὐνή·
 εἰ ἦβης ἄνθεα γίγνεται ἄρπαλέα
 ἀνδράσιω ἠδὲ γυναιξίν· ἐπεὶ δ' ὀδυνηρὸν ἐπέλθη 5
 γῆρας, ὃ τ' αἰσχρὸν ὁμῶς καὶ καλὸν ἄνδρα τιθεῖ,
 αἰεὶ μιν φρένας ἀμφὶ κακαὶ τείρουσι μέριμναί,
 οὐδ' αὐγὰς προσορῶν τέρπεται ἡελίου,
 ἀλλ' ἐχθρὸς μὲν παισίν, ἀτίμαστος δὲ γυναιξίν·
 οὕτως ὑργαλέον γῆρας ἔθηκε θεός. 10

ii.

'The leaves of hope.'

Ἡμεῖς δ' οἶά τε φύλλα φύει πολυνανθέος ὥρη
 ἔαρος, ὅτ' αἰψ' αὐγῆς αὔξειται ἡελίου,
 τοῖς ἔκελοι πῆχυιον ἐπὶ χρόνον ἄνθεσιν ἦβης
 τερπόμεθα, πρὸς θεῶν εἰδότες οὔτε κακὸν
 οὔτ' ἀγαθόν· Κῆρες δὲ παρεστήκασιν μέλαιναί, 5
 ἣ μὲν ἔχουσα τέλος γήραος ὑργαλέον,
 ἣ δ' ἐτέρη θανάτοιο· μίνυθα δὲ γίγνεται ἦβης
 καρπύς, ὅσον τ' ἐπὶ γῆν κίδναται ἡελίος·
 αὐτὰρ ἐπὴν δὴ τοῦτο τέλος παραμείψεται ὥρης,
 αὐτίκα τεθνάμεναι βέλτιον ἢ βίωτος· 10

πολλὰ γὰρ ἐν θυμῷ κακὰ γίγνεται· ἄλλοτε οἶκος
 τρυχοῦται, πενίης δ' ἔργ' ὄδυνηρὰ πελεῖ·
 ἄλλος δ' αὖ παίδων ἐπιδεύεται, ὧν τε μάλιστα
 ἱμείρων κατὰ γῆς ἔρχεται εἰς Ἀΐδην·
 ἄλλος νοῦσον ἔχει θυμοφθόρον· οὐδέ τις ἔστιν 15
 ἀνθρώπων, ᾧ Ζεὺς μὴ κακὰ πολλὰ διδοῖ.

iii.

The journey of the sun.

Ἡἷλιος μὲν γὰρ πόνον ἔλλαχεν ἡματα πάντα,
 οὐδέ ποτ' ἄμπαυσις γίγνεται οὐδεμία
 ἵπποισίν τε καὶ αὐτῷ, ἐπεὶ ῥοδοδάκτυλος Ἡῶς
 Ὠκεανὸν προλιποῦσ' οὐρανὸν εἰσαναβῆ·
 τὸν μὲν γὰρ διὰ κῦμα φέρει πολυήρατος εὐνὴ 5
 κοίλῃ, Ἡφαιίστου χερσὶν ἐληλαμένη
 χρυσοῦ τιμήεντος, ὑπόπτερος, ἄκρον ἐφ' ὕδωρ
 εὐδονθ' ἀρπαλέως χώρου ἀφ' Ἐσπερίδων
 γαίαν ἐς Αἰθιοπῶν, ἵνα οἱ θοὸν ἄρμα καὶ ἵπποι
 ἐστᾶσ', ὄφρ' Ἡῶς ἠριγένεια μόλῃ· 10
 ἔνθ' ἐπέβη ἐτέρων ὀχέων Ὑπερίονος υἱός,

VIII.

*Arion.**A Thanksgiving.*

Ὕψιστε θεῶν,
 πάντιε χρυσοτρίανα Πόσειδον,
 γαῖαοχ', ἐγκύμον' ἀν' ἄλμαν·

βραγχείοις περὶ δὲ σὲ πλωτοὶ
 θῆρες χορεύουσι κύκλω, 5
 κούφοισι ποδῶν ῥίμμασιν
 εἰλάφρ' ἀναπαλλόμενοι, σιμοὶ,
 φριξαύχενες, ᾠκύδρομοι σκύλακες, φιλόμουσοι
 δελφίνες, ἔναλα θρέμματα
 κουρᾶν Νηρεΐδων θεᾶν, 10
 ἄς ἐγείνατ' Ἀμφιτρίτα
 οἳ μ' εἰς Πέλοπος γᾶν ἐπὶ Ταυναρίαν ἀκτὰν
 ἐπορεύσατε πλαζόμενον Σικελῶ ἐνὶ πόντῳ,
 κυρτοῖσι νότοις ὀχέοντες,
 ἄλοκα Νηρείας πλακὸς 15
 τέμνοντες, ἀστιβῆ πόρον, φῶτες δούλιαι
 ὧς μ' ἀφ' ἀλιπλόου γλαφυρᾶς νεῶς
 εἰς οἶδμα πορφυροῦν λίμνας ἔριψαν.

IX.

Alcaeus.

i.

The soldier's hall.

Μαρμαίρει δὲ μέγας δόμος
 χαλκῶ· πᾶσα δ' Ἄρη κεκό-
 σμηται στέγα
 λίμπραισιν κυνίαισι, κατ-
 τίν λεῖκοι κατεύπερθεν ἵπ- 5
 πιοι λόφοι
 νεύοισιν, κεφάλαισιν ἄν-

δρων ἀγάλματα· χάλκισαι
 δὲ πασσάλους
 κρύπτοισιν περικείμεναι 10
 λάμπραι κνάμιδες, ἄρκος ἰ-
 σχύρω βέλεως,
 θώρακές τε νέοι λίνω
 κοῖλαι τε κατ' ἕσπιδες
 βεβλήμεναι· 15
 παρ δὲ Χαλκίδικαι σπάθαι,
 παρ δὲ ζώματα πόλλα καὶ
 κυπάττιδες·
 τῶν οὐκ ἔστι λάθεσθ', ἐπει-
 δὴ πρόωιστ' ὑπὸ Φέργων ἔ- 20
 σταμεν τόδε.

ii.

The ship in a storm.

Ἄσυνέτημι τῶν ἀνέμων στάσιν·
 τὸ μὲν γὰρ ἔνθεν κῦμα κυλίνδεται,
 τὸ δ' ἔνθεν ἄμμες δ' ἂν τὸ μέσσον
 νῆϊ φορήμεθα σὺν μελαίνα,
 χεῖμωνι μοχθεῦντες μεγάλῳ μάλα· 5
 περ μὲν γὰρ ἄντλος ἱστοπέδαν ἔχει,
 λαίφος δὲ πᾶν ζάδηλον ἦδη
 καὶ λάκιδες μέγαλαι κατ' αὐτο·
 χόλαισι δ' ἄγκοισι,
 * * * *

τὸ δηῦτε κῦμα τῶν προτέρων ὄνω
 στείχει, παρέξει δ' ἄμμι πόνον πόλυν
 ἄντλην, ἐπεὶ κε νῆος ἐμβᾶ
 νήατα.

10

iii.

Fill the cup and fill the can.

Ἦγει μὲν ὁ Ζεὺς, ἐκ δ' ὀράνω μέγας
 χεῖμων, πεπάγασιν δ' ὑδάτων ῥοαί.

κάββαλλε τὸν χεῖμων', ἐπὶ μὲν τίθεις
 πῦρ, ἐν δὲ κίρναις οἶνον ἀφειδέως
 μέλιχρον, αὐτὰρ ἄμφι κόρσα
 μάλθακον ἀμρίτιθεις γυόφαλλον.

11

* * *

οὐ χρὴ κάκοισι θῦμον ἐπιτρέπην·
 προκόψομεν γὰρ οὐδὲν ἀσάμενοι,
 ὦ Βύκχι, φάρμακον δ' ἄριστον
 οἶνον ἐνεικαμένους μεθύσθην.

10

iv.

The droughty season.

Τέγγε πνεύμονα φοῖνω· τὸ γὰρ ἄστρον περιτέλλεται,
 ἂ δ' ὦρα χαλέπα, πάντα δὲ δίψαισ' ὑπὸ καύματος.
 ἄχει ὁ' ἐκ πετάλων φάδεα τέτιξ, πτερύγων δ' ὕπο
 κακχέει λιγύραν πύκνον αἰοῖδαν, θέρος ὄπποτα

φλόγιον κατὰ γᾶν πεπτάμενον πάντα καταυάνη. 5
 ἄνθει καὶ σκόλυμος· νῦν δὲ γύναικες μαρώταται,
 λέπτοι δ' ἄνδρες, ἐπεὶ καὶ κεφάλαν καὶ γόνα Σείριος
 ἄξει.

V.

Vino fellite curas.

Πίνωμεν· τί τὸ λύχνον μένομεν; δάκτυλος ἡμέρα.
 καθ' δ' ἄειρε κυλίχλαις μεγάλαις αἰπυτοκοιλίαις·
 οἶνον γὰρ Σεμέλας καὶ Δίος υἱὸς λαθικάδεα
 ἀνθρώποισιν ἔδωκ'· ἔγχεε κίρναις ἓνα καὶ δύο
 πλείεις κακ κεφάλας, ἃ δ' ἀτέρα τὰν ἀτέραν κύλιξ 5
 ᾤθήτω.

X.

Sappho.

i.

To Aphrodite.

Ποικιλύθρον', ἀθάνατ' Ἀφρόδιτα,
 παῖ Δίος, δολόπλοκε, λίσσομαί σε,
 μή μ' ἄσαισι μήτ' ὀνίαισι δάμνα,
 πότνια, θῦμον'

ἀλλὰ τυῖδ' ἔλθ', αἴποτα κατέρωτα 5
 τᾶς ἕμας αὔδως αἴτοισα πῆλυι
 ἔκλυες, πάτρος δὲ δόμον λίποισα
 χρύσιον ἦλθες

ἄρμ' ὑποξεύξαισα· κάλοι δέ σ' ἄγον
 ὄκεες στρουῖθοι περὶ γᾶς μελαίνας 10
 πύκνα δινεῦντες πτέρ' ἀπ' ὠρίανω αἴθε-
 ρος διὰ μέσσω.

αἶψα δ' ἐξίκοντο· τὺ δ', ὦ μάκαιρα,
 μειδιῖσαισ' ἀθανάτω προσώπῳ,
 ἦρέ', ὅττι δηῦτε πέπονθα κῶττι 15
 δηῦτε κάλημι,

κῶττι μοι μάλιστα θέλω γένεσθαι
 μαινόλα θύμῳ· τίνα δηῦτε Πείθω
 μαῖς ἄγην ἐς σὰν φιλότατα, τίς σ', ὦ
 Ψάπφ', ἀδικήει; 20

καὶ γὰρ αἱ φεύγει, ταχέως διώξει,
 αἱ δὲ δῶρα μὴ δέκετ', ἀλλὰ δώσει,
 αἱ δὲ μὴ φίλει, ταχέως φιλήσει
 κωὺκ ἐθέλοισα.

ἔλθε μοι καὶ νῦν, χαλεπᾶν δὲ λῦσον 25
 ἐκ μεριμνᾶν, ὅσσα δέ μοι τέλεσσαι
 θῦμος ἱμέρρει, τέλεσον· σὺ δ' αὐτα
 σίμμαχος ἔσσο.

ii.

The power of beauty.

Φαίνεται μοι κῆνος ἴσος θέοισιν
 ἔμμεν ὄνηρ, ὅστις ἐναντίος τοι
 ἰζάνει καὶ πλασίον ἄδου φωνεύ-
 σαις ὑπακούει

καὶ γελαίσας ἡμερόεν, τό μοι μὰν
 καρδίαν ἐν στήθεσιν ἐπτόασεν·
 ὡς γὰρ εἰσίδω βροχέως σε, φώνας
 οὐδὲν ἔτ' εἴκει·

5

ἀλλὰ καμ μὲν γλῶσσα φέαγε, λέπτον δ'
 αἴψα χρῶ πῦρ ὑπαδεδρόμακεν,
 ὑππάτεσσι δ' οὐδὲν ὄρημ', ἐπιρρόμ-
 βεισι δ' ἄκουαι.

10

ἂ δὲ φίδρωσ κακχέεται, τρόμος δὲ
 παίσαν ἄγρει, χλωροτέρα δὲ ποίας
 ἔμμι, τεθνάκην δ' ὀλίγω ἴπιδεύης
 φαίνομαι ἄλλα.

15

iii.

The moon and stars.

"Ἀστερες μὲν ἀμφὶ κάλαν σελάνναν
 αἰψ' ἀποκρύπτουσι φάεινον εἶδος,
 ὄπποτα πλήθοισα μάλιστα λάμπη
 γᾶν ἐπὶ πᾶσαν.

iv.

The poet of Teos.

Κεῖνον, ὦ χρυσόθρονε Μοῦσ', ἔνισπες
 ὕμνον, ἐκ τᾶς καλλιγύναικος ἐσθλᾶς
 Τήιος χώρας ὅν ἄειδε τερπνῶς
 πρέσβυς ἀγαυός.

v.

To Alcaeus.

Αἰ δ' ἦχες ἔσλων ἴμερον ἢ κάλων,
καὶ μή τι φείπην γλῶσσ' ἐκύκα κάκον,
αἰδῶς κέ σ' οὐ κίχανεν ὄππατ',
ἀλλ' ἔλεγες περὶ τῷ δικαίως.

vi.

Forsaken.

Δέδυκε μὲν ἂ σελάννα
καὶ Πλητιάδες, μέσαι δὲ
νύκτες, παρὰ δ' ἔρχετ' ὦρα,
ἔγω δὲ μόνα κατεύδω.

vii.

Forgotten in death.

Καθάνοισα δὲ κείσεται πότα, κῶν μναμοσύνα σέθεν
ἔσσειτ' οὔτε τὸτ' οὔτ' ὕστερον· οὐ γὰρ πεδέχεις βρόδων
τῶν ἐκ Πιερίας, ἀλλ' ἀφάνης κῆν Ἀίδα δόμοις
ὑπὸ πύλαισι περὶ ἀμαίρων νεκύων ἐκπεποταμένα.

viii.

'I cannot mind my wheel, mother.'

Γλύκεια μῆτερ, οὔτοι δύναμαι κρέκην τὸν ἴστον,
πόθῳ δάμεισα παῖδος βραδίναν δι' Ἀφρόδιταν.

ix.

Hesperus.

φέσπερε, πάντα φέρων, ὅσα φαίνολις ἐσκέδασ' αὔως,
 φέρεις οἶν, φέρες αἶγα, φέρεις ἄπυ ματέρι παῖδα.

x.

The apple.

Οἶον τὸ γλυκύμαλον ἐρείθεται ἄκρω ἐπ' ὕσδω
 ἄκρον ἐπ' ἀκροτάτῳ· λελάθοντο δὲ μαλοδρόπης,
 οὐ μὰν ἐκλελάθοντ', ἀλλ' οὐκ ἐδύναντ' ἐπίκεσθαι.

XI.

*Erinna.**Three epitaphs.*

i.

Ἐξ ἀταλῶν χειρῶν τάδε γράμματα· λῶσθε Προμαθεῖ.
 ἔντι καὶ ἄνθρωποι τινὲς ὀμαλοὶ σοφίαν·
 ταύταν γῶν ἐτύμως τὰν παρθένον ὅστις ἔγραψεν,
 αἱ καυδὰν ποτέθηκ', ἧς κ' Ἀγαθαρχὶς ὄλα.

ii.

Στᾶλαι καὶ Σειρήνες ἐμαὶ καὶ πένθιμε κρωσσέ,
 ὅστις ἔχεις Ἀΐδα τὰν ὀλίγαν σποδίαν,
 τοῖς ἐμὸν ἐρχομένοισι παρ' ἠρίον εἴπατε χαίρειν,
 αἴτ' ἀστοὶ τελέθωντ' αἴθ' ἑτεροπτόλιες·
 χῶτι με νύμφαν εὔσαν ἔχει τάφος, εἴπατε καὶ τό·
 χῶτι πατήρ μ' ἐκάλει Βαυκίδα, χῶτι γένος

5

Ἐηνία, ὡς εἰδῶντι καὶ ὅτι μοι ἅ συνεταιρῖς
 Ἡρινν' ἐν τύμβῳ γράμμ' ἐχάραξε τόδε.

. iii.

Νύμφας Βαυκίδος εἰμί· πολυκλαύτην δὲ παρέρπων
 στάλαν, τῷ κατὰ γᾶς τοῦτο λέγοις Ἀῖδα·
 “ Βάσκανος ἔσσο, Ἀῖδα· ” τὰ δὲ ποικίλα σάμαθ' ὀρώντι
 ὠμοτάταν Βαυκοῦς ἀγγελέοντι τύχαν,
 ὡς τὰν παῖδ' Ὑμέναιος ὑφ' ἧς εἰσάγετο πεύκας,
 τᾶδ' ἐπὶ καδεστὺς ἔφλεγε πυρκαϊάν·
 καὶ σὺ μὲν, ὦ Ὑμέναιε, γάμων μολπαῖον ἀοιδᾶν
 εἰς θρηνῶν γοερὸν φθέγμα μεθαρμόσαο.

XII.

Solon.

i.

Salamis.

Αὐτὸς κήρυξ ἦλθον ἀφ' ἱμερτῆς Σαλαμῖνος,
 κόσμον ἐπέων ᾠδὴν τ' ἀντ' ἀγορῆς θέμενος.

* * *

Εἶην δὴ τότε ἐγὼ Φολεγάνδριος ἢ Σικινήτης
 ἀντί γ' Ἀθηναίου, πατρίδ' ἀμειψάμενος·
 αἶψα γὰρ ἂν φάτις ἦδε μετ' ἀνθρώποισι γένοιτο·
 Ἄττικὸς οὗτος ἀνὴρ τῶν Σαλαμιναφετῶν.

* * *

Ἴομεν εἰς Σαλαμίνα, μαχησόμενοι περὶ νήσου
 ἱμερτῆς, χαλεπὸν τ' αἰσχὸς ἀπωσόμενοι.

ii.

Athens.

Ἡμετέρα δὲ πόλις κατὰ μὲν Διὸς οὐποτ' ὀλείται
 αἴσαν καὶ μακάρων θεῶν φρένας ἀθανάτων·
 τοίη γὰρ μεγάλθυμος ἐπίσκοπος ὄβριμοπάτρη
 Παλλὰς Ἀθηναίη χεῖρας ὑπερθεν ἔχει·
 αὐτοὶ δὲ φθείρειν μεγάλην πόλιν ἀφραδίησιν
 ἀστοὶ βούλονται χρήμασι πειθόμενοι,
 δήμου θ' ἡγεμόνων ἄδικος νόος, οἷσιν ἐτοῖμον
 ὕβριος ἐκ μεγάλης ἄλγεα πολλὰ παθεῖν·
 οὐ γὰρ ἐπίστανται κατέχειν κόρον οὐδὲ παρούσας
 εὐφροσύνας κοσμεῖν δαιτὸς ἐν ἡσυχίῃ. 10
 πλοιοτουσιν δ' ἀδίκους ἔργμασι πειθόμενοι
 οὐθ' ἱερῶν κτεάνων οὔτε τι δημοσίων
 φειδόμενοι κλέπτουσι ἐφ' ἀρπαγῇ ἄλλοθεν ἄλλος,
 οὐδὲ φυλάσσονται σεμνὰ θέμεθλα Δίκης,
 ἢ σιγῶσα σύνοιδε τὰ γιγνόμενα πρό τ' ἐόντα,
 τῷ δὲ χρόνῳ πάντως ἦλθ' ἀποτισομένη. 15
 τοῦτ' ἤδη πάση πόλει ἔρχεται ἔλκος ἄφυκτον,
 εἰς δὲ κακὴν ταχέως ἦλυθε δουλοσύνην,
 ἢ στάσιν ἔμφυλον πόλεμόν θ' εὐδοντ' ἐπεγείρει,
 ὃς πολλῶν ἐρατὴν ὤλεσεν ἡλικίην· 20
 ἐκ γὰρ δυσμενέων ταχέως πολυήρατον ἵστν
 τρύχεται ἐν συνόδοις τοῖς ἀδικουσι φίλαις.
 ταῦτα μὲν ἐν δήμῳ στρέφεται κακά· τῶν δὲ πενιχρῶν
 ἰκνοῦνται πολλοὶ γαῖαν ἐς ἀλλοδαπὴν
 πραθέντες δεσμοῖσί τ' ἀεικελίοισι δεθέντες,
 καὶ κακὰ δουλοσύνης στυγνὰ φέρουσι βίῃ. 25

οὔτω δημόσιον κακὸν ἔρχεται οἴκαδ' ἐκάστω,
 αἴλλιοι δ' ἔτ' ἔχειν οὐκ ἐθέλουσι θύραι,
 ὑψηλὸν δ' ὑπὲρ ἔρκος ὑπέρθορον, εὔρε δὲ πάντας
 εἰ καί τις φεύγων ἐν μυχῶ ἢ θαλάμων. 35
 ταῦτα διδάξαι θυμὸς Ἀθηναίους με κελεύει,
 ὡς κακὰ πλείστα πόλει δυσνομία παρέχει,
 εὐνομία δ' εὐκοσμία καὶ ἄρτια πάντ' ἀποφαίνει,
 καὶ θ' ἅμα τοῖς ἀδίκους ἀμφιτίθησι πέδας·
 τραχέα λειαινει, παύει κόρον, ὕβριν ἀμαυροῖ, 35
 αἰαίνει δ' ἄτης ἄνθεα φυόμενα,
 εὐθύνει δὲ δίκας σκολιὰς ὑπερήφανά τ' ἔργα
 πραῦνει, παύει δ' ἔργα διχοστασίης,
 παύει δ' ἀργαλέης ἔριδος χόλον, ἔστι δ' ὑπ' αὐτῆς
 πάντα κατ' ἀνθρώπους ἄρτια καὶ πινυτά. 40

iii.

The tyrant.

Ἐκ νεφέλης πέλεται χιώνος μένος ἠδὲ χαλάζης,
 βροντῆ δ' ἐκ λαμπρᾶς γίγνεται ἀστεροπῆς·
 ἀνδρῶν δ' ἐκ μεγάλων πόλις ὕλλυται· εἰς δὲ μονάρχου
 δῆμος αἰδρίη δουλοσύνην ἔπεσεν·
 λίην δ' ἐξάραντ' οὐ ράδιόν ἐστι κατασχέιν
 ὕστερον, ἀλλ' ἤδη χρῆ περὶ πάντα νοεῖν.

iv.

Man proposes, God disposes.

Θνητοὶ δ' ὠδε νοεῦμεν ὁμῶς ἀγαθός τε κακός τε·
 εὐθηνεῖν αὐτὸς δόξαν ἕκαστος ἔχει,

πρὶν τι παθεῖν· τότε δ' αὖθις ὀδύρεται· ἄχρι δὲ τούτου
 χάσκοντες κούφαις ἐλπίσι τερπόμεθα.
 χῶστις μὲν νούσοισιν ὑπ' ἀργαλέησι πιεσθῆ, 5
 ὡς ὑγιῆς ἔσται, τοῦτο κατεφράσατο·
 ἄλλος, δειλὸς ἔων, ἀγαθὸς δοκεῖ ἔμμεναι ἀνῆρ,
 καὶ καλὸς, μορφὴν οὐ χαρίεσσαν ἔχων
 εἰ δέ τις ἀχρήμων, πενίης δέ μιν ἔργα βιᾶται,
 κτήσεσθαι πάντως χρήματα πολλὰ δοκεῖ. 10
 σπεύδει δ' ἄλλοθεν ἄλλος· ὁ μὲν κατὰ πόντον ἀλάται
 ἐν νηυσὶν χρηῖζων οἴκαδε κέρδος ἄγειν
 ἰχθυόεντ', ἀνέμοισι φορεύμενος ἀργαλέοισιν,
 φειδωλὴν ψυχῆς οὐδεμίην θέμενος·
 ἄλλος γῆν τέμνων πολυδένδρεον εἰς ἐνιαυτὸν 15
 λατρεύει, τοῖσιν καμπύλ' ἄροτρα μέλει·
 ἄλλος Ἀθηναίης τε καὶ Ἑφαισίου πολυτέχνευ
 ἔργα δαεῖς χειροῖν ξυλλέγεται βίοτον·
 ἄλλος Ὀλυμπιάδων Μουσέων πάρα δῶρα δέδεκται,
 ἱμερτῆς σοφίης μέτρον ἐπιστάμενος· 20
 ἄλλον μάντιν ἔθηκεν ἄναξ ἑκάεργος Ἀπόλλων,
 ἔγνω δ' ἀνδρὶ κακὸν τηλόθεν ἐρχόμενον,
 ᾧ συνομαρτήσωσι θεοί· τὰ δὲ μόρσιμα πάντως
 οὔτε τις οἰωνὸς ρύσεται οὔθ' ἱερά·
 ἄλλοι Παιῶνος πολυφαρμάκου ἔργον ἔχοντες 25
 ἰητροί· καὶ τοῖς οὐδὲν ἔπεστι τέλος·
 πολλάκι δ' ἐξ ὀλίγης ὀδύνης μέγα γίγνεται ἄλγος,
 κοῦκ ἂν τις λύσαιτ' ἤπια φάρμακα δούς·
 τὸν δὲ κακαῖς νούσοισι κακούμενον ἀργαλέαις τε
 ἀψάμενος χειροῖν αἴψα τίθησ' ὑγιῆ. 30

Μοῖρα δέ τοι θνητοῖσι κακὸν φέρει ἠδὲ καὶ ἐσθλόν·
 δῶρα δ' ἄφικτα θεῶν γίγνεται ἀθανάτων,
 πᾶσι δέ τοι κίνδυνος ἐπ' ἔργμασιν, οὐδέ τις οἶδεν
 πῆ στήσειν μέλλει πρήγματος ἀρχομένου·
 ἀλλ' ὁ μὲν εὖ ἔρδειν πειρώμενος, οὐ προνοήσας 35
 εἰς μεγάλην ἄτην καὶ χαλεπὴν ἔπεσεν,
 τῷ δὲ καλῶς ἔρδοντι θεὸς περὶ πάντα δίδωσιν
 συντυχίην ἀγαθὴν, ἔκλυσιν ἀφροσύνης.
 πλούτου δ' οὐδὲν τέρμα πεφασμένον ἀνδράσι κείται·
 οἱ γὰρ νῦν ἡμέων πλείστον ἔχουσι βίον, 40
 διπλασίως σπεύδουσι· τίς ἂν κορέσει' ἕνα πάντως ;
 κέρδεά τοι θνητοῖς ὥπασαν ἀθάνατοι·
 ἄτη δ' ἐξ αὐτῶν ἀναφαίνεται, ἣν ὁπόταν Ζεὺς
 πέμψῃ τισι μένην, ἄλλοθεν ἄλλος ἔχει.

V.

The ages of life.

Παῖς μὲν ἄνηβος ἐὼν ἔτι νήπιος ἔρκος ὀδόντων
 φύσας ἐκβάλλει πρῶτον ἐν ἔπτ' ἔτεσιν·
 τοὺς δ' ἐτέρους ὅτε δὴ τελέσῃ θεὸς ἔπτ' ἐνιαυτοῦς,
 ἡβης ἐκφαίνει σήματα γεινομένης·
 τῇ τριτάτῃ δὲ γένειον ἀεξομένων ἔτι γυίων 5
 λαχνοῦται, χροίης ἄνθος ἀμειβομένης·
 τῇ δὲ τετάρτῃ πᾶς τις ἐν ἐβδομάδι μέγ' ἄριστος
 ἰσχὺν, ἦντ' ἄνδρες σήματ' ἔχουσ' ἀρετῆς.
 πέμπτῃ δ' ὄριον ἄνδρα γάμου μεμνημένον εἶναι
 καὶ παίδων ζητεῖν εἰσοπίσω γενεήν· 10
 τῇ δ' ἕκτῃ περὶ πάντα καταρτύεται νόος ἀνδρὸς,
 οὐδ' ἔρδειν ἔθ' ὁμῶς ἔργ' ἀπάλαμνα θέλει·

ἑπτὰ δὲ νοῦν καὶ γλώσσαν ἐν ἑβδομάσιν μέγ' ἄριστος
 ὀκτώ τ'· ἀμφοτέρων τέσσαρα καὶ δέκ' ἔτη·
 τῇ δ' ἐνάτῃ ἔτι μὲν δύναται, μαλακώτερα δ' αὐτοῦ 15
 πρὸς μεγάλην ἀρετὴν γλώσσά τε καὶ σοφίη·
 τῆς δεκάτης δ' εἴ τις τελέσας κατὰ μέτρον ἴκοιτο,
 οὐκ ἂν ἄωρος ἐὼν μοῖραν ἔχοι θανάτου.

vi.

How he aided Athens.

Συμμαρτυροίη ταῦτ' ἂν ἐν δίκῃ χρόνου
 μήτηρ μεγίστη δαιμόνων Ὀλυμπίων
 ἄριστα Γῆ μέλαινα, τῆς ἐγὼ ποτε
 ὄρους ἀνεῖλον πολλαχῇ πεπηγότας,
 πρόσθεν δὲ δουλεύουσα, νῦν ἐλευθέρα. 5
 πολλοὺς δ' Ἀθήνας πατρίδ' εἰς θεόκτιτον
 ἀνήγαγον πραθέντας, ἄλλον ἐκδίκως,
 ἄλλον δικαίως, τοὺς δ' ἀναγκαίης ὑπο
 χρησμὸν λέγοντας, γλώσσαν οὐκέτ' Ἀττικὴν
 ἰέντας, ὡς ἂν πολλαχῇ πλανωμένους, 10
 τοὺς δ' ἐνθάδ' αὐτοῦ δουλίης ἀεικέα
 ἔχοντας ἦθη, δεσποτῶν τρομευμένους,
 ἐλευθέρους ἔθηκα· ταῦτα μὲν κράτει,
 ὁμοῦ βίην τε καὶ δίκην συναρμόσας,
 ἔρεξα καὶ διήνυσ' ὡς ὑπεσχόμην. 15
 θεσμοὺς δ' ὁμοίους τῷ κακῷ τε κάγαθῷ
 εὐθείαν εἰς ἕκαστον ἀρμόσας δίκην
 ἔγραψα. κέντρον δ' ἄλλος ὡς ἐγὼ λαβῶν
 κακοφραδῆς τε καὶ φιλοκτῆμων ἀνὴρ
 οὔτ' ἂν κατέσχε δῆμον, οὔτ' ἐπαύσατο, 20
 πρὶν ἂν ταραξῆς πῖαρ ἐξέλη γάλα.

XIII.

Stesichorus.

i.

The sun's goblet.

Ἄελιος δ' Ὑπεριονίδας δέπας ἔσκατέβαιεν
 χρύσειον, ὄφρα δι' Ὀκεανοῖο περύσας
 ἀφίκοιθ' ἱερᾶς ποτὶ βένθεα νυκτὸς ἔρεμνᾶς
 ποτὶ ματέρα κουριδίαν τ' ἄλοχον
 παῖδάς τε φίλους·
 ὁ δ' ἐς ἄλσος ἔβα δάφναισι κατάσκιον
 ποσσὶ πάϊς Διός.

5

ii.

Tyndareus.

Οὔνεκα Τυνδάρεως ῥέ-
 ζων ποτὲ πᾶσι θεοῖς μούνας λάθετ' ἠπιοδώρω
 Κύπριδος· κείνα δὲ Τυνδάρεω
 κόραις χολωσαμένη διγάμους τε
 καὶ τριγάμους τίθησιν
 καὶ λιπεσάνορας.

5

iii.

A palinode.

Οὐκ ἔστ' ἔτυμος λόγος οὔτος,
 οὐδ' ἔβας ἐν ναυσὶν εὐσέλμοις,
 οὐδ' ἴκεο πέργαμυ Τροίας.

iv.

Sing of war no more.

Μοῦσα, σὺ μὲν πολέμους ἀπωσαμένη, μετ' ἐμοῦ
κλείουσα θεῶν τε γάμους ἀνδρῶν τε δαΐτας
καὶ θαλίαις μακάρων.

v.

Songs of Spring.

Τοιάδε χρὴ Χαρίτων δαμώματα καλλικόμων
ὑμνεῖν Φρύγιον μέλος ἔξευρόντας ἀβρῶς
ἦρος ἐπερχομένου.

XIV.

Ibycus.

i.

Spring.

Ἦρι μὲν αἶ τε Κυδώνια
μηλίδες ἀρδόμεναι ῥοᾶν
ἐκ ποταμῶν, ἵνα παρθένων
κῆπος ἀκήρατος, αἶ τ' οἰνανθίδες
αὐξόμεναι σκιεροῖσιν ὑφ' ἔρνεσιν
οἰναρέοις θαλέθοισιν· ἐμοὶ δ' ἔρος
οὐδεμίαν κατάκοιτος ὤ-
ραν, αἶθ' ὑπὸ στεροπῆς φλέγων

Θρηϊκίος βορέας,
 ἄσσων παρὰ Κύπριδος ἀζαλέαις
 μανίαισιν ἐρεμνὸς ἀθαμβῆς
 ἐγκρατέως παιδόθεν φυλάσσει
 ἡμετέρας φρένας . . .

10

ii.

Eros.

Ἔρος αὐτέ με κυανέοισιν ὑπὸ
 βλεφάροις τακέρ' ὄμμασι δερκόμενος
 κηλήμασι παντοδαποῖς ἐς ἄπειρα
 δίκτυα Κύπριδος με βάλλει·
 ἦ μὰν τρομέω νιν ἐπερχόμενον,
 ὥστε φερέζυγος ἵππος ἀεθλοφό-
 ρος ποτὶ γῆραϊ ἀέκων
 σὺν ὄχεσφι θεοῖς ἐς ἄμιλλαν ἔβα.

5

XV.

Demodocus.

EPIGRAMS.

i.

The Milesians.

Καὶ τότε Δημοδόκου· Μιλήσιοι ἀξύνετοι μὲν
 οὐκ εἰσὶ, δρῶσιν δ' οἶά περ ἀξύνετοι.

ii.

The Chians.

Καὶ τότε Δημοδόκου· Χῖοι κακοί· οὐχ ὁ μὲν, ὅς δ' οὐ;
πάντες, πλὴν Προκλέους· καὶ Προκλῆς δὲ Χίος.

iii.

The good Cilician.

Πάντες μὲν Κίλικες κακοὶ ἀνέρες· ἐν δὲ Κίλιξιν
εἰς ἀγαθὸς Κινύρης, καὶ Κινύρης δὲ Κίλιξ.

iv.

'It was the dog that died.'

Καππαδόκην ποτ' ἔχιθνα κακὴ δάκεν· ἀλλὰ καὶ αὐτὴ
κίτθανε, γευσασμένη αἵματος ἰοβόλου.

XVI.

Phocylides.

i.

Womenkind.

Καὶ τότε Φωκυλίδεω· τετόρων ἀπὸ τῶνδε γέγοντο
φῦλα γυναικείων· ἡ μὲν κυνὸς, ἡ δὲ μελίσσης,
ἡ δὲ συὸς βλοσυρῆς, ἡ δ' ἵππου χαιτηέσσης·
εὐφορος ἦδε, ταχεῖα, περιδρομος, εἶδος ἀρίστη·
ἡ δὲ συὸς βλοσυρῆς, οὐτ' ἂν κακὴ οὐδὲ μὲν ἐσθλή·
ἡ δὲ κυνὸς, χαλεπὴ τε καὶ ἄγριος· ἡ δὲ μελίσσης
οἰκονόμος τ' ἀγαθὴ καὶ ἐπίσταται ἐργάζεσθαι·
ἦς εὐχου, φίλ' ἑταῖρε, λαχεῖν γάμου ἡμερόεντος.

ii.

Night thoughts.

Νυκτὸς βουλευέειν, νυκτὸς δέ τοι ὀξυτέρη φρήν
 ἀνδράσιν· ἡσυχίη δ' ἀρετὴν διζήμενῳ ἐσθλή.

iii.

Δίξεσθαι βιοτήν, ἀρετὴν δ', ὅταν ἦ βίος ἤδη.

XVII.

Xenophanes.

i.

The banquet.

Νῦν γὰρ δὴ ζίπεδον καθαρὸν καὶ χεῖρες ἀπάντων
 καὶ κύλικες· πλεκτοὺς δ' ἀμφιτιθεῖ στεφάνους,
 ἄλλος δ' εὐῶδες μύρον ἐν φιάλῃ παρατείνει.
 κρατὴρ δ' ἔστηκεν μεστὸς εὐφροσύνης·
 ἄλλος δ' οἶνος ἐτοῖμος, ὃς οὔποτε φησὶ προδώσειν,
 μείλιχος ἐν κεράμοις, ἄνθεος ὀσδόμενος·
 ἐν δὲ μέσοις ἀγνήν ὀδμὴν λιβανωτὸς ἴησιν,
 ψυχρὸν δ' ἔστιν ὕδωρ καὶ γλυκὺ καὶ καθαρὸν·
 πᾶρκεινται δ' ἄρτοι ξανθοὶ γεραρὴ τε τράπεζα
 τυροῦ καὶ μέλιτος πίνος ἀχθομένη·
 βωμὸς δ' ἄνθεσιν ἀν τὸ μέσον πάντῃ πεπύκασται,
 μολπή δ' ἀμφὶς ἔχει δώματα καὶ θαλίη.
 χρῆ δὲ πρῶτον μὲν θεὸν ὑμεῖν εὐφρονας ἄνδρας
 εὐφήμοις μύθοις καὶ καθαροῖσι λόγοις.

σπείσαντας δὲ καὶ εὐξαμένους τὰ δίκαια δύνασθαι
 πρήσσειν—ταῦτα γὰρ ὦν ἐστι προχειρότερον—
 οὐχ ὕβρις πίνειν ὀπόσον κεν ἔχων ἀφίκοιο
 οἴκαδ' ἄνευ προπόλου, μὴ πάνυ γηραλέος·
 ἀνδρῶν δ' αἰνεῖν τοῦτον, ὅς ἐσθλὰ πίων ἀναφαίνει,
 ὡς ἦ μνημοσύνη, καὶ τὸν, ὅς ἀμφ' ἀρετῆς,
 οὔτι μάχας διέπει Τιτῆνων οὐδὲ Γιγάντων,
 οὐδ' αὖ Κενταύρων, πλάσματα τῶν προτέρων,
 ἢ στάσιος σφεδανάς· τοῖς οὐδὲν χρηστὸν ἔνεστιν·
 θεῶν δὲ προμηθείην αἰὲν ἔχειν ἀγαθόν.

ii.

He is better than many athletes.

Ἄλλ' εἰ μὲν ταχυτῆτι ποδῶν νίκην τις ἄροιτο
 ἢ πενταθλεύων, ἔνθα Διὸς τέμενος
 παρ Πίσασο ῥοῆς ἐν Ὀλυμπίῃ, εἴτε παλαίων,
 ἢ καὶ πυκτοσύνην ἀλγινόεσσαν ἔλων,
 εἴτε τὸ δεινὸν ἄεθλον ὃ παγκράτιον καλέουσι,
 ἀστοῖσιν κ' εἴη κυδρότερος προσορᾶν,
 καί κε προεδρίην φανερὴν ἐν ἀγῶσιν ἄροιτο,
 καὶ κεν σῖτ' εἴη δημοσίων κτεάνων
 ἐκ πόλεως καὶ δῶρον, ὃ οἱ κειμήλιον εἴη·
 εἴτε καὶ ἵπποισιν, ταῦτά χ' ἅπαντα λάχοι,
 οὐκ ἔων ἄξιος, ὥσπερ ἐγώ· ῥώμης γὰρ ἀμείνων
 ἀνδρῶν ἠδ' ἵππων ἡμετέρη σοφίη.
 ἀλλ' εἰκῆ μάλα τοῦτο νομίζεται· οὐδὲ δίκαιον
 προκρίνειν ῥώμην τῆς ἀγαθῆς σοφίης.

οὔτε γὰρ εἰ πύκτης ἀγαθὸς λαοῖσι μετεΐη, 15
οὔτ' εἰ πενταθλεῖν οὔτε παλαισμοσύνην,
οὐδὲ μὲν εἰ ταχυτῆτι ποδῶν, τό πέρ ἐστι πρότιμον
ῥώμης ὅσσ' ἀνδρῶν ἔργ' ἐν ἀγῶνι πέλει,
τοῦνεκεν ἂν δὴ μᾶλλον ἐν εὐνομίῃ πόλις εἴη·
σμικρὸν δ' ἂν τι πόλει χάρμα γένοιτ' ἐπὶ τῷ, 20
εἴ τις ἀεθλεύων νικῶ Πίσασο παρ' ὄχθας·
οὐ γὰρ πιαίνει ταῦτα μυχοῦς πόλεως.

iii.

Poetic Theology.

Πάντα θεοῖς ἀνέθηκαν Ὀμηρὸς θ' Ἡσιόδος τε
ὅσσα παρ' ἀνθρώποισιν ὀνειδέα καὶ ψόγος ἐστί,
οἱ πλείστ' ἐφθέγγξαντο θεῶν ἀθεμίστια ἔργα,
κλέπτειν, μοιχεύειν τε καὶ ἀλλήλους ἀπατεύειν.

XVIII.

Theognis.

i.

Evil communications.

Ταῦτα μὲν οὕτως ἴσθι· κακοῖσι δὲ μὴ προσομίλει
ἀνδράσιν, ἀλλ' αἰεὶ τῶν ἀγαθῶν ἔχεο·
καὶ μετὰ τοῖσιν πῖνε καὶ ἔσθιε, καὶ μετὰ τοῖσιν
ἴξε, καὶ ἄνδανε τοῖς, ὧν μεγάλη δύναμις.
ἐσθλῶν μὲν γὰρ ἅπ' ἐσθλὰ μαθήσεται· ἦν δὲ κακοῖσιν 5
συμμίσγης, ἀπολείς καὶ τὸν ἔοντα νόον.
ταῦτα μαθὼν ἀγαθοῖσιν ὀμίλειε, καί ποτε φήσεις
εὐ συμβουλεύειν τοῖσι φίλοισιν ἐμέ.

ii.

Do not make friends of the 'low.'

Μηδεὶς σ' ἀνθρώπων πείση κακὸν ἄνδρα φιλῆσαι,
 Κύρνε· τί δ' ἔστ' ὄφελος δειλὸς ἀνὴρ φίλος ὢν ;
 οὐτ' ἂν σ' ἐκ χαλεποῖο πόνου ρύσαιο καὶ ἄτης,
 οὔτε κεν ἐσθλὸν ἔχων τοῦ μεταδοῦν ἐθέλοι.
 δειλοὺς δ' εὖ ἔρδοντι ματαιοτάτη χάρις ἐστίν·
 ἴσον καὶ σπείρειν πόντον ἀλὸς πολιῆς.
 οὔτε γὰρ ἂν πόντον σπείρων βαθὺ λήϊον ἀμῶς,
 οὔτε κακοὺς εὖ δρῶν εὖ πάλιν ἀντιλάβοις·
 ἰπληστον γὰρ ἔχουσι κακοὶ νόον· ἦν δ' ἐν ἀμάρτης,
 τῶν πρόσθεν πάντων ἐκκέχεται φιλότης.
 οἱ δ' ἀγαθοὶ τὸ μέγιστον ἐπαυρίσκουσι παθόντες,
 μνήμα δ' ἔχουσ' ἀγαθῶν καὶ χάριν ἐξοπίσω.

μήποτέ τοι κακὸν ἄνδρα φίλον ποιῆσθαι ἐταῖρον,
 ἀλλ' αἰεὶ φεύγειν ὥστε κακὸν λιμένα.

iii.

Man proposes, God disposes.

Οὐδέεις, Κύρν', ἄτης καὶ κέρδεος αἴτιος αὐτὸς,
 ἀλλὰ θεοὶ τούτων δώτορες ἀμφοτέρων·
 οἷδέ τις ἀνθρώπων ἐργάζεται ἐν φρεσὶν εἰδὼς
 ἐς τέλος εἶτ' ἀγαθὸν γίνεται εἴτε κακόν.
 πολλάκι γὰρ δοκέων θήσειν κακόν, ἐσθλὸν ἔθηκεν·
 καί τε δοκῶν θήσειν ἐσθλὸν, ἔθηκε κακόν.

οὐδέ τω ἀνθρώπων παραγίνεται, ὅσ' ἐθέλησιν·
 ἔτχει γὰρ χαλεπῆς πείρατ' ἀμηχανίης.
 ἄνθρωποι δὲ μάταια νομίζομεν, εἰδότες οὐδέν·
 θεοὶ δὲ κατὰ σφέτερον πάντα τελοῦσι νόον.

10

iv.

Cygnus immortalized.

Σοὶ μὲν ἐγὼ πτέρ' ἔδωκα, σὺν οἷς ἐπ' ἀπείρονα πόντον
 πωτήσῃ καὶ γῆν πᾶσαν ἀειράμενος
 ῥήϊδίως· θοίνης δὲ καὶ εἰλαπίνῃσι παρέσση
 ἐν πάσαις, πολλῶν κείμενος ἐν στόμασιν·
 καί σε σὺν αὐλίσκοισι λιγυφθύγγοις νέοι ἄνδρες
 εὐκόσμως ἐρατοὶ καλά τε καὶ λιγέα
 ἄσσονται· καὶ ὅταν δνοφερῆς ὑπὸ κεύθεσι γαίης
 βῆς πολυκωκύτους εἰς Ἀΐδαο δόμους,
 οὐδὲ τότ' οὐδὲ θανὼν ἀπολείς κλέος, ἀλλὰ μελήσεις
 ἄφθιτον ἀνθρώποις αἰὲν ἔχων ὄνομα,
 Κύρνε, καθ' Ἑλλάδα γῆν στρωφώμενος ἦδ' ἀνὰ νήσους,
 ἰχθυόεντα περῶν πόντον ἔπ' ἀτρύγετον,
 οὐχ ἵππων νότοισιν ἐφήμενος· ἀλλὰ σε πέμψει
 ἀγλαὰ Μουσίων δῶρα ἰοστεφάνων·
 πᾶσι γὰρ, οἷσι μέμηλε, καὶ ἔσσομένοισιν αἰοιδῆ
 ἔσση ὁμῶς, ὄφρ' ἂν ἢ γῆ τε καὶ ἥλιος·
 αὐτὰρ ἐγὼν ὀλίγης παρὰ σεῦ οὐ τυγχάνω αἰδοῦς,
 ἀλλ' ὥσπερ μικρὸν παῖδα λόγοις μ' ἀπατᾶς.

5

10

15

v.

May I triumph over my enemies.

Ἄλλὰ Ζεῦ τέλεσόν μοι Ὀλύμπιε κάριον εὐχὴν·
 δὸς δέ μοι ἀντὶ κακῶν καὶ τι παθεῖν ἀγαθόν.

τεθναίην δ', εἰ μή τι κακῶν ἄμπαυμα μεριμνέων
 εὐροίμην δοίην τ' ἀντ' ἀνιῶν ἀνίας·
 αἶσα γὰρ οὕτως ἐστί· τίσις δ' οὐ φαίνεται ἡμῖν 5
 ἀνδρῶν, οἳ τὰμὰ χρήματ' ἔχουσι βίη
 συλλήσαντες· ἐγὼ δὲ κύων ἐπέρησα χαράδρην
 χειμάρρῳ ποταμῶ πάντ' ὑποσεισάμενος·
 τῶν εἴη μέλαν αἶμα πιεῖν, ἐπὶ τ' ἐσθλὸς ὄροιο
 δαίμων, ὅς κατ' ἐμὸν νοῦν τελέσειε τάδε. 10

vi.

Why does Zeus tolerate the wicked?

Ζεῦ φίλε, θαυμάζω σε· σὺ γὰρ πάντεσσιν ἀνάσσεις
 τιμὴν αὐτὸς ἔχων καὶ μεγάλην δύναμιν·
 ἀνθρώπων δ' εὖ οἶσθα νόον καὶ θυμὸν ἐκάστου·
 σὸν δὲ κράτος πάντων ἔσθ' ὑπατον, βασιλεῦ.
 πῶς δὴ σευ, Κρονίδη, τολμᾷ νόος ἄνδρας ἀλιτροῦς 5
 ἐν ταυτῇ μοίρῃ τόν τε δίκαιον ἔχειν;
 οὐδέ τι κεκριμένον πρὸς δαίμονός ἐστι βροτοῖσιν,
 οὐδ' ὁδὸν ἦν τις ἰὼν ἀθανάτοισιν ἄδοι;
 ἦν τ' ἐπὶ σωφροσύνην τρεφθῆν νόος, ἦν τε πρὸς ὕβριν,
 ἀνθρώπων ἀδίκους ἔργμασι πειθομένων, 10
 ἔμπης ὄλβον ἔχουσιν ἀπήμονα· τοὶ δ' ἀπὸ δειλῶν
 ἔργων ἴσχοντες θυμὸν, ὅμως πενήνην
 μητέρ' ἀμηχανίης ἔλαβον, τὰ δίκαια φιλεούντων
 ἢ τ' ἀνδρῶν παράγει θυμὸν ἐς ἀμπλακίην.

vii.

The happiest lot.

Πάντων μὲν μὴ φῦναι ἐπιχθονίοισιν ἄριστον,
 μηδ' ἐσιδεῖν αὐγὰς ὀξέος ἡελίου·

φύντα δ' ὅπως ὄκιστα πύλας Ἀίδαο περῆσαι,
καὶ κείσθαι πολλὴν γῆν ἐπαμησάμενον.

viii.

He is all true gold.

Εἴ μ' ἐθέλεις πλύνειν, κεφαλῆς ἀμίαντον ἀπ' ἄκρης
αἰεὶ λευκὸν ὕδωρ ρεύσεται ἡμετέρης.
εὐρήσεις δέ με πᾶσιν ἐπ' ἔργασιν ὥσπερ ἕπεφθον
χρυσὸν, ἐρυθρὸν ἰδεῖν τριβόμενον βασάνω,
τοῦ χροῖης καθύπερθε μέλας οὐχ ἕπτεται ἰὸς 5
οὐδ' εὐρώς, αἰεὶ δ' ἄνθος ἔχει καθαρὸν.

ix.

Constrain no man at a feast.

Μηδένα τῶνδ' ἀέκοντα μένειν κατέρυκε παρ' ἡμῖν,
μηδὲ θύραζε κέλευ' οὐκ ἐθέλουτ' ἰέναι,
μηδ' εὐδοντ' ἐπέγειρε, Σιμωνίδη, ὄντιν' ἂν ἡμῶν
θωρηχθέντ' οἶνω μαλθακὸς ὕπνος ἔλη,
μηδὲ τὸν ἀγρυπνέοντα κέλευ' ἀέκοντα καθεύδειν· 5
πάν γὰρ ἀναγκαῖον χρῆμ' ἀνηρὸν ἔφυ·
τῷ πίνειν δ' ἐθέλουσι παρασταδὸν οἰνοχοεῖτω·
οὐ πάσας νύκτις γίνεται ἄβρὰ παθεῖν·
αὐτὰρ ἐγώ—μέτρον γὰρ ἔχω μελιηδέος οἴνου— 10
ὑπνου λυσικάκου μνήσομαι οἴκαδ' ἰών·
ἦξω δ' ὡς οἶνος χαριέστατος ἀνδρὶ πεπόσθαι,
οὔτε τι γὰρ νήφω, οὔτε λίην μεθύω.
ὅς δ' ἂν ὑπερβάλλῃ πόσιος μέτρον, οὐκέτι κείνος
τῆς αὐτοῦ γλώσσης καρτερὸς οὐδὲ νόου·
μυθεῖται δ' ἀπάλαμνα, τὰ νήφουσι γίνεται αἰσχρά· 15
αἰδεῖται δ' ἔρδων οὐδὲν, ὅταν μεθύῃ,

τὸ πρὶν ἔων σώφρων, τότε νήπιος· ἀλλὰ σὺ ταῦτα
 γινώσκων μὴ πῖν' οἶνον ὑπερβολάδην,
 ἀλλ' ἢ πρὶν μεθύειν ὑπανίστασο — μή σε βιάσθω
 γαστήρ, ὥστε κακὸν λάτρην ἐφημέριον—, 20
 ἢ παρεὼν μὴ πῖνε· σὺ δ' “ ἔγχεε ” τοῦτο μάταιον
 κωτίλλεις αἰεὶ· τοῦνεκά τοι μεθύεις·
 ἢ μὲν γὰρ φέρεται φιλοτήσιος, ἢ δὲ πρόκειται,
 τὴν δὲ θεοῖς σπένδεις, τὴν δ' ἐπὶ χειρὸς ἔχεις·
 ἀρνεῖσθαι δ' οὐκ οἶδας· ἀνίκητος δέ τοι οὗτος, 25
 ὅς πολλὰς πίνων μὴ τι μάταιον ἐρεῖ.
 ὑμεῖς δ' εὖ μυθεῖσθε παρὰ κρητῆρι μένοντες,
 ἀλλήλων ἔριδος δῆριν ἐρυσκόμενοι,
 ἐς τὸ μέσον φωνεῦντες ὁμῶς ἐνὶ καὶ συνάπασιν·
 χοῦτως συμπόσιον γίνεται οὐκ ἄχαρι. 30

X.

He welcomes Clearistus.

Ἦλθες δῆ, Κλεάριστε, βαθὺν διὰ πόντον ἀνύσσας,
 ἐνθάδ' ἐπ' οὐδὲν ἔχοντ', ὦ τάλαν, οὐδὲν ἔχων.
 νηὸς τοι πλευρῆσιν ὑπὸ ζυγὰ θήσομεν ἡμεῖς,
 Κλεάρισθ', οἷ' ἔχομεν χοῖα διδοῦσι θεοί.
 τῶν δ' ὄντων τᾶριστα παρέξομεν· ἦν δέ τις ἔλθη 5
 σεῦ φίλος ὢν, κατάκεισ' ὡς φιλότητος ἔχεις.
 οὔτε τι τῶν ὄντων ἀποθήσομαι, οὔτε τι μείζον
 σῆς ἔνεκα ξενίης ἄλλοθεν οἰσόμεθα.
 ἦν δέ τις εἰρωτᾷ τὸν ἐμὸν βίον, ὦδέ οἱ εἰπέιν·
 ὡς εὖ μὲν χαλεπῶς, ὡς χαλεπῶς δὲ μάλ' εὖ, 10
 ὥσθ' ἓνα μὲν ξεῖνον πατρώϊον οὐκ ἀπολείπειν,
 ξείνια δὲ πλεόνεσσ' οὐ δυνατὸς παρέχειν.

xi.

The ship in distress.

Εἰ μὲν χρήματ' ἔχοιμι, Σιμωνίδη, οἶά περ ἤδη,
 οὐκ ἂν ἀνιψόμεν τοῖς ἀγαθοῖσι συνών·
 νῦν δέ με γινώσκοντα παρέρχεται, εἰμὶ δ' ἄφρονος
 χρημοσύνη, πολλῶν γνούς περ ἄμεινον ἔτι, 5
 οὐνεκα νῦν φερόμεσθα καθ' ἰστία λευκὰ βαλόντες
 Μηλίου ἐκ πόντου νύκτα διὰ δνοφερήν·
 ἀντλεῖν δ' οὐκ ἐθέλουσιν· ὑπερβάλλει δὲ θάλασσα
 ἀμφοτέρων τοίχων· ἧ μάλα τις χαλεπῶς
 σῶζεται, οἷ' ἔρδουσι· κυβερνήτην μὲν ἔπαυσαν
 ἐσθλόν, ὃ τις φυλακὴν εἶχεν ἐπισταμένως· 10
 χρήματα δ' ἀρπάζουσι βίη, κόσμος δ' ἀπόλωλεν,
 δασμὸς δ' οὐκέτ' ἴσος γίνεται ἐς τὸ μέσον,
 φορτηγοὶ δ' ἄρχουσι, κακοὶ δ' ἀγαθῶν καθύπερθεν.
 δειμαίνω μὴ πως ναῦν κατὰ κῦμα πῆη.
 ταῦτά μοι ἠνίχθω κεκρυμμένα τοῖς ἀγαθοῖσιν· 15
 γινώσκοι δ' ἂν τις νῦν κακόν, ἦν σοφὸς ἦ.

xii.

Money is all in all.

Εὖ μὲν ἔχοντος ἐμοῦ πολλοὶ φίλοι· ἦν δέ τι δεινὸν
 συγκύρση, παῦροι πιστὸν ἔχουσι νόον.
 * * *
 πλήθει δ' ἀνθρώπων ἀρετὴ μία γίνεται ἦδε,
 πλουτεῖν· τῶν δ' ἄλλων οὐδὲν ἄρ' ἦν ὕφελος,
 οὐδ' εἰ σωφροσύνην μὲν ἔχοις Ῥαδαμάνθους αὐτοῦ, 5
 πλείονα δ' εἰδείης Σισύφου Λιολίδεω,

ὅς τε καὶ ἐξ Ἀΐδεω πολυῦδρείησιν ἀνήλθεν,
 πείσας Περσεφόνην αἰμυλίοισι λόγοις,
 ἦ τε βροτοῖς παρέχει λήθην, βλάπτουσα νόοιο—
 ἄλλος δ' οὐπω τις τοῦτό γ' ἐπεφράσατο, 10
 ὄντινα δὴ θανάτοιο μέλαν νέφος ἀμφικαλύψη,
 ἔλθῃ δ' ἐς σκιερὸν χῶρον ἀποφθιμένων,
 κυανέας τε πύλας παραμείψεται, αἶ τε θανόντων
 ψυχὰς εἴργουσιν καίπερ ἀναινομένας·
 ἀλλ' ἄρα καὶ κείθεν πάλιν ἦλυθε Σίσυφος ἦρως 15
 ἐς φάος ἡελίου σφῆσι πολυφροσύναις·—
 οὐδ' εἰ ψευδέα μὲν ποιοῖς ἐτύμοισιν ὁμοία,
 γλώσσαν ἔχων ἀγαθὴν Νέστορος ἀντιθέου,
 ὠκύτερος δ' εἴσθη πόδας ταχέων Ἀρπυιῶν
 καὶ παίδων Βορέω, τῶν ἄφαρ εἰσὶ πόδες. 20
 ἀλλὰ χρὴ πάντα γνώμην ταύτη καταθέσθαι,
 ὡς πλοῦτος πλείστην πᾶσιν ἔχει δύναμιν.

xiii.

The sufferings of the Just.

Καὶ τοῦτ', ἀθανάτων βασιλεῦ, πῶς ἐστὶ δίκαιον,
 ἔργων ὅστις ἀνὴρ ἐκτὸς ἐὼν ἀδίκων,
 μή τιν' ὑπερβασίην κατέχων μῆδ' ὄρκον ἀλιτρὸν,
 ἀλλὰ δίκαιος ἐὼν μὴ τὰ δίκαια πάθῃ ;
 τίς δὴ κεν βροτὸς ἄλλος, ὄρων πρὸς τοῦτον, ἔπειτα 5
 ἄζοιτ' ἀθανάτους, καὶ τίνα θυμὸν ἔχων,
 ὀππότ' ἀνὴρ ἄδικος καὶ ἀτάσθαλος, οὔτε τευ ἀνδρῶν
 οὔτε τευ ἀθανάτων μῆνιν ἀλευόμενος,
 ὑβρίζῃ πλούτῳ κεκορημένος, οἱ δὲ δίκαιοι
 τρύχονται χαλεπῇ τειρόμενοι πενίῃ ; 10

xiv.

Thrift.

Ὅστις ἀνάλωσιν τηρεῖ κατὰ χρήματα θηρῶν,
 κυδίστην ἀρετὴν τοῖς συνειέσιν ἔχει.
 εἰ μὲν γὰρ κατιδεῖν βιώτου τέλος ἦν, ὅπόσον τις
 ἤμελλ' ἐκτελέσας εἰς Ἀῖδαο περᾶν,
 εἰκὸς ἂν ἦν, ὅς μὲν πλείω χρόνον αἶσαν ἔμιμνεν, 5
 φείδεσθαι μᾶλλον τοῦτου ὃν εἶχε βίον·
 νῦν δ' οὐκ ἔστιν. ὃ δὴ καὶ ἐμοὶ μέγα πένθος ὄρωρεν,
 καὶ δάκνομαι ψυχὴν καὶ δίχα θυμὸν ἔχω,
 ἐν τριόδῳ δ' ἔστηκα. δὴ εἰσὶ πρόσθεν ὁδοὶ μοι·
 φροντίζω τούτων ἦντιν' ἴω προτέρην· 10
 ἢ μηδὲν δαπανῶν τρύχω βίον ἐν κακότητι,
 ἢ ζῶω τερπνῶς ἔργα τελῶν ὀλίγα.
 εἶδον μὲν γὰρ ἔγωγ' ὅς ἐφείδετο κοῦποτε γαστρὶ
 σίτον ἐλευθέριον πλούσιος ὢν ἐδίδου·
 ἀλλὰ πρὶν ἐκτελέσαι κατέβη δόμον Ἀῖδος εἴσω, 15
 χρήματα δ' ἀνθρώπων οὐπιτυχὸν ἔλαβεν,
 ὥστ' ἐς ἄκαιρα πονεῖν καὶ μὴ δόμεν ᾧ κ' ἐθέλη τις.
 εἶδον δ' ἄλλον, ὅς ἦ γαστρὶ χαριζόμενος
 χρήματα μὲν διέτριψεν. ἔφη δ' " ἰπάγω φρένα τέρψαι."
 πτωχεύει δὲ φίλους πάντας, ὅπου τιν' ἴδῃ. 20
 οὕτω, Δημόκλεις, κατὰ χρήματ' ἄριστον ἀπάντων
 τὴν δαπάνην θέσθαι καὶ μελέτην ἐχέμεν.
 οὔτε γὰρ ἂν προκαμῶν ἴλλω κάματον μεταδοίης,
 οὔτ' ἂν πτωχεύων δουλοσύνην τελείois·
 οὐδ' εἰ γῆρις ἴκαιο, τὰ χρήματα πάντ' ἀποδραίῃ· 25
 ἐν δὲ τοιῶδε γένει χρήματ' ἄριστον ἔχειν.

εἰ μὲν γὰρ πλουτεῖς, πολλοὶ φίλοι, ἦν δὲ πένηαι,
παῦροι, κούκέθ' ὁμῶς αὐτὸς ἀνὴρ ἀγαθός.

* * *

φείδεσθαι μὲν ἄμεινον, ἐπεὶ οὐδὲ θανόντ' ἀποκλαίει
οὐδείς, ἦν μὴ ὄρᾳ χρήματα λειπόμενα.

30

XV.

Patience.

Τόλμα θυμὲ κακοῖσιν ὅμως ἄτλητα πεπουθῶς·
δειλῶν τοι κραδίη γίνεται ὀξυτέρη·
μηδὲ σύ γ' ἀπρήκτοισιν ἐπ' ἔργμασιν ἄλγος ἀέξω
ἄχθεο, μηδ' ἄχθει μητὲ φίλους ἀνία
μηδ' ἐχθροὺς εὐφραίνε. θεῶν δ' εἰμαρμένα δῶρα
οὐκ ἂν ῥηϊδίως θνητὸς ἀνὴρ προφύγοι,
οὔτ' ἂν πορφυρέης καταδὺς ἐς πυθμένα λίμνης,^ν
οὔθ' ὅταν αὐτὸν ἔχη Τάρταρος ἠερόεις.

5

xvi.

Hope.

Ἐλπίς ἐν ἀνθρώποις μούνη θεὸς ἐσθλή ἔνεστιν,
ἄλλοι δ' Οὐλύμπόνδ' ἐκπρολιπόντες ἔβαν·
ᾤχετο μὲν Πίστις μεγάλη θεὸς, ᾤχετο δ' ἀνδρῶν
Σωφροσύνη· Χάριτές τ', ὦ φίλε, γῆν ἔλιπον·
ὄρκοι δ' οὐκέτι πιστοὶ ἐν ἀνθρώποισι δίκαιοι,
οὐδὲ θεοὺς οὐδείς ἄζεται ἀθανάτους·
εὐσεβέων δ' ἀνδρῶν γένος ἔφθιται, οὐδὲ θέμιστας
οὐκέτι γινώσκουσ' οὐδὲ μὲν εὐνομίας.
ἀλλ' ὄφρα τις ζῶει καὶ ὄρᾳ φάος ἠελίοιο,
εὐσεβέων περὶ θεοῦς, Ἐλπίδα προσμενέτω,

5

10

εὐχέσθω δὲ θεοῖσι, καὶ ἀγλαὰ μηρία καίων
 Ἐλπίδι τε πρώτη καὶ πυμάτη θυέτω.
 φραζέσθω δ' ἀδίκων ἀνδρῶν σκολιὸν λόγον αἰεὶ,
 οἱ θεῶν ἀθανάτων οὐδὲν ὀπιζόμενοι
 αἰὲν ἐπ' ἀλλοτρίοις κτεάνοις ἐπέχουσι νόημα,
 αἰσχρὰ κακοῖς ἔργοις σύμβολα θηκάμενοι.

15

XIX.

Hippoxax.

i.

I owe thee naught.

Ἐμοὶ γὰρ οὐκ ἔδωκας οὔτε κω χλαῖναν
 δασεῖαν, ἐν χειμῶνι φάρμακον ῥίγευς,
 οὔτ' ἀσκήρησι τοὺς πόδας δασεῖησι
 ἔκρυψας, ὡς μή μοι χίμετρα ῥήγνυται.

ii.

Plutus.

Ἐμοὶ δὲ Πλοῦτος, ἔστι γὰρ λίην τυφλός
 ἐς τῷκί' ἔλθων οὐδάμ' εἶπεν· Ἴππῶναξ,
 δίδωμί σοι μνᾶς ἀργύρου τριήκοντα,
 καὶ πύλλ' ἔτ' ἄλλα· τὰς φρένας γὰρ δειλαιός.

iii.

The epicure.

Ὁ μὲν γὰρ αὐτῶν ἡσυχῇ τε καὶ ῥύβδην
 θυννίδα τε καὶ μυττωτὸν ἡμέρας πάσας

δαινύμενος, ὥσπερ Λαμψακηνὸς εὐνοῦχος,
κατέφαγε δὴ τὸν κλῆρον· ὥστε χρὴ σκάπτειν
πέτρας ὀρείας, σῦκα μέτρια τρώγων, 5
καὶ κρίθινον κόλλικα, δούλιον χόρτον.

* * *

οὐκ ἄτταγᾶς τε καὶ λαγῶς καταβρύκων,
οὐ τηγανίτας σησάμοισι φαρμάσσων,
οὐδ' ἄττανίτας κηρίοισιν ἐμβάπτων.

iv.

Stripping for a fight.

Λίβετέ μου θαϊμάτια, κόψω Βουπάλου τὸν ὀφθαλμόν·
ἀμφιδέξιός γάρ εἰμι κοῦχ ἁμαρτάνω κόπτων.

XX.

Anacreon.

i.

To Artemis.

Γουνούμαί σ', ελαφηβόλε,
ξανθὴ παῖ Διὸς, ἄγρίων
δέσποινα Ἄρτεμι θηρῶν·
ἦ κου νῦν ἐπὶ Ληθαίου
δίνῃσι θρασυκαρδίω 5
ἀνδρῶν ἐσκατορᾶς πύλι
χαίρουσ'· οὐ γὰρ ἀνημέρους
ποιμαίνεις πολυήτας.

ii.

To Dionysus.

Ὀναξ, ᾧ δαμάλης Ἔρωσ
καὶ Νύμφαι κυανώπιδες
πορφυρέη τ' Ἀφροδίτη
συμπαίζουσιν· ἐπιστρέφει δ'
ὑψηλῶν κορυφᾶς ὀρέων, 5
γουνουμαί σε· σὺ δ' εὐμενῆς
ἔλθ' ἡμῖν, κεχαρισμένης δ'
εὐχολῆς ἐπακούειν.
Κλευβούλω δ' ἀγαθὸς γενεῦ
σύμβουλος· τὸν ἐμὸν δ' ἔρωτ', 10
ᾧ Δεύνυσε, δέχεσθαι.

iii.

To a maiden.

Πῶλε Θρηκίη, τί δή με
λοξὸν ὄμμασιν βλέπουσα
νηλεῶς φεύγεις, δοκέεις δέ
μ' οὐδὲν εἰδέναί σοφόν ;
ἴσθι τοι, καλῶς μὲν ἂν τοι 5
τὸν χαλινὸν ἐμβάλοιμι,
ἡνίας δ' ἔχων στρέφοιμί
σ' ἀμφὶ τέρματα δρόμου.
νῦν δὲ λειμῶνάς τε βόσκειαι
κοῦφά τε σκιρτῶσα παίζεις 10
δεξιὸν γὰρ ἵπποσείρην
οὐκ ἔχεις ἐπεμβάτην.

iv.

Bring me wine.

Φέρ' ὕδωρ, φέρ' οἶνον, ὦ παῖ,
 φέρε δ' ἀνθεμειντας ἡμῖν
 στεφάνους, ἔνικον, ὡς δὴ
 πρὸς Ἑρωτα πυκταλίζω.

* * *

Ἄγε δὴ, φέρ' ἡμῖν, ὦ παῖ, 5
 κελίβην, ὅκως ἄμυστι
 προπίω, τὰ μὲν δέκ' ἐγχείας
 ὕδατος, τὰ πέντε δ' οἴνου
 κυάθους, ὡς ἀνυβριστὶ
 ἀνὰ δηῦτε βασσαρήσω. 10

Ἄγε δηῦτε μηκέθ' οὕτω
 πατάγω τε κάλαητῶ
 Σκυθικὴν πόσιν παρ' οἴνω
 μελετῶμεν, ἀλλὰ καλοῖς
 ὑποπίνοντες ἐν ὕμνοις 15
 κλείσωμεν Διόνυσον.

v.

He is old.

Πολιοὶ μὲν ἡμῖν ἤδη
 κρόταφοι κάρη τε λευκόν,
 χαρίεσσα δ' οὐκέθ' ἤβη
 πάρα, γηράλαιοι δ' ὀδόντες.
 γλυκεροῦ δ' οὐκέτι πολλὸς 5
 βιότου χρόνος λείλειπται·

διὰ ταῦτ' ἀνασταλύζω
 θαμὴ Τάρταρον δεδοικώς.
 Ἄϊδεω γάρ ἐστι δεινὸς
 μυχὸς, ἀργαλή δ' ἐς αὐτὸν 10
 κάθοδος· καὶ γὰρ ἐτοῖμον
 καταβάντι μὴ ἀναβῆναι.

XXI.

*Callistratus.**The song to Harmodius.*

Ἐν μύρτου κλαδὶ τὸ ξίφος φορήσω,
 ὥσπερ Ἀρμόδιος καὶ Ἀριστογείτων,
 ὅτε τὸν τύραννον κτανέτην
 ἰσονόμους τ' Ἀθήνας ἐποίησάτην.
 Φίλταθ' Ἀρμόδι', οὐ τί που τέθνηκας, 5
 νήσοις δ' ἐν μακάρων σέ φασιν εἶναι,
 ἵνα περ ποδώκης Ἀχιλεὺς,
 Τυδεΐδην τέ φασιν Διομήδεα.
 Ἐν μύρτου κλαδὶ τὸ ξίφος φορήσω,
 ὥσπερ Ἀρμόδιος καὶ Ἀριστογείτων, 10
 ὅτ' Ἀθηναίης ἐν θυσίαις
 ἄνδρα τύραννον Ἴππαρχον ἐκαινέτην.
 Αἰεὶ σφῶν κλέος ἔσσεται κατ' αἶαν,
 φίλταθ' Ἀρμόδιος καὶ Ἀριστογείτων,
 ὅτι τὸν τύραννον κτανέτην, 15
 ἰσονόμους τ' Ἀθήνας ἐποίησάτην.

XXII.

*Unknoown.**The swallow song in Rhodes.*

ἦλθ', ἦλθε χελιδῶν,
καλὰς ὥρας ἄγουσα,
καλοὺς ἐνιαυτοὺς,
ἐπὶ γαστέρα λευκὰ,
ἐπὶ νῶτα μέλαινα. 5
παλάθαν σὺ προκύκλει
ἐκ πίνου οἴκου,
οἴνου τε δέπαστρον,
τυρῶν τε κάνυστρον·
καὶ πύρνα χελιδῶν 10
καὶ λεκιθίταν
οὐκ ἀπωθείται.

πότερ' ἀπίωμες, ἢ λαβώμεθα ;
εἰ μὲν τι δώσεις· εἰ δὲ μὴ, οὐκ ἐάσομεν,
ἢ τὰν θύραν φέρωμες ἢ τοῦπέρθυρον, 15
ἢ τὰν γυναῖκα τὰν ἔσω καθημέναν·
μικρὰ μὲν ἐστί, ῥαδίως μιν οἴσομεν.
ἂν δὲ φέρῃς τι,
μέγα δὴ τι φέροις.
ἄνοιγ', ἀνοιγε τὰν θύραν χελιδόνι· 20
οὐ γὰρ γέροντές ἐσμεν, ἀλλὰ παιδία.

XXIII.

The Eiresione in Samos.

Δῶμα προσετραπόμεσθ' ἀνδρὸς μέγα δυναμένοιο,
 ὃς μέγα μὲν δύναται, μέγα δὲ βρέμει ὄλβιος αἰεὶ.
 αὐταὶ ἀνακλίνεσθε θύραι· πλοῦτος γὰρ ἔσεισιν
 πολλὸς, σὺν πλούτῳ δὲ καὶ εὐφροσύνη τεθαλυῖα,
 εἰρήνη τ' ἀγαθή· ὅσα δ' ἄγγεα, μεστὰ μὲν εἴη, 5
 κυρβαίη δ' αἰεὶ κατὰ καρδόπου ἔρποι μάζα,
 νῦν μὲν κριθαίην εὐώπιδα σησαμόεσσαν . . .

τοῦ παιδὸς δὲ γυνή κατὰ δίφραδα βήσεται ὕμμιν,
 ἡμίονοι δ' ἄξουσι κραταίποδες ἐς τόδε δῶμα·
 αὐτὴ δ' ἰστὸν ὑφαίνοι ἐπ' ἠλέκτρῳ βεβαυῖα. 10
 νεῦμαί τοι, νεῦμαι ἐνιαύσιος, ὥστε χελιδῶν
 ἔστηκ' ἐν προθύροις ψιλὴ πόδας.

XXIV.

Simonides of Ceos.

i.

To Scopas of Thessaly.

Ἄνδρ' ἀγαθὸν μὲν ἀλαθέως γενέσθαι
 χαλεπὸν χερσίν τε καὶ ποσὶ καὶ νόφ
 τετράγωνον, ἄνευ ψόγου τετυγμένον·
 ὅς ἂν ἢ κακὸς μηδ' ἄγαν ἀπάλαμνος, εἰ-
 δῶς γ' ὀνησίπολιν δίκαν,

ἔγνῃς ἀνὴρ· οὐδὲ μὴ μιν ἐγὼ
 μωμήσομαι· τῶν γὰρ ἡλιθίων
 ἀπειρίων γενέθλα.
 πάντα τοι καλὰ, τοῖσί τ'
 αἰσχρὰ μὴ μέμικται.

10

Οὐδέ μοι ἐμμελέως τὸ Πιττάκειον
 νέμεται, καίτοι σοφοῦ παρὰ φωτὸς εἰ-
 ρημένον· χαλεπὸν φάτ' ἐσθλὸν ἔμμεναι.
 θεὸς ἂν μόνος τοῦτ' ἔχοι γέρας· ἄνδρα δ' οὐκ
 ἔστι μὴ οὐ κακὸν ἔμμεναι,
 ὃν ἀμήχανος συμφορὰ καθέλη.
 πράξας γὰρ εὖ πᾶς ἀνὴρ ἀγαθὸς,
 κακὸς δ', εἰ κακῶς· καὶ
 τοῦπιπλεῖστον ἄριστοι
 τοὺς κε θεοὶ φιλιῶσιν.

15

20

Τοῦνεκεν οὔποτ' ἐγὼ τὸ μὴ γενέσθαι
 δυνατὸν διζήμενος, κενεὴν ἐς ἄ-
 πρακτον ἐλπίδα μοῖραν αἰῶνος βαλέω,
 πανάμωμον ἀνθρώπων, εὐρυέδους ὅσοι
 καρπὸν αἰνύμεθα χθονός·
 ἐπὶ δ' ἔμμιν εὐρῶν ἀπαγγελέω·
 πάντας δ' ἐπαίνημι καὶ φιλέω,
 ἐκῶν ὅστις ἔρδη
 μηδὲν αἰσχρὸν, ἀνάγκα δ'
 οὐδὲ θεοὶ μάχονται.

25

30

ii.

The heroes of Thermopylae.

Τῶν ἐν Θερμοπύλαις θανόντων
 εὐκλεῆς μὲν ἂ τύχα, καλὸς δ' ὁ πότμος,
 βωμὸς δ' ὁ τάφος, πρὸ γούων δὲ
 μνᾶστις, ὃ δ' οἶκτος ἔπαινος·
 ἐντάφιον δὲ τοιοῦτον οὔτ' εὐρὼς 5
 οὔθ' ὁ πανδαμάτωρ ἀμαυρώσει χρόνος.
 ἀνδρῶν ἀγαθῶν ὅδε σηκὸς οἰκέταν εὐδοξίαν
 Ἑλλάδος εἴλετο· μαρτυρεῖ δὲ Λεωνίδας
 ὁ Σπάρτας βασιλεὺς, ἀρετᾶς μέγαν λελοιπῶς
 κόσμον ἀέναόν τε κλέος. 10

iii.

The Spartans at Thermopylae.

ὦ ξεῖν', ἀγγέλλειν Λακεδαιμονίοις, ὅτι τῆδε
 κείμεθα, τοῖς κείνων ῥήμασι πειθόμενοι.

iv.

The Athenians at Plataea.

Εἰ τὸ καλῶς θνήσκειν ἀρετῆς μέρος ἐστὶ μέγιστον,
 ἡμῶν ἐκ πάντων τοῦτ' ἀπένεμε τύχη·
 Ἑλλάδι γὰρ σπεύδοντες ἐλευθερίην περιθεῖναι
 κείμεθ' ἀγερᾶντοφ χρώμενοι εὐλογίῃ.

v.

The Lacedaemonians at Plataea.

Ἄσβεστον κλέος οἶδε φίλην περὶ πατρίδι θέντες
 κυάνεον θανάτου ἀμφεβάλοντο νέφος·
 οὐδὲ τεθνήσκει θανόντες, ἐπεὶ σφ' ἀρετὴ καθύπερθεν
 κυδαίνουσ' ἀνάγει δώματος ἐξ Ἰδέω.

vi.

Timocreon of Rhodes.

Πολλὰ φαγὼν καὶ πολλὰ πιὼν καὶ πολλὰ κάκ' εἰπὼν
 ἀνθρώπους κείμεν Τιμοκρέων Ῥόδιος.

vii.

Cleobulus of Lindus.

Τίς κεν αἰνήσειε νόφ' πίσυννος
 Λίνδου ναέταν Κλεόβουλον
 αἰεναίοις ποταμοῖς
 ἄνθεσίν τ' εἰαρινοῖσιν
 ἀελίου τε φλογὶ χρυσέας τε σελάνας 5
 καὶ θαλασσαιαῖσι δίναις
 ἀντία θέντα μένος στάλας;
 ἅπαντα γάρ ἐστι θεῶν ἥσσω· λίθον δὲ
 καὶ βρότεοι παλάμαι θραύ-
 οντι· μωροῦ φωτὸς ἄδε βουλά. 10

viii.

Danae.

Ὄτε λάρνακι κείτ' ἐν δαιδαλέα,
 ἄνεμός τ' ἐφόρει μιν πνέων
 κινήθεισά τε λίμνα,
 εἰμίμα προσεῖρπε τότ' οὐκ ἀδιάντοισι παρειαῖς,
 ἀμφί τε Περσεῖ βάλλε φίλαν χέρα 5
 εἰπέ τε· ὦ τέκος, οἶον ἔχω πόνον
 σὺ δ' ἄωτέϊς· γαλαθηνῶ τ'
 ἦτορι κνώσσεις ἐν ἀτερπεῖ
 δούρατι χαλκεογόμφῳ,
 νυκτὶ ἀλαμπεῖ κυανέῳ τε δνύφῳ ταθείς· 10
 αἴλμαν δ' ὑπερθεν τεῶν κομᾶν βαθεῖαν
 παριόντος κύματος οὐκ ἀλέγεις, οὐδ' ἀνέμου
 φθόγγον, πορφυρέα
 κείμενος ἐν χλανίδι, πρόσω-
 πον κλιθὲν προσώπῳ. 15

εἰ δέ τοι δεινὸν τό γε δεινὸν ἦν,
 καὶ κεν ἐμῶν ῥημάτων λεπτὸν ὑπέιχες οὔα.
 κελομαι δ', εὐδε βρέφος, εὐδέτω δὲ πόντος,
 εὐδέτω ἄμετρον κακόν·
 μεταιβολία δέ τις φανείη, 20
 Ζεῦ πάτερ, ἐκ σέο·
 ὅττι δὲ θαρσαλέον ἔπος
 εἴχομαι νόσφιν δίκας, σύγγνωθί μοι.

XXV.

Τιμοκρεονι.

Themistocles.

Ἄλλ' εἰ τὺ γε Πausανίαν
 ἢ καὶ τὺ γε Ξάνθιππον αἰνέεις
 ἢ τὺ γε Λευτυχίδαν,
 ἐγὼ δ' Ἀριστείδαν ἐπαινέω
 ἄνδρ' ἱερᾶν ἀπ' Ἀθανᾶν
 ἐλθεῖν ἕνα λῶστον, ἐπεὶ
 Θεμιστοκλῆ' ἤχθιρε Λατῶ,

5

ψεύσταν, ἄδικον, προδύταν,
 ὃς Τιμοκρέοντα ξεῖνον ὄντα
 ἀργυρίοισι κυβα-
 λικοῖσι πεισθεῖς οὐ κατᾶγεν
 ἐς πατρίδ' Ἰάλυσον·
 λαβὼν δὲ τρεῖς ἀργυρίου
 τάλαντ' ἔβη πλέων εἰς ὄλεθρον,

10

τοὺς μὲν κατάγων ἀδίκως
 τοὺς δ' ἐκδιώκων τοὺς δὲ καίνων,
 ἀργυρίων ὑπόπλεως·
 Ἴσθμοῖ δ' ἐπανδόκευε γλοιῶς
 ψυχρὰ κρέα παρέχων·
 οἱ δ' ἦσθιον κηῦχοντο μὴ
 ὄραν Θεμιστοκλέος γενέσθαι.

15

20

XXVI.

*Pratinas.**A dance song.*

Τίς ὁ θόρυβος ὕδε ; τί τάδε τὰ χορεύματα ;
 τίς ὕβρις ἔμολεν ἐπὶ Διονυ-
 σιάδα πολυπύταγα θυμέλαν ;
 ἐμὸς ἐμὸς ὁ Βρόμιος·
 ἐμὲ δεῖ κελαδεῖν, ἐμὲ δεῖ παταγεῖν 5
 ἂν ὄρεα θύμενον μετὰ Ναϊάδων
 οἶά τε κύκνον ἴγοντα
 ποικιλόπτερον μέλος.
 τὰν ἀοιδὰν κατέστασεν ἅ Πιερὶς
 βασιλείαν· ὁ δ' αὐλὸς 10
 ὕστερον χορευέτω·
 καὶ γὰρ ἐσθ' ὑπηρέτας.
 κώμῳ μόνον θυραμάχοις τε
 πυγμαχίαισι νέων θέλει παροίνων
 ἔμμεναι στρατηλάτας. 15
 παῖε τὸν Φρύγα τὸν ἀοιδοῦ
 ποικίλον προαχέοντα·
 φλέγε τὸν ὄλεσισιαλοκάλαμον,
 λαλοβαρνώπα παραμελορυθμοβάταν θ'
 ὑπαὶ τρυπάνῳ δέμας πεπλασμένον. 20
 ἦν ἰδοῦ· ἄδε σοι δεξιὰ
 καὶ ποδὸς διαρριφά, θριαμβοδιθύραμβε·
 κισσόχαιτ' ἄναξ, ἴκονε
 τὰν ζῆν
 Δώρων χορείαν. 25

XXVII.

*Hybridas.**A drinking song.*

*Ἔστι μοι πλοῦτος μέγας δόρυ καὶ ξίφος
καὶ τὸ καλὸν λαισήϊον, πρόβλημα χρωτός·
τούτῳ γὰρ ἀρῶ, τούτῳ θερίζω,
τούτῳ πατέω τὸν ἀδὺν οἶνον ἀπ' ἀμπέλῳ·
τούτῳ δ' εὐσπότας μνοῖας κέκλημαι.

5

Τοὶ δὲ μὴ τολμῶντ' ἔχειν δόρυ καὶ ξίφος
καὶ τὸ καλὸν λαισήϊον, πρόβλημα χρωτός·
πάντες γόνυ πεπτηῶτες ἀμὸν
προσκνεῦντί με δεσπότην
καὶ μέγαν βασιλῆα φωνέοντι.

10

XXVIII.

Bacchylides.

i.

Happiness.

*Ὀλβιος, ᾧτε θεὸς μοῖ-
ράν τε καλῶν ἔπορευ
σύν τ' ἐπιζάλας τύχα ἀφνε-
ὸν βιοτὰν διάγειν·
οὐ γὰρ τις ἐπιχθονίων
πάντα γ' εὐδαιμόνων ἔφν.

5

Θνατοῖσι μὴ φῦναι φέριστον,
 μηδ' ἀελίου προσιδεῖν φέγγος·
 ὄλβιος δ' οὐδεὶς βροτῶν πάντα χρόνον.

ii.

Peacc.

Τίτκει δέ τοι θνατοῖσιν Εἰράνα μέγαν
 πλοῦτον καὶ μελιγλώσσω ἀοιδᾶν ἄνθεα,
 δαιδαλέων τ' ἐπὶ βωμῶν
 θεοῖσιν αἶθεσθαι βοῶν
 ξανθᾶ φλογὶ μῆρα τανυτρίχων τε μήλων, 5
 γυμνασίων τε νέοις αὐ-
 λῶν τε καὶ κώμων μέλειν.

Ἐν δὲ σιδαροδέτοις πόρπαξιν αἰθᾶν
 ἀραχνᾶν ἴστοι πέλονται·
 ἔγχεά τε λογχωτὰ ξίφεά τ' 10
 ἀμφάκεα δάμναται εὐρώς·
 χαλκεᾶν δ' οὐκ ἔστι σαλπίγγων κτύπος·
 οὐδὲ συλᾶται μελίφρων
 ὕπνος ἀπὸ βλεφάρων,
 ἀμὸν ὅς θάλπει κέαρ. 15
 συμποσίων δ' ἐρατῶν βρίθοντ' ἀγνυαί,
 παιδικοὶ θ' ὕμνοι φλέγονται.

iii.

Prosperity.

Εἷς ὄρος, μία δὲ βροτοῖς
 ἐστὶν εὐτυχίας ὁδός,

θυμὸν εἴ τις ἔχων ἀπενθῆ
 διατελεῖν δύναται βίον·
 ὅς δὲ μυρίαν μενοινὰν
 ἀμφιπολεῖ φρενὶ,
 τὸ δὲ παρ' ἁμάρ τε καὶ
 νύκτα μελλόντων χάριν
 αἰὲν ἰάπτεται κέαρ,
 ἀκάρπωτον ἔχει πόνον.

5

10

Τὶ γὰρ ἐλαφρὸν ἔτ' ἔστ' ἄπραχθ'
 ὦδ' ὕδυρόμενον δονεῖν
 καρδίαν ;

iv.

Visions.

Γλυκεῖ' ἀνάγκα

ἐσσυμενᾶν κυλίκων θάλπησι θυμὸν,
 Κύπριδος δ' ἐλπίς διαιθύσσει φρένας

ἀμμιγνυμένα Διονυσίοισι δώροις,
 ἀνδράσι θ' ὑψοτάτω πέμπει μερίμνας·
 αὐτίχ' ὁ μὲν πόλεων κρηδεμνα λύει,
 πᾶσι δ' ἀνθρώποις μοναρχήσειν δοκεῖ·

5

χρυσῶ δ' ἐλέφαντί τε μαρμαίρουσιν οἴκοι,
 πυροφόροι δὲ κατ' αἰγλήεντα πόντον
 νῆες ἄγουσιν ἀπ' Αἰγύπτου μέγιστον
 πλοῦτον· ὧς πίνοντος ὄρμαίνει κέαρ.

10

V.

Cassandra.

ὦ Τρῶες ἀρηϊφίλοι,
 Ζεὺς ὑψιμέδων, ὃς ἅπαντα δέρκεται,
 οὐκ αἴτιος θνατοῖς μεγάλων ἀχέων· ἀλλ'
 ἐν μέσῳ κεῖται κιχεῖν
 πᾶσιν ἀνθρώποισι Δίκαν ὀσίαν, 5
 ἀγνᾶς Εὐνομίας ἀκόλουθον
 καὶ πινυτᾶς Θέμιδος·
 ὀλβίων παῖδές νιν εὐρόντες σύνοικον.

XXIX.

P i n d a r.

i.

For Thero of Agrigentum, winner in the chariot race.

Ἀναξιφόρμιγγες ὕμνοι,
 τίνα θεὸν, τίν' ἦρωα, τίνα δ' ἄνδρα κελαδήσομεν;
 ἦτοι Πίστα μὲν Διός· Ὀλυμπιάδα δ' ἔστασεν Ἡρακλῆς
 ἀκρόθινα πολέμου.
 Θήρωνα δὲ τετραορίας ἔνεκα νικαφόρου 5
 γεγωνητέον, ὅπι δίκαιον ξένων, ἔρεισμ' Ἀκράγαντος,
 εὐωνύμων τε πατέρων ἄωτον ὀρθόπολιν·
 καμόντες οἱ πολλὰ θυμῷ
 ἱερὸν ἔσχον οἴκημα ποταμοῦ, Σικελίας τ' ἔσαν

I-II. Of whom shall be the song of Olympic triumph?
 Of Zeus; of Heracles; of Thero, righteous in rule, victor in
 the race, flower of the glorious Cadmeian line.

ὄφθαλμὸς, αἰὼν τ' ἔφεπε μύρσιμος, ὁ πλοῦτόν τε καὶ χάριν
ἄγων 10

γνησίαις ἐπ' ἄρεταῖς.

ἰλλ' ὦ Κρόνιε παῖ 'Ρέας, ἔδος 'Ολύμπου νέμων
ἀέθλων τε κορυφὰν πόρον τ' Ἀλφειοῦ, ἰανθεῖς αἰοδαῖς
εὐφρων ἄρουραν ἔτι πατρίαν σφίσιν κόμισον

λοιπῶ γένει. τῶν δὲ πεπραγμένων 15

ἐν δίκῃ τε καὶ παρὰ δίκαν ἀποιήτον οὐδ' ἂν
χρόνος ὁ πάντων πατήρ δύναιτο θέμεν ἔργων τέλος·
λάθα δὲ πότμῳ σὺν εὐδαίμονι γένοιτ' ἂν.
ἐσλῶν γὰρ ὑπὸ χαρμάτων πῆμα θνάσκει
παλίγκοτον δαμασθὲν, 20

ἔταν θεοῦ Μοῖρα πέμπη

ἀνεκὰς ὄλβον ὑψηλόν. ἔπεται δὲ λόγος εὐθρόνοις
Κάδμοιο κούραις, ἔπαθον αἰ μεγάλα, πένθος δ' ἐπίτνει βαρὺ
κρεσσόνων πρὸς ἀγαθῶν.

ζῶει μὲν ἐν 'Ολυμπίοις, ἀποθανοῖσα βρόμῳ 25

κεραυνοῦ ταννέθειρα Σεμέλα, φιλεῖ δέ μιν Ἥαλλὰς αἰεὶ,
καὶ Ζεὺς πατήρ μάλα, φιλεῖ δὲ παῖς ὁ κισσοφόρος.

λέγοντι δ' ἐν καὶ θαλάσῃ

μετὰ κόραισι Νηρηῆος ἀλίας βίοτον ἄφθιτον

'Ἰνοῖ τετάχθαι τὸν ὄλον ἀμφὶ χρόνον. ἦτοι βροτῶν γε
κέκριται 30

12-52. And long be the Cadmeians glorious! On their past I waste no prayer. Ino and Semele it sufficed—suffice it for the present, that tears which cannot be unwept are dried in joy, joy which may again for a season give place to evil, as with Oedipus of old, but will return once more, as it returned in Thersander, as it returns in Thero to-day, crowning his cares with the triumph which asks our song.

πέρας οὔ τι θανάτου,
 οὐδ' ἀσύχιμον ἀμέραν ὀπότε παῖδ' αἰλίου
 ἀτειρεῖ σὶν ἀγαθῷ τελευτάσομεν· ῥοαὶ δ' ἄλλοτ' ἄλλαι
 εὐθυμῖαν τε μετὰ καὶ πόνων ἐς ἄνδρας ἔβαν.

οὔτω δὲ Μοῖρ', ἃ τε πατρῷιον 35
 τῶνδ' ἔχει τὸν εὐφρονα πότμον, θεόρτω σὺν ὄλβῳ
 ἐπὶ τι καὶ πῆμ' ἄγει παλιντράπελον ἄλλῳ χρόνῳ·
 ἐξ οὔπερ ἔκτεινε Λᾶον μόνιμος υἱὸς
 συναντόμενος, ἐν δὲ Πυθῶνι χρησθὲν
 παλαίφατον τέλεσσεν. 40

ἰδοῖσα δ' ὄξει' Ἐριννὺς
 ἔπεφνέ οἱ σὺν ἀλλαλοφονίᾳ γένος ἀρήϊον·
 λείψθη δὲ Θέρσανδρος ἐριπέντι Πολυνείκει, νέοις ἐν ἀέθλοισι
 ἐν μάχαις τε πολέμου
 τιμώμενος, Ἄδραστιδᾶν θάλος ἀρωγὸν δόμοις· 45
 ὅθεν σπέρματος ἔχοντι ρίζαν. πρέπει τὸν Διησιδάμου
 ἐγκωμίων τε μελέων λυρᾶν τε τυγχανέμεν.

Ὀλυμπία μὲν γὰρ αὐτὸς
 γέρας ἔδεκτο, Πυθῶνι δ' ὁμόκλαρον ἐς ἀδελφεὸν
 Ἴσθμοῖ τε κοινὰ Χάριτες ἄνθεα τεθρίππων δυωδεκα-
 δρόμων 50
 ἄγαγον· τὸ δὲ τυχεῖν
 πειρώμενον ἀγωνίας, παραλύει δυσφρονᾶν.
 ὁ μὲν πλοῖτος ἀρτεαῖς δεδαιδαλμένος φέρει τῶν τε καὶ τῶν

§ 3 § 3. How does such wealth with virtue joined give great deeds to do and with hunger to achieve them stir the soul! a beacon-star of destiny to him who has learned the dooms of the just and unjust. For to the unjust dead there is penance appointed in return to earth: for the unjust in this

καιρὸν, βαθεΐαν ὑπέχων μέριμναν ἀγροτέραν,
 ἀστὴρ ἀρίζηλος, ἐτήτυμον 55
 ἀνδρὶ φέγγος· εἴ γέ μιν ἔχων τις, οἶδεν τὸ μέλλον,
 ὅτι θανόντων μὲν ἐνθάδ' αὖτις ἀπάλαμνοι φρένες
 ποινὰς ἔτισαν, τὰ δ' ἐν τᾷδε Διὸς ἀρχᾷ
 ἀλιτρὰ κατὰ γᾶς δικάζει τις ἐχθρᾷ
 λόγον φράσσαις ἀνάγκᾳ. 60
 ἴσον δὲ νύκτεσσιν αἰεὶ,
 ἴσα δ' ἐν ἀμέραις ἄλιον ἔχοντες ἀπονέστερον
 ἐσλοὶ δέκονται βίωτον, οὐ χέλυα ταράσσοντες ἐν χερσὸς ἄκμα
 οὐδὲ πόντιον ὕδωρ
 κεινὰν παρὰ δίαιταν· ἀλλὰ παρὰ μὲν τιμίοις 65
 θεῶν, οἵτινες ἔχαιρον εὐορκίαις, ἄδακρυν νέμονται,
 αἰῶνα· τοὶ δ' ὑπροσόρατον ὀκχέοντι πόνον.
 ὅσοι δ' ἐτόλμασαν ἐστρὶς
 ἐκατέρωθι μείναντες ἀπὸ πάμπαν ἀδίκων ἔχειν
 ψυχὰν, ἔτειλαν Διὸς ὁδὸν παρὰ Κρόνου τύρσιν· ἔνθα
 μακίρων 70
 νᾶσον ὠκεανίδες
 αὔραι περιπνέουσιν· ἄνθεμα δὲ χρυσοῦ φλέγει,
 τὰ μὲν χερσὺθεν ἀπ' ἀγλαῶν δενδρέων, ὕδωρ δ' ἄλλα
 φέρβει,
 ὄρμοισι τῶν χέρας ἀναπλέκοντι καὶ στεφάνοις
 βουλαῖς ἐν ὄρθαῖσι Ῥαδαμάνθους, 75

life there is a doom below ; but for the just is rest beside the
 honoured of the gods : and when for three lives on earth and
 three ages below they have endured steadfastly, resisting
 injustice to the end, for them Zeus' own path opens to the
 tower of Cronos and the islands of the blessed, whose im-

ὄν πατῆρ ἔχει Κρόνος ἐτοῖμον αὐτῷ πάρεδρον,
πόσις ὁ πάντων Ῥέας ὑπέρτατον ἐχοίσας θρόνον.

Πηλεύς τε καὶ Κάδμος ἐν τοῖσιν ἀλέγονται·

Ἄχιλλέα τ' ἔνεικ', ἐπεὶ Ζηνὸς ἦτορ

λιταῖς ἔπεισε, μάτηρ·

80

ὄς Ἔκτορ' ἔσφαλε, Τροίας

ἄμαχον ἀστραβῆ κίονα, Κύκνον τε θανάτῳ πόρεν,

Ἄους τε παῖδ' Αἰθίοπα. πολλά μοι ὑπ' ἀγκῶνος ὠκέα

βέλη

ἔνδον ἐντὶ φαρέτρας

φωναέντα συνετοῖσιν· ἐς δὲ τὸ πᾶν ἐρμηνέων

85

λατίζει. σοφὸς ὁ πολλὰ εἰδὼς φηῖ· μαθόντες δὲ λάβροισι

παγγλωσσίᾳ, κόρακες ὡς, ἄκραντα γαρύετον

Διὸς πρὸς ὄρμηχα θεῖον.

ἔπεχε νῦν σκοπῷ τόξον, ἄγε θυμὲ, τίνα βάλλομεν

ἐκ μαλθακᾶς αὐτε φρενὸς εὐκλέας οἰστοῦς ἰέντες; ἐπί

τοι

90

Ἄκράγαντι τανύσαις·

αὐδάσομαι ἐνόρκιον λόγον ἀλαθεῖ νόφ,

mortal crowns shall replace the olive Thero wins to-day: for there dwells Cadmus, the founder of his line, and thither go the pious and the bold to be counted with holy Peleus and the hero Achilles.

83-92. Enough: my song shall stay its pinions: not, O envious tribe of daws, that the eagle can soar no longer; for see, once more I praise Thero, flower of a hundred years, liberal as beseems a king: but that envy waits on praise. Enough of the number of the sea-sands that they are counted: enough that Thero's good deeds are as the sands of the sea.

τεκεῖν μή τιν' ἑκατόν γε ἐτέων πόλιν φίλοις ἄνδρα μᾶλλον
 εὐεργέταν πραπίσιν ἀφθονέστερόν τε χέρα
 Ἰθῆρωνος. ἀλλ' αἶνον ἔβα κόρος 95
 οὐ δίκᾳ συναυτόμενος, ἀλλὰ μάργων ὑπ' ἀνδρῶν,
 τὸ λαλαγήσαι θέλων κρυφόν τε θέμεν ἐσλῶν καλοῖς
 ἔργοις. ἐπεὶ ψάμμος ἀριθμὸν περιπέφευγεν·
 ἐκεῖνος ὅσα χάρματ' ἄλλοις ἔθηκεν,
 τίς ἂν φράσαι δύναίτο ; 100
 [Olymp. II.]

ii.

It is safer to think of the gods nothing unworthy.

Ἡ θαυματὰ πολλὰ, καὶ πού τι καὶ βροτῶν φάτιν ὑπὲρ τῶν
 ἀλαθῆ λόγον
 δεδαιδιαλμένοι ψεύδεσι ποικίλοις ἐξαπατῶντι μῆθοι.
 χάρις δ', ἅπερ ἅπαντα τεύχει τὰ μέλιχα θνατοῖς,
 ἐπιφέροισα τιμὰν καὶ ἄπιστον ἐμήσατο πιστόν
 ἔμμεναι τοπολλάκις· 5
 ἀμέραι δ' ἐπίλοιποι
 μάρτυρες σοφώτατοι,
 ἔστι δ' ἀνδρὶ φάμεν εὐοκὸς ἀμφὶ δαιμόνων καλὰ· μείων γὰρ
 αἰτία.
 4 [Olymp. I. 28-35.]

iii.

The first Olympic games.

Τίς δὴ ποταῖνον
 ἔλαχε στέφανον
 χεῖρεσσι ποσίν τε καὶ ἄρματι,
 ἀγώνιον ἐν δόξαν θέμενος εὐχος, ἔργῳ καθελῶν ;

στάδιον μὲν ἀρίστευσεν, εὐθὺν τόνον 5
 ποσσὶ τρέχων, παῖς ὁ Λικυμνίου
 Οἰωνός· ἵκεν δὲ Μιδέαθεν στρατὸν ἐλαύνων· ὁ δὲ πύλα
 κυδαίνων Ἔχεμος Τεγέαν·
 Δόρυκλος δ' ἔφερε πυγμᾶς τέλος,
 Τίρυνθα ναίων πόλιν·
 ἀν' ἵπποισι δὲ τέτρασιν 10
 ἀπὸ Μαιτινίας Σᾶμος ὠλιβοθίου·
 ἄκοντι Φράστῳ ἔλασε σκοπόν·
 μάκος δ' Ἐρικεὶς ἔδικε πέτρῳ χέρα κυκλώσταις ἰπὲρ ἀπάντων.
 καὶ συμμαχία θόρυβον
 παραίθυξε μέγαν. ἐν δ' ἔσπερον
 ἔφλεξεν εὐώπιδος 15
 σελάνας ἐρατὸν φάος.
 αἰεῖδeto δὲ πᾶν τέμενος τερπναῖσι θαλαῖαις
 τὸν ἐγκώμιον ἀμφὶ τρόπον.

[Olymp. XI. 60-77.]

iv.

For Hiero of Actna, winner in the chariot race.

Χρυσέα φόρμιγξ, Ἀπόλλωνος καὶ ἰοπλοκάμων
 σὺνδίκου Μοισᾶν κτέανον· τᾶς ἀκούει μὲν βᾶσις, ἀγλαΐας
 ἀρχὰ, *
 πείθονται δ' αἰοῖδοι σάμασιν,
 ἀγρητιχόρων ὀπίταν προσιμίων ἀμβολὰς τεύχης ἐλελιζομένα.
 καὶ τὸν αἰχματᾶν κεραυνὸν σβεννύεις 5
 ἀενάου πυρός. εὔδει δ' ἀνὰ σκάπτῳ Διὸς αἰετὸς, ὠκεῖαν
 πτέρη γ' ἀμφοτέρωθεν χαλάξαις,

Music, the marriage of Apollo's and the Muses' art, orders

ἀρχὸς οἰωνῶν, κελαινῶπιν δ' ἐπὶ οἱ νεφέλαν
ἀγκύλω κρατὶ, γλεφάρων ἰδὺν κλαῖστρον, κατέχευας· ὁ δὲ
κνώσσων

ὕγρον νῶτον αἰωρεῖ, τεαῖς
ῥιπαῖσι κατασχόμενος. καὶ γὰρ βιατὰς Ἄρης, τραχεῖαν ἄνευθε
λιπῶν 10

ἐγχεῶν ἀκμὰν, ἰαίνει καρδίαν
κώματι, κῆλα δὲ καὶ δαιμόνων θέλγει φρένας, ἀμφὶ τε Λατοῖδα
σοφία βαθυκόλπων τε Μοισᾶν.

ᾄσσα δὲ μὴ πεφίληκε Ζεὺς, ἀτύζονται βοᾶν
Πιερίδων αἶοντα, γᾶν τε καὶ πόντον κατ' ἀμαιμάκετον,
ὅς τ' ἐν αἰνᾷ Ταρτάρῳ κείται, θεῶν πολέμιος, 15

Τυφῶς ἑκατοντακάρανος· τὸν ποτε
Κιλικίον θρέψεν πολυώνυμον ἄντρον· νῦν γε μὰν
ταί θ' ὑπὲρ Κύμας ἀλιερκέες ὄχθαι
Σικελία τ' αὐτοῦ πιέζει στέρνα λαχνάεντα· κίων δ' οὐρανία
συνέχει,

νιφόεσσ' Αἴτνα, πάνετες χιόνος ὀξειάς τιθήνα· 20
τᾶς ἐρεύγονται μὲν ἀπλάτου πυρὸς ἀγνόταται

ἐκ μυχῶν παγαί· ποταμοὶ δ' ἀμέραισιν μὲν προχέοντι ῥόον
καπνοῦ

αἴθων· ἀλλ' ἐν ὄρφναισιν πέτρας
φοίνισσα κυλινδομέγα φλόξ ἐς βαθεῖαν φέρει πόντου πλάκα
σὺν πατάγῳ.

κείνο δ' Ἀφαίστοιο κρουνοὺς ἐρπετὸν 25
δεινοτάτους ἀναπέμπει· τέρας μὲν θαυμάσιον προσιδέσθαι,
θαῦμα δὲ καὶ παριόντων ἀκοῦσαι,

all things, the song and dance which go on to-day, all things

οἶον Αἴτνας ἐν μελαμφύλλοις δέδεταί κορυφαῖς
καὶ πέδω, στρωμνὰ δὲ χαράσσοισ' ἅπαν νῶτον ποτικεκλιμένον
κευτεῖ.

εἴη, Ζεῦ, τὴν εἴη ἀνδάνειν,
ὡς τοῦτ' ἐφέπεις ὄρος, εὐκάρποιο γαίας μέτωπον, τοῦ μὲν
ἐπωνυμίαν 30

κλεινὸς οἰκιστὴρ ἐκύδανεν πόλιν
γείτονα, Πενθείδης δ' ἐν ὁρόμῳ κάρηξ ἀνέειπέ νιν ἀγγέλλων
Ἰέρωνος ὑπὲρ καλλινίκου

ἄρμασι. ναυσιφορήτοις δ' ἀνδράσι πρότα χάρις
ἐς πλόον ἀρχομένοις πομπαῖον ἔλθειν οὔρου· εἰκότα γὰρ
καὶ τελευτὰν φερτέραν νόστου τυχεῖν. ὁ δὲ λόγος 35
ταύταις ἐπὶ συντυχίαις δόξαν φέρει

λοιπὸν ἔσσεσθαι στεφάνοισί νιν ἵπποις τε κλυτὰν
καὶ σὺν εὐφώνοις θαλίαις ὄνυμαστάν.

Λύκει' καὶ Δάλου ἀνύσσων Φοῖβε, Παρνασοῦ τε κρίναν
Κασταλίαν φιλέων,

ἐθελήσαις ταῦτα νόφ τιθέμεν εὐανδρόν τε χώραν. 40
ἐκ θεῶν γὰρ μαχανὰ πᾶσαι βροταῖαι ἀρεταῖς,
καὶ σοφῆ καὶ χερσὶ βιαταὶ περίγλωσσοί τ' ἔφην. ἄνδρα δ'
ἐγὼ κείνον

αἰνῆσαι μενοινῶν ἔλπομαι

μὴ χαλκοπέριμον ἄκοιθ' ὡσεὶτ' ἀγῶνος βαλεῖν ἔξω πυλίσμα
δονέων,

μακρὰ δὲ ῥίψαι ἀμεύσασθ' ἀντίους. 45

εἰ γὰρ ὁ πᾶς χρόνος ὕλβον μὲν οὔτω καὶ κτεάνων δόσιν
εὐρένοι, καμάτων δ' ἐπίλασιν παρίσχοι.

οὐδὲ ἀπὸ μύθου, and the minds of the great gods themselves.

ἦ κεν ἀμνάσειεν, οἷαις ἐν πολέμοισι μάχαις
 τλάμοι ψυχᾷ παρέμειν', ἀνίχ' εὐρίσκοντο θεῶν παλάμαις
 τιμᾶν,
 οἷαν οὔτις Ἑλλάνων δρέπει,
 πλούτου στεφάνωμ' ἀγέρωχον. νῦν γε μὰν τὰν Φιλοκτῆται
 δίκαν ἐφέπων 50
 ἐστρατεύθη· σὺν δ' ἀναγκαίᾳ φίλον
 καὶ τις ἐὼν μεγαλάνωρ ἔσανεν. φαντὶ δὲ Λαμνόθεν ἔλκει
 τειρόμενον μεταμείζοντας ἐλθεῖν
 ἦρωας ἀντιθέους Ποίαντος υἱὸν τοξόταν·
 ὃς Πριάμοιο πόλιν πέρσεν, τελευτάσέν τε πόνους Δαναοῖς,
 ἀσθενεῖ μὲν χρωτὶ βαίνων, ἀλλὰ μοιρίδιον ἦν. 55
 οὔτω δ' Ἰέρωνι πέλοι ὀρθωτῆρ θεὸς
 τὸν προσέρποντα χρόνον, ὧν ἔραται, καιρὸν διδοῦς.
 Μοῖσα, καὶ πὰρ Δεινομένει κελαδῆσαι
 πίθεό μοι ποιᾶν τεθρίππων. χάρμα δ' οἴκ' ἀλλότριον νικα-
 φορία πατέρος.
 ἄγ' ἔπειτ' Αἴτνας βασιλεῖ φίλιον ἐξεύρωμεν ὕμνον· 60
 τῷ πόλιν κείναν θεοδμάτω σὺν ἐλευθερίᾳ
 Ἑλλίδος στάθμας Ἰέρων ἐν νόμοις ἔκτισσ'· ἐθέλουσι δὲ
 Παμφίλου
 καὶ μὰν Ἡρακλειδᾶν ἔκγονοι
 ὄχθαις ὕπο Ταῦγέτου νύιοντες αἰεὶ μένειν τεθμοῖσιν ἐν
 Αἰγυμιοῦ
 Δωρίοις. ἔσχον δ' Ἀμύκλας ὄλβιοι. 65
 Πινδᾶθεν ὀριτῆμιοι, λει κοπῶλων Τυδαμίδᾶν βαθίδοξοι γεί-
 τονες, ὧν κλέος ἄνθησεν αἰχμᾶς.

Only the rebels against Zeus' will hate and fear its power,

Ζεῦ τέλει', αἰεὶ δὲ τοιαύταν Ἀμένα παρ' ὕδωρ
αἶσαν ἀστοῖς καὶ βασιλεῦσιν διακρίνειν ἔτυμον λόγον ἀν-
θρώπων.

σύν τοι τίν κεν ἀγητήρ ἀνήρ,
υἱὸς τ' ἐπιτελλόμενος, δᾶμον γεραίρων τράποι σύμφωνον ἐφ'
ἀσυχίαν. 70

λίσσομαι νεῦσον, Κρονίων, ἄμερον
ὄφρα κατ' οἶκον ὁ Φοῖνιξ ὁ Τυρσανῶν τ' ἀλαλατὸς ἔχη,
ναυσίστονον ὕβριν ἰδὼν τὰν πρὸ Κύμας·
οἶα Συρακοσίων ἀρχῶ δαμασθέντες πάθον,
ὠκυπόρων ἀπὸ ναῶν ὅς σφιν ἐν πόντῳ βύλεθ' ἀλικίαν,
Ἑλλάδ' ἐξέλκων βιρείας δουλίας. ἀρέομαι 75

πᾶρ μὲν Σαλαμῖνος Ἀθηναίων χάριν
μισθὸν, ἐν Σπάρτῃ δ' ἐρέω πρὸ Κιθαιρῶνος μάχαν,
ταῖσι Μήδαιοι κάμον ἀγκυλότοξοι,
παρὰ δὲ τὰν εὐνδρον ἀκτὰν Ἱμέρα παίδευσιν ὕμνον Δεινο-
μένους τελείσας,

τὴν ἐξέλιπ' ἀμείβ' ἀρετῆ, πολέμιον ἀνέριον καμόντων. 80
καιρὸν εἰ φθέγγαιο, πολλῶν πείρατα συντανύσας
ἐν βραχέϊ μύθῳ ἔπεται μῦθος ἀνθρώπων. ἀπὸ γὰρ κόρος
ἀμβλύνει

αἰανῆς ταχείας ἐλπίδας·
στῆσεν δ' ἀνεὶ ἐρήμων θεῶν βαρύνει μάλιστ' ἐσπείσιν ἐπ'
ἀλλοτρῆων.

ἀλλ' ὅμως, κρέσσων γὰρ οἰκτιρμοῦ φθόνος, 85
τῆ παρὶς κατὰ νόμον δικαίῳ πηδάλῳ στρατῶν· ἀψευθεῖ δὲ
πρὸς ἄκμοι χάλκευε γλῶσσαν.

such as the monster whom you see vomiting flames above

εἴ τι καὶ φλαῦρον παραιθίσσει, μέγα τοι φέρεται
πὰρ σέθεν. πολλῶν ταμίας ἐσσί' πολλοὶ μάρτυρες ἀμφο-
τέροις πιστοί.

εὐανθεὶ δ' ἐν ὄργῃ παρμένων,
εἴπερ τι φιλεῖς ἀκοὰν ἀδείαν αἰεὶ κλύειν, μὴ κάμνε λίαν
δαπάναις· 90

ἐξίει δ' ὥσπερ κυβερνίας ἀνὴρ
ἰστίων ἀνεμίεν. μὴ δουλωθῆς, ὦ φίλος, εἰτραπέλοισ κέρδεσσ'
ὀπιθόμβροτον αὔχημα δόξας

οἶον ἀποιχομένων ἀνδρῶν δίαίταν μαρτίει
καὶ λογίοις καὶ ἀν' οἷς. οὐ φθίνει Κροῖστου φιλόφρων ἀρετά.
τὸν δὲ ταύρω χαλκῆφ καυτῆρα νηλέα νόον 95

ἐχθρὰ Φάλαριν κατέχει παντῶ φύτις,
οὐδέ μιν φόρμιγγες ὑπωρόφια κοινωνίαν
μαλθακὰν παῖδων ὀάροισι δέκονται.

τὸ δὲ παθεῖν εὖ πρῶτον ἀέθλων· εὖ δ' ἀκούειν δευτέρα
μοῖρ'· ἀμφοτέροισι δ' ἀνὴρ

ὅς ἂν ἐγκύρση καὶ ἔλη, στέφανον ὕψιστον δέδεκται. 100
[Pyth. I.]

v.

*The glory of a man is better than his wealth. His day
passes away quickly, though bright and calm when the day-
spring from Zeus visits him.*

Ὅ δὲ καλόν τι νέον λαχὼν
ἀβρότατος ἔπι μεγάλας
ἐξ ἐλπίδος πέταται

you from his prison in Aetna near this new city of Hiero.
Therefore let Hiero, the noble and the strong, unlike him,
learn from music to order the pride of his power.

ὑποπτέροις ἀνορέαις, ἔχων
 κρέσσονα πλούτου μέριμναν. ἐν δ' ὀλίγῃ βροτῶν ἤ
 τὸ τερπνὸν αὔξεται· οὕτω δὲ καὶ πιτνεῖ χαμαὶ,
 ἀποτροπῷ γνώμῃ σασσειμένον.
 ἐπάμεροι· τί δέ τις ; τί δ' οὐ τις ; σκιῆς ὄναρ
 ἄνθρωπος. ἀλλ' ὅταν αἴγλα διόσδοτος ἔλθῃ,
 λαμπρὸν φέγγος ἔπεστιν ἀνδρῶν καὶ μείλιχος αἰών. 10
 [Pyth. VIII. 88-97.]

vi.

Apollo and Cyrene.

Ὅ δὲ τῶν εὐώλενον
 ἐρέψατο παῖδα Κυρήνηαν· ἂ μὲν οὐθ' ἰστῶν παλιμβάμους
 ἐφίλασεν ὁδοῦς,
 οὔτε δειπνῶν οἰκοριῶν μεθ' ἑταιρῶν τέρψιας,
 ἀλλ' ἀκόντεσσιν τε χαλκείοις
 φασγάνῳ τε μαρναμένα κεραῖζεν ἀγρίους ἤ
 θήρας, ἧ πολλὰν τε καὶ ἀσύχιον ἤ
 βουσὶν εἰράναν παρέχοισα πατράαις, τὼν δὲ σύγκοιτον
 γλυκὴν
 παῦρον ἐπὶ γλεφάροις
 ὑπνον ἀναλίσκοισα ῥέποντα πρὸς αἶω.
 κίχε νιν λέοντί ποτ' εὐρυφαρέτρας 10
 ὀβρίμῳ μούναν παλαίοισαν
 ἄτερ ἐγχείων ἐκάεργος Ἄπολλων.
 αὐτίκα δ' ἐκ μεγάρων Χείρωνα προσέννεπε φωνῆ.
 Σεμνὸν ἄντρον, Φιλυρίδα, προλιπὼν θυμὸν γυναικὸς καὶ
 μεγάλην δύνασιν

θαύμασον, οἶον ἀταρβεῖ νεῖκος ἄγει κεφαλα, μάχθου καθ-
 ὑπερθε νεᾶνις 15
 ἦτορ ἔχοισα· φόβῳ δ' οὐ κεχείμανται φρένες·
 τίς νιν ἀνθρώπων τέκεν; ποίας δ' ἀποσπασθεῖσα φύτλας
 ὀρέων κευθμῶνας ἔχει σκιοέντων,
 γεύεται δ' ἀλκᾶς ἀπειράντου;
 ὁσία κλυτὰν χέρα οἱ προσενεγκεῖν, 20
 ἦ ῥα καὶ ἐκ λεχέων κείραι μεληδέι ποίαν;
 τὸν δὲ Κένταυρος ζυμενῆς, ἀγανῆ χλιρὸν γελάσσαις ὄφρυϊ.
 μῆτιν ἔαν
 εὐθὺς ἀμείβετο· κερπταὶ κλαῖδες ἐντὶ σοφᾶς Πειθοῖς
 ἱερᾶν φιλοτάτων,
 Φοῖβε, καὶ ἔν τε θεοῖς τοῦτο κἀνθρώποις ὁμῶς
 αἰδέοντ', ἀμφανδὸν ἀδείας τυχεῖν τοπρῶτον εὐνᾶς. 25
 καὶ γὰρ σέ, τὸν οὐ θεμιτὸν ψεύδει θιγεῖν,
 ἔτραπε μείλιχος ὄργα παρφήμεν τοῦτου λόγου. κούρας δ'
 ὀπόθεν, γενεῶν
 ἐξερωτᾶς, ὦ ἄνα; κύριον ὅς πάντων τέλος
 οἴσθα καὶ πάσας κελεύθους·
 ὅσσα τε χθῶν ἠρινὰ φύλλ' ἀναπέμπει, χῶπόσαι 30
 ἐν θαλάσσῃ καὶ ποταμοῖς ψάμμοι
 κύμασιν ῥιπαῖς τ' ἀνέμων κλονέονται, χῶτι μέλλει, χῶ-
 πόθεν
 ἔσσεται, εὖ καθορᾶς.
 εἰ δὲ χρῆ καὶ παρ' σοφὸν ἀντιφερίξαι,
 ἐρέω· ταῦτα πόσις ἴκεο βᾶσσαν 35
 τάνδε, καὶ μέλλεις ὑπὲρ πόντου
 Διὸς ἔξοχον ποτὶ κᾶπον ἐνεΐκαι·
 ἔνθα νιν ἀρχέπολιν θήσεις, ἐπὶ λαὸν ἀγείραις

ρασιώται ἄχθοι ἐς ἀμφίπεδον· τῶν δ' εὐρυλείμων πότινιά
σοι Λιβύα

δείξεται εἰ κλέα τίμφαν δάμασιν ἐν χρυσίοις πρόφρων ἴνα
οἱ χθονὸς αἴσαν 40

αὐτίκα συντελέθειν ἔννομον δωρήσεται,
οὔτε παγκάρπων φυτῶν νήποινον, οὔτ' ἀγνώτα θηρῶν.

τόθι παῖδα τέξεται, ὃν κλυτὸς Ἑρμᾶς
εὐθρόνοις Ὠραισι καὶ Γαίᾳ
ἀνελῶν φίλας ὑπὸ ματέρος οἴσει· 45

ταὶ δ' ἐπιγουνίδιον θαησάμεναι βρέφος αὐτᾶς,
ρέκταρ ἐν χειλεσσι καὶ ἀμβροσίαν στάξοισι, θήσονται τέ
νιν ἀθάνατον

Ζῆμα καὶ ἄγνων Ἄπολλον, ἀνδράσι χάρμα φίλοις, ἄγχι-
στον ὀπάονα μῆλων,

Ἄγρῆα καὶ Νόμιον, τοῖς δ' Ἄρισταῖον καλεῖν.

ὧς ἄρ' εἰπὼν ἔντυεν τερπνὰν γάμου κραίνειν τελευτάν. 50
[Pyth. IX. 31-116.]

vii.

Gods and men.

Ἐν ἀνδρῶν, ἐν θεῶν γένος· ἐκ μιᾶς δὲ πνέομεν
ματρὸς ἀμφοτέροι· διείργει δὲ πᾶσα κεκριμένα
δύναμις, ὡς τὸ μὲν οὐδὲν, ὃ δὲ χάλκεος ἀσφαλὲς αἰὲν ἔδος
μένει οὐρανός. ἀλλὰ τι προσφέρομεν ἕμπαυ ἢ μέγαν
νόον ἦτοι φύσιν ἀθανάτοις, 5
καίπερ ἔφραμερίαν οὐκ εἰδότες οὐδὲ μετὰ νύκτας ἄμι πότμος
οἶαν τίν' ἔγραψε δραμεῖν ποτὶ στάθμαν.

[Nem. VI. 1-7.]

viii.

The bliss of life.

Δύο δέ τοι ζωᾶς ἄωτον μῶνα ποιμαίνοντι τὸν ἄλπνιστον
 εὐανθεῖ σὺν ὄλβῳ,

εἴ τις εὖ πάσχων λόγοι ἐσλὸν ἀκούσῃ.
 μὴ μάτευε Ζεὺς γενέσθαι· πάντ' ἔχεις,
 εἴ σε τούτων μοῖρ' ἐφίκοιτο καλῶν.
 θνατὰ θνατοῖσι πρέπει.

[Isth. V. 12-16.] 5

ix.

A song in honour of Dionysus.

Ἴδετ' ἐν χορὸν, Ὀλύμπιοι,
 ἐπι τε κλυτὰν πέμπετε χάριν, θεοὶ,
 πολύβατον οἷ τ' ἄστεος ὀμφαλὸν θινύοντα
 ἐν ταῖς ἱεραῖς Ἀθάναϊς
 οἰχνεῖτε πανδαίδαλόν τ' εὐκλέ' ἀγοράν. 5
 ἰοδέτων λάβετε στεφάνων
 τῶν ἑαριδρέπτων λουβάν, Διόθεν τέ με σὺν ἀγλαῖ
 ἴδετε πορευθέντ' αἰοιδᾷ δεύτερον
 ἐπὶ κισσοδέταν θεὸν,
 τὸν Βρόμιον Ἐριβόαν τε βροτοὶ καλέομεν. 10
 γόνον ὑπάτων μὲν πατέρων μελπόμεν
 γυναικῶν τε Καδμειᾶν ἔμολον.
 ἐν Ἀργεῖᾳ Νεμέᾳ μάντιν οὐ λανθάνει
 φοῖνικος ἔρνος, ὀπότ' οἰχθέντος Ὠρᾶν θαλάμου
 εὐδομον ἐπαῖωσιν ἕαρ φυτὰ νεκτάρει. 15
 τότε βάλλεται,

τότ' ἐπ' ἀμβρόταν χέρσον ἐραταὶ
 ἴων φόβαι, ῥόδα τε κόμαισι μίγνυται,
 ἀχεῖ τ' ὄμφαὶ μελέων σὺν αὐλοῖς,
 ἀχεῖ τε Σεμέλαν ἐλικάμπυκα χοροί.

20
 [Fragm.]

X.

An eclipse.

Ἄκτις Ἄελίου, τί πολύσκοπ' ἐμήσαο θεῶν μᾶτερ ὀμμάτων ;
 ἄστρον ὑπέρατον ἐν ἀμέρᾳ κλεπτόμενον
 ἔθικας ἀμίχανον ἰσχὺν ποτανὸν ἀνδράσι καὶ σοφίας ὄδον,
 ἐπεὶ σκότου
 ἀτραπὸν ἐσσυμένα
 ἐλαύνεις τι νεώτερον ἢ πάρος. 5
 ἀλλά σε πρὸς Διὸς, ἵπποσόα, σ' ἱκετεύω,
 ἀπήμων ἐς ὄλβον τινὰ τρύποις Οἴβαις, ὧ πότνια, πάγκοιον
 τέρας.
 πολέμου δ' εἰ σᾶμα φέρεις τινός, ἢ καρποῦ φθίσιν, ἢ νιφετοῦ
 σθένος ἐπέρφατον,
 ἢ στάσιν οὐλομένην,
 ἢ πόντου κενέωσιν ἀνὰ πέδον, 10
 ἢ παγετὸν χθονός, ἢ νότιον θέρος ὕδατι ζακότῳ διερόν,
 ἢ γῆαν κατακλύσαισα θήσεις ἀνδρῶν νέον ἐξ ἀρχῆς γένος,
 ὄλοφύρομαι οὐδὲν ὅ τι πάντων μέτα πείσομαι.

[Fragm.]

xί.

(1.)

Elysium.

Τοῖσι λάμπει μὲν μένος ἀελίου τὰν ἐνθάδε νύκτα κάτω,
 φοινικορόδοις δ' ἐνὶ λειμώνεσσι προάστιον αὐτῶν
 καὶ λιβάνῳ σκιαρὸν καὶ χρυσοῖς καρποῖς βεβριθός.
 καὶ τοὶ μὲν ἵπποις γυμνασίοις τε, τοὶ δὲ πεσσοῖς,
 τοὶ δὲ φορμίγγεσσι τέρπονται, παρὰ δὲ σφισιν εἰανθῆς
 ἄσπας τέθαλεν ὄλβος·
 ὁδμὰ δ' ἐρατὸν κατὰ χῶρον κίδναται
 αἰεὶ θύα μιγνύτων πυρὶ τηλεφανεῖ παντοῖα θεῶν ἐπὶ
 ἔρωμοῖς.—

*

*

*

ἔνθεν τὸν ἄπειρον ἐρεύγονται σκότον
 βληχροὶ δνοφερᾶς νυκτὸς ποταμοί.

(2.)

Life in death.

Ὀλβία δ' ἅπαντες αἴσα λυσίπονον τελευτάν.
 καὶ σῶμα μὲν πάντων ἔπεται θανάτῳ περισθενεῖ,
 ζῶν δ' ἔτι λείπεται αἰῶνος εἰδωλον· τὸ γάρ ἐστι μόνον
 ἐκ θεῶν· εὔδει δὲ πρᾶσσόντων μελέων, ἀτὰρ εὐδόντεσσι ἐν
 πολλοῖς ὀνείροις
 δείκνυσι τερπνῶν ἐφέρποισαν χαλεπῶν τε κρίσιν.

5

(3.)

The souls of the Purified.

Οἷσι δὲ Φερίτεφάνα ποιῶν παλαιοῦ πένθεος
 δέξεται, ἐς τὸν ὕπερθεν ἄλιον κείνων ἐνάτω ἔτει
 ἀνδιδοῖ ψυχὰς πάλιν,
 ἐκ τῶν βασιλῆες ἀγαυοὶ καὶ σθένει κραιπνοὶ σοφία τε
 μέγιστοι
 ἄνδρες αἴξουτ'· ἐς δὲ τὸν λοιπὸν χρόνον ἥρωες ἀγνοὶ πρὸς
 ἀνθρώπων καλεῦνται.

5

[Fragm. Dirges.]

XXX.

*EVENUS.**On a swallow with a grasshopper.*

Ἄτι κῆρα, μλίθρεπτε, λάλος λάλον ἀρπύξασα.
 τέττιγα πτινοῖς δαῖτα φέρεις τέκεσιν,
 τὸν λάλον ἢ λαλόεσσα, τὸν εὔπερον ἢ πτερόεσσα
 τὸν ξένον ἢ ξείνα, τὸν θερινὸν θερινά.
 κοῦχί τάχος ρίψεις; οὐ γὰρ θέμις οὐδὲ δίκαιον
 ὄλλυσθ' ὕμνοπόλους ὕμνοπόλοις στόμασιν.

XXXI.

Unknown.

i.

A prayer to the Fates.

Κλωθὼ Λάχεσις τ' εὐώλενοι
 κοῦραι Νυκτὸς,
 εὐχομένων ἐπακούσατ', οὐράναι χθόνιαί τε
 δαίμονες ὦ πανδείμαντοι
 πέμπετε δ' ἄμμιν ῥοδόκολπον 5
 Εὐνομίαν λιπαροθρό-
 νους τ' ἀδελφὰς, Δίκαν
 καὶ στεφανηφόρον Εἰράναν·
 πόλιν τε τάνδε βαρυφρόνων
 λελάθοιτε συντυχιᾶν. 10

ii.

Utiq.

Οὐ χρυσὸς ἀγλαὸς σπανιώτατος ἐν θνα-
 τῶν δυσελπίστῳ βίῳ, οὐδ' ἀδάμας,
 οὐδ' ἀργύρου κλῖναι πρὸς ἄνθρω-
 πον δοκιμαζόμεν' ἀστράπτει πρὸς ὄψεις,
 οὐδὲ γαίης εὐρυπέδου γόνιμοι βρί- 5
 θοντες αὐτάρκεις γύαι,
 ὡς ἀγαθῶν ἀνδρῶν ὁμοφράδμων νόησις.

iii.

Fellowship.

Σύν μοι πίνε, συνήβα,
 σπυτέρα, συστεφανηφόρει,
 σύν μοι μαινομένῳ μαινεί,
 συσσωφρομότησω σῶφροني.

XXXII.

*Ariphron.**Health.*

Ἐγεία, πρεσβίστα μακάρων,
 μετὰ σεῦ ναίοιμι τὸ λειπόμενον
 βιοτᾶς, σὺ δέ μοι πρόφρων σύνοικος εἶης·
 εἰ γάρ τις ἢ πλούτου χάρις ἢ τεκέων
 ἢ τᾶς ἰσοδαίμονος ἀνθρώ-
 ποις βασιληίδος ἀρχᾶς,
 ἢ πόθων οὖς ἐν κρυφίοις Ἀφροδίτας
 ἔρκεσιν θηρεύομεν,
 ἢ εἴ τις ἄλλα θεόθεν ἀνθρώποισι τέρψις
 ἢ πόνων ἀμπνοὰ πέφανται,
 μετὰ σεῖο, μάκαιρ' Ἐγεία,
 τέθαλε καὶ λάμπει Χαρίτων ἔαρι,
 σέθεν δὲ χωρὶς οὔτις εὐδαίμων ἔφυ.

XXXIII.

*Aristotle.**Virtue.*

Ἄρετὰ, πολύμοχθε γένει βροτείῳ,
 θήραμα κάλλιστον βίῳ,
 σᾶς πέρι, παρθένε, μορφᾶς
 καὶ θανεῖν ζαλωτὸς ἐν Ἑλλάδι πόντος
 καὶ πόνους τλῆναι μαλεροὺς ἀκάμαντας·
 τοῖον ἐπεὶ φρένα βάλλεις
 κάρπον τ' ἀθάνατον χρυσοῦ τε κρείσσω
 καὶ γονέων μαλακαυγήτοιο θ' ὕπνου·
 σεῦ δ' ἔνεχ' οὐκ Διὸς Ἡρακλέης Λήδας τε κοῦροι
 πολλ' ἀνέτλασαν ἔργοις
 σὰν ἀγρεύοντες δύναμιν.
 σοῖς δὲ πόθοις Ἀχιλεὺς Αἴ-
 ας τ' Αἶδαο δόμους ἦλθον·
 σᾶς δ' ἔνεκεν φιλίου μορ-
 φᾶς Ἀταρνέος ἔντροφος αἰελίου χήρωσεν αὐγᾶς·
 τοιγὰρ αἰοῖδιμος ἔργοις,
 ἀθάνατόν τέ μιν αὐξήσουσι Μοῦσαι
 Μναμοσύνας θύγατρεις, Δι-
 ὸς ξενίου σέβας αὔξουσαι φιλίας τε γέρας βεβαιίου.

III. DRAMATIC POETS.

Ὅμοιους ποιῶντες, καλλίους γράφουσιν.

Aristotle, Poet. 15.

III.

DRAMATIC POETS.

EVEN after Homer, and Archilochus, and Pindar, there was something wanting to poetical maturity in Greece. The poetry of vivid but unreflecting narrative and the poetry of individual passion had been perfected, but it still remained to add to events and sentiment the substance of ideas produced by analysis of life and its motives, and to recombine the whole into dramatic action, framed to exhibit in a subtle form 'philosophy teaching by example.'

The elements of that drama which supplied the want can be readily traced. Homeric legend provided an inexhaustible variety of elevated personages and tragic events. The iambists and lyrists had brought language and metre into a shape well adapted for simple yet poetical expression of common subjects. A mimetic element had been long growing up in the dithyrambic and phallic festivities of Dorian Greece, and perhaps still more in the recitations of those Homeric rhapsodists, who, as appears from the *Ion* of Plato, must have been in a manner actors as well as reciters, embodying in their own persons the characters whose deeds they recounted. Lastly, before the time of Aeschylus Ionian philosophy had arisen in Greece with its free, subtle and profound speculations on nature, on causes and on thought. But the stages of advance in the combination of these elements into a harmonious form of composition are very obscure. Aristotle tells us merely that tragedy originated with the sallies of the leaders of dithyramps, and comedy with those of the phallic dancers; that Aeschylus added a second personage or

actor, and subordinated the choric to the iambic or conversational part; and that Sophocles introduced a third actor and painted scenery. But whatever was the order of the improvements, all of them were made by Athenian poets. The period of the glory of the drama extends from about 480 to about 300 B.C.; for the first sixty of which years tragedy held the first place, for the rest comedy. In both, Athens which had hardly appeared in the first two periods, stood not merely first, but alone.

Throughout the tragic period new plays were perpetually exhibited at Athens from year to year in unceasing succession and ever new variety. At every exhibition each contending poet brought into the field at least three new tragedies, followed by a satyric play (the link between the dithyrambs of the preceding and the comedies of the following age : and the same poets contended generally every other, sometimes every, year. Aeschylus is said to have produced seventy tragedies, besides satyric after-pieces, Sophocles and Euripides a hundred and thirteen and ninety-two plays, respectively; and there were many other poets, in some cases equally or even more fertile, and who, though agreed to have been on the whole inferior to the three, were not seldom victorious over them on particular occasions. Of all these there remain to us only seven plays of Aeschylus, seven of Sophocles, and nineteen of Euripides: but of this number several are acknowledged master-pieces, and collectively they enable us to trace the course of the successive changes of spirit and form in which tragedy reflected the changes of philosophy and society. 'Though the subjects, says Mr. Grote¹), persons, and events of tragedy always continued to be borrowed from the legendary world, and were thus kept above the level of contemporaneous life—yet the dramatic manner of handling them is sensibly modified, even in Sophocles as compared with Aeschylus—and still more in Euripides, by the atmosphere of democracy, political and judicial contention, and philosophy, encompassing and acting on the poet.

¹ History of Greece, vii. p. 441.

‘In Aeschylus, the ideality belongs to the handling not less than to the subjects: the passions appealed to are the masculine and violent, to the exclusion of Aphroditè and her inspirations: the figures are vast and majestic, but exhibited only in half-light and in shadowy outline: the speech is replete with bold metaphor and abrupt transition,—“grandiloquent even to a fault” as Quintilian remarks, and often approaching nearer to Oriental vagueness than to Grecian perspicuity. In Sophoclès there is evidently a closer approach to reality and common life: the range of emotions is more varied, the figures are more distinctly seen, and the action more fully and conspicuously worked out. Not only we have a more elaborate dramatic structure, but a more expanded dialogue, and a comparative simplicity of speech like that of living Greeks: and we find too a certain admixture of rhetorical declamation, amidst the greatest poetical beauty which the Grecian drama ever attained. But when we advance to Euripidès, this rhetorical element becomes still more prominent and developed. The ultra-natural sublimity of the legendary characters disappears: love and compassion are invoked to a degree which Aeschylus would have deemed inconsistent with the dignity of the heroic person: moreover, there are appeals to the reason, and argumentative controversies, which that grandiloquent poet would have despised as petty and forensic cavils. And—what was worse still, judging from the Aeschylean point of view—there was a certain novelty of speculation, an intimation of doubt on reigning opinions, and an air of scientific refinement, often spoiling the poetical effect.’

After Euripides there is no doubt that tragedy declined. Iophon the son of Sophocles was alone regarded by Aristophanes as a possible successor to the tragic throne, and the Frogs represents the descent of Dionysus to Hades in quest of his lost Euripides, whose place there was none left on earth to supply,

Comedy, Aristotle says, is even more obscure in its origin than tragedy. It was long of less account, and could not claim that public patronage which enabled the tragic poets to command

every requisite accompaniment of music and dancing and scenery at the cost of the wealthiest citizens, rivals in the splendour of those appointments which in a wealthy but republican city were the chief opportunities for public display of riches and magnificence. At first, adhering closely to the traditions of its origin, it seems to have been a mere apotheosis of slander, and of the poets of this stage not enough remains to show whether their scurrility was set off by poetical merit. In Aristophanes, the Archilochus of the drama, it appears perfected in form : it has already lost much of its coarseness : and (if Aristophanes speaks truly of his predecessors) it has gained proportionately in wit. After him, it gradually became less and less bold, and losing at once much of its poetry with the loss of the chorus, and much of its freedom and range with the substitution of conventional for real characters, declined into the more prosaic comedy of manners. Yet for a time the decline was merely comparative. The question of the Alexandrian Aristophanes, 'O Menander, O life, of you two which was the plagiarist?' seems to be justified by the few fragments which remain, and by what is preserved in the adaptations of Plautus and Terence. The fragments of Alexis are even more remarkable than those of Menander, and in both humour is mingled with an elevation of thought which is perhaps less apparent in Aristophanes.

Throughout the great age of tragedy the poets were more than ever the instructors of Greece. It was not only that in conjunction with the Sophists and the dicasteries they both filtered and enriched the language for the use of Plato and Aristotle, but they were a perpetual education in taste, and the medium through which the spirit and some of the results of the newly born political and ethical philosophy were adapted to the comprehension and diffused over the mass of the people. This was much less the case with comedy. Already in the time of Aristophanes the function of instructors had been transferred partly to the historians and orators, partly to the philosophers; and philosophy and oratory thenceforward attracted all the most powerful minds, and imparted to prose the art and poetical feel-

ing which had formerly found no exercise or expression but in verse.

There are two principal differences between our drama and that of Greece. Firstly, notwithstanding its name, Greek dramatic poetry had little to do with represented action. From the time of its origin in the monologue of the leader of a dithyrambic chorus, who expressed by his gestures the passion of the god arising out of the adventures recited, but not the adventures themselves, it continued to address itself not to the representation of actions, which it sometimes recites, sometimes merely presumes, but to the presentation of a passion or effect of the events or actions on character, especially on the character of the one person who is the protagonist of the play, and permitted itself no more of action and incident than sufficed to introduce the expression of that mental movement. The rule of Horace that Medea must not kill her children or Atreus dress human flesh or Procne or Cadmus undergo transformation on the stage, is only a particular instance of a much more general principle of Greek dramatic art.

Secondly, action was the less necessary because the interest of the play was not that of the evolution of a new plot, but that of the good treatment of an old one. There are very few exceptions to the rule that the subjects (in the case of tragedy) were familiar legends taken from the well-known heroic past, and those exceptions were regarded as singular by the Greeks themselves. Two plays of Phrynichus, the Taking of Miletus and the Phoenissae, and the Persians of Aeschylus, are the only known instances in the older tragedy. Early in the fourth century B.C., Agathon produced a piece called the 'Flower,' the plot and the characters of which were of his own invention, and which was thought remarkable on this account even by Aristotle, writing near the close of the fourth century B.C. It seems as if the Greeks preferred subjects already familiar, and cast by long tradition into an artistic form. They allowed and liked such variations as those which the same legend shows in the different treatment of Aeschylus, Sophocles, and Euripides; but they must

be no more than variations on the old and familiar air and not new and strange inventions.

With such traditional plots and characters but little representation of action was necessary for the effect at which the Greek tragedians aimed, and that little was made as formal as possible. There were numerous conventionalities and technical rules which were perfectly understood by the bulk of the spectators, and which at once led their minds to understand or even anticipate the poet's meaning and purpose. Not only they knew the sources from which he had taken his plot, and the names and bases of his characters¹, and had by heart the national epics and popular lyrics, reminiscences and even adroitly-inserted quotations from which were to them a great part of the pleasure of the new play: but they were able to recognise from the fixed masks of the characters the emotion which was to be dominant in them during the scene: and they were further helped to rise to the ideal elevation proper to the subject and the thought by the set emphasis, the utterance made sonorous by mechanical means, the long brilliant Bacchic robes, raised stature and tragic step of the actors. If a player came on at this place and time they knew that he was the leading character, and whence he had

¹ Cp. Antiphanes, Poesis, Fragm. 191 Kock.

Μακάριόν ἐστιν ἡ τραγωδία
 ποίημα κατὰ πάντ', εἰ γε πρῶτον οἱ λόγοι
 ὑπὸ τῶν θεατῶν εἰσὶν ἐγνωρισμένοι .
 πρὶν καὶ τιν' εἰπεῖν ὡς ὑπομνήσαι μόνον
 δεῖ τὸν ποιητὴν· Οἰδίπουν γὰρ ἂν μόνον
 φῶ, τᾶλλα πάντ' ἴσασιν· ὁ πατὴρ Λαῖος,
 μήτηρ Ἰοκάστη, θυγατέρες, παῖδες τίνες,
 τί πείσεθ' οὗτος, τί πεποίηκεν. ἂν πάλιν
 εἶπη τις Ἀλκμαίωνα, καὶ τὰ παιδία
 πάντ' εὐθὺς εἶρηχ', ὅτι μανεῖς ἀπέκτονεν
 τὴν μητέρ', ἀγανακτῶν δ' Ἄδραστος εὐθέως
 ἤξει πάλιν τ' ἄπεισι, κ.τ.λ.

With this Antiphanes contrasts the hard fate of the comic poets who have to make their own names, antecedents, plots, catastrophes and situations.

come; if at another, they were informed accordingly. If a messenger came in from one side, an external element was to be added to the action; if on the other, the announcement was to be of some passed crisis in the fortunes or of some effect already produced on the mind of the character whose sufferings were in progress: and at each pause the chorus came forward to explain to them the sentiment of the passed scene and to prepare them for the next, marking the successive stages by which the final climax of passion was being attained.

I.

Aeschylus.

i.

Salamis.

Ἐπεὶ δὲ φέγγος ἡλίου κατέφθιτο
 καὶ νύξ ἐπήει, πᾶς ἀνὴρ κώπης ἄναξ
 ἐς ναῦν ἐχώρει πᾶς θ' ὄπλων ἐπιστάτης·
 τάξις δὲ τάξιν παρεκάλει νεὸς μακρᾶς·
 πλέουσι δ' ὡς ἕκαστος ἦν τεταγμένος, 5
 καὶ πάννουχοι δὴ διάπλοον καθίστασαν
 ναῶν ἴνακτες πάντα ναυτικὸν λεῶν.
 καὶ νύξ ἐχώρει, κοῦ μάλ' Ἑλλήνων στρατὸς
 κρυφαῖον ἔκπλουν οὐδ' ἀμὴ καθίστατο·
 ἐπεὶ γε μέντοι λευκόπωλος ἡμέρα 10
 πᾶσαν κατέσχε γαῖαν εὐφεγγῆς ἰδεῖν,
 πρῶτον μὲν ἤχη κέλαδος Ἑλλήνων πάρα
 μολπηδὸν ἠυφήμησεν, ὄρθιον δ' ἄμα
 ἀντηλάλαξε νησιώτιδος πέτρας
 ἠχώ· φύβος δὲ πᾶσι βαρβάροις παρῆν 15
 γνώμης ἀποσφαλεῖσιν. οὐ γὰρ ὡς φυγῆ
 παιᾶν' ἐφύμνου σερμνὸν Ἕλληνες τότε,
 ἀλλ' ἐς μάχην ὀρμῶντες εὐψύχῳ θράσει.
 σάλπιγξ δ' αὐτῇ πάντ' ἐκεῖν' ἐπέφλεγεν·
 εὐθύς δὲ κώπης ῥοθιάδος ξυνεμβολῆ 20

ἔπαισαν ἄλμην βρύχιον ἐκ κελεύσματος,
 θοῶς δὲ πάντες ἦσαν ἐκφανεῖς ἰδεῖν·
 τὸ δεξιὸν μὲν πρῶτον εὐτάκτως κέρας
 ἠγείτο κόσμῳ, δεύτερον δ' ὁ πᾶς στόλος
 ἐπέξεχώρει, καὶ παρῆν ὁμοῦ κλύειν 25
 πολλὴν βοήν, ὦ παῖδες Ἑλλήνων ἴτε,
 ἐλευθεροῦτε πατρίδ', ἐλευθεροῦτε δὲ
 παῖδας, γυναῖκας, θεῶν τε πατρῶων ἔδη,
 θήκας τε προγόνων· νῦν ὑπὲρ πάντων ἀγών.
 καὶ μὴν παρ' ἡμῶν Περσίδος γλώσσης ῥόθος 30
 ὑπηντίαζε, κοῦκ ἔτ' ἦν μέλλειν ἀκμή.
 εὐθύς δὲ ναῦς ἐν νηὶ χαλκῆρῃ στόλον
 ἔπαισεν· ἦρξε δ' ἐμβολῆς Ἑλληνικῆ
 ναῦς, κάποθραύει πάντα Φοινίσσης νεῶς
 κόρυμβ', ἐπ' ἄλλην δ' ἄλλος ἴθυνεν δόρυ. 35
 τὰ πρῶτα μὲν δὴ ῥεῦμα Περσικοῦ στρατοῦ
 ἀντείχεν· ὡς δὲ πλήθους ἐν στενῷ νεῶν
 ἤθροιστ', ἀρωγὴ δ' οὔτις ἀλλήλοις παρῆν,
 αὐτοὶ δ' ὑφ' αὐτῶν ἐμβόλοισι χαλκοστόμοις
 παίουτ', ἔθρανον πάντα κωπήρη στόλον, 40
 Ἑλληνικαὶ τε νῆες οὐκ ἀφρασμόνως
 κύκλω περίξ ἔθεινον, ὑπτιούτο δὲ
 σκάφη νεῶν, θάλασσα δ' οὐκ ἔτ' ἦν ἰδεῖν,
 ναυαγίων πλήθουσα καὶ φόνου βροτῶν·
 ἀκταὶ δὲ νεκρῶν χοιράδες τ' ἐπλήθυσον 45
 φυγῆ δ' ἀκόσμῳ πᾶσα ναῦς ἠρέσσετο,
 ὅσαιπερ ἦσαν βαρβάρου στρατεύματος·
 τοὶ δ' ὥστε θύνουσι ἢ τιν' ἰχθύων βόλον
 ἀγαῖσι κωπῶν θραύσμασίν τ' ἐρειπίων

ἔπαιον, ἐρράχιζον, οἰμωγὴ δ' ὁμοῦ 50
 κωκύμασιν κατεῖχε πελαγίαν ἄλα,
 ἕως κελαινῆς νυκτὸς ὕμν' ἀφείλετο.
 κακῶν δὲ πλῆθος, οὐδ' ἂν εἰ δέκ' ἤματα
 στοιχηγοροίην, οὐκ ἂν ἐκπλήσαιμί σοι.
 εὖ γὰρ τόδ' ἴσθι, μηδ' ἄμ' ἡμέρα μιᾷ 55
 πλῆθος τοσουτάριθμον ἀνθρώπων θανεῖν.

[Persians, 377-432.]

ii.

*The shade of Darius charges Atossa to warn Xerxes that his
 pride is his ruin.*

Darius. Ἄλλ' οὐδ' ὁ μείνας νῦν ἐν Ἑλλάδος τόποις
 στρατὸς κυρήσει νοστήμου σωτηρίας.
Chorus. πῶς εἶπας; οὐ γὰρ πᾶν στράτευμα βαρβάρων
 περᾶ τὸν Ἑλλης πορθμὸν Εὐρώπης ἄπο;
Darius. παῦροί γε πολλῶν, εἴ τι πιστεῦσαι θεῶν 5
 χρῆ θεσφάτοισιν, ἐς τὰ νῦν πεπραγμένα
 βλέψαντα· συμβαίνει γὰρ οὐ τὰ μὲν, τὰ δ' οὔ.
 κείπερ τάδ' ἐστὶ, πλῆθος ἔκκριτον στρατοῦ
 λείπει κενάσις ἐλπίσις πεπεισμένος.
 μίμνουσι δ' ἔνθα πεδίον Ἀσωπὸς ῥοαῖς 10
 ἄρδει, φίλον πίασμα Βοιωτῶν χθονί·
 οὔ σφιν κακῶν ὕψιστ' ἐπαμμένει παθεῖν,
 ὕβρεως ἄποινα κἀθέων φρονημάτων·
 οἱ γῆν μολόντες Ἑλλάδ' οὐ θεῶν βρέτη
 ἠδουῦντο συλᾶν οὐδὲ πιμπράναι νεῶς· 15
 βωμοὶ δ' αἴιστοι, δαιμόνων θ' ἰδρύματα
 πρόρριζα φύρδην ἐξανέστραπται βάθρων.

τοιγὰρ κακῶς δράσαντες οὐκ ἐλάττονα
 πάσχουσι, τὰ δὲ μέλλουσι, κοῦδέπω κακῶν
 κρηπίς ὑπεστιν, ἀλλ' ἔτ' ἐκπιδύεται. 20
 τόσος γὰρ ἔσται πέλανος αἵματοσταγῆς
 πρὸς γῆ Πλαταιῶν Δωρίδος λόγχης ὑπο-
 θίνες νεκρῶν δὲ καὶ τριτοσπόρω γονῆ
 ἄφωνα σημανοῦσιν ὄμμασιν βροτῶν
 ὡς οὐχ ὑπέρφει θνητὸν ὄντα χρὴ φρονεῖν. 25
 ὕβρις γὰρ ἐξανθοῦσ' ἐκάρπωσε στάχυν
 ἄτης, ὅθεν πάγκλαυτον ἐξαμᾶ θέρος.
 τοιαῦθ' ὀρῶντες τῶνδε τάπιτίμια,
 μέμνησθ' Ἀθηνῶν Ἑλλάδος τε, μηδέ τις
 ὑπερφρονήσας τὸν παρόντα δαίμονα 30
 ἄλλων ἐρασθεῖς ὄλβον ἐκχέη μέγαν.
 Ζεὺς τοι κολαστῆς τῶν ὑπερκόπων ἄγαν
 φρονημάτων ἔπεστιν, εὐθυνος βαρὺς.
 πρὸς ταῦτ' ἐκείνον σωφρονεῖν κεχρημένον
 πινύσκειτ' εὐλόγοισι νουθετήμασι, 35
 λῆξαι θεοβλαβοῦνθ' ὑπερκόπῃ θράσει.
 σὺ δ', ὦ γεραιὰ μήτηρ ἢ Ξέρξου φίλη,
 ἔλθοῦσ' ἐς οἶκους κόσμον ὅστις εὐπρεπῆς
 λαβοῦσ' ὑπαντίαζε παιδί. παντὶ γὰρ
 κακῶν ὑπ' ἄλγους λακίδες ἀμφὶ σώματι 40
 στημορραγοῦσι ποικίλων ἐσθημάτων.
 ἀλλ' αὐτὸν εὐφρόνως σὺ πράϋνον λόγοις
 μόνης γὰρ, οἶδα, σοῦ κλύων ἀνέξεται.
 ἐγὼ δ' ἄπειμι γῆς ὑπὸ ζόφον κάτω.

[Persians, 796-839.]

iii.

Amphiaraus.

Ἐκτον λέγοιμ' ἂν ἄνδρα σωφρονέστατον
 ἀλκὴν τ' ἄριστον μάντιν, Ἀμφιάρεω βίαν,
 Ὅμολωϊσιν δὲ πρὸς πύλαις τεταγμένος
 κακοῖσι βάζει πολλά Τυδέως βίαν,
 τὸν ἀνδροφόντην, τὸν πόλεως ταρακτορα, 5
 μέγιστον Ἄργει τῶν κακῶν διδάσκαλον,
 Ἐρινύος κλητῆρα, πρόσπολον φόνου,
 κακῶν τ' Ἀδράστον τῶνδε βουλευτήριον
 καὶ τὸν σὸν αὖθις πρόσμορον ἀδελφεόν,
 ἐξυπτιάζων ὄνομα Πολυνείκους βίαν, 10
 δῖς τ' ἐν τελευτῇ τοῦνομ' ἐνδατούμενος,
 καλεῖ. λέγει δὲ τοῦτ' ἔπος διὰ στόμα
 " ἢ τοῖον ἔργον καὶ θεοῖσι προσφιλὲς
 καλόν τ' ἀκοῦσαι καὶ λέγειν μεθυστέροις,
 πόλιν πατρῶαν καὶ θεοὺς τοὺς ἐγγενεῖς 15
 πορθεῖν, στράτευμ' ἐπακτὸν ἐμβέβληκότα.
 μητρός τε πηγὴν τίς κατασβέσει δίκη;
 πατρίς τε γαῖα σῆς ὑπὸ σπουδῆς δορὶ
 ἀλοῦσα πῶς σοι ξύμμαχος γενήσεται;
 ἔγωγε μὲν δὴ τήνδε πιανῶ χθόνα, 20
 μάντις κεκευθὼς πολεμίας ὑπὸ χθονός.
 μαχώμεθ', οὐκ ἄτιμον ἐλπίζω μόρον."
 τοιαῦθ' ὁ μάντις ἀσπίδ' εὔκυκλον νέμων
 πάγχαλκον ἠΰδα· σῆμα δ' οὐκ ἐπῆν κύκλω.
 οὐ γὰρ δοκεῖν ἄριστος, ἀλλ' εἶναι θέλει, 25
 βαθείαν ἄλοκα διὰ φρενὸς καρπούμενος,

ἐξ ἧς τὰ κεδνὰ βλαστάνει βουλευήματα.
 τούτῳ σοφούς τε κάγαθούς ἀντηρέτας
 πέμπειν ἐπαινώ. δεινὸς ὃς θεοὺς σέβει.
Eteocles. φεῦ τοῦ ξυναλλάσσοιτος ὄρνιθος βροτοῖς
 δίκαιον ἄνδρα τοῖσι δυσσεβεστέροις.
 ἐν παντὶ πράγει δ' ἔσθ' ὀμιλίας κακῆς
 κάκιον οὐδὲν, καρπὸς οὐ κομιστέος.
 αἴτης ἄρουρα θάνατον ἐκκαρπίζεται
 ἢ γὰρ ξυνεσβάς πλοῖον εὐσεβῆς ἀνὴρ
 ναύταισι θερμοῖς καὶ πανουργία τινὶ
 ὄλωλεν ἀνδρῶν σὺν θεοπτύστῳ γένει,
 ἢ ξὺν πολίταις ἀνδράσιν δίκαιος ὢν
 ἐχθροξένοις τε καὶ θεῶν ἀμνήμοσι
 ταῦτοῦ κυρήσας ἐκδίκως ἀγρεύματος,
 πληγείς θεοῦ μάστιγι παγκοίνῳ δάμῃ.
 οὗτος δ' ὁ μάντις, υἱὸν Οἰκλέους λέγω,
 σῶφρων δίκαιος ἀγαθὸς εὐσεβῆς ἀνὴρ,
 μέγας προφήτης, ἀνοσίοισι συμμιγείς
 θρασυστόμοισιν ἀνδράσιν βία φρενῶν
 τείνουσι πομπήν, τὴν μακρὰν πόλιν μολεῖν,
 Διὸς θέλοντος ξυγκαθελκυσθήσεται.
 δοκῶ μὲν οὖν σφε μηδὲ προσβαλεῖν πύλαις,
 οὐχ ὡς ἄθυμον οὐδὲ λήματος κάκη,
 ἀλλ' οἶδεν ὡς σφε χρὴ τελευτῆσαι μάχῃ,
 εἰ καρπὸς ἔσται θεσφάτοισι Λοξίου.
 φιλεῖ δὲ σιγᾶν ἢ λέγειν τὰ καίρια.
 ὅμως δ' ἐπ' αὐτῷ φῶτα Λασθένους βίαν
 ἐχθρόξενον πυλωρὸν ἀντιτάξομεν,
 γέροντα τὸν νοῦν, σάρκα δ' ἠβῶσαν φέρει,

ποδῶκες ὄμμα, χεῖρα δ' οὐ βραδύνεται
 παρ' ἀσπίδος γυμνωθὲν ἀρπάσαι δόρυ.
 θεοῦ δὲ δῶρόν ἐστιν εὐτυχεῖν βροτούς.

[Seven against Thebes, 568-625.]

iv.

The will of Zeus.

Διὸς ἕμερος οὐκ εὐθήρατος ἐτύχθη.
 πάντα τοι φλεγέθει
 κὰν σκότῳ μελαίνα ξὺν τύχῃ
 μερόπεσσι λαοῖς.
 πίπτει δ' ἀσφαλὲς οὐδ' ἐπὶ νότῳ,
 κορυφῇ Διὸς εἰ κρανθῆ πρᾶγμα τέλειον.
 δαυλοὶ γὰρ πραπίδων
 δάσκιό τε τείνουσιν πόροι,
 κατιεῖν ἄφραστοι.
 ἰάπτει δ' ἐλπιδῶν
 ἀφ' ὑψιπύργων πανώλεις βροτούς,
 βίαν δ' οὔτιν' ἐξοπλίζει,
 τὰν ἄπονον δαιμονίων ἤμενον ἄνω φρόνημά πως
 αὐτόθεν ἐξέπραξεν ἔμπας ἐδράνων ἐφ' ἀγῶν.

[Suppliants, 86-101.]

v.

Prometheus alone on the rock calls nature to witness his sufferings. The Chorus of the Oceanides approaches him.

Prometheus? Ω δῖος αἰθὴρ καὶ ταχύπτεροι πνοαὶ,
 ποταμῶν τε πηγαί, ποντίων τε κυμάτων
 ἀνήριθμον γέλασμα, παμμῆτόρ τε γῆ,

καὶ τὸν πανόπτῃν κύκλον ἡλίου καλῶ'
 ἴδεσθέ μ' οἶα πρὸς θεῶν πάσχω θεός. 5
 δέρχθηθ' οἷαις αἰκίαισιν
 διακναιόμενος τὸν μυριετῆ
 χρόνον ἀθλεύσω.
 τοιόνδ' ὁ νέος ταγὸς μακάρων
 ἐξευρ' ἐπ' ἐμοὶ δεσμὸν αἰεκῆ. 10
 φεῦ φεῦ, τὸ παρὸν τό τ' ἐπερχόμενον
 πῆμα στενάχω, πῆ ποτε μόχθων
 χρῆ τέρματα τῶνδ' ἐπιτεῖλαι.
 καίτοι τί φημι; πάντα προὔξεπίσταμαι
 σκεθρῶς τὰ μέλλοντ', οὐδέ μοι ποταίνιον 15
 πῆμ' οὐδὲν ἤξει. τὴν πεπρωμένην δὲ χρῆ
 αἶσαν φέρειν ὡς ῥᾶστα, γιγνώσκονθ' ὅτι
 τὸ τῆς ἀνάγκης ἔστ' ἀδῆριτον σθένος.
 ἀλλ' οὔτε σιγᾶν οὔτε μὴ σιγᾶν τύχας
 οἶόν τέ μοι τάσδ' ἐστί. θνητοῖς γὰρ γέρα 20
 πορῶν ἀνάγκαις ταῖσδ' ἐνέξευγμαι τάλας·
 ναρθηκοπλήρωτον δὲ θηρῶμαι πυρὸς
 πηγὴν κλοπαίαν, ἣ διδάσκαλος τέχνης
 πάσης βροτοῖς πέφηκε καὶ μέγας πόρος.
 τοιῶνδε ποινὴς ἀμπλακημάτων τίνω, 25
 ὑπαιθρίοις δεσμοῖσι πασσαλευτὸς ὢν.
 ἂ ἂ, ἔα ἔα.
 τίς ἀχῶ, τίς ὀδμὰ προσέπτα μ' ἀφεγγῆς,
 θεόσυτος, ἧ βρότειος, ἧ κεκραμένη,
 ἴκετο τερμόνιον ἐπὶ πάγον 30
 πόνων ἐμῶν θεωρὸς, ἧ τί δὴ θέλων;
 ὀράτε δεσμώτην με δύσποτμον θεόν,

τὸν Διὸς ἐχθρὸν, τὸν πᾶσι θεοῖς
 δι' ἀπεχθείας ἐλθόνθ' ὁπόσοι
 τὴν Διὸς αὐλὴν εἰσοιχνεῦσιν, 35
 διὰ τὴν λίαν φιλότητα βροτῶν.
 φεῦ φεῦ, τί ποτ' αὖ κινάθισμα κλύω
 πέλας οἰωνῶν; αἰθὴρ δ' ἐλαφραῖς
 πτερύγων ῥιπαῖς ὑποσυρίζει.
 πᾶν μοι φοβερὸν τὸ προσέρπον. 40
 [Prometheus Bound, 88-127.]

vi.

The gifts of Prometheus to man.

Prometheus. Μή τοι χλιδῆ δοκέιτε μηδ' αὐθαδία
 σιγᾶν με· συννοία δὲ δάπτομαι κέαρ,
 ὄρων ἐμαυτὸν ὧδε προυσελούμενον.
 καίτοι θεοῖσι τοῖς νέοις τούτοις γέρα
 τίς ἄλλος ἢ γὰρ παντελῶς διώρισεν; 5
 ἀλλ' αὐτὰ σιγῶ. καὶ γὰρ εἰδυνίαισιν ἂν
 ὑμῖν λέγοιμι· τὰν βροτοῖς δὲ πῆματα
 ἀκούσαθ', ὡς σφᾶς νηπίους ὄντας τὸ πρὶν
 ἔννουσ ἔθηκα καὶ φρενῶν ἐπηβόλους.
 λέξω δὲ, μέμψιν οὔτιν' ἀνθρώποις ἔχων, 10
 ἀλλ' ὧν δέδωκ' εὔνοϊαν ἐξηγουμένους·
 οἱ πρῶτα μὲν βλέποντες ἔβλεπον μάτην,
 κλύοντες οὐκ ἤκουον, ἀλλ' ὄνειράτων
 ἀλίγκιοι μορφαῖσι τὸν μακρὸν χρόνον
 ἔφυρον εἰκῆ πάντα, κοῦτε πλινθυφεῖς 15
 δόμους προσεῖλους ἦσαν, οὐ ξυλουργίαν·
 κατώρυχες δ' ἔναιον ὥστ' ἀήσυροι

μύρμηκες ἄντρων ἐν μυχοῖς ἀνηλίοις.
 ἦν δ' οὐδὲν αὐτοῖς οὔτε χεΐματος τέκμαρ
 οὔτ' ἀνθεμώδους ἦρος οὔτε καρπίμου 20
 θέρους βέβαιον, ἀλλ' ἄτερ γνώμης τὸ πᾶν
 ἔπρασσον, ἔς τε δὴ σφιν ἀντολὰς ἐγὼ
 ἄστρον ἔδειξα τὰς τε δυσκρίτους δύσεις.
 καὶ μὴν ἀριθμὸν ἔξοχον σοφισμάτων
 ἐξεῦρον αὐτοῖς, γραμμάτων τε συνθέσεις. 25
 μνήμην θ' ἀπάντων μουσομήτορ' ἐργάτιν.
 κᾶζευξα πρῶτος ἐν ζυγοῖσι κνώδαλα
 ζεύγλαισι δουλεύοντα· σώμασίν θ' ὕπως
 θνητοῖς μεγίστων διάδοχοι μοχθημάτων
 γένοιθ', ὑφ' ἄρματ' ἤγαγον φιληγίους 30
 ἵππους, ἄγαλμα τῆς ὑπερπλοῦτου χλιδῆς.
 θαλασσόπλαγκτα δ' οὔτις ἄλλος ἀντ' ἐμοῦ
 λινόπτερ' εὔρε ναυτίλων ὀχήματα.
 τοιαῦτα μηχανήματ' ἐξευρὼν τάλας
 βροτοῖσιν, αὐτὸς οὐκ ἔχω σόφισμ' ὄτφ 35
 τῆς νῦν παρούσης πημονῆς ἀπαλλαγῶ.

[Prometheus Bound, 436-471.]

vii.

The Oceanides counsel submission.

Μηδὰμ' ὁ πάντα νέμων
 θεῖτ' ἐμᾶ γνώμα κράτος ἀντίπαλον Ζεὺς,
 μηδ' ἐλινύσασαι θεοὺς ὀσίαις θοίλαις ποτινισσομένα
 βουφόνοις, παρ' Ὀκεανῶ πατρὸς ἄσβεστον πόρον,
 μηδ' ἀλίτοιμι λόγοις· 5

ἀλλά μοι τόδ' ἐμμένοι
 καὶ μήποτ' ἐκτακείη.
 ἠδὲ τι θαρσαλέαις
 τὸν μακρὸν τείνειν βίον ἐλπίσι, φαναῖς
 ἔνμον ἀλδ' αἰνοῦσαν ἐν εὐφροσύναις. φρίσσω δέ σε ἑερκο-
 μένα 10
 μυρίοις μόχθοις διακναιόμενον . . .
 Ζῆνα γὰρ οὐ τρομέων
 αὐτόνῳ γνώμη σέβει
 ἔνατοὺς ἄγαν, Προμηθεῦ.
 φέρ' ὅπως ἄχαρις χάρις, ὦ φίλος, εἰπέ, ποῦ τίς ἀλκί; 15
 τίς ἐφαμερίων ἄρηξις; οὐδ' ἐδέρχθης
 ὀλιγοδραμίαν ἄκικιν,
 ἰσόνειρον, ἢ τὸ φωτῶν
 ἀλαὸν γένος ἐμπεποδισμένον;
 οἵποτε θνατῶν τὰν Διὸς ἀρμονίαν ἀνδρῶν παρεξίασι, βουλαί. 20
 ἔμαλλον τάῃε σὰς προσιδοῦσ' ὀλοῦς τύχας, Προμηθεῦ.
 τὸ διαμφίδιον δέ μοι μέλος προσέπτα
 τόδ' ἐκείνό θ' ὅτ' ἀμφὶ λουτρὰ
 καὶ λέχος σὸν ὑμεναίουν
 ἰάτατι γάμων, ὅτε τὰν ὀμοπάτριον ἔδνοις 25
 ἄγαγες Ἑσιόναν πιθῶν δάμαρτα κοινόλεκτρον.

[Prometheus Bound, 528-560.]

viii.

Prometheus defies the power of Zeus.

Prometheus. Ἡ μὴν ἔτι Ζεὺς, καίπερ αὐθάδη φρονῶν,
 ἔσται ταπεινός, οἷον ἐξαρτύεται
 γάμον γαμεῖν, ὅς αὐτὸν ἐκ τυραννίδος

θρόνων τ' ἄϊστον ἐκβαλεῖ· πατρὸς δ' ἀρὰ
Κρόνου τότ' ἤδη παντελῶς κρανθήσεται, 5
ἢν ἐκπίτνων ηῤᾶτο δηναίων θρόνων.

τοιῶνδε μόχθων ἐκτροπὴν οὐδεὶς θεῶν
δύναϊτ' ἂν αὐτῷ πλήν ἐμοῦ δεῖξαι σαφῶς.
ἐγὼ τὰδ' οἶδα χῶ τρόπῳ. πρὸς ταυτά νυν
θαρσῶν καθήσθω τοῖς πεδαρσίοις κτύποις 10
πιστὸς, τινάσσω τ' ἐν χεροῖν πύρπνου βέλος.

οὐδὲν γὰρ αὐτῷ ταῦτ' ἐπαρκέσει τὸ μὴ οὐ
πεσεῖν ἀτίμως πτώματ' οὐκ ἀνασχετά·
τοῖον παιλαιστὴν νῦν παρισκευάζεται

ἐπ' αὐτὸς αὐτῷ, δυσμαχώτατον τέρας· 15

ὃς δὴ κεραυνοῦ κρείσσον' εὐρήσει φλόγα,
βροντῆς θ' ὑπερβάλλοντα καρτερὸν κτύπον·
θαλασσίαν τε γῆς τινάκτειραν νόσον
τρίαυαν, αἰχμὴν τὴν Ποσειδῶνος, σκεδᾶ.

πταίσας δὲ τῷδε πρὸς κακῷ μαθήσεται 20

ὅσον τό τ' ἄρχειν καὶ τὸ δουλεύειν δίχα.

Chorus. σύ θην ἂ χρήξεις, ταῦτ' ἐπιγλωσσᾶ Διός.

Prometheus. ἄπερ τελείται, πρὸς δ' ἂ βούλομαι λέγω.

Chorus. καὶ προσδοκᾶν χρή δεσπόσειν Διὸς τινά ;

Prometheus. καὶ τῶνδ' ἔξει δυσλοφωτέρους πόνους. 25

Chorus. πῶς δ' οὐχὶ ταρβείς τοιάδ' ἐκρίπτων ἔπη ;

Prometheus. τί δ' ἂν φοβοίμην ᾧ θανεῖν οὐ μόρσιμον ;

Chorus. ἀλλ' ἄθλον ἂν σοι τοῦδ' ἔτ' ἀλγία πόροι.

Prometheus. ὃ δ' οὖν ποιείτω· πάντα προσδόκητά μοι.

Chorus. οἱ προσκυνῶντες τὴν Ἀδράστειαν σοφοί. 30

Prometheus. σέβου προσεύχου, θῶπτε τὸν κρατοῦντ' αἰεῖ.

ἐμοὶ δ' ἔλασσον Ζητὸς ἢ μηδὲν μέλει.

δράτω, κρατείτω τόνδε τὸν βραχὺν χρόνον,
 ὅπως θέλει· δαρὸν γὰρ οὐκ ἄρξει θεοῖς.
 ἀλλ' εἰσορῶ γὰρ τόνδε τὸν Διὸς τρόχιν, 35
 τὸν τοῦ τυράννου τοῦ νέου διάκονον·
 πάντως τι καινὸν ἀγγελῶν ἐλήλυθε.

Hermes. σέ τὸν σοφιστήν, τὸν πικρῶς ὑπέρικρον,
 τὸν ἐξαμαρτόντ' ἐς θεοὺς ἐφημέροις
 πορόντα τιμὰς, τὸν πυρὸς κλέπτῃν λέγω· 40
 πατὴρ ἄνωγέ σ' οὔστινας κομπεῖς γάμοις
 αὐδᾶν, πρὸς ὧν τ' ἐκείνος ἐκίπτει κράτους·
 καὶ ταῦτα μέντοι μηδὲν αἰνικτηρίως,
 ἀλλ' αὖθ' ἕκαστ' ἔκφραζε· μηδέ μοι διπλᾶς
 ὁδοὺς, Προμηθεῦ, προσβάλης· ὄρᾳς δ' ὅτι 45
 Ζεὺς τοῖς τοιούτοις οὐχὶ μαλθακίζεται.

Prometheus. σεμνόστομός γε καὶ φρονήματος πλέως
 ὁ μῦθος ἐστιν, ὡς θεῶν ὑπηρέτου.
 νέον νέοι κρατεῖτε καὶ δοκεῖτε δὴ
 ναίειν ἀπενθῆ πέργαμ'· οὐκ ἐκ τῶνδ' ἐγὼ 50
 δισσοὺς τυράννοισι ἐκπεσόντας ἠσθόμην·
 τρίτον δὲ τὸν νῦν κραιναοῦντ' ἐπόψομαι
 αἴσχιστα καὶ τάχιστα. μή τί σοι δοκῶ
 ταρβεῖν ὑποπτήσσειν τε τοὺς νέους θεοὺς·
 πολλοῦ γε καὶ τοῦ παντὸς ἐλλείπω. σὺ δὲ 55
 κέλειθον ἤνπερ ἦλθεσ ἐγκόμει πάλιν·
 πεύσει γὰρ οὐδὲν ὧν ἀνιστορεῖς ἐμέ.

Hermes. τοιοῖσδε μέντοι καὶ πρὶν αὐθαδίσμασιν
 ἐς τάσδε σαυτὸν πημονὰς καθώρμισας.

Prometheus. τῆς σῆς λατρείας τὴν ἐμὴν δυσπραξίαν, 60
 σαφῶς ἐπίστασ', οὐκ ἂν ἀλλάξαιμ' ἐγώ.

κρείσσον γὰρ οἶμαι τῆδε λατρεύειν πέτρα
ἢ πατρὶ φῦναι Ζηνὶ πιστὸν ἄγγελον.
οὕτως ὑβρίζειν τοὺς ὑβρίζοντας χρεών.—

καὶ μὴν ἔργῳ κοῦκ ἔτι μύθῳ 65
χθῶν σεσάλευται·
βρυχία δ' ἠχῶ παραμυκᾶται
βροντῆς, ἔλικες δ' ἐκλάμπουσι
στεροπῆς ζάπυροι,
στρόμβοι δὲ κόνιν εἰλίσσουσι· 70
σκιρτᾶ δ' ἀνέμων πνεύματα πάντων
εἰς ἄλληλα
στάσιν ἀντίπνου ἀποδεικνύμενα·
ξυντετάρακται δ' αἰθῆρ πόντῳ.
τοιάδ' ἐπ' ἐμοὶ ῥιπῆ διόθεν 75
τεύχουσα φόβον στείχει φανερώς.
ὦ μητρὸς ἐμῆς σέβας, ὦ πάντων
αἰθῆρ κοινὸν φάος εἰλίσσων,
ἐσορᾶς μ' ὡς ἔκδικα πάσχω.

[Prometheus Bound, 907-970; 1080-1094.]

ix.

The sacrifice of Iphigenia.

Ζεὺς, ὅστις ποτ' ἐστίν, εἰ τόδ' αὐ-
τῷ φίλον κεκλημένῳ,
τοῦτό νιν προσενέπω.
οὐκ ἔχω προσεικάσαι,
πάντ' ἐπισταθμώμενος,

πλὴν Διός, εἰ τὸ μάταν ἀπὸ φροντίδος ἄχθος
 χρῆ βαλεῖν ἐτητύμως·
 οὐδ' ὅστις πάροιθεν ἦν μέγας,
 παμμάχῳ θράσει βρύων,
 οὐδὲν ἂν λέξει πρὶν ὦν, 10
 ὅς δ' ἔπειτ' ἔφω, τρια-
 κτῆρος οἴχεται τυχῶν·
 Ζῆνα δέ τις προφρόνως ἐπινίκια κλάζων
 τεύξεται φρενῶν τὸ πᾶν·
 τὸν φρονεῖν βροτοὺς ὑδώ- 15
 σαντα, τὸν πάθει μάθος
 θέντα κυρίως ἔχειν.
 στάζει δ' ἐν θ' ὕπνω πρὸ καρδίας
 μησιπῆμων πόνοσ' καὶ παρ' ἄ-
 κοντας ἦλθε σωφρονεῖν· 20
 δαιμόνων δέ που χάρις
 βίαιος σέλμα σεμνὸν ἡμένων.
 καὶ τόθ' ἡγεμὼν ὁ πρέσ-
 βυς νεῶν Ἀχαιϊκῶν,
 μάντιν οὔτινα ψέγων, 25
 ἰμπαίους τύχαισι συμπνέων.—
 εὐτ' ἀπλοία κεναγγεῖ βαρύ-
 νοντ' Ἀχαιϊκὸς λεῶς,
 Χαλκίδος πέραν ἔχων
 παλιρρόθοις ἐν Αὐλίδος τόποις, 30

The altars are blazing as for a triumph. But there is a matter of dark omen for the Atreidae, which may Zeus clear away, for there is none else who can (1-22). When the army of the Argives was wasting at Aulis and the seer shewed

πνοαὶ δ' ἀπὸ Στρυμόνος μολοῦσαι
 κακόσχολοι, νήστιδες, δύσορμοι
 βροτῶν ἄλαι, νεῶν τε καὶ πεισμάτων ἀφειδεῖς,
 παλιμμήκη χρόνον τιθείσαι
 τρίβῳ κατέξαινον ἄνθος Ἀργείων· 35
 ἐπεὶ δὲ καὶ πικροῦ
 χείματος ἄλλο μῆχαρ
 βριθύτερον πρόμοισιν
 μάντις ἔκλαγξεν προφέρων Ἄρτεμιν, ὥστε χθόνα βιά-
 κτροις ἐπικρούσαντας Ἀτρείδας δάκρυ μὴ κατασχέειν.— 40
 ἄναξ δ' ὁ πρέσβυς τότε εἶπε φωνῶν·
 “ βαρεῖα μὲν κῆρ τὸ μὴ πιθέσθαι,
 βαρεῖα δ', εἰ τέκνον δαΐξω, δόμων ἄγαλμα,
 μαιίνων παρθενοσφάγοισι
 ρείθροις πατρώους χέρας βωμοῦ πέλας. 45
 τί τῶνδ' ἄνευ κακῶν;
 πῶς λιπόνανυ γένωμαι,
 ξυμμαχίας ἀμαρτῶν ;
 παυσανέμον γὰρ θυσίας παρθενίου θ' αἵματος ὀρ-
 γᾶ περιόργως ἐπιθυμῆιν θέμις. εὖ γὰρ εἴη.” 50
 ἐπεὶ δ' ἀνάγκας ἔδν λέπαδνον
 φρενὸς πνέων δυσσεβῆ τροπαίαν
 ἀναγνον, ἀνίερον, τότεν
 τὸ παντότολμον φρονεῖν μετέγνω—
 βροτοὺς θρασύνει γὰρ αἰσχρόμητις 55

there was no other way, the king gave his child to be a sacrifice for the ships (23-59). The stern arbiters cared not for her youth or her prayers: they bound her like a shegoat at the altar (60-77).

τάλαινα παρακοπή
 πρωτοπήμων—ἔτλα δ' οὖν
 θυτήρ γενέσθαι θυγατρὸς γυναικοποιῶν πολέμων ἀρωγῆν
 καὶ προτέλεια ναῶν·
 λιτὰς δὲ καὶ κληδόνας πατρώους 60
 παρ' οὐδὲν αἰῶνα παρθενείον τ'
 ἔθεντο φιλόμαχοι βραβῆς,
 φράσεν δ' ἀόζοις πατήρ μετ' εὐχάν,
 δίκαν χιμαίρας ὑπερθε βωμοῦ
 πέπλοισι περιπετῆ, 65
 παντὶ θυμῷ προνωπῆ
 λαβεῖν ἀέρδην, στόματός τε καλλιπρώρου φυλακὰν κατασχέειν
 φθόγγον ἀραῖον οἴκοις
 βία χαλινῶν τ' ἀναύδω μένει.
 κρόκου βαφὰς δ' ἐς πέδον χέουσα 70
 ἔβαλλ' ἕκαστον θυτήρων ἀπ' ὄμματος βέλει φιλοίκτω,
 πρέπουσά θ' ὡς ἐν γραφαῖς, προσεννέπειν
 θείουσ', ἐπεὶ πολλάκις
 πατρὸς κατ' ἀνδρῶνας εὐτραπέζους
 ἔμελψεν, ἀγὰρ δ' ἀταύρωτος αὐδᾶ πατρὸς 75
 φίλου τριτόσπονδον εὐποτμόν τ'
 αἰῶνα φίλως ἐτίμα.
 τὰ δ' ἔνθεν οὐτ' εἶδον οὐτ' ἐννέπω·
 τέχνη δὲ Κάλχαντος οὐκ ἄκραντοι.
 ὅσα δὲ τοῖς μὲν παθοῦσιν μαθεῖν ἐπιρρέπει τὸ μέλλον, 80
 τὸ δὲ προκλύειν, ἐπεὶ γένοιτ' ἂν ἥλυσις, προχαιρέτω·

But as the arts of Calchas failed not of fulfilment so neither will justice fail, as those who have suffered always know.

But we will not forecast the evil (78-86).

ἴσον δὲ τῷ προστένειν.

τορὸν γὰρ ἦξει σύνορθρον αὐγαῖς.

πέλοιτο δ' οὖν τὰπὶ τούτοισιν εὐπραξίς, ὡς

θέλει τὸδ' ἀγχιστον Ἄπίας

85

γαίας μονόφρουρον ἔρκος.

[Agamemnon, 160-257.]

X.

The Nemesis of Helen's crime.

Λιποῦσα δ' ἀστοῖσιν ἀσπίστορας

κλόνουσ' λογχίμους τε καὶ ναυβάτας ὀπλισμούς,

ἄγουσά τ' ἀντίφερνον Ἰλίῳ φθορὰν,

βέβακε ρίμφα διὰ πυλᾶν,

ἄτλητα τλᾶσα· πολλὰ δ' ἔστενον

5

τόδ' ἐννέποντες δόμων προφήηται·

“ ἰὼ ἰὼ δῶμα δῶμα καὶ πρόμοι,

ἰὼ λέχους καὶ στίβοι φιλάνορες.

πάρεστι σιγᾶσ', ἄτιμος, ἀλοῖδορος,

ἄδιστος ἀφεμένων ἰδεῖν.

10

πόθῳ δ' ὑπερποντίας

φάσμα δόξει δόμων ἀνάσσειν.

εὐμόρφων δὲ κολοσσῶν

ἔχθεται χάρις ἀνδρὶ,

ὀμμάτων δ' ἐν ἀχηνίαις ἔρρει πᾶσ' Ἀφροδίτα.

15

ὄνειρόφαντοι δὲ πενθήμονες

πάρεισιν δοκαὶ φέρουσαι χάριν ματαίαν.

For Helen's fault not Troy alone (1-4) nor only Menelaus suffered (5-22). There is no home in Hellas which mourns not for a hero lost (22-43). And was the Atreidae's honour

μάταν γὰρ εὐτ' ἂν ἐσθλά τις δοκῶν ὄραν,
 παραλλάξασα διὰ χερῶν,
 βέβακεν ὄψις οὐ μεθύστερον 20
 πτεροῖς ὀπαδοῖς ὕπνου κελεύθοις."
 τὰ μὲν κατ' οἴκους ἐφ' ἐστίας ἄχη
 τάδ' ἐστὶ καὶ τῶνδ' ὑπερβατώτερα.
 τὸ πᾶν δ' ἀφ' Ἑλλάδος αἴας συνορμένοις
 πένθεια τλησικάρδιος 25
 δόμων ἐκάστου πρέπει.
 πολλὰ γοῦν θιγγάνει πρὸς ἦπαρ'
 οὐς μὲν γάρ τις ἔπεμψεν
 οἶδεν· ἀντὶ δὲ φωτῶν
 τεύχη καὶ σποδὸς εἰς ἐκάστου δόμους ἀφικνεῖται. 30
 ὁ χρυσαμοιβὸς δ' Ἄρης σωμαίων
 καὶ ταλαντοῦχος ἐν μάχῃ δορὸς
 πυρωθὲν ἐξ Ἰλίου
 φίλοισι πέμπει βαρὺ
 ψῆγμα δυσδάκρυτον ἀντ- 35
 ἦγορος σποδοῦ γεμί-
 ζων λέβητας εὐθέτου.
 στένουσι δ' εὖ λέγοντες ἄνδρα τὸν μὲν ὡς
 μάχης ἴδρις· τὸν δ' ἐν φοναῖς καλῶς πεσόντ'
 ἀλλοτρίας διαὶ γυναικός. τάδε σίγᾳ τις βαῦ- 40
 ζει. φθονερὸν δ' ὑπ' ἄλγος ἔρπει προδίκους Ἀτρείδαις.
 οἱ δ' αὐτοῦ περὶ τείχος
 θήκας Ἰλιάδος γᾶς
 εὐμορφοὶ κατέχουσιν· ἐχθρὰ δ' ἔχοντας ἔκρυψεν.

worth the price (44-45)? May there be no Nemesis in store (45-58)!

βαρεῖα δ' ἀστῶν φάτις ξὺν κότῳ· 45
 δημοκράντου δ' ἀρᾶς τίνει χρέος.
 μένει δ' ἀκοῦσαί τί μου
 μέριμνα νυκτηρεφές·
 τῶν πολυκτόνων γὰρ οὐκ
 ἄσκοποι θεοί· κελαι- 50
 ναὶ δ' Ἐρινύες χρόνῳ
 τυχηρὸν ὄντ' ἄνευ δίκας παλιτυχεῖ
 τριβᾶ βίου τιθεῖσ' ἀμαυρὸν, ἐν δ' αἰ-
 στοῖς τελέθοντος οὔτις ἀλκά· τὸ δ' ὑπερκόπως κλύειν
 εὖ βαρὺ· βάλλεται γὰρ ὄσσοις Διόθεν κεραυνός. 55
 κρίνω δ' ἀφθονον ὕλβον.
 μήτ' εἶην πτολιπόρθης
 μήτ' οὖν αὐτὸς ἀλοὺς ὑπ' ἄλλων βίον κατίδοιμι.

[Agamemnon, 404-474.]

xi.

Cassandra's vision.

Cassandra. Καὶ μὴν ὁ χρησμὸς οὐκέτ' ἐκ καλυμμάτων
 ἔσται δεδορκῶς νεογάμου νύμφης δίκην·
 λαμπρὸς δ' ἔοικεν ἡλίου πρὸς ἀντολὰς
 πνέων ἐσήξειν, ὥστε κύματος δίκην
 κλύζειν πρὸς αὐγὰς τοῦδε πήματος πολὺ 5
 μείζον· φρενώσω δ' οὐκέτ' ἐξ αἰνιγμάτων.
 καὶ μαρτυρεῖτε συνδρόμῳ ἴχνος κακῶν
 ῥινηλατούσῃ τῶν πάλοι πεπραγμένων.
 τὴν γὰρ στέγην τήνδ' οὔποτ' ἐκλείπει χορὸς
 σύμφθογγοσ, οὐκ εὔφωνοσ· οὐ γὰρ εὖ λέγει. 10
 καὶ μὴν πεπωκῶσ γ', ὡσ θρασύνεσθαι πλέον,

- βρότειον αἶμα κῶμος ἐν δόμοις μένει,
 δύσπεμπτος ἕξω συγγόνων Ἐρινύων.
 ὕμνοῦσι δ' ὕμνον δώμασιν προσήμεναι
 πρῶταρχον ἄτην· ἐν μέρει δ' ἀπέπτυσαν 15
 εὐνάς ἀδελφοῦ τῷ πατοῦντι δυσμενεῖς.
 ἡμартон, ἢ θηρῶ τι τοξότης τις ὡς;
 ἢ ψευδόμαντίς εἰμι θυροκόπος φλέδων;
 ἐκμαρτύρησον προὔμοσας τό μ' εἰδέναι
 λόγῳ παλαιὰς τῶνδ' ἀμαρτίας δόμων. 20
- Chorus.* καὶ πῶς ἂν ὄρκου πῆγμα γενναίως παγὲν
 παιώνιον γένοιτο; θαυμάζω δέ σε
 πόντου πέραν τραφεῖσιν ἀλλόθρου πῶλιν
 κυρεῖν λέγουσαν, ὡσπερ εἰ παρεστάτης.
- Cassandra.* μάντις μ' Ἀπόλλων τῷδ' ἐπέστησεν τέλει. 25
- Chorus.* μῶν καὶ θεός περ ἰμέρω πεπληγμένος;
Cassandra. προτοῦ μὲν αἰδῶς ἦν ἐμοὶ λέγειν τάδε.
Chorus. ἀβρύνεται γὰρ πᾶς τις εὖ πρᾶσσων πλέον.
Cassandra. ἀλλ' ἦν παλαιστής, κάρτ' ἐμοὶ πνέων χάριν.
Chorus. ἦ καὶ τέκνων εἰς ἔργον ἠλθέτην νόμῳ; 30
Cassandra. ξυναιέσασα Λοξίαν ἐψευσάμην.
Chorus. ἤδη τέχναισιν ἐνθέοις ἡρημένη;
Cassandra. ἤδη πολίταις πάντ' ἐθέσπιζον πάθη.
Chorus. πῶς δῆτ' ἄνατος ἦσθα Λοξίου κότῳ;
Cassandra. ἔπειθον οὐδέν' οὐδέν, ὡς τὰδ' ἤμπλακον. 35
Chorus. ἡμῖν γε μὲν δὴ πιστὰ θεσπίζειν δοκεῖς.
Cassandra. ἰοὺ ἰοὺ, ὦ ὦ κακία.
 ὑπ' αὖ με δεινὸς ὀρθομαντείας πόνος
 στροβεῖ, ταράσσων φροϊμίαις * * * *
 ὀράτε τούσδε τοὺς δόμοις ἐφημένους 40

νέους, ὀνειρώων προσφερέεις μορφώμασι ;
 παῖδες θανόντες ὡσπερὶ πρὸς τῶν φίλων,
 χεῖρας κρεῶν πλήθοντες οἰκείας βορᾶς,
 σὺν ἐντέροις τε σπλάγχν', ἐποίκτιστον γέμος,
 πρέπουσ' ἔχοντες, ὧν πατήρ ἐγεύσατο. 45

ἐκ τῶνδε ποινας φημι βουλεύειν τινὰ
 λέοντ' ἀναλκιν ἐν λέχει στρωφώμενον
 οἰκουρὸν, οἴμοι, τῷ μολόντι δεσπότη
 ἐμῷ· φέρειν γὰρ χρὴ τὸ δούλιον ζυγόν.
 νεῶν τ' ἑπαρχος Ἰλίου τ' ἀναστάτης 50

οὐκ οἶδεν οἷα γλώσσα μισητῆς κυνὸς
 λέξασα, κάκτειναισα φαιδρόνους, δίκην
 ἄτης λαθραίου, τεύξεται κακῇ τύχῃ·—
 τοιαῦτα τολμᾷ· θήλυς ἄρσενος φονεὺς
 ἔστιν· τί νιν καλοῦσα δυσφιλὲς δάκος 55

τύχοιμ' ἄν ; ἀμφίσβαιναν, ἢ Σκύλλαν τινὰ
 οἰκοῦσαν ἐν πέτραισι, ναυτίλων βλάβην,
 θύουσαν Ἄιδου μητέρ', ἄσπονδόν τ' ἀρὰν
 φίλοις πνέουσαν ;—ὡς δ' ἐπωλολύξατο
 ἢ παντότολμος, ὡσπερ ἐν μάχης τροπῇ, 60
 δοκεῖ δὲ χαίρειν νοστήμῳ σωτηρία.

καὶ τῶνδ' ὅμοιον εἴ τι μὴ πείθω· τί γάρ ;
 τὸ μέλλον ἦξει. καὶ σύ μ' ἐν τάχει παρῶν
 ἄγαν ἀληθόμαντιν οἰκτεῖρας ἐρεῖς.

Chorus. τὴν μὲν Θυέστου δαῖτα παιδείων κρεῶν 65
 ξυνῆκα καὶ πέφρικα· καὶ φόβος μ' ἔχει
 κλύοντ' ἀληθῶς οὐδὲν ἐξηκασμένα.

τὰ δ' ἄλλ' ἀκούσας ἐκ δρόμου πεσῶν τρέχω.

Cassandra. Ἀγαμέμνονός σέ φημ' ἐπόψεσθαι μόρον.

- Chorus.* εὐφημον, ὦ τάλαινα, κοίμησον στόμα. 70
- Cassandra.* ἄλλ' οὔτι Παιῶν τῶδ' ἐπιστατεῖ λόγῳ.
- Chorus.* οὐκ, εἴπερ ἔσται γ'· ἀλλὰ μὴ γένοιτό πως.
- Cassandra.* σὺ μὲν κατεύχει, τοῖς δ' ἀποκτείνειν μέλει.
- Chorus.* τίνος πρὸς ἀνδρὸς τοῦτ' ἄχος πορσύνεται ;
- Cassandra.* ἢ κάρτ' ἄρ' ἂν παρεσκόπεις χρησμῶν ἐμῶν. 75
- Chorus.* τοῦ γὰρ τελοῦντος οὐ ξυνῆκα μηχανήν.
- Cassandra.* καὶ μὴν ἄγαν γ' Ἑλλην' ἐπίσταμαι φάτιν.
- Chorus.* καὶ γὰρ τὰ πυθόκραντα· δυσμαθῆ δ' ὄμως.
- Cassandra.* παπαῖ, οἶον τὸ πῦρ ἐπέρχεται δέ μοι.
 ὄτοτοῖ, Λύκει' Ἀπολλων, οἱ ἐγὼ ἐγῶ. 80
 αὕτη δίπους λέαινα συγκοιμωμένη
 λύκῳ, λέοντος εὐγενοῦς ἀπουσία,
 κτενεῖ με τὴν τάλαιναν· ὡς δὲ φάρμακον
 τεύχουσα κίμοῦ μισθὸν ἐνθήσει κοτῶ.
 ἐπεύχεται θήγουσα φωτὶ φάσγανον 85
 ἐμῆς ἀγωγῆς ἀντιτίσσεσθαι φόνον.
 τί δῆτ' ἐμαυτῆς καταγέλωτ' ἔχω τάδε,
 καὶ σκῆπτρα καὶ μαντεῖα περὶ δέρη στέφη ;
 σὲ μὲν πρὸ μοίρας τῆς ἐμῆς διαφθερῶ.
 ἴτ' ἐς φθόρον πεσόντ', ἐγὼ δ' ἄμ' ἔψομαι. 90
 ἄλλην τιν' ἄτην ἀντ' ἐμοῦ πλουτίζετε.
 ἰδοὺ δ' Ἀπόλλων αὐτὸς ἐκδύων ἐμὲ
 χρηστηρίαν ἐσθῆτ'—ἐπώπτεισας δέ με
 κὰν τοῖσδε κόσμοις καταγελωμένην μετὰ
 φίλων, ὑπ' ἐχθρῶν—οὐ διχορρόπως—μάτην. 95
 καλουμένη δὲ φοιτῶς ὡς ἀγύρτρια
 πτωχῶς τάλαινα λιμοθνής ἡνευχόμην.
 καὶ νῦν ὁ μάντις μάντιν ἐκπράξας ἐμὲ

- ἀπήγαγ' ἐς τοιάσδε θανασίμους τύχας.
 βωμοῦ πατρώου δ' ἀντ' ἐπίξηνον μένει 100
 θερμῷ κοπίσῃ φοινίῳ προσφάγματι.
 οὐ μὴν ἄτιμοί γ' ἐκ θεῶν τεθνήξομεν.
 ἦξει γὰρ ἡμῶν ἄλλος αὖ τιμάορος,
 μητροκτόνον φίτυμα, ποινίτωρ πατρός·
 φυγὰς δ' ἀλήτης τῆσδε γῆς ἀπόξενος 105
 κάτεισιν, ἄτας τάσδε θριγκώσων φίλοις·
 ἦξει νιν ὑπτίασμα κειμένου πατρός.
 τί δῆτ' ἐγὼ κάτοικος ὧδ' ἀναστένω ;
 ἐπεὶ τὸ πρῶτον εἶδον Ἰλίου πόλιν
 πράξασαν ὡς ἔπραξεν, οἳ δ' εἶχον πόλιν 110
 οὕτως ἀπαλλάσσουσιν ἐν θεῶν κρίσει,
 ἰούσα πράξω, τλήσομαι τὸ καθθανεῖν,
 ὁμώμοται γὰρ ὄρκος ἐκ θεῶν μέγας.
 Ἄιδου πύλας δὲ τάσδ' ἐγὼ προσεννέπω·
 ἐπεύχομαι δὲ καιρίας πληγῆς τυχεῖν, 115
 ὡς ἀσφάδαστος, αἱμάτων εὐθνησίμων
 ἀπορρυνέντων, ὄμμα συμβάλω τόδε.
- Chorus.* ὦ πολλὰ μὲν τάλαινα, πολλὰ δ' αὖ σοφῆ
 γύναι, μακρὰν ἔτεινας. εἰ δ' ἐτητύμως
 μόρον τὸν αὐτῆς οἶσθα, πῶς θεηλάτου 120
 βοὸς δίκην πρὸς βωμῶν εὐτόλμως πατέεις ;
- Cassandra.* οὐκ ἔστ' ἄλυξίς, ὦ ξένοι, χρόνῳ πλέω.
- Chorus.* ὁ δ' ὕστατός γε τοῦ χρόνου πρεσβεύεται.
- Cassandra.* ἦκει τόδ' ἡμαρ· σμικρὰ κερδανῶ φυγῆ.
- Chorus.* ἀλλ' ἴσθι τλήμων οἶσ' ἀπ' εἰτύλμου φρενός. 125
- Cassandra.* οὐδεὶς ἀκούει ταῦτα τῶν εὐδαιμόνων.
- Chorus.* ἀλλ' εὐκλεῶς τοι καθθανεῖν χάρις βροτῶ.

Cassandra. ἰὼ πάτερ σου τῶν τε γενναίων τέκνων.

Chorus. τί δ' ἐστὶ χρῆμα, τίς σ' ἀποστρέφει φόβος ;

Cassandra. φεῦ φεῦ. 130

Chorus. τί τοῦτ' ἔφευξας ; εἴ τι μὴ φρενῶν στύγος.

Cassandra. φόνον δόμοι πνέουσιν αἱματοσταγῆ.

Chorus. καὶ πῶς τόδ' ὄξει θυμάτων ἐφεστίων ;

Cassandra. ὅμοιος ἀτμὸς ὥσπερ ἐκ τάφου πρέπει.

Chorus. οὐ Σύριον ἀγλαῖσμα δώμασιν λέγεις. 135

Cassandra. ἀλλ' εἶμι κὰν δόμοισι κωκύσοις' ἐμὴν
Ἄγαμέμνονός τε μοῖραν. ἀρκείτω βίος.
ἰὼ ξένοι.

οὔτοι δυσοίζω θάμνον ὡς ὄρνις φόβω'
ἀλλ' ὡς θανούση μαρτυρεῖτέ μοι τόδε, 140

ὅταν γυνὴ γυναικὸς ἀντ' ἐμοῦ θάνῃ,
ἀνὴρ τε δυσδάμαρτος ἀντ' ἀνδρὸς πέσῃ.
ἐπιξενούμαι ταῦτα δ' ὡς θανουμένη.

Chorus. ὦ τλῆμον, οἰκτείρω σε θεσφάτου μόρου.

Cassandra. ὤπαξ ἔτ' εἰπεῖν ῥῆσιν ἢ θρῆνον θέλω 145

ἐμὸν τὸν αὐτῆς. ἤλιψ' δ' ἐπεύχομαι
πρὸς ὕστατον φῶς τοῖς ἐμοῖς τιμαόροις
ἐχθροῖς φονεῦσι τοῖς ἐμοῖς τίνειν ὁμοῦ
δούλης θανούσης, εὐμαροῦς χειρώματος.

ἰὼ βρότεια πράγματ'· εὐτυχοῦντα μὲν 150

σκιά τις ἂν πρέψειεν· εἰ δὲ δυστυχεῖ,
βολαῖς ὑγρώσσω σπόγγος ὤλεσεν γραφῆν
καὶ ταῦτ' ἐκείνων μᾶλλον οἰκτείρω πολύ.

[Agamemnon, 1178-1330.]

xii.

The dirges at Agamemnon's tomb.

Orestes. ὦ πάτερ αἰνόπατερ, τί σοι
 φάμενος ἢ τί ρέξας
 τύχοιμ' ἂν ἕκαθεν οὐρίσας, ἔνθα σ' ἔχουσιν εὐναί,
 σκότῳ φάος ἰσόμοιρον; χάριτες δ' ὁμοίως
 κέκληνται γόος εὐκλεῆς προσθοδόμοις Ἀτρεί-
 δαις. 5

Chorus. τέκνον, φρόνημα τοῦ θανόντος οὐ δαμάζει
 πυρὸς μαλερὰ γνάθος,
 φαίνει δ' ὕστερον ὀργάς·
 ὀτοτύζεται δ' ὁ θνήσκων, ἀναφαίνεται δ' ὁ
 βλάπτων.

πατέρων τε καὶ τεκόντων γόος ἔνδικος ματεύει 10
 τὸ πᾶν ἀμφιλαφῆς παραχθείς.

Electra. κλυθί νυν, ὦ πάτερ, ἐν μέρει
 πολυδάκρυτα πένθη.
 δίπαις τοί σ' ἐπιτύμβιος θρήνος ἀναστενάξει·
 τάφος δ' ἰκέτας δέδεκται φυγάδας θ' ὁμοίως· 15
 τί τῶνδ' εὖ, τί δ' ἄτερ κακῶν; οὐκ ἀτρίακτος
 ἄτα;

Chorus. ἀλλ' ἔτ' ἂν ἐκ τῶνδε θεὸς χρήζω

Or. Father, how can lamentations of ours reach thy dark abode? Yet for thy honour they shall be paid.

Ch. Doubt not the dead hear and are reached by your appeal.

El. Hear, father, my sorrows too, for they are great.

Ch. Our sorrows shall become joy when the friend comes who will come.

- θείη κελάδους εὐφθογοτέρους·
 ἀντὶ δὲ θρήνων ἐπιτυμβιδίων
 παιᾶν μελάθροισ ἐν βασιλείοις 20
 νεοκράτα φίλον κομίσειεν.
- Orestes.* εἰ γὰρ ὑπ' Ἰλῖω
 πρὸς τινος Λυκίων, πάτερ,
 δορίμητος κατηναρίσθης,
 λιπὼν ἂν εὐκλειαν ἐν δόμοισι 25
 τέκνων τε κελεύθοις ἐπιστρεπτόν αἰῶ
 κτίσας πολύχωστον ἂν εἶχες
 τάφον διαποντίου γᾶς
 δώμασιν εὐφόρητον.
- Chorus.* φίλος φίλοισι τοῖς ἐκεῖ καλῶς θανοῦσι, 30
 κατὰ χθονὸς ἐμπρέπων
 σεμνότιμος ἀνάκτωρ,
 πρόπολός τε τῶν μεγίστων χθονίων ἐκεῖ τυράν-
 νων·
 βασιλεὺς γὰρ ἦσθ', ὄφρ' ἔζης, μόριμον λάχος πι-
 πλάντων
 χεροῖν πεισιβρότον τε βάκτρον. 35
- Electra.* μηδ' ὑπὸ Τρωΐας
 τείχεσι φθίμενος, πάτερ,
 μετ' ἄλλων δουρικμητι λαῶ

Or. Father, would that you had rather died under Ilion's walls, leaving glory to your children.

Ch. So would you also have been glorious, and even in death a king.

El. Yet not so, father: would that your murderers had rather died, and this trouble had never been.

παρὰ Σκαμάνδρου πόρον τέθαψαι,
 πάρος δ' οἱ κτανόντες νιν οὔτως δαμῆναι 40
 θανατηφόρον αἶσαν
 πρόσω τινὰ πυνθάνεσθαι,
 τῶνδε πόνων ἄπειρον.

Chorus. ταῦτα μὲν, ὦ παῖ, κρείσσονα χρυσοῦ,
 μεγάλης δὲ τύχης καὶ ὑπερβορέου 45
 μείζονα φωνεῖς· δύνασαι γάρ.
 ἀλλὰ διπλῆς γὰρ τῆσδε μαράγνης
 δοῦπος ἰκνεῖται· τῶν μὲν ἄρωγοὶ
 κατὰ γῆς ἦδη· τῶν δὲ κρατούντων
 χέρες οὐχ ὅσαι στυγερῶν τούτων, 50
 παισὶ δὲ μᾶλλον γεγένηται.

Electra. τοῦτο διαμπερές οὐδ'
 ἴκεθ' ἄπερ τε βέλος.
 Ζεῦ Ζεῦ, κάτωθεν ἀμπέμπων
 ἵστερόποιον ἄταν 55
 βροτῶν τλάμονι καὶ πανούργῳ
 χειρὶ·—τοκεῖσι δ' ὄμως τελεῖται.

Chorus. ἐφθυμῆσαι γένοιτό μοι πευκῆ-
 εντ' ὄλολυγμὸν ἀνδρὸς
 θεινομένου, γυναικὸς τ' 60
 ὄλλυμένας· τί γὰρ κεύ-
 θω φρενὸς οἶον ἔμπας

Ch. Enough that the avengers are at hand, and the dead are on their side.

El. Zeus, may the word be true.

Ch. May I shout over their fall whom I hate.

- ποτᾶται, πάροιθεν δὲ πρόφρας
 δριμύς ἤηται κραδίας
 θυμὸς, ἔγκοτον στύγος. 65
- Orestes.* καὶ πότ' ἂν ἀμφιθαλῆς
 Ζεὺς ἐπὶ χεῖρα βάλοι ;
 φεῦ φεῦ· κάρανα δαΐξας,
 πιστὰ γένοιτο χώρα.
 δίκαν δ' ἐξ ἀδίκων ἀπαιτῶ. 70
 κλύτε δὲ Γᾶ χθονίων τε τιμαί.
- Chorus.* ἀλλὰ νόμος μὲν φονίας σταγόνας
 χυμένας ἐς πέδον ἄλλο προσαιτεῖν
 αἶμα. βοᾷ γὰρ λοιγὸς Ἐρινὺν
 παρὰ τῶν πρότερον φθιμένων, ἄτην 75
 ἐτέραν ἐπάγουσαν ἐπ' ἄτη.
- Electra.* ποῖ ποῖ δὴ νερτέρων τυραννίδες ;
 ἴδετε πολυκρατεῖς ἀραὶ φθιμένων,
 ἴδεσθ' Ἀτρειδᾶν τὰ λοιπ' ἀμηχάνως
 ἔχοντα καὶ δωμάτων 80
 ἄτιμα. πᾶ τίς τράποιτ' ἂν, ὦ Ζεῦ ;
- Chorus.* πέπαλται δ' αὐτέ μοι φίλον κέαρ
 τόνδε κλύουσιν οἶκτον.
 καὶ τότε μὲν δύσελπις,

Or. Zeus cannot give back our father. It is for revenge I cry.

Ch. Vengeance will surely come. The blood cries for retribution.

El. Have pity on us, O ye dead, O Zeus !

Ch. One moment hope darkens, the next, is unclouded again.

- σπλάγχνα δέ μοι κελαινοῦ- 85
 ται πρὸς ἔπος κλυοῦσα'
 ὕταν δ' αὐτ' ἐπαλκὲς
 θρασέ', ἀπέστασεν ἄχος
 πρὸς τὸ φανείσθαι μοι καλῶς.
- Orestes.* τί δ' ἂν φάντες τύχοιμεν ἢ τάπερ 90
 πάθομεν ἄχρα πρὸς γε τῶν τεκομένων;
 πάρεστι σαίνειν, τὰ δ' οὔτι θέλγεται
 λύκος γὰρ ὥστ' ὠμόφρων
 ἄσαντος ἐκ ματρός ἐστι θυμός.
- Chorus.* ἔκοψα κομμὸν Ἄριον εἴτε Κισσίας 95
 νόμοις ἠλεμιστρίας,
 ἀπριγδόπληκτα πολυπλάνητα δ' ἦν ἰδεῖν
 ἐπασσυτεροτριβῆ τὰ χερὸς ὀρέγματα
 ἄνωθεν ἀνέκαθεν, κτύπῳ δ' ἐπιρροθεῖ
 κροτητὸν ἄμὸν καὶ πανάθλιον κἄρα. 100
- Electra.* ἰὼ ἰὼ δαῖα
 πάντολμε μᾶτερ, δαῖαις ἐν ἐκφοραῖς
 ἄνευ πολιτῶν ἄνακτ',
 ἄνευ δὲ πενθημάτων
 ἔτλας ἀνοίμωκτον ἄνδρα θάψαι. 105
- Orestes.* τὸ πᾶν ἀτίμως ἔλεξας, οἴμοι.

Or. We will be strong in our unspeakable wrongs.

Ch. Avenge your father! Bitterly I mourned at his funeral.

El. A man unwept, a king unhonoured, he was borne to the fire.

Or. Surely she shall pay for dishonouring him. Help me gods and my right hand!

- πατρὸς δ' ἀτίμωσιν ἄρα τίσει
 ἕκατι μὲν δαιμόνων,
 ἕκατι δ' ἀμῶν χερῶν.
 ἔπειτ' ἐγὼ νοσφίσας ὀλοίμαν. 110
- Chorus.* ἐμασχαλίσθησ' ὃ' ἔθ', ὡς τόδ' εἰδῆσ,
 ἔπρασσε δ' ἅπερ νιν ὦδε θάπτει,
 μόρον κτίσαι μωμένα
 ἄφερτον αἰῶνι σῶ.
 κλύεις πατρῶους δῦας ἀτίμους. 115
- Electra.* λέγεις πατρῶον μόρον. ἐγὼ δ' ἀπεστάτουν,
 ἄτιμος, οὐδὲν ἀξία,
 μυχοῦ δ' ἄφερκτος πολυσινοῦς κυνὸς δίκην
 ἐτοιμότερα γέλωτος ἀνέφερον λίβη,
 χαίρουσα πολὺδακρυν γόον κεκρυμμένον. 120
 τοιαῦτ' ἀκούων ἐν φρεσὶν γράφου.
- Chorus.* δι' ὧτων δὲ συν-
 τέτραινε μῦθον ἡσύχῳ φρενῶν βάσει.
 τὰ μὲν γὰρ οὕτως ἔχει,
 τὰ δ' αὐτὸς ὄργα μαθεῖν. 125
 πρέπει δ' ἀκάμπτῳ μένει καθήκειν.
- Orestes.* σέ τοι λέγω, ξυγγενοῦ, πάτερ, φίλοις.
Electra. ἐγὼ δ' ἐπιφθέγγομαι κεκλυμένα.

Ch. Avenge him! In his funeral was no less dishonour than in his death.

El. Not even I, his daughter, might follow him to the fire. Remember this, Orestes!

Ch. Remember! and go down firmly into the fight.

Or. Help, father!

El. I cry to thee weeping.

τετραυματισμένον γὰρ ὡς κύων νεβρὸν
 πρὸς αἷμα καὶ σταλαγμὸν ἐκμαστεύομεν.
 πολλοῖς ἐὲ μόχθοις ἀνδροκμήσι φυσιῖ
 σπλάγχνον· χθονὸς γὰρ πᾶς πεποίμανται τόπος, 15
 ὑπὲρ τε πόντον ἀπτέροις πωτήμασιν
 ἦλθον διώκουσ', οὐδὲν ὑστέρα νεώς.
 καὶ νῦν ὄδ' ἐνθάδ' ἔστί που καταπτακῶν.
 ὁσμὴ βροτείων αἱμάτων με προσγελαῖ.

[Eumenides, 235-253.]

xiv.

The hymn of the Erinyes.

"Ἄγε δὴ καὶ χορὸν ἄψωμεν, ἐπεὶ
 μοῦσαν στυγεράν
 ἀποφαίνεσθαι δεδόκηκε,
 λέξαι τε λάχῃ τὰ κατ' ἀνθρώπους
 ὡς ἐπιωμᾶ στάσις ἀμὰ, 5
 εὐθυδίκαι θ' ἠδόμεθ' εἶναι.
 τὸν μὲν καθαρὰς χεῖρας προνέμοντ'
 οὔτις ἀφ' ἡμῶν μῆνις ἐφέρπει,
 ἀσινῆς δ' αἰῶνα διοιχνεῖ·
 ὅστις δ' ἀλιτῶν ὥσπερ ὄδ' ἀνήρ 10
 χεῖρας φρεσῆς ἐπικρίπτει,
 μάρτυρες ὀρθαὶ τοῖσι θανοῦσιν
 παραγιγνόμεναι πράκτορες αἵματος
 αὐτῷ τελέως ἐφάνημεν.
 Μῆτερ, ἃ μ' ἔτικτες, ὦ μῆτερ 15

Νύξ, ἀλαοῖσι καὶ δεδορκόσιν
 ποιάν, κλυθ'. ὁ Λατοῦς γὰρ ἴνις μ' ἄτιμον τίθησι,
 τόνδ' ἀφαιρούμενος πτώκα, ματρῶον ἄ-
 γνισμα κύριον φόνου.

ἐπὶ δὲ τῷ τεθυμένῳ 20

τόδε μέλος, παρακοπὰ,
 παραφορὰ φρενοδαλῆς,
 ὕμνος ἐξ Ἑρινύων,
 δέσμιος φρενῶν, ἀφόρ-
 μικτος, αὐονὰ βροτοῖς.

25

τοῦτο γὰρ λάχος διανταία
 μοῖρ' ἐπέκλωσεν ἐμπέδως ἔχειν,
 θνατῶν τοῖσιν αὐτουργίαι ξυμπέσωσιν μάταιοι,
 τοῖς ὀμαρτεῖν, ὄφρ' ἂν γὰν ὑπελθῆ· θανῶν δ'
 οὐκ ἄγαν ἐλεύθερος.

30

ἐπὶ δὲ τῷ τεθυμένῳ
 τόδε μέλος, παρακοπὰ,
 παραφορὰ φρενοδαλῆς,
 ὕμνος ἐξ Ἑρινύων,
 δέσμιος φρενῶν, ἀφόρ-
 μικτος, αὐονὰ βροτοῖς.

35

γιγνομέναισι λάχη τάδ' ἐφ' ἅμιν ἐκράνθη·
 ἀθανάτων δ' ἀπέχειν χέρας, οὐδέ τις ἐστὶ
 συνδαίτωρ μετάκοινος.

παλλεύκων δὲ πέπλων
 ἄμοιρος, ἄκληρος ἐτύχθην.

40

δωμάτων γὰρ εἰλόμαν
 ἀνατροπὰς, ὅταν Ἄρης
 τιθασὸς ὦν φίλον ἔλῃ·

ἐπὶ τὸν, ὦ, διόμεναι
 κρατερὸν ὄνθ'. ὅμως
 μαυροῦμεν ὑφ' αἵματος νέου.

σπευδόμεναι δ' ἀφελεῖν τινὰ τάσδε μερίμνας,
 θεῶν δ' ἀτέλειαν ἐμαῖσι λιταῖς ἐπικραίνειν,
 μηδ' ἐς ἄγκρισιν ἐλθεῖν—

Ζεὺς γὰρ αἱματοσταγὲς
 ἀξιόμιστον ἔθνος τόδε λείσχα
 ἄς ἀπηξιώσατο—

μάλα γὰρ οὖν ἀλομένα
 ἄγκαθεν Ἰβάρυπεσῆ
 καταφέρω ποδὸς ἀκμάν,
 σφαλερὰ τανυδρόμοις
 κῶλα, δύσφορον ἄταν.

δόξαι τ' ἀνδρῶν καὶ μάλ' ὑπ' αἰθέρι σεμναὶ
 τακόμεναι κατὰ γᾶν μινύθουσιν ἄτιμοι
 ἡμετέραις ἐφύοις μελανείμοσιν ὀρχησμοῖς τ' ἐπιφθόνους ποδῶς.

πίπτων δ' οὐκ οἶδεν τόδ' ὑπ' ἄφροσι λύμα.
 τοῖον ἐπὶ κνέφας ἀνδρὶ μύσος πεπόταται,
 καὶ ἐνοσφραμίν τιν' ἀχλὺν κατὰ δώματος αἰδᾶται πολύστατος
 φάτις.

μένει γάρ· εὐμήχανοι
 δὲ καὶ τέλειοι, κακῶν
 τε μνήμονες σεμναὶ,
 καὶ δυσπαρήγοροι βροτοῖς,
 ἄτιμ' ὅτιέτα διόμεναι

λάχη θεῶν διχοστατοῦντ'
 ἀνηλίω λάμπα, δυσοδοπαίπαλα
 δερκομένοισι καὶ δυσομμάτοις ὁμῶς.

τίς οὖν τάδ' οὐχ ἄζεται
 τε καὶ δέδοικεν βροτῶν,
 ἐμοῦ κλύων θεισμὸν 75
 τὸν μοιρόκραντον ἐκ θεῶν
 δοθέντα τέλεον; ἐπὶ δέ μοι
 γέρας παλαιὸν, οὐδ'
 ἀτιμίας κυρῶ, καίπερ ὑπὸ χθόνα
 τάξιν ἔχουσα καὶ δυσήλιον κνέφας. 80

[Eumenides, 307-396.]

XV.

Thetis.

[‘Ο δ’] ἔνδατείσθαι τὰς ἐμὰς εὐπαιδίας
 νόσων τ’ ἀπείρους καὶ μακραίωνας βίους,
 ξύμπαντά τ’ εἰπὼν θεοφιλεῖς ἐμὰς τύχας
 παιᾶν’ ἐπευφήμησεν εὐθυμῶν ἐμέ. 5
 καγὼ τὸ Φοῖβου θεῖον ἀψευδὲς στόμα
 ἤλπιζον εἶναι, μαντικῇ βρῦον τέχνη,
 ὁ δ’ αὐτὸς ὕμνων, αὐτὸς ἐν θοίνῃ παρῶν,
 αὐτὸς τάδ’ εἰπὼν, αὐτὸς ἐστὶν ὁ κτανῶν
 τὸν παῖδα τὸν ἐμόν.

[Fragm. 266.]

II.

Sophocles.

i.

The power of Man.

Πολλὰ τὰ δεινὰ κοῦδὲν ἀν-
 θρώπου δεινότερον πέλει.
 τοῦτο καὶ πολιοῦ πέραν
 πόντου χειμερίῳ νότῳ
 χωρεῖ, περιβρυχίοισιν 5
 περῶν ὑπ' οὔδμασιν,
 θεῶν τε τὰν ὑπερτάταν, Γᾶν
 ἄφθιτον, ἀκαμάταν, ἀποτρύεται,
 ἰλλομένων ἀρότρων ἔτος εἰς ἔτος, ἰππέϊῳ γένοι πολεῦον·
 κουφονόων τε φῦλλον ὀρ- 10
 νίθων ἀμφιβαλῶν ἄγει,
 καὶ θηρῶν ἀγρίων ἔθνη,
 πόντου τ' εἰναλίαν φύσιν
 σπείραισι δικτυοκλώστοις,
 περιφραδῆς ἀνήρ· 15
 κρατεῖ δὲ μηχαναῖς ἀγραύλου

How excellent is man! How infinite in art! The paragon of animals! Winds and seas wear his harness, Earth is his drudge (1-9): they yield him up their creatures to be the prey of his nets and the servants of his yoke (10-18). He can tell his thoughts to his fellows; he shapes his temper to

θηρὸς ὄρεσσιβάτα, λασιαύχενά θ'
 ἵππον ἄξεται ἀμφίλοφον ζυγὸν οὔρειόν τ' ἀκμηῆτα ταῦρον.
 καὶ φθέγμα καὶ ἀνεμόεν
 φρόνημα καὶ ἀστυνόμους 20
 ὄργας ἐδιδάξατο καὶ δυσαύλων
 πάγων αἴθρια καὶ
 δύσομβρα φεύγειν βέλη,
 παντοπόρος, ἄπορος ἐπ' οὐδὲν ἔρχεται
 τὸ μέλλον· Ἄιδα μόνον 25
 φεῦξιν οὐκ ἐπάξεται·
 νόσων δ' ἀμηχάνων
 φυγὰς ξυμπέφρασται.
 σοφόν τι τὸ μηχανόεν
 τέχνας ὑπὲρ ἐλπίδ' ἔχων 30
 ποτὲ μὲν κακὸν, ἄλλοτ' ἐπ' ἐσθλὸν ἔρπει·
 νόμους γεραίρων χθονὸς
 θεῶν τ' ἔνορκον δίκαν,
 ὑψίπολις· ἄπολις, ὅτω τὸ μὴ καλὸν
 ξύνεστι, τόλμας χάριν. 35
 μήτ' ἐμοὶ παρέστιος
 γένοιτο μήτ' ἴσον
 φρονῶν ὅς τὰδ' ἔρδει.

[Antigone, 332-375.]

the bonds of law; he has devised shifts against all evils except only death 19-28. But over him still are inviolable laws, against which, if he turns his arts in his pride, naked and an outcast they strike him down (29-38).

ii.

Antigone, setting the laws of piety above the laws of the state, despised Creon's proclamation and covered the body of her brother. Detected at last, she is brought before the king and justifies her act.

Watch. Τοιοῦτον ἦν τὸ πρᾶγμ'. ὅπως γὰρ ἤκομεν,
 πρὸς σοῦ τὰ δειν' ἐκεῖν' ἐπηπειλημένοι,
 πᾶσαν κόνιν σήραυτες ἢ κατεῖχε τὸν
 νέκυν, μυδῶν τε σῶμα γυμνώσαντες εὖ,
 καθήμεθ' ἄκρων ἐκ πάγων ὑπήνεμοι, 5
 ὄσμην ἀπ' αὐτοῦ μὴ βάλαι πεφευγότες,
 ἐγερτὶ κινῶν ἄνδρ' ἀνὴρ ἐπιρρόθοις
 κακοίσιν, εἴ τις τοῦδ' ἀφειδήσοι πόνου.
 χρόνον τὰδ' ἦν τοσοῦτον, εἶτ' ἐν αἰθέρι
 μέσῳ κατέστη λαμπρὸς ἡλίου κύκλος 10
 καὶ καῦμ' ἔθαλπε· καὶ τότε' ἐξαίφνης χθονὸς
 τυφῶς αἰέρας σκηπτὸν, οὐράνιον ἄχος,
 πίμπλησι πεδῖον πᾶσαν αἰκίζων φόβην
 ὕλης πεδιάδος, ἐν δ' ἐμεστῶθη μέγας
 αἰθήρ· μύσαντες δ' εἶχομεν θείαν νόσον, 15
 καὶ τοῦδ' ἀπαλλαγέντος ἐν χρόνῳ μάκρῳ,
 ἢ πᾶς ὀρῶται, κίνακῶκυει πικρῶς
 ὄρνιθος ὄξυν φθύγγον, ὡς ὅταν κενῆς
 εὐνῆς νεοσσῶν ὄρφανὸν βλέψῃ λέχος·
 οὕτω δὲ χαῦτη, ψιλὸν ὡς ὀρᾶ νέκυν, 20
 γούοισιν ἐξώμωξεν, ἐκ δ' ἀρῆς κακῆς
 ἠήπιτο τοῖσι τοῖργον ἐξεργασμένοις.
 καὶ χερσὶν εὐθὺς διψίαν φέρει κόνιν,

ἔκ τ' εὐκροτήτου χαλκείας ἄρδην πρόχου
 χοαῖσι τρισπόνδοισι τὸν νέκυν στέφει. 25
 χῆμείς ιδόντες ἰέμεσθα, σὺν δέ νιν
 θηρώμεθ' εὐθύς οὐδὲν ἐκπεπληγμένην
 καὶ τὰς τε πρόσθεν τὰς τε νῦν ἠλέγχομεν
 πράξεις·—ἄπαρνος δ' οὐδενὸς καθίστατο,
 ἀλλ' ἠδέως ἔμοιγε κάλγεινῶς ἄμα· 30
 τὸ μὲν γὰρ αὐτὸν ἐκ κακῶν πεφευγέαι
 ἦδιστον, ἐς κακὸν δὲ τοὺς φίλους ἄγειν
 ἀλγεινόν. ἀλλὰ πάντα ταῦθ' ἦσσω λαβεῖν
 ἔμοι πέφυκε τῆς ἐμῆς σωτηρίας.

Creon. σέ δῆ, σέ τὴν νεύουσαν ἐς πέδον κᾶρα, 35
 φῆς, ἣ καταρνεῖ μὴ δεδρακέαι τάδε ;

Antigone. καὶ φημὶ δρᾶσαι κοῦκ ἀπαρνοῦμαι τὸ μῆ.

Creon. σὺ μὲν κομίζοις ἂν σεαυτὸν ἢ θέλεις
 ἔξω βαρείας αἰτίας ἐλεύθερον·
 σὺ δ' εἰπέ μοι μὴ μῆκος, ἀλλὰ σύντομα, 40
 ἦδῃς τὰ κηρυχθέντα μὴ πράσσειν τάδε ;

Antigone. ἦδῃ· τί δ' οὐκ ἔμελλον ; ἐμφανῆ γὰρ ἦν.

Creon. καὶ δῆτ' ἐτόλμας τοῦσδ' ὑπερβαίνειν νόμους ;

Antigone. οὐ γάρ τί μοι Ζεὺς ἦν ὁ κηρύξας τάδε
 οὐδ' ἡ ξύνοικος τῶν κάτω θεῶν Δίκη, 45
 οἱ τοῦσδ' ἐν ἀνθρώποισιν ὤρισαν νόμους.
 οὐδὲ σθένειν τοσοῦτον ὠόμην τὰ σὰ
 κηρύγμαθ' ὥστ' ἄγραπτα κάσφαλῆ θεῶν
 νόμιμα δύνασθαι θνητὸν ὄνθ' ὑπερδραμεῖν.
 οὐ γάρ τι νῦν γε κάχθές, ἀλλ' αἰεί ποτε 50
 ζῆ ταῦτα, κοῦδείς οἶδεν ἐξ ὅτου φάνη.
 τούτων ἐγὼ οὐκ ἔμελλον, ἀνδρὸς οὐδενὸς

φρόνημα δείσασ', ἐν θεοῖσι τὴν δίκην
 δώσειν. θανουμένη γὰρ ἐξήδη, τί δ' οὔ;
 κεί μὴ σὺ προὔκηρυξας. εἰ δὲ τοῦ χρόνου 55
 πρόσθεν θανοῦμαι, κέρδος αὐτ' ἐγὼ λέγω.
 ὅστις γὰρ ἐν πολλοῖσιν ὡς ἐγὼ κακοῖς
 ζῆ, πῶς οὐδ' οὐχὶ κατθανὼν κέρδος φέρει;
 οὕτως ἔμοιγε τοῦδε τοῦ μόρου τυχεῖν
 παρ' οὐδὲν ἄλγος· ἀλλ' ἂν, εἰ τὸν ἐξ ἐμῆς 60
 μητρὸς θανόντ' ἄθραπτον ἠνσχόμην νέκυν,
 κείνοις ἂν ἤλγουν· τοῖσδε δ' οὐκ ἀλγύνομαι.
 σοὶ δ' εἰ δοκῶ νῦν μῶρα δρῶσα τυγχάνειν
 σχεδόν τι μῶρω μωρίαν ὀφλισκάνω.

[Antigone, 407-470.]

iii.

Love the conqueror.

Ἔρωσ ἀνίκατε μάχαν,
 Ἔρωσ, ὅς ἐν κτήμασι πίπτεις,
 ὅς ἐν μαλακαῖς παρειαῖς
 νεάνιδος ἐννουχεύεις,
 φοιτᾶς δ' ὑπερπόντιος ἔν τ' ἀγρονόμοις αὐλαῖς, 5
 καί σ' οὔτ' ἀθανάτων φύξιμος οὐδεὶς
 οὔθ' ἀμερίων ἐπ' ἀνθρώπων, ὁ δ' ἔχων μέμνηεν,
 σὺ καὶ δικαίων ἀδίκους
 φρένας παρασπᾶς ἐπὶ λῶβᾶ·
 σὺ καὶ τόδε νεῖκος ἀνδρῶν 10
 ξύναιμον ἔχεις ταράξας·
 νικᾷ δ' ἐναργῆς βλεφάρων ἕμερος εὐλέκτρον

νύμφας, τῶν μεγάλων πάρεδρος ἐν ἀρχαῖς
 θεσμῶν· ἄμαχος γὰρ ἐμπαίζει θεὸς Ἀφροδίτα.

[Antigone, 781-800.]

iv.

Antigone led to her living tomb.

- Antigone.* Ὅρατ' ἐμ', ὦ γῆς πατρίας πολῖται,
 τὰν νεάταν ὁδὸν
 στείχουσαν, νέατον δὲ φέγγος
 λεύσουσαν ἀελίου,
 κοῦποτ' αἰθῆς· ἀλλὰ μ' ὁ παγ- 5
 κοίτας Ἄιδας ζῶσαν ἄγει
 τὰν Ἀχέροντος
 ἀκτὰν, οὔθ' ὑμεναίων
 ἔγκληρον, οὔτ' ἐπινύμφειός
 πῶ μέ τις ὕμνος 10
 ὕμνησεν, ἀλλ' Ἀχέροντι νυμφεύσω.
- Chorus.* οὐκοῦν κλεινὴ καὶ ἔπαινον ἔχουσ'
 ἐς τόδ' ἀπέρχει κεύθος νεκύων,
 οὔτε φθινάσι πηλεγείσα νόσοις
 οὔτε ξιφέων ἐπίχειρα λαχοῦσ', 15
 ἀλλ' αὐτόνομος, ζῶσα, μόνη δὴ
 θνατῶν, Ἄιδαν καταζήσει.
- Antigone.* ἤκουσα δὴ λυγροτάταν ὀλέσθαι

Antigone. Unwedded and unloved, Hades leads me to his joyless shore.

Elders. But gloriously, painlessly. Never woman died like you.

Antigone. Truly none but Niobe so wretchedly.

- τὴν Φρυγίαν ξέναν
 Ταντάλου Σιπύλῳ πρὸς ἄκρῳ, 20
 τὴν κισσὸς ὡς ἀτενῆς
 πετραία βλάστα δάμασεν,
 καὶ νιν ὕμβρῳ τακομέναν,
 ὡς φάτις ἀνδρῶν,
 χιών τ' οὐδαμὰ λείπει 25
 τέγγει θ' ὑπ' ὀφρύσι παγκλαύτοις
 δειράδας· ἄ με
 δαίμων ὁμοιοτάταν κατευνάζει,
Chorus. ἀλλὰ θεός τοι καὶ θεογεννῆς,
 ἡμεῖς δὲ βροτοὶ καὶ θνητογενεῖς. 30
 καίτοι φθιμένῳ τοῖς ἰσοθέοις
 ἔγκληρα λαχεῖν μέγ' ἀκούσαι.
Antigone. οἴμοι γελῶμαι. τί με, πρὸς θεῶν πατρώων,
 οὐκ ὀλλυμέναν ὑβρίζεις,
 ἀλλ' ἐπίφαντον; 35
 ὦ πόλις, ὦ πόλεως
 πολυκτῆμονες ἄνδρες·
 ἰὼ Διρκαΐαι κρῆναι Θήβας τ'
 εὐαρμάτου ἄλσος, ἔμπας
 ξυμμάρτυρας ὕμ' ἐπικτῶμαι, 40
 οἷα φίλων ἄκλαυτος, οἷοις νόμοις
 πρὸς ἔρμα τυμβόχωστον ἔρχομαι τάφου ποταινίου·
 ἰὼ δύστανος,

Elders. As the peer of goddesses died need a mortal repine to die?

Antigone. Mock me not till I am gone. But thou at least, dear land, mourn for my fate.

- οὐτ' ἐν βροτοῖς οὐτ' ἐν νεκροῖσιν
 μέτοικος, οὐ ζῶσιν, οὐ θανοῦσιν. 45
- Chorus.* προβᾶσ' ἐπ' ἔσχατον θράσους
 ὑψηλὸν ἐς Δίκας βάθρον
 προσέπεσες, ὦ τέκνον, πολύ.
 πατρῶν δ' ἐκτίνεις τιν' ἄθλον.
- Antigone.* ἔψασας ἀλγεινοτάτας ἐμοὶ μερίμνας 50
 πατρὸς τριπόλιστον οἴτου
 τοῦ τε πρόπαντος
 ἀμετέρου πότμου
 κλεινοῖς Λαβδακίδαισιν.
 ἰὼ ματρῶναι λέκτρων ἄται 55
 κοιμήματά τ' αὐτογέννητ'
 ἐμῷ πατρὶ δυσμόρου ματρὸς,
 οἴων ἐγὼ ποθ' ἅ ταλαίφρων ἔφυν·
 πρὸς οὓς ἀραῖος, ἄγαμος, ἄδ' ἐγὼ μέτοικος
 ἔρχομαι.
 ἰὼ δυσπότημων 60
 κασίγνητε γάμων κυρήσας,
 θανῶν ἔτ' οὔσαν κατήναρές με.
- Chorus.* σέβειν μὲν εὐσέβειά τις·
 κράτος δ' ὄτ' κράτος μέλει
 παραβατὸν οὐδαμῇ πέλει. 65
 σέ δ' αὐτόγνωτος ὤλεσ' ὀργά.

Elders. The blame is your own :—though truly you might cast a part on your father.

Antigone. O heartless comforter! Alas my mother, my father, my brother!

Elders. See you not yet that obedience is better than piety?

Antigone. ἄκλαντος, ἄφιλος, ἀνυμέναιος,
 ταλαίφρων ἄγομαι τάνδ' ἐτοίμαι ὀδόν.
 οὐκ ἔτι μοι τόδε λαμπάδος ἱερὸν ὄμμα
 θέμις ὄραν ταλαίνα· 70
 τὸν δ' ἐμὸν πότμον ἀδάκρυτον οὐδεὶς φίλων
 στενάξει.

Creon. ἄρ' ἴστ' αἰοιδᾶς καὶ γόους πρὸ τοῦ θανεῖν
 ὡς οὐδ' ἂν εἰς παύσαιτ' ἂν, εἰ χρεῖη λέγειν·
 οὐκ ἄξεθ' ὡς τάχιστα, καὶ κατηρεφεῖ
 τύμβῳ περιπτύξαντες, ὡς εἴρηκ' ἐγὼ, 75
 ἄφετε μόνην ἔρημον, εἴτε χρῆθ' ἰθὺς
 εἴτ' ἐν τοιαύτῃ ζῶσα τυμβεύειν στέγη·
 ἡμεῖς γὰρ ἄγνοὶ τοῦπὶ τήνδε τὴν κόρην·
 μετοικίας δ' οὖν τῆς ἄνω στερήσεται.

Antigone. ὦ τύμβος, ὦ νυμφεῖον, ὦ κατασκαφῆς 80
 οἴκησις ἀείφρουρος, οἱ πορεύομαι
 πρὸς τοὺς ἐμαυτῆς, ὧν ἀριθμὸν ἐν νεκροῖς
 πλείστον δέδεκται Φερσέφασσι' ὀλωλότων·
 ὧν λαισθία ἄγω καὶ κάκιστα δὴ μακρῶ
 κάτειμι, πρὶν μοι μοῖραν ἐξήκειν βίου. 85
 ἐλθοῦσα μέντοι κάρτ' ἐν ἐλπίσιν τρέφω
 φίλη μὲν ἦξιεν πατρὶ, προσφιλεῖς δὲ σοὶ,
 μήτηρ, φίλη δὲ σοὶ, κασίγνητον κάρα·
 ἐπεὶ θανόντας αὐτόχειρ ὑμᾶς ἐγὼ

Antigone. Friendless and unloved I leave the blessed light.
 Who would not weep for me?

Creon. Will she cry for ever? Away with her to the tomb.

Antigone. O dear ones, your love shall be my recompense.
 I die for you.

ἔλουσα κἀκόσμησα κἀπιτυμβίους 90
 χοὰς ἔδωκα· νῦν δὲ, Πολύνεικες, τὸ σὸν
 δέμας περιστέλλουσα τοιάδ' ἄρνυμαι.
 καίτοι σ' ἐγὼ ἴμισηα τοῖς φρονοῦσιν εὔ.
 οὐ γάρ ποτ' οὔτ' ἂν εἰ τέκνων μήτηρ ἔφυν,
 οὔτ' εἰ πόσις μοι κατθανὼν ἐτήκετο, 95
 βία πολιτῶν τόνδ' ἂν ἠρόμην πόνον.
 τίνος νόμου δὴ ταῦτα πρὸς χάριν λέγω ;
 πόσις μὲν ἂν μοι κατθανόντος ἄλλος ἦν,
 καὶ παῖς ἀπ' ἄλλου φωτὸς, εἰ τοῦδ' ἤμπλακον,
 μητρὸς δ' ἐν Ἄιδου καὶ πατρὸς κεκευθότιον 100
 οὐκ ἔστ' ἀδελφὸς ὅστις ἂν βλάστοι ποτέ.
 τοιῶδε μέντοι σ' ἐκπροτιμήσασ' ἐγὼ
 νόμῳ, Κρέοντι ταῦτ' ἔδοξ' ἁμαρτάνειν
 καὶ δεινὰ τολμᾶν, ὧ κασίγνητον κἀρα.
 καὶ νῦν ἄγει με διὰ χερῶν οὔτω λαβῶν, 105
 ἄλεκτρον, ἀνυμέναιον, οὔτε του γάμου
 μέρος λαχοῦσαν οὔτε παιδείου τροφῆς,
 ἀλλ' ὧδ' ἔρημος πρὸς φίλων ἢ δύσμορος
 ζῶσ' εἰς θανόντων ἔρχομαι κατασκαφάς·
 ποίαν παρεξελθοῦσα δαιμόνων δίκην ; 110
 τί χρὴ με τὴν δύστηνον ἐς θεοὺς ἔτι
 βλέπειν ; τίν' αὐδᾶν ξυμμάχων ; ἐπεὶ γε δὴ
 τὴν δυσσέβειαν εὐσεβοῦσ' ἐκτησάμην.
 ἀλλ', εἰ μὲν οὖν τάδ' ἐστὶν ἐν θεοῖς καλὰ,
 παθόντες ἂν ξυγγοῖμεν ἡμαρτηκότες· 115
 εἰ δ' οἷδ' ἁμαρτάνουσι, μὴ πλείω κακὰ
 πάθοιεν, ἢ καὶ δρῶσιν ἐκδίκως ἐμέ.

[Antigone, 806-928.]

V.

Chrysothemis and Electra.

- Chrysothemis.* Τίν' αὖ σὺ τήνδε πρὸς θυρῶνος ἐξόδους
 ἐλθοῦσα φωνεῖς, ᾧ κασιγνήτη, φάτιν,
 κοῦδ' ἐν χρόνῳ μακρῷ διδαχθῆναι θέλεις
 θυμῷ ματαίῳ μὴ χαρίζεσθαι κενά ;
 καίτοι τοσοῦτόν γ' οἶδα κάμαντὴν ὅτι 5
 ἀλγῶ 'πὶ τοῖς παροῦσιν, ὥστ' ἄν, εἰ σθένος
 λάβοιμι, δηλώσαιμ' ἄν οἷ' αὐτοῖς φρονῶ.
 νῦν δ' ἐν κακοῖς μοι πλείν ὑφειμένη δοκεῖ,
 καὶ μὴ δοκεῖν μὲν δρᾶν τι, πημαίνειν δὲ μί.
 τοιαῦτα δ' ἄλλα καὶ σὲ βούλομαι ποιεῖν. 10
 καίτοι τὸ μὲν δίκαιον, οὐχ ἦ γὼ λέγω,
 ἀλλ' ἦ σὺ κρίνεις· εἰ δ' ἐλευθέραν με δεῖ
 ζῆν, τῶν κρατούντων ἐστὶ πάντ' ἀκουστέα.
- Electra.* δεινόν γέ σ' οὔσαν πατρὸς οὐδ' ἄν παῖς ἔφυς,
 κείνου λελῆσθαι, τῆς δὲ τικτούσης μέλιν. 15
 ἅπαντα γὰρ σοὶ τὰμὰ νοουητήματα ^Α
 κείνης διδακτὰ, κοῦδὲν ἐκ σαυτῆς λέγεις.
 ἔπειθ' ἐλοῦ γε θάτερ', ἦ φρονεῖν κακῶς,
 ἢ τῶν φίλων φρουοῖσσι μὴ μνήμην ἔχειν·
 ἥτις λέγεις μὲν ἀρτίως ὡς, εἰ λάβοις 20
 σθένος, τὸ τούτων μῖσος ἐκδείξειας ἄν·
 ἐμοῦ δὲ πατρὶ πάντα τιμωρουμένης
 οὔτε ξυνέρδεις τήν τε δρῶσαν ἐκτρέπεις.
 οὐ ταῦτα πρὸς κακοῖσι δειλίαν ἔχει ;
 ἐπεὶ δίδαξον, ἦ μάθ' ἐξ ἐμοῦ, τί μοι 25
 κέρδος γένοιτ' ἄν τῶνδε ληξίση γόων.

οὐ ζῶ ; κακῶς μὲν, οἷδ' ἐπαρκούντως δέ μοι.
 λυπῶ δὲ τούτους, ὥστε τῷ τεθνηκότι
 τιμὰς προσάπτειν, εἴ τις ἔστ' ἐκεῖ χάρις.
 σὺ δ' ἡμῖν ἢ μισοῦσα μισεῖς μὲν λόγῳ, 30
 ἔργῳ δὲ τοῖς φονεῦσι τοῦ πατρὸς ξύνει.
 ἐγὼ μὲν οὖν οὐκ ἄν ποτ', οὐδ' εἴ μοι τὰ σὰ
 μέλλοι τις οἴσειν δῶρ', ἐφ' οἷσι νῦν χλιδᾶς,
 τούτοις ὑπείκάθοιμι· σοὶ δὲ πλουσία
 τράπεζα κείσθω καὶ περιρρείτω βίος, 35
 ἐμοὶ γὰρ ἔστω τοῦμὲ μὴ λυπεῖν μόνον
 βόσκημα· τῆς σῆς δ' οὐκ ἐρῶ τιμῆς τυχεῖν.
 οὐδ' ἂν σὺ, σώφρων γ' οὔσα, νῦν δ' ἐξὸν πατρὸς
 πάντων ἀρίστου παῖδα κεκληῆσθαι, καλοῦ
 τῆς μητρός. οὔτω γὰρ φανεί πλείστοις κακῆ, 40
 θανόντα πατέρα καὶ φίλους προδοῦσα σοῦς.

[Electra, 328-368.]

vi.

The feigned tale of Orestes' death.

Clytemnestra.

Ξένε,

τύληθές εἰπέ, τῷ τρόπῳ διόλλυται ;

Companion. κάπεμπόμην πρὸς ταῦτα καὶ τὸ πᾶν φράσω.

κείνος γὰρ ἐλθὼν εἰς τὸ κλεινὸν Ἑλλάδος

πρόσχημ' ἀγῶνος, Δελφικῶν ἄθλων χάριν, 5

ὅτ' ἦσθετ' ἀνδρὸς ὀρθίων κηρυγμάτων

δρῦμον προκηρύξαντος, οὐδ' πρώτη κρίσις,

εἰσηλθε λαμπρὸς, πᾶσι τοῖς ἐκεῖ σέβας·

δρόμου δ' ἰσώσας τὰφέσει τὰ τέρματα
 νίκης ἔχων ἐξῆλθε πάντιμον γέρας. 10
 χῶπως μὲν ἐν πολλοῖσι παῦρά σοι λέγω,
 οὐκ οἶδα τοιοῦδ' ἀνδρὸς ἔργα καὶ κράτη.
 ἐν δ' ἴσθ' ὄσων γὰρ εἰσεκήρυξαν βραβῆς
 δρόμων διαύλων ἄθλ' ἅπερ νομίζεται,
 τούτων ἐνεγκῶν πάντα τὰπινίκια 15
 ὠλβίζετ', Ἀργεῖος μὲν ἀνακαλούμενος,
 ὄνομα δ' Ὀρέστης, τοῦ τὸ κλεινὸν Ἑλλάδος
 Ἀγαμέμνονος στρατεύμ' ἀγείραντός ποτε.
 καὶ ταῦτα μὲν τοιαῦθ' ὅταν δέ τις θεῶν
 βλίπτῃ, δύναϊτ' ἂν οὐδ' ἂν ἰσχύων φυγεῖν. 20
 κείνος γὰρ ἄλλης ἡμέρας, ὅθ' ἵππικῶν
 ἦν ἡλίου τέλλοντος ὠκύπους ἀγῶν,
 εἰσῆλθε πολλῶν ἀρματηλατῶν μέτα.
 εἷς ἦν Ἀχαιοὺς, εἷς ἀπὸ Σπάρτης, δύο
 Λίβυες ζυγωτῶν ἀρμάτων ἐπιστάται· 25
 καὶ κείνος ἐν τούτοισι Θεσσαλὰς ἔχων
 ἵππους, ὁ πέμπτος· ἕκτος ἐξ Αἰτωλίας
 ξανθαῖσι πῶλοις· ἔβδομος Μάγνης ἀνήρ·
 ὁ δ' ὄγδοος λεύκιππος, Λινιὰν γένος·
 ἔνατος Ἀθηνῶν τῶν θεοδμήτων ἄπο· 30
 Νειωτὸς ἄλλος, ὀκτατὸν ἐκπληρῶν ὄχον.
 στάντες δ' ὅθ' αὐτοὺς οἱ τεταγμένοι βραβῆς
 κλήροις ἔπηλαν καὶ κατέστησαν δίφρους,
 χαλκῆς ὑπαὶ σάλπιγγος ἦξαν· οἱ δ' ἅμα
 ἵπποις ὀμοκλήσαντες ἡνίας χεροῖν 35
 ἔσεισαν· ἐν δὲ πᾶς ἐμεστῶθι δρόμος
 κτύπου κροτητῶν ἀρμάτων· κόνις δ' ἄνω

φορείθ'· ὁμοῦ δὲ πάντες ἀναμεμιγμένοι
φείδοντο κέντρων οὐδὲν, ὡς ὑπερβάλοι
χνόας τις αὐτῶν καὶ φρυνάγμαθ' ἵππικά· 40
ὁμοῦ γὰρ ἀμφὶ νῶτα καὶ τροχῶν βάσεις
ἤφριζον, εἰσέβαλλον ἵππικαὶ πνοαί.
κεῖνος δ' ὑπ' αὐτὴν ἐσχάτην στήλην ἔχων
ἔχριμπτ' αἰεὶ σύριγγα, δεξιὸν δ' ἀνεῖς
σειραῖον ἵππον εἶργε τὸν προσκείμεμον. 45
καὶ πρὶν μὲν ὀρθοὶ πάντες ἕστασαν δίφροι·
ἔπειτα δ' Αἰνιᾶνος ἀνδρὸς ἄστομοι
πῶλοι βία φέρουσιν, ἐκ δ' ὑποστροφῆς
τελοῦντες ἕκτον ἔβδομόν τ' ἤδη δρόμον
μέτωπα συμπαίουσι βαρκαίοις ὄχοις· 50
κάντεῦθεν ἄλλος ἄλλον ἐξ ἑνὸς κακοῦ
ἔθραυε, κἀνέπιπτε, πᾶν δ' ἐπίμπλατο
ναυαγίων Κρισαῖον ἵππικῶν πέδον.
γνοὺς δ' οὐξ Ἀθηνῶν δεινὸς ἠμιοστρόφος
ἔξω παρασπᾶ κἀνακωχεύει παρεῖς 55
κλύδων' ἔφιππον ἐν μέσῳ κυκώμενον·
ἤλαυνε δ' ἔσχατος μὲν, ὑστέρας δ' ἔχων
πῶλους Ὀρέστης τῶ τέλει πίστιν φέρων·
ὁ δ' ὡς ὄρᾳ μόνον νιν ἔλλειμιμένον.
ὀξύν δι' ὄτων κέλαδον ἐνσεισας θοαῖς 60
πῶλοις διώκει, κἀξιωώσαντε ζυγὰ
ἤλαυνέτην, τότε ἄλλος, ἄλλοθ' ἄτερος
κᾶρα προβάλλων ἵππικῶν ὄχημάτων.
καὶ τοὺς μὲν ἄλλους πάντας ἀσφαλεῖς δρόμους
ὠρθοῦθ' ὁ τλήμων ὀρθὸς ἐξ ὀρθῶν δίφρων· 65
ἔπειτα λύων ἠνίαν ἀριστερὰν

κίμπτοντος ἵππου λαιθάνει στήλην ἄκραν
 παίσας· ἔθραυσε δ' ἄξονος μέσας χυόας,
 καὶ ἀντύγων ὤλισθε· σὺν δ' ἐλίσσεται
 τμητοῖς ἰμάσι· τοῦ δὲ πίπτοντος πέδῳ 70
 πῶλοι διεσπάρησαν ἐς μέσον δρόμον.
 στρατὸς δ' ὅπως ὄρᾳ νιν ἐκπεπτωκότα
 δίφρων, ἀνωλύλυξε τὸν νεανίαν,
 οἷ' ἔργα δράσας οἷα λαγχάνει κακὰ,
 φορούμενος πρὸς οὐδας, ἄλλοτ' οὐρανῶ 75
 σκέλη προφαίνων, ἔς τέ νιν διφρηλάται,
 μόλις κατασχεθόντες ἵππικὸν δρόμον,
 ἔλυσαν αἱματηρὸν, ὥστε μηδένα
 γνῶναι φίλων ἰδόντ' ἂν ἄθλιον δέμας.
 καὶ νιν πυρᾷ κέαντες εὐθύς ἐν βραχεῖ 80
 χαλκῶ μέγιστον σῶμα δειλαιίας σποδοῦ
 φέρουσιν ἄνδρες Φωκέων τετυγμένοι,
 ὅπως πατροφίας τύμβον ἐκλάχη χθονός·
 τοιαῦτά σοι ταῦτ' ἐστίν, ὡς μὲν ἐν λόγῳ
 ἀλγεινὰ, τοῖς δ' ἰδοῦσιν, οἷπερ εἶδομεν, 85
 μέγιστον πάντων ὧν ὕπωπ' ἐγὼ κακῶν.

[Electra, 678-763.]

vii.

*Electra mourns over the urn feigned to hold the
ashes of Orestes.*

ὦ φιλτάτου μνημεῖον ἀνθρώπων ἐμοὶ
 ψυχῆς Ὀρέστου λοιπὸν, ὡς σ' ἀπ' ἐλπίδων
 οὐχ ὧνπερ ἐξέπεμπον εἰσεδεξάμην.

νῦν μὲν γὰρ οὐδὲν ὄντα βαστάζω χεροῖν,
 δόμων δέ σ', ὦ παῖ, λαμπρὸν ἐξέπεμψ' ἐγώ. 5
 ὡς ὄφελον πάροιθεν ἐκλιπεῖν βίον,
 πρὶν ἐς ξένην σε γαίαν ἐκπέμψαι χεροῖν
 κλέψασα ταῖνδε κἀνασώσασθαι φόνου,
 ὅπως θανὼν ἔκεισο τῇ τόθ' ἡμέρα,
 τύμβου πατρώου κοινὸν εἰληχῶς μέρος. 10
 νῦν δ' ἐκτὸς οἴκων κἀπὶ γῆς ἄλλης φυγὰς
 κακῶς ἀπώλου, σῆς κασιγνήτης δίχα
 κοῦτ' ἐν φίλαισι χερσὶν ἢ τάλαιν' ἐγὼ
 λουτροῖς σ' ἐκόσμησ' οὔτε παμφλέκτου πυρὸς
 ἀνειλόμην, ὡς εἰκὸς, ἄθλιον βάρος. 15
 ἀλλ' ἐν ξέναισι χερσὶ κηδευθεὶς τάλας
 σμικρὸς προσήκεις ὄγκος ἐν σμικρῷ κύτει.
 οἷμοι τάλαινα τῆς ἐμῆς πάλαι τροφῆς
 ἀνωφελήτου, τὴν ἐγὼ θάμ' ἀμφὶ σοὶ
 πόνῳ γλυκεῖ παρέσχον. οὔτε γάρ ποτε 20
 μητρὸς σύ γ' ἦσθα μᾶλλον ἢ καμοῦ φίλος,
 οὔθ' οἱ κατ' οἶκον ἦσαν, ἀλλ' ἐγὼ τροφὸς,
 ἐγὼ δ' ἀδελφὴ σοὶ προσηυδῶμην αἰεὶ.
 νῦν δ' ἐκλέλοιπε ταῦτ' ἐν ἡμέρα μιᾷ
 θανόντι σὺν σοί. πάντα γὰρ συναρπάσας 25
 θύελλ' ὅπως βέβηκας. οἷχεται πατήρ·
 τέθνηκ' ἐγὼ σοι· φροῦδος αὐτὸς εἶ θανῶν·
 γελῶσι δ' ἐχθροί· μαινεται δ' ὑφ' ἠδονῆς
 μήτηρ ἀμήτωρ, ἧς ἐμοὶ σὺ πολλάκις
 φήμας λάθρα προὔπεμπες ὡς φανούμενος 30
 τιμωρὸς αὐτός. ἀλλὰ ταῦθ' ὁ δυστυχῆς
 δαίμων ὁ σὸς τε κἀμὸς ἐξαφείλετο,

ὅς σ' ὠδέ μοι προὔπεμψεν ἀντὶ φιλτάτης
 μορφῆς σποδόν τε καὶ σκιὰν ἀνωφελῆ.
 οἴμοι μοι. 35
 ὦ δέμας οἰκτρὸν. φεῦ φεῦ.
 ὦ δεινοτάτας, οἴμοι μοι,
 πεμφθεὶς κελεύθους, φίλταθ', ὡς μ' ἀπώλεσας·
 ἀπώλεσας δῆτ', ὦ κασίγνητον κίρα.
 τοιγὰρ σὺ δέξαι μ' ἐς τὸ σὺν τύδε στέγος, 40
 τὴν μηδὲν ἐς τὸ μηδὲν, ὡς σὺν σοὶ κάτω
 ναίω τὸ λοιπόν. καὶ γὰρ ἤνικ' ἦσθ' ἄνω,
 ξὺν σοὶ μετεῖχον τῶν ἴσων· καὶ νῦν ποθῶ
 τοῦ σοῦ θανούσα μάπολείεσθαι τάφον.
 τοὺς γὰρ θανόντας οὐχ ὀρῶ λυπουμένους. 45
 [Electra, 1126-1170.]

viii.

Wandering Heracles.

Chorus. ὄν αἰόλα νύξ ἐναριζομένα
 τίκτει κατευνάζει τε φλογιζόμενον
 Ἄλιον Ἄλιον αἰτῶ,
 τοῦτο καρῦξαι τὸν Ἀλκμήνας, πόθι μοι πόθι παῖς
 ναίει ποτ', ὦ λαμπρᾷ στεροπᾷ φλεγέθων, 5
 ἢ ποντίας αὐλῶνας, ἢ δισσαΐσις ἀπείροις κλιθεὶς,
 εἴπ', ὦ κρατιστεύων κατ' ὄμμα.
 πυθουμένα γὰρ φρενὶ πυνθάνομαι
 τὴν ἀμφιμερικῇ Δηϊάνειραν αἰεὶ

Tell me O Sun, lord of sight, where wanders Heracles?
 Deianira mourns her hero lost and will not be comforted, for
 all his life is a sea blown upon by tempests of fate.

οἶά τιν' ἄθλιον ὄρνυ
 10 οὐ ποτ' εὐνάξειν ἀδακρύτων βλεφάρων πόθον, ἀλλ'
 εἵμναστον ἀνδρὸς δεῖμα φέρονσαν ὁδοῦ
 ἐνθυμίους εὐναῖς ἀνανδρώτοισι τρύχεσθαι, κακὰν
 δύστανον ἐλπίζουσαν αἴσαν.

πολλὰ γὰρ ὥστ' ἀκάμαντος
 15 ἦ Νότου ἦ Βορέα τις
 κύματ' ἐν εὐρείῳ πόντῳ
 βάντ' ἐπιόντα τ' ἴδῃ,
 οὕτω δὲ τὸν Καδμογενῆ τρέφει τὸ δ' αὔξει βιότου
 πολύπονον ὥσπερ πέλαγος Κρήσιον. ἀλλί τις
 θεῶν
 20

αἰὲν ἀναμπλάκητον Ἴλιδα σφε δόμων ἐρύκει.

ὧν ἐπιμεμφομένα σ' ἀ-
 δεῖα μὲν, ἀντία δ' οἶσω.
 φάμι γὰρ οὐκ ἀποτρύειν
 ἐλπίδα τὰν ἀγαθὰν
 25 χρῆναί σ'. ἀνάληγτα γὰρ οὐδ' ὁ πάντα κραινῶν
 βασιλεὺς

ἐπέβαλε θνατοῖς Κρονίδας. ἀλλ' ἐπὶ πῆμα καὶ χαρὰ
 πᾶσι κυκλοῦσιν, οἷον ἄρκτου στροφάδες κέλευθοι.

μένει γὰρ οὐτ' αἰόλα
 νύξ βροτοῖσιν οὔτε Κῆρες οὔτε πλοῦτος,
 30 ἀλλ' ἄφαρ βέβακε, τῷ δ' ἐπέρχεται χαίρειν τε καὶ
 στέρεσθαι.

Yet, O queen, despair not wholly.

Not for man can there be unchanging bliss. Joy and woe roll round our life as darkness and light around the world: and for Heracles day will rise at last, for Zeus forgets not his children.

ἂ καὶ σέ τὰν ἄνασσαν ἐλπίσιν λέγω
τάδ' αἰὲν ἴσχειν· ἐπεὶ τίς ὦδε
τέκνοισι Ζῆν' ἄβουλον εἶδεν;

Deianira. πεπυσμένη μὲν, ὡς ἀπεικάσαι, πάρει 35
πάθημα τοῦμόν· ὡς δ' ἐγὼ θυμοφθορῶ
μήτ' ἐκμάθοις παθοῦσα, νῦν δ' ἄπειρος εἶ.
τὸ γὰρ νεάζον ἐν τοιοῖσδε βόσκεται
χώροισιν αὐτοῦ, καὶ νιν οὐ θάλλπος θεοῦ,
οὐδ' ὕμβρος, οὐδὲ πνευμάτων οὐδὲν κλονεῖ, 40
ἀλλ' ἠδοναῖς ἄμοχθον ἐξαίρει βίον
ἐς τοῦθ', ἕως τις ἀντὶ παρθένου γυνὴ
κληθῆ, λάβῃ τ' ἐν νυκτὶ φροντίδων μέρος,
ἧτοι πρὸς ἀνδρὸς ἢ τέκνων φοβουμένη.
τότ' ἂν τις εἰσίδοιτο, τὴν αὐτοῦ σκοπῶν 45
πρᾶξι, κακοῖσιν οἷς ἐγὼ βαρύνομαι.

[Trachinian Women, 94-140.]

ix.

The consideration of man's state leads Odysseus to pity his fallen enemy.

Athena. Ὀρᾶς, Ὀδυσσεῦ, τὴν θεῶν ἰσχὺν ὄση;
τοῦτου τις ἂν σοι τάνδρὸς ἢ προνούστερος
ἢ δρᾶν ἀμείνων ἠύρέθη τὰ καίρια;
Odysseus. ἐγὼ μὲν οὐδὲν' οἶδ'· ἐποικτείρω δὲ νιν 5
δύστηνον ἔμπας καίπερ ὄντα δυσμενῆ,
ὄθούνεκ' αἴτη συγκατέζευκται κακῆ,
οὐδὲν τὸ τούτου μᾶλλον ἢ τοῦμόν σκοπῶν.
ὄρῶ γὰρ ἡμᾶς οὐδὲν ὄντας ἄλλο πλὴν
εἶδωλ' ὄσοιπερ ζῶμεν ἢ κούφην σκιάν.

Athena. τοιαῦτα τοίνυν εἰσορῶν ὑπέρκοπον 10
 μηδέν ποτ' εἶπης αὐτὸς ἐς θεοὺς ἔπος,
 μηδ' ὄγκον ἄρη μηδέν', εἴ τινος πλέον
 ἢ χειρὶ βρίθεις ἢ μακροῦ πλούτου βάθει.
 ὡς ἡμέρα κλίνει τε κανάγει πάλιν
 ἅπαντα τὰνθρώπεια· τοὺς δὲ σώφρονας 15
 θεοὶ φιλοῦσι καὶ στυγοῦσι τοὺς κακοὺς.

[AJAX, 118-123.]

X.

Tecmessa's prayer to Ajax.

Tecmessa. Ω δέσποτ' Αἴας, τῆς ἀναγκαίας τύχης
 οὐκ ἔστιν οὐδὲν μείζον ἀνθρώποις κακόν.
 ἐγὼ δ' ἐλευθέρου μὲν ἐξέφυν πατρός,
 εἶπερ τινὸς σθένοντος ἐν πλούτῳ Φρυγῶν'
 νῦν δ' εἰμὶ δούλη. θεοῖς γὰρ ᾧδ' ἔδοξέ που 5
 καὶ σῆ μάλιστα χειρί. τοιγαροῦν, ἐπεὶ
 τὸ σὸν λέχος ξυνηλθον, εὖ φρονῶ τὰ σὰ,
 καί σ' ἀντιάζω πρὸς τ' ἐφροστίου Διὸς
 εὐνῆς τε τῆς σῆς, ἢ συνηλλάχθης ἐμοί,
 μή μ' ἀξιώσης βάξιν ἀλγεινὴν λαβεῖν 10
 τῶν σῶν ὑπ' ἐχθρῶν, χειρίαν ἀφείς τινί.
 ἦ γὰρ θάνης σὺ καὶ τελευτήσας ἀφῆς,
 ταύτη νόμιζε καμὲ τῆ τόθ' ἡμέρα
 βία ξυναρπασθείσαν Ἀργείων ὑπο
 ξὺν παιδί τῷ σῷ δουλίαν ἔξειν τροφήν. 15
 καὶ τις πικρὸν πρόσφθεγμα δεσποτῶν ἐρεῖ
 λόγοις ἰάπτων, ἴδετε τὴν ὀμεννέτιν
 Αἴαντος, ὃς μέγιστον ἴσχυσε στρατοῦ,

οἷας λατρείας ἀνθ' ὅσου ζήλου τρέφει.
 τοιαῦτ' ἐρεῖ τις. κάμῃ μὲν δαίμων ἔλῃ, 20
 σοὶ δ' αἰσχρὰ τᾶπη ταῦτα καὶ τῷ σῷ γένει.
 ἀλλ' αἰδεσθαι μὲν πατέρα τὸν σὸν ἐν λυγρῷ
 γήρᾳ προλείπων, αἰδεσθαι δὲ μητέρα
 πολλῶν ἐτῶν κληροῦχον, ἧ σε πολλάκις
 θεοῖς ἀρᾶται ζῶντα πρὸς δόμους μολεῖν 25
 οἴκτειρε δ', ὄναξ, παῖδα τὸν σὸν, εἰ νέος
 τροφῆς στερηθεῖς σοῦ διοίσεται μόνος
 ὑπ' ὄρφανιστῶν μὴ φίλων, ὅσον κακὸν
 κείνῳ τε κάμοι τοῦθ', ὅταν θάνῃς, νεμεῖς.
 ἐμοὶ γὰρ οὐκ ἔτ' ἐστὶν εἰς ὃ τι βλέπω 30
 πλὴν σοῦ. σὺ γὰρ μοι πατρίδ' ἤστωσας δόρει,
 καὶ μητέρ' ἄλλη μοῖρα τὸν φύσαντά τε
 καθείλεν Ἰλίου θανασίμους οἰκήτορας.
 τίς δῆτ' ἐμοὶ γένοιτ' ἂν ἀντὶ σοῦ πατρίς;
 τίς πλοῦτος; ἐν σοὶ πᾶσ' ἔγωγε σώζομαι. 35
 ἀλλ' ἴσχε κάμου μνήστιν. ἀνδρὶ τοι χρεῶν
 μνήμην προσεῖναι, τερπνὸν εἶ τί που πάθει.
 χάρις χάριν γάρ ἐστὶν ἢ τίκτους' αἰεῖ.
 ὅτου δ' ἀπορρεῖ μνήστις εὖ πεπονθότος,
 οὐκ ἂν γένοιτ' ἔθ' οὗτος εὐγενὴς ἀνὴρ. 40

[Ajax, 485-524.]

xi.

Time's irony.

Ajax. Ἄπανθ' ὁ μακρὸς κἀναρίθμητος χρόνος
 φύει τ' ἄδηλα καὶ φανέντα κρύπτεται
 κοῦκ ἔστ' ἄελπτον οὐδέν, ἀλλ' ἀλίσκεται

χῶ δεινὸς ὄρκος χαὶ περισκελεῖς φρένες.
 καὶ γὰρ, ὡς τὰ δεινὰ ἐκαρτέρουσι τότε ;
 βαφῆ σίδηρος ὡς, ἐθελύνθησι στόμα
 πρὸς τῆσδε τῆς γυναικός· οἰκτεῖρω δέ νιν
 χήραν παρ' ἐχθροῖσι παῖδά τ' ὄρφανὸν λιπεῖν.
 ἀλλ' εἶμι πρὸς τε λουτρὰ καὶ παρακτίους
 λειμῶνας, ὡς ἂν λύμαθ' ἀγνίστας ἐμὰ 10
 μῆνιν βαρεῖαν ἐξαλεύσωμαι θεῶσ·
 μολῶν τε χῶρον ἔνθ' ἂν ἀστιβῆ κίχῳ
 κρύψῳ τὰδ' ἔγχος τοῦμιν, ἔχθιστον βελῶν.
 γαίᾳς ὀρύξας ἔνθα μή τις ὕψεται·
 ἀλλ' αὐτὸ νύξ' Ἄιδης τε σωζόντων κάτω. 15
 ἐγὼ γὰρ ἐξ οὗ χειρὶ τοῦτ' ἐδεξάμην
 παρ' Ἐκτορος δῶρημα δυσμενεστάτου,
 οὐπω τι κεδνὸν ἔσχον Ἀργείων πάρα.
 ἀλλ' ἔστ' ἀληθῆς ἢ βροτῶν παροιμίᾳ,
 ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα κοῦκ ὀνήσιμα. 20
 τοιγὰρ τὸ λοιπὸν εἰσόμεσθα μὲν θεοῖσι
 εἴκειν, μαθησόμεσθα δ' Ἀτρείδᾳ σέβειν.
 ἄρχοντές εἰσιν, ὥσθ' ὑπεικτέον. τί μή ;
 καὶ γὰρ τὰ δεινὰ καὶ τὰ καρτερώτατα
 τιμαῖσι ὑπέεικε· τοῦτο μὲν νιφοστιβεῖσι 25
 χειμῶνες ἐκχωροῦσιν εἰ κίρπῳ θέρει·
 ἐξίσταται δὲ νυκτὸς αἰανῆς κύκλος
 τῇ λευκοπώλῳ φέγγος ἡμέρα φλέγειν·
 δεινῶν τ' ἄημα πνευμάτων ἐκοίμισε
 στένοντα πόντον· ἐν δ' ὁ παγκρατῆς ὕπνος 30
 λύει πεδῆσας, οὐδ' αἰεὶ λαβῶν ἔχει.
 ἡμεῖς δὲ πῶς οὐ γνωσόμεθα σωφρονεῖν ;

ἐγὼ δ', ἐπίσταμαι γὰρ ἀρτίως ὅτι
 ὃ τ' ἐχθρὸς ἡμῖν ἐς τοσόνδ' ἐχθαρτέος,
 ὡς καὶ φιλήσων αὐθις, ἕς τε τὸν φίλον 35
 τοσαῦθ' ὑπουργῶν ὠφελεῖν βουλήσομαι,
 ὡς αἰὲν οὐ μενοῦντα·—τοῖς πολλοῖσι γὰρ
 βροτῶν ἀπιστός ἐσθ' ἑταιρείας λιμήν—
 ἀλλ' ἀμφὶ μὲν τούτοισιν εὖ σχήσει· σὺ δὲ
 ἔσω θεοῖς ἐλθοῦσα διὰ τέλους, γύναι, 40
 εὐχου τελεῖσθαι τοῦμὸν ὧν ἐρᾷ κέαρ.
 ὑμεῖς θ' ἑταῖροι ταῦτὰ τῆδέ μοι τάδε
 τιμᾶτε, Τεύκρω τ', ἦν μόλη, σημήνατε
 μέλειν μὲν ἡμῶν, εὐνοεῖν δ' ὑμῖν ἅμα.
 ἐγὼ γὰρ εἴμ' ἐκέισ' ὅποι πορευτέον· 45
 ὑμεῖς δ' ἂ φράζω δρᾶτε, καὶ τάχ' ἄν μ' ἴσως
 πύθοισθε, κεῖ νῦν δυστυχῶ, σεσσωσμένον.

[Ajax, 646-692.]

xii.

The last prayer of Ajax.

Ajax. Ὅ μὲν σφαγεὺς ἔστηκεν ἢ τομώτατος
 γένοιτ' ἄν, εἴ τω καὶ λογίζεσθαι σχολή,
 δῶρον μὲν ἀνδρὸς Ἑκτορος ξένων ἐμοὶ
 μάλιστα μισηθέντος, ἐχθίστου θ' ὄραν,
 πέπηγε δ' ἐν γῆ πολεμία τῇ Τρωάδι, 5
 σιδηροβρῶτι θηγάνῃ νεκρονής·
 ἔπηξα δ' αὐτὸν εὖ περιστείλας ἐγὼ,
 εὐνούστατον τῷδ' ἀνδρὶ διὰ τάχους θανεῖν.
 οὕτω μὲν εὐσκευοῦμεν· ἐκ δὲ τῶνδέ μοι
 σὺ πρῶτος, ὦ Ζεῦ, καὶ γὰρ εἰκὸς, ἄρκεσον· 10

αἰτήσομαι δέ σ' οὐ μακρὸν γέρας λαχεῖν·
 πέμψον τιν' ἡμῖν ἄγγελον, κακὴν φάτιν
 Τεύκρω φέροντα, πρῶτος ὧς με βαστάσῃ
 πεπτῶτα τῶδε περὶ νεορράντῳ ξίφει,
 καὶ μὴ πρὸς ἐχθρῶν του κατοπτευθεὶς πάρος 15
 ῥιφθῶ κυσὶν πρόβλητος οἰωνοῖς θ' ἔλωρ.
 τοσαῦτά σ', ὦ Ζεῦ, προστρέπω, καλῶ θ' ἅμα
 πομπαῖον Ἑρμῆν χθόνιον εἶ με κοιμίσαι,
 ξὺν ἀσφαδάστῳ καὶ ταχεῖ πηδήματι
 πλευρὰν διαρρήξαντα τῶδε φασγάνῳ. 20
 καλῶ δ' ἄρωγους τὰς αἰεὶ τε παρθένους
 αἰεὶ θ' ὀρώσας πάντα τὰν βροτοῖς πίθη,
 σεμνὰς Ἑρινῦς τανύποδας, μαθεῖν ἐμέ
 πρὸς τῶν Ἀτρειδῶν ὡς διόλλυμαι τάλας.
 καὶ σφας κακοὺς κάκιστα καὶ πανωλέθρους 25
 ξυναρπάσειν, ὥσπερ εἰσορῶσ' ἐμέ
 αὐτοσφαγῆ πίπτοντα, τὼς αὐτοσφαγεῖς
 πρὸς τῶν φιλίστων ἐκγόνων ὀλοίατο.
 ἴτ', ὦ ταχεῖαι ποίιμοί τ' Ἑρινύες,
 γέεσθε, μὴ φείδεσθε πανδήμου στρατοῦ. 30
 σὺ δ', ὦ τὸν αἰπὺν οὐρανὸν διφρηλατῶν
 Ἥλιε, πατρώων τῆν ἐμὴν ὅταν χθόνα
 ἴδῃς, ἐπισχὼν χρυσόνωτον ἠγίαν
 ἄγγελιον ἄτας τὰς ἐμὰς μόρον τ' ἐμὸν
 γέροντι πατρὶ τῆ τε δυστήνῳ τροφῶ. 35
 ἦ που τάλαινα, τήνδ' ὅταν κλύῃ φάτιν,
 ἦσει μέγαν κωκυτὸν ἐν πάσῃ πόλει.
 ἀλλ' οὐδὲν ἔργον ταῦτα θρηνεῖσθαι μάτην,
 ἀλλ' ἀρκτέον τὸ πρᾶγμα σὺν τάχει τινί.

ὦ Θάνατε Θάνατε, νῦν μ' ἐπίσκεψαι μολῶν 40
καίτοι σέ μὲν κἀκεῖ προσαυδήσω ξυνών
σέ δ', ὦ φαεννῆς ἡμέρας τὸ νῦν σέλας,
καὶ τὸν διφρευτήν Ἥλιον προσεννέπω,
πανύστατον δὴ κοῦποτ' αὖθις ὕστερον—
ὦ φέγγος, ὦ γῆς ἱρὸν οἰκείας πέδον, 45
Σαλαμῖνος, ὦ πατρῶον ἐστίας βάθρον,
κλειναί τ' Ἀθῆναι, καὶ τὸ σύντροφον γένος,
κρήναί τε ποταμοὶ θ' οἶδε, καὶ τὰ Τρωϊκὰ
πεδία προσαυδῶ, χαίρετ', ὦ τροφῆς ἐμοί·
τυῦθ' ὑμῖν Αἴας τοῦπος ὕστατον θροεῖ 50
τὰ δ' ἄλλ' ἐν Ἄιδου τοῖς κάτω μυθήσομαι.

[Ajax, 815-865.]

xiii.

Let the enemies of Ajax triumph. They have little cause.

Tecmessa. Οἱ δ' οὖν γελώντων κάπιχαιρόντων κακοῖς
τοῖς τοῦδ'. ἴσως τοι, κεῖ βλέποντα μὴ ἴπόθουν,
θανόντ' ἂν οἰμώξειαν ἐν χρεῖα δυσός.
οἱ γὰρ κακοὶ γνώμαισι τὰγαθὸν χεροῖν
ἔχοντες οὐκ ἴσασι, πρὶν τις ἐκβάλη. 5
ἐμοὶ πικρὸς τέθνηκεν ἢ κείνοις γλυκὺς,
αὐτῷ δὲ τερπνός. ὦν γὰρ ἠράσθη τυχεῖν
ἐκτήσαθ' αὐτῷ, θάνατον, ὄνπερ ἠθέλεν.
τί δῆτα τοῦδ' ἐπεγγελεῖεν ἂν κατά;
θεοῖς τέθνηκεν οὗτος, οὐ κείνοισιν, οὔ. 10
πρὸς ταῦτ' Ὀδυσσεὺς ἐν κενοῖς ὑβριζέτω.
Αἴας γὰρ αὐτοῖς οὐκέτ' ἐστίν, ἀλλ' ἐμοὶ
λιπῶν ἀνίας καὶ γούους διοίχεται.

[Ajax, 961-973.]

xiv.

Avengeing Apollo.

Τίς ὄντιν' ἂ θεσπιέπεια Δελφῖς εἶπε πέτρα
ἄρρητ' ἄρρητων τελέσαντα φοινίαισι χερσίν ;
ᾧρα νιν ἀελλάδων

ἵππων σθεναρώτερον

φυγᾶ πόδα νωμᾶν,

5

ἔνοπλος γὰρ ἐπ' αὐτὸν ἐπενθρώσκει

πυρὶ καὶ στεροπαῖς ὁ Διὸς γενέτας,

δειναὶ δ' ἄμ' ἔπονται

Κῆρες ἀναπλάκητοι.

ἔλαμψε γὰρ τοῦ νιφόεντος ἀρτίως φανείσα

10

φάμα Παρνασοῦ τὸν ἄδηλον ἄνδρα πάντ' ἰχνεύειν.

φοιτᾶ γὰρ ὑπ' ἀγρίαν

ὑλαν ἀνά τ' ἄντρα καὶ

πέτρας ἄτε ταῦρος,

μέλεος μελέῳ ποδὶ χηρέων,

15

τὰ μεσόμφαλα γᾶς ἀπονοσφίζων

μαντεῖα· τὰ δ' ἀεὶ

ζῶντα περιποτᾶται.

[Oedipus Tyrannus, 463-482.]

xv.

Piety and Pride.

Εἴ μοι ξυνεῖη φέροντι

μοῖρα τὰν εὖσεπτον ἀγρίαν λόγων

ἔργων τε πάντων, ὧν νόμοι πρόκεινται

Blindly the queen Iocasta railed at the oracles of Zeus ;
but overhead the everlasting laws shine continually, shaming

ὑψίποδες, οὐρανίαν
 δι' αἰθέρα τεκνωθέντες, ὧν Ὀλυμπος 5
 πατήρ μόνος, οὐδέ νιν
 θνατὰ φύσις ἀνέρων
 ἔτικτεν, οὐδὲ μὴν ποτε λάθα κατακοιμάσει·
 μέγας ἐν τούτοις θεὸς, οὐδὲ γηράσκει.
 ὔβρις φυτεύει τύραννον· 10
 ὕβρις, εἰ πολλῶν ὑπερπλησθῆ μάταν,
 ἅ μὴ ἴπικαιρα μηδὲ συμφέροντα,
 ἀκρότατον εἰσαναβᾶσ'
 * * ἀπότομον ὠρουσεν εἰς ἀνάγκαν,
 ἔνθ' οὐ ποδὶ χρησίμῳ 15
 χρῆται. τὸ καλῶς δ' ἔχον
 πύλει πάλαισμα μήποτε λῖσαι θεὸν αἰτοῦμαι.
 θεὸν οὐ λήξω ποτὲ προστάταν ἴσχων.

[Oedipus Tyrannus, 863-882.]

xvi.

The fatal secret.

Iocasta. Χώρας ἄνακτες, δόξα μοι παρεστάθη
 ναοὺς ἰκέσθαι δαιμόνων, τάδ' ἐν χερσῶν
 στέφη λαβούση κἀπιθυμιάματα.
 ὑψοῦ γὰρ αἶρει θυμὸν Οἰδίπους ἄγαν
 λύπαισι παντοίαισιν· οὐδ' ὅποι' ἀνήρ 5
 ἔννουσ τὰ καινὰ τοῖς πάλαι τεκμαίρεται,
 ἀλλ' ἐστὶ τοῦ λέγοντος, εἰ φόβους λέγοι.
 ὅτ' οὖν παραινῶσ' οὐδὲν ἐς πλεόν ποιῶ,

pride of word or deed. May no evil befall for the queen's words.

- πρὸς σ', ὦ Λύκει' Ἀπολλων, ἄγχιστος γὰρ εἶ,
 ἰκέτις ἀφίγμαι τοῖσδε σὺν κατάργμασιν, 10
 ὅπως λύσιν τιν' ἡμῖν εὐαγῆ πόρης·
 ὡς νῦν ὀκνοῦμεν πάντες ἐκπεπληγμένον
 κείνον βλέποντες ὡς κυβερνήτην νεώς.
- Messenger.* ἄρ' ἂν παρ' ὑμῶν, ὦ ξένοι, μάθοιμ' ὅπου
 τὰ τοῦ τυράννου δώματ' ἐστὶν Οἰδίπου; 15
 μάλιστα δ' αὐτὸν εἶπατ', εἰ κάτισθ' ὅπου.
- Chorus.* στέγαι μὲν αὔθε· καυτὸς ἔνδον, ὦ ξένε·
 γυνὴ δὲ μήτηρ ἦδε τῶν κείνου τέκνων.
- Mess.* ἀλλ' ὀλβία τε καὶ ξὺν ὀλβίοις αἰεὶ
 γένοιτ', ἐκείνου γ' οὔσα παντελῆς δάμαρ. 20
- Jocasta.* αὐτως δὲ καὶ σύ γ', ὦ ξέν'· ἄξιος γὰρ εἶ
 τῆς εὐεπείας οὔνεκ'. ἀλλὰ φράζ' ὅτου
 χρῆζων ἀφίξαι χῶ' τι σημήναι θέλων.
- Mess.* ἀγαθὰ δόμοις τε καὶ πόσει τῷ σῶ, γύναι.
- Jocasta.* τὰ ποῖα ταῦτα; πρὸς τίνος δ' ἀφικνήμενος; 25
- Mess.* ἐκ τῆς Κορίνθου. τὸ δ' ἔπος οὐξερῶ τάχ' ἂν
 ἦδοιο μὲν, πῶς δ' οὐκ ἂν; ἀσχάλλοις δ' ἴσως.
- Jocasta.* τί δ' ἔστι, ποίαν δύναμιν ὦδ' ἔχει διπλῆν;
- Mess.* τύραννον αὐτὸν οἰπιχώριοι χθινοῦς
 τῆς Ἰσθμίας στήσουσιν, ὡς ηἰδᾶτ' ἐκεῖ. 30
- Jocasta.* τί δ'; οὐχ ὁ πρέσβυς Πόλυβος ἐγκρατῆς ἔτι;
- Mess.* οὐ δῆτ', ἐπεὶ νιν θάνατος ἐν τάφοις ἔχει.
- Jocasta.* πῶς εἶπας; ἢ τέθνηκε Πόλυβος, ὦ γέρον;
- Mess.* εἰ μὴ λέγω τάληθές, ἀξιῶ θανεῖν.
- Jocasta.* ὦ πρόσπολ', οὐχὶ δεσπότη τὰδ' ὡς τάχος 35
 μολοῦσα λέξεις; ὦ θεῶν μαντεύματα,
 ἵν' ἐστέ· τοῦτον Οἰδίπου πάλαι τρέμων

- τὸν ἄνδρ' ἔφενγε μὴ κτάνοι· καὶ νῦν ὕδε
 πρὸς τῆς τύχης ὕλωλεν οὐδὲ τοῦδ' ὕπο.
- Oedipus.* ὦ φίλτατον γυναικὸς Ἰοκάστης κἀρα, 40
 τί μ' ἐξεπέμψω δεῦρο τῶνδε δωμάτων ;
- Iocasta.* ἄκουε τὰνδρὸς τοῦδε, καὶ σκόπει κλύων
 τὰ σέμν' ἴν' ἤκει τοῦ θεοῦ μαντεύματα.
- Oedipus.* οὗτος δὲ τίς ποτ' ἐστὶ καὶ τί μοι λέγει ;
- Iocasta.* ἐκ τῆς Κορίνθου, πατέρα τὸν σὸν ἀγγελῶν 45
 ὡς οὐκ ἔτ' ὄντα Πόλυβον, ἀλλ' ὕλωλότα.
- Oedipus.* τί φης, ξέν' ; αὐτός μοι σὺ σημήνας γενοῦ.
- Mess.* εἰ τοῦτο πρῶτον δεῖ μ' ἀπαγγεῖλαι σαφῶς,
 εἰ ἴσθ' ἐκείνον θανάσιμον βεβηκότα.
- Oedipus.* πότερα δόλοισιν, ἢ νόσου ξυναλλαγῇ ; 50
- Mess.* σμικρὰ παλαιὰ σώματ' εὐνάζει ῥοπή.
- Oedipus.* νόσοις ὁ τλήμων, ὡς ἔοικεν, ἔφθιτο.
- Mess.* καὶ τῷ μακρῷ γε συμμετρούμενος χρόνῳ.
- Oedipus.* φεῦ φεῦ, τί δῆτ' ἄν, ὦ γύναι, σκοποῖτό τις 55
 τὴν Πυθίμαντιν ἐστίαν, ἢ τοὺς ἄνω
 κλάζοντας ὄρνις, ὧν ἰφηγητῶν ἐγὼ
 κτενεῖν ἔμελλον πατέρα τὸν ἐμόν ; ὁ δὲ θανὼν
 κεύθει κάτωθεν γῆς· ἐγὼ δ' ὕδ' ἐνθάδε
 ἄψαυστος ἔγχους, εἴ τι μὴ τῶμῳ πόθῳ
 κατέφθιθ'· οὕτω δ' ἄν θανὼν εἴη ἔξ ἐμοῦ. 60
 τὰ δ' οὖν παρόντα συλλαβῶν θεσπίσματα
 κείται παρ' Ἀιδῆ Πόλυβος ἄξι' οὐδενός.
- Iocasta.* οὐκουν ἐγὼ σοι ταῦτα προὔλεγον πάλαι ;
- Oedipus.* ἠῦδας· ἐγὼ δὲ τῷ φόβῳ παρηγόμην.
- Iocasta.* μὴ νῦν ἔτ' αὐτῶν μηδὲν ἐς θυμὸν βίβλης. 65
- Oedipus.* καὶ πῶς τὸ μητρὸς λέκτρον οὐκ ἔκνεῖν με δεῖ ;

- Iocasta.* τί δ' ἂν φοβοίτ' ἄνθρωπος ᾧ τὰ τῆς τύχης
κρατεῖ, πρόνοια δ' ἐστὶν οὐδενὸς σαφῆς ;
εἰκὴ κράτιστον ζῆν, ὅπως δύναϊτό τις.
σὺ δ' ἐς τὰ μητρὸς μὴ φοβοῦ νυμφεύματα. 70
πολλοὶ γὰρ ἤδη καὶ οὐείρασιν βροτῶν
μητρὶ ξυνηυιάσθησαν. ἀλλὰ ταῦθ' ὄτω
παρ' οὐδέν ἐστι, ῥᾶστα τὸν βίον φέρει.
- Oedipus.* καλῶς ἅπαντα ταῦτ' ἂν ἐξείρητό σοι,
εἰ μὴ 'κύρει ζῶσ' ἢ τεκοῦσα· νῦν δ' ἐπεὶ 75
ζῆ, πᾶσ' ἀνάγκη, κεὶ καλῶς λέγεις, ὀκνεῖν.
- Iocasta.* καὶ μὴν μέγας γ' ὀφθαλμὸς οἱ πατρὸς τάφοι.
- Oedipus.* μέγας, ξυνήμ'· ἀλλὰ τῆς ζώσης φόβος.
- Mess.* ποίας δὲ καὶ γυναικὸς ἐκφοβεῖσθ' ὕπερ ;
- Oedipus.* Μερόπης, γεραιέ, Πόλυβος ἧς ᾧκει μέτα. 80
- Mess.* τί δ' ἔστ' ἐκείνης ὑμῖν ἐς φόβον φέρον ;
- Oedipus.* θεήλατον μάντευμα δεινὸν, ᾧ ξένε.
- Mess.* ἦ ῥητόν ; ἦ οὐχὶ θεμιτὸν ἄλλον εἰδέναι ;
- Oedipus.* μάλιστά γ'· εἶπε γάρ με Λοξίας ποτὲ
χρῆναι μιγῆναι μητρὶ τήμαυτοῦ, τό τε 85
πατρῶον αἶμα χερσὶ ταῖς ἐμαῖς ἐλεῖν.
ὦν οὔνεχ' ἢ Κόρινθος ἐξ ἐμοῦ πάλα
μακρὰν ἀπωκεῖτ'· εὐτυχῶς μὲν, ἀλλ' ὅμως
τὰ τῶν τεκόντων ὄμμαθ' ἠδιστον βλέπειν.
- Mess.* ἦ γὰρ τὰδ' ὀκνῶν κείθεν ἦσθ' ἀπόπτολις ; 90
- Oedipus.* πατρός τε χρῆζων μὴ φονεὺς εἶναι, γέρον.
- Mess.* τί δῆτ' ἐγὼ οὐχὶ τοῦδε τοῦ φόβου σ', ἀναξ,
ἐπίπερ εὔνοος ἦλθον, ἐξελυσάμην ;
- Oedipus.* καὶ μὴν χάριν γ' ἂν ἀξίαν λάβοις ἐμοῦ.
- Mess.* καὶ μὴν μάλιστα τοῦτ' ἀφικόμην, ὅπως 95

- σου πρὸς δόμους ἐλθόντος εὖ πράξαιμί τι.
- Oedipus.* ἀλλ' οὔποτ' εἶμι τοῖς φυτεύσασίν γ' ὁμοῦ.
- Mess.* ὦ παῖ, καλῶς εἰ δῆλος οὐκ εἰδὼς τί δρᾶς.
- Oedipus.* πῶς, ὦ γεραιέ ; πρὸς θεῶν δίδασκέ με.
- Mess.* εἰ τῶνδε φεύγεις οὔνεκ' εἰς οἴκους μολεῖν. 100
- Oedipus.* ταρβῶν γε μή μοι Φοῖβος ἐξέλθη σαφῆς.
- Mess.* ἢ μή μίασμα τῶν φυτευσάντων λάβης ;
- Oedipus.* τοῦτ' αὐτὸ, πρέσβυ, τοῦτό μ' εἰσαεὶ φοβεῖ.
- Mess.* ἄρ' οἴσθα δῆτα πρὸς δίκης οὐδὲν τρέμων ;
- Oedipus.* πῶς δ' οὐχί, παῖς γ' εἰ τῶνδε γεννητῶν ἔφυν ; 105
- Mess.* ὀθούνεκ' ἦν σοι Πόλυβος οὐδὲν ἐν γένει.
- Oedipus.* πῶς εἶπας ; οὐ γὰρ Πόλυβος ἐξέφυσέ με ;
- Mess.* οὐ μᾶλλον οὐδὲν τοῦδε τάνδρως, ἀλλ' ἴσον.
- Oedipus.* καὶ πῶς ὁ φύσας ἐξ ἴσου τῷ μηδενί ;
- Mess.* ἀλλ' οὐ σ' ἐγείνατ' οὔτ' ἐκείνος οὔτ' ἐγώ. 110
- Oedipus.* ἀλλ' ἀντὶ τοῦ δὴ παῖδά μ' ὠνομάζετο ;
- Mess.* δῶρόν ποτ', ἴσθι, τῶν ἐμῶν χειρῶν λαβῶν.
- Oedipus.* κᾶθ' ὧδ' ἀπ' ἄλλης χειρὸς ἔστερξεν μέγα ;
- Mess.* ἢ γὰρ πρὶν αὐτὸν ἐξέπεισο' ἀπαιδία.
- Oedipus.* σὺ δ' ἐμπολήσας, ἢ τυχῶν μ' αὐτῷ δίδως ; 115
- Mess.* εὐρῶν ναπαίαις ἐν Κιθαιρῶνος πτυχαῖς.
- Oedipus.* ὠδοιπόρεις δὲ πρὸς τί τούσδε τοὺς τόπους ;
- Mess.* ἐνταῦθ' ὀρειοῖς ποιμνίοις ἐπεσταίτου.
- Oedipus.* ποιμὴν γὰρ ἦσθα καπὶ θητεία πλάνης ;
- Mess.* σοῦ δ', ὦ τέκνον, σωτήρ γε τῷ τότ' ἐν χρόνῳ. 120
- Oedipus.* τί δ' ἄλλος ἴσχοντ' ἐν κακοῖς με λαμβάνεις ;
- Mess.* ποδῶν ἂν ἄρθρα μαρτυρήσειεν τὰ σά.
- Oedipus.* οἴμοι, τί τοῦτ' ἀρχαῖον ἐννέπεις κακόν ;
- Mess.* λύω σ' ἔχοντα διατόρους ποδοῖν ἀκμάς.

- Oedipus.* δεινόν γ' ὄνειδος σπαργάνων ἀνειλόμην. 125
- Mess.* ὥστ' ὠνομάσθης ἐκ τύχης ταύτης ὅς εἶ.
- Oedipus.* ὦ πρὸς θεῶν, πρὸς μητρὸς, ἢ πατρὸς, φράσου.
- Mess.* οὐκ οἶδ'· ὁ δοὺς δὲ ταῦτ' ἐμοῦ λῶον φρονεῖ.
- Oedipus.* ἦ γὰρ παρ' ἄλλου μ' ἔλαβες οὐδ' αὐτὸς τυχῶν ;
- Mess.* οὐκ, ἀλλὰ ποιμὴν ἄλλος ἐκδίδωσί μοι. 130
- Oedipus.* τίς οὗτος ; ἢ κάτοισθα δηλώσαι λόγῳ ;
- Mess.* τῶν Λαίου δήπου τις ὠνομάζετο.
- Oedipus.* ἦ τοῦ τυράννου τῆσδε γῆς πάλαι ποτέ ;
- Mess.* μάλιστα. τοῦτου τάνδρὸς οὗτος ἦν βοτήρ.
- Oedipus.* ἦ κάστ' ἔτι ζῶν οὗτος, ὥστ' ἰδεῖν ἐμέ ; 135
- Mess.* ὑμεῖς γ' ἄριστ' εἰδεῖτ' ἂν οὐπιχώριοι.
- Oedipus.* ἔστιν τις ὑμῶν τῶν παρεστῶτων πέλας,
 ὅστις κάτοιδε τὸν βοτήρ', ὃν ἐννέπει,
 εἴτ' οὖν ἐπ' ἀγρῶν εἴτε κἀνθάδ' εἰσιδῶν ;
 σημήναθ', ὡς ὁ καιρὸς ἠρύησθαι τάδε. 140
- Chorus.* οἶμαι μὲν οὐδέν' ἄλλον ἢ τὸν ἐξ ἀγρῶν,
 ὃν κἀμάτερες πρόσθεν εἰσιδεῖν· ἀτὰρ
 ἦδ' ἂν τὰδ' οὐχ ἦκιστ' ἂν Ἰοκάστη λέγοι.
- Oedipus.* γύναι, νοεῖς ἐκείνον, ὄντιν' ἀρτίως
 μολεῖν ἐφιεμέσθα τόν θ' οὗτος λέγει ; 145
- Iocasta.* τίς δ' ὄντιν' εἶπε ; μηδὲν ἐντραπῆς, τὰ δὲ
 ῥηθέντα βούλου μηδὲ μεμνήσθαι μάτην.
- Oedipus.* οὐκ ἂν γένοιτο τοῦθ' ὅπως ἐγὼ λαβὼν
 σημεῖα τοιαῦτ' οὐ φανῶ τοῦμὸν γένος.
- Iocasta.* μὴ πρὸς θεῶν, εἴπερ τι τοῦ σαυτοῦ βίου 150
 κήδει, ματεύσης τοῦθ'· ἄλλῃ νοσοῦσ' ἐγώ.
- Oedipus.* θάρσει. σὺ μὲν γὰρ οὐδ' εἰς τρίτης ἐγὼ
 μητρὸς φανῶ τριδουλος, ἐκφανεῖ κακή.

- Iocasta.* ὄμως πιθοῦ μοι, λίσσομαι· μὴ δρᾶ τάδε.
- Oedipus.* οὐκ ἂν πιθοίμην μὴ οὐ τὰδ' ἐκμαθεῖν σαφῶς. 155
- Iocasta.* καὶ μὴν φρονουῖσά γ' εὖ τὰ λῶστα σοι λέγω.
- Oedipus.* τὰ λῶστα τοίνυν ταῦτά μ' ἀλγύνει πάλαι.
- Iocasta.* ὦ δύσποτμ', εἴθε μήποτε γνοιῆς ὅς εἶ.
- Oedipus.* ἄξει τις ἐλθὼν δεῦρο τὸν βοτηρά μοι ;
ταύτην δ' εἴτε πλουσίῳ χαίρειν γένει. 160
- Iocasta.* ἰοὺ ἰοὺ, δύστηνε· τοῦτο γάρ σ' ἔχω
μόνον προσειπεῖν, ἄλλο δ' οὔποθ' ὕστερον.
- Chorus.* τί ποτε βέβηκεν, Οἰδίπους, ὑπ' ἀγρίας
ἄξαστα λίπης ἢ γυνή ; ὀέδοιχ' ὕπως
μὴ 'κ τῆς σιωπῆς τῆσδ' ἀναρρήξει κακά. 165
- Oedipus.* ὅποια χρήζει ῥηγγύτω· τοῦμὸν δ' ἐγὼ,
κεῖ σμικρὸν ἔστι, σπέρμ' ἰδεῖν βουλήσομαι.
αὐτῆ δ' ἴσως, φρονεῖ γὰρ ὡς γυνὴ μέγα,
τὴν δυσγένειαν τὴν ἐμὴν αἰσχύνεται.
ἐγὼ δ' ἑμαυτὸν παῖδα τῆς Τύχης νέμων 170
τῆς εὖ διδούσης οὐκ ἀτιμασθήσομαι.
τῆς γὰρ πέφυκα μητρός· οἱ δὲ συγγενεῖς
μῆνές με μικρὸν καὶ μέγαν διώρισαν.
τοιόσδε δ' ἐκφύς οὐκ ἂν ἐξέλθοιμ' ἔτι
ποτ' ἄλλος, ὥστε μὴ 'κμαθεῖν τοῦμὸν γένος. 175

[*Oedipus Tyrannus*, 911-1085.]

xvii.

The despair of Oedipus.

- Chorus.* Οὐκ οἶδ' ὕπως σε φῶ βεβουλεῦσθαι καλῶς.
κρείστων γὰρ ἦσθα μηκέτ' ὦν ἢ ζῶν τυφλός.

Oedipus. ὡς μὲν τάδ' οὐχ ὧδ' ἔστ' ἄριστ' εἰργασμένα,
 μή μ' ἐκδίδασκε, μηδὲ συμβούλευ' ἔτι.
 ἐγὼ γὰρ οὐκ οἶδ' ὄμμασιν ποίοις βλέπων 5
 πατέρα ποτ' ἂν προσεΐδον εἰς Ἄιδου μολῶν,
 οὐδ' αὖ τάλαιναν μητέρ', οἷν ἐμοὶ δυοῖν
 ἔργ' ἐστὶ κρείσσον' ἀγχόνης εἰργασμένα.
 ἀλλ' ἢ τέκνων δῆτ' ὄψις ἦν ἐφίμερος,
 βλαστοῦσ' ὅπως ἔβλαστε, προσλεύσσειν ἐμοί. 10
 οὐ δῆτα τοῖς γ' ἐμοῖσιν ὀφθαλμοῖς ποτέ
 οὐδ' ἄστν γ', οὐδὲ πύργος, οὐδὲ δαιμόνων
 ἀγάλαθ' ἱρὰ, τῶν ὁ παντλήμων ἐγὼ
 κάλλιστ' ἀνὴρ εἰς ἔν γε ταῖς Θήβαις τραφεῖς
 ἀπευστέρησ' ἐμαυτὸν, αὐτὸς ἐννέπων 15
 ὠθεῖν ἅπαντας τὸν ἀσεβῆ, τὸν ἐκ θεῶν
 φανέντ' ἀναγνον καὶ γένους τοῦ Δαΐου.
 τοιάνδ' ἐγὼ κηλῖδα μηνύσας ἐμὴν
 ὀρθοῖς ἔμελλον ὄμμασιν τούτους ὄραν ;
 ἦκιστά γ'· ἀλλ' εἰ τῆς ἀκουούσης ἔτ' ἦν 20
 πηγῆς δι' ὧτων φραγμὸς, οὐκ ἂν ἐσχόμην
 τὸ μάποκλῆσαι τοῦμὸν ἄθλιον δέμας,
 ἴν' ἢ τυφλὸς τε καὶ κλύων μηδέν. τὸ γὰρ
 τὴν φροντίδ' ἔξω τῶν κακῶν οἰκεῖν γλυκί.
 ἰὼ Κιθαιρῶν, τί μ' ἐδέχου ; τί μ' οὐ λαβῶν 25
 ἔκτεινας εὐθύς, ὡς ἔδειξα μήποτε
 ἐμαυτὸν ἀνθρώποισιν ἔνθεν ἢ γεγῶς ;
 ὦ Πόλυβε καὶ Κόρινθε καὶ τὰ πάτρια
 λόγῳ παλαιὰ δώμαθ', οἶον ἄρά με
 κάλλος κακῶν ὑπουλον ἐξεθρέψατε. 30
 νῦν γὰρ κακός τ' ὦν κακῶν εὐρίσκομαι.

ὦ τρεῖς κέλευθοι καὶ κεκρυμμένη νύπη
 δρυμός τε καὶ στενωπὸς ἐν τριπλαῖς ὁδοῖς,
 αἰ τοῦμὸν αἶμα τῶν ἐμῶν χειρῶν ἄπο
 ἐπίετε πατρὸς, ἄρά μου μέμνησθ' ὅτι 35
 οἱ ἔργα δράσας ὑμῖν εἶτα δεῦρ' ἰὼν
 ὅποι' ἔπρασσον αὐθις; ὦ γάμοι γάμοι,
 ἐφύσαθ' ἡμᾶς, καὶ φυτεύσαντες πάλιν
 ἀνείτε ταυτὸν σπέρμα, κάπεδείξατε
 πατέρας, ἀδελφούς, παῖδας, αἴμ' ἐμφύλιον, 40
 νύμφας, γυναικας, μητέρας τε, χῶπόσα
 αἰσχιστ' ἐν ἀνθρώποισιν ἔργα γίγνεται.
 ἀλλ' οὐ γὰρ αὐδᾶν ἔσθ' ἂ μηδὲ δρᾶν καλόν,
 ὅπως τάχιστα πρὸς θεῶν ἔξω μέ που
 καλύψατ', ἢ φονεύσατ', ἢ θαλάσσιον 45
 ἐκρίψατ', ἔνθα μήποτ' εἰσόψεσθ' ἔτι.
 ἔτ', ἀξιώσατ' ἀνδρὸς ἀθλίου θιγείν.
 πίθεσθε, μὴ δείσητε. τὰμὰ γὰρ κακὰ
 οὐδεὶς οἶός τε πλὴν ἐμοῦ φέρειν βροτῶν.

[Oedipus Tyrannus, 1367-1415.]

xviii.

Constancy lives in realms above.

Oedipus. ὦ φίλτατ' ἀγέως παῖ, μόνοις οὐ γίγνεται
 θεοῖσι γῆρας οὐδὲ κατθανεῖν ποτε,
 τὰ δ' ἄλλα συγχεῖ πάνθ' ὁ παγκρατὴς χρόνος.
 φθίνει μὲν ἰσχύς γῆς, φθίνει δὲ σώματος,
 θνήσκει δὲ πίστις, βλαστάνει δ' ἀπιστία, 5
 καὶ πνεῦμα ταυτὸν οὐποτ' οὔτ' ἐν ἀνδράσιν

φίλοις βέβηκεν οὔτε πρὸς πόλιν πύλει.
 τοῖς μὲν γὰρ ἤδη, τοῖς δ' ἐν ὑστέρω χρόνω
 τὰ τερπνὰ πικρὰ γίγνεται καθ'ἵς φίλα.
 καὶ ταῖσι Θήβαις εἰ τανῦν εὐήμερεῖ 10
 καλῶς τὰ πρὸς σέ, μυρίας ὁ μυρίος
 χρόνος τεκνοῦται νύκτας ἡμέρας τ' ἰῶν,
 ἐν αἷς τὰ νῦν ξύμφωνα δεξιῶματα
 δόρει διασκεδῶσιν ἐκ σμικροῦ λόγου·
 ἴν' οὐμὸς εὐδῶν καὶ κεκρυμμένος νέκυς 15
 ψυχρὸς ποτ' αὐτῶν θερμὸν αἷμα πίεται,
 εἰ Ζεὺς ἔτι Ζεὺς, χῶ Διὸς Φοῖβος σαφής.
 ἀλλ' οὐ γὰρ αὐδᾶν ἠδὲ τὰκίνητ' ἔπη,
 ἔα μ' ἐν οἴσιν ἠρξάμην, τὸ σὸν μόνον
 πιστὸν φυλάσσω· κοῦποτ' Οἰδίπουν ἐρείς 20
 ἀχρεῖον οἰκητῆρα δέξασθαι τόπων
 τῶν ἐνθάδ', εἴπερ μὴ θεοὶ ψεύσουσί με.

[Oedipus Coloneus, 607-628.]

xix.

Colonus.

Εὐίππου, ξένε, τᾶσδε χώρας
 ἴκου τὰ κράτιστα γᾶς ἔπαυλα,
 τὸν ἀργῆτα Κολωνόν, ἔνθ'
 ἅ λῆγεια μινύρεται
 θαμίζουσα μάλιστ' ἀηδῶν 5
 χλωραῖς ὑπὸ βάσσαις,

Stranger, where you rest is the fairest spot in all our land.
 Hither Dionysus brought his ivy, Deo and Persephone their

τὸν οἴνωπ' ἀνέχουσα κισσὸν
 καὶ τὰν ἄβατον θεοῦ
 φυλλάδα μυριόκαρπον ἀνήλιον
 ἀνήμεμόν τε πάντων 10
 χειμώνων· ἴν' ὁ βακχιώτας
 αἰεὶ Διόνυσος ἐμβατεύει
 θεαῖς ἀμφιπολῶν τιθήναις.
 θάλλει δ' οὐρανίας ὑπ' ἄχνας
 ὁ καλλίβοτρος κατ' ἡμαρ αἰεὶ 15
 ἰάρκισσος, μεγάλαιν θεαῖν
 ἀρχαῖον στεφάνωμ', ὃ τε
 χρυσαυγῆς κρόκος· οὐδ' αὔπνοι
 κρῆναι μινύθουσιν
 Κηφισοῦ νομάδες ρέεθρων, 20
 ἀλλ' αἰὲν ἐπ' ἡματι
 ὠκυτόκος πεδίων ἐπινίσσεται
 ἀκηράτῳ ξὺν ὄμβρῳ
 στερνούχου χθονός· οὐδὲ Μουσᾶν
 χοροὶ νιν ἀπεστύγησαν, οὐδ' ἅ 25
 χινυτάνας Ἀφροδίτα.
 ἔστιν δ' οἶον ἐγὼ γᾶς Ἀσίας οὐκ ἐπακούω,
 οἷόν ἐν τῇ μεγάλῃ Δωρίδι πάτερ Πέλοπος πρόποτε βλαστὸν
 φέτειμ' ἀχείρωτον ἀτόποιον.
 ἐγγέων φόβημα δαίτων, 30
 ὁ τᾶδε θάλλει μέγιστα χώρα,

golden flowers; Cephisus waters it; and to the Muses and
 Aphrodite it is dear. To this land alone Zeus and Athene
 gave their olive; to this first Poseidon gave his steeds, and
 the swift oars which follow the Nereids' dance.

γλαυκᾶς παιδοτρόφου φύλλον ἐλαίας·
 τὸ μὲν τις οὔτε νεαρὸς οὔτε γήρᾳ
 σημαίνων ἀλιώσει χερὶ πέρσας· ὁ γὰρ αἰὲν ὄρων κύκλος
 λεύσσει νιν Μορίου Διὸς 35
 χά γλαυκῶπις Ἀθάνα.

ἄλλον δ' αἶνον ἔχω ματροπόλει τᾷδε κράτιστον,
 δῶρον τοῦ μεγάλου δαίμονος, εἰπεῖν, χθονὸς αὔχημα μέγιστον.
 εὔπιπτον, εὔπωλον, εὐθάλασσον.
 ὦ παῖ Κρόνου, σὺ γάρ νιν ἐς 40
 τόδ' εἶσας αὔχημ', ἄναξ Ποσειδᾶν,
 ἵπποισιν τὸν ἀκεστῆρα χαλινὸν
 πρώταισι ταῖσδε κτίσας ἀγυιαῖς.
 ἂ δ' εὐήρετμος ἔκπαγλ' ἀλία χερσὶ παραπτομένα πλάτα
 θρώσκει, τῶν ἑκατομπόδων 45
 Νηρήϊδων ἀκόλουθος.

[Oedipus Coloneus, 668-719.]

XX.

Age.

Ὅστις τοῦ πλέονος μέρους
 χρήζει τοῦ μετρίου παρῆς
 ζῶειν, σκαιοσύναν φυλάσσω
 ἐν ἐμοὶ κατάδηλος ἔσται.
 ἐπεὶ πολλὰ μὲν αἰ μακραὶ 5
 ἀμέραι κατέθεντο δῆ

Pray not for long life, lest it lead but to sorrow.
 For there are three stages in life: the first, foolishness; an-

λύπας ἐγγυτέρω, τὰ τέρ-
 ποντα δ' οὐκ ἂν ἴδοις ὅπου,
 ὅταν τις ἐς πλέον πέσῃ
 τοῦ θέλοντος, οὐδ' ἐπι κόρος, ἰσοτέλεστος 10
 Ἄϊδος ὅτε Μοῖρ' ἀνυμέναιος
 ἄλυρος ἄχορος ἀναπέφηνε,
 θάνατος ἐς τελευτάν.

μὴ φῦναι τὸν ἅπαντα νι-
 κᾶ λόγον· τὸ δ', ἐπεὶ φανῆ,
 βῆναι κείθεν ὅθεν περ ἦκει 15
 πολὺ δεύτερον ὡς τάχιστα.
 ὡς εὔτ' ἂν τὸ νέον παρῆ
 κούφας ἀφροσύνας φέρον,
 τίς πλάγχθη πολύμοχθος ἔ- 20
 ξω, τίς οὐ καμάτων ἔνι;
 φόνοι, στάσεις, ἔρις, μάχαι,
 καὶ φθόνος· τό τε κατάμεμπτον ἐπιλέλογχε
 πύματον ἀκρατὲς ἀπροσόμιλον
 γῆρας ἄφιλον, ἵνα πρόπαντα 25
 κακὰ κακῶν ξυνοικεῖ.

ἐν ᾧ τλάμων ὄδ', οὐκ ἐγὼ μόνος,
 πάντοθεν βόρειος ὡς τις
 ἀκτὰ κυματοπλήξ χειμερία κλονεῖται,
 ὡς καὶ τόνδε κατάκρας 30
 δεινὰ κυματοαγείς
 ἄται κλονέουσιν αἰεὶ ξυνοῦσαι,

other, trouble; and the third, such misery as encompasses
 this poor discrowned king.

αἰ μὲν ἀπ' ἀελίου δυσμᾶν,
 αἰ δ' ἀνατέλλοντος,
 αἰ δ' ἀνὰ μέσσαν ἀκτῖν',
 αἰ δὲ νυχιάν ἀπὸ ῥιπᾶν.

35

[Oedipus Coloneus, 1211-1248.]

xxi.

Hermes leads the blind king by the hand to the place of his death.

Χῶρον δ', ἐπέιγει γάρ με τοῦκ θεοῦ παρὸν,
 στείχωμεν ἤδη, μηδ' ἔτ' ἐντρεπώμεθα.
 ὦ παῖδες, ὦδ' ἔπεσθ'. ἐγὼ γὰρ ἡγεμὼν
 σφῶν αὖ πέφασμαι καινός, ὥσπερ σφὼ πατρί.
 χωρεῖτε, καὶ μὴ ψαύετ', ἀλλ' εἰτέ με
 αὐτὸν τὸν ἱρὸν τύμβον ἐξευρεῖν, ἵνα
 μοῖρ' ἀνδρὶ τῷδε τῆδε κρυφθῆναι χθονί.
 τῆδ', ὦδε, τῆδε βᾶτε. τῆδε γάρ μ' ἄγει
 Ἑρμῆς ὁ πομπὸς ἧ τε νερτέρα θεός.
 ὦ φῶς ἀφεγγές, πρόσθε πού ποτ' ἦσθ' ἐμὸν,
 νῦν δ' ἔσχατόν σου τοῦμὸν ἄπτεται δέμας.
 ἤδη γὰρ ἔρω τὸν τελευταῖον βίον
 κρύψων παρ' Ἀιδην. ἀλλὰ, φίλτατε ξένων,
 αὐτός τε χώρα θ' ἦδε πρόσπολοι τε σοὶ
 εὐδαίμονες γένοισθε, κατ' εὐπραξία
 μέμνησθέ μου θανόντος εὐτυχεῖς αἰεί.

5

10

15

[Oedipus Coloneus, 1540-1555.]

xxii.

The Passing of Oedipus.

- Messenger.* Ἄνδρες πολῖται, ξυνομοωτάτως μὲν ἂν
τύχοιμι λέξας Οἰδίπουν ὀλωλότα·
ἀ δ' ἦν τὰ πραχθέντ' οὔθ' ὁ μῦθος ἐν βραχεῖ
φράσαι πάρεστιν οὔτε τάργ' ὄσ' ἦν ἐκεῖ.
- Chorus.* ὄλωλε γὰρ δύστηνος ; 5
- Messenger.* ὡς λελοιπότα
κεῖνον τὸν αἰὲ βίοτον ἐξεπίστασο.
- Chorus.* πῶς ; ἄρα θεία κάπόνω τάλας τύχη ;
- Messenger.* ταῦτ' ἐστὶν ἤδη κάποθανμάσαι πρέπον.
ὡς μὲν γὰρ ἐνθένδ' εἶρπε, καὶ σύ πον παρῶν
ἔξοισθ', ὑψηγητῆρος οὐδενὸς φίλων, 10
ἀλλ' αὐτὸς ἡμῖν πᾶσιν ἐξηγούμενος·
ἐπεὶ δ' ἀφίκτο τὸν καταρράκτην ὕδὸν
χαλκοῖς βάθροισι γῆθεν ἐρριζωμένον,
ἔστη κελεύθων ἐν πολυσχίστων μιᾷ,
κοίλου πέλας κρατῆρος, οὗ τὰ Θησέως 15
Περίθου τε κείμεναι πίστ' αἰὲ ξυνήματα·
ἐφ' οὗ μέσου στὰς τοῦ τε Θορικίου πέτρου
κοίλης τ' ἀχέρδου καπὸ λαῖνου τάφου,
καθέζετ'· εἶτ' ἔλυσε δυσπινεῖς στολὰς.
κῆπειτ' αὐσας παῖδας ἠνώγει ῥυτῶν 20
ὑδάτων ἐνεγκεῖν λουτρά καὶ χαοῖς ποθεν·
τῶ δ' εὐχλόου Δήμητρος ἐς προσόψιον
πάγον μολούσα τάσδ' ἐπιστολὰς πατρὶ
ταχεῖ πόρευσαν ξὺν χρόνῳ, λουτροῖς τέ νιν
ἐσθητί τ' ἐξήσκησαν ἢ νομίζεται. 25

ἐπεὶ δὲ παντὸς εἶχε δρῶντος ἡδονὴν
 κοῦκ ἦν ἔτ' ἀργὸν οὐδὲν ὦν ἐφίετο,
 κτύπησε μὲν Ζεὺς χθόνιος, αἱ δὲ παρθένοι
 ῥίγησαν, ὡς ἤκουσαν· ἐς δὲ γούνατα
 πατρὸς πεσοῦσαι κλαῖον, οὐδ' ἀνίσταν
 30
 στέρνων ἀραγμοὺς οὐδὲ παμμήκεις γόους.
 ὁ δ' ὡς ἀκούει φθόγγον ἐξαίφνης πικρὸν,
 πτύξας ἐπ' αὐταῖς χεῖρας εἶπεν, ὦ τέκνα,
 οὐκ ἔστ' ἔθ' ὑμῖν τῆδ' ἐν ἡμέρᾳ πατήρ.
 ὕλωε γὰρ δι' ἅπαντα τὰμὰ, κοῦκ ἔτι
 35
 τὴν δυσπρόνητον ἔξετ' ἀμφ' ἐμοὶ τροφήν·
 σκληρὰν μὲν, οἶδα, παῖδες· ἀλλ' ἐν γὰρ μόνον
 τὰ πάντα λύει ταῦτ' ἔπος μοχθήματα.
 τὸ γὰρ φιλεῖν οὐκ ἔστιν ἐξ ὅτου πλέον
 ἢ τοῦδε τάνδρὸς ἔσχεθ', οὐ τηρώμεναι
 40
 τὸ λοιπὸν ἤδη τὸν βίον διάξετον.
 τοιαῦτ' ἐπ' ἀλλήλοισιν ἀμφικείμενοι
 λύγδην ἔκλαιον πάντες. ὡς δὲ πρὸς τέλος
 γόων ἀφίκοντ' οὐδ' ἔτ' ὠρώρει βοή,
 ἦν μὲν σιωπή· φθέγμα δ' ἐξαίφνης τινὸς
 45
 θῶϋξεν αὐτὸν, ὥστε πάντας ὀρθίας
 στήσαι φόβῳ δείσαντας ἐξαίφνης τρίχας,
 καλεῖ γὰρ αὐτὸν πολλὰ πολλαχῆ θεός·
 ὦ οὔτος οὔτος, Οἰδίπους, τί μέλλομεν
 χωρεῖν; πάλαι δὴ τὰπὸ σοῦ βραδύνεται.
 50
 ὁ δ' ὡς ἐπήσθητ' ἐκ θεοῦ καλούμενος,
 αὐδᾶ μολεῖν οἱ γῆς ἄνακτα Θησέα.
 κάπεὶ προσῆλθεν, εἶπεν, ὦ φίλον κάρα,
 δός μοι χερὸς σῆς πίστιν ἄρχαίαν τέκνοισ,

ἡμεῖς τε, παῖδες, τῷδε· καὶ καταίνεσον 55
 μήποτε προδώσειν τάσδ' ἐκὼν, τελεῖν δ' ὄσ' ἂν
 μέλλης φρονῶν εὖ ξυμφέρουτ' αὐταῖς ἀεί.
 ὁ δ', ὡς ἀνὴρ γενναῖος, οὐκ οἴκτου μέτα
 κατήνεσεν τὰδ' ὄρκιος δράσειν ξένῳ.
 ὅπως δὲ ταυτ' ἔδρασεν, εὐθύς Οἰδίπους 60
 ψαύσας ἀμαυραῖς χερσὶν ὧν παιδῶν λέγει,
 ὦ παῖδε, τλάσα χρῆ τὸ γενναῖον φρενὶ
 χωρεῖν τόπων ἐκ τῶνδε, μηδ' ἂ μὴ θέμις
 λεύσσειν δικαιοῦν, μηδὲ φωνούντων κλύειν.
 ἀλλ' ἔρπεθ' ὡς τάχιστα· πλὴν ὁ κύριος 65
 Θησεὺς παρέστω μανθάνων τὰ δρώμενα.
 τοσαῦτα φωνήσαντος εἰσηκούσαμεν
 ξύμπαντες· ἀστακτὶ δὲ σὺν ταῖς παρθένοις
 στένοντες ὠμαρτοῦμεν. ὡς δ' ἀπήλθομεν,
 χρόνῳ βραχεὶ στραφέντες, ἐξαπαίδομεν 70
 τὸν ἄνδρα, τὸν μὲν οὐδαμοῦ παρόντ' ἔτι,
 ἄνακτα δ' αὐτὸν ὀμμάτων ἐπίσκιον
 χεῖρ' ἀντέχοντα κρατὸς, ὡς δεινοῦ τινὸς
 φόβου φανέντος οὐδ' ἀνασχετοῦ βλέπειν.
 ἔπειτα μέντοι βαιὺν, οὐδὲ σὺν χρόνῳ, 75
 ὀρώμεν αὐτὸν γῆν τε προσκυνουῖνθ' ἄμα
 καὶ τὸν θεῶν Ὀλυμπον ἐν ταυτῷ λόγῳ.
 μόρῳ δ' ὁποῖω κείνος ὤλετ' οὐδ' ἂν εἰς
 θνητῶν φράσειε, πλὴν τὸ Θησέως κάρα.
 οὐ γάρ τις αὐτὸν οὔτε πυρφόρος θεοῦ 80
 κερμαννὸς ἐξέπραξεν οὔτε ποντία
 θύελλα κινηθείσα τῷ τότ' ἐν χρόνῳ,
 ἀλλ' ἢ τις ἐκ θεῶν πομπὸς, ἢ τὸ νερτέρων

εὔνου διαστὰν γῆς ἀλύπητον βάθρον.
 ἀνὴρ γὰρ οὐ στενακτὸς οὐδὲ σὺν νόσοις 85
 ἀλγεινὸς ἐξεπέμπετ', ἀλλ' εἴ τις βροτῶν
 θανμαστός. εἰ δὲ μὴ δοκῶ φρονῶν λέγειν,
 οὐκ ἂν παρείμην οἴσι μὴ δοκῶ φροεῖν.

[Oedipus Coloneus, 1579-1666.]

xxiii.

Sleep.

Ἵπν' ὀδύνας ἀδαῆς, Ἵπνε δ' ἀλγέων,
 εὐαἰὲς ἡμῖν ἔλθοις,
 εὐαίων εὐαίων, ὦναξ·
 ὄμμασι δ' ἀντίσχοις
 τάνδ' αἶγλαν, ἃ τέταται τανῦν. 5
 ἴθι ἴθι μοι παιῶν.

[Philoctetes, 827-832.]

xxiv.

Philoctetes deprived of his bow.

Philoctetes. ὦ πῦρ σὺ καὶ πᾶν δεῖμα καὶ πανουργίας
 δεινῆς τέχνημ' ἔχθιστον, οἷά μ' εἰργάσω,
 οἷ ἠπάτηκας· οὐδ' ἐπαισχύνει μ' ὄρων
 τὸν προστρόπαιον, τὸν ἰκέτην, ὃ σκέτλιε ;
 ἀπεστέρηκας τὸν βίον τὰ τόξ' ἐλών. 5
 ἀπόδος, ἰκνούμαι σ', ἀπόδος, ἰκετεύω. τέκνον.
 πρὸς θεῶν πατρώων, τὸν βίον με μᾶφέλλης,
 ὦμοι τάλας. ἀλλ' οὐδὲ προσφωνεῖ μ' ἔτι,

ἀλλ' ὡς μεθήσων μήποθ', ᾧδ' ὀρᾶ πάλιν.
 ᾧ λιμένες, ᾧ προβλήτες, ᾧ ξυνουσίαι 10
 θηρῶν ὀρειῶν, ᾧ καταρρῶγες πέτραι,
 ὑμῖν τάδ', οὐ γὰρ ἄλλον οἶδ' ὄψω λέγω,
 ἀνακλαίομαι παροῦσι τοῖς εἰωθόσιν,
 οἷ' ἔργ' ὁ παῖς μ' ἔδρασεν οὐξ Ἀχιλλέως.
 ὁμόσας ἀπάξειν οἴκαδ', ἐς Τροίαν μ' ἄγει· 15
 πρυσθεῖς τε χεῖρα δεξιᾶν, τὰ τόξα μου
 ἱερὰ λαβὼν τοῦ Ζηνὸς Ἑρακλέους ἔχει,
 καὶ τοῖσιν Ἀργείοισι φήνασθαι θέλει.
 ὡς ἄνδρ' ἐλὼν ἰσχυρὸν ἐκ βίας μ' ἄγει,
 κοῦκ οἶδ' ἐναίρων νεκρὸν, ἢ καπνοῦ σκιᾶν, 20
 εἶδωλον ἄλλως. οὐ γὰρ ἄν σθένοντά γε
 εἶλέν μ'. ἐπεὶ οὐδ' ἄν ᾧδ' ἔχοντ', εἰ μὴ δόλω.
 νῦν δ' ἠπάτημαι δῦσμορος. τί χρή με δρᾶν;
 ἀλλ' ἀπόδος. ἀλλὰ νῦν ἔτ' ἐν σαυτῷ γενοῦ.
 τί φῆς; σιωπᾶς. οὐδέν εἰμ' ὁ δῦσμορος. 25
 ᾧ σχῆμα πέτρας δίπυλον, αὐθις αὐ πάλιν
 εἴσειμι πρὸς σέ ψιλὸς, οὐκ ἔχων τροφήν·
 ἀλλ' ἀνανοῦμαι τῷδ' ἐν αὐλίῳ μόνος.
 αὐ πτηνὸν ὄρνιν, οὐδὲ θῆρ' ὀρειβάτην
 τόξοις ἐναίρων τοισίδ', ἀλλ' αὐτὸς τάλας 30
 θανῶν παρέξω δαῖθ' ὑφ' ᾧν ἐφερβόμην,
 καὶ μ' οὐς ἐθήρων πρὸσθε θηράσουσι νῦν·
 φόνον φόνου δὲ ρύσιον τίσω τάλας
 πρὸς τοῦ δοκοῦντος οὐδὲν εἰδέναί κακόν.
 ὄλοιο μή πω, πρὶν μάθοιμ' εἰ καὶ πάλιν 35
 γνώμην μετοίσεις· εἰ δὲ μὴ, θίνοις κακῶς.

[Philoctetes, 927-962.]

XXV.

Woman's life.

Νῦν δ' οὐδέν εἰμι χωρὶς, ἀλλὰ πολλάκις
 ἔβλεψα ταύτη τὴν γυναικίαν φύσιν,
 ὡς οὐδέν ἐσμεν· αἶ, νέαι μὲν ἐν πατρὸς
 ἠδίστον, οἶμαι, ζῶμεν ἀνθρώπων βίον·
 τερπνῶς γὰρ ἕει πάντας ἀνοία τρέφει. 5
 ὅταν δ' ἐς ἡβην ἐξικώμεθ' εὐφρονες,
 ὠθούμεθ' ἕξω καὶ διεμπολώμεθα
 θεῶν πατρώων τῶν τε φυσάντων ἄπο,
 αἶ μὲν ξένους πρὸς ἄνδρας, αἶ δὲ βαρβάρους,
 αἶ δ' εἰς ἀήθη δώμαθ', αἶ δ' ἐπίρροθα. 10
 καὶ ταῦτ', ἐπειδὰν εὐφρόνη ζεύξη μία,
 χρεὼν ἐπαινεῖν καὶ δοκεῖν καλῶς ἔχειν.

[Fragment 517.]

XXVI.

Love is all things and in all.

ὦ παῖδες, ἦ τοι Κύπρις οὐ Κύπρις μόνον,
 ἀλλ' ἐστὶ πολλῶν ὀνομάτων ἐπωνυμῶς.
 ἔστιν μὲν Ἄιδης, ἔστι δ' ἄφθιτος βία,
 ἔστιν δὲ λύσσα μαινὰς, ἔστι δ' ἕμερος
 ἄκρατος, ἔστ' οἰμωγμός. ἐν κείνῃ τὸ πᾶν, 5
 σπουδαῖον, ἡσυχαιῶν, ἐς βίαν ἄγον.
 ἐντήκεται γὰρ πνευμόνων ὅσοις ἐν
 ψυχῇ. τίς οὐχὶ τῆσδε τῆς θεοῦ βορά;
 εἰσέρχεται μὲν ἰχθύων πλωτῶ γένει,

ἔνεστι δ' ἐν χέρσου τετρασκελεῖ γονῆ· 10
 νωμᾶ δ' ἐν οἰωνοῖσι τοῦκείνης πτερὸν,
 ἐν θηρσίν, ἐν βροτοῖσιν, ἐν θεοῖς ἄνω.
 τίν' οὐ παλαίους' ἐς τρίς ἐκβάλλει θεῶν ;
 εἴ μοι θέμις, θέμις δὲ τὰληθῆ λέγειν,
 Διὸς τυραννεί πνευμόνων· ἄνευ δορὸς, 15
 ἄνευ σιδήρου πάντα τοι συντέμνεται
 Κύπρις τὰ θνητῶν καὶ θεῶν βουλεύματα.

[Fragment 678.]

xxvii.

Fortune changes as the moon.

Ἄλλ' οὐμὸς αἰεὶ πότμος ἐν πυκνῷ θεοῦ
 τροχῷ κυκλεῖται καὶ μεταλλάσσει φύσιν.
 ὥσπερ σελήνης δ' ὄψις εὐφρόνας δύο
 στήναι δύναιτ' ἂν οὔποτ' ἐν μορφῇ μιᾷ,
 ἀλλ' ἐξ ἀδήλου πρῶτον ἔρχεται νέα 5
 πρόσωπα καλλύνουσα καὶ πληρουμένη,
 χῶτανπερ αὐτῆς εὐγενεστάτη φανῆ,
 πάλιν διαρρεῖ καπὶ μηδὲν ἔρχεται.

[Fragment 713.]

III.

Euripides.

i.

Song of the watch of Rhesus' camp before Troy.

Τίνος ἄ φυλακά; τίς ἀμείβει
 τὰν ἐμάν; πρῶτα
 δύεται σημεῖα καὶ ἐπτάποροι
 Πλειάδες αἰθέριαι. μέσα δ' αἰετὸς οὐρανοῦ ποτᾶται.
 ἔγρεσθε, τί μέλλετε; κοιτᾶν 5
 ἔγρεσθε πρὸς φυλακάν.
 οὐ λεύσσετε μηνίδος αἴγλαν;
 ἄως δὴ πέλας ἄως
 γίγνεται, καὶ τις προδρόμων ὅδε γ' ἐστὶν ἀστήρ.

Καὶ μὴν αἴω, Σιμόεντος 10
 ἡμένα κοίτας
 φοινίας ἕμνεί πολυχορδοστάτα
 γήρυϊ παιδολέτωρ μελοποιὸς ἀηδονὶς μέριμνας.
 ἤδη δὲ νέμουσι κατ' Ἴδαν
 ποίμνια· νυκτιβρόμου 15
 σύριγγος ἰὺν κατακούω·
 θελγει δ' ὄμματος ἔδραν
 ἕπνος· ἄδιστος γὰρ ἔβα βλεφάροις πρὸς αἰοῦς.

[Rhesus, 527-537, and 546-556.]

ii.

Medea's soliloquy.

Medea. Δράσω τάδ'· ἄλλὰ βαῖνε δωμάτων ἔσω,
καὶ παισὶ πόρσυν' οἷα χρῆ καθ' ἡμέραν.
ὦ τέκνα τέκνα, σφῶν μὲν ἔστι δὴ πόλις
καὶ δῶμ', ἐν ᾧ λιπόντες ἀθλίαν ἐμὲ
οἰκήσετ' αἰεὶ μητρὸς ἐστερημένοι· 5
ἐγὼ δ' ἐς ἄλλην γαίαν εἶμι δὴ φυγὰς,
πρὶν σφῶν ὄνασθαι κάπιδεῖν εὐδαίμονας,
πρὶν λέκτρα καὶ γυναιῖκα καὶ γαμηλίους
εὐνὰς ἀγῆλαι λαμπάδας τ' ἀνασχεθεῖν.
ὦ δυστάλαινα τῆς ἐμῆς αὐθαδίας. 10
ἄλλως ἄρ' ὑμᾶς, ὦ τέκν', ἐξεθρεψάμην,
ἄλλως δ' ἐμόχθου καὶ κατεξάνθην πόνοις,
σπερρὰς ἐνεγκοῦσ' ἐν τόκοις ἀλγηδόνας.
ἦ μὴν ποθ' ἢ δύστηνος εἶχον ἐλπίδας
πολλὰς ἐν ὑμῖν γηροβοσκήσειν τ' ἐμὲ 15
καὶ κατθανοῦσαν χερσὶν εὖ περιστελεῖν,
ζηλωτὸν ἀνθρώποισι· νῦν δ' ὕλωλε δὴ
γλυκεῖα φροντίς. σφῶν γὰρ ἐστερημένη
λυπρὸν διάξω βίον ἀλγεινόν τ' ἐμοί.
ὑμεῖς δὲ μητέρ' οὐκέτ' ὕμμασιν φίλοις 20
ἕψεσθ', ἐς ἄλλο σχῆμ' ἀποστάντες βίου.
φεῦ φεῦ· τί προσδέρκεσθέ μ' ὕμμασιν, τέκνα;
τί προσγελᾶτε τὸν πανύστατον γέλων;
αἰαῖ· τί δράσω; καρδία γὰρ οἴχεται,
γυναιῖκες, ὕμμα φαιδρὸν ὡς εἶδον τέκνων. 25
οὐκ ἂν δυναίμην· χαιρέτω βουλευμάτῳ

τὰ πρόσθεν ἄξω παῖδας ἐκ γαίας ἐμούς.
 τί δεῖ με πατέρα τῶνδε τοῖς τούτων κακοῖς
 λυποῦσαν αὐτήν δις τόσα κτᾶσθαι κακά ;
 οὐ δῆτ' ἔγωγε. χαιρέτω βουλευματα. 30
 καίτοι τί πάσχω ; βούλομαι γέλωτ' ὀφλεῖν
 ἐχθροὺς μεθεῖσα τοὺς ἐμούς ἀζημίους ;
 τολμητέον τάδ'. ἀλλὰ τῆς ἐμῆς κάκης,
 τὸ καὶ προέσθαι μαλθακοὺς λόγους φρενί.
 χωρεῖτε, παῖδες, ἐς δόμους· ὅτῃ δὲ μὴ 35
 θέμις παρῆναι τοῖς ἐμοῖσι θύμασιν,
 αὐτῶ μελήσει· χεῖρα δ' οὐ διαφθερῶ.
 ἦ ἦ.

μὴ δῆτα, θυμέ, μὴ σύ γ' ἐργάσῃ τάδε·
 ἔασον αὐτοὺς, ὦ τάλαν, φείσαι τέκνων·
 ἐκεῖ μεθ' ἡμῶν ζῶντες εὐφρανοῦσί σε· 40
 μὰ τοὺς παρ' Ἄιδῃ νερτέρους ἀλάστορας,
 οὔτοι ποτ' ἔσται τοῦθ' ὅπως ἐχθροῖς ἐγὼ
 παῖδας παρήσω τοὺς ἐμούς καθυβρίσαι.
 πάντως πέπρωται ταῦτα κοῦκ ἐκφεύξεται.
 καὶ δὴ 'πὶ κρατὶ στέφανος, ἐν πέπλοισί τε 45
 νύμφη τύραννος ὄλλυται, σάφ' οἶδ' ἐγώ.
 ἀλλ' εἴμι γὰρ δὴ τλημονεστάτην ὁδὸν,
 καὶ τούσδε πέμψω τλημονεστέραν ἔτι,
 παῖδας προσειπεῖν βούλομαι. δότ', ὦ τέκνα,
 δότ' ἀσπίασθαι μητρὶ δεξιᾶν χέρα. 50
 ὦ φιλτάτη χεῖρ, φίλτατον δέ μοι στόμα,
 καὶ σχῆμα καὶ πρόσωπον εὐγενὲς τέκνων,
 εὐδαιμονοῖτον, ἀλλ' ἐκεῖ· τὰ δ' ἐνθάδε
 πατὴρ ὑφείλετ'. ὦ γλυκεῖα προσβολή,

ὦ μαλθακὸς χρῶς πνεῦμά θ' ἠδιστον τέκνων. 55
 χωρεῖτε χωρεῖτ'· οὐκέτ' εἰμὶ προσβλέπειν
 οἷα τ' ἐς ὑμᾶς, ἀλλὰ νικῶμαι κακοῖς.

[Medea, 1019-1077.]

iii.

Hippolytus.

Χαῖρέ μοι, ὦ καλλίστα,
 καλλίστα τῶν κατ' Ὀλυμπον
 παρθένων, Ἄρτεμι'
 σοὶ τόνδε πλεκτὸν στέφανον ἐξ ἀκηράτου
 λειμῶνος, ὦ δέσποινα, κοσμήσας φέρω, 5
 ἔνθ' οὔτε ποιμὴν ἀξιοῖ φέρβειν βοτὰ
 οὔτ' ἠλθέ πω σίδηρος, ἀλλ' ἀκήρατον
 μέλισσα λειμῶν' ἠρινὸν διέρχεται·
 Αἰδὼς δὲ ποταμίαισι κηπεύει δρόσοις,
 ὄσοις διδακτὸν μηδὲν, ἀλλ' ἐν τῇ φύσει 10
 τὸ σωφρονεῖν εἴληχεν ἐς τὰ πάνθ' ὁμῶς,
 τούτοις δρέπεσθαι, τοῖς κακοῖσι δ' οὐ θέμις.
 ἀλλ', ὦ φίλη δέσποινα, χρυσείας κόμης
 ἀνάδημα δέξαι χειρὸς εὐσεβοῦς ἄπο.
 μόνῳ γάρ ἐστι τοῖτ' ἐμοὶ γέρας βροτῶν 15
 σοὶ καὶ ξύνειμι καὶ λόγοις σ' ἀμείβομαι,
 κλύων μὲν αὐδὴν, ὄμμα δ' οὐχ ὄρων τὸ σόν.
 τέλος δὲ κάμψαιμ' ὥσπερ ἠρξάμην βίου.

[Hippolytus, 70-87.]

iv.

Phaedra.

- Nurse.* ὦ κακὰ θνητῶν στυγεραὶ τε νόσοι.
 τί σ' ἐγὼ δράσω ; τί δὲ μὴ δράσω ;
 τόδε σοι φέγγος λαμπρὸν, ὅδ' αἰθέρῃ
 ἔξω δὲ δόμων ἤδη νοσερᾶς
 δέμνια κοίτης. 5
- δεῦρο γὰρ ἐλθεῖν πᾶν ἔπος ἦν σοι·
 τάχα δ' ἐς θαλάμους σπεύσεις τὸ πάλιν.
 ταχὺ γὰρ σφάλλει κούδενι χαίρεις,
 οὐδέ σ' ἀρέσκει τὸ παρὸν, τὸ δ' ἀπὸν
 φίλτερον ἡγεί. 10
- κρείσσον δὲ νοσεῖν ἢ θεραπεύειν·
 τὸ μὲν ἐστὶν ἀπλοῦν, τῷ δὲ συνάπτει
 λύπη τε φρενῶν χερσίν τε πόνος.
 πᾶς δ' ὀδυνηρὸς βίος ἀνθρώπων,
 κούκ ἔστι πόνων ἀνάπαυσις· 15
- ἀλλ' ὅ τι τοῦ ζῆν φίλτερον ἄλλο
 σκότος ἀμπίσχων κρύπτει νεφέλαις.
 δυσέρωτες δὴ φαινόμεθ' ὄντες
 τοῦδ', ὅτι τοῦτο στίλβει κατὰ γῆν,
 δι' ἀπειροσύνην ἄλλου βιότου 20
- κούκ ἀπόδειξιν τῶν ὑπὸ γαίας·
 μύθοις δ' ἄλλως φερόμεσθα.
- Phaedra.* αἵρετέ μου δέμας, ὀρθοῦτε κᾶρα·
 λέλυμαι μελέων σύνδεσμα, φίλιαι.
 λάβετε' εὐπήχεις χεῖρας, πρόπολοι.
 βαρὺ μοι κεφαλᾶς ἐπίκρανον ἔχειν· 25

- ἄφελ', ἀμπέτασον βόστρυχον ὤμοις.
Nurse. θάρσει, τέκνον, καὶ μὴ χαλεπῶς
 μετάβαλλε δέμας.
 ῥᾶον δὲ νόσον μετὰ θ' ἡσυχίας
 καὶ γενναίου λήματος οἴσεις· 30
 μοχθεῖν δὲ βροτοῖσιν ἀνάγκη.
- Phaedra.* αἰαῖ·
 πῶς ἂν δροσερᾶς ἀπὸ κρηνίδος
 καθαρῶν ὑδάτων πῶμ' ἀρυσάιμαν.
 ὑπὸ τ' αἰγείροις ἔν τε κομήτῃ 35
 λειμῶνι κλιθεῖσ' ἀναπαυσάιμαν.
- Nurse.* ὦ παῖ, τί θροεῖς ;
 οὐ μὴ παρ' ὄχλω τάδε γηρύσει,
 μανίας ἔποχον ρίπτουσα λόγον ;
- Phaedra.* πέμπτετέ μ' εἰς ὄρος· εἶμι πρὸς ὕλαν
 καὶ παρὰ πεύκας, ἵνα θηροφόνοι 40
 στείβουσι κύνες,
 βαλταῖς ἐλάφοις ἐγχιριπτομένα·
 πρὸς θεῶν, ἔραμαι κυσὶ θωῦξαι,
 καὶ παρὰ χαίταν ξανθὴν ρίψαι
 Θεσσαλὸν ὄρπακ', ἐπίλογχον ἔχουσ' 45
 ἐν χειρὶ βέλος.
- Nurse.* τί ποτ', ὦ τέκνον, τάδε κηραίνεις ;
 τί κυνηγεσίων καὶ σοὶ μελέτη ;
 τί δὲ κρηναίων νασμῶν ἔρασαι ;
 πάρα γὰρ δροσερὰ πύργοις συνεχῆς 50
 κλιτύς, ὅθεν σοι πῶμα γένοιτ' ἂν.
- Phaedra.* δόσπων' ἀλίης Ἄρτεμι Λίμνας
 καὶ γυμνασίων τῶν ἵπποκρότων,

εἴθε γενοίμαν ἐν σοῖς δαπέδοις,
 πώλους Ἐνέτας δαμαλιζομένα. 55
Nurse. τί τόδ' αὖ παράφρων ἔρριψας ἔπος ;
 νῦν δὴ μὲν ὄρος βῆσ' ἐπὶ θήρας
 πόθον ἐστέλλου, νῦν δ' αὖ ψαμίθοις
 ἐπ' ἀκυμάντοις πώλων ἔρασαι.
 τάδε μαντείας ἄξια πολλῆς, 60
 ὅστις σε θεῶν ἀνασειράζει
 καὶ παρακόπτει φρένας, ᾧ παῖ.

[Hippolytus, 177-238.]

V.

Artemis parts from her dying companion.

Artemis. Ἔασον· οὐ γὰρ οὐδὲ γῆς ὑπὸ ζόφον
 θεῆς ἄτιμοι Κύπριδος ἐκ προθυμίας
 ὄργαι κατασκήψουσιν ἐς τὸ σὸν δέμας,
 σῆς εὐσεβείας κάγαθῆς φρενὸς χάριν.
 ἐγὼ γὰρ αὐτῆς ἄλλον ἐξ ἐμῆς χερὸς 5
 ὅς ἂν μάλιστα φίλτατος κυρῆ βροτῶν
 τόξοις ἀφύκτοις τοῖσδε τιμωρήσομαι.
 σοὶ δ', ᾧ ταλαίπωρ', ἀντὶ τῶνδε τῶν κακῶν
 τιμὰς μεγίστας ἐν πόλει Τροιζηνία
 δώσω· κόραι γὰρ ἄζυγες γάμων πάρος 10
 κόμας κερῶνται σοι, δι' αἰῶνος μακροῦ
 πένθη μέγιστα δακρῶν καρπουμένῳ.
 αἰεὶ δὲ μουσσοποιὸς ἐς σὲ παρθένων
 ἔσται μέριμνα, κοῦκ ἀνώνυμος πεσῶν
 ἔρωσ ὁ Φαίδρας ἐς σὲ σιγηθήσεται. 15
 σὺ δ', ᾧ γεραιοῦ τέκνον Διγέως, λαβέ

σὸν παῖδ' ἐν ἀγκάλαισι καὶ προσέλκυσαι.
 ἄκων γὰρ ὤλεσάς νιν· ἀνθρώποισι δὲ
 θεῶν διδόντων εἰκὸς ἐξαμαρτάνειν.

καὶ σοὶ παραιῶ πατέρα μὴ στυγεῖν σέθεν, 20
 'Ἴππόλυτ'· ἔχεις γὰρ μοῖραν ἢ διεφθάρης.
 καὶ χαῖρ'· ἐμοὶ γὰρ οὐ θέμις φθιτοὺς ὄρᾶν,
 οὐδ' ὄμμα χραίνειν θανασίμοισιν ἐκπνοαῖς·
 ὄρῳ δέ σ' ἤδη τοῦδε πλησίον κακοῦ.

Hippolytus. χαίρουσα καὶ σὺ στεῖχε, παρθέν' ὀλβία· 25
 μακρὰν δὲ λείποις ῥαδίως ὀμιλίαν.

λύω δὲ νέικος πατρὶ χρηζούσης σέθεν·
 καὶ γὰρ πάροιθε σοῖς ἐπειθόμην λόγοις.
 αἰαῖ· κατ' ὄσσων κιγχάνει μ' ἤδη σκότος.
 λαβοῦ, πάτερ, μου, καὶ κατόρθωσον δέμας. 30

Theseus. ὦμοι, τέκνον, τί δρᾷς με τὸν δυσδαίμονα;

Hippolytus. ὄλωλα, καὶ δὴ νερτέρων ὄρῳ πύλας.

Theseus. ἦ τὴν ἐμὴν ἄναγνον ἐκλιπὼν φρένα;

Hippolytus. οὐ δῆτ', ἐπεὶ σε τοῦδ' ἐλευθερῷ φόνου.

Theseus. τί φῆς; ἀφίης αἵματός μ' ἐλεύθερον; 35

Hippolytus. τὴν τοξόδαμον Ἄρτεμιν μαρτύρομαι.

Theseus. ὦ φίλταθ', ὡς γενναῖος ἐκφαίνει πατρί.

* *Hippolytus.* ὦ χαῖρε καὶ σὺ, χαῖρε πολλά μοι, πάτερ.

Theseus. ὦμοι φρενὸς σῆς εὐσεβοῦς τε κἀγαθῆς.

Hippolytus. τοιῶνδε παιδῶν γνησίων εὐχου τυχεῖν. 40

Theseus. μὴ νυν προδῶς με, τέκνον, ἀλλὰ καρτέρει.

Hippolytus. κεκαρτέρηται τίμ'· ὄλωλα γὰρ, πάτερ·
 κρύψον δέ μου πρόσωπον ὡς τάχος πέπλοις.

[*Hippolytus*, 1416-1458.]

vi.

Alcestis dying for Admetus and her children.

Alcestis. Ὅρῳ δίκωπον ὀρῳ σκάφος,
 νεκύων δὲ πορθμεὺς
 ἔχων χέρ' ἐπὶ κοντῶ Χάρων μ' ἤδη καλεῖ· “τί
 μέλλεις;
 ἐπείγουν· σὺ κατείργεις τάδε·” τοῖα σπερχόμενος
 ταχύνει.

Admetus. οἴμοι· πικράν γε τήνδε μοι ναυκληρίαν 5
 ἔλεξας. ὦ δύσδαιμον, οἷα πάσχομεν.

Alcestis. Ἄγει μ' ἄγει μέ τις, οὐχ ὀρᾶς;
 νεκύων ἐς αὐτὴν
 ὑπ' ὀφρύσει κυνανυγέσι βλέπων πτερωτὸς Ἄιδας.
 τί ῥέξεις; ἄφες. οἷαν ὁδὸν ἄ δειλαιοτάτα προ-
 βαίνω. 10

Admetus. οἰκτρὰν φίλοισιν, ἐκ δὲ τῶν μάλιστ' ἐμοὶ
 καὶ παισίν, οἷς δὴ πένθος ἐν κοινῷ τόδε.

Alcestis. Μέθετε μέθετέ μ' ἤδη·
 κλίνατ', οὐ σθένω ποσίν—
 πλησίον Ἄιδας— 15
 σκοτία δ' ἐπ' ὕσσοις
 νυξὲ φέρπει.
 τέκνα τέκν', οὐκέτι δὴ
 οὐκέτι μάτηρ σφῶν ἔστιν.
 χαίροντες, ὦ τέκνα, τόδε φάος ὀρῶτον. 20

[*Alcestis*, 252–272.]

vii.

Ion.

Ἄρματα μὲν τάδε λαμπρὰ τεθρίππων
 ἥλιος ἤδη λάμπει κατὰ γῆν,
 ἄστρο δὲ φεύγει πυρὶ τῶδ' αἰθέρος
 εἰς νύχθ' ἱεράν,
 Παρνησιάδες δ' ἄβατοι κορυφαὶ 5
 καταλαμπόμεναι τὴν ἡμερίαν
 ἀψίδα βροτοῖσι δέχονται.
 σμύρνης δ' ἀνύδρου καπνὸς εἰς ὄροφους
 Φοίβου πέτεται.
 θάσσει δὲ γυνὴ τρίποδα ζάθεον 10
 Δελφίς, αἰείδουσ' Ἑλλησι βοὰς,
 αἷς ἂν Ἀπόλλων κελαδήσῃ.
 ἀλλ', ὦ Φοίβου Δελφοὶ θέραπες,
 τὰς Κασταλίας ἀργυροειδεῖς
 βαίνετε δίνας, καθαραῖς δὲ δρόσοις 15
 ἀφυδρανόμενοι στείχετε ναοὺς·
 στόμα τ' εὐφημον φρουρεῖν ἀγαθόν,
 φήμας τ' ἀγαθὰς τοῖς ἐθέλουσιν
 μαντεύεσθαι
 γλώσσης ἰδίας ἀποφαίνειν. 20
 ἡμεῖς δὲ, πόνους οὖς ἐκ παιδὸς

The sun is mounting: I see the glow on the sacred peaks: and now begins the incense-cloud to soar within the temple, for a high day in Delphi is dawning, and to-day the priestess of Phoebus prophesies to the tribes (1-12).

Delphians, servants of my lord, bathe in Castalia, speak

μοχθοῦμεν αἰεὶ, πτόρθοισι δάφνης
 στέφεσίν θ' ἱεροῖς ἐσόδους Φοίβου
 καθαρὰς θήσομεν ὑγραῖς τε πέδον
 ῥανίσιν νοτερόν, πτηνῶν τ' ἀγέλας, 25
 αἰ βλάπτουσι
 σέμν' ἀναθήματα, τόξοισιν ἐμοῖς
 φυγάδας θήσομεν· ὡς γὰρ ἀμήτωρ
 ἀπάτωρ τε γεγῶς τοὺς θρέψαντας
 Φοίβου ναοὺς θεραπεύω. 30
 ἄγ' ὦ νεηθαλὲς ὦ
 καλλίστας προπόλευμα δάφνας,
 ἅ τ' αὖν Φοίβου θυμέλαν
 σαίρεις ὑπὸ ναοῖς
 κήπων ἐξ ἀθανάτων, 35
 ἵνα δρόσοι τέγγουσ' ἱεραὶ
 * τ' αὖν ἀέναον παγὰν
 ἐκπροϊέῃσαι
 μυρσίνας ἱερὰν φόβαν,
 ἧ σαίρω δάπεδον θεοῦ 40
 παναμέριος ἄμ' ἀελίου πτέρυγι θοᾷ
 λατρεύων τὸ κατ' ἡμαρ.
 ὦ Παιὰν ὦ Παιὰν,
 εὐαίων εὐαίων
 εἴης, ὦ Λατοῦς παῖ. 45

good words to-day. Mine is the office with bays and sacred flowers to deck the threshold of Phoebus, with water to purify his floor, and with my bow and arrows from his statues to scare the birds; for he is my lord and my father to me, the fatherless servant in his temple (13-30).

καλόν γε τὸν πόνον, ὦ
 Φοῖβε, σοὶ πρὸ δόμων λατρεύω,
 τιμῶν μαντεῖον ἔδραν·
 κλεινὸς δ' ὁ πόνος μοι,
 θεοῖσιν δούλαν χέρ' ἔχειν, 50
 οὐ θνατοῖς, ἀλλ' ἀθανάτοισ·
 εὐφάμοις δὲ πόνοις μοχθεῖν
 οὐκ ἀποκάμνω.
 Φοῖβός μοι γενέτωρ πατήρ·
 τὸν βόσκοντα γὰρ εὐλογῶ. 55
 τὸ δ' ὠφέλιμον ἐμοὶ πατέρος ὄνομα λέγω
 Φοῖβου τοῦ κατὰ ναόν.
 ὦ Παιὰν ὦ Παιὰν,
 εὐαίων εὐαίων
 εἴης, ὦ Λατοῦς παῖ. 60
 ἀλλ' ἐκπαύσω γὰρ μόχθους
 δάφνας ὄλκοις·
 χρυσέων δ' ἐκ τευχέων ῥίψω
 γαίας παγὰν,
 ἂν ἀποχεύονται 65
 Κασταλίας δῖναι,
 νοτερόν ὕδωρ βάλλων,
 ὅσως ἀπ' εὐνάς ὦν.
 εἴθ' οὕτως αἰεὶ Φοῖβῳ

So first with young bay leaves I sweep thy altar, with myrtle tresses thy floor, O Paean, Leto's son. Shall I not be proud of my service when it is Phoebus whom I serve, my father that feeds me with his bounty (31-60)?

Now pure water of Castalia I sprinkle, with heart as pure.

λατρεύων μὴ παυσαίμαν, ἦ
 παυσαίμαν ἀγαθᾶ μοίρα.
 ἔα ἔα.

φοιτῶσ' ἤδη λείπουσίν τε
 πτανοὶ Παρνασοῦ κοίτας·
 αὐδῶ μὴ χρίμπτειν θριγκοῖς 75
 μηδ' ἐς χρυσήρεις οἴκους.
 μάρψω σ' αὐ τόξοις, ὦ Ζηνὸς
 κῆρυξ, ὀρνίθων γαμφηλαῖς
 ἰσχὺν νικῶν.

ὄδε πρὸς θυμέλας ἄλλος ἐρέσσει 80
 κύκνος· οὐκ ἄλλα

φοινικοφαῆ πόδα κινήσεις ;
 οὐδέν σ' ἄ φόρμιγξ ἄ Φοίβου
 σύμμολπος τόξων ῥύσαιτ' ἄν·
 πάραγε πτέρυγας· 85

λίμνας ἐπίβα τᾶς Δηλιάδος·
 αἰμάξεις, εἰ μὴ πείσει,
 τὰς καλλιφθόγγους ᾠδάς.
 ἔα ἔα.

τίς ὄδ' ὀρνίθων καινὸς προσέβα ; 90
 μῶν ὑπὸ θριγκοὺς εὐναίας
 καρφηρὰς θήσων τέκνοις ;
 ψαλμοί σ' εἶρξουσιν τόξων.

And now see the birds come flocking from their haunts on the hills. Away! away! crook-beaked eagle; row hence, purple-sandalled swan. Away! far hence to where Alpheius swirls, to the Isthmian dales, you that would nest in the temples' eaves. Away! lest I harm you against my will.

οὐ πείσει; χωρῶν ἐν δίναις
 ταῖς Ἀλφειοῦ παιδούργει, 95
 ἢ νάπος Ἰσθμιον,
 ὡς ἀναθήματα μὴ βλάβηται
 ναοὶ θ' οἱ Φοίβου.
 κτείνειν δ' ὑμᾶς αἰδοῦμαι
 τοὺς θεῶν ἀγγέλλοντας φάμας 100
 θνατοῖς. οἷς δ' ἔγκειμαι μόχθοις,
 Φοῖβῳ εὐλκείσω, κοῦ λήξω
 τοὺς βόσκοντας θεραπεύων.

[Ion, 82-183.]

viii.

The power of music.

Ὅρεία ποτὲ δρομάδι κώλῳ
 μάτηρ θεῶν ἐσύθη
 ἀν' ὑλῶντα νάπη
 ποτάμιόν τε χεῦμ' ὑδάτων
 βαρύβρομόν τε κῦμ' ἄλιον 5
 πάθῳ τᾶς ἀποιχομένας
 ἀρρήτου κούρας·
 κρύταλα δὲ βρόμια διαπρύσιον
 ἰέντα κέλαδον ἀνεβόα,
 θηρῶν ὅτε ζυγίους 10
 ζευξάσα θεᾶ σατίνας

All this I do for Phoebus' sake, and I will never weary, for he it is that cares for me (61-103).

When the mighty mother sought Persephone through the earth, shrill clangour of cymbals fed the frenzy which hurried

τὴν ἄρπασθεῖσαν κυκλίων
 χορῶν ἕξω παρθενίων
 μέτα κούραι ἀελλόποδες,
 ἃ μὲν τόξοις Ἄρτεμις, ἃ δ' 15
 ἕγχει Γοργώπα πάνοπλος

* * *

αὐγάζων ἐξ οὐρανίων
 ἄλλαν μοῖραν ἔκραινε.

δρομαίων δ' ὅτε πολυπλανήτων
 μάτηρ ἔπαυσε πόνων 20
 ματεύουσ' ἀπόρους
 θυγατρὸς ἄρπαγὰς δολίους,
 χιονοθρέμμονας δ' ἐπέρασ'
 Ἰδαίαν Νυμφῶν σκοπιῖς·
 ῥίπτει δ' ἐν πένθει 25
 πέτρινα κατὰ δρῖα πολυνηφέα·
 βροτοῖσι δ' ἄχλοα πεδία γᾶς
 οὐ καρπίζουσ' ἀρότοις
 λαῶν φθείρει γενεάν·
 ποιμναις δ' οὐχ ἴει θαλερὰς 30
 βοσκὰς εὐφύλλων ἐλίκων·
 πολέων δ' ἀπέλειπε βίος,
 οὐδ' ἦσαν θεῶν θυσίαι,
 βωμοῖς τ' ἀφλεκτοὶ πέλανοι·
 πηγὰς τ' ἀμπαύει δροσερὰς 35
 λευκῶν ἐκβάλλειν ὑδάτων

her over hills and seas, till weary of the unavailing search
 she hid away in the mountains and all nature sickened for
 want of her fostering care.

πέθει παιδὸς ἀλάστω,
 ἐπεὶ δ' ἔπανσ' εἰλαπίνας
 θεοῖς βροτείῳ τε γένει,
 Ζεὺς μειλίσσων στυγίους 40
 ματρὸς ὄργας ἐνέπει,
 βᾶτε, σεμναὶ Χάριτες,
 ἴτε, τῇ περὶ παρθένῳ
 Δηοῖ θυμωσαμένα
 λύπαν ἐξαλλάξατ' ἀλᾶν, 45
 Μοῦσαι θ' ὕμνοισι χορῶν
 χαλκοῦ τ' αὐδὰν χθονίαν
 τύπανα τ' ἔλαβε βυρσοτενῇ
 καλλίστα τότε πρῶτα μακάρων
 Κύπρις, γέλασέν τε θεὰ 50
 δέξατό τ' ἐς χέρα
 βαρύβρομον αὐλὸν
 περιθθεῖσ' ἀλαλαγμῶ.

[Helene, 1301-1352.]

ix.

The crime of Thyestes.

Ἄταλᾶς ὑπὸ ματέρος
 Ἄργείων ὀρέων ποτὲ κληδῶν
 ἐν πολυῖσι μένει φήμαις
 εὐαρμόστοις ἐν καλάμοις

Then Zeus sent divine ambassadors with other music; and as the deep roar of the brazen drum and the flute's low tones filled the void of her sorrow, she smiled again.

When Atreus and Thyestes claimed the throne and waited for a portent to shew heaven's will, Pan led a golden lamb

Πᾶνα μούσαν ἠδύθροον 5
 πνέοντ', ἀγρῶν ταμίαν,
 χρυσέαν ἄρνα καλλιπλόκαμον πορεύσαι·
 πετρίνοις τ' ἐπιστᾶς
 κᾶρυξ ἰάχει βάθροις,
 ἀγορὰν ἀγορὰν, Μυκηναῖοι, 10
 στείχετε μακαρίων ὑψόμενοι τυράννων
 φάσματα, δείματα.
 χοροὶ δ' Ἀτρειδᾶν ἐγέραιρον οἴκους·
 θυμέλαι δ' ἐπίτναντο χρυσ-
 ἠλάτοι, σελαγεῖτο δ' ἀν' ἄστυ 15
 πῦρ ἐπιβώμιον Ἀργείων·
 λωτὸς δὲ φθόγγον κελάδει
 κάλλιστον, Μουσᾶν θεράπων·
 μολπαὶ δ' ἠὔξοντ' ἐραταὶ
 χρυσέας ἀρνὸς, ὡς ἐπίλογοι Θυέστου· 20
 κρυφίαις γὰρ εὐναῖς
 πείσας ἄλοχον φίλαν
 Ἀτρέως, τέρας ἐκκομίζει πρὸς
 δῶματα· νεόμενος δ' εἰς ἀγόρους αὐτεὶ
 τὰν κερόεσσαν ἔ- 25
 χειν χρυσόμαλλον κατὰ δῶμα ποιίμναν.
 τότε δὴ τότε φαεν-
 νὰς ἄστρων μετέβασ' ὀδοῦς
 Ζεὺς καὶ φέγγος ἀελίου

into Atreus' fold. But when the people were gathered to see, the heralds proclaimed Thyestes king, for Thyestes had beguiled his brother's wife and stolen the lamb. Then Atreus took such vengeance that the sun turned back in the heavens.

λευκόν τε πρόσωπον ἀ- 30
 οὔς, τὰ δ' ἔσπερα νῶτ' ἐλαύ-
 νει θερμᾷ φλογὶ θεοπύρῳ,
 νεφέλαι δ' ἔνυδροι πρὸς ἄρ-
 κτον ξηραί τ' Ἀμμωνίδες ἔ-
 δραι φθίνουσ' ἀπειρόδροσοι, 35
 καλλίστων ὕμβρων διόθεν στερεῖσαι.
 λέγεται, τὰν δὲ πί-
 στιν σμικρὰν παρ' ἔμοιγ' ἔχει,
 στρέψαι θερμὰν ἀέλιον
 χρυσωπὸν ἔδραν ἀλλά- 40
 ξαντα δυστυχία βροτεί-
 ω θνατῦς ἔνεκεν δίκας.
 φοβεροὶ δὲ βροτοῖσι μῦ-
 θοι κέρδος πρὸς θεῶν θεραπεί-
 ας· ὧν οὐ μνασθεῖσα πόσιν 45
 κτείνεις, κλειῶν συγγενέτερ' ἀδελφῶν.

[Electra, 699-746.]

X.

Dionysus.

ὦ Σεμέλας τροφοὶ Θῆ-
 βαι στεφανοῦσθε κισσῶ·
 βρύετε βρύετε χλοήρει
 μίλακι καλλικάρπῳ,

Well had it been for Clytemnestra had she bethought her
 how crimes like hers prospered with her forefathers.

Dance, Thebes, Semele's nurse: soon the whole earth shall

καὶ καταβακχιῶσθε δρυὸς 5
 ἢ ἑλάτας κλάδοισι,
 στικτῶν τ' ἐνδυτὰ νεβρίδων
 στέφετε λευκοτρίχων πλοκάμων
 μαλλοῖς· ἀμφὶ δὲ νάρθηκας ὕβρι-
 στὰς ὀσιοῦσθ'· αὐτίκα γὰρ πᾶσα χορεύσει, 10
 Βρόμιος ὅταν ἀγάγη θιάσους
 εἰς ὄρος εἰς ὄρος, ἔνθα μένει
 θηλυγενῆς ὄχλος
 ἀφ' ἰστῶν παρὰ κερκίδων τ'
 οἰστροθεῖς Διονύσῳ. 15
 ὦ θαλάμευμα Κουρή-
 των ζαθέου τε Κρήτας
 Διογενέτορες ἔναυλοι,
 τρικόρυθες ἐνθ' ἐν ἄντροις
 βυρσότονον κύκλωμα τόδε 20
 μοι Κορύβαντες εὔρον·
 ἀνὰ δὲ βάκχια συντόνω
 κέρασαν ἀδυβόα Φρυγίων
 αὐλῶν πνεύματι, ματρός τε Ῥέας
 εἰς χέρα θῆκαν, κτύπον εὐάσμασι βακχῶν· 25
 παρὰ δὲ μαινόμενοι σάτυροι
 ματέρος ἐξανύσαντο θεῶς·
 εἰς δὲ χορεύματα
 συνῆψαν τριετηρίδων,
 οἷς χαίρει Διόνυσος, 30
 ἡδὺς ἐν οὔρεσιν, ὅταν

dance, when Dionysus, with the wild music Rhea gave,

ἐκ θιάσων δρομαίων
 πέση πεδόσε, νεβρίδος ἔχων
 ἱερὸν ἐνδυτὸν, ἀγρεύων
 αἶμα τραγοκτόνον, ὠμοφάγον χάριν, 35
 ἰέμενος εἰς ὄρεα Φρύγια, Λύδια.
 ὁ δ' ἔξαρχος Βρόμιος, εὐοῖ.
 ῥεῖ δὲ γάλακτι πέδον, ῥεῖ δ' οἴνω, ῥεῖ δὲ μελισσῶν
 νέκταρι, Συρίας δ' ὡς λιβάνου καπνός.
 ὁ Βακχεὺς δ' ἔχων 40
 πυρσῶδη φλόγα πεύκας
 ἐκ νάρθηκος αἴσσει,
 δρόμῳ, χοροὺς ἐρεθίζων πλανάτας,
 ἰαχαῖς τ' ἀναπάλλων,
 τρυφερὸν πλόκαμον εἰς αἰθέρα ῥίπτων. 45

[Bacchae, 105-150.]

xi.

The Bacchantes.

Ἀγελαῖα μὲν βοσκήματ' ἄρτι πρὸς λέπας
 μύσχων ὑπεξίκριζον, ἠνίχ' ἥλιος
 ἀκτῖνας ἀξίησι θερμαίνων χθόνα.
 ὀρῶ δὲ θιάσους τρεῖς γυναικείων χορῶν,
 ὧν ἦρχ' ἐνὸς μὲν Λύτονόη, τοῦ δευτέρου 5
 μήτηρ Ἀγαυή σή, τρίτου δ' Ἴνῶ χοροῦ.
 εὐδον δὲ πᾶσαι σώμασιν παρειμέναι,
 αἰ μὲν πρὸς ἐλάτης νῶτ' ἐρείσασαι φύβην,

bounds upon the hills, tossing his wanton tresses as he moves.

αἰ δ' ἐν δρυὸς φύλλοισι πρὸς πέδῳ κίρα
 εἰκῆ βαλοῦσαι σωφρόνως, οὐχ ὡς σὺ φῆς 10
 ὄνωμένας κρατῆρι καὶ λωτοῦ ψόφῳ
 θηρᾶν καθ' ὕλην Κύπριν ἡρημωμένας.
 ἦ σὴ δὲ μήτηρ ὠλόλυξεν ἐν μέσαις
 σταθεῖσα βάκχαις, ἐξ ὕπνου κινεῖν δέμας,
 μυκῆμαθ' ὡς ἤκουσε κεροφόρων βοῶν. 15
 αἰ δ' ἀποβαλοῦσαι θαλερὸν ὀμμάτων ὕπνον
 ἀνῆξαν ὕρθαι, θαῦμ' ἰδεῖν εὐκοσμίας,
 νέαι, παλαιαὶ, παρθένοι τ' ἔτ' ἄζυγες.
 καὶ πρῶτα μὲν καθεῖσαν εἰς ὤμους κόμας,
 νεβρίδας τ' ἀνεστείλανθ', ὅσαισιν ἀμμάτων 20
 σύνδεσμ' ἐλέλυτο, καὶ καταστίκτους δορὰς
 ὄφεσι κατεζώσαντο λιχμῶσιν γένυν.
 αἰ δ' ἀγκάλαισι δορκάδ' ἢ σκύμνους λύκων
 ἀγρίους ἔχουσαι λευκὸν ἐδίδοσαν γάλα,
 ὅσαις νεοτόκοις μαστὸς ἦν σπαργῶν ἔτι 25
 βρέφη λιπούσαις· ἐπὶ δ' ἔθεντο κισσίνους
 στεφάνους δρυὸς τε σμίλακός τ' ἀνθροφόρου.
 θύρσον δέ τις λαβοῦσ' ἔπαισεν ἐς πέτραν,
 ὕθεν δρυσώδης ὕδατος ἐκπηδᾷ νοτίς·
 ἄλλη δὲ νάρθηκ' ἐς πέδον καθῆκε γῆς, 30
 καὶ τῆδε κρήνην ἐξανῆκ' οἴνου θεός·
 ὅσαις δὲ λευκοῦ πώματος πόθος παρῆν,
 ἄκροισι δακτύλοισι διαμῶσαι χθόνα
 γάλακτος ἐσμούςς εἶχον· ἐκ δὲ κισσίνων
 θύρσων γλυκεῖαι μέλιτος ἔσταζον ῥοαί. 35
 ὥστ', εἰ παρῆσθα, τὸν θεὸν, τὸν νῦν ψέγεις,
 εὐχαΐσιν ἂν μετῆλθες εἰσιδὼν τάδε.

ξυνήλθομεν δὲ βουκόλοι καὶ ποιμένες,
 κοινῶν λόγων δώσοντες ἀλλήλοις ἔριν,
 ὡς δεινὰ δρῶσι θαυμάτων τ' ἐπάξια 40
 καὶ τις πλάνης κατ' ἄστυ καὶ τρίβων λόγων
 ἔλεξεν εἰς ἅπαντας, ὦ σεμνὰς πλάκας
 ναίοντες ὕρέων, θέλετε θηρασώμεθα
 Πενθέως Ἀγαυὴν μητέρ' ἐκ βακχευμάτων,
 χάριν τ' ἀνακτι θῶμεν; εὖ δ' ἡμῖν λέγειν 45
 ἔδοξε, θάμνων δ' ἐλλοχίζομεν φόβαις
 κρύψαντες αὐτούς· αἱ δὲ τὴν τεταγμένην
 ὦραν ἐκίνουν θύρσον ἐς βακχεύματα,
 Ἰακχον ἀθρόφ' στόματι, τὸν Διὸς γόνον,
 Βρόμιον καλοῦσαι· πᾶν δὲ συνεβάκχευσ' ὄρος 50
 καὶ θῆρες, οὐδὲν δ' ἦν ἀκίνητον δρόμῳ.
 κυρεῖ δ' Ἀγαυὴ πλησίον θρώσκουσά μου
 κἀγὼ ἔξεπήδησ', ὡς συναρπάσαι θέλων,
 λόχμην κενώσας, ἔνθ' ἐκρυπτόμην δέμας.
 ἢ δ' ἀνεβόησεν, ὦ δρομάδες ἐμαὶ κύνες, 55
 θηρώμεθ' ἀνδρῶν τῶνδ' ὑπ'· ἀλλ' ἔπεσθέ μοι,
 ἔπεσθε, θύρσοις διὰ χερῶν ὠπλισμένοι.
 ἡμεῖς μὲν οὖν φεύγοντες ἐξηλύξαμεν
 βακχῶν σπαραγμὸν, αἱ δὲ νεμομέναις χλόην
 μύσχοις ἐπῆλθον χειρὸς ἀσιδήρου μέτα. 60
 καὶ τὴν μὲν ἂν προσεΐδες εὐθελον πόριν
 μυκωμένην ἔχουσαν ἐν χεροῖν δίκη,
 ἄλλαι δὲ δαμάλας διεφόρουσιν σπαράγμασιν.
 εἶδες δ' ἂν ἢ πλεῦρ' ἢ δίχληλον ἔμβασιν
 ῥιπτόμεν' ἄνω τε καὶ κάτω· κρεμαστά δὲ 65
 ἔσταζ' ὑπ' ἐλάταις ἀναπεφυρμέν' αἵματι.

ταῦροι δ' ὕβρισται κείς κέρας θυμούμενοι
 τὸ πρόσθεν ἐσφάλλοντο πρὸς γαίαν δέμας,
 μυριάσι χειρῶν ἀγόμενοι νεανίδων.
 θάσσον δὲ διεφοροῦντο σαρκὸς ἐνδυτὰ 70
 ἢ σε ξυνάψαι βλέφαρα βασιλείοις κόραις,
 χωροῦσι δ', ὥστ' ὄρνιθες ἀρθείσαι δρόμῳ,
 πεδίων ὑποτάσεις, αἱ παρ' Ἄσωποῦ ῥοαῖς
 εὔκαρπον ἐκβάλλουσι Θηβαίων στάχυν'
 Ἑσίας τ' Ἐρυθράς θ', αἱ Κιθαιρῶνος λέπας 75
 νέρθεν κατφίκησιν, ὥστε πολέμιοι,
 ἐπεισπεσοῦσαι πάντ' ἄνω τε καὶ κάτω
 διέφερον· ἦρπαζον μὲν ἐκ δόμων τέκνα,
 ὅποσα δ' ἐπ' ὤμοις ἔθεσαν, οὐ δεσμῶν ὕπο
 προσείχετ', οὐδ' ἐπιπτεν ἐς μέλαν πέδον, 80
 οὐ χαλκὸς, οὐ σίδηρος· ἐπὶ δὲ βοστρύχοις
 πῦρ ἔφερον, οὐδ' ἔκαιεν, οἱ δ' ὕργῆς ὕπο
 εἰς ὕπλ' ἐχώρου, φερόμενοι βακχῶν ὕπο·
 οὐπερ τὸ δεινὸν ἦν θέαμ' ἰδεῖν, ἄναξ.
 τὰς μὲν γὰρ οὐχ ἦμασσε λογχωτὸν βέλος, 85
 κεῖναι δὲ θύρσοις ἐξανιῆσαι χερῶν
 ἐτραυμάτιζον κάπενώτιζον φνυγῇ
 γυναῖκες ἄνδρας, οὐκ ἄνευ θεῶν τινός.
 πάλιν δ' ἐχώρου ὅθεν ἐκίνησαν πόδα,
 κρήνας ἐπ' αὐτὰς, ἅς ἀνῆκ' αὐταῖς θεός· 90
 νίψαντο δ' αἶμα, σταγόνα δ' ἐκ παρηίδων
 γλώσση δράκοντες ἐξεφαίδρυνον χροός.
 τὸν δαίμον' οὖν τόνδ', ὅστις ἔστ', ὦ δέσποτα,
 δέχου πόλει τῆδ', ὡς τά τ' ἄλλ' ἐστὶν μέγας
 κακέκινό φασιν αὐτὸν, ὡς ἐγὼ κλύω, 95

τὴν παυσίλυπον ἄμπελον δοῦναι βροτοῖς.
οἴνου δὲ μηκέτ' ὄντος οὐκ ἔστιν Κύπρις,
οὐδ' ἄλλο τερπνὸν οὐδὲν ἀνθρώποις ἔτι.

[Bacchae, 677-774.]

xii.

Iliou overthronon.

Σὺ μὲν, ὦ πατὴρ Ἰλιάς,
τῶν ἀπορθήτων πόλις οὐκέτι λέξει'
τοῖον Ἑλλάνων νέφος ἀμφί σε κρύπτει
δορὶ δὴ δορὶ πέρσαν.
ἀπὸ δὲ στεφάναν κέκαρσαι 5
πύργων, κατὰ δ' αἰθάλου
κηλίδ' οἰκτροτάταν κέχρωσαι,
τάλαιν', οὐκέτι σ' ἐμβατεύσω.
μεσονύκτιος ὠλλύμαν,
ἦμος ἐκ δεῖπνων ὕπνος ἠδὺς ἐπ' ὄσσοις 10
κίδναται, μολπᾶν δ' ἄπο καὶ χοροποιῶν
θυσῶν καταπαύσας
πόσις ἐν θαλάμοις ἔκειτο,
ξυστὸν δ' ἐπὶ πασσάλῳ,
ναύταν οὐκέθ' ὄρων ὄμιλον 15
Τροίαν Ἰλιάδ' ἐμβεβῶτα.
ἐγὼ δὲ πλόκαμον ἀναδέτοις
μίτραισιν ἐρρυθμιζόμεν
χρυσέων ἐνόπτρων
λεύσσουσ' ἀτέρμονας εἰς αὐγὰς, 20
ἐπιδέμμιος ὡς πέσοιμ' ἐς εὐνάν.

ἀνὰ δε κελαδος ἔμολε πόλιν·
 κέλευσμα δ' ἦν κατ' ἄστν Τροίας τόδ'· ὦ
 παῖδες Ἑλλάνων, πότε δὴ πότε τὰν
 Ἰλιάδα σκοπιὰν πέρσαντες ἤξετ' οἴκους ; 25
 λέχη δὲ φίλια μονόπεπλος
 λιποῦσα, Δωρὶς ὡς κόρα,
 σεμνὰν προσίζουσ'
 οὐκ ἦνυσ' Ἄρτεμιν ἠ τλάμων·
 ἄγομαι δὲ θανόντ' ἰδοῦσ' ἀκοίταν 30
 τὸν ἐμὸν ἄλιον ἐπὶ πέλαγος,
 πόλιν τ' ἀποσκοποῦσ', ἐπεὶ νόστιμον
 ναῦς ἐκίνησεν πόδα καὶ μ' ἀπὸ γᾶς
 ὤμισεν Ἰλιάδος—τάλαιν' ἀπεῖπον ἄλγει—
 τὰν τοῖν Διοσκόροιν Ἑλέναν κάσιν, Ἰδαίου τε βούταν
 αἰνόπαριν κατάρῃ 35
 διδοῦσ', ἐπεὶ με γᾶς
 ἐκ πατρώας ἀπώλεσεν
 ἐξῴκισέν τ' οἴκων γάμος, οὐ γάμος, ἀλλ' ἀλάστορός
 τις οἰζύς·
 ἂν μήτε πέλαγος ἄλιον ἀπαγάγοι πάλιν,
 μήτε πατρῶον ἴκοιτ' ἐς οἶκον. 40

[Hecuba, 905-952.]

xiii.

Iphigenia's prayer.

Εἰ μὲν τὸν Ὀρφέως εἶχον, ὦ πάτερ, λόγον,
 πείθειν ἐπάδουσ', ὥσθ' ὄμαρτεῖν μοι πέτρας,
 κηλεῖν τε τοῖς λόγοισιν οὓς ἐβουλόμην,
 ἐνταῦθ' ἂν ἦλθον. νῦν δὲ τὰπ' ἐμοῦ σοφὰ,

δάκρυα παρέξω· ταῦτα γὰρ δυναίμεθ' ἄν. 5
 ἱκετηρίαν δὲ γόνασιν ἐξάπτω σέθεν
 τὸ σῶμα τοῦμόν, ὅπερ ἔτικτεν ἦδε σοι,
 μή μ' ἀπολέσης ἴωρον· ἠδὺ γὰρ τὸ φῶς
 βλέπειν· τὰ δ' ὑπὸ γῆν μή μ' ἰδεῖν ἀναγκάσης.
 πρώτη σ' ἐκάλεσα πατέρα, καὶ σὺ παῖδ' ἐμέ· 10
 πρώτη δὲ γόνασι σοῖσι σῶμα δοῦσ' ἐμόν
 φίλας χάριτας ἔδωκα κἀντεδεξάμην.
 λόγος δ' ὁ μὲν σὸς ἦν ὄδ'· ἄρά σ', ὦ τέκνον,
 εὐδαίμον' ἀνδρὸς ἐν δόμοισιν ὕψομαι,
 ζῶσάν τε καὶ θάλλουσαν ἀξίως ἐμοῦ; 15
 οὐμὸς δ' ὄδ' ἦν αὖ, περὶ σὸν ἐξαρτωμένης
 γένειον, οὗ νῦν ἀντιλάζομαι χερί·
 τί δ' ἄρ' ἐγὼ σέ, πρέσβυν ἄρ' ἐσδέξομαι
 ἐμῶν φίλαισιν ὑποδοχαῖς δόμων, πάτερ,
 πόνων τιθηνὸς ἀποδιδουσά σοι τροφάς; 20
 τούτων ἐγὼ μὲν τῶν λόγων μνήμην ἔχω,
 σὺ δ' ἐπιλέλῃσαι, καὶ μ' ἀποκτεῖναι θέλεις.
 μὴ πρὸς σε Πέλοπος καὶ πρὸς Ἀτρέως πατρὸς
 καὶ τῆσδε μητρὸς, ἢ πρὶν ὠδίνουσ' ἐμὲ
 νῦν δευτέραν ὠδῖνα τήνδε λαμβάνει. 25
 τί μοι μέτεστι τῶν Ἀλεξάνδρου γάμων
 Ἑλένης τε, πόθεν ἦλθ' ἐπ' ὀλέθρῳ τῶμῳ, πάτερ;
 βλέψον πρὸς ἡμᾶς, ὄμμα δὸς φίλημά τε,
 ἴν' ἀλλὰ τοῦτο κατθανοῦσ' ἔχω σέθεν
 μνημείον, εἰ μὴ τοῖς ἐμοῖς πείθει λόγοις. 30
 ἀδελφεῖ, μικρὸς μὲν σὺ γ' ἐπίκουρος φίλοις,
 ὅμως δὲ συνδάκρυσον, ἰκέτευσον πατρὸς
 τὴν σὴν ἀδελφὴν μὴ θανεῖν· αἴσθημά τι

κὰν νηπίοις γε τῶν κακῶν ἐγγίγνεται.
 ἰδοὺ σιωπῶν λίσσεταιί σ' ὄδ', ὦ πάτερ. 35
 ἀλλ' αἰδεσαί με καὶ κατοίκτηρον βίον.
 ναί, πρὸς γενείου σ' ἀντόμεσθα δύο φίλω·
 ὁ μὲν νεοσσός ἐστιν, ἡ δ' ἠϋξημένη.
 ἐν συντεμοῦσα πάντα νικήσω λόγον·
 τὸ φῶς τόδ' ἀνθρώποισιν ἡδιστον βλέπειν, 40
 τὰ νέρθε δ' οὐδέν· μαίνεται δ' ὅς εὔχεται
 θανεῖν. κακῶς ζῆν κρεῖσσον ἢ θανεῖν καλῶς.

[Iphigenia in Aulis, 1211-1252.]

xiv.

Iphigenia a willing sacrifice for Hellas.

Μῆτερ, εἰσακούσατε

τῶν ἐμῶν λόγων· μάτην γὰρ σ' εἰσορῶ θυμουμένην
 σφ' πόσει· τὰ δ' ἀδύναθ' ἡμῖν καρτερεῖν οὐ ράδιον.
 τὸν μὲν οὖν ξένον δίκαιον αἰνέσαι προθυμίας·
 ἀλλὰ καὶ σέ τοῦθ' ὀρᾶν χρῆ, μὴ διαβληθῆς στρατῶ, 5
 καὶ πλείον πράξωμεν οὐδέν, ὅδε δὲ συμφορᾶς τύχη.
 οἶα δ' εἰσηλθέν μ', ἄκουσον, μήτηρ, ἐννοουμένην·
 κατθανεῖν μὲν μοι δέδοκται· τοῦτο δ' αὐτὸ βούλομαι
 εὐκλεῶς πράξαι, παρείσά τ' ἐκποδῶν τὸ δυσγενές.
 δεῦρο δὴ σκέψαι μεθ' ἡμῶν, μήτηρ, ὡς καλῶς λέγω· 10
 εἰς ἔμ' Ἑλλὰς ἡ μεγίστη πᾶσα νῦν ἀποβλέπει,
 κὰν ἐμοὶ πορθμός τε ναῶν καὶ Φρυγῶν κατασκαφαί,
 τὰς τε μελλούσας γυναῖκας ἦν τι δρῶσι βάρβαροι,
 μηκέθ' ἀρπάζειν εἰς τὰς ὀλβίας ἐξ Ἑλλάδος,
 τὸν Ἑλένης τίσαντας ὕλεθρον, ἦντιν' ἤρπασεν Πίρις. 15

ταῦτα πάντα καθθανοῦσα ῥύσομαι, καί μου κλέος,
 Ἑλλάδ' ὡς ἠλευθέρωσα, μακάριον γενήσεται.
 καὶ γὰρ οὐδέ τοί τι λίαν ἐμέ φιλοψυχεῖν χρεῶν·
 πᾶσι γάρ μ' Ἑλλησι κοινὸν ἔτεκες, οὐχὶ σοὶ μόνῃ.
 ἀλλὰ μυρίοι μὲν ἄνδρες ἀσπίσιν πεφαργμένοι, 20
 μυρίοι δ' ἐρέτμ' ἔχοντες, πατρίδος ἠδικημένης,
 ὄραν τι τολμήσουσιν ἐχθροὺς χυπὲρ Ἑλλάδος θανεῖν,
 ἢ δ' ἐμὴ ψυχὴ μί' οὔσα πάντα κωλύσει τάδε ;
 τί τὸ δίκαιον τοῦτό γ' ; ἤρά γ' ἔχομεν ἀντειπεῖν ἔπος ;
 κάπ' ἐκεῖν' ἔλθωμεν. οὐ δεῖ τόνδε διὰ μάχης μολεῖν 25
 πᾶσιν Ἀργείοις γυναικὸς οὔνεκ' οὐδὲ καθθανεῖν.
 εἷς γ' ἀνὴρ κρείσσω γυναικῶν μυρίων ὄραν φάος.
 εἰ δ' ἐβουλήθη τὸ σῶμα τοῦμὸν Ἄρτεμις λαβεῖν,
 ἐμποδῶν γενήσομάγῳ θνητὸς οὔσα τῇ θεῷ ;
 ἀλλ' ἀμήχανον· δίδωμι σῶμα τοῦμὸν Ἑλλάδι. 30
 θύετ' ; ἐκπορθεῖτε Τροίαν, ταῦτα γὰρ μνημεῖά μου
 διὰ μακροῦ, καὶ παῖδες οὔτοι καὶ γάμοι καὶ δόξ' ἐμῇ.
 βαρβάρων δ' Ἑλληνας ἄρχειν εἰκὸς, ἀλλ' οὐ βαρβάρους,
 μήτηρ, Ἑλλήνων· τὸ μὲν γὰρ δοῦλον, οἱ δ' ἐλεύθεροι.

[Iphigenia in Aulis, 1368-1401.]

XV.

Cassandra.

Talthybius. Ἰτ', ἐκκομίζειν δεῦρο Κασάνδραν χρεῶν
 ὅσον τάχιστα, δμῶες, ὡς στρατηλάτῃ
 ἐς χεῖρα δούς νιν εἶτα τὰς εἰληγμένας
 καὶ τοῖσιν ἄλλοις αἰχμαλωτίδων ἄγω.
 ἔα, τί πεύκης ἔνδον αἴθεται σέλας ; 5
 πιμπρᾶσιν ἢ τί δρῶσι Τρωάδες μυχοῦς,

- ὡς ἐξάγεσθαι τῆσδε μέλλουσαι χθονὸς
 πρὸς Ἄργος, αὐτῶν τ' ἐκφυροῦσι σώματα,
 θανεῖν θέλουσαι ; κάρτα τοι τοιλεύθερον
 ἐν τοῖς τοιούτοις δυσλόφως φέρει κακά. 10
 ἄνοιγ' ἄνοιγε, μὴ τὸ ταῖσδε πρόσφορον,
 ἐχθρὸν δ' Ἀχαιοῖς, εἰς ἔμ' αἰτίαν βάλῃ.
- Peceiba.* οὐκ ἔστιν, οὐ πιμπρᾶσιν, ἀλλὰ παῖς ἐμὴ
 μαινὰς θοάζει δεῦρο Κασάνδρα δρόμῳ.
- Cassandra.* ἄνεχε, παρέχε, φῶς φέρε· σέβω, φλέγω, 15
 ἰδοὺ ἰδοῦ,
 λαμπάσι τὸδ' ἱερόν.
 Ὑμῆν, ὦ Ὑμέναι' ἄναξ,
 μακάριος ὁ γαμέτας,
 μακαρία δ' ἐγὼ βασιλικοῖς λέκτροις 20
 κατ' Ἄργος ἂ γαμουμένα.
 Ὑμῆν, ὦ Ὑμέναι' ἄναξ.
 ἐπεὶ σὺ, μᾶτερ, ἐπὶ δάκρυσι καὶ
 γόοισι τὸν θανόντα πατέρα πατρίδα τε
 φίλαν καταστένουσ' ἔχεις, 25
 ἐγὼ τὸδ' ἐπὶ γάμοις ἐμοῖς
 ἀναφλέγω πυρὸς φῶς
 ἐς αὐγὰν, ἐς αἴγλαν,
 Ὑμῆν, ὦ Ὑμέναιε, σοί.
 δίδου δ', ὦ Ἐκάτα, φάος, : 30
 παρθένων ἐπὶ λέκτροις, ἂ νόμος ἔχει.
 πάλλε πόδ' αἰθέριον, ἄναγε χορὸν,
 εὐὰν εὐοῖ,
 ὡς ἐπὶ πατρὸς ἐμοῦ
 μακαριωτάταις τύχαις. 35

ὁ χορὸς ὄσιος ἐμοί,
 ἄγε σὺ Φοῖβέ νιν· κατὰ σὸν ἐν δάφναις
 ἀνάκτορον θυηπολῶ,
 Ὑμῆν, ὦ Ὑμέναι', Ὑμῆν.
 χόρευε, μᾶτερ, ἄναγε, πόδα σὸν 40
 ἔλισσε τᾶδ' ἐκείσε μετ' ἐμέθεν ποδῶν
 φέρουσα φιλιτάταν βίαιιν.
 βοᾶτε τὸν Ὑμέναιον, ὦ,
 μακαρίαις ἰοιδαῖς
 ἱακχαῖς τε νύμφαν. 45
 ἴτ' ὦ καλλίπεπλοι Φρυγῶν
 κόραι, μέλπετ' ἐμὸν γάμον
 τὸν πεπρωμένον εὐνᾶ πόσιν ἐμέθεν.

Chorus. βασιλεια, βακχεύουσαν οὐ λήψει κόρην,
 μὴ κοῦφον αἶρη βῆμ' ἐς Ἀργείων στρατόν; 50

Hecuba. Ἦφαιστε, δαδουχεῖς μὲν ἐν γάμοις βροτῶν,
 αἰτὰρ λυγρὰν γε τήνδ' ἀναιθύσσεις φλόγα,
 ἔξω τε μεγάλων ἐλπίδων. οἴμοι, τέκνον,
 ὥς σ' οὐχ ὑπ' αἰχμῆς οὐδ' ὑπ' Ἀργείου δορὸς
 γάμους γαμείσθαι τούσδ' ἐδόξαζόν ποτε. 55
 παράδος ἐμοὶ φῶς· οὐ γὰρ ὀρθὰ πυρφορεῖς
 μαινὰς θοάζουσ', οὐδὲ σαι τύχαι, τέκνον,
 σεσωφρονήκασ', ἀλλ' ἔτ' ἐν ταῦτῳ μένεις.
 εἰσφέρετε πεύκας, δάκρυσ' ἀνταλλάσσετε
 τοῖς τῆσδε μέλεσι, Τρῳάδες, γαμηλίοις. 60

Cassandra. μῆτερ, πύκαζε κρᾶτ' ἐμὸν νικηφόρον,
 καὶ χαῖρε τοῖς ἐμοῖσι βασιλικοῖς γάμοις,
 καὶ πέμπε, κἂν μὴ τὰμά σοι πρόθυμά γ' ἦ,
 ὦθει βιαίως· εἰ γὰρ ἔστι Λοξίας,

Ἑλένης γαμεί με δυσχερέστερον γάμον 65
 ὁ τῶν Ἀχαιῶν κλεινὸς Ἀγαμέμνων ἀναξ.
 κτενῶ γὰρ αὐτὸν κἀντιπορθήσω δόμους
 ποινὰς ἀδελφῶν καὶ πατρὸς λαβοῦσ' ἐμοῦ·
 ἀλλ' αὐτ' εὔσω· πέλεκυν οὐχ ὑμνήσομεν
 ὅς ἐς τράχηλον τὸν ἐμὸν εἶσι χατέρων, 70
 μητροκτόνους τ' ἀγῶνας, οὓς οὔμοι γάμοι
 θήσουσιν, οἴκων τ' Ἀτρέως ἀνάστασιν·
 πόλιν δὲ δείξω τήνδε μακαριωτέραν
 ἢ τοὺς Ἀχαιοὺς, ἔνθεος μὲν, ἀλλ' ὅμως
 τοσούδε γ' ἔξω στήσομαι βακχευμάτων, 75
 οἱ διὰ μίαν γυναῖκα καὶ μίαν Κύπριν,
 θηρῶντες Ἑλένην, μυρίους ἀπώλεσαν.
 ὁ δὲ στρατηγὸς ὁ σοφὸς ἐχθίστων ὕπερ
 τὰ φίλτατ' ὤλεσ', ἠδυνὰς τὰς οἴκοθεν
 τέκνων ἀδελφῶ δούς γυναικὸς οὔνεκα, 80
 καὶ ταῦθ' ἐκούσης κοῦ βία λελησμένης.
 ἐπεὶ δ' ἐπ' ἀκτὰς ἤλυθον Σκαμανδρίους,
 ἔθνησκον, οὐ γῆς ὄρι' ἀποστερούμενοι,
 οὐδ' ὑψιπύργου πατρίδος· οὓς δ' Ἄρης ἔλοι,
 οὐ παῖδας εἶδον, οὐ δάμαρτος ἐν χεροῖν 85
 πέπλοις συνεστάλησαν, ἐν ξένη δὲ γῆ
 κείνται. τὰ δ' οἴκοι τοῖσδ' ὅμοι' ἐγίγνετο
 χῆραὶ τ' ἔθνησκον, οἱ δ' ἄπαιδες ἐν δόμοις,
 ἄλλοις τέκν' ἐκθρέψαντες, οὐδὲ πρὸς τάφους
 ἔσθ' ὅστις αὐτοῖς αἶμα γῆ δωρήσεται. 90
 ἦ τοῦδ' ἐπαίνου τὸ στράτευμ' ἐπάξιον.
 σιγᾶν ἄμεινον τ' ἀσχερὰ, μηδὲ μοῦσά μοι
 γένοιτ' ἀοιδὸς ἥτις ὑμνήσει κακά.

Τρῶες δὲ πρῶτον μὲν, τὸ κάλλιστον κλέος,
 ὑπὲρ πάτρας ἔθνησκον· οὓς δ' ἔλοι δόρυ, 95
 νεκροὶ γ' ἐς οἴκους φερόμενοι φίλων ὕπο
 ἐν γῆ πατρῴᾳ περιβολὰς εἶχον χθονός,
 χερσὶν περισταλέντες ὧν ἐχρῆν ὕπο.
 ὅσοι δὲ μὴ θάνοιεν ἐν μάχῃ Φρυγῶν,
 αἰὲ κατ' ἡμᾶρ σὺν δάμαρτι καὶ τέκνοις 100
 ᾄδουσι, Ἀχαιοῖς ὧν ἀπῆσαν ἡδοναί.
 τὰ δ' Ἐκτορός σοι λυπρ' ἄκουσον ὡς ἔχει·
 δόξας ἀνὴρ ἄριστος οἴχεται θανών.
 καὶ ταῦτ' Ἀχαιῶν ἴξις ἐξεργάζεται
 εἰ δ' ἦσαν οἴκοι, χρηστὸς ἔλαθεν ἂν γεγώς· 105
 Πάρις δ' ἔγημε τὴν Διὸς, γήμας δὲ μὴ,
 σιγῶμενον τὸ κῆδος εἶχεν ἐν δόμοις.
 φεύγειν μὲν οὖν χρὴ πόλεμον, ὅστις εὖ φρονεῖ·
 εἰ δ' ἐς τόδ' ἔλθοι, στέφανος οὐκ αἰσχροὺς πόλει
 καλῶς ὑλέσθαι, μὴ καλῶς δὲ δυσκλεές. 110
 ὧν οὐνεκ' οὐ χρὴ, μήτερ, οἰκτεῖρην σε γῆν
 ἢ τὰμὰ λέκτρα· τοὺς γὰρ ἐχθίστους ἐμοὶ
 καὶ σοὶ γάμοισι τοῖς ἐμοῖς διαφθερῶ.

Chorus. ὡς ἠδέως κακοῖσιν οἰκείοις γελᾶς,
 μέλπεις θ' ἂ μέλπουσ' οὐ σαφῆ δείξεις ἴσως. 115

Talthybius. εἰ μὴ σ' Ἀπόλλων ἐξεβάκχευσεν φρένας,
 οὐ τᾶν ἀμισθὶ τοὺς ἐμούς στρατηλάτας
 τοιαῖσδε φήμαις ἐξέπεμπες ἂν χθονός.
 ἀτὰρ τὰ σεμνὰ καὶ δοκήμασιν σοφὰ
 οὐδέν τι κρείσσω τῶν τὸ μηδὲν ἦν ἄρα. 120
 ὁ γὰρ μέγιστος τῶν Πανελλήνων ἀναξ,
 Ἄτρειός φίλος παῖς, τῆσδ' ἔρωτ' ἐξαίρετον

μαινάδος ὑπέστη· καὶ πένης μὲν εἰμ' ἐγὼ
 ἀτὰρ λέχος γε τῆσδ' ἄν οὐκ ἐκτησάμην.
 καὶ σοὶ μὲν, οὐ γὰρ ἀρτίας ἔχεις φρένας, 125
 Ἄργεϊ' ὄνειδῆ καὶ Φρυγῶν ἐπαινέσεις
 ἀνέμοις φέρεσθαι παραδίδωμ'. ἔπου δέ μοι
 πρὸς ναῦς, καλὸν νύμφευμα τῷ στρατηλάτῃ.
 σὺ δ', ἦνίκ' ἄν σε Δαρτίου χρίξῃ τόκος
 ἄγειν, ἔπεσθαι· σῶφρονος δ' ἔσει λάτρης 130
 γυναικὸς, ὡς φασ' οἱ μολόντες Ἴλιον.

Cassandra. ἦ δεινὸς ὁ λάτρης· τί ποτ' ἔχουσι τοῦνομα
 κήρυκες ; ἐν ἀπέχθημα πάγκοινων βροτοῖς
 οἱ περὶ τυράννοισι καὶ πόλεις ὑπηρέται.
 σὺ τὴν ἐμὴν φῆς μητέρ' εἰς Ὀδυσσεώς 135
 ἦξεν μέλαθρα ; ποῦ δ' Ἀπόλλωνος λόγοι,
 οἳ φασιν αὐτὴν εἰς ἔμ' ἠρμηνευμένοι
 αὐτοῦ θανείσθαι ; τᾶλλα δ' οὐκ ὄνειδιώ.
 δύστηνος, οὐκ οἶδ' οἷά νιν μένει παθεῖν·
 ὡς χρυσὸς αὐτῷ τὰμὰ καὶ Φρυγῶν κακὰ 140
 δόξει ποτ' εἶναι. δέκα γὰρ ἀντλήσας ἔτη
 πρὸς τοῖσιν ἐνθάδ', ἴξεται μόνος πάτραν,
 οὐδὲ δὴ στενὸν δίαυλον ᾤκισται πέτρας
 δεινὴ Χάρυβδις, ὠμόφρων τ' ἐπιστάτης
 Κύκλωψ, Λίγυστις θ' ἠ σὺν μορφώτρια 145
 Κίρκη, θαλάσσης θ' ἄλμυρᾶς ναγάγια,
 λωτοῦ τ' ἔρωτες, ἠλίου θ' ἀγναὶ βόες,
 αἰ σάρκα φωνήεσσαν ἤσουσιν ποτε,
 πικρὰν Ὀδυσσεῖ γῆρυν. ὡς δὲ συντέμω,
 ζῶν εἶσ' ἐς Ἀιδην, κάκφυγῶν λίμνης ὕδωρ 150
 κάκ' ἐν δόμοισι μυρὶ εὐρήσει μολῶν.

ἀλλὰ γὰρ τί τοὺς Ὀδυσσεῶς ἐξακουτίζω πόνους;
 στειλὴ, ὅπως τάχιστ' ἐς Ἴλιδου νυμφίῳ γημώμεθα.
 ἢ κακὸς κακῶς ταφήσει νυκτὸς, οὐκ ἐν ἡμέρᾳ,
 ὦ δοκῶν σεμνόν τι πράσσειν, Δαναϊδῶν ἀρχηγέτα. 155
 κάμει τοι νεκρὸν φάραγες γυμνάδ' ἐκβεβλημένην
 ὕδατι χειμάρρῳ βέουσαι νυμφίου πέλας τάφου
 θηρσί δώσουσιν δάσασθαι, τὴν Ἀπόλλωνος λάτριν.
 ὦ στέφη τοῦ φιλτάτου μοι θεῶν, ἀγάμματ' εὖϊα,
 χαίρετ' ἐκλέλοιφ' ἑορτὰς, αἷς πάροισ' ἠγαλλόμην. 160
 ἴτ' ἀπ' ἐμοῦ χρωτὸς σπαραγμοῖς· ὡς ἔτ' οὖσ' ἀγνή
 χροῖα
 ἐὼ θεαῖς αὔραις φέρεσθαί σοι τάδ', ὦ μαντεῖ' ἀναξ.
 ποῦ σκάφος τὸ τοῦ στρατηγοῦ; ποῖ ποτ' ἐμβαίνειν με
 χρή;
 οὐκέτ' ἂν φθάνοις ἂν αὔραν ἰστίοις καταδοκῶν,
 ὡς μίαν τριῶν Ἐρινὺν τῆσδέ μ' ἐξάξων χθονός. 165
 χαίρει μοι, μήτηρ, δακρύσης μηδέν, ὦ φίλη πατρίς·
 οἷ τε γῆς ἔνερθ' ἀδελφοὶ χῶ τεκῶν ἡμᾶς πατήρ,
 οὐ μακρὰν δέξεσθέ μ'. ἦξω δ' ἐς νεκροὺς νικηφόρος
 καὶ δόμους πέρσασ' Ἀτρειδῶν, ὧν ἀπωλόμεσθ' ἵπο.
 [Troades, 294-461.]

IV.

Aristophanes.

i.

DICAEOPOLIS, CHORUS OF ACHARNIAN OLD MEN,
SLAVE, EURIPIDES.

Dicaeopolis being in danger of his life from the chorus of Acharnian old men, who are angry at his having made a private peace with the Lacedaemonians, goes to Euripides to obtain the dress of a suppliant, and delivers himself of a speech over the block.

Chorus. Οὔτος αὐτός ἐστιν, οὔτος.

βάλλε βάλλε βάλλε βάλλε,

παίε πᾶς τὸν μιάρὸν.

οὐ βαλεῖς, οὐ βαλεῖς;

Dicaeopol. Ἡράκλεις, τουτὶ τί ἐστι; τὴν χύτραν συντρίψετε. 5

Chorus. σὲ μὲν οὖν καταλεύσομεν, ὦ μιάρὰ κεφαλῆ.

Dicaeopol. ἀντὶ ποίας αἰτίας, ὦ χαρνέων γεραίτατοι;

Chorus. τοῦτ' ἐρωτᾶς; ἀναίσχυντος εἶ καὶ βδελυρὸς,

ὦ προδότα τῆς πατρίδος, ὅστις ἡμῶν μόνος

σπεισάμενος εἶτα δύνασαι πρὸς ἔμ' ἀποβλέπειν. 10

Dicaeopol. ἀντὶ δ' ὧν ἐσπεισάμην οὐκ οἶδατ'· ἀλλ' ἀκούσατε.

Chorus. σοῦ γ' ἀκούσωμεν; ἀπολεῖ· κατὰ σε χῶσομεν τοῖς
λίθοις.

Dicaeopol. μηδαμῶς, πρὶν ἂν γ' ἀκούσῃτ'· ἀλλ' ἀνάσχεσθ'

ὦγαθοί.

Chorus. οὐκ ἀνασχίσομαι· μηδὲ λέγε μοι σὺ λόγον·
ὡς μεμίσηκά σε Κλέωνος ἔτι μᾶλλον, ὅν 15
κατατεμῶ τοῖσιν ἵππεῦσι καττύματα.

σοῦ δ' ἐγὼ λόγους λέγοντος οὐκ ἀκούσομαι μακροῦς,
ὅστις ἐσπείσω Λάκωσιν, ἀλλὰ τιμωρήσομαι.

Diacaor. ὦγαθοί, τοὺς μὲν Λάκωνας ἐκποδῶν εὔσατε,
τῶν δ' ἐμῶν σπονδῶν ἀκούσατ', εἰ καλῶς ἐσπει-
σάμην. 20

Chorus. πῶς δ' ἔτ' ἂν καλῶς λέγοις ἂν, εἴπερ ἐσπείσω γ' ἄπαξ
οἷσιν οὔτε βωμὸς οὔτε πίστις οὔθ' ὄρκος μένει;

Diacaor. οἷδ' ἐγὼ καὶ τοὺς Λάκωνας, οἷς ἄγαν ἐγκείμεθα,
οὐχ ἀπάντων ὄντας ἡμῖν αἰτίους τῶν πραγμάτων.

Chorus. οὐχ ἀπάντων, ὦ πανοῦργε; ταῦτα δὴ τολμᾶς λέγειν 25
ἐμφανῶς ἤδη πρὸς ἡμᾶς; εἴτ' ἐγὼ σοῦ φείσομαι;

Diacaor. οὐχ ἀπάντων οὐχ ἀπάντων· ἀλλ' ἐγὼ λέγων ὁδὶ
πόλλ' ἂν ἀποφῆναιμ' ἐκείνους ἔσθ' ἂ καδικουμένους.

Chorus. τοῦτο τοῦτος δεινὸν ἤδη καὶ ταραξικάρδιον,
εἰ σὺ τολμήσεις ὑπὲρ τῶν πολεμίων ἡμῖν λέγειν. 30

Diacaor. κἄν γε μὴ λέγω δίκαια, μηδὲ τῷ πλήθει δοκῶ—
ὑπὲρ ἐπιξήνου θελήσω τὴν δέρην ἔχων λέγειν.

Chorus. εἰπέ μοι, τί φειδόμεσθα τῶν λίθων, ὦ δημόται,
μὴ οὐ καταξάινειν τὸν ἄνδρα τοῦτον ἐς φοινικίδα;

Diacaor. οἷον αὐ μέλας τις ὑμῖν θυμάλωψ ἐπέξεσεν. 35
οὐκ ἀκούσεσθ' οὐκ ἀκούσεσθ' ἔτεόν, ὦχαρητίδαι;

Chorus. αἶκ ἀκουσόμεσθα δῆτα. *Diacaor.* δεινὰ τᾶρα πείσομαι.

Chorus. ἐξολοίμην, ἦν ἀκούσω. *Diacaor.* μηδομῶς, ὦχαρηνική.

Chorus. ὡς τεθνήξων ἴσθι νυνί.

Diacaor. —δήξομᾶρ' ὑμᾶς ἐγώ.

ἀνταποκτενῶ γὰρ ὑμῶν τῶν φίλων τοὺς φιλιτάτους. 40

ὡς ἔχω γ' ὑμῶν ὀμήρους, οὓς ἀποσφάξω λαβῶν.

Chorus. εἰπέ μοι, τί τοῦτ' ἀπειλεῖ τοῦπος, ἄνδρες δημόται,
τοῖς Ἀχαρνηκοῖσιν ἡμῖν; μὴν ἔχει του παιδίου
τῶν παρόντων ἔνδον εἴρξας; ἢ πὶ τῷ θρασύνεται;

Dicaeop. βάλλετ', εἰ βούλεσθ'. ἐγὼ γὰρ τουτονὶ διαφθερῶ. 45
εἴσομαι δ' ὑμῶν τάχ' ὅστις ἀνθρώκων τι κήδεται.

Chorus. ὡς ἀπωλόμεσθ'. ὁ λάρκος δημότης ὄδ' ἔστ' ἐμός.
ἀλλὰ μὴ δράσης ὁ μέλλεις· μηδαμῶς, ὦ μηδαμῶς.

Dicaeop. ὡς ἀποκτενῶ, κέκραχθ'. ἐγὼ γὰρ οὐκ ἀκούσομαι.

Chorus. ἀπολεῖς ἄρ' ὀμήλικα τόνδε φιλανθρακία; 50

Dicaeop. οὐδ' ἐμοῦ λέγοντος ὑμεῖς ἀρτίως ἠκούσατε.

Chorus. ἀλλὰ νυνὶ λέγ', εἴ σοι δοκεῖ, τόν τε Λακε-
δαιμόνιον αὐτὸν ὅτι τῷ τρόπῳ σουστὶ φίλος·
ὡς τότε τὸ λαρκίδιον οὐ προδώσω ποτέ.

Dicaeop. τοὺς λίθους νῦν μοι χαμᾶζε πρῶτον ἐξεράσατε. 55

Chorus. οὐτοῖ σοι χαμαὶ, καὶ σὺ κατάθου πάλιν τὸ ξίφος.

Dicaeop. ἀλλ' ὅπως μὴ ἔν τοῖς τρίβωσιν ἐγκάθηνται που λίθοι.

Chorus. ἐκσέσεισται χαμᾶζ'. οὐχ ὀρᾶς σειόμενον;
ἀλλὰ μὴ μοι πρόφασιν, ἀλλὰ κατάθου τὸ βέλος.

ὡς ὅδε γε σειστὸς ἅμα τῇ στροφῇ γίγνεται. 60

Dicaeop. ἐμέλλετ' ἄρ' ἅπαντες ἀνασειεῖν βοήν,

ὀλίγου τ' ἀπέθανον ἄνθρακες Παρνήθιοι,

καὶ ταῦτα διὰ τὴν ἀτοπίαν τῶν δημοτῶν.

ὑπὸ τοῦ δέους δὲ τῆς μαρίλης μοι συχνήν

ὁ λάρκος ἐνετίλησεν ὥσπερ σηπία. 65

δεινὸν γὰρ οὕτως ὀμφακίαν πεφυκέναι

τὸν θυμὸν ἀνδρῶν ὥστε βάλλειν καὶ βοᾶν

ἐθέλειν τ' ἀκούσαι μηδὲν ἴσον ἴσῳ φέρον,

ἐμοῦ θέλοντος ὑπὲρ ἐπιξήνου λέγειν

- ὑπὲρ Λακεδαιμονίων ἅπανθ' ὅσ' ἂν λέγω· 70
 καίτοι φιλῶ γε τὴν ἐμὴν ψυχὴν ἐγώ.
- Chorus.* τί οὖν οὐ λέγεις ἐπίξηνον ἐξενεγκῶν θύραζ'
 ὅ τι ποτ', ὦ σχέτλιε, τὸ μέγα τοῦτ' ἔχεις ;
 πάνυ γὰρ ἐμέ γε πόθος ὅ τι φρονεῖς ἔχει.
 ἀλλ' ἤπερ αὐτὸς τὴν δίκην διωρίσω, 75
 θεῖς δεῦρο τοῦπίξηνον ἐγχείρει λέγειν.
- Dicaeopol.* ἰδοὺ θέασαι, τὸ μὲν ἐπίξηνον τοδὶ,
 ὁ δ' ἀνὴρ ὁ λέξων οὐτοσὶ τυννουτοσί.
 ἀμελεῖ μὰ τὸν Δί' οὐκ ἐνασπιδώσομαι,
 λέξω δ' ὑπὲρ Λακεδαιμονίων ἅ μοι δοκεῖ. 80
 καίτοι δέδοικα πολλά' τούς τε γὰρ τρόπους
 τοὺς τῶν ἀγροίκων οἶδα χαίροντας σφόδρα
 εἴν τις αὐτοὺς εὐλογῆ καὶ τὴν πόλιν
 ἀνὴρ ἀλαζῶν καὶ δίκαια κᾶδικα'
 κἀναυῖθα λανθάνουσ' ἀπεμπολώμενοι' 85
 τῶν τ' αὖ γερόντων οἶδα τὰς ψυχὰς ὅτι
 οὐδὲν βλέπουσιν ἄλλο πλὴν ψήφω δακεῖν,
 αὐτὸς τ' ἐμαυτὸν ὑπὸ Κλέωνος ἄπαθον
 ἐπίσταμαι διὰ τὴν πέρυσιν κωμωδίαν.
 εἰσελκύσας γάρ μ' εἰς τὸ βουλευτήριον 90
 διέβαλλε καὶ ψευδῆ κατεγλώττιζέ μου
 κἀκυκλοβόρει κᾶπλυνεν, ὥστ' ὀλίγου πάνυ
 ἀπωλόμην μολυνοπραγμονούμενος.
 νῦν οὖν με πρῶτον πρὶν λέγειν ἐάσατε
 ἐνσκευάσασθαι μ' οἶον ἀθλιώτατον. 95
- Chorus.* τί ταῦτα στρέφει τεχνάζεις τε καὶ πορίζεις τριβάς ;
 λαβὲ δ' ἐμοῦ γ' ἔνεκα παρ' Ἱερωνύμου
 σκοτιόασυπυκνότηριχά τιν' Ἀἴδος κυνῆν'

- εἴτ' ἔξάνοιγε μηχανὰς τὰς Σισύφου,
ὡς σκῆψιν ἄγων οὗτος οὐκ εἰσδέξεται. 100
- Dicaeop.* ὦρα ἴστιν ἄρα μοι καρτερὰν ψυχὴν λαβεῖν,
καί μοι βαδιστέ' ἐστὶν ὡς Εὐριπίδην.
παῖ παῖ.
- Slave.* τίς οὗτος ;
- Dicaeop.* ἔνδον ἔστ' Εὐριπίδης ;
- Slave.* οὐκ ἔνδον ἔνδον ἐστὶν, εἰ γνώμην ἔχεις.
- Dicaeop.* πῶς ἔνδον, εἴτ' οὐκ ἔνδον ; 105
- Slave.* ὀρθῶς, ὦ γέρον.
ὁ νοῦς μὲν ἔξω ξυλλέγων ἐπύλλια
οὐκ ἔνδον, αὐτὸς δ' ἔνδον ἀναβάδην ποιεῖ
τραγωδίαν.
- Dicaeop.* ὦ τρισμακάρι' Εὐριπίδη,
ὄθ' ὁ δοῦλος οὕτωςι σοφῶς ὑποκρίνεται.
ἐκκάλεσον αὐτόν. 110
- Slave.* ἀλλ' ἀδύνατον.
- Dicaeop.* ἀλλ' ὅμως.
οὐ γὰρ ἂν ἀπέλθοιμ' ἀλλὰ κόψω τὴν θύραν.
Εὐριπίδη, Εὐριπίδιον,
ὑπάκουσον, εἴπερ πάποτ' ἀνθρώπων τινί'
Δικαιοπόλις καλεῖ σε Χολλείδης, ἐγώ.
- Eurip.* ἀλλ' οὐ σχολή. 115
- Dicaeop.* ἀλλ' ἐκκυκλήθητ'. *Eurip.* ἀλλ' ἀδύνατον.
- Dicaeop.* ἀλλ' ὅμως.
- Eurip.* ἀλλ' ἐκκυκλήσομαι· καταβαίνειν δ' οὐ σχολή.
- Dicaeop.* Εὐριπίδη, *Eurip.* τί λέλακας ;
- Dicaeop.* ἀναβάδην ποιεῖς
ἐξὸν καταβάδην· οὐκ ἐτὸς χωλοὺς ποιεῖς.

- ἀτὰρ τί τὰ ράκι' ἐκ τραγωδίας ἔχεις, 120
 ἐσθῆτ' ἔλειψῆν; οὐκ ἐτὸς πτωχοὺς ποιεῖς.
 ἀλλ' ἀντιβολῶ πρὸς τῶν γονάτων σ', Εὐριπίδη,
 δός μοι ράκιόν τι τοῦ παλαιοῦ δράματος.
 δεῖ γάρ με λέξαι τῷ χορῷ ῥῆσιν μακράν'
 αὕτη δὲ θάνατον, ἦν κακῶς λέξω, φέρει. 125
- Eurip.* τὰ ποῖα τρύχη; μῶν ἐν οἷς Οἰνεὺς ὀδὶ
 ὁ δύσποτμος γεραῖος ἠγωνίζετο;
- Dicaeop.* οὐκ Οἰνεὺς ἦν, ἀλλ' ἔτ' ἀθλιώτερον.
- Eurip.* τὰ τοῦ τυφλοῦ Φοῖνικος;
- Dicaeop.* οὐ Φοῖνικος, οὐ,
 ἀλλ' ἕτερος ἦν Φοῖνικος ἀθλιώτερος. 130
- Eurip.* ποίους ποθ' ἀνὴρ λακίδας αἰτεῖται πέπλων;
 ἀλλ' ἢ Φιλοκτῆτου τὰ τοῦ πτωχοῦ λέγεις;
- Dicaeop.* οὐκ, ἀλλὰ τούτου πολὺ πολὺ πτωχιστέρου.
- Eurip.* ἀλλ' ἢ τὰ δυσπινῆ θέλεις πεπλώματα
 ἃ Βελλεροφόντης εἶχ' ὁ χωλὸς οὔτουσι; 135
- Dicaeop.* οὐ Βελλεροφόντης· ἀλλὰ κάκεινος μὲν ἦν
 χωλὸς, προσαιτῶν, στωμύλος, δεινὸς λέγειν.
- Eurip.* οἶδ' ἄνδρα, Μυσοῦν Τηλέφον.
- Dicaeop.* ναὶ, Τηλέφον·
 τούτου δὸς ἀντιβολῶ σέ μοι τὰ σπάργανα.
- Eurip.* ὦ παῖ, δὸς αὐτῷ Τηλέφου ρακάματα. 140
 κείται δ' ἄνωθεν τῶν Θεεστέϊων ῥακῶν,
 μεταξὺ τῶν Ἴνουῶς.
- Slave.* ἰδοὺ ταυτὶ λαβέ.
- Dicaeop.* ὦ Ζεῦ διόπτα καὶ κατόπτα πανταχῆ.
 [ἐνσκευάσασθαί μ' οἶον ἀθλιώτατον.]
 Εὐριπίδη, ἠπειδὴ περ ἐχαρίσω ταδὶ, 145

κάκεινά μοι δὸς τὰκόλουθα τῶν ῥακῶν,
 τὸ πιλίδιον περὶ τὴν κεφαλὴν τὸ Μύσιον.
 δεῖ γάρ με δόξαι πτωχὸν εἶναι τήμερον,
 εἶναι μὲν ὅσπερ εἰμι, φαίνεσθαι δὲ μή·
 τοὺς μὲν θεατὸς εἰδέναί μ' ὅς εἴμ' ἐγώ, 150
 τοὺς δ' αὖ χορευτὰς ἡλιθίους παρεστάναι,
 ὅπως ἂν αὐτοὺς ῥηματίοις σκιμαλίσω.

Euríp. δάσω· πυκνῇ γὰρ λεπτὰ μηχανᾷ φρενί.

Dicaeop. εὐδαιμονοίης, Τηλέφφ δ' ἀγὼ φρονῶ.
 εἶ γ' οἶον ἤδη ῥηματίων ἐμπίπλαμαι. 155
 ἀτὰρ δέομαί γε πτωχικοῦ βακτηρίου.

Euríp. τουτὶ λαβῶν ἄπελθε λαΐνων σταθμῶν.

Dicaeop. ὦ θύμ', ὀρᾶς γὰρ ὡς ἀπωθοῦμαι δόμων,
 πολλῶν δεόμενος σκευαρίων· νῦν δὴ γενοῦ
 γλίσχρος προσαιτῶν λιπαρῶν τ'. Εὐριπίδη, 160
 δός μοι σφυρίδιον διακεκαυμένον λύχνφ.

Euríp. τί δ', ὦ τάλας, σε τοῦδ' ἔχει πλέκους χρέος ;

Dicaeop. χρέος μὲν οὐδὲν, βούλομαι δ' ὅμως λαβεῖν.

Euríp. λυπηρὸς ἴσθ' ὦν κάποχώρησον δόμων.

Dicaeop. φεῦ· 165
 εὐδαιμονοίης, ὅσπερ ἡ μήτηρ ποτέ.

Euríp. ἄπελθε νῦν μοι.

Dicaeop. μᾶλλά μοι δὸς ἐν μόνον
 κοτυλίσκιον τὸ χεῖλος ἀποκεκρουμένον.

Euríp. φθείρου λαβῶν τόδ'· ἴσθ' ὀχληρὸς ὦν δόμοις.

Dicaeop. οὐπω μὰ Δι' οἷσθ' οἷ' αὐτὸς ἐργάζει κακά. 170
 ἀλλ', ὦ γλυκύτατ' Εὐριπίδη, τουτὶ μόνον,
 δός μοι χυτρίδιον σφογγίφ βεβυσμένον.

Euríp. ἄνθρωπ', ἀφαιρήσει με τὴν τραγοφδίαν.

ἄπελθε ταυτηνὶ λαβών.

Dicaeop.

ἄπέρχομαι.

καίτοι τί δράσω; δεῖ γὰρ ἑνός, οὐ μὴ τυχῶν 175
ἀπόλωλ'. ἄκουσον, ὦ γλυκύτατ' Εὐριπίδη·
τουτὶ λαβῶν ἄπειμι κοῦ πρόσειμ' ἔτι·
εἰς τὸ σπυρίδιον ἰσχνά μοι φυλλεῖα δός.

Euríp. ἀπολείς μ'. ἰδοῦ σοι. φρουρὰ μοι τὰ δράματα.

Dicaeop. ἀλλ' οὐκέτ', ἀλλ' ἄπειμι. καὶ γὰρ εἰμ' ἄγαν 180

ὄκληρὸς, οὐ δοκῶν με κοιράνους στυγεῖν.
οἴμοι κακοδαίμων, ὡς ἀπόλωλ'. ἐπελαθόμεν
ἐν ᾧπέρ' ἔστι πάντα μοι τὰ πράγματα.

Εὐριπίδιον ὦ γλυκύτατον καὶ φίλτατον,
κάκιστ' ἀπολοίμην, εἴ τί σ' αἰτήσαιμ' ἔτι, 185
πλὴν ἐν μόνον, τουτὶ μόνον τουτὶ μόνον,
σκάνδικά μοι δὸς, μητρόθεν δεδεγμένος.

Euríp. ἀνὴρ ὑβρίζει· κλείε πηκτὰ δωμάτων.

Dicaeop. ὦ θύμ', ἄνευ σκάνδικος ἐμπορευτέα.

ἄρ' οἶσθ' ὅσον τὸν ἀγῶν' ἀγωνιεῖ τάχα, 190
μέλλων ὑπὲρ Λακεδαιμονίων ἀνδρῶν λέγειν;
πρόβαινε νῦν, ὦ θυμέ· γραμμὴ δ' αὐτή.

ἔστηκας; οὐκ εἶ καταπιῶν Εὐριπίδην;
ἐπήνεσ'· ἄγε νυν, ὦ τάλαινα καρδία,
ἄπελθ' ἐκέϊσε, κᾶτα τὴν κεφαλὴν ἐκεῖ 195
παράσχος, εἶποῦσ' ἄττ' ἂν αὐτῇ σοι δοκῇ.
τόλμησον, ἴθι, χάρησον, ἄγαμαι καρδίας.

Chorus. τί δράσεις; τί φήσεις; ἀλλ' ἴσθι νυν

ἀναίσχυντος ὧν σιδηροῦς τ' ἀνὴρ,
ὅστις παρασχῶν τῇ πόλει τὸν αὐχένα 200
ἴπασι μέλλεις εἰς λέγειν τὰναντία.

άνηρ οὐ τρέμει τὸ πρᾶγμ'. εἰά νυν,
ἐπειδήπερ αὐτὸς αἰρεῖ, λέγε.

- Dicaeop.* μή μοι φθονήσητ', ἄνδρες οἱ θεώμενοι,
εἰ πτωχὸς ὢν ἔπειτ' ἐν Ἀθηναίοις λέγειν 205
μέλλω περὶ τῆς πόλεως, τρυγηδίαν ποιῶν
τὸ γὰρ δίκαιον οἶδε καὶ τρυγηδία.
ἐγὼ δὲ λέξω δεινὰ μὲν, δίκαια δέ.
οὐ γάρ με νῦν γε διαβαλεῖ Κλέων ὅτι
ξένων παρόντων τὴν πόλιν κακῶς λέγω. 210
αὐτοὶ γάρ ἐσμεν οὐπὶ Ληναίῳ τ' ἀγῶν,
κοῦπω ξένοι πάρεισιν· οὔτε γὰρ φόροι
ἤκουσιν οὔτ' ἐκ τῶν πόλεων οἱ ξύμμαχοι·
ἀλλ' ἐσμὲν αὐτοὶ νῦν γε περιεπτισμένοι·
τοὺς γὰρ μετοίκους ἄχυρα τῶν ἀστῶν λέγω. 215
ἐγὼ δὲ μισῶ μὲν Λακεδαιμονίους σφόδρα,
καυτοῖς ὁ Ποσειδῶν, οὐπὶ Ταινάρῳ θεὸς,
σείσας ἅπασιν ἐμβάλοι τὰς οἰκίας·
κάμοι γάρ ἐστιν ἀμπέλια κεκομμένα.
ἀτὰρ, φίλοι γὰρ οἱ παρόντες ἐν λόγῳ, 220
τί ταῦτα τοὺς Λάκωνας αἰτιώμεθα;
ἡμῶν γὰρ ἄνδρες, οὐχὶ τὴν πόλιν λέγω—
μέμνησθε τοῦθ', ὅτι οὐχὶ τὴν πόλιν λέγω—
ἀλλ' ἀνδράρια μοχθηρὰ, παρακεκομμένα,
ἄτιμα καὶ παράσημα καὶ παράξενα, 225
ἐσυκοφάντει Μεγαρέων τὰ χλανίσκια·
κεῖ που σίκυον ἴδοιεν ἢ λαγφίδιον
ἢ χοιρίδιον ἢ σκόροδον ἢ χόνδρους ἄλλας,
ταῦτ' ἦν Μεγαρικὰ κάπέπρατ' αὐθημερόν.
καὶ ταῦτα μὲν δὴ σμικρὰ ἀπιχώρια, 230

πόρνην δὲ Σιμαίθαν ἰόντες Μέγαράδε
 νεαῖαι κλέπτουσι μεθυσκοῦτταβοί·
 κᾶθ' οἱ Μεγαρῆς οὐδύναις πεφυσιγγωμένοι
 ἀντεξέκλεψαν Ἀσπασίας πόρνα δύο·
 κἀντεῦθεν ἀρχὴ τοῦ πολέμου κατερράγη 235
 Ἐλλησι πᾶσιν ἐκ τριῶν λαικαστριῶν.
 ἐντεῦθεν ὀργῇ Περικλέης οὐλύμπιος
 ἤστραπτ', ἐβρόντα, ξυνεκύκα τὴν Ἑλλάδα,
 ἐτίθει νόμους ὥσπερ σκόλια γεγραμμένους,
 ὡς χρῆ Μεγαρέας μήτε γῆ μήτ' ἐν ἀγορᾷ 240
 μήτ' ἐν θαλάττῃ μήτ' ἐν ἡπείρῳ μένειν.
 ἐντεῦθεν οἱ Μεγαρῆς, ὅτε δὴ πείνων βάδην,
 Λακεδαιμονίων ἐδέοντο τὸ ψήφισμ' ὅπως
 μεταστραφείη τὸ διὰ τὰς λαικαστριάς·
 κοῦκ ἠθέλομεν ἡμεῖς δεομένων πολλάκις. 245
 κἀντεῦθεν ἤδη πάταγος ἦν τῶν ἀσπίδων.
 ἐρεῖ τις, οὐ χρῆν' ἀλλὰ τί ἐχρῆν εἶπατε.
 φέρ', εἰ Λακεδαιμονίων τις ἐκπλεύσας σκάφει
 ἀπέδυτο φήνας κυνίδιον Σεριφίων,
 καθῆσθ' ἂν ἐν δόμοισιν; ἢ πολλοῦ γε δεῖ· 250
 καὶ κάρτα μέντ' αὖ εὐθέως καθεῖλκετε
 τριακοσίας ναῦς, ἦν δ' ἂν ἡ πόλις πλέα
 θορύβου στρατιωτῶν, περὶ τριηράρχου βοῆς,
 μισθοῦ διδομένου, Παλλαδίων χρυσουμένων,
 στοῖαι στεναχούσης, σιτίων μετρουμένων, 255
 ἀσκῶν, τροπωτήρων, κάδους ἄνουμένων,
 σκοροδῶν, ἐλαῶν, κρομμύων ἐν δικτύοις,
 στεφάνων, τριχίδων, αὐλητρίδων, ἑπωπίων,
 τὸ νεώριον δ' αὖ κωπέων πλατουμένων,

τύλων ψοφούντων, θαλαμιῶν τροπουμένων, 260
 αὐλῶν κελουστῶν, νιγλάρων, συριγμάτων.
 ταῦτ' οἶδ' ὅτι ἂν ἔδρατε· τὸν δὲ Τήλεφον
 οὐκ οἴομεσθα ; νοῦς ἄρ' ἡμῖν οὐκ ἔνι.

[Acharnians, 280-556.]

ii.

DEMOSTHENES, NICIAS (*Athenian Generals*),
 SAUSAGE-SELLER.

Dem. Λέγοιμ' ἂν ἤδη. νῶν γάρ ἐστι δεσπότης
 ἄγροικος ὀργῆν, κυμοτρῶξ, ἀκράχολος,
 Δῆμος πυκνίτης, δύσκολον γερόντιον
 ὑπόκωφον. οὗτος τῇ προτέρα νομηνία
 ἐπρίατο δοῦλον, βυρσοδέψην Παφλαγόνα, 5
 πανουργότατον καὶ διαβολώτατόν τινα.
 οὗτος καταγνοὺς τοῦ γέροντος τοὺς τρόπους,
 ὁ βυρσοπαφλαγὼν, ὑποπεσῶν τὸν δεσπότην
 ἤκαλλ', ἐθώπευ', ἐκολάκευ', ἐξηπάτα
 κοσκυλματίοις ἄκροισι, τοιαυτὴ λέγων· 10
 ὦ Δῆμε, λοῦσαι πρῶτον ἐκδικάσας μίαν,
 ἐνθοῦ, ρόφησον, ἔντραγ', ἔχε τριώβολον.
 βούλει παραθῶ σοι δόρπον ; εἶτ' ἀναρπάσας
 ὃ τι ἂν τις ἡμῶν σκευάσῃ, τῷ δεσπότην
 Παφλαγῶν κεχάρισται τοῦτο. καὶ πρῶην γ' ἐμοῦ 15
 μᾶζαν μεμαχότος ἐν Πύλῳ Λακωνικῆν,
 πανουργότατά πως περιδραμῶν ὑφαρπάσας
 αὐτὸς παρέθηκε τὴν ὑπ' ἐμοῦ μεμαγμένην.
 ἡμᾶς δ' ἀπελαύνει, κοῦκ ἔῃ τὸν δεσπότην
 ἄλλον θεραπεύειν, ἀλλὰ βυρσίην ἔχων 20

- δειπνοῦντος ἔστως ἀποσοβεῖ τοὺς ῥήτορας.
 ἄδει δὲ χρησμούς· ὁ δὲ γέρων σιβυλλίᾳ.
 ὁ δ' αὐτὸν ὡς ὄρᾳ μεμακκοηκότα,
 τέχνην πεποιήται. τοὺς γὰρ ἔνδον ἀντικρυς
 ψευδῆ διαβάλλει· κᾶτα μαστιγούμεθα 25
 ἡμεῖς· Παφλαγῶν δὲ περιθέων τοὺς οἰκέτους
 αἰτεῖ, ταράττει, δωροδοκεῖ, λέγων ταδί·
 ὄρατε τὸν Ὑλαν δι' ἐμὲ μαστιγούμενον ;
 εἰ μὴ μ' ἀναπέισετ', ἀποθανεῖσθε τήμερον.
 ἡμεῖς δὲ δίδομεν· εἰ δὲ μὴ, πατούμενοι 30
 ὑπὸ τοῦ γέροντος ὀκταπλάσια χέζομεν.
 νῦν οὖν ἀνύσαντε φροντίσωμεν, ὦγαθέ,
 ποίαν ὁδὸν νῶν τρεπτέον καὶ πρὸς τίνα.
- Nic.* κράτιστ' ἐκείνην τὴν μόλωμεν, ὦγαθέ.
- Dem.* ἀλλ' οὐχ οἶόν τε τὸν Παφλαγόν' οὐδὲν λαθεῖν· 35
 ἐφορᾶ γὰρ αὐτὸς πάντ'. ἔχει γὰρ τὸ σκέλος
 τὸ μὲν ἐν Πύλῳ, τὸ δ' ἕτερον ἐν τῆκκλησίᾳ.
 τοσόνδε δ' αὐτοῦ βῆμα διαβεβηκότος
 ὁ πρωκτός ἐστιν αὐτόχρημ' ἐν Χαόσι,
 τῷ χεῖρ' ἐν Αἰτωλοῖς, ὁ νοῦς δ' ἐν Κλωπιδῶν. 40
- Nic.* κράτιστον οὖν νῶν ἀποθανεῖν. ἀλλὰ σκόπει,
 ὅπως ἂν ἀποθάνοιμεν ἀνδρικότατα.
- Dem.* πῶς δῆτα πῶς γένοιτ' ἂν ἀνδρικότατα ;
- Nic.* βέλτιστον ἡμῖν αἶμα ταύρειον πιεῖν.
 ὁ Θεμιστοκλέους γὰρ θάνατος αἰρετώτερος. 45
- Dem.* μὰ Δι' ἀλλ' ἄκρατον οἶνον ἀγαθοῦ δαίμονος.
 ἴσως γὰρ ἂν χρηστόν τι βουλευσαίμεθα.
- Nic.* ἰδοὺ γ' ἄκρατον. περὶ ποτοῦ γοῦν ἐστί σοι ;
 πῶς δ' ἂν μεθύων χρηστόν τι βουλεύσαιτ' ἀνὴρ ;

- Dem.* ἄληθες, οὗτος ; κρουνοχυτρολήραιοι εἶ.
οἶνον σὺ τολμᾶς εἰς ἐπίνοιαν λαιδορεῖν ;
οἴνου γὰρ εὖροις ἂν τι πρακτικώτερον ;
ὄρᾶς ; ὅταν πίνωσιν ἄνθρωποι, τότε
πλουτοῦσι, διαπράττουσι, νικῶσιν δίκας,
εὐδαιμονοῦσιν, ὠφελουῖσι τοὺς φίλους.
50
55
- Nic.* οἴμοι, τί ποθ' ἡμᾶς ἐργάσει τῷ σῶ ποτῷ ;
- Dem.* ἀγάθ'· ἀλλ' ἐνεγκ'· ἐγὼ δὲ κατακλιήσομαι.
ἦν γὰρ μεθυσθῶ, πάντα ταυτὶ καταπάσω
βουλευμάτων καὶ γνωμιδίων καὶ νοιδίων.
60
- Nic.* ὡς εὐτυχῶς ὅτι οὐκ ἐλήφθην ἔνδοθεν
κλέπτων τὸν οἶνον.
- Dem.* εἰπέ μοι, Παφλαγῶν τί δρᾶ'·
- Nic.* ἐπίπαστα λείξας δημιόπραθ' ὁ βάσκανος
ῥέγκει μεθύων ἐν ταῖσι βύρσαις ὕπτιος.
65
- Dem.* ἴθι νυν, ἄκρατον ἐγκάναξόν μοι πολὺν,
σπονδήν.
- Nic.* λαβὲ δὴ καὶ σπείσον ἀγαθοῦ δαίμονος'
ἔλχ' ἔλκε τὴν τοῦ δαίμονος τοῦ Πραμνίου.
- Dem.* ὦ δαίμον ἀγαθέ, σὸν τὸ βούλευμ', οὐκ ἐμόν.
- Nic.* εἴπ', ἀντιβολῶ, τί ἔστι ;
70
- Dem.* τοὺς χρησμοὺς ταχὺ
κλέψας ἔνεγκε τοῦ Παφλαγόνος ἔνδοθεν,
ἕως καθεύδει.
- Nic.* ταῦτ'· ἀτὰρ τοῦ δαίμονος
δέδοιχ' ὅπως μὴ τεύξομαι κακοδαίμονος.
- Dem.* φέρε νυν ἐγὼ 'μαυτῷ προσαγάγω τὸν χῶα,

τὸν νοῦν ἴν' ἄρδω καὶ λέγω τι δεξιόν.

75

Nic. ὡς μεγάλ' ὁ Παφλαγὼν πέρδεται καὶ ρέγκεται,
ὥστ' ἔλαθον αὐτὸν τὸν ἱερὸν χρησμὸν λαβῶν,
ἔνπερ μάλιστ' ἐφύλαττει.

Dem.

ὦ σοφώτατε,

φέρ' αὐτὸν, ἴν' ἀναγῶ· σὺ δ' ἔγχεον πιεῖν
ἀνύσας τι. φέρ' ἴδω τί ἄρ' ἔνεστιν αὐτόθι.
ὦ λόγια. δὸς μοι δὸς τὸ ποτήριον ταχύ.

80

Nic. ἰδοῦ· τί φησ' ὁ χρησμὸς; *Dem.* ἐτέραν ἔγχεον.

Nic. ἐν τοῖς λογίοις ἔνεστιν ἐτέραν ἔγχεον;

Dem. ὦ Βάκι. *Nic.* τί ἔστι; *Dem.* δὸς τὸ ποτήριον ταχύ.

Nic. πολλῶ γ' ὁ Βάκις ἐχρήτο τῷ ποτηρίῳ.

85

Dem. ὦ μιαρὲ Παφλαγὼν, ταῦτ' ἄρ' ἐφύλαττου πάλαι,
τὸν περὶ σεαυτοῦ χρησμὸν ὄρρωδῶν; *Nic.* τή;

Dem. ἐνταῦθ' ἔνεστιν αὐτὸς ὡς ἀπόλλυται.

Nic. καὶ πῶς;

Dem. ὅπως; ὁ χρησμὸς ἀντικρυς λέγει

ὡς πρῶτα μὲν στυππειοπώλης γίγνεται,

90

ὡς πρῶτος ἔξει τῆς πόλεως τὰ πράγματα.

Nic. εἰς οὐτοσὶ πώλης. τί τοῦντεῦθεν; λέγε.

Dem. μετὰ τοῦτον αὖθις προβατοπώλης δεύτερος.

Nic. δύο τῷδε πῶλα. καὶ τί τόνδε χρὴ παθεῖν;

Dem. κρατεῖν, ἕως ἕτερος ἀνὴρ βδελυρώτερος

95

αὐτοῦ γένοιτο· μετὰ δὲ ταῦτ' ἀπόλλυται.

ἐπιγίγνεται γὰρ βυρσοπώλης ὁ Παφλαγὼν,
ἄρπαξ, κεκράκτης, Κυκλοβόρου φωνὴν ἔχων.

Nic. τὸν προβατοπώλην ἦν ἄρ' ἀπολέσθαι χρειὼν
ὑπὸ βυρσοπώλου; *Dem.* νῆ Δε.

100

Δε.

οἴμοι θεΐλαιος.

πόθεν οὖν ἂν ἔτι γένοιτο πώλης εἰς μόνος ;

Dem. ἔτ' ἐστὶν εἰς, ὑπερφυᾶ τέχνην ἔχων.

Nic. εἶπ', ἀντιβολῶ, τίς ἐστίν ; *Dem.* εἶπω ; *Nic.* νῆ Δία.

Dem. ἀλλαντοπώλης ἔσθ' ὁ τοῦτον ἐξελῶν.

Nic. ἀλλαντοπώλης ; ὦ Πόσειδον τῆς τέχνης. 105

φέρε ποῦ τὸν ἄνδρα τοῦτον ἐξευρήσομεν ;

Dem. ζητῶμεν αὐτόν.

Nic. ἀλλ' ὁδὶ προσέρχεται

ὥσπερ κατὰ θεῖον εἰς ἀγοράν.

Dem. ὦ μακάριε

ἀλλαντοπῶλα, δεῦρο δεῦρ', ὦ φίλτατε,

ἀνάβαινε σωτῆρ τῇ πόλει καὶ νῶν φανείς. 110

S. S. τί ἔστι ; τί με καλεῖτε ;

Dem. δεῦρ' ἔλθ', ἵνα πύθη

ὡς εὐτυχῆς εἶ καὶ μεγάλως εὐδαιμονεῖς.

Nic. ἴθι δὴ, κάθελ' αὐτοῦ τοῦλεόν, καὶ τοῦ θεοῦ

τὸν χρησμὸν ἀναδίδαξον αὐτὸν ὡς ἔχει

ἐγὼ δ' ἰὼν πρυσκέψομαι τὸν Παφλαγόνα. 115

Dem. ἄγε δὴ σὺ κατάθου πρῶτα τὰ σκευῆ χαμαί·

ἔπειτα τὴν γῆν πρόσκυσον καὶ τοὺς θεούς.

S. S. ἰδόν· τί ἔστιν ;

Dem. ὦ μακάρι', ὦ πλούσιε,

ὦ νῦν μὲν οὐδεῖς, αὔριον δ' ὑπέρμεγας·

ὦ τῶν Ἀθηνῶν ταγὲ τῶν εὐδαιμόνων. 120

S. S. τί μ', ὦγάθ', οὐ πλύνειν ἔῃς τὰς κοιλίας

πωλεῖν τε τοὺς ἀλλᾶντας, ἀλλὰ καταγελαῖς ;

Dem. ὦ μῶρε, ποίας κοιλίας ; δευρὶ βλέπε.

τὰς στίχας ὀρᾶς τὰς τῶνδε τῶν λαῶν ; *S. S.* ὀρῶ.

Dem. τούτων ἀπάντων αὐτὸς ἀρχέλας ἔσει, 125

καὶ τῆς ἀγορᾶς καὶ τῶν λιμένων καὶ τῆς πυκνός·
βουλὴν πατήσεις καὶ στρατηγούς κλαστάσεις,
δήσεις, φυλάξεις, ἐν πρυτανείῳ λαικάσεις.

S. S. ἐγώ ;

Dem. σὺ μέντοι· κοῦδέπω γε πάνθ' ὄρᾳς.
ἀλλ' ἐπανάβηθι καπὶ τοῦλεόν τοδὶ 130
καὶ κάτιδε τὰς νήσους ἀπάσας ἐν κύκλῳ.

S. S. καθορῶ. Dem. τί δαί ; τὰμπόρια καὶ τὰς ὀλκάδας ;

S. S. ἔγωγε.

Dem. πῶς οὖν οὐ μεγάλως εὐδαιμονεῖς ;
ἔτι νῦν τὸν ὀφθαλμὸν παράβαλλ' εἰς Καρίαν
τὸν δεξιὸν, τὸν δ' ἕτερον εἰς Καλχηδόνα. 135

S. S. εὐδαιμονήσω δ', εἰ διαστραφήσομαι ;

Dem. οὐκ, ἀλλὰ διὰ σοῦ ταῦτα πάντα πέρναται.
γίγναι γάρ, ὡς ὁ χρησμὸς οὕτωσὶ λέγει,
ἀνὴρ μέγιστος.

S. S. εἰπέ μοι, καὶ πῶς ἐγὼ
ἀλλαντοπώλης ὦν ἀνὴρ γενήσομαι ; 140

Dem. δι' αὐτὸ γάρ τοι τοῦτο καὶ γίγναι μέγας,
ὅτι πονηρὸς καὶ ἀγορᾶς εἶ καὶ θρασύς.

S. S. οὐκ ἀξιῶ 'γὼ 'μαυτὸν ἰσχύειν μέγα.

Dem. οἴμοι, τί ποτ' ἔσθ' ὅτι σαυτὸν οὐ φῆς ἀξιον ;
ξυνειδέναί τί μοι δοκεῖς σαυτῷ καλόν.
μῶν ἐκ καλῶν εἶ κάγαθῶν ; 145

S. S. μὰ τοὺς θεοὺς,
εἰ μὴ 'κ πονηρῶν γ'.

Dem. ὦ μακάριε τῆς τύχης,
ὅσον πέποιθας ἀγαθὸν εἰς τὰ πράγματα.

S. S. ἀλλ', ὦγάθ', οὐδὲ μουσικὴν ἐπίσταμαι,

- πλὴν γραμμάτων, καὶ ταῦτα μέντοι κακὰ κακῶς. 150
- Dem.* τουτὶ μόνον σ' ἔβλαψεν, ὅτι καὶ κακὰ κακῶς.
 ἢ δημαγωγία γὰρ οὐ πρὸς μουσικῷ
 ἔτ' ἐστὶν ἀνδρὸς οὐδὲ χρηστοῦ τοὺς τρόπους,
 ἀλλ' εἰς ἀμαθίη καὶ βδελυρόν. ἀλλὰ μὴ παρήσ
 αἶ σοι διδάσ' ἐν τοῖς λογιόισιν οἱ θεοί. 155
- S. S.* πῶς δητὰ φησ' ὁ χρησμός;
- Dem.* εὖ νῆ τοὺς θεοὺς
 καὶ ποικίλως πως καὶ σαφῶς ἠνιγμένος.
 Ἄλλ' ὅποταν μάρψῃ βυρσαίετος ἀγκυλοχήλης
 γαμφηλῆσι δράκοντα κοάλεμον αἱματοπώτην,
 δὴ τότε Παφλαγόνων μὲν ἀπόλλυται ἢ σκοροδιύμη, 160
 κοιλιοπώλησιν δὲ θεὸς μέγα κῦδος ὑπάξει,
 αἶ κα μὴ πωλεῖν ἀλλᾶντας μᾶλλον ἔλονται.
- S. S.* πῶς οὖν πρὸς ἐμέ ταυτ' ἐστίν; ἀναδιδασκέ με.
- Dem.* βυρσαίετος μὲν ὁ Παφλαγών ἐσθ' οὕτοσί.
- S. S.* τί δ' ἀγκυλοχήλης ἐστίν; 165
- Dem.* αὐτό που λέγει,
 ὅτι ἀγκύλαις ταῖς χερσὶν ἀρπάζων φέρει.
- S. S.* ὁ δράκων δὲ πρὸς τί;
- Dem.* τοῦτο περιφανέστατον.
 ὁ δράκων γάρ ἐστι μακρὸν ὃ τ' ἀλλᾶς αὖ μακρόν·
 εἶθ' αἱματοπώτης ἔσθ' ὃ τ' ἀλλᾶς χῶ δράκων.
 τὸν οὖν δράκοντά φησι τὸν βυρσαίετον 170
 ἤδη κρατήσειν, αἶ κε μὴ θαλφθῆ λόγοις.
- S. S.* τὰ μὲν λόγι' αἰκιάλλει με· θαυμάζω δ' ὅπως
 τὸν δῆμον οἷός τ' ἐπιτροπεύειν εἴμ' ἐγώ.
- Dem.* φαυλότατον ἔργον· ταῦθ' ἄπερ ποιεῖς ποιεῖ·
 τάραττε καὶ χόρδεν' ὁμοῦ τὰ πράγματα 175

ἅπαντα, καὶ τὸν δῆμον ἀεὶ προσποιῶ
 ὑπογλυκαίνων ῥηματίοις μαγειρικοῖς,
 τὰ δ' ἄλλα σοὶ πρόσσεστι δημαγωγικά,
 φωνὴν μιὰρὰ, γέγονας κακῶς, ἀγόραιοις εἶ·
 ἔχεις ἅπαντα πρὸς πολιτείαν ἃ δεῖ· 180
 χρησμοὶ τε συμβαίνουσι καὶ τὸ Πυθικόν.
 ἀλλὰ στεφανοῦ, καὶ σπένδε τῷ Κοαλέμφῳ·
 χῶπως ἀμυνεῖ τὸν ἄνδρα.

[Knights, 40-222.]

iii.

SHEEP-SLADES, PHEIDIPPIDES, SLAVE, SOCRATES, DISCIPLES,
CLOUDS.

Streph. Ἰοῦ ἰού·

ὦ Ζεῦ βασιλεῦ, τὸ χρῆμα τῶν νυκτῶν ὅσον
 ἀπέραντον. οὐδέποθ' ἡμέρα γενήσεται;
 καὶ μὴν πάλαι γ' ἀλεκτρύονος ἤκουσ' ἐγώ·
 οἱ δ' οἰκέται ῥέγκουσιν· ἀλλ' οὐκ ἂν πρὸ τοῦ. 5
 ἀπόλοιο δῆτ', ὦ πόλεμε, πολλῶν οὔνεκα,
 ὅτ' οὐδὲ κολῴσ' ἔξεστί μοι τοὺς οἰκέτας.
 ἀλλ' οὐδ' ὁ χρηστὸς οὔτοσὶ νεανίας
 ἐγείρεται τῆς νυκτὸς, ἀλλὰ πέρδεται
 ἐν πέντε σισύραις ἐγκεκορδυλημένος. 10
 ἀλλ' εἰ δοκεῖ, ῥέγκωμεν ἐγκεκαλυμμένοι.
 ἀλλ' οὐ δύναμαι δεῖλαιος εὔδειν δακνόμενος
 ὑπὸ τῆς δαπάνης καὶ τῆς φάτνης καὶ τῶν χρεῶν,
 διὰ τουτοῦ τὸν υἷόν. ὁ δὲ κόμην ἔχων
 ἰππάζεται τε καὶ ξυνωρικέεται 15
 ὄνειροπολεῖ θ' ἵππους· ἐγὼ δ' ἀπόλλυμαι,

- ὄρων ἄγουσαν τὴν σελήνην εἰκάδας·
 οἱ γὰρ τόκοι χωροῦσιν. ἄπτε, παῖ, λύχρον,
 κᾶκφερε τὸ γραμματεῖον, ἵν' ἀναγνώ λαβῶν
 ὀπόσοις ὀφείλω καὶ λογίσωμαι τοὺς τόκους. 20
 φέρ' ἴδω, τί ὀφείλω ; δώδεκα μνᾶς Πασία.
 τοῦ δώδεκα μνᾶς Πασία ; τί ἐχρησάμην ;
 ὅτ' ἐπριάμην τὸν κοππατίαν. οἴμοι τάλας,
 εἴθ' ἐξεκόπην πρότερον τὸν ὀφθαλμὸν λίθῳ.
- Phei.* Φίλων, ἀδικεῖς· ἔλαυνε τὸν σαυτοῦ δρόμον. 25
Strep. τοῦτ' ἔστι τουτὶ τὸ κακὸν ὃ μ' ἀπολώλεκεν·
 ὄνειροπολεῖ γὰρ καὶ καθεύδων ἱππικὴν.
- Phei.* πόσους δρόμους ἐλᾷ τὰ πολεμιστήρια ;
Strep. ἐμὲ μὲν σὺ πολλοὺς τὸν πατέρ' ἐλαύνεις δρόμους.
 ἀτὰρ τί χρέος ἔβα με μετὰ τὸν Πασίαν ; 30
 τρεῖς μναὶ διφρίσκου καὶ τροχοῖν Ἄμυνία.
- Phei.* ἄπαγε τὸν ἵππον ἐξαλίσας οἴκαδε.
Strep. ἀλλ', ὦ μέλ', ἐξήλικας ἐμέ γ' ἐκ τῶν ἐμῶν,
 ὅτε καὶ δίκας ὄφληκα χῆτεροι τόκου
 ἐνεχυράσεσθαί φασιν. 35
- Phei.* ἐτεδν, ὦ πάτερ,
 τί δυσκολαίνεις καὶ στρέφει τὴν νύχθ' ὄλην ;
- Strep.* δάκνει με δήμαρχός τις ἐκ τῶν στρωμάτων.
- Phei.* ἔασον, ὦ δαιμόνιε, καταδαρθεῖν τί με.
- Strep.* σὺ δ' οὖν κάθειυδε· τὰ δὲ χρέα ταῦτ' ἴσθ' ὅτι
 ἐς τὴν κεφαλὴν ἅπαντα τὴν σὴν τρέψεται. 40
 φεῦ.
 εἴθ' ὄφελ' ἢ προμνήστρι' ἀπολέσθαι κακῶς,
 ἥτις με γῆμ' ἐπῆρε τὴν σὴν μητέρα·
 ἐμοὶ γὰρ ἦν ἄγροικος ἥδιστος βίος,

- εἰρωτιῶν, ἀκάρητος, εἰκὴ κείμενος,
 βρώων μελίτταις καὶ προβάτοις καὶ στεμφύλοις. 45
 ἔπειτ' ἔγῃμα Μεγακλέους τοῦ Μεγακλέους
 ἀδελφιδῆν ἄγροικος ὦν ἐξ ἄστειως,
 σεμνὴν, τρυφῶσαν, ἐγκεκοισυρωμένην.
 ταύτην ὄτ' ἐγάμουν, συγκατεκλινώμην ἐγὼ
 ὄξων τρυγός, τρασιᾶς, ἐρίων περιουσίας, 50
 ἢ δ' αὖ μύρου, κρόκου, καταγλωττισμάτων,
 διαπάνης, λιφρυγοῦ, Κωλιάδος, Γερετυλλίδος.
 οὐ μὴν ἐρῶ γ' ὡς ἀργός ἦν, ἀλλ' ἐσπάθα.
 ἐγὼ δ' ἂν αὐτῇ θοιμάτιον δεικνὺς τοδὶ
 πρόφασιν ἔφασκον, ὦ γύναι, λίαν σπαθᾶς. 55
Slave. ἔλαιον ἡμῖν οὐκ ἔνεστ' ἐν τῷ λύχνῳ.
Strep. οἴμοι· τί γάρ μοι τὸν πότην ἤπτες λύχνον;
 δεῖρ' ἔλθ', ἵνα κλάῃς. *Slave.* διὰ τί δῆτα κλαύ-
 σομαι;
Strep. ὅτι τῶν παχειῶν ἐνετίθεις θρυαλλίδων.—
 μετὰ ταῦθ', ὅπως νῶν ἐγένεθ' υἱὸς οὐτοσί, 60
 ἐμοί τε δὴ καὶ τῇ γυναικὶ τὰγαθῇ,
 περὶ τοῦνόματος δὴ ἵντεῦθεν ἐλοιδορούμεθα·
 ἢ μὲν γὰρ ἵππον προσετίθει πρὸς τοῦνομα,
 Ξάνθιππον ἢ Χάριππον ἢ Καλλιππίδην,
 ἐγὼ δὲ τοῦ πάππου ἵτιθέμην Φειδωνίδην. 65
 τέως μὲν οὖν ἐκρινόμεθ'· εἶτα τῷ χρόνῳ
 κοινῇ ξυνέβημεν καθέμεθα Φειδιππίδην.
 τοῦτον τὸν υἱὸν λαμβάνουσ' ἐκορίζετο,
 ὅταν σὺ μέγας ὦν ἄρμ' ἐλαύνης πρὸς πόλιν,
 ὡσπερ Μεγακλῆς, ξυστίδ' ἔχων. ἐγὼ δ' ἔφην, 70
 ὅταν μὲν οὖν τὰς αἴγας ἐκ τοῦ Φελλλέως,

- ὥσπερ ὁ πατήρ σου, διφθέραν ἐνημμένος.
 ἀλλ' οὐκ ἐπίθετο τοῖς ἐμοῖς οὐδὲν λόγους,
 ἀλλ' ἵππερόν μου κατέχευεν τῶν χρημάτων
 νῦν οὖν ὄλην τὴν νύκτα φροντίζων, ὁδοῦ 75
 μίαν εἶρον ἀτραπὸν δαιμονίως ὑπερφυᾶ,
 ἦν ἦν ἀναπέισω τουτοῖ, σωθήσομαι.
 ἀλλ' ἐξεγείραι πρῶτον αὐτὸν βούλομαι.
 πῶς δῆτ' ἂν ἤδιστ' αὐτὸν ἐπεγείραμι ; πῶς ;
 Φειδιππίδη, Φειδιππίδιον. *Phei.* τί, ὦ πάτερ ; 80
Strep. κύσον με καὶ τὴν χεῖρα δὸς τὴν δεξιάν.
Phei. ἰδοῦ. τί ἔστιν ; *Strep.* εἶπέ μοι, φιλεῖς ἐμέ ;
Phei. νῆ τὸν Ποσειδῶ τουτοῖ τὸν ἵππιον.
Strep. μή μοι γε τοῦτον μηδαμῶς τὸν ἵππιον
 οὗτος γὰρ ὁ θεὸς αἰτίός μοι τῶν κακῶν. 85
 ἀλλ' εἶπερ ἐκ τῆς καρδίας μ' ὄντως φιλεῖς,
 ὦ παῖ, πιθοῦ. *Phei.* τί οὖν πίθωμαι δητὰ σοι ;
Strep. ἔκστρεψον ὡς τάχιστα τοὺς σαυτοῦ τρόπους,
 καὶ μάνθαν' ἐλθὼν ἂν ἐγὼ παρανέσω.
Phei. λέγε δῆ, τί κελεύεις ; *Strep.* καὶ τι πείσει ; 90
Phei. πείσομαι,
 νῆ τὸν Διόνυσον.
Strep. δευρό νυν ἀπόβλεπε.
 ὄρας τὸ θύριον τοῦτο καὶ τὰκίδιον ;
Phei. ὄρω. τί οὖν τοῦτ' ἐστὶν ἐτεόν, ὦ πάτερ ;
Strep. ψυχῶν σοφῶν τοῦτ' ἐστὶ φροντιστήριον.
 ἐνταῦθ' ἐνοικοῦσ' ἄνδρες οἱ τὸν οὐρανὸν 95
 λέγοντες ἀναπέιθουσιν ὡς ἔστιν πνιγεὺς
 κάστω περὶ ἡμᾶς οὗτος, ἡμεῖς δ' ἄνθρακες.
 οὗτοι διδάσκουσ'—ἀργύριον ἦν τις διδῶ—

- λέγοντα νικᾶν καὶ δίκαια κᾶδικα.
- Phei.* εἰσὶν δὲ τίνες ; 100
- Strep.* οὐκ οἶδ' ἀκριβῶς τοῦνομα
μεριμνοφροντισταὶ καλοὶ τε κάγαθοί.
- Phei.* αἰβοῖ, πονηροὶ γ' οἶδα. τοὺς ἀλαζόνας,
τοὺς ὠχριῶντας, τοὺς ἀνυποδήτους λέγεις·
ᾧν ὁ κακοδαίμων Σωκράτης καὶ Χαιρεφῶν.
- Strep.* ἦ, σιώπα· μηδὲν εἴπησ νήπιον. 105
ἀλλ' εἴ τι κήδει τῶν πατρῶων ἀλφίτων,
τούτων γενοῦ μοι, σχασάμενος τὴν ἵππικὴν.
- Phei.* οὐκ ἂν μὰ τὸν Διόνυσον, εἰ δοίης γέ μοι
τοὺς φασιανοὺς οὓς τρέφει Λεωγόρας.
- Strep.* ἴθ', ἀντιβολῶ σ', ᾧ φίλτατ' ἀνθρώπων ἐμοί, 110
ἐλθὼν διδάσκου. *Phei.* καὶ τί σοι μαθήσομαι ;
- Strep.* εἶναι παρ' αὐτοῖς φασιν ἄμφω τῷ λόγῳ,
τὸν κρείττον', ὅστις ἐστὶ, καὶ τὸν ἥττονα.
τούτων τὸν ἕτερον τοῖν λόγοι, τὸν ἥττονα,
νικᾶν λέγοντά φασι τὰδικώτερα. 115
ἦν οὖν μάθης μοι τὸν ἄδικον τοῦτον λόγον,
ἂ νῦν ὀφείλω διὰ σέ, τούτων τῶν χρεῶν
οὐκ ἂν ἀποδοίην οὐδ' ἂν ὀβολὸν οὐδενί.
- Phei.* οὐκ ἂν πιθοίμην· οὐ γὰρ ἂν τλαίην ἰδεῖν
τοὺς ἵππέας τὸ χρῶμα διακεκναισμένος. 120
- Strep.* οὐκ ἄρα μὰ τὴν Δήμητρα τῶν γ' ἐμῶν ἔδει,
οὔτ' αὐτὸς οὔθ' ὁ ζύγιος οὔθ' ὁ σαμφόρας·
ἀλλ' ἐξελῶ σ' ἐς κόρακας ἐκ τῆς οἰκίας.
- Phei.* ἀλλ' οὐ περιόψεται μ' ὁ θεῖος Μεγακλῆς
ἄνιππον. ἀλλ' εἴσκειμι, σοῦ δ' οὐ φροντιῶ. 125
- Strep.* ἀλλ' οὐδ' ἐγὼ μέντοι πεσῶν γε κείσομαι·

- ἀλλ' εὐξάμενος τοῖσιν θεοῖς διδάξομαι
αὐτὸς βαδίζων εἰς τὸ φροντιστήριον.
πῶς οὖν γέρων ὦν κάπιλήσμων καὶ βραδὺς
λόγων ἀκριβῶν σχινδαλάμους μαθήσομαι ; 130
ἰτητέον. τί ταῦτ' ἔχων στραγγεύομαι,
ἀλλ' οὐχὶ κόπτω τὴν θύραν ; παῖ, παιδίον.
- Disc.* βάλλ' ἐς κόρακας· τίς ἐσθ' ὁ κόψας τὴν θύραν ;
Strep. Φεῖδωνος υἱὸς Στρεψιάδης Κικυννόθεν.
Disc. ἀμαθὴς γε νῆ Δί', ὅστις οὕτωςι σφόδρα 135
ἀπεριμερίμνος τὴν θύραν λελάκτικας
καὶ φροντίδ' ἐξήμβλωκας ἐξευρημένην.
- Strep.* σύγγνωθί μοι· τηλοῦ γὰρ οἰκῶ τῶν ἀγρῶν.
ἀλλ' εἰπέ μοι τὸ πρῶγμα τοῦξημβλωμένου.
- Disc.* ἀλλ' οὐ θέμις πλὴν τοῖς μαθηταῖσιν λέγειν. 140
Strep. λέγε ἰν ἐμοὶ θαρρῶν· ἐγὼ γὰρ οὐτοσί
ἦκω μαθητῆς εἰς τὸ φροντιστήριον.
- Disc.* λέξω. νομίσαι δὲ ταῦτα χρὴ μυστήρια.
ἀνήρετ' ἄρτι Χαιρεφῶντα Σωκράτης
ψύλλαν ὀπόσοις ἄλλοιτο τοὺς αὐτῆς πύδας· 145
δακοῦσα γὰρ τοῦ Χαιρεφῶντος τὴν ὀφρῶν
ἐπὶ τὴν κεφαλὴν τὴν Σωκράτους ἀφήλατο.
- Strep.* πῶς δῆτα τοῦτ' ἐμέτρησε ;
Disc. θεξιώτατα.
κηρὸν διατήξας, εἶτα τὴν ψύλλαν λαβὼν
ἐνέβαψεν ἐς τὸν κηρὸν αὐτῆς τῷ πόδε, 150
κᾶτα ψυχέιση περιέφυσαν Περσικαί,
ταύτας ὑπολύσας ἀνεμέτρει τὸ χωρίον.
- Strep.* ὦ Ζεῦ βασιλεῦ, τῆς λεπτότητος τῶν φρενῶν.
Disc. τί δῆτ' ἄν, ἕτερον εἰ πύθοιο Σωκράτους

- φρόντισμα ; *Streph.* ποῖον ; ἀντιβολῶ, κάτειπέ
μοι. 155
- Disc.* ἀνῆρετ' αὐτὸν Χαιρεφῶν ὁ Σφήττιος
ὁπότερα τὴν γνώμην ἔχει, τὰς ἐμπίδας
κατὰ τὸ στόμ' ἄδειν, ἢ κατὰ τοῦρροπούγιον.
- Streph.* τί δῆτ' ἐκείνος εἶπε περὶ τῆς ἐμπίδος ;
- Disc.* ἔφασκεν εἶναι τοῦντερον τῆς ἐμπίδος 160
στενόν· διὰ λεπτοῦ δ' ὄντος αὐτοῦ τὴν πνοὴν
βία βαδίζειν εὐθὺ τοῦρροπούγιου·
ἔπειτα κοῖλον πρὸς στενῶ προσκείμενον
τὸν πρωκτὸν ἡχεῖν ὑπὸ βίας τοῦ πνεύματος.
- Streph.* σάλπιγξ ὁ πρωκτός ἐστιν ἄρα τῶν ἐμπίδων. 165
ὦ τρισμακάριος τοῦ διεντερεύματος.
ἢ ῥαδίως φεύγων ἂν ἀποφύγοι δίκην
ὅστις δίοιδε τοῦντερον τῆς ἐμπίδος.
- Disc.* πρῶν δέ γε γνώμην μεγάλην ἀφηρέθη
ὑπ' ἀσκαλαβώτου. *Streph.* τίνα τρόπον ; κάτειπέ
μοι. 170
- Disc.* ζητοῦντος αὐτοῦ τῆς σελήνης τὰς ὁδοὺς
καὶ τὰς περιφορὰς, εἴτ' ἄνω κεχηνότος
ἀπὸ τῆς ὀροφῆς νύκτωρ γαλεώτης κατέχευεν.
- Streph.* ἦσθην γαλεώτη καταχέσαντι Σωκράτους·
- Disc.* ἐχθές δέ γ' ἡμῖν δεῖπνον οὐκ ἦν ἐσπέρας. 175
- Streph.* εἶεν· τί οὖν πρὸς τ' ἄλλφιτ' ἐπαλαμήσατο ;
- Disc.* κατὰ τῆς τραπέζης καταπάσας λεπτὴν τέφραν,
κάμψας ὀβελίσκον, εἶτα διαβήτην λαβῶν,
ἐκ τῆς παλαιίστρας θοιμάτιον ὑφείλετο.
- Streph.* τί δῆτ' ἐκείνον τὸν Θαλῆν θαυμάζομεν ; 180
ἄνοιγ' ἄτοιγ' ἀνύσας τὸ φροντιστήριον,

- καὶ δεῖξον ὡς τάχιστα μοι τὸν Σωκράτη.
 μαθητιῶ γάρ· ἀλλ' ἄνοιγε τὴν θύραν.
 ὦ Ἡράκλεις, ταυτὶ ποδαπὰ τὰ θηρία ;
- Disc.* τί ἐθαύμασας ; τῷ σοι δοκοῦσιν εἰκέναι ; 185
- Strep.* τοῖς ἐκ Πύλου ληφθεῖσι, τοῖς Λακωνικοῖς.
 ἀτὰρ τί ποτ' ἐς τὴν γῆν βλέπουσιν οὗτοί ;
- Disc.* ζητοῦσιν οὗτοι τὰ κατὰ γῆς.
- Strep.* βολβούς ἄρα
 ζητοῦσι. μή νυν τουτογὶ φροντίζετε·
 ἐγὼ γὰρ οἶδ' ἵν' εἰσὶ μεγάλοι καὶ καλοί. 190
- Disc.* τί γὰρ οἶδε δρῶσιν οἱ σφόδρ' ἐγκεκυφότες ;
- Strep.* οὗτοι δ' ἐρεβοδιφῶσιν ὑπὸ τὸν Τάρταρον.
- Disc.* τί δῆθ' ὁ πρωκτὸς ἐς τὸν οὐρανὸν βλέπει ;
- Strep.* αὐτὸς καθ' αὐτὸν ἀστρονομεῖν διδάσκεται.
- Disc.* ἀλλ' εἴσιθ', ἵνα μὴ ἴκεῖνος ἡμῖν ἐπιτύχη. 195
- Strep.* μήπω γε μήπω γ', ἀλλ' ἐπιμεινάντων, ἵνα
 αὐτοῖσι κοινῶσω τι πραγμάτιον ἐμόν.
- Disc.* ἀλλ' οὐχ οἷόν τ' αὐτοῖσι πρὸς τὸν ἄερα
 ἕξω διατρίβειν πολὺν ἄγαν ἐστὶν χρόνον.
- Strep.* πρὸς τῶν θεῶν, τί γὰρ τὰδ' ἐστίν ; εἰπέ μοι. 200
- Disc.* ἀστρονομία μὲν αὕτη. *Strep.* τουτὶ δὲ τί ;
- Disc.* γεωμετρία. *Strep.* τοῦτ' οὖν τί ἐστι χρήσιμον ;
- Disc.* γῆν ἀναμετρεῖσθαι. *Strep.* πότερα τῆμ κληρου-
 χικὴν ;
- Disc.* οὐκ, ἀλλὰ τὴν σύμπασαν.
- Strep.* ἀστεῖον λέγεις.
 τὸ γὰρ σόφισμα δημοτικὸν καὶ χρήσιμον. 205
- Disc.* αὕτη δέ σοι γῆς περίοδος πάσης. ὄρᾱς ;
 αἶδε μὲν Ἀθῆναι.

- Strep.* τί σὺ λέγεις; οὐ πείθομαι,
ἐπεὶ δικαστὰς οὐχ ὄρῳ καθημένους.
- Disc.* ὡς τοῦτ' ἀληθῶς Ἀττικὸν τὸ χωρίον.
- Strep.* καὶ ποῦ Κικυννηῆς εἰσὶν οὐμοὶ δημόται; 210
- Disc.* ἐνταῦθ' ἔνεισιν. ἡ δέ γ' Εὐβοί', ὡς ὄρᾶς,
ἠδὲ παρατέταται μακρὰ πόρρω πάνυ.
- Strep.* οἷδ'· ὑπὸ γὰρ ἡμῶν παρετάθη καὶ Περικλέους.
ἀλλ' ἡ Λακεδαίμων ποῦ ἴστιν;
- Disc.* ὅπου ἴστιν; αὐτή.
- Strep.* ὡς ἐγγὺς ἡμῶν. τοῦτο πάνυ φροντίζετε, 215
ταύτην ἀφ' ἡμῶν ἀπαγαγεῖν πόρρω πάνυ.
- Disc.* ἀλλ' οὐχ οἶόν τε νῆ Δί.
- Strep.* οἰμώξεσθ' ἄρα.
φέρει τίς γὰρ οὗτος οὐπὶ τῆς κρεμάθρας ἀνὴρ;
- Disc.* αὐτός. *Strep.* τίς αὐτός; *Disc.* Σωκράτης.
- Strep.* ὦ Σώκρατες.
ἴθ' οὗτος, ἀναβόησον αὐτόν μοι μέγα. 220
- Disc.* αὐτὸς μὲν οὖν σὺν κάλεσον· οὐ γὰρ μοι σχολή.
- Strep.* ὦ Σώκρατες,
ὦ Σωκρατίδιον. *Socr.* τί με καλεῖς, ὠφήμερε;
- Strep.* πρῶτον μὲν ὅ τι δρᾶς, ἀντιβουλῶ, κάτειπέ μοι.
- Socr.* ἀεροβατῶ καὶ περιφρονῶ τὸν ἥλιον. 225
- Strep.* ἔπειτ' ἀπὸ ταρροῦ τοὺς θεοὺς ὑπερφρονεῖς,
ἀλλ' οὐκ ἀπὸ τῆς γῆς, εἴπερ.
- Socr.* οὐ γὰρ ἄν ποτε
ἐξεῦρον ὀρθῶς τὰ μετέωρα πράγματα,
εἰ μὴ κρεμάσας τὸ νόημα καὶ τὴν φροντίδα
λεπτὴν καταμίξας εἰς τὸν ὅμοιον ἀέρα. 230
εἰ δ' ὦν χαμῆι τᾶνω κάτωθεν ἐσκόπουν,

οὐκ ἄν ποθ' εὖρον' οὐ γὰρ ἀλλ' ἡ γῆ βία
 ἔλκει πρὸς αὐτὴν τὴν ἱκμάδα τῆς φροντίδος.
 πάσχει δὲ ταῦτ' οὗτο καὶ τὰ κάρδαμα.

Strep. τί φῆς; 235

ἡ φροντίς ἔλκει τὴν ἱκμάδ' εἰς τὰ κάρδαμα;
 ἴθι νυν, κατάβηθ', ὦ Σωκρατίδιον, ὡς ἐμέ,
 ἵνα με διδάξης ὧν περ ἔνεκ' ἐλήλυθα.

Socr. ἦλθες δὲ κατὰ τί;

Strep. βουλόμενος μαθεῖν λέγειν.

ὑπὸ γὰρ τόκων χρήστων τε δυσκολωτάτων 240
 ἄγομαι, φέρομαι, τὰ χρήματ' ἐνεχυρίζομαι.

Socr. πόθεν δ' ὑπόχρεως σαυτὸν ἔλαθες γενόμενος;

Strep. νόσος μ' ἐπέτριψεν ἵππικῆ, δεινὴ φαγεῖν.
 ἀλλὰ με δίδαξον τὸν ἕτερον τοῖν σοῖν λόγων,
 τὸν μηδὲν ἀποδιδόντα. μισθὸν δ' ὄντιν' ἂν 245
 πράττη μ' ὁμοῦμαί σοι καταθήσειν τοὺς θεούς.

Socr. ποίους θεοὺς ὁμῆε σύ; πρῶτον γὰρ θεοὶ
 ἡμῖν νόμισμ' οὐκ ἔστι.

Strep. τῶ γὰρ ὄμνυτ'; ἦ

σιδαρείοισιν, ὥσπερ ἐν Βυζαντίῳ;

Socr. βούλει τὰ θεῖα πράγματ' εἰδέναι σαφῶς 250

ἅττ' ἐστὶν ὀρθῶς; *Strep.* νῆ Δι', εἴπερ ἔστι γε.

Socr. καὶ ξυγγενέσθαι ταῖς Νεφέλαισιν ἐς λόγους,
 ταῖς ἡμετέραισι δαίμοσιν; *Strep.* μάλιστα γε.

Socr. κάθιζε τοίνυν ἐπὶ τὸν ἱερὸν σκίμποδα.

Strep. ἴδου κάθημαι. 255

Socr. τοιτονὶ τοίνυν λαβὲ

τὸν στέφανον.

Strep. ἐπὶ τί στέφανον; οἴμοι, Σώκρατες,

ὡσπερ με τὸν Ἀθάμανθ' ὅπως μὴ θύσετε.

- Socr.* οὐκ, ἀλλὰ ταῦτα πάντα τοὺς τελουμένους
ἡμεῖς ποιούμεν. *Streph.* εἶτα δὴ τί κερδανῶ ;
- Socr.* λέγειν γενήσει τρίμμα, κρόταλον, παιπάλη. 260
ἀλλ' ἔχ' ἀτρεμί. *Streph.* μὰ τὸν Δι' οὐ ψεύσει γέ με
καταπαττόμενος γὰρ παιπάλη γενήσομαι.
- Socr.* εἰς φημῖν χρὴ τὸν πρεσβύτην καὶ τῆς εὐχῆς ὑπακούειν.
ὦ δέσποτ' ἄναξ, ἀμέτρητ' Ἀἴηρ, ὅς ἔχεις τὴν γῆν
μετέωρον,
λαμπρός τ' Αἰθῆρ, σεμναί τε θεαὶ Νεφέλαι βρον-
τησικέραυνοι, 265
ἄρθητε, φάνητ' ὦ δέσποιναι, τῷ φροντιστῇ μετέωροι.
- Streph.* μήπω μήπω γε, πρὶν ἂν τουτὶ πτύξωμαι, μὴ κατα-
βρεχθῶ.
τὸ δὲ μὴδὲ κυνῆν οἴκοθεν ἐλθεῖν ἐμὲ τὸν κακοδαίμον'
ἔχοντα.
- Socr.* ἔλθετε δῆτ', ὦ πολυτίμητοι Νεφέλαι, τῷδ' εἰς ἐπί-
δειξιν'
εἴτ' ἐπ' Ὀλύμπου κορυφαῖς ἱεραῖς χιόνοβλήτοισι
κάθησθε, 270
εἴτ' Ὀκεανοῦ πατρὸς ἐν κήποις ἱερὸν χορὸν ἴστατε
Νύμφαις,
εἴτ' ἄρα Νείλου προχοῦς ὑδάτων χρυσέαις ἀρύτεσθε
πρόχαισιν,
ἢ Μαιῶτων λίμνην ἔχετ' ἢ σκόπελον νιφόεντα Μί-
μαντος'
ὑπακούσατε δεξιόμεναι θυσίαν καὶ τοῖς ἱεροῖσι χαρ-
εῖσαι.
- Chorus.* ἀέναοι Νεφέλαι, 275

ἀρθῶμεν φανεραὶ δροσερὰν φύσιν εὐάγητον,
 πατρὸς ἀπ' Ὀκεανοῦ βαρναχέος
 ὑψηλῶν ὀρέων κορυφὰς ἐπὶ
 δενδροκόμους, ἵνα
 τηλεφανεῖς σκοπιὰς ἀφορώμεθα, 280
 καρπούς τ' ἀρδομένην ἱερὰν χθόνα,
 καὶ ποταμῶν ζαθέων κελαδήματα,
 καὶ πόντον κελάδοντα βαρύβρομον·
 ὄμμα γὰρ αἰθέρος ἀκάματον σελαγείται
 μαρμαραεῖς ἐν ἀνγαῖς. 285
 ἀλλ' ἀποσεισάμεναι νέφος ὄμβριον
 ἀθανάτας ἰδέας ἐπιδώμεθα
 τηλεσκόπῳ ὄμματι γαῖαν.

Socr. ὦ μέγα σεμναὶ Νεφέλαι, φανερώς ἠκούσατέ μου
 καλέσαντος.

ἦσθον φωνῆς ἅμα καὶ βροντῆς μυκησαμένης θεο-
 σέπτου ; 290

Strep. καὶ σέβομαί γ', ὦ πολυτίμητοι, καὶ βούλομαι
 ἀνταποπαρδεῖν
 πρὸς τὰς βροντάς· οὕτως αὐτὰς τετρεμαίνω καὶ
 πεφύβημαι·
 κεῖ θέμις ἐστίν, νυνὶ γ' ἤδη, κεῖ μὴ θέμις ἐστὶ,
 χεσεῖω.

Socr. οὐ μὴ σκώψει μηδὲ ποιήσεις ἅπερ οἱ τρυγοδαίμονες
 οὔτοι,
 ἀλλ' εὐφήμει· μέγα γάρ τι θεῶν κινεῖται σμήνος
 αἰοδαῖς. 295

Chorus. παρθένοι ὄμβροφόροι,
 ἔλθωμεν λιπαρὰν χθόνα Παλλίδος, εὐανδρον γὰν

Κέκροπος ὀψόμενοι πολυήρατον
 οὐ σέβας ἀρρήτων ἱερῶν, ἵνα
 μυστοδόκος δόμος 300
 ἐν τελεταῖς ἀγίαις ἀναδείκνυται,
 οὐρανόις τε θεοῖς δωρήματα,
 ναοὶ θ' ὑψερεφεῖς καὶ ἀγάλματα,
 καὶ πρόσοδοι μακάρων ἱερώταται,
 εὐστέφανοί τε θεῶν θυσίαι θαλίαι τε, 305
 παντοδαπαῖς ἐν ὥραις,
 ἦρί τ' ἐπερχομένῳ Βρομία χάρις,
 εὐκελάδων τε χορῶν ἐρεθίσματα,
 καὶ Μοῦσα βαρύβρομος αὐλῶν.

Strep. πρὸς τοῦ Διὸς ἀντιβολῶ σε, φράσον, τίνες εἴσ', ὦ
 Σώκρατες, αὐταὶ 310
 αἱ φθεγξάμεναι τοῦτο τὸ σεμνόν; μὴν ἠρῶναί τινες
 εἰσιν;

Socr. ἦ κιστ', ἀλλ' οὐράνιαι Νεφέλαι, μεγάλαι θεαὶ ἀνδρά-
 σιν ἀργοῖς·
 αἵ περ γνώμην καὶ διαίλεξιν καὶ νοῦν ἡμῖν παρέχουσι
 καὶ τερατεῖαν καὶ περιίλεξιν καὶ κροῦσιν καὶ κα-
 τάληψιν.

Strep. ταῦτ' ἄρ' ἀκούσασ' αὐτῶν τὸ φθέγγ' ἢ ψυχὴ μου
 πεπότῃται, 315
 καὶ λεπτολογεῖν ἤδη ζητεῖ καὶ περὶ καπνοῦ στε-
 νολεσχεῖν,
 καὶ γνωμιδίῳ γνώμην νύξασ' ἐτέρῳ λόγῳ ἀντιλογῆσαι·
 ὥστ', εἴ πως ἔστιν, ἰδεῖν αὐτὰς ἤδη φανερώς ἐπιθυμῶ.

Socr. βλέπε νυν δευρὶ πρὸς τὴν Πάρνηθ'· ἤδη γὰρ ὀρῶ
 κατιούσας

ἤσυχα ταύτας. *Strep.* φέρε, ποῦ, δείξον, χωροῦσ' αὐται ;

Socr. πάνυ πολλάι, 320
διὰ τῶν κοίλων καὶ τῶν δασέων, αὐται πλάγαι.

Strep. τί τὸ χρῆμα ;
ὡς οὐ καθορῶ. *Socr.* παρὰ τὴν εἴσοδον ἤδη.

Strep. νυνὶ μόλις οὕτως.

Socr. νῦν γέ τοι ἤδη καθορᾶς αὐτὰς, εἰ μὴ λημᾶς κο-
λοκύνταις.

Strep. νὴ Δί' ἔγωγ', ὦ πολυτίμητοι, πάντα γὰρ ἤδη
κατέχουσι. 324

Socr. ταύτας μέντοι σὺ θεὰς οὔσας οὐκ ἤδης οὐδ' ἐνόμιζες ;

Strep. μὰ Δί', ἀλλ' ὀμίχλην καὶ δρόσον αὐτὰς ἠγούμην καὶ
καπνὸν εἶναι.

Socr. οὐ γὰρ μὰ Δί' οἶσθ' ὅτι πλείστους αὐται βόσκουσι
σοφιστὰς,

θουριομάντεις, ἰατροτέχνας, σφραγιδουχαργοκο-
μήτας,

κυκλίων τε χορῶν ἀσματοκάμπτας, ἄνδρας μετεωρο-
φένακας,

οὐδὲν δρῶντας βόσκουσ' ἀργούς, ὅτι ταύτας μοισο-
ποιοῦσιν. 330

Strep. ταῦτ' ἄρ' ἐποίουν ὑγρῶν Νεφελᾶν στρεπταίγλαν
δαῖον ὀρμᾶν,

πλοκάμους θ' ἑκατογκεφίλα Τυφῶ, πρημαινούσας τε
θυέλλας,

εἴτ' ἀερίας, διεράς, γαμψοὺς οἰωνοὺς ἀερονηχεῖς,

ἄμβρους θ' ὑδάτων δροσερῶν Νεφελᾶν· εἴτ' ἀντ'
αὐτῶν κατέπιον

κεστράν τεμάχη μεγαλῶν ἀγαθῶν, κρέα τ' ὀρνίθεια
κιχηλῶν. 335

Socr. διὰ μέντοι τάσδ' οὐχὶ δικαίως;

Strep. λέξον δὴ μοι, τί παθοῦσαι,
εἴπερ Νεφέλαι γ' εἰσὶν ἀληθῶς, θνηταῖς εἴξασι γυναιξίν;
οὐ γὰρ ἐκείναι γ' εἰσὶ τοιαῦται.

Socr. φέρε, ποῖαι γάρ τινές εἰσιν;

Strep. οὐκ οἶδα σαφῶς· εἴξασιν γοῦν ἐρίοισιν πεπταμένοισι,
κοῦχι γυναιξίν, μὰ Δί', οὐδ' ὅτιοῦν· αὐται δὲ ρίνας
ἔχουσιν. 340

Socr. ἀπόκριναί νυν ἄτ' ἂν ἔρωμαι.

Strep. λέγε νυν ταχέως ὅ τι βούλει.

Socr. ἦτοι ποτ' ἀναβλέψας εἶδες νεφέλην Κενταύρω ὁμοίαν
ἢ παρδάλει ἢ λύκῳ ἢ ταύρῳ;

Strep. νὴ Δί' ἔγωγ'. εἶτα τί τοῦτο;

Socr. γίγνονται πάνθ' ὅ τι βούλονται· κατ' ἦν μὲν ἴδωσι
κομήτην,

ἄγριόν τινα τῶν λασίων τούτων, οἷόνπερ τὸν Ξενο-
φάντου, 345

σκώπτουσαι τὴν μανίαν αὐτοῦ Κενταύροις ἤκασαν
αἰτίας.

Strep. τί γὰρ, ἦν ἄρπαγα τῶν δημοσίων κατίδωσι Σίμωνα,
τί δρῶσιν;

Socr. ἀποφαίνουσαι τὴν φύσιν αὐτοῦ λύκοι ἐξαίφνης
ἐγένοντο.

Strep. ταῦτ' ἄρα, ταῦτα Κλεώνυμον αὐται τὸν ρίψασπι
χθῆς ἰδοῦσαι,

ὅτι δειλύτατον τοῦτον ἑώρων, ἔλαφοι διὰ τοῦτ'
ἐγένοντο. 350

- Socr.* καὶ νῦν γ' ὅτι Κλεισθένη εἶδον, ὄρᾱς, διὰ τοῦτ' ἐγένοντο γυναῖκες.
- Strep.* χαίρετε τοίνυν, ὦ δέσποινα· καὶ νῦν, εἴπερ τινὶ κάλλω,
οὐρανομήκη ῥίξαστε κάμοι φωνήν, ὦ παμβασιλειαί.
- Chorus.* χαῖρ', ὦ πρεσβῦτα παλαιογενές, θηρατὰ λόγων φιλο-
μούσων·
σύ τε, λεπτοτάτων λήρων ἱερεῦ, φράζε πρὸς ἡμᾶς ὅ
τι χρήζεις· 355
οὐ γὰρ ἂν ἄλλω γ' ὑπακούσαιμεν τῶν νῦν μετεωρο-
σοφιστῶν
πλὴν ἢ Προδίκω, τῷ μὲν σοφίας καὶ γνώμης οὐνεκα,
σοὶ δὲ,
ὅτι βρενθῦει τ' ἐν ταῖσιν ὁδοῖς καὶ τῷφθαλμῷ
παραβύλλεις,
κάνυπόδητος κακὰ πόλλ' ἀνέχει κάφ' ἡμῖν σεμνοπρο-
σωπεῖς.
- Strep.* ὦ Γῆ τοῦ φθέγματος, ὡς ἱερὸν καὶ σεμνὸν καὶ
τερατῶδες. 360
- Socr.* αὐταὶ γάρ τοι μόνα εἰσὶ θεαί· τᾶλλα δὲ πάντ' ἐστὶ
φλύαρος.
- Strep.* ὁ Ζεὺς δ' ἡμῖν, φέρε, πρὸς τῆς Γῆς, οὐλύμπιος οὐ
θεός ἐστιν;
- Socr.* ποῖος Ζεὺς; οὐ μὴ ληρήσεις· οὐδ' ἔστι Ζεὺς.
- Strep.* τί λέγεις σύ;
ἀλλὰ τίς ἔναι; τουτὶ γὰρ ἔμοιγ' ἀπόφηναι πρῶτων
ἀπάντων.
- Socr.* αὐταὶ δὴ πον· μεγάλοις δέ σ' ἐγὼ σημείοις αὐτὸ
διδάξω. 365

φέρει, ποῦ γὰρ πόποτ' ἄνευ Νεφελῶν ὕοντ' ἤδη
τεθέασαι;

καίτοι χρῆν αἰθρίας ὕειν αὐτὸν, ταύτας δ' ἀπο-
δημεῖν.

Strep. νῆ τὸν Ἀπόλλω, τουτό γέ τοι δὴ τῶ νῦν λόγῳ εὖ
προσέφυσας·

καίτοι πρότερον τὸν Δί' ἀληθῶς ᾄμην διὰ κοσκίνου
οὐρεῖν.

ἀλλ' ὅστις ὁ βροντῶν ἐστι φράσον· τουτό με ποιεῖ
τετρεμαίνειν. 370

Socr. αὐται βροντῶσι κυλινδόμεναι.

Strep. τῶ τρόπῳ, ὃ πάντα σὺ τολμῶν;

Socr. ὅταν ἐμπλησθῶσ' ὕδατος πολλοῦ κἀναγκασθῶσι
φέρεσθαι,

κυτακρημνάμεναι πλήρεις ὄμβρου δι' ἀνάγκην, εἶτα
βαρεῖαι

εἰς ἀλλήλας ἐμπίπτουσαι ρήγγυνται καὶ παταγοῦσιν.

Strep. ὁ δ' ἀναγκάζων ἐστὶ τίς αὐτὰς, οὐχ ὁ Ζεὺς, ὥστε
φέρεσθαι; 375

Socr. ἦκιστ', ἀλλ' αἰθέριος δίνος.

Strep. Δίνος; τουτί μ' ἐλελήθη,

ὁ Ζεὺς οὐκ ὦν, ἀλλ' ἀντ' αὐτοῦ Δίνος νυνὶ βασι-
λεύων.

ἀτὰρ οὐδέν πω περὶ τοῦ πατάγου καὶ τῆς βροντῆς
μ' ἐδίδαξας.

Socr. οὐκ ἤκουσάς μου τὰς Νεφέλας ὕδατος μεστὰς ὅτι
φημί

ἐμπιπτούσας εἰς ἀλλήλας παταγεῖν διὰ τὴν πυκνότη-
τητα; 380

Strep. φέρε τουτὶ τῷ χρῆ πιστεύειν;

Socr. ἀπὸ σαυτοῦ ἴγ' σε διδάξω.

ἤδη ζωμοῦ Παναθηναίους ἐμπλησθεῖς εἴτ' ἐταράχθη·
τὴν γαστέρα, καὶ κλόνος ἐξαίφνης αὐτὴν διεκορκο-
ρύγησεν;

Strep. νῆ τὸν Ἀπόλλω, καὶ δεινὰ ποιεῖ γ' εὐθύς μοι, καὶ
τετάρακται

χῶσπερ βροντὴ τὸ ζωμίδιον παταγεῖ καὶ δεινὰ κέ-
κραγεν, 385

ἀτρέμας πρῶτον παππῆξ παππῆξ, κ᾿ἄπειτ' ἐπάγει
παπαππῆξ,

χῶταν χέζω, κομιδῆ βροντῆ παπαπαππῆξ, ὥσπερ
ἐκεῖναι.

Socr. σκέψαι τοῖνυν ἀπὸ γαστριδίου τυννουτοῦ οἶα πέ-
πορδας·

τὸν δ' ἀέρα τόνδ' ὄντ' ἀπέραντον, πῶς οὐκ εἰκὸς
μέγα βροντᾶν;

Strep. ταῦτ' ἄρα καὶ τῶνόματ' ἀλλήλοι, βροντὴ καὶ πορδῆ,
ὁμοίω. 390

ἀλλ' ὁ κεραυνὸς πόθεν αὐτὸν φέρεται λάμπων πυρὶ,
τοῦτο δίδαξον,

καὶ καταφρύγει βάλλων ἡμᾶς, τοὺς δὲ ζῶντας περι-
φλύει.

τοῦτον γὰρ δὴ φανερώς ὁ Ζεὺς ἴησ' ἐπὶ τοὺς
ἐπιόρκους.

Socr. καὶ πῶς, ὦ μῶρε σὺ καὶ Κρονίων ὄζων καὶ βεκ-
κεσέληνε,

εἵπερ βάλλει τοὺς ἐπιόρκους, δῆτ' οὐχὶ Σίμων' ἐνέ-
πρησεν 395

οὐδὲ Κλεώνυμον οὐδὲ Θέωρον; καίτοι σφόδρα γ'
εἴς' ἐπιόρκοι·

ἀλλὰ τὸν αὐτοῦ γε νεῶν βάλλει καὶ Σούνιον ἄκρον
Ἀθηνέων

καὶ τὰς δρῦς τὰς μεγάλας· τί παθῶν; οὐ γὰρ δὴ
δρῦς γ' ἐπιόρκεϊ.

Strep. οὐκ οἶδ'· ἀτὰρ εἶδ' σὺ λέγειν φαίνει. τί γάρ ἐστιν
δῆθ' ὁ κεραυνός;

Socr. ὅταν εἰς ταύτας ἄνεμος ξηρὸς μετεωρισθεὶς κατα-
κλεισθῆ, 400
ἔνδοθεν αὐτὰς ὥσπερ κύστιν φυσῆ, κἄπειθ' ὑπ'
ἀνάγκης

ρήξας αὐτὰς ἔξω φέρεται σοβαρὸς διὰ τὴν πυκνό-
τητα,

ὑπὸ τοῦ ροίβδου καὶ τῆς ρύμης αὐτὸς ἑαυτὸν κα-
τακαίων.

Strep. νῆ Δί, ἐγὼ γοῦν ἀτεχνῶς ἔπαθον τουτί ποτε
Διασίοισιν.

ᾧπτων γαστέρα τοῖς συγγενέσιν, κἄτ' οὐκ ἔσχων
ἀμελήσας· 405

ἢ δ' ἄρ' ἐφυσᾶτ', εἰτ' ἐξαίφνης διαλακήσασα πρὸς
αὐτῶ

τῷφθαλμῷ μου προσετίλησεν καὶ κατέκαυσεν τὸ
πρόσωπον.

Chorus. ὦ τῆς μεγάλης ἐπιθυμήσας σοφίας ἄνθρωπε παρ'
ἡμῶν,

ὡς εὐδαίμων ἐν Ἀθηναίοις καὶ τοῖς Ἑλλησι γενήσῃ,
εἰ μνήμων εἶ καὶ φροιτιστῆς καὶ τὸ ταλαίπωρον
ἔνεστιν 410

ἐν τῇ ψυχῇ, καὶ μὴ κάμνεις μήθ' ἐστῶς μήτε
βαδίζων,

μήτε ῥιγῶν ἄχθει λίαν, μήτ' ἀριστῶν ἐπιθυμεῖς,
οἴνου τ' ἀπέχει καὶ γυμνασίων καὶ τῶν ἄλλων
ἀνοήτων,

καὶ βέλτιστον τοῦτο νομίζεις, ὅπερ εἰκὸς δεξιῶν ἀνδρῶν,
υκᾶν πρᾶττων καὶ βουλεύων καὶ τῇ γλώττῃ πολε-
μίζων. 415

Strep. ἀλλ' ἔνεκέν γε ψυχῆς στερρᾶς δυσκολοκοίτου τε
μερίμνης,

καὶ φειδωλοῦ καὶ τρυσιβίου γαστρὸς καὶ θυμβρεπι-
δείπνου,

ἀμέλει θαρρῶν, οὐνεκα τούτων ἐπιχαλκεύειν παρέ-
χοιμ' ἄν.

Socr. ἄλλο τι δῆτ' οὖν νομιεῖς ἤδη θεὸν οὐδὲν πλὴν ἅπερ
ἡμεῖς,

τὸ Χάος τουτὶ καὶ τὰς Νεφέλας καὶ τὴν γλώτταν,
τρία ταυτί; 420

Strep. οὐδ' ἂν διαλεχθεῖην γ' ἀτεχνῶς τοῖς ἄλλοις, οὐδ'
ἂν ἀπαντῶν

οὐδ' ἂν θύσαιμ', οὐδ' ἂν σπείσαιμ', οὐδ' ἐπιθείην
λιβανωτόν.

Chorus. λέγε νυν ἡμῖν ὅ τι σοι δρῶμεν, θαρρῶν, ὡς οὐκ
ἀτυχήσεις,

ἡμᾶς τιμῶν καὶ θαυμάζων καὶ ζητῶν δεξιὸς εἶναι.

Strep. ὦ δέσποιναι, δέομαι τοίνυν ὑμῶν τουτὶ πάντων
μικρὸν, 425

τῶν Ἑλλήνων εἶναί με λέγειν ἑκατὸν σταδίοισιν
ἄριστον.

Chorus. ἀλλ' ἔσται σοι τοῦτο παρ' ἡμῶν ὥστε τὸ λοιπὸν
γ' ἀπὸ τουδὶ

ἐν τῷ δῆμῳ γνώμας οὐδεὶς νικήσει πλείονας ἢ σύ.

Streph. μή μοι γε λέγειν γνώμας μεγάλας· οὐ γὰρ τούτων
ἐπιθυμῶ,

ἀλλ' ὅσ' ἐμαυτῷ στρεψοδικῆσαι καὶ τοὺς χρήστας
διολισθεῖν. 430

Chorus. τεύξει τοίνυν ὧν ἰμείρεις· οὐ γὰρ μεγάλων ἐπι-
θυμεῖς.

[Clouds, 1-431.]

iv.

Chorus of birds.

ὦ φίλη, ὦ ξουθή,

ὦ φίλτατον ὀρνέων,

πάντων ξύννομε τῶν ἐμῶν

ὑμνων ξύντροφ' ἀηδοί,

ἦλθες ἦλθες, ὦ φθῆς,

5

ἠδὺν φθόγγον ἐμοὶ φέρουσ'.

ἀλλ', ὦ καλλιζύαν κρέκουσ'

αὐλὸν φθέγμασιν ἠρινοῖς,

ἄρχου τῶν ἀναπαίστων.

* Ἄγε δὴ φύσιν ἄνδρες ἀμαυρόβιοι, φύλλων γενεῇ προσ-
όμοιοι, 10

ὀλιγοδρανέες, πλάσματα πηλοῦ, σκιοειδέα φύλ' ἀμεινῆν,

ἀπτῆνες ἐφημέριοι, ταλαοὶ βροτοὶ, ἀνέρες εἰκελόνηροι,

πρόσχετε τὸν νοῦν τοῖς ἀθανάτοις ἡμῖν, τοῖς αἰὲν εἴουσι,

τοῖς αἰθερίοις, τοῖσιν ἀγήρωσ, τοῖς ἀφθιτα μηδομένοισιν.

ἴν' ἀκούσαντες πάντα παρ' ἡμῶν ὀρθῶς περὶ τῶν μετε-
ώρων, 15

φύσιν οἰωνῶν γένεσίν τε θεῶν ποταμῶν τ' Ἐρέβους τε
Χάους τε

εἰδότες ὀρθῶς παρ' ἐμοῦ Προδίκῳ κλάειν εἴπητε τὸ λοιπόν.
Χάος ἦν καὶ Νύξ Ἐρεβός τε μέλαν πρῶτον καὶ Τάρταρος
εὐρύς·

γῆ δ' οὐδ' αἴθρ' οὐδ' οὐρανὸς ἦν· Ἐρέβους δ' ἐν ἀπέιροσι
κόλποις

τίκτει πρῶτιστον ὑπηνέμιον Νύξ ἢ μελανόπτερος ὄν, 20
ἐξ οὗ περιτελλομένας ὥραις ἔβλασταν Ἐρως ὁ ποθεινός,
στίλβων ἰώτον πετερυγίῳ χρυσαῖν, εἰκὼς ἀνεμώκεσι δύναις.
οὗτος δὲ Χάει πετερόεντι μιγείσιν νυχίῳ κατὰ Τάρταρον εὐρὴν
ἐνεόττευσεν γένος ἡμέτερον, καὶ πρῶτον ἀνήγαγεν ἐς φῶς.
πρῶτερον δ' οὐκ ἦν γένος ἀθανάτων, πρὶν Ἐρως ξυνέμιξεν
ἅπαντα· 25

ξυμμιγνυμένων δ' ἐτέρῳ ἐτέροις γένετ' οὐρανὸς ὠκεανὸς τε
καὶ γῆ πάντων τε θεῶν μακάρων γένος ἄφθιτον. ὤδε μὲν ἐσμεν
πολὺν πρεσβύτατοι πάντων μακάρων, ἡμεῖς δ' ὡς ἐσμὲν
Ἐρωτος

πολλοῖς δῆλον· πετόμεσθί τε γὰρ καὶ τοῖσιν ἐρῶσι σύν-
εσμεν. 30

πάντα δὲ Ἰσηγοῖς ἐστὶν ἀφ' ἡμῶν τῶν ὀρνίθων τὰ μέγιστα.
πρῶτα μὲν ὥρας φαίνομεν ἡμεῖς ἦρος, χειμῶνος, ὁπώρας·
σπείρειν μὲν, ὅταν γέρας κρώζουσ' ἐς τὴν Λιβύην μετα-
χωρή,

καὶ πηδάλιον τότε ναυκλήρῳ φράζει κρεμάσαντι καθεύδειν,
εἶτα δ' Ὀρέστη χλαῖναν ὑφαίνειν, ἵνα μὴ ῥιγῶν ἀποδίῃ. 35
ἰκτίνος δ' αὖ μετὰ ταῦτα φανείς ἐτέραν ὥραν ἀποφαίνειν,

ἡνίκα πεκτεῖν ὦρα προβάτων πόκον ἡρινόν· εἶτα χελιδῶν,
 ὅτε χρῆ χλαῖναν πωλεῖν ἤδη καὶ ληιδάριόν τι πρίασθαι.
 ἐσμὲν δ' ἰμῖν Ἄμμων, Δελφοὶ, Δωδώνη, Φοῖβος Ἀπόλλων.
 ἐλθόντες γὰρ πρῶτον ἐπ' ὄρνις, οὕτω πρὸς ἅπαντα τρέπεσθε,
 πρὸς τ' ἐμπορίῳ καὶ πρὸς βιότου κτήσιν καὶ πρὸς γάμον
 ἀνδρός·

41

ὄρνιν τε νομίζετε πάνθ' ὅσαπερ περὶ μαντείας διακρίνει·
 φήμη γ' ὑμῖν ὄρνις ἐστὶ, πταρμόν τ' ὄρνιθα καλεῖτε,
 ξύμβολον ὄρνιν, φωνὴν ὄρνιν, θεράποντ' ὄρνιν, ὄνον ὄρνιν.
 ἄρ' οὐ φανερώς ἡμεῖς ἰμῖν ἐσμὲν μαντεῖος Ἀπόλλων :

45

ἦν οὖν ἡμᾶς νομίσητε θεοὺς
 ἔξετε χρῆσθαι μάντεσι Μούσαις

αὔραις ὦραις χειμῶνι θέρει

μετρίῳ πνίγει κοῦκ ἀποδράντες

καθεδούμεθ' ἄνω σεμνυνόμενοι

50

παρὰ ταῖς νεφέλαις ὥσπερ χῶ Ζεὺς

ἀλλὰ παρόντες δώσομεν ὑμῖν

αὐτοῖς παισὶν παιδῶν παισὶν

πλουθυγίαν

εὐδαιμονίαν βίον εἰρήνην

55

νεότητα γέλωτα χορούς θαλίας

γάλα τ' ὄρνιθων

ὥστε παρέσται κοπιᾶν ὑμῖν

ὑπὸ τῶν ἀγαθῶν·

οὕτω πλουτήσετε πάντες.

60

Μοῦσα λοχμαία,

τιὸ τιὸ τιὸ τιὸ τιὸ τιὸ τιὸ τιοτιγξ,

ποικίλη, μεθ' ἧς ἐγὼ

νάπαισι καὶ κορυφαῖς ἐν ὀρείαις,

τιὸ τιὸ τιὸ τιοτιγξ, 65
 ἰζόμενος μελίαις ἐπὶ φυλλοκόμου,
 τιὸ τιὸ τιὸ τιοτιγξ,
 δι' ἐμῆς γένυος ξουθῆς μελέων
 Πανὶ νόμους ἱερούς ἀναφαίνω
 σεμνά τε μητρὶ χορεύματ' ὀρεία, 70
 τοτοτοτοτοτοτοτοτοτιγξ,
 ἔνθεν ὥσπερ ἡ μέλιττα
 Φρύνιχος ἀμβροσίων μελέων ἀπεβόσκετο καρπὸν, αἰὲ φέ-
 ρων γλυκεῖαν φῶδαν,
 τιὸ τιὸ τιὸ τιοτιγξ. 75
 Εἰ μετ' ὀρνίθων τις ὑμῶν, ὦ θεαταί, βούλεται
 διαπλέκειν ζῶν ἡδέως τὸ λοιπὸν, ὡς ἡμᾶς ἴτω.
 ὅσα γάρ ἐστιν ἐνθάδ' αἰσχρὰ τῷ νόμῳ κρατούμενα,
 ταῦτα πάντ' ἐστὶν παρ' ἡμῖν τοῖσιν ὄρνεσιν καλά.
 εἰ γὰρ ἐνθάδ' ἐστὶν αἰσχρὸν τὸν πατέρα τύπτειν νόμῳ, 80
 τοῦτ' ἐκεῖ καλὸν παρ' ἡμῖν ἐστίν, ἢν τις τῷ πατρὶ
 προσδραμὼν εἶπη πατάξας, αἶρε πλήκτρον, εἰ μάχει.
 εἰ δὲ τυγχάνει τις ὑμῶν δραπέτης ἐστιγμένος,
 ἀτταγᾶς οὗτος παρ' ἡμῖν ποικίλος κεκλήσεται.
 εἰ δὲ τυγχάνει τις ὧν Φρυξὲς μηδὲν ἦττον Σπινθάρου, 85
 φρυγίλος ὄρνις ἐνθάδ' ἔσται, τοῦ Φιλήμονος γένους.
 εἰ δὲ δουλὸς ἐστί καὶ Κὰρ ὥσπερ Ἐξηκεστιδῆς,
 φυσάτω πάππους παρ' ἡμῖν, καὶ φανοῦνται φράτορες.
 εἰ δ' ὁ Πισίου προδοῦναι τοῖς ἀτίμοις τὰς πύλας
 βούλεται, πέρδιξ γενέσθω, τοῦ πατρὸς νεοττίον' 90
 ὡς παρ' ἡμῖν οὐδὲν αἰσχρὸν ἐστὶν ἐκπερδικίσαι.
 τοιάδε, κύκνοι,
 τιὸ τιὸ τιὸ τιὸ τιὸ τιὸ τιὸ τιοτιγξ,

συμμιγῆ βοῆν ὁμοῦ
 πτεροῖς κρέκοντες ἴαχον Ἐπόλλω, 95
 τιὸ τιὸ τιὸ τιοτιγξ,
 ὄχθῳ ἐφεζόμενοι παρ' Ἐβρον ποταμὸν,
 τιὸ τιὸ τιὸ τιοτιγξ,
 διὰ δ' αἰθέριον νέφος ἦλθε βοά'
 πτηῆξε δὲ ποικίλα φύλά τε θηρῶν, 100
 κύματά τ' ἔσβεσε νήμενος αἶθρη,
 τοτοτοτοτοτοτοτοτοτιγξ'
 πᾶς δ' ἐπεκτύπησ' Ὀλυμπος·
 εἶλε δὲ θάμβος ἄνακτας· Ὀλυμπιάδες δὲ μέλος Χάριτες Μου-
 σαί τ' ἐπωλόλυξαν. 105

[Birds, 676-783.]

V.

MESSENGER, PEISTHETAIROS, CHORUS, IRIS.

Mess. Ἰοὺ ἰοῦ, ἰοῦ ἰοῦ, ἰοῦ ἰοῦ.
Peis. τί τὸ πρᾶγμα τουτί;
Mess. δεινότατα πεπόνθαμεν.
 τῶν γὰρ θεῶν τις ἄρτι τῶν παρὰ τοῦ Διὸς
 διὰ τῶν πυλῶν εἰσέπτει εἰς τὸν ἄερα,
 λαθὼν κολοιοὺς φύλακας ἡμεροσκόπους. 5
Peis. ὦ δεινὸν ἔργον καὶ σχέτλιον εἰργασμένος.
 τίς τῶν θεῶν;
Mess. οὐκ ἴσμεν· ὅτι δ' εἶχε πτερὰ,
 τοῦτ' ἴσμεν.
Peis. οὐκ οὖν δῆτα περιπόλους ἐχρῆν
 πέμψαι κατ' αὐτὸν εὐθύς;

- Mess.* ἄλλ' ἐπέμψαμεν
 τρισμυρίους ἰέρακας ἵπποτοξότας, 10
 χωρεῖ δὲ πᾶς τις ὄνυχας ἠγκυλωμένους,
 κερχνης, τριόρχης, γύψ, κύμινδις, ἀετός·
 ῥύμη τε καὶ πτεροῖσι καὶ ῥοιζήμασιν
 αἰθήρ δονεῖται τοῦ θεοῦ ζητουμένου·
 κάστ' οὐ μακρὰν ἄπωθεν, ἀλλ' ἐνταῦθά που 15
 ἤδη ἴσθιν.
- Peis.* οὐκοῦν σφενδόνας δεῖ λαμβάνειν
 καὶ τόξα· χῶρει δεῦρο πᾶς ὑπηρέτης·
 τόξευε, παῖε, σφενδόνην τίς μοι δότω.
- Chorus.* πόλεμος αἴρεται, πόλεμος οὐ φατὸς 20
 πρὸς ἐμὲ καὶ θεοῦς. ἀλλὰ φύλαττε πᾶς
 ἀέρα περιπέφελον, ὃν Ἔρεβος ἐτέκετο,
 μή σε λάθῃ θεῶν τις ταύτη περῶν·
 ἄθρει δὲ πᾶς κύκλω σκοπῶν
 ὡς ἐγγὺς ἤδη δαίμονος πεδαρσίου 25
 δίνης πτερωτὸς φθόγγος ἐξακούεται.
- Peis.* αὐτὴ σὺ ποῖ ποῖ πέτει; μὲν' ἤσυχος,
 ἔχ' ἀτρέμας· αὐτοῦ στήθ'· ἐπίσχεσ τοῦ δρόμου.
 τίς εἶ; ποδαπή; λέγειν ἐχρῆν ὀπόθεν ποτ' εἶ.
- Iris.* παρὰ τῶν θεῶν ἔγωγε τῶν Ὀλυμπίων. 30
- Peis.* ὄνομα δέ σοι τί ἐστί, πλοῖον, ἢ κυνῆ;
- Iris.* Ἴρις ταχεῖα. *Peis.* Πάραλος, ἢ Σαλαμινία;
- Iris.* τί δὲ τοῦτο;
- Peis.* ταυτηνί τις οὐ ξυλλήψεται
 ἀναπτάμενος τριόρχος;
- Iris.* ἐμὲ συλλήψεται;
- τί ποτ' ἐστὶ τουτὶ τὸ κακόν; *Peis.* οἰμῶξει μακρά. 35

- Iris.* ἄτοπόν γε τουτὶ πρᾶγμα.
- Peis.* κατὰ ποίας πύλας
εἰσηλθες εἰς τὸ τεῖχος, ὦ μιαιωτάτῃ;
- Iris.* οὐκ οἶδα μὰ Δι' ἔγωγε κατὰ ποίας πύλας.
- Peis.* ἤκουσας αὐτῆς οἶον εἰρωνεύεται;
πρὸς τοὺς κολοιάρχους προσῆλθες; οὐ λέγεις; 40
σφραγιδ' ἔχεις παρὰ τῶν πελαργῶν;
- Iris.* τί τὸ κακόν;
- Peis.* οὐκ ἔλαβες; *Iris.* ὑγιαίνεις μὲν;
- Peis.* οὐδὲ σύμβολον
ἐπέβαλεν ὀρνίθαρχος οὐδεὶς σοι παρών;
- Iris.* μὰ Δι' οὐκ ἔμοιγ' ἐπέβαλεν οὐδεὶς, ὦ μέλε.
- Peis.* κ'ἄπειτα δῆθ' οὕτω σιωπῇ διαπέτει 45
διὰ τῆς πόλεως τῆς ἀλλοτρίας καὶ τοῦ χάους;
- Iris.* ποία γὰρ ἄλλη χρὴ πέτεσθαι τοὺς θεούς;
- Peis.* οὐκ οἶδα μὰ Δι' ἔγωγε· τῆδε μὲν γὰρ οὐ.
ἀδικεῖ δὲ καὶ νῦν. ἆρά γ' οἴσθα τοῦθ', ὅτι
δικαιοτάτ' ἂν ληφθεῖσα πασῶν Ἰρίδων 50
ἀπέθανες, εἰ τῆς ἀξίας ἐτύχχανες;
- Iris.* ἀλλ' ἀθανάτος εἰμ'.
- Peis.* ἀλλ' ὅμως ἂν ἀπέθανες.
δεινότατα γάρ τοι πεισόμεθ', ἐμοὶ δοκεῖ,
εἰ τῶν μὲν ἄλλων ἄρχομεν, ὑμεῖς δ' οἱ θεοὶ
ἀκολαστανεῖτε, κοῦδέπω γνώσεσθ' ὅτι 55
ἀκροατέον ὑμῖν ἐν μέρει τῶν κρειττόνων.
φράσον δέ τοί μοι, τὼ πτέρυγε ποῖ ναυστολεῖς;
- Iris.* ἐγώ; πρὸς ἀνθρώπους πέτομαι παρὰ τοῦ πατρὸς
φράσουσα θύειν τοῖς Ὀλυμπίοις θεοῖς
μηλοσφαγεῖν τε βουθύτοις ἐπ' ἐσχάραις 60

κνισάν τ' ἀγυίαις.

- Peis.* τί σὺ λέγεις; ποίοις θεοῖς;
Iris. ποίοισιν; ἡμῖν, τοῖς ἐν οὐρανῷ θεοῖς.
Peis. θεοὶ γὰρ ὑμεῖς; *Iris.* τίς γὰρ ἐστ' ἄλλος θεός;
Peis. ὄρνιθες ἀνθρώποισι νῦν εἰσιν θεοὶ,
οἷς θυτέον αὐτοὺς, ἀλλὰ μὰ Δί' οὐ τῷ Δί. 65
Iris. ὦ μῶρε μῶρε, μὴ θεῶν κίνει φρένας
δεινὰς, ὅπως μὴ σου γένος πανώλεθρον
Διὸς μακέλλη πᾶν ἀναστρέψῃ Δίκη,
λιγνὺς δὲ σῶμα καὶ δόμων περιπτυχὰς
καταθυλώσῃ σου Δικυμνίαις βολαῖς. 70
Peis. ἄκουσον αὐτῆ· παῦε τῶν παφλάσμάτων
ἔχ' ἀτρέμα. φέρ' ἴδω, πότερα Λυδὸν ἢ Φρύγα
ταυτὶ λέγουσα μορμολύττεσθαι δοκεῖς;

[Birds, 1170-1245.]

vi.

Rejoicing for Peace.

- Laconian Maidens.* Ὅρμαον
τὼς κυρσανίως, ὦ Μναμόνα,
τὰν τεὰν μῶαν, ἄτις
οἶδεν ἀμὲ τῶς τ' Ἀσαναίως,
ὄκα τοὶ μὲν ἐπ' Ἀρταμιτίῳ 5
πρόκροον θείκελοι
ποττὰ κᾶλα, τὼς Μήδως τ' ἐνίκων.
ἀμὲ δ' αὖ Λεωνίδας

Laconian maidens. Stir the young men O Memory to song that is thy daughter, to song that of us and the Athenians can tell, what time by Artemisium on the ships like heroes they were rowing, and the Medes were beating back.

ἄγεν ἄπερ τὼς κάπρως
 θάγοντας, οἰῶ, τὸν ὀδόντα' 10
 πολὺς δ' ἀμφὶ τὰς γέννας ἀφρὸς ἦνσει,
 πολὺς δ' ἄμα καττῶν σκελῶν ἀφρὸς ἴετο.
 ἦν γὰρ τῶνδρες οὐκ ἐλάσσωσ
 τῆς ψάμμας, τοὶ Πέρσαι.
 ἀγρότερ' Ἄρταμι σηροκτόνε 15
 μόλε δεῦρο, παρσένε σιά,
 παττὰς σπονδῆς,
 ὡς συνέχης πολὺν ἀμέ χρόνον.
 νῦν δ' αὖ
 φιλία τ' αἰὲς εὐπορος εἴη 20
 ταῖς συνθήκαις
 καὶ τῶν αἰμυλῶν ἀλωπέκων
 παυσαίμεθ' ὦ
 δεῦρ' ἴθι, δεῦρ', ὦ
 κυναγὲ παρσένε. 25
Athenian πρόσσαγε χορὸν, ἔπαγε χάριτας,
Maidens. ἐπὶ δὲ κάλεσον Ἄρτεμιν,

Us, too, Leonidas was leading like the boars the tusk well
 whetting, fast about the jaws the froth forth-flowing, free
 adown the legs the froth down-pouring; for many as the
 sands were they, the Persians.

Artemis of the wild wood, mighty in the chase, come to us,
 maiden divine: come to our reconciling, fast bind us for long.
 Henceforth peace with plenty follow ever on our agreeing;
 from the fox-wiles of our cunning stay we our hands. Hither,
 come hither, O huntress maiden, come!

Athenian maidens. Hither with dances, follow with graces,
 Artemis—bid to our festival: bid here her twin brother, leader

ἐπὶ δὲ δίδυμον ἀγέχορον ἰήιον
 εὐφρον', ἐπὶ δὲ Νύσιον,
 ὄς μετὰ Μαινάσι Βάκχιος ὄμμασι 30
 δαίεται,

Δία τε πυρὶ φλεγόμενον,
 ἐπὶ τε πότνιαν ἄλοχον ὀλβίαν,
 εἶτα δὲ δαίμονας, οἷς ἐπιμάρτυσι
 χρησόμεθ' οὐκ ἐπιλήμοσιν 35
 ἡσυχίας πέρι τῆς μεγαλόφρονος,
 ἣν ἐποίησε θεὰ Κύπρις.

ἀλαλαὶ ἢ παιῶν'
 αἶρεσθ' ἄνω, ἰαῖ,
 ὡς ἐπὶ νίκη, ἰαῖ. 40
 εὐοὶ εὐοὶ, εὐαῖ εὐαῖ.

*Laconian
 Maidens.*

Ταῦγετον αὐτ' ἔραννὸν ἐκλιπῶα,
 Μῶα μόλε Λάκαινα πρεπτὸν ἄμιν
 κλεῶα τὸν Ἀμύκλαις Ἀπόλλω σιὸν
 καὶ χαλκίοικον Ἀσάναν, 45
 Τυνδαρίδας τ' ἀγασῶς,

of dances, lord of paeans, lord of joy: bid Nysius of the Maenad rout, the bacchant of the eyes of flame: bid Zeus with the fire of his lightning: bid his spouse august and blest: and last bid all the gods: all shall be witnesses sure to the bond of our glorious peace that Cypris made to-day. Paean. ho! Paean! loud be your shouting, your shouts as for triumph, Iae! Evoe! Evoe! Evae! Evae!

Laconian maidens. Come then thy pleasant hills of Taygetus leaving, O muse of Laconia come, our lord Amyclae's Apollo to sing, and Athena of the brazen house, and the brave Tyndaridae that bicker still along Eurotas' stream.

τοὶ δὴ παρ' Εὐρώταν ψιᾶδδοντι.
 εἶα μάλ' ἔμβη,
 ὡτα κοῦφα πάλλων,
 ὡς Σπάρταν ὑμιῶμες, 50
 τῆ σιῶν χοροὶ μέλοντι,
 καὶ ποδῶν κτύπος,
 ἄτε πῶλοι δ' αἱ κόραι
 παρ τὸν Εὐρώταν
 ἀμπάλλοντι πυκνὰ ποδοῖν 55
 ἀγκονιῶαι,
 ταὶ δὲ κόμαι σείονθ' ἄπερ βακχᾶν
 θυρσαδδοῶν καὶ παιδδοῶν.
 ἀγῆται δ' ἅ Λήδας παῖς
 ἀγνὰ χοραγὸς εὐπρεπῆς. 60
 ἀλλ' ἄγε κόμαν
 παραμπύκιδδῆ τε
 χειρὶ ποδοῖν τε πάδη
 ἄ τις ἔλαφος·
 κρότον δ' ἅμα ποί- 65

Up and away! in the lightfooted dance away! and the while of Sparta be our song, land of dancings to gods and patter of feet. where like colts by the river the maidens' quick feet unrestingly ply, their tresses streaming like tresses of Maenads waving the ivy-wand hurrying the dance; while before them moves Leda's maid, choir-leader pure and fair.

Come! with your hands put back your tresses from your brows: with your feet leap like the roe: and now for the clapping that quickens the dance: and still of the goddess the queen of goddesses be your song, of her of the brazen house, of her who is invincible.

ἡ χορωφελέταν.
καὶ τὰν σιὰν δ' αὖ τὰν κρατίσταν
χαλκίοικον ὕμνει
τὰν παμμάχων.

[Lysistrata, 1247-1272, 1279-1322.]

vii.

Wives' arts.

Ἐτέραν δ' ἐγῶδ' ἢ φασκεν ὠδίνειν γυνή
δέχ' ἡμέρας, ἕως ἐπρίατο παιδίον
ὁ δ' ἀνὴρ περιήρχετ' ὠκυτόκι ὠνούμενος·
τὸ δ' εἰσέφερε γραῦς ἐν χύτρᾳ τὸ παιδίον,
ἵνα μὴ βοῶῃ, κηρίῳ βειβυσμένον· 5
εἶθ' ὡς ἔνευσεν ἢ φέρουσ', εὐθύς βοᾷ,
ἄπελθ' ἄπελθ', ἦδη γὰρ, ὦνέρ, μοι δοκῶ
τέξιεν· τὸ γὰρ ἦτρον τῆς χύτρας ἐλάκτισεν.
χῶ μὲν γεγηθῶς ἔτρεχεν, ἢ δ' ἐξέσπασεν
ἐκ τοῦ στόματος τοῦ παιδίου, τὸ δ' ἀνέκραγεν. 10
εἶθ' ἢ μιὰρὰ γραῦς, ἢ φερεν τὸ παιδίον,
θεῖ μειδιῶσα πρὸς τὸν ἄνδρα καὶ λέγει,
λέων λέων σοι γέγονεν, αὐτέκμαγμα σὸν,
τά τ' ἄλλ' ἀπαξάπαντα καὶ τὸ πόσθιον
τῷ σῷ προσόμοιον, στρεβλὸν ὡσπερ κύτταρον.— 15
ταῦτ' οὐ ποιοῦμεν τὰ κακά; νῆ τὴν Ἄρτεμιν,
ἡμεῖς γε. κᾶτ' Εὐριπίδῃ θυμούμεθα,
οὐδὲν παθοῦσαι μείζον ἢ δεδράκαμεν;

[Thesmophoriazusae, 502-519.]

viii.

The song of the mystae.

- Xanthias.* Οὔτος. *Dionysus.* τί ἔστιν ; *Xanthias.* οὐ
κατήκουσας ; *Dionysus.* τίνος ;
- Xanthias.* αὐλῶν πνοῆς. *Dionysus.* ἔγωγε, καὶ δάδων γέ με
αὔρα τις εἰσέπνευσε μυστικωτάτη.
ἀλλ' ἤρεμι πτήξαντες ἀκροασώμεθα.
- Chorus.* Ἰακχ', ὦ Ἰακχε. 5
Ἰακχ', ὦ Ἰακχε.
- Xanthias.* τοῦτ' ἔστ' ἐκεῖν', ὦ δέσποθ', οἱ μεμνημένοι
ἐνταυθὰ που παίζουσιν, οὗς ἔφραζε νῶν.
ἄδουσι γοῦν τὸν Ἰακχον ὄνπερ Διαγόρας.
- Dionysus.* κἀμοὶ δοκοῦσιν. ἡσυχίαν τοίνυν ἄγειν 10
βέλτιστόν ἐστιν, ὡς ἂν εἰδῶμεν σαφῶς.
- Chorus.* Ἰακχ', ὦ πολυτίμητ' ἐν ἔδραις ἐνθάδε ναίων,
Ἰακχ', ὦ Ἰακχε,
ἐλθέ τόνδ' ἀνὰ λειμῶνα χορεύσων,
ὀσίους ἐς θιασώτας, 15
πολύκαρπον μὲν τινάσσω
περὶ κρατὶ σῶ βρῦοντα
στέφανον μύρτων· θρασεῖ δ' ἐγκατακρούων
ποδὶ τὰν ἀκόλαστον
φιλοπαίγμονα τιμὰν, 20
χαρίτων πλείστον ἔχουσαν μέρος, ἀγνὰν, ἱερὰν
ὅπιοις μύσταις χορεΐαν.
- Xanthias.* ὦ πότνια πολυτίμητε Δήμητρος κόρη,
ὡς ἡδύ μοι προσέπνευσε χοιρείων κρεῶν.

Dionysus. οὐκ οὐκ ἀτρέμ' ἔξεις, ἦν τι καὶ χορδῆς λάβης ; 25

Chorus. ἔγειρε φλογέας λαμπάδας ἐν χερσὶ τινάσσων,

Ἰακχ', ὦ Ἰακχε,

νυκτέρου τελετῆς φωσφόρος ἀστήρ.

φλογὶ φέγγεται δὲ λειμών'

γόνυ πάλλεται γερόντων' 30

ἀποσειόνται δὲ λύπας

χρονίους τ' ἐτῶν παλαιῶν ἐνιαυτοῦς,

ἱερᾶς ὑπὸ τιμᾶς.

σὺ δὲ λαμπάδι φέγγων

προβάδην ἔξαγ' ἐπ' ἀνθηρὸν ἔλειον δάπεδον 35

χοροποιὸν, μάκαρ, ἦβαν.

* * *

χωρῶμεν ἐς πολυρρόδους

λειμῶνας ἀνθεμῶδεις,

τὸν ἡμέτερον τρόπον,

τὸν καλλιχορώτατον, 40

παίζοντες, ὃν ὄλβιαι

Μοῖραι ξυνάγουσιν.

μόνοις γὰρ ἡμῖν ἥλιος

καὶ φέγγος ἰλαρὸν ἐστίν,

ὅσοι μεμυήμεθ' εὐ- 45

σεβῆ τε διήγομεν

τρόπον περὶ τοὺς ξένους

καὶ τοὺς ἰδιώτας.

[Frogs, 312-352, 448-459.]

ix.

The Prologues of Euripides.

- Euripides.* Ληρεῖς· ἐγὼ δὲ τοὺς προλόγους καλῶς ποιῶ.
- Aeschylus.* καὶ μὴν μὰ τὸν Δί' οὐ κατ' ἔπος γέ σου κνίσω
τὸ ῥῆμ' ἕκαστον, ἀλλὰ σὺν τοῖσιν θεοῖς
ἀπὸ ληκυθίου σου τοὺς προλόγους διαφθερῶ.
- Euripides.* ἀπὸ ληκυθίου σὺ τοὺς ἐμούς; *Aesch.* ἐνὸς
μόνου. 5
ποιεῖς γὰρ οὕτως ὥστ' ἐναρμόττειν ἅπαν,
καὶ κωδάριον καὶ ληκύθιον καὶ θυλάκιον,
ἐν τοῖς ἰαμβείοισι. δεῖξω δ' αὐτίκα.
- Euripides.* ἰδοῦ, σὺ δείξεις; *Aesch.* φημί. *Dionysus.* καὶ
δὴ χρὴ λέγειν.
- Euripides.* Αἴγυπτος, ὡς ὁ πλείστος ἔσπαρται λόγος, 10
ξὺν παισὶ πεντήκοντα ναυτίλω πλίτῃ
"Ἄργος κατασχῶν *Aesch.* ληκύθιον ἀπώλεσεν.
- Euripides.* τουτὶ τί ἦν τὸ ληκύθιον; οὐ κλαύσεται;
- Dionysus.* λέγ' ἕτερον αὐτῷ πρόλογον, ἵνα καὶ γνῶ πάλιν.
- Euripides.* Διόνυσος, ὅς θύρσοισι καὶ νεβρῶν δοραῖς 15
καθαπτὸς ἐν πεύκαισι Παρνασὸν κάτα
πηδᾶ χορεύων, *Aesch.* ληκύθιον ἀπώλεσεν.
- ωυυυ.* οἴμοι πεπλήγημεθ' αὐθις ὑπὸ τῆς ληκύθου.
- Euripides.* ἀλλ' οὐδὲν ἔσται πρᾶγμα· πρὸς γὰρ τουτουὶ
τὸν πρόλογον οὐκ ἔξει προσάψαι λήκυθον. 20
Οὐκ ἔστιν ὅστις πάντ' ἀνὴρ εὐδαιμονεῖ·
ἢ γὰρ πεφυκῶς ἐσθλὸς οὐκ ἔχει βίον,
ἢ δυσγενὴς ὢν *Aesch.* ληκύθιον ἀπώλεσεν.

Dionysus. Εὐριπίδη, *Euripides.* τί ἔστιν; *Dionysus.*
 ὑφέσθαι μοι δοκεῖ.

τὸ ληκύθιον γὰρ τοῦτο πνευσεῖται πολὺ. 25

Euripides. οὐδ' ἂν μὰ τὴν Δήμητρα φροντίσαιμί γε'
 νυνὶ γὰρ αὐτοῦ τοῦτό γ' ἐκκεκόψεται.

Dionysus. ἴθι δὴ λέγ' ἕτερον κάπεχου τῆς ληκύθου.

Euripides. Σιδώνιον ποτ' ἄστν Κάδμος ἐκλιπῶν
 Ἄγηνορος παῖς *Aesch.* ληκύθιον ἀπώλεσεν. 30

Dionysus. ὦ δαιμόνι' ἀνδρῶν, ἀποπρίω τὴν λήκυθον,
 ἵνα μὴ διακναίση τοὺς προλόγους ἡμῶν. *Euri-*
ripides. τὸ τί;

ἐγὼ πρίωμαι τῷδ'; *Dionysus.* εἰὰν πείθῃ γ'
 ἐμοί.

Euripides. οὐ δῆτ', ἐπεὶ πολλοὺς προλόγους ἔξω λέγειν,
 ἴν' οὗτος οὐχ ἔξει προσάψαι λήκυθον. 35
 Πέλοψ ὁ Ταντάλειος ἐς Πίσαν μολῶν
 θοαῖσιν ἵπποις *Aesch.* ληκύθιον ἀπώλεσεν.

Dionysus. ὄρῃς, προσῆψεν αὖθις αὖ τὴν λήκυθον.
 ἀλλ', ὦγάθ', ἔτι καὶ νῦν ἀπόδου πάση τέχνη'
 λήψει γὰρ ὄβολοῦ πάνυ καλὴν τε κάγαθὴν. 40

Euripides. μὰ τὸν Δί' οὐπω γ' ἔτι γὰρ εἰσί μοι συχνοί.
 Οἰνεὺς ποτ' ἐκ γῆς *Aesch.* ληκύθιον ἀπώ-
 λεσεν.

Euripides. ἔασον εἰπεῖν πρῶθ' ὄλον με τὸν στίχον.
 Οἰνεὺς ποτ' ἐκ γῆς πολύμετρον λαβῶν στάχυν,
 θύων ἀπαρχὰς *Aesch.* ληκύθιον ἀπώλεσεν. 45

Dionysus. μεταξὺ θύων; καὶ τίς αὖθ' ὑφείλετο;

Euripides. ἔασον, ὦ τᾶν' πρὸς τοδὶ γὰρ εἰπάτω.
 Ζεὺς, ὡς λέλεκται τῆς ἀληθείας ὑπο,

Dionysus. ἀπολεῖ σ'· ἐρεῖ γὰρ, ληκύθιον ἀπώλεσεν,
τὸ ληκύθιον γὰρ τοῦτ' ἐπὶ τοῖς προλόγοισί σου 50
ὥσπερ τὰ σὺκ' ἐπὶ τοῖσιν ὀφθαλμοῖς ἔφν.

[Frogs, 1197-1247.]

X.

'A haunt of ancient peace.'

Οὐ γὰρ ἔσθ' ἦδιον ἢ τυχεῖν μὲν ἤδη 'σπαρμένα,
τὸν θεὸν δ' ἐπιψακάζειν, καὶ τιν' εἰπεῖν γείτονα,
εἰπέ μοι, τί τηνικαῦτα δρῶμεν, ὦ Κωμαρχίδη ;
ἐμπιεῖν ἔμοιγ' ἀρέσκει, τοῦ θεοῦ δρῶντος καλῶς.
ἀλλ' ἄφευε τῶν φασήλων, ὦ γύναι, τρεῖς χοίνικας, 5
τῶν τε πυρῶν μίξον αὐτοῖς, τῶν τε σύκων ἔξελε,
τόν τε Μανῆν ἢ Σύρα βωστρησάτω 'κ' τοῦ χωρίου.
οὐ γὰρ οἶόν τ' ἐστὶ πάντως οἰναρίζειν τήμερον
οὐδὲ τυντλάζειν, ἐπειδὴ παρδακὸν τὸ χωρίον
κάξ' ἐμοῦ δ' ἐνεγκάτω τις τὴν κίχλην καὶ τὸ σπίνω· 10
ἦν δὲ καὶ πύς τις ἔνδον καὶ λαγῶα τέτταρα,
εἴ τι μὴ 'ξήνεγκεν αὐτῶν ἢ γαλῆ τῆς ἐσπέρας·
ἐψόφει γοῦν ἔνδον οὐκ οἶδ' ἅττα κάκυδοιδόπα·
ὦν ἔνεγκ', ὦ παῖ, τρεῖς ἡμῖν, ἐν δὲ δοῦναι τῷ πατρί·
μυρρίνας τ' αἴτησον ἐξ Αἰσχινάδου τῶν καρπίμων· 15
χίμα τῆς αὐτῆς ὁδοῦ Χαρινάδην τις βωσάτω,
ὡς ἂν ἐμπή μεθ' ἡμῶν,
εὖ ποιοῦντος κῶφελούντος
τοῦ θεοῦ τάρωματα.

[Pax, 1140-1158.]

IV.
FRAGMENTS
CHIEFLY FROM
THE NEW COMEDY.

ὦ Μένανδρε καὶ βίε,
πότερος ἄρ' ὑμῶν πότερον ἀπεμμήσατο;

ARISTOPH. BYZ.

I.

Ephicharmus.

i.

The Parasite.

Συνδειπνέω τῷ λῶντι, καλέσαι δεῖ μόνον,
καὶ τῷ γὰρ μηδὲ λῶντι κωῦδὲν δεῖ καλεῖν.
τηνεὶ δὲ χαρίεις τ' εἰμὶ καὶ ποιέω πολὺν
γέλωτα καὶ τὸν ἰστιῶντ' ἐπαινέω.

καὶ κά τις ἀντίον τι λῆ τήνῳ λέγειν,
τήνῳ κυδαζόμεαι τε ἀπ' ὧν ἤχθόμαν,
κῆ̄πειτα πολλὰ καταφαγὼν, πόλλ' ἐμπιῶν,
ἄπειμι. λύχνον δ' οὐχ ὁ παῖς μοι συμφέρει·
ἔρπω δ' ὀλισθράζων τε καὶ κατὰ σκότος
ἐρήμος. ὄκκα δ' ἐντύχω τοῖς περιπόλοις,
τοῦθ' οἶον ἀγαθὸν ἐπιλέγω τοῖς θεοῖς, ὅ τι
οὐ λῶντι πλείον ἀλλὰ μαστιγῶν τί με.
ἐπεὶ δέ χ' εἴκω οἰκάδεις καταφθαρεῖς,
ἄστρωτος εὖδω καὶ τὰ μὲν πρῶτ' οὐ κοῶ,
ὡς κά μ' ἄκρατος οἶνος ἀμφέπη φρένας.

5

10

15

[Hope.]

ii.

Aphorisms.

Νόος ὀρη καὶ νόος ἀκούει· τἄλλα κωφὰ καὶ τυφλά.

Εὐσεβῆς βίος μέγιστον ἐφόδιον θνατοῖς ἐστι.

Νᾶφε καὶ μέμασ' ἀπιστεῖν· ἄρθρα ταῦτα τῶν φρενῶν.

- Ἐπιπολάζειν οὔτι χρῆ τὸν θυμὸν, ἀλλὰ τὸν νόον.
 Ὁ τρόπος ἀνθρώποισι δαίμων ἀγαθός, οἷς δὲ καὶ κακός.
 Ἄ δὲ χεῖρ τὰν χεῖρα νίξει· δός τι καὶ λάβοις τί κα.

II.

Plato.

The tomb of Themistocles.

Ὁ σὸς δὲ τύμβος ἐν καλῷ κεχωσμένος
 τοῖς ἐμπόροις πρόσρησις ἔσται πανταχοῦ.
 τοὺς ἐκπλέοντάς τ' εἰσπλέοντάς τ' ὄψεται,
 χῶπόταν ἄμιλλ' ἢ τῶν νεῶν θεάσεται.

[Fragm. Incert.]

III.

Antiphanes.

i.

The higher style.

- A. Πότερ', ὅταν μέλλω λέγειν σοι τὴν χύτραν, χύτραν
 λέγω,
 ἢ τροχοῦ ῥύμαισι τευκτὸν κοιλοσώματον κύτος
 πλαστὸν ἐκ γαίας, ἐν ἴλλῃ μητρὸς ὀπτηθὲν στέγη,
 νεογενοῦς ποίμνης δ' ἐν αὐτῇ πνικτὰ γαλατοθρέμμου
 τακεροχρῶτ' εἶδη κύουσαν; B. Ἡράκλεις, ἀποκτενεῖς ἤ
 ἤμί μ'. εἰ μὴ γνωρίμως μοι πίνου φριάσεις κρεῶν χύτραν.
 A. εὖ λέγεις. ξουθῆς μελίσσης νάμασιν δὲ συμμιγῆ
 μηκάδων αἰγῶν ἀπόρρου θρόμβον, ἐγκαθήμενον

εἰς πλατὺ στέγαστρον ἀγνῆς παρθένου Διοῦς κόρης,
 λεπτοσυνθέτοις τρυφῶντα μυρίοις καλύμμασι; 10
 ἢ σαφῶς πλακοῦντα φράζω σοι; *B.* πλακοῦντα βού-
 λομαι.

- A.* Βρομιάδος δ' ἰδρῶτα πηγῆς; *B.* οἶνον εἰπέ συντεμών.
A. λιβάδα νυμφαίαν δροσώδη; *B.* παραλιπὼν ὕδωρ φάθι.
A. κασιόπνου δ' αὔραν δι' αἴθρας; *B.* σμύρναν εἰπέ, μὴ
 μακρὰν,
 μηδὲ τοιοῦτ' ἄλλο μηδὲν, μηδὲ τοῦμπαλι λέγων, 15
 ὅτι δοκεῖ τοῦτ' ἔργον εἶναι μείζον, ὡς φασίν τινας,
 αὐτὸ μὲν μηδὲν, παρ' αὐτὸ δ' ἄλλα συστρέφειν πυκνά.

[Aphrodisius.]

ii.

The Cottabus.

- A.* Κοτταβιεῖτε τίνα τρόπον;
B. ἐγὼ διδάξω καθ' ὅσον ἂν τὸν κότταβον
 ἀφείδεις ἐπὶ τὴν πλάστιγγα ποιήσῃ πεσεῖν—
A. πλάστιγγα; ποίαν; τοῦτο τοῦπικεῖμενον
 ἄνω τὸ μικρὸν, τὸ πινακίσκιον λέγεις; 5
B. τοῦτ' ἔστι πλάστιγγῆ—οὗτος ὁ κρατῶν γίνεται.
A. πῶς δ' εἴσεται τις τοῦτ'; *B.* ἐὰν θίγῃ μόνον
 αὐτῆς, ἐπὶ τὸν μάνην πεσεῖται καὶ ψόφος
 ἔσται πάνυ πολὺς. *A.* πρὸς θεῶν, τῷ κοττάβῳ
 πρόσσεστι καὶ μάνης τις ὡσπερ οἰκέτης; 10
 ᾧ δεῖ λαβῶν τὸ ποτήριον δεῖξον νόμῳ.
B. αὐλητικῶς δεῖ καρκινοῦν τοὺς δακτύλους,
 οἶνόν τε μικρὸν ἐγχέαι, καὶ μὴ πολύν'
 ἔπειτ' ἀφήσεις. *A.* τίνα τρόπον; *B.* δεῦρο βλέπε. . .

τοιούτων. *A.* ὦ Πόσειδον, ὡς ὑψοῦ σφόδρα. 15
B. οὕτω ποιήσεις. *A.* ἀλλ' ἐγὼ μὲν σφενδόνη
 οὐκ ἂν ἐφικοίμην αὐτόσ'. *B.* ἀλλὰ μάνθανε.
 [Birth of Aphrodite.]

iii.

The true use of maritime empire.

Εὐθυνοσ δ' ἔχων
 σανδάλια καὶ σφραγίδα καὶ μεμυρισμένοσ
 ἐλογίζετο τῶν πραγμάτων οὐκ οἶδ' ὅ τι
 Φοινικίδησ δὲ Ταυρέασ θ' ὁ φίλτατοσ,
 ἄνδρες πάλαι ὀψοφάγοι τοιοῦτοὶ τινεσ,
 οἷοι καταβροχθίζειν ἐν ἀγορᾷ τὰ τεμάχη,
 ὀρῶντεσ ἐξέθνησκον ἐπὶ τῷ πράγματι,
 ἔφερόν τε δεινῶσ τὴν ἀνοψίαν πάνυ,
 κύκλουσ δὲ συναγείροντεσ ἔλεγον ἂν τάδε,
 ὡσ οὐ βιωτόν ἐστιν οὐδ' ἀνασχετόν 10
 τῆσ μὲν θυλάττησ ἀντιποιεῖσθαὶ τινασ
 ὑμῶν ἀναλίσκειν τε πολλὰ χρήματα,
 ὄψον δὲ δεῦρο μηδὲν εἰσπλεῖν μηδὲ γρῦ.
 τί οὖν ἔφελοσ τῶν νησιάρχῶν ἐστι ; δεῖ
 νόμοσ κατακλείσαι τοῦτο, παραπομπὴν ποιεῖν 15
 τῶν ἰχθύων, νυνδὶ Μάτων συνήρπακεν
 τοὺσ ἀλιέασ, καὶ Διογεῖτων νῆ Δία
 ἅπαντασ ἀναπέπεικεν ὡσ αὐτόν φέρειν,
 κοὐ δημοτικόν γε τοῦτο δρᾷ τοσαῦτα φλῶν.

[The Rich.]

iv.

A riddle of Sappho.

- S. Ἔστι φύσις θήλεια βρέφη σῶζουσ' ὑπὸ κόλποις
 αὐτῆς, ὄντα δ' ἄφωνα βοῆν ἴστησι γεγωνὸν
 καὶ διὰ πόντιον οἶδμα καὶ ἠπείρου διὰ πάσης
 οἷς ἐθέλει θνητῶν, τοῖς δ' οὐδὲ παροῦσιν ἀκούειν
 ἔξεστιν, κωφὴν δ' ἀκοῆς αἴσθησιν ἔχουσιν. . . . 5
- B. ἡ μὲν φύσις γὰρ ἦν λέγεις ἐστὶν πόλις,
 βρέφη δ' ἐν αὐτῇ διατρέφει τοὺς ῥήτορας.
 οὔτοι κεκραγότες δὲ τὰ διαπόντια
 τὰκ τῆς Ἀσίας καὶ τὰπὸ Θράκης λήμματα
 ἔλκουσι δεῦρο, νεμομένων δὲ πλησίον 10
 αὐτῶν κάθηται λουδορουμένων τ' αἰεὶ
 ὁ δῆμος οὐδὲν οὔτ' ἀκούων οὔθ' ὀρώων.
- S. πῶς γὰρ γένοιτ' ἂν, ὦ πάτερ, . . .
 ῥήτωρ ἄφωνος, ἦν μὴ ἀλῶ τρις παρανόμων ;
- B. καὶ μὴν ἀκριβῶς ὠόμην ἐγνωκέναι 15
 τὸ ῥηθέν . . . ἀλλὰ δὴ λέγε.
- S. θήλεια μὲν νῦν ἐστι φύσις ἐπιστολή,
 βρέφη δ' ἐν αὐτῇ περιφέρει τὰ γράμματα·
 ἄφωνα δ' ὄντα ταῦτα τοῖς πόρρω λαλεῖ
 οἷς βούλεθ', ἕτερος δ' ἂν τύχη τις πλησίον 20
 ἐστὼς ἀναγνώσκοντας, οὐκ ἀκούεται.

[Sappho.]

IV

*Anaxandridas.**The Egyptians.*

Οὐκ ἂν δυναίμην συμμαχεῖν ὑμῖν ἐγώ.
 οὔθ' οἱ τρόποι γὰρ ὁμοιοῦσ' οὔθ' οἱ νόμοι
 ἡμῶν, ἀπ' ἀλλήλων δὲ διέχουσι πολύ.
 βούν προσκυνεῖς, ἐγὼ δὲ θύω τοῖς θεοῖς·
 τὴν ἔγχελυν μέγιστον ἠγεῖ δαίμονα, 5
 ἡμεῖς δὲ τῶν ὄψων μέγιστον παρὰ πολύ.
 οὐκ ἐσθίεις ὕει, ἐγὼ δὲ γ' ἤδομαι
 μάλιστα τούτοις· κύνα σέβεις, τύπτω δ' ἐγὼ,
 τοῦψον κατεσθίουσαν ἠνίκ' ἂν λάβω.
 τοὺς ἱερέας ἐνθάδε μὲν ὀλοκλήρους νόμος 10
 εἶναι, παρ' ὑμῖν δ', ὡς ἔοικ', ἀπηργμένους.
 τὸν αἰέλουρον κακὸν ἔχοντ' ἐὰν ἴδῃς,
 κλάεις, ἐγὼ δ' ἤδιστ' ἀποκτείνας δέρω.
 δύναται παρ' ὑμῖν μυγαλῇ, παρ' ἐμοὶ δὲ γ' οὔ.
 [Cities.]

V.

*Epicrates.**Plato in the Academy.*

A.

Τί Πλάτων

καὶ Σπεύσιππος καὶ Μενέδημος,
 πρὸς τίσι νῦν διατρίβουσιν;
 ποία φροντίς, ποῖος δὲ λόγος

- διερευνᾶται παρὰ τοῖσιν; 5
 τάδε μοι πιτυτῶς, εἴ τι κατειδῶς
 ἦκεις, λέξον, πρὸς γᾶς * * .
- B. ἀλλ' οἶδα λέγειν περὶ τῶνδε σαφῶς·
 Παναθηναίοις γὰρ ἰδὼν ἀγέλην
 μειρακίων ἐν γυμνασίοις 10
 Ἀκαδημείας
 ἤκουσα λόγων ἀφάτων ἀτόπων·
 περὶ γὰρ φύσεως ἀφοριζόμενοι
 διεχώριζον ζῶων τε βίον
 δένδρων τε φύσιν λαχάνων τε γένη· 15
 κᾶτ' ἐν τούτοις τὴν κολοκύντην
 ἐξήταζον τίος ἐστὶ γένους.
- A. καὶ τί ποτ' ἄρ' ὠρίσαντο καὶ τίος γένους
 εἶναι τὸ φύτον; δήλωσον, εἰ κάποισθά τι.
- B. πρῶτιστα μὲν οὖν πάντες ἀναυδεῖς 20
 τότ' ἐπέστησαν, καὶ κύψαντες
 χρόνον οὐκ ὀλίγον διεφρόντιζον.
 κᾶτ' ἐξαίφνης ἔτι κυπτόντων
 καὶ ζητούντων τῶν μειρακίων
 λάχανόν τις ἔφη στρογγύλον εἶναι, 25
 ποίαν δ' ἄλλος, δένδρον δ' ἕτερος.
 ταῦτα δ' ἀκούων ἰατρός τις
 Σικελᾶς ἀπὸ γᾶς κατέπαρδ' αὐτῶν
 ὡς ληρούντων.
- A. ἦ που δεινῶς ὠργίσθησαν 30
 χλευάζεσθαί τ' ἐβόησαν·
 τὸ γὰρ ἐν λέσχαις ταῖσδε τοιαυτὶ
 ποιεῖν ἀπρεπές.

Β. οὐδ' ἐμέλησεν τοῖς μεираκίοις·
 ὁ Πλάτων δὲ παρὼν καὶ μάλα πρῶτος, 35
 οὐδὲν ὀρινθεῖς, ἐπέταξ' αἰτοῖς
 πάλιν ἐξ ἀρχῆς τὴν κολοκύντην
 ἀφορίζεσθαι τίνος ἐστὶ γείους·
 οἱ δὲ διήρουν.

[Fragm. Incert.]

VI.

Timocles.

ΠΑΘΗΜΑΤΩΝ ΚΑΘΑΡΣΙΣ.

ὦ τᾶν, ἄκουσον ἦν τί σοι δοκῶ λέγειν.
 ἄνθρωπός ἐστι ζῶον ἐπίπονον φύσει,
 καὶ πολλὰ λυπῆρ' ὁ βίος ἐν ἑαυτῷ φέρει.
 παραψυχὰς οὖν φροντίδων ἀνεύρετο 5
 ταύτας· ὁ γὰρ νοῦς τῶν ἰδίων λήθην λαβῶν
 πρὸς ἄλλοτρίῳ τε ψυχαγωγηθεὶς πάθει,
 μεθ' ἡδύνης ἀπῆλθε παιδευθεὶς ἄμα.
 τοὺς γὰρ τραγῶδους πρῶτον, εἰ βούλει, σκόπει,
 ὡς ὠφελούσι πάντας. ὁ μὲν ὦν γὰρ πένης 10
 πτωχότερον αὐτοῦ καταμαθῶν τὸν Τήλεφον
 γενόμενον ἤδη τὴν πενίαν ῥᾶον φέρει.
 ὁ νοσῶν τι μανικὸν Ἄλκμέων' ἐσκέψατο.
 ὀφθαλμῖα τις, εἰσὶ Φινεΐδαι τυφλοί.
 τέθνηκέ τῳ παῖς, ἢ Νιόβη κεκούφικεν.
 χωλός τις ἐστὶ, τὸν Φιλοκτήτην ὄρᾳ. 15
 γέρων τις ἀτυχεῖ, κατέμαθεν τὸν Οἰνέα.

ἅπαντα γὰρ τὰ μείζον' ἢ πέπονθέ τις
 ἀτυχήματ' ἄλλοις γεγονότ' ἐννοούμενος
 τὰς αὐτὸς αὐτοῦ συμφορὰς ἦττον στένει.
 [Dionysiazusae.]

VII.

*Eubulus.**Measures of wine.*

Τρεῖς γὰρ μόνους κρατήρας ἐγκεραννύω
 τοῖς εὖ φρονούσι· τὸν μὲν ὑγιείας ἕνα,
 ὃν πρῶτον ἐκπίνουσι, τὸν δὲ δεύτερον
 ἔρωτος ἡδονῆς τε, τὸν τρίτον δ' ὕπνου,
 ὃν ἐκπίνοντες οἱ σοφοὶ κεκλημένοι 5
 οἰκίαιδε βαδίζουσ', ὁ δὲ τέταρτος οὐκ ἔτι
 ἡμετερός ἐστ', ἀλλ' ὕβρεος· ὁ δὲ πέμπτος βουῆς·
 ἕκτος δὲ κόμων· ἑβδομος δ' ὑπωπίων·
 ὁ δ' ὄγδοος κλητῆρος· ὁ δ' ἕνατος χολῆς,
 δέκατος δὲ μανίας, ὥστε καὶ βάλλειν ποιεῖ. 10
 πολὺς γὰρ εἰς ἓν μικρὸν ἀγγεῖον χυθεὶς
 ὑποσκελίζει ῥᾶστα τοὺς πεπωκότας. [Semele.]

VIII.

Alexis.

i.

Live while you live.

Τί ταῦτα ληρεῖς φληναφῶν ἄνω κάτω
 Λύκειον, Ἀκαδήμειαν, Ὀιδείου πύλας,
 λήρους σοφιστῶν; οὐδὲ ἐν τούτων καλόν.
 πίνωμεν, ἐμπίνωμεν, ὦ Σίκων, Σίκων,

χαίρωμεν ἕως ἔνεστι τὴν ψυχὴν τρέφειν. 5
 τύρβαζε, Μάνη· γαστρὸς οὐδὲν ἦδιον.
 αὕτη πατήρ σοι καὶ πάλιν μήτηρ μόνη.
 ἀρεταὶ δὲ πρεσβεΐαί τε καὶ στρατηγίαι
 κόμπτοι κενὸὶ ψοφοῦσιν ἀντ' ὕνειρίτων.
 ψύξει σε δαίμων τῷ πεπρωμένῳ χρόνῳ· 10
 ἕξεις δ' ὅσ' ἂν φάγῃς τε καὶ πίῃς μόνα·
 σποδὸς δὲ τᾶλλα, Περικλῆς, Κόδρος, Κίμων.

[Autodidascalus.]

ii.

Poverty.

Ἔστιν ἀνὴρ μοι πτωχὸς, κάγῳ
 γραῦς, καὶ θυγάτηρ καὶ παῖς υἱὸς,
 χῆδ' ἢ χρηστή, πένθ' οἱ πάντες.
 τούτων οἱ τρεῖς δειπνοῦμεν,
 δύο δ' αὐτοῖς συγκοινωνοῦμεν, 5
 μάξης μικρᾶς. φθόγγους δ' ἀλύρους
 θρηνοῦμεν, ἐπὰν μηδὲν ἔχωμεν,
 χρῶμα δ' ἀσίτων ἡμῶν ὄντων
 γίγνεται ὠχρόν. τὰ μέρη δ' ἡμῶν
 χῆ σύνταξις τοῦ βίου ἐστὶν 10
 κύαμος θέρμος λάχανον * * *
 γογγυλὶς ὦχρος λάθυρος φηγὸς
 βολβὸς τέττιξ ἐρέβινθος ἀχρὰς
 τό τε θειοφανὲς μητρῶον ἐμοὶ
 μελέδημ' ἰσχὰς, 15
 Ψρυγίας εὐρήματα συκῆς.

[Olynthia.]

iii.

The universe in a dish.

Ἔλαθον γενόμενος οὐ τὸ πρᾶγμ' ἠβούλετο.
 κατὰ χειρὸς ἐδόθη τὴν τράπεζαν ἢ κ' ἔχων,
 ἐφ' ἧς ἐπέκειτ' οὐ τυρὸς οὐδ' ἔλαῶν γένη,
 οὐδὲ παρέχουσαι κνῖσαν ἡμῖν πλείονα
 παροψίδες καὶ λῆρος, ἀλλὰ παρετέθη 5
 ὑπερηφάνως ὄζουσα τῶν Ὁρῶν λοπάς,
 τὸ τοῦ πόλου τοῦ παντὸς ἡμισφαίριον.
 ἅπαντ' ἐνὴν τάκει γὰρ ἐν ταύτῃ καλὰ,
 ἰχθῦς, ἔριφοι, διέτρεχε τούτων σκορπίος,
 ὑπέφαινεν ὧν ἡμίτομα τοὺς ἀστέρας. 10

[Fragm. Incert.]

iv.

Men and wine.

Ὁμοιώτατος ἄνθρωπος οἴνω τὴν φύσιν
 τρόπον τιν' ἐστὶ καὶ γὰρ οἶνον τὸν νέον
 πολλή 'στ' ἀνάγκη καὶ τὸν ἄνδρ' ἀποζέσαι
 πρῶτιστον ἀφυβρίσαι τ', ἀπανθήσαντα δὲ
 σκληρὸν γενέσθαι, παρακμάσαντα δ', ὧν λέγω 5
 τούτων ἀπάντων ἀπαρθέντα τὴν ἄνω
 ταύτην ἄνοιαν ἐπιπολάζουσιν, τότε
 πότιμον γενέσθαι καὶ καταστῆναι πάλιν,
 ἡδύν θ' ἅπασιν τοῦπίλοιπον διατελεῖν.

[Demetrius.]

V.

Dress-improvement.

Πρῶτα μὲν γὰρ πρὸς τὸ κέρδος καὶ τὸ σὺλᾶν τοὺς πέλους
 πάντα τᾶλλ' αὐταῖς πάρεργα γίνεται· ῥάπτουσι δὲ
 πᾶσιν ἐπιβουλὰς· ἐπειδὴν δ' εὐπορήσωσιν ποτε,
 ἀνέλαβον καινὰς ἐταίρας, πρωτοπείρους τῆς τέχνης.
 εὐθύς ἀναπλάττουσι ταύτας, ὥστε μήτε τοὺς τρόπους 5
 μήτε τὰς ὕψεις ὁμοίας διατελεῖν οὔσας ἔτι.
 τυγχάνει μικρά τις οὔσα, φέλλος ἐν ταῖς βαυκίσιν
 ἐγκεκάττυται· μακρά τις, διάβαθρον λεπτὸν φορεῖ
 τὴν τε κεφαλὴν ἐπὶ τὸν ὤμον καταβαλοῦσ' ἐξέρχεται·
 τοῦτο τοῦ μήκους ἀφείλεν· οὐκ ἔχει τις ἰσχία, 10
 ὑπενέδυσ' ἔρραμέν' αὐτὴν, ὥστε τὴν εὐπυγίαν
 ἀναβοᾶν τοὺς εἰσιδόντας. κοιλίαν ἰδρᾶν ἔχει,
 στηθὶ ἔστ' αὐταῖσι τούτων ὧν ἔχουσ' οἱ κωμικοί·
 ὀρθὰ προσθεῖσαι τοιαῦτα τοῦνδυτον τῆς κοιλίας
 ὡσπερὲι κοντοῖσι τούτοις εἰς τὸ πρόσθ' ἀπήγαγον. 15
 τὰς ὀφρῦς πυρρὰς ἔχει τις, ζωγράφουσιν ἀσβόλῳ.
 συμβέβηκ' εἶναι μέλαιναν, κατέπλασε ψιμυθίῳ.
 λευκόχρως λίαν τις ἐστι, παιδέρωτ' ἐντρίβεται.
 κάλον ἔχει τοῦ σώματός τι, τοῦτο γυμνὸν δείκνυται.
 εὐφνεῖς ὀδόντας ἔσχεν, ἐξ ἀνάγκης δεῖ γελᾶν, 20
 ἵνα θεωρῶσ' οἱ παρόντες τὸ στόμ' ὡς κομψὸν φορεῖ.
 ἂν δὲ μὴ χαίρη γελῶσα, διατελεῖ τὴν ἡμέραν
 ἔνδον, ὡσπερ τοῖς μαγείροις ἂ παράκειθ' ἐκάστοτε,
 ἠνὶκ' ἂν πωλῶσιν αἰγῶν κρανία, ξυλήφιον
 μυρρίνης ἔχουσα λεπτὸν ὀρθὸν ἐν τοῖς χεῖλεσιν, 25
 ὥστε τῷ χρόνῳ σέσηρεν, ἂν τε βούλητ' ἂν τε μή.

[Isostasium.]

vi.

Eros.

Πορευομένω δ' ἐκ Πειραιῶς ὑπὸ τῶν κακῶν
καὶ τῆς ἀπορίας φιλοσοφεῖν ἐπῆλθέ μοι.
καί μοι δοκοῦσιν ἀγνοεῖν οἱ ζωγράφοι
τὸν Ἐρωτα, συντομώτατον δ' εἰπεῖν, ὅσοι
τοῦ δαίμονος τούτου ποιοῦσιν εἰκόνας. 5
ἐστὶν γὰρ οὔτε θῆλυς οὔτ' ἄρρην, πάλιν
οὔτε θεὸς οὔτ' ἄνθρωπος, οὔτ' ἀβέλτερος
οὔτ' αὖθις ἔμφρων, ἀλλὰ συνενηνεγμένος
πανταχόθεν, ἐνὶ τύπῳ δὲ πόλλ' εἶδη φέρων.
ἢ τόλμα μὲν γὰρ ἀνδρὸς, ἢ δὲ δειλία 10
γυναικὸς, ἢ δ' ἄνοια μανίας, ὁ δὲ λόγος
φρονουῦντος, ἢ σφοδρότης δὲ θηρὸς, ὁ δὲ πόνος
ἀδάμαντος, ἢ φιλοτιμία δὲ δαίμονος.
καὶ ταῦτ' ἐγὼ, μὰ τὴν Ἀθηναίαν καὶ θεοὺς,
οὐκ οἶδ' ὅ τι ἐστὶν, ἀλλ' ὅμως ἔχει γέ τι 15
τοιούτου, ἐγγύς τέ εἰμι τοῦνόματος.

[Phaedrus.]

IX.

Menander.

i.

Some are actors, others mutes in life.

Ὡσπερ τῶν χορῶν
οὐ πάντες ἄδουσ', ἀλλ' ἄφωνοι δύο τινὲς
ἢ τρεῖς παρεστήκασιν πάντων ἔσχατοι
εἰς τὸν ἀριθμὸν, καὶ τοῦθ' ὁμοίως πως ἔχει
χώραν κατέχουσι, ζῶσι δ' οἷς ἔστιν βίος. 5

[Epiclerus.]

ii.

Leucas.

Οὐδὲ δὴ λέγεται πρώτη Σαπφῶ
 τὸν ὑπέρκομπον θηρῶσα Φύων'
 οἰστρώντι πύθω ρίψαι πέτρας
 ἀπὸ τηλεφανοῦς· ἀλλὰ κατ' εὐχὴν
 σὴν, δέσποτ' ἀναξ, εὐφημείσθω 5
 τέμενος περὶ Λευκάδος ἀκτῆς.

[Leucadia.]

iii.

The good genius.

Ἄπαντι δαίμων ἀνδρὶ συμπαρίσταται
 εὐθὺς γενομένω, μυσταγωγὸς τοῦ βίου
 ἀγαθός· κακὸν γὰρ δαίμον' οὐ νομιστέον
 εἶναι βίον βλάπτοντα χρηστόν.
 [Fragm. Incert.]

iv.

*Life is a fair with a few shows; which seen, depart
 before it is late.*

Τοῦτον εὐτυχέστατον λέγω,
 ὅστις θεωρήσας ἀλύπως, Παρμένων,
 τὰ σεμνὰ ταῦτ' ἀπῆλθεν ὅθεν ἦλθεν ταχὺ,
 τὸν ἥλιον τὸν κοινόν, ἄστρ', ὕδωρ, νέφη,
 πῦρ· ταῦτα κἂν ἑκατὸν ἔτη βιῶς αἰεὶ 5
 ὄψει παρόντα, κἂν ἐνιαυτοὺς σφόδρ' ὀλίγους·
 σεμνότερα τούτων ἕτερα δ' οὐκ ὄψει ποτέ·
 πανήγυριν νόμισόν τιν' εἶναι τὸν χρόνον

ὄν φημι τοῦτον, ἢ ἴπιδημίαν, ἐν ᾧ
 ὄχλος ἀγορὰ κλέπται κυβείαι διατριβαί· 10
 ἂν πρῶτον ἀπίης καταλύσεις, βελτίονα
 ἐφύδι ἔχων ἀπῆλλος, ἐχθρὸς οἰδενί·
 ὁ προσδιατρίβων δ' ἐκοπίισεν ἀπολέσας,
 κακῶς τε γηρῶν ἐνδείης που γίγνεται,
 ῥεμβόμενος ἐχθροὺς εὖρ', ἐπεβουλεύθη ποθὲν, 15
 οὐκ εὐθανάτως ἀπῆλθεν ἐλθὼν εἰς χρόνον.

[Hypobolimaeus.]

v.

Human Life.

Εἴ τις προσελθὼν μοι θεῶν λέγοι· Κράτων,
 ἐπὰν ἀποθίνης, αὖθις ἐξ ἀρχῆς ἔσει·
 ἔσει δ' ὅ τι ἂν βούλη, κύων, πρόβατον, τράγος,
 ἄνθρωπος, ἵππος· δις βιῶναι γάρ σε δεῖ·
 εἰμαρμένον τοῦτ' ἐστίν, ὅ τι βούλει δ' ἔλου· 5
 ἅπαντα μᾶλλον, εἰθὺς εἰπεῖν ἂν δοκῶ,
 ποίει με πλὴν ἄνθρωπον· ἀδίκως εὐτυχεῖ
 κακῶς τε πράττει τοῦτο τὸ ζῶον μόνον.
 ὁ κράτιστος ἵππος ἐπιμελεστέραν ἔχει
 ἑτέρου θεραπείαν· ἀγαθὸς ἂν γένη κύων, 10
 ἐντιμότερος εἶ τοῦ κακοῦ κυνὸς πολύ.
 ἀλεκτρυῶν γενναῖος ἐν ἑτέρᾳ τροφῇ
 ἔστιν, ὁ δ' ἀγεννὴς καὶ δέδιε τὸν κρείττονα·
 ἄνθρωπος ἂν ἢ χρηστός, εὐγενὴς, σφόδρα
 γενναῖος, οὐδὲν ὄφελος ἐν τῷ νῦν γένει. 15
 πράττει δ' ὁ κόλαξ ἄριστα πάντων, δεύτερα

ὁ συκοφάντης, ὁ κακοήθης τρίτα λέγει.
 ὄνον γενέσθαι κρείττον ἢ τοὺς χείρονας
 ὄρᾶν ἑαυτοῦ ζῶντας ἐπιφανέστερον.

[Theoporumene.]

vi.

‘Take

*The evil with the good, contentedly ;
 The prominent beauty with the latent sting.*

A.

Πρὸς τὸ πρᾶγμ' ἔχω

κακῶς. B. ἐπαριστερῶς γὰρ αὐτὸ λαμβάνεις·
 τὰ δυσχερῆ γὰρ καὶ τὰ λυπήσαντά σε
 ὄρᾶς ἐν αὐτῷ, τὰ δ' ἀγάθ' οὐκέτι βλέπεις.
 εὔροις δ' ἂν οὐδὲν τῶν ἀπάντων, Σιμύλε, 5
 ἀγαθὸν ὅτῳ τι μὴ πρόσεστι καὶ κακόν.
 γυνὴ πολυτελής ἐστ' ὀχληρὸν, οὐδ' ἔᾶ
 ζῆν τὸν λαβόνθ' ὡς βούλετ', ἀλλ' ἔνεστί τι
 ἀγαθὸν ἀπ' αὐτῆς, παῖδες· ἐλθούτ' εἰς νόσον
 τὸν ἔχοντα ταύτην ἐθεράπευσεν ἐπιμελῶς. 10
 ἀτυχοῦντι συμπαρέμεινεν, ἀποθάνοντά τε
 ἔθαψε, περιέστειλεν οἰκείως· ὄρα
 εἰς ταῦθ', ὅταν λυπῆ τι τῶν καθ' ἡμέραν,
 οὔτω γὰρ οἴσεις πᾶν τὸ πρᾶγμ'· ἂν δ' ἐκλέγῃ
 ἀεὶ τὸ λυποῦν, μηδὲν ἀντιπαρτιθεῖς 15
 τῶν προσδοκωμένων, ὀδυνήσει διὰ τέλους.

[The Misogynist.]

vii.

Physicians.

Οἷα δὴ φιλοῦσιν ἰατροὶ λέγειν
τὰ φαῦλα μείζω καὶ τὰ δειν' ὑπέρφοβα,
πυργοῦντες αὐτούς.

[Phanium.]

viii.

Eros.

Εἰτ' οὐ μέγιστός ἐστι τῶν θεῶν Ἔρως
καὶ τιμώτατός γε τῶν πάντων πολὺ ;
οὐδεὶς γὰρ οὕτως ἐστὶ φειδωλὸς σφόδρα
ἄνθρωπος οὐδ' οὕτως ἀκριβῆς τοὺς τρόπους,
ὅς οὐχὶ τούτῳ μερίδα τῷ θεῷ νέμει 5
τῆς οὐσίας· ὅσοις μὲν οὖν πρῶτος ἔχει,
νεοῖς ἔτ' οὖσι τοῦτο προστάττει ποιεῖν.
οἱ δ' εἰς τὸ γῆρας ἀναβόλὰς ποιοῦμενοι,
οὔτοι προσαποτίνουσι τοῦ χρόνου τόκους.

[The Treasure.]

ix.

Λατῶ.

Νόμος φυλαχθεὶς οὐδέν ἐστιν ἢ νόμος ;
ὁ μὴ φυλαχθεὶς καὶ νόμος καὶ δήμιος.

[Fragm. Incert.]

X.

Philemon.

i.

The summum bonum.

Οἱ φιλόσοφοι ζητοῦσιν, ὡς ἀκήκοα,
 περὶ τοῦτό τ' αὐτοῖς πολλὸς ἀναλοῦται χρόνος,
 τί ἐστὶν ἀγαθόν, κούδὲ εἰς εὔρηκέ πω,
 τί ἐστὶν. ἀρετὴν καὶ φρόνησίν φασι, καὶ
 λέγουσι πάντα μᾶλλον ἢ τί τὰγαθόν. 5
 ἐν ἀγρῷ διατρίβων τήν τε γῆν σκάπτων ἐγὼ
 νῦν εὔρον, εἰρήνην ἴστίν· ὦ Ζεῦ φίλτατε,
 τῆς ἐπαφροδίτου καὶ φιλανθρώπου θεοῦ.
 γίμους ἐορτὰς συγγενεῖς παῖδας φίλους,
 πλοῦτον ὑγίειαν σίτον οἶνον ἡδονὴν 10
 αὕτη δίδωσι· ταῦτα πάντ' ἂν ἐκλίπη,
 τέθνηκε κοινῇ πᾶς ὁ τῶν ζώντων βίος.

[Pyrrhus.]

ii.

Man makes himself sorrowful.

ᾠ τρισμακάρια πάντα καὶ τρισόλβια
 τὰ θηρί', οἷς οὐκ ἔστι περὶ τούτων λόγος·
 οὔτ' εἰς ἔλεγχον οὐδὲν αὐτῶν ἔρχεται,
 οὔτ' ἄλλο τοιοῦτ' οὐδέν ἐστ' αὐτοῖς κακὸν 5
 ἐπακτὸν, ἣν δ' ἂν εἰσενέγκηται φύσιν
 ἕκαστου, εὐθύς καὶ νόμον ταύτην ἔχει.
 ἡμεῖς δ' ἀβίωτον ζῶμεν ἄνθρωποι βίον·

δουλεύομεν δόξαισιν, εὐρόντες νόμους,
 προγόνοισιν, ἐκγόνοισιν. οἶκ' ἔστ' ἀποτυχεῖν
 κακοῦ, πρόφασιν δ' αἰεί τιν' ἐξευρίσκομεν. 10
 [Fragm. Incert.]

XI.

*Strato.**The Homeric chef.*

Σφίγγ' ἄρρεν' οὐ μάγειρον εἰς τὴν οἰκίαν
 εἴληφ' · ἀπλῶς γὰρ οὐδὲ ἓν μὰ τοὺς θεοὺς
 ὅσ' ἂν λέγῃ συνήμι· καινὰ ῥήματα
 πεπορισμένος γάρ ἐστιν. ὡς εἰσῆλθε γὰρ,
 εὐθύς μ' ἐπηρώτησε προσβλέψας μέγα, 5
 “ πόσους κέκληκας μέροπας ἐπὶ δεῖπνον; λέγε.”
 ἐγὼ κέκληκα μέροπας ἐπὶ δεῖπνον; χολῆς.
 τοὺς δὲ μέροπας τούτους με γιγνώσκειν δοκεῖς;
 οὐδεὶς παρέσται. τοῦτο γὰρ νῆ τὸν Δία
 ἔτι κατάλοιπον, μέροπας ἐπὶ δεῖπνον καλεῖν. 10
 “ οὐδ' ἄρα παρέσται δαιτυμῶν οὐδεὶς ὄλωσ; ”
 οὐκ οἴομαί γε δαιτυμῶν. ἐλογιζόμεν,
 ἥξει Φιλίνος, Μοσχίων, Νικήρατος,
 ὁ δειν', ὁ δείνα· κατ' ὄνομ' ἀνελογιζόμεν·
 οὐκ ἦν ἐν αὐτοῖς οὐδὲ εἷς μοι δαιτυμῶν. 15
 οὐδεὶς παρέσται, φημί. “ τί λέγεις; οὐδὲ εἷς; ”
 σφόδρ' ἠγανάκτησ', ὥσπερ ἠδικημένος,
 εἰ μὴ κέκληκα δαιτυμόνα. καινὸν πάνυ.
 “ οὐδ' ἄρα θύεις ἐρυσίχθον; ” οὐκ ἔφην ἐγώ.
 “ βοῦν δ' εὐρυμέτωπον; ” οὐ θύω βοῦν, ἄθλιε. 20

“ μῆλα θυσιάζεις ἄρα ; ” μὰ Δί', ἐγὼ μὲν οὐ,
 οὐδέτερον αὐτῶν, προβάτιον δ'. “ οὔκουν (ἔφη)
 τὰ μῆλα πρόβατα ; ” μῆλα πρόβατ' ; οὐ μανθάνω,
 [οὐδ' οἶδα] τούτων οὐδὲν οὐδὲ βούλομαι.
 ἀγροικότερός εἰμ', ὥσθ' ἀπλῶς μοι διαλέγου. 25
 “ Ὅμηρον οὐκ οἶδας λέγοντα ; ” καὶ μάλα
 ἐξῆν ὃ βούλοιτ', ὦ μάγειρ', αὐτῶ λέγειν.
 ἀλλὰ τί πρὸς ἡμᾶς τοῦτο πρὸς τῆς Ἑστίας ;
 “ κατ' ἐκείνου ἤδη πρόσεχε καὶ τὰ λοιπὰ μοι.”
 ὀμηρικῶς γὰρ διανοεῖ μ' ἀπολλύναι ; 30
 “ οὔτω λαλεῖν εἴωθα.” μὴ τοῖνον λάλει
 οὔτω παρ' ἔμοιγ' ὦν. “ ἀλλὰ διὰ τὰς τέτταρας
 δραχμὰς ἀποβάλω (φησὶ) τὴν προαίρεσιν ;
 τὰς οὐλοχύτας φέρε δεῦρο.” τοῦτο δ' ἐστὶ τί ;
 “ κριθαί.” τί οὖν, ἀπόπληκτε, περιπλοκάς λέγεις ; 35
 “ πηγὸς πάρεστι ; ” πηγός ; οὐχὶ λαικάσει,
 ἐρεῖς σαφέστερόν θ' ὃ βούλει μοι λέγειν ;
 “ ἀτάσθαλός γ' εἶ πρέσβυ (φησὶν), ἄλλας φέρε.”
 τοῦτ' ἔστι πηγός ; “ ἀλλὰ δεῖξον χέρνιβα.”
 παρῆν. ἔθυεν, ἔλεγεν ἄλλα ῥήματα 40
 τοιαῦθ' ἃ μὰ τὴν γῆν οὐδὲ εἰς ἤκουσεν ἄν,
 μίστυλλα μοίρας δίπτυχ' ὀβελούς, ὥστε με
 τῶν τοῦ Φιλητᾶ λαμβάνοντα βιβλίῳν
 σκοπεῖν ἕκαστον τί δύναται τῶν ῥημάτων.
 πλὴν ἰκέτευον αὐτὸν ἤδη μεταβαλεῖν, 45
 ἰνθρωπίνως λαλεῖν τε. τὸν δ' οὐκ ἄν τάχα
 ἔπεισεν ἢ πειθῶ μὰ τὴν γῆν οἶδ' ὅτι.

[Phoenicides.]

V.

ALEXANDRIAN POETS.

EPIGRAMS.

Βαῖα μὲν ἀλλὰ ῥόδα.

Anthology.

V.

ALEXANDRIAN POETS

AND

EPIGRAMS.

WITH the perfection of the drama the original growth of Greek poetry seems complete: and so far as Greece proper is concerned, a time has been reached, after which imitation and adaptation succeed to invention. Put on the other side of the Mediterranean, in Alexandria, poetry found a latter summer. The poems of Theocritus and his fellows are of no sort of interest in the history of Greece, yet in themselves some of them are perfect in their kinds. There is not much Greek which is so expressive, perhaps none which within a certain range of ideas is so fully and accurately expressive, as that of Theocritus. The scents and sounds of nature, the physical signs of love, are present in no faint image; he is pathetic and dramatic; and the richness and sweetness of his diction and versification do not leave the reader master of himself. But imperceptibly the spirit of the poetry has changed. Artificial scenes and artificial griefs, personages and events ideal indeed but idealised from the commonest, not from the noblest forms of humanity, and a certain want of simplicity both in characters and in sentiments, mark a declension from Athenian art.

Of Apollonius of Rhodes, Lycophron, and other less known writers, men of letters rather than poets, little has been preserved which seems very good to a modern taste. For the most part they are mere imitators, destitute of art to construct and to sub-

ordinate the less to the more important in poetical perspective, rhetorical in expression, and overloaded with epithets conveying antiquarian or mythological allusions which take the place of original images and thoughts.

Rome and Byzantium succeeded to the position of Alexandria as the metropolis of letters, but neither produced any new birth of Greek poetry. With the exception of Musæus (A. D. 550? , whose *Hero and Leander* in simplicity and pathos is in some parts almost worthy of Theocritus, and with whom the canon of ancient Greek poetry may be considered to be closed, their poetical writers in the language of Homer and Sophocles are but imitators of Alexandrian imitations. By the twelfth century even the ancient metres had perished and had given place to 'political verses' distinguished from common prose only by division into lines of equal numbers of syllables.

The epigrams collected by the Alexandrian and Byzantine anthologists range over more than ten centuries from the beginning of the sixth B. C. In this alone of all the branches of poetical writing the example of ancient taste continued to be followed down to late times, and many of the compositions in this kind of the Alexandrian and even of the Byzantine period, though not equal to those of Simonides or Plato, are yet worthy in simplicity of manner and purity of style of the best ages of Greece.

I.

Theocritus.

i.

Daphnis.

Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλοι, ἄρχετ' αἰδιᾶς.
 Θύρσις ὄδ' ὡς Αἴτνας, καὶ Θύρσιδος ἄδ' ἁ φωνά.
 πᾶ ποκ' ἄρ' ἦθ' ὅκα Δάφνις ἐτάκετο, πᾶ ποκα, Νύμφαι;
 ἦ κατὰ Πηνειῶ καλὰ τέμπεα, ἦ κατὰ Πίνδῳ;
 οὐ γὰρ δὴ ποταμῶ γε μέγαν ῥόον εἶχετ' Ἀνάπῳ, 5
 οὐδ' Αἴτνας σκοπιᾶν, οὐδ' Ἄκιδος ἱερὸν ὕδωρ.

Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλοι, ἄρχετ' αἰδιᾶς.
 τῆνον μὰν θῶες, τῆνον λύκοι ὠρύσαντο,
 τῆνον χάκ δρυμοῖο λέων ἀνέκλαυσε θανόντα.

Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλοι, ἄρχετ' αἰδιᾶς. 10
 πολλαί οἱ παρ ποσσὶ βόες, πολλοὶ δέ τε ταῦροι,
 πολλαὶ δ' αὖ δαμάλαι καὶ πόρτιες ὠδύραντο.

* * * * *

“ ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλοι, ἄρχετ' αἰδιᾶς.
 ὦ λύκοι, ὦ θῶες, ὦ ἀν' ὦρεα φωλάδες ἄρκτοι,
 χαίρεθ'· ὁ βωκύλος ἔμμιν ἐγὼ Δάφνις οὐκ ἔτ' ἀν' ἔλαν, 15

οὐκ ἔτ' ἀνὰ δρυμῶς, οὐκ ἄλσεα. χαῖρ' Ἀρέθουσα,
καὶ ποταμοὶ, τοὶ χεῖτε καλὸν κατὰ Θύμβριδος ὕδωρ.

ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.
Δάφνις ἐγὼν ὕδε τήνος, ὃ τὰς βόας ὦδε νομεύων,
Δάφνις ὃ τὰς ταύρωσ καὶ πόρτιας ὦδε ποτίσδων. 20

ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.
ὦ Πὰν Πὰν, εἴτ' ἐσσι κατ' ὄρεα μακρὰ Λυκαίω,
εἴτε τύ γ' ἀμφιπολεῖς μέγα Μαίναλον, ἔνθ' ἐπὶ νᾶσον
τὰν Σικελὰν, Ἐλίκα δὲ λίπ' ἡρίον, αἰπύ τε σᾶμα
τῆνο Λυκαονίδαο, τὸ καὶ μακάρεσσιν ἀγαστόν. 25

λήγετε βωκολικᾶς, Μῶσαι, ἴτε, λήγετ' αἰοιδᾶς.
ἔνθ', ὦναξ, καὶ τάνδε φέρ' εὐπάκτοιο μελίπνονν
ἐκ καρῶ σύριγγα καλὰν, περὶ χεῖλος ἐλικτάν.
ἦ γὰρ ἐγὼν ὑπ' ἔρωτος ἐς Ἀΐδος ἔλκομαι ἦδη.

λήγετε βωκολικᾶς, Μῶσαι, ἴτε, λήγετ' αἰοιδᾶς. 30
νῦν ἴα μὲν φορέοιτε βῆτοι, φορέοιτε δ' ἄκανθαι,
αἱ δὲ καλὰ νάρκισσος ἐπ' ἀρκεύθοισι κομάσαι
πάντα δ' ἔναλλα γένονται, καὶ ἅ πίτυς ὄχνας ἐνεΐκαι,
Δάφνις ἐπεὶ θνάσκει· καὶ τὰς κύνας ὦλαφος ἔλκοι,
κῆξ ὀρέων τοὶ σκῶπεσ ἀηδόσι γαρύσαιντο. 35

λήγετε βωκολικᾶς, Μῶσαι, ἴτε, λήγετ' αἰοιδᾶς."
χῶ μὲν τόσσο' εἰπὼν ἀπεπαύσατο· τὸν δ' Ἀφροδίτα
ἴθελ' ἀνορθῶσαι· τά γε μὰν λῖνα πάντα λελοίπει
ἐκ Μοιρᾶν· χῶ Δάφνις ἔβα ρύον· ἔκλυσε δῖνα
τὸν Μῶσαισ φίλον ἄνδρα, τὸν οὐ Νύμφαισιν ἀπεχθῆ. 40

[Idyll I. 64-75, 114-141.]

ii.

Unrequited Love.

Θᾶσαι μὲν θυμαλγές ἐμὸν ἄχος· αἶθε γενοίμαν
 ἅ βομβεῦσα μέλισσα, καὶ ἐς τεὸν ἄντρον ἰκοίμαν,
 τὸν κισσὸν διαδὺς καὶ τὰν πτέριν, ᾗ τὸ πυκάσδη.

νῦν ἔγνω τὸν Ἔρωτα· βαρὺς θεός· ἦ ῥα λαιίνας
 μασδὸν ἐθήλαξε, δρυμῶ τέ μιν ἔτραφε μάτηρ·
 ὅς με κατασμύχων καὶ ἐς ὀστέον ἄχρισ λάπτει.

5

ὦ τὸ καλὸν ποθορεῦσα, τὸ πᾶν λίθος· ὦ κύννοφρυ
 νύμφα, πρόσπτυξαί με τὸν αἰπόλον, ὥς τυ φιλάσω.
 ἔστι καὶ ἐν κενεοῖσι φιλάμασιν ἀδεία τέρψις.

[Idyll III. 12-20.]

iii.

Thalysia.

Τόσσ' ἐφάμαν· ὁ δέ μοι τὸ λαγωβόλον, αἰδὺ γελιάσας,
 ὡς πάρος, ἐκ Μοισῶν ξεινήϊον ὤπασεν ἡμες.

χῶ μὲν, ἀποκλίνας ἐπ' ἀριστερὰ, τὰν ἐπὶ Πύξας
 εἶρψ' ὀδόν· αὐτὰρ ἐγών τε καὶ Εὐκρίτος ἐς Φρασιδάμω
 στραφθέντες, χῶ καλὸς Ἀμύντιχος, ἔν τε βαθείαις

5

ἀδείας σχίνοιο χαμευνίσιν ἐκλίνθημες,
 ἔν τε νεοτμάτοισι γεγαθότες οἰναρέοισι.

πολλαὶ δ' ἄμμιν ὑπερθε κατὰ κρατὸς δονέοντο
 αἴγειροι πτελέαι τε· τὸ δ' ἐγγύθεν ἱερὸν ὕδωρ
 Νυμφᾶν ἐξ ἄντροιο κατειβόμενον κελάρυσδε.

10

τοὶ δὲ ποτὶ σκιεραῖς ὀροδαμνίσιν αἰθαλίωνες
 τέττιγες λιλαγεῦντες ἔχον πόνον· ἅ δ' ὀλολυγῶν
 τηλόθεν ἐν πυκινῆσι βίτων τρύζεσκεν ἀκίανθαις.

ἄειδον κύρυνδοι καὶ ἀκανθίδες, ἔστενε τρυγῶν·
 πωτῶντο ξουθαὶ περὶ πίδακας ἀμφὶ μέλισσαι. 15
 πάντ' ὥσδεθ' ἔρεος μάλα πίονος, ὥσδε δ' ὀπώρης.
 ὄχλαι μὲν παρ' ποσσὶ, παρὰ πλευρῆσι δὲ μάλα
 δαψιλίως ἀμῖν ἐκυλίνδετο· τοὶ δ' ἐκέχυντο
 ὄρπακες βραβύλοισι καταβρίθοντες ἔρασδε·
 τετράενες δὲ πίθων ἀπελύετο κρατὸς ἄλειφαρ. 20

[Idyll VII. 129-147.]

iv.

Menalcas.

Ἄγρεα καὶ ποταμοὶ, θεῖον γένος, αἴ τι Μενάλκας
 πᾶ ποχ' ὁ συρικτὰς προσφιλὲς ἄσε μέλος,
 βόσκουτ' ἐκ ψυχᾶς τὰς ἀμνίδας· ἦν δὲ ποκ' ἔνθη
 Δάφνις ἔχων δαμάλας, μηδὲν ἔλασσον ἔχοι.

Daphnis.

κρᾶναι καὶ βοτάναι, γλυκερὸν φυτὸν, ἀπὲρ ὁμοῖον 5
 μουσίσδει Δάφνις ταῖσιν ἀηδόνησι,
 τοῦτο τὸ βωκόλιον πιαίνετε· κῆν τι Μενάλκας
 τῆδ' ἀγάγη, χαίρων ἄφθονα πάντα νέμοι.

Menalcas.

ἔνθ' οἷς, ἔνθ' αἴγες διδυματοκοί, ἔνθα μέλισσαι
 σμάνεα πληροῦσιν, χαί δρῦες ὑψίτεραι, 10
 ἔνθ' ὁ καλὸς Μίλων βαίνει ποσίν· αἱ δ' ἂν ἀφέρπη,
 χῶ ποιμὸν ξηρὸς τηνόθι χ' αἱ βοτάναι.

Daphnis.

παντᾶ ἔαρ, παντᾶ δὲ νομοὶ, παντᾶ δὲ γάλακτος
 οὔθατα πλήθουσιν, καὶ τὰ νέα τρέφεται,
 ἔνθα καλὰ Ναῖς ἐπινίσσεται· αἱ δ' ἂν ἀφέρποι, 15
 χῶ τὰς βῶς βόσκων χ' αἱ βόες αὐότεραι.

Menalcas.

ὦ τράγε, τᾶν λευκᾶν αἰγᾶν ἄνερ, ὦ βάθος ὕλας
 μυρίον, (ὦ σιμαὶ δευτ' ἐφ' ὕδωρ ἔριφοι·)
 ἐν τήνῳ γὰρ τήνος· ἴθ' ὦ κόλε, καὶ λέγε· Μίλων,
 χῶ Πρωτεὺς φῶκας, καὶ θεὸς ὦν, ἔνεμε. 20

Daphnis.

μή μοι γᾶν Πέλοπος, μή μοι χρύσεια τάλαντα
 εἷη ἔχεν, μηδὲ πρόσθε θείην ἀνέμων·
 ἀλλ' ὑπὸ τᾷ πέτρα τᾷδ' ἄσομαι ἀγκὰς ἔχων τυ,
 σύννομα μᾶλ' ἐσορῶν, τὰν Σικελὸν ἐς ἄλα.

[Idyll VIII. 33-56.]

V.

Hylas.

Οὐχ ἄμιν τὸν Ἔρωτα μόνοις ἔτεχ', ὡς ἔδοκεῦμες,
 Νικία, ᾧ τινι τοῦτο θεῶν ποκα τέκνον ἔγεντο·
 οὐχ ἄμιν τὰ καλὰ πράτοις καλὰ φαίνεται ἡμες,
 οἳ θνατοὶ πελόμεσθα, τὸ δ' αὔριον οὐκ ἐσορῶμες·
 ἀλλὰ καὶ Ἀμφιτρύωνος ὁ χαλκεοκάρδιος υἱὸς, 5
 ὃς τὸν λῖν ὑπέμεινε τὸν ἄγριον, ἦρατο παιδὸς
 τῷ χαρίεντος Ἰγλα, τῷ τὰν πλοκαμίδα φορεῦντος,

καί μιν πάντ' ἐδίδαξε, πατήρ ὥσει φίλον υἱά,
 ὅσσα μαθὼν ἀγαθὸς καὶ ἀοίδιμος αὐτὸς ἔγεντο·
 χωρὶς δ' οὐδέποκ' ἦς, οὐδ' εἰ μέσον ἄμαρ ὄροιτο, 10
 οὔθ' ὅκα ἰ λεύκιππος ἀνατρέχοι ἐς Διὸς ἀὼς,
 οὔθ' ὀπόκ' ὀρτάλιχοι μινυροὶ ποτὶ κοῖτον ὀρῶεν,
 σεισαμένας πτερὰ ματρὸς ἐπ' αἰθαλόεντι πετεύρῳ·
 ὡς αὐτῷ κατὰ θυμὸν ὁ παῖς πεποναμένος εἶη,
 αὐτῷ δ' εὖ ἔλκων ἐς ἀλαθινὸν ἄνδρ' ἀποβαίη. 15
 ἀλλ' ὅκα τὸ χρύσειον ἔπλει μετὰ κῶας Ἰήσων
 Αἰσονίδας, οἱ δ' αὐτῷ ἀριστῆες συνέποντο,
 πασᾶν ἐκ πολίων προλελεγμένοι, ὧν ὄφελός τι,
 ἵκετο χῶ ταλαεργὸς ἐς ἀφνειὰν Ἰαολκὸν
 Ἄλκμήνας υἱὸς Μιδεΰτιδος ἠρωΐνας· 20
 σὺν δ' αὐτῷ κατέβαινον Ἔγλας εὐέδρον ἐς Ἀργῶν,
 αἵτις Κυανεᾶν οὐχ ἤψατο συνδρομάδων ναῦς,
 ἀλλὰ διεξάϊξε, βαθὺν δ' εἰσέδραμε Φῶσιν,
 αἰετὸς ὡς, μέγα λαΐτμα, ἀφ' ᾧ τότε χοιράδες ἔσταν.
 ἄμος δ' ἀντέλλοντι Πελειίδες, ἐσχατιαὶ δὲ 25
 ἄρνα νέον βόσκοντι, τετραμμένῳ εἶαρος ἦδη·
 τᾶμος ναυτιλίας μιννάσκετο θεῖος ἄωτος
 ἠρώων, κοίλαν δὲ καθιδρυθέντες ἐς Ἀργῶν
 Ἑλλάσποντον ἵκοντο, νότῳ τρίτον ἄμαρ ἀέντι·
 εἶσω δ' ὄρμον ἔθεντο Προποντίδος, ἔνθα Κιανῶν 30
 αἴλικας εὐρίνουσι βόες τρίζοντες ἄροτρον.
 ἐκβάντες δ' ἐπὶ θίνα, κατὰ ζυγὰ δαῖτα πένοντο
 δειλινοί· πολλοὶ δὲ μίαν στορέσαντο χαμεύναν.
 λειμὼν γάρ σφιν ἔκειτο, μέγα στιβάδεσσιν ὄνειαρ·
 ἔνθεν βούτομον ὄξυν, βαθὺν τ' ἐτάμοντο κύπειρον. 35
 κῶχεθ' Ἔγλας ὁ ξανθὸς ὕδωρ ἐπιδόρπιον οἰσῶν

αὐτῷ θ' Ἑρακλῆϊ, καὶ ἄστεμφεῖ Τελαμῶνι,
 (οἱ μίαν ἄμφω ἐταῖροι αἰεὶ δαίνυντο τράπεζαν,)
 χάλκεον ἄγγος ἔχων· τάχα δὲ κράναν ἐνόησεν
 ἡμένῳ ἐν χώρῳ· περὶ δὲ θρύα πολλὰ πεφύκη, 40
 κυνάεόν τε χελιδόνιον, χλοερόν τ' ἀδιάντον,
 καὶ θάλλοντα σέλινα, καὶ εἰλιτενῆς ἄγρωστις·
 ὕδατι δ' ἐν μέσσω Νύμφαι χορὸν ἀρτίζοντο,
 Νύμφαι ἀκοίμητοι, δειναὶ θεαὶ ἀγροιώταις,
 Εὐνίκα, καὶ Μαλῖς, ἔαρ θ' ὀρώσασα Νυχεία. 45
 ἦτοι ὁ κῶρος ἐπέιχε ποτῷ πολυχανδέα κρωσσόν,
 βάψαι ἐπειγόμενος· ταῖ δ' ἐν χερσὶ πᾶσαι ἔφυσαν·
 πασῶν γὰρ ἔρωσ ἀπαλὰς φρένας ἀμφεδόνησεν
 Ἄργεῖω ἐπὶ παιδί· κατήριπε δ' ἐς μέλαν ὕδωρ
 ἀθρόος, ὡς ὅκα πυρρὸς ἀπ' οὐρανῷ ἤριπεν ἀστήρ 50
 ἀθρόος ἐν πόντῳ· ναύταις δέ τις εἶπεν ἐταῖρος·
 κουφότερ', ὦ παῖδες, ποιείσθ' ὄπλα· πλευστικὸς οὖρος.
 Νύμφαι μὲν σφετέροις ἐπὶ γούνασι κῶρον ἔχουσαι
 δακρύνοντ', ἰγανοῖσι παρεψύχοντ' ἐπέεσσιν·
 Ἀμφιτρυωνιάδας δὲ ταρασσόμενος περὶ παιδί 55
 ᾤχετο, Μαιωτιστὶ λαβὼν εὐκαμπέα τόξα,
 καὶ ῥόπαλον, τό οἱ αἰὲν ἐχάνδανε δεξιτερὰ χεῖρ.
 τρὶς μὲν Ἕλαν αἴυσεν, ὅσον βαθὺς ἤρυγε λαιμός·
 τρὶς δ' ἄρ' ὁ παῖς ὑπάκουσεν· ἀραιὰ δ' ἴκετο φωνὰ
 ἐξ ὕδατος· παρεὼν δὲ μάλα σχεδόν, εἶδετο πόρρω. 60
 ὡς δ' ὀπὸκ' ἠϋγένειος ἀπόπροθι λῖς ἐσακούσας
 νεβρῷ φθεγξαμένης τις ἐν ὄρεσιν, ὠμοφάγος λῖς,
 ἐξ εὐνᾶς ἔσπευσεν ἐτοιμοτάταν ἐπὶ δαῖτα·
 Ἑρακλῆς τοιοῦτος ἐν ἀτρίπτοισιν ἀκάνθαις
 παῖδα ποθῶν δεδόνато, πολλὴν δ' ἐπελάμβανε χῶρον. 65

σχέτλιοι οἱ φιλέοντες· ἀλώμενος ὄσσο' ἐμόγησεν
 ὄρεα καὶ δρυμῶς· τὰ δ' Ἰάσονος ὕστερα πάντ' ἦς.
 ναῦς μένεν ἄρμεν' ἔχοισα μετάρσια, τῶν παρεόντων·
 ἰστία δ' ἠΐθειοι μεσονύκτιον ἐξεκάθαιρον,
 Ἑρακλῆα μένοντες· ὁ δ', ἅ πόδες ἄγον, ἐχώρει 71
 μαινόμενος· χαλεπὰ γὰρ ἔσω θεὸς ἦπαρ ἄμυσσεν.
 εὖτω μὲν κάλλιστος Ἕγλας μακάρων ἀριθμεῖται.
 Ἑρακλέην δ' ἦρωες ἐκερτόμεον λιποναύταν,
 οἶνεκεν ἠρώησε τριακοντάζυγον Ἀργῶ·
 πεσδᾶ δ' ἐς Κόλχως τε καὶ ἄξενον ἵκετο Φᾶσιν. 75

[Idyll XIII.]

vi.

The feast of Adonis.

- Gorgo.* Ἐνδοῖ Πραξινοῖα ;
Praxinos. Γοργοῖ φίλα, ὡς χρόνω· ἐνδοῖ.
 θαῦμ', ὅτι καὶ νῦν ἦνθες· ὄρη δίφρον, Εὐνόα, αὐτᾶ·
 ἔμβαλε καὶ ποτίκρανον.
Gorgo. ἔχει κάλλιστα.
Praxinos. καθίζευ.
Gorgo. ὦ τὰς ἀλεμάτω ψυχᾶς· μόλις ὕμνιν ἐσώθην,
 Πραξινοῖα, πολλῶ μὲν ὄχλω, πολλῶν δὲ τεθρίπ-
 πων· 5
 παντᾶ κρηπίδες, παντᾶ χλαμυδηφόροι ἄνδρες·
 ἅ δ' ὁδὸς ἄτρυτος· τὸ δ' ἐκαστέρω ὦ μέλ' ἀποικεῖς.
Praxinos. ταῖθ' ὁ πάραρος τῆνος ἐπ' ἔσχατα γᾶς ἔλαβ'
 ἐνθῶν
 ἰλεόν, οὐκ οἴκησιν, ὅπως μὴ γείτονες ὦμες 9
 ἀλλύλαις, ποτ' ἔριν, φθουερὸν κακὸν, αἰὲν ὅμοιός.

Gorgo. μὴ λέγε τὸν τεὸν ἄνδρα, φίλα, Δίνωνα τοιαῦτα,
τῷ μικρῷ παρεόντος. ὄρη, γύναι, ὡς ποθορῆ τυ.
θάρσει, Ζωπυρίων, γλυκερὸν τέκος· οὐ λέγει ἀπφῦν.
αἰσθάνεται τὸ βρέφος, ναὶ τὰν πότνια. καλὸς
ἀπφῦς.

Praxinos. ἀπφῦς μὰν τήνος πρῶαν, (λέγομε δὲ πρῶαν
θῆν 15
πάντα) νίτρον καὶ φῦκος ἀπὸ σκανᾶς ἀγοράσδων,
κῆνθε φέρων ἄλας ἄμμιν, ἀνὴρ τρισκαιδεκάπαχος.

Gorgo. χῶμὸς ταῦτά γ' ἔχει, φθόρος ἀργυρίω, Διο-
κλείδαις·

ἐπταδράχμωσ κυνάδας, γραιῶν ἀποτίλματα πηρᾶν,
πέντε πόκωσ ἔλαβ' ἔχθές, ἄπαν ρύπον, ἔργον ἐπ'
ἔργω. 20

ἀλλ' ἴθι, τῷμπέχονον καὶ τὰν περονατρίδα λαζεῦ.
βᾶμες τῷ βασιλῆος ἐς ἀφνειῷ Πτολεμαίω,
θασόμεναι τὸν Ἄδωνιν· ἀκούω χρῆμα καλόν τι
κοσμῆν τὰν βασιλίτισσαν.

Praxinos. ἐν ὀλβίῳ ὄλβια πάντα.

Gorgo. ὦν ἴδες ὦν εἴπαισ κεν ἰδοῖσα τὸ τῷ μὴ ἰδόντι· 25
ἔρπειν ὥρα κ' εἴη.

Praxinos. ἀεργοῖς αἰὲν ἑορτά.

Εὐνόα, αἶρε τὸ νᾶμα, καὶ ἐς μέσον, αἰνόθρυπτε,
θές πάλιν. αἱ γαλέαι μαλακῶσ χρήσδοντι καθεύ-
δειν·

κινεῦ δὴ, φέρε θᾶσσον ὕδωρ. ὕδατος πρότερον δεῖ·
αἱ δὲ σμᾶμα φέρει. δὸς ὅμως. μὴ πουλὺ δ'
ἄπληστε. 30

ἔγχει ὕδωρ· δύστανε, τί μεν τὸ χιτώνιον ἄρδεις;

παυέ' ὅποια θεοῖς ἐδόκει, τοιαῦτα νέμμαι,
 ἢ κλάξ τᾶς μεγάλης πᾶ λάρνακος ; ὦδε φέρ' αὐτάν.

Gorgo. Πραξινοά, μῖλα τοι τὸ καταπτυχές ἐμπερόναμα
 τοῦτο πρέπει. λέγε μοι, πόσσω κατέβα τοι ἀφ'
 ἰστῶ ; 35

Praxinoe. μὴ μνάσης, Γοργοῖ· πλέον ἀργυρίῳ καθαρῶ μνᾶν
 ἢ δύο· τοῖς δ' ἔργοις καὶ τὰν ψυχὰν ποτέθηκα.

Gorgo. ἀλλὰ κατὰ γνώμαν ἀπέβα τοι.

Praxinoe. ναί, καλὸν εἶπας.

τῷμπέχονον φέρε μοι, καὶ τὰν θολίαν κατὰ κόσμον
 ἀμφίθεσ' οὐκ ἀξῶ τυ, τέκνον· μορμῶ, δάκνει
 ἵππος. 40

δάκρυ', ὅσσο' ἐθέλεις· χωλὸν δ' οὐ δεῖ τυ γενέσθαι.
 ἔρωμες. Φρυγία, τὸν μικκὸν παῖσδε λαβοῖσα·
 τὰν κύν' ἔσω κάλεσον· τὰν αὐλείαν ἀπόκλαξον.—

ὦ θεοὶ, ὅσσοις ὄχλος· πῶς καὶ πόκα τοῦτο περᾶσαι
 χρὴ τὸ κακόν ; μύρμακες ἀνάριθμοι καὶ ἄμετροι. 45

πολλά τοι, ὦ Πτολεμαίε, πεποίηται καλὰ ἔργα,
 ἐξ ὧ ἐν ἀθανάτοις ὁ τεκῶν. οὐδεὶς κακοεργὸς
 δαλεῖται τὸν ἰόντα, παρέρπων Αἰγυπτιστί·

οἷα πρὶν ἐξ ἀπάτας κεκροταμένοι ἄνδρες ἔπαισδον,
 ἀλλάλοις ὀμαλοὶ, κακὰ παίγνια, πάντες ἐρειοί. 50

ἀδίστα Γοργοῖ, τί γενώμεθα ; τοὶ πτολεμισταὶ
 ἵπποι τῷ βασιλῆος. ἄνερ φίλε, μὴ με πατήσης.

ὀρθὸς ἀνέστα ὁ πύρρος· ἴδ' ὡς ἄγριος· κυνοθαρσῆς
 Εὐνόα, οὐ φευξῆ ; διαχρησεῖται τὸν ἄγοντα.

ὠνάθην μεγάλως, ὅτι μοι τὸ βρέφος μένει ἔνδον. 55

Gorgo. Θάρσει, Πραξινοά. καὶ δὴ γεγενήμεθ' ὕπισθεν·
 τοὶ δ' ἔβαν ἐς χῶραν.

- Praxinos.* καὶ τὰ συναγεύρομαι ἤδη.
ἵππον καὶ τὸν ψυχρὸν ὄφιν ταμάλιστα δεδοίκα
ἐκ παιδός. σπεύδωμες· ὅσος ὄχλος ἄμμιν ἐπιρρεί.
- Gorgo.* ἐξ αὐλᾶς, ὦ μᾶτερ;
- Old W.* ἐγὼν, ὦ τέκνα.
- Gorgo.* παρενθεῖν 60
εὐμαρές;
- Old W.* ἐς Τροίαν πειρώμενοι ἦνθον Ἀχαιοὶ,
καλλίστα παίδων. πείρα θὴν πάντα τελεῖται.
- Gorgo.* χρησιμὸς ἂν πρεσβύτες ἀπόχετο θεσπίξασα.
- Praxinos.* πάντα γυναικες ἴσαντι, καὶ ὡς Ζεὺς ἀγάγεθ'
Ἦραν.
- Gorgo.* θᾶσαι, Πραξινοῖα, περὶ τὰς θύρας ὅσος ὄμι-
λος. 65
- Praxinos.* θεσπέσιος, Γοργοῖ. δὸς τὰν χέρα μοι· λαβέ
καὶ τὴν,
Εὐνόα, Εὐτυχίδος· πότεχ' αὐτᾶ, μὴ τὴν πλανηθῆς.
πᾶσαι ἄμ' εἰσένθωμες· ἀπρὶξ ἔχεν, Εὐνόα, ἀμῶν.
ὦ μοι δειλαία, δίχα μεν τὸ θερίστριον ἦδη
ἔσχισται, Γοργοῖ. ποττῶ Διὸς, αἴτι γένοιο 70
εὐδαίμων, ὦ ἄνθρωπε, φυλάσσεο τῶμπέχονόν μεν.
- First Spectator.* οὐκ ἐπ' ἐμὴν μὲν· ὅμως δὲ φυλάξομαι.
- Praxinos.* ἀθρόος ὄχλος·
ὠθεῦνθ' ὡσπερ ὕες.
- First Spectator.* θάρσει, γύναι· ἐν καλῷ εἰμές.
- Praxinos.* κεῖς ὄρας, κῆπειτα, φίλ' ἀνδρῶν, ἐν καλῷ εἵης,
ἄμμε περιστέλλων. χρηστῶ κῶκτίρμονος ἀν-
δρός. 75

- φλίβεται Εὐνόα ἄμμιν· ἄγ', ὦ δειλὰ τὸν, βιάζειν.
 κάλλιπσ'· ἐνδοί πάσαι, ὁ τὰν νυὸν εἶπ' ὑποκλάξας.
- Gorgo.* Πραξινοῖα, πόταγ' ὦδε· τὰ ποικίλα πρᾶτον ἄθρη-
 σον,
 λεπτὰ καὶ ὡς χαρίεντα· θεῶν περονάματα φασεῖς.
- Praxinos.* πότνι' Ἀθαναία· ποῖαί σφ' ἐπόνασαν ἔριθοι, 80
 ποῖοι ζωογράφοι τὰκριβέα γράμματα' ἔγραψαν;
 ὡς ἔτυμ' ἐστάκαντι, καὶ ὡς ἔτυμ' ἐνδινεῦντι.
 ἔμψυχ', οὐκ ἐνυφαντά· σοφόν τι χρῆμ' ὠνθρωπος.
 αὐτὸς δ' ὡς θαητὸς ἐπ' ἀργυρέω κατάκειται
 κλισμῶ, πρᾶτον ἴουλον ἀπὸ κροτάφων κατα-
 βάλλον, 85
- ὁ τριφίλητος Ἄδωνις ὁ κῆν Ἀχέροντι φιλεῖται.
- Second Spectator.* παύσασθ', ὦ δύστανοι, ἀνάνυτα κωτίλλοισαι
 τριγόνες· ἐκκναισεῦντι πλατεΐυδοῖσαι ἅπαντα.
- Gorgo.* μᾶ, πόθεν ὠνθρωπος; τί δὲ τίν, εἰ κωτίλαι εἰμές;
 πασάμενος ἐπίτασσε· Συρακοσῖαις ἐπιτάσσεις; 90
 ὡς εἰδῆς καὶ τοῦτο, Κορίνθιαι εἰμές ἄνωθεν,
 ὡς καὶ ὁ Βελλεροφῶν· Πελοποννασιστὶ λαλεῦμες·
 Δωρίσδεν δ' ἔξεστι, δοκῶ, τοῖς Δωρίεεσσι.
- Praxinos.* μὴ φνίη, Μελιτῶδες, ὅς ἀμῶν καρτερὸς εἶη,
 πλὰν ἐνός· οὐκ ἀλέγω, μὴ μοι κενεὰν ἀπομάξῃς. 95
- Gorgo.* σίγα, Πραξινοῖα· μέλλει τὸν Ἄδωνιν αἰεῖδεν
 ἂ τᾶς Ἀγρείας θυγάτηρ πολυῦδρις αἰοῖδος,
 αἴτις καὶ Σπέρχων τὸν ἰάλεμον ἀρίστευσε·
 φθρεγχεῖταί τι, σάφ' οἶδα, καλόν· διαθρύπτεται ἤδη.

vii.

Eros stung by a bee.

Τὸν κλέπταν ποτ' Ἔρωτα κακὰ κέντασε μέλισσα,
 κηρίον ἐκ σίμβλων συλεύμενον· ἄκρα δὲ χειρῶν
 δάκτυλα πάντ' ὑπένυξεν· ὁ δ' ἄλγее, καὶ χέρ' ἐφύση,
 καὶ τὰν γὰν ἐπάταξε, καὶ ἄλατο· τῆ δ' Ἀφροδίτα
 δεῖξεν τὰν ὀδύναν, καὶ μέμφετο, ὅττι γε τυτθὸν 5
 θηρίον ἐντὶ μέλισσα, καὶ ἀλίκα τραύματα ποιεῖ.
 χί μάλιστα γελάσασα, Τὺ δ' οὐκ ἴσον ἐσοὶ μελίσσαις ;
 χῶ τυτθὸς μὲν ἔης, τὰ δὲ τραύματα ἀλίκα ποιεῖς.

[Idyll XIX.]

viii.

Age and youth.

Οἶνος, ὦ φίλε παῖ, λέγεται, καὶ ἀλάθεια·
 κᾶμμε χρὴ μεθύοντας ἀλαθείας ἔμμεναι.
 κῆγῶ μὲν τὰ φρενῶν ἐρέω κέατ' ἐν μυχαῶ.
 οὐχ ὅλας φιλέειν μ' ἐθέλησθ' ἀπὸ καρδίας,
 γινώσκω, τὸ γὰρ ἄμισυ τᾶς ζοίας ἔχω, 5
 ζῆ τὰν σὰν ιδέαν, τὸ δὲ λοιπὸν ἀπώλετο.
 χῶταν μὲν τὺ θέλης, μακάρεσσιν ἴσαν ἄγω
 ἀμέραν· ὅκα δ' οὐκ ἐθέλης τὺ, μάλ' ἐν σκοτῶ.
 πῶς ταῦτ' ἄρμενα, τὸν φιλέοντ' ἀνίαις διδῶν ;
 ἀλλ' εἴ μοί τι πίθοιο, νέος προγενεστέρῳ — 10
 τῷ καὶ λῶϊον αὐτὸς ἔχων ἔμ' ἐπαιέσαι —
 ποιήσαι καλιὰν μίαν εἶν ἐνὶ δενδρέῳ,
 ὅππα μηδὲν ἀπίξεται ἄγριον ὄρπετον.

νῦν δὲ τῶδε μὲν ἄματος ἄλλον ἔχεις κλάδον,
 ἄλλον δ' αὔριον, ἐξ ἑτέρω δ' ἕτερον ματῆς. 15
 καὶ κεν σεῦ τὸ καλόν τις ἰδὼν ῥέθου αἰνέσῃ,
 τῶδ' εὐθὺς πλέον ἢ τριέτης ἐγένου φίλος·
 τὸν πρῶτον δὲ φιλεῦντα τριταῖον ἐθήκαο.
 ἀνδρῶν τῶν ὑπερηγορέων δοκέεις πνέειν·
 φίλει δ', ἅς κε ζόῃς, τὸν ὕμοιον ἔχειν αἰεί. 20
 αἱ γὰρ ὧδε ποιῆς, ἀγαθὸς μὲν ἀκούσσαι
 ἐξ ἀστῶν· ὁ δὲ τοί κ' ἔρος οὐ χαλεπῶς ἔχει,
 ὅς ἀνδρῶν φρένας εὐμαρέως ὑποδάμναται,
 κῆμὲ μαλθακὸν ἐξεπόνασε σιδαρέω.
 ἀλλ' ἀπρὶξ ἀπαλῶ στύματός σε πεδέρχομαι. 25
 ὦ μνάσθηθ', ὅτι πέρυσιν ἦσθα νεώτερος,
 χῶτι γηραλέοι πέλομες, πρὶν ἀποπτύσαι,
 καὶ ῥυσοὶ, νεύτατα δ' ἔχεν παλινάγρετον
 οὐκ ἔστι· πτέρυγας γὰρ ἐπωμαδίας φορεῖ·
 κᾶμμες βαρδύτεροι τὰ ποτήμενα συλλαβεῖν. 30
 ταῦτα χρὴ νοέοντα πέλειν ποτιμώτερον,
 καὶ μοι τῶραμένῳ συναρᾶν ἀδύλως σέθεν,
 ὄππως, ἀνίκα τὰν γένυν ἀνδρεῖαν ἔχῃς,
 ἀλλάλοισι πελώμεθ' Ἀχιλλεῖοι φίλοι.
 αἱ δὲ ταῦτα φέρειν ἀνέμοισιν ἐπιτρέπεις, 35
 ἐν θυμῷ τε λέγεις, Τί με, δαιμόνι', ἐνοχλεῖς·
 νῦν μὲν κῆπι τὰ χρύσεια μᾶλ' ἔνεκεν σέθεν
 βαίην, καὶ φύλακον νεκύων πέδα Κέρβερον·
 τόκα δ', οὐδὲ καλεῦντος ἐπ' αὐλεῖταις θύραις
 προμολοίμῃ κε, πανσάμενος χαλεπῶ πόθω. 40

[Idyll XXIX.]

II.

Bion.

i.

Cypris and dead Adonis.

Μεῖνον Ἄδωνι,

δύσποτμε μεῖνον Ἄδωνι, πανύστατον ὧς σε κιχείω,
 ὧς σε περιπτύξω, καὶ χεῖλεα χεῖλεσι μίξω.
 ἔγρεο τυτθὸν Ἄδωνι τὸ δ' αὖ πύματόν με φίλασον·
 τοσσοῦτόν με φίλασον ὅσον ζῶει τὸ φίλαμα, 5
 ἄχρῖς ἀπὸ ψυχῆς ἐς ἐμὸν στόμα κεῖς ἐμὸν ἦπαρ
 πνεῦμα τεὸν ρεύσῃ, τὸ δὲ σεῦ γλυκὺ φίλτρον ἀμέλξω,
 ἐκ δὲ πῖω τὸν ἔρωτα· φίλαμα δὲ τοῦτο φυλάξω,
 ὧς αὐτὸν τὸν Ἄδωνιν· ἐπεὶ σύ με, δύσμορε, φεύγεις,
 φεύγεις μακρὸν, Ἄδωνι, καὶ ἔρχεαι εἰς Ἀχέροντα 10
 καὶ στυγνὸν βασιλῆα καὶ ἄγριον· ἅ δὲ τάλαινα
 ζῶω, καὶ θεὸς ἐμῆ, καὶ οὐ δύναμαί σε διώκειν.
 λάμβανε, Περσεφόνα, τὸν ἐμὸν πόσιν· ἐσσι γὰρ αὐτὰ
 πολλὸν ἐμεῦ κρέσσων· τὸ δὲ πᾶν καλὸν ἔς σε καταρρεῖ.
 εἰμὶ δ' ἐγὼ πανάποτμος, ἔχω δ' ἀκόρεστον ἀνίην, 15
 καὶ κλαίω τὸν Ἄδωνιν, ὅ μοι θάνε, καί σε φοβεῦμαι.
 θνάσκεις, ὦ τριπόθατε· πόθος δέ μοι ὧς ὄνᾱρ ἔπτη.
 χήρη δ' ἅ Κυθέρεια, κενοὶ δ' ἀνὰ δώματ' Ἐρωτες.

αἰάξω τὸν Ἄδωνιν· ἀπώλετο καλὸς Ἄδωνις.
 μηκέτ' ἐνὶ δρυμοῖσι τὸν ἀνέρα μύρεο, Κύπρι.

20

ἔστ' ἀγαθὰ στιβὰς, ἔστιν Ἀδώνιδι φυλλὰς ἑτοίμα·
 λέκτρον ἔχει, Κυθήρεια, τὸ σὸν τόδε νεκρὸς Ἄδωνις.
 καὶ νέκυς ὦν καλὸς ἔστι, καλὸς νέκυς, οἶα καθεύδων.
 κἀπθεὸ νιν μαλακοῖς ἐνὶ φάρεσιν, οἷς ἐνίανεν,
 τοῖς μετὰ σεῦ ἀνὰ νύκτα τὸν ἱερὸν ὕπνον ἐμόχθει, 25
 παγχρύσφ κλινηῆρι· πόθει καὶ στυγνὸν Ἄδωνιν.
 βάλλε δ' ἐνὶ στεφάνοισι καὶ ἄνθεσι· πάντα σὺν αὐτῷ,
 ὡς τῆνος τέθνακε, καὶ ἄνθεα πάντ' ἐμαράνθη.

[Idyll I. 42-59, 66-76.]

ii.

The teacher taught.

Ἄ μεγάλα μοι Κύπρις ἔθ' ὑπνώοντι παρέστα,
 νηπίαχον τὸν Ἐρωτα καλῆς ἐκ χειρὸς ἄγοισα,
 ἐς χθόνα νευστάζοντα, τόσον δέ μοι ἔφρασε μῦθον·
 μέλπειν μοι, φίλε βοῦτα, λαβῶν τὸν Ἐρωτα δίδασκε.
 ὡς λέγε· χ' ἂ μὲν ἀπῆνθεν, ἐγὼ δ', ὅσα βωκολίασδον, 5
 νῆπιος ὡς ἐθέλοντα μαθεῖν τὸν Ἐρωτα δίδασκον,
 ὡς εὔρεν πλαγίαυλον ὁ Πᾶν, ὡς αὐλὸν Ἄθᾶνα,
 ὡς χέλυν Ἐρμῶν, κίθαριν δ' ὡς ἀδὺς Ἀπόλλων.
 ταῦτά μιν ἐξεδίδασκον· ὁ δ' οὐκ ἐμπάζετο μύθων,
 ἀλλὰ μοι αὐτὸς ἄειδεν ἐρωτύλα, καὶ μ' ἐδίδασκε 10
 θνατῶν τ' ἀθανάτων τε πόθους, καὶ ματέρος ἔργα.
 κῆγῶν ἐκλαθόμαν μὲν ὄσων τὸν ἔρωτα δίδασκον,
 ὅσσα δ' ἔρωσ μ' ἐδίδαξεν ἐρωτύλα πάντ' ἐδιδάχθην.

[Idyll III.]

III.

Moschus.

i.

Euroφα.

Δεῦτ' ἐτάραι φίλιαι καὶ ὀμήλικες, ὄφρ' ἐπὶ τῷδε
 ἐζόμεναι ταύρω τερπώμεθα· δὴ γὰρ ἀπάσας,
 νῶτον ὑποστορέσας, ἀναδέξεται, οἶά τε νηῦς.
 πρὸς ὅδ' εἰσιδέειν καὶ μείλιχος, οὐδέ τι ταύροις
 ἄλλοισι προσέοικε· νόος δέ οἱ ἦν τε φωτὸς 5
 αἴσιμος ἀμφιθέει, μούνης δ' ἐπιδεύεται αὐδῆς.

ὧς φαμένη, νώτοισιν ἐφίζανε μειδιώσασα·
 αἱ δ' ἄλλαι μέλλεσκον. ἄφαρ δ' ἀνεπίλνατο ταῦρος,
 ἦν ἔθελ' ἀρπάξας· ὠκὺς δ' ἐπὶ πόντον ἴκανεν.
 ἦ δὲ μεταστρεφθεῖσα φίλας καλέεσκεν ἐταίρας, 10
 χεῖρας ὀρεγνυμένη· ταῖ δ' οὐκ ἐδύναντο κιχάνειν.
 ἀκτάων δ' ἐπιβὰς πρόσσω θέεν, ἦν τε δελφίς,
 χηλαῖς ἀβρέκτοισιν ἐπ' εὐρέα κύματα βαίνων.
 ἦ δὲ τότ' ἐρχομένοιοι γαληνιάσκει θάλασσα·
 κήτεια δ' ἀμφὶς ἄταλλε Διὸς προπάροιθε ποδοῦν· 15
 γηθόσυνος δ' ὑπὲρ οἶδμα κυβίστεε βυσσόθε δελφίς.
 Νηρεΐδες δ' ἀνέδυσαν ὑπ' ἐξ ἁλὸς, αἱ δ' ἄρα πᾶσαι
 κητείοις νώτοισιν ἐφήμεναι ἀντοχέοντο.
 καὶ δ' αὐτὸς βαρύδουπος ὑπεῖρ ἁλὸς Ἐννοσίγαιος
 κῦμα κατιθύνων ἁλῆς ἠγείτο κελεύθου 20
 αὐτοκασιγνήτω· τοὶ δ' ἀμφί μιν ἠγερέθοντο
 Τρίτωνες, πόντοιο βαθυρρόου ἐνναετῆρες,

κύχλοισιν ταναοῖς γάμιον μέλος ἠπίοντες.
 ἦ δ' ἄρ' ἐφεζομένη Ζηνὸς βοέοις ἐπὶ νώτοις,
 τῇ μὲν ἔχεν ταύρου δολιχὸν κέρασ, ἐν χερσὶ δ' ἄλλη 25
 εἴρυε πορφυρέην κόλπου πτύχα, ὄφρα κε μή μιν
 δεύοι ἐφελκομένην πολιῆς ἀλὸς ἄσπετον ὕδωρ.
 κολπώθη δ' ἀνέμοισι πέπλος βαθὺς Εὐρωπείης,
 ιστίον οἶά τε νηὸς, ἐλαφρίζεσκε δὲ κούρην.

[Idyll II. 102-130.]

ii.

The flowers rot but man returneth not.

Ἄρχετε Σικελικαὶ τῷ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι,
 αἶ, αἶ, ταὶ μαλάχαι μὲν ἐπὰν κατὰ κᾶπον ὄλωνται,
 ἦ τὰ χλωρὰ σέλινα, τό τ' εὐθαλὲς οὐλον ἀνηθον,
 ὕστερον αὖ ζῶντι καὶ εἰς ἔτος ἄλλο φύοντι·
 ἄμμες δ', οἱ μεγάλοι καὶ καρτεροὶ ἦ σοφοὶ ἄνδρες, 5
 ὀππότε πρᾶτα θάνωμες, ἀνάκοι ἐν χθονὶ κοίλα
 εὐδομες εὖ μάλα μακρὸν ἀτέρμονα νήγρετον ὕπνον.

[Idyll III. 105-111.]

IV.

Callimachus.

Hymn to the bath of Pallas.

Ὅσσαι λωτροχόοι τῆς Παλλάδος, ἔξιτε πᾶσαι,
 ἔξιτε τῶν ἵππων ἄρτι φρυσσομένην
 τᾶν ἱερᾶν ἐσάκουσα, καὶ ἡ θεὸς εὐτυκος ἔρπει·
 σοῦσθέ νυν, ὦ ξανθαὶ, σοῦσθε, Πελασγιάδες.

οὐ ποκ' Ἀθαναία μεγάλως ἀπενίψατο πάχεις, 5
 πρὶν κόνην ἵππειαν ἐξελάσαι λαγόνων·
 οὐδ' ὅκα δὴ, λύθρῳ πεπαλαγμένα πάντα φέροισα
 τεύχεα, τῶν ἀδίκων ἦνθ' ἀπὸ γηγενέων.
 ἀλλὰ πολὺ πρᾶτιστον ἔφ' ἄρματος αὐχένας ἵππων
 λυσαμένα, παγαῖς ἔκλυσεν Ὀκεανῶ 10
 ἰδρῶ καὶ ῥαθάμιγγας· ἐφοίβασεν δὲ παγέντα
 πάντα χαλινοφάγων ἀφρὸν ἀπὸ στομάτων.
 ᾧ ἴτ', Ἀχαιῖάδες, καὶ μὴ μύρα, μηδ' ἀλαβάστρωσ,
 (συρίγγων αἰὼ φθύγγων ὑπαξιούων)
 μὴ μύρα, λωτροχόοι, τῷ Παλλάδι, μηδ' ἀλαβάστρωσ 15
 (οὐ γὰρ Ἀθαναία χρίματα μικτὰ φιλεῖ)
 οἴσετε, μηδὲ κάτοπτρον· αἰεὶ καλὸν ὄμμα τὸ τήγας·
 οὐδ' ὅκα τὰν Ἰδαν Φρυξὲς ἐδίκασεν ἔριν,
 οὐδ' ἐς ὀρείχαλκον μεγάλα θεὸς, οὐδὲ Σιμουῦτος
 ἔβλεψεν δῖναν ἐς διαφαινομένην· 20
 οὐδ' Ἦρα· Κύπρις δὲ διαυγέα χαλκὸν ελοῖσα,
 πολλάκι τὰν αὐτὰν δις μετέθηκε κόμαν.
 ἃ δὲ, δις ἐξήκοντα διαθρέξασα διαύλωσ,
 οἷα παρ' Εὐρώτῃ τοῖς Λακεδαιμόνιοι
 ἀστέρεις, ἐμπεράμωσ ἐτρίψατο, λιτὰ λαβοῖσα 25
 χρίματα, τῆσ ἰδίας ἔκγονα φυταλιᾶσ.
 ᾧ κῶραι, τὸ δ' ἔρευθος ἀνέδραμε, πρῶϊον οἶαν
 ἢ ῥόδον ἢ σίβδωσ κόκκος ἔχει χροῖαν.
 τῷ καὶ νῦν ἄρσεν τε κομίσσατε μῶνον ἔλαιον,
 ᾧ Κάστρω, ᾧ καὶ χρίεται Ἡρακλέης· 30
 οἴσετε καὶ κτένα οἱ παγχρύσειον, ὡσ ἀπὸ χαίταν
 πέξεται, λιπαρὸν σμασαμένα πλόκαμον.
 ἔξιθ', Ἀθαναία· παρά τοι καταθύμιος ἴλα,
 παρθενικαὶ μεγάλων παῖδες Ἀκεστοριδᾶν.

ἕξιθ', Ἀθαναία περσέπτολι, χρυσεοπήληξ, 35
 ἵππων καὶ σακέων ἀδομένα πατάγω.
 σάμερον, ὑδροφόροι, μὴ βιάπτετε· σάμερον, Ἄργος,
 πίνετ' ἀπὸ κρανᾶν, μηδ' ἀπὸ τῶν ποταμῶν.
 σάμερον, αἱ δῶλαι, τὰς κάλπιδας ἢ ἐς Φυσάδειαν
 ἢ ἐς Ἀμυμώνην οἴσετε τὰν Δαναῶ. 40
 καὶ γὰρ δὴ χρυσῶ τε καὶ ἄνθεσιν ὕδατα μίξας
 ἤξει φορβαίων Ἴναχος ἐξ ὀρέων,
 τὰθάνα τὸ λοετρὸν ἄγων καλόν. ἀλλὰ, Πελασγέ,
 φράζεο, μὴ οὐκ ἐθέλων τὰν βασίλειαν ἴδης.
 ὅς κεν ἴδῃ γυμνὰν τὰν Παλλάδα, τὰν πολιοῦχον, 45
 τῶργος ἐσοψείται τοῦτο πανυστάτιον.

[Hymn V. 1-34, 43-54.]

V.

Apollonius.

i.

Hylas.

Τόφρα δ' Ὑλας χαλκῆη σὺν κάλπιδι νόσφιν ὀμίλου
 δίζητο κρήνης ἱερὸν ῥόον, ὥς κέν οἱ ὕδωρ
 φθαίῃ ἀφυσσάμενος ποτιδώρπιον, ἄλλα τε πάντα
 ὀτραλέως κατὰ κόσμον ἐπαρτίσσειεν ἰόντι.
 δὴ γάρ μιν τοίοισιν ἐν ἤθεσιν αὐτὸς ἔφερβε 5
 νηπίαχον τὰ πρῶτα, δόμων ἐκ πατρὸς ἀπούρας,
 δίου Θειοδάμαντος, ὃν ἐν Δρυόπεσσιν ἔπεφνε
 νηλειῶς, βοὸς ἀμφὶ γεωμόρου ἀντιόωντα.
 ἦτοι ὁ μὲν νειοῖο γύας τέμνεσκεν ἀρότρῳ

Θειοδάμας ἀνὴ βεβολημένος· αὐτὰρ ὁ τὸν γε 10
 βοῦν ἀρότην ἦνωγε παρασχέμεν οὐκ ἐθέλοντα.
 ἴετο γὰρ πρόφασιν πολέμου Δρνώπεσσι βαλέσθαι
 λευγαλέην, ἐπεὶ οὐ τι δίκης ἀλέγοντες ἕναιον.
 ἀλλὰ τὰ μὲν τηλοῦ κεν ἀποπλάγξειεν αἰοιδῆς.
 αἶψα δ' ὅ γε κρήνην μετεκίαθεν, ἣν καλέουσι 15
 Πηγὰς ἀγχιγυνοὶ περιναίεται. οἱ δέ που ἄρτι
 Νυμφάων ἴσταντο χοροί· μέλε γὰρ σφίσι πάσαις,
 ὄσσαι κείσ' ἐρατὸν Νύμφαι ρίον ἀμφενέμοντο,
 Ἄρτεμιν ἐννουχίησιν αἰὲ μελπεσθαι αἰοδαῖς.
 αἱ μὲν ὅσαι σκοπιάς ὀρέων λάχον, ἧ καὶ ἐναύλους, 20
 αἶ γε μὲν ὑλήωροι ἀπόπροθεν ἐστιχώωντο,
 ἧ δὲ νέον κρήνης ἀνεδύετο καλλιναίσιο
 Νύμφη ἐφουδατή· τὸν δὲ σχεδὸν εἰσενόησε
 κάλλει καὶ γλυκερῆσιν ἐρευθόμενον χαρίτεσσι.
 πρὸς γάρ οἱ διχόμηις ἀπ' αἰθέρος αὐγάζουσα 25
 βάλλε Σεληναίη. τὴν δὲ φρένας ἐπτοίησε
 Κύπρις, ἀμηχανίη δὲ μόγις συναγεύρατο θυμόν.
 αὐτὰρ ὅ γ' ὡς τὰ πρῶτα ῥόφ' ἔνι κάλπιν ἔρεισε
 λέχρις ἐπιχρῖμφθεις, περὶ δ' ἄσπετον ἔβραχεν ὕδωρ
 χαλκὸν ἐς ἠχέεντα φορεύμενον, αὐτίκα δ' ἦ γε 30
 λαῖον μὲν καθύπερθεν ἐπ' αὐχένος ἄνθετο πῆχυν,
 κύσσαι ἐπιθύουσα τέρεν στόμα· δεξιτερῇ δὲ
 ἀγκῶν' ἔσπασε χειρὶ, μέση δ' ἐνικάββαλε δίνη.

[Argon. I. 1207-1239.]

ii.

Aphrodite seeking Eros finds him at play with Ganymede.

Εὔρε δὲ τὸν γ' ἀπάνευθε, Διὸς θαλερῇ ἐν ἀλωῇ,
 οὐκ οἶον μετὰ καὶ Γανυμήδεα, τὸν ῥα ποτὲ Ζεὺς

H h

οὐρανῷ ἐγκατένασεν ἐφέστιον ἀθανάτοισι,
 κάλλεος ἱμερθεῖς. ἀμφ' ἀστραγάλοισι δὲ τῷ γε
 χρυσείοις, ἅτε κοῦροι ὀμίθεες, ἐψιώνωντο. 5
 καὶ ῥ' ὁ μὲν ἦδη πάμπαν ἐνίπλεον ᾧ ἐπὶ μαζῶ
 μάργος Ἔρως λαιῆς ὑποῖσχανε χειρὸς ἀγοστόν,
 ὀρθὸς ἐφεστηῶς· γλυκερὸν δὲ οἱ ἀμφὶ παρειὰς
 χροίῃ θάλλεν ἔρευθος. ὁ δ' ἐγγύθεν ὀκλαδὸν ἦστο
 σίγα κατηφιῶν· δοιῶ δ' ἔχεν, ἄλλον ἔθ' αὐτῶς 10
 ἄλλῳ ἐπιπροῖεις, κεχόλωτο δὲ καγχαλῶντι.
 καὶ μὴν τοὺς γε παρᾶσσον ἐπὶ προτέροισιν ὕλέσσας
 βῆ κενεαῖς σὺν χερσὶν ἀμήχανος, οὐδ' ἐνόησε
 Κύπριν ἐπιπλομένην. ἦ δ' ἀντίη ἴστατο παιδὸς,
 καὶ μιν ἄφαρ γναθμοῖο κατασχομένη προσέειπε. 15
 “ Τίπτ' ἐπιμειδιάας, ἄφατον κακόν; ἦέ μιν αὐτῶς
 ἦπαφες, οὐδὲ δίκη περιέπλεο, ἰῆϊν ἐόντα;
 εἰ δ' ἄγε μοι πρόφρων τέλεσον χρέος, ὃ ττι κεν εἴπω·
 καὶ κέν τοι ὀπάσαιμι Διὸς περικαλλὲς ἄθυρμα,
 κείνο, τό οἱ ποίησε φίλη τροφὸς Ἀδρήστεια, 20
 ἄντρῳ ἐν Ἰδαίῳ ἔτι νῆπια κουρίζοντι,
 σφαῖραν εὐτρόχαλον, τῆς οὖ σὺ γε μείλιον ἄλλο
 χειρῶν Ἰφαιστόιο κατακτεατίσση ἄρειον.
 χρύσεια μὲν οἱ κύκλα τετεύχεται· ἀμφὶ δ' ἐκάστῳ
 διπλοῖαι ἀψίδες περιηγέες εἰλίυσονται· 25
 κρυπταὶ δὲ ῥαφαί εἰσιν· ἔλιξ δ' ἐπιδέδρομε πάσαις
 κυανῆ. ἀτὰρ, εἴ μιν εἰς ἐνὶ χερσὶ βάλαιο,
 ἀστηρ ὡς, φλεγέθοντα δι' ἠέρος ὀλκὸν ἦσι.
 τῆν τοι ἐγὼν ὀπάσω· σὺ δὲ παρθένον Λίγταο
 θέλξον, οὐστεύσας ἐπ' Ἰήσων· μηδέ τις ἔστω 30
 ἀμβολίη. δὴ γάρ κεν ἀφαιροτέρη χάρις εἴη.

ᾧ φάτο· τῷ δ' ἀσπαστὸν ἔπος γένετ' εἰσαΐοντι.
 μείλια δ' ἔκβαλε πάντα, καὶ ἀμφοτέρησι χιτῶνος
 νωλεμὲς ἔνθα καὶ ἔνθα θεᾶς ἔχετ' ἀμφιμεμαρπῶς.
 λίσσεται δ' αἴψα πορεῖν αὐτοσχεδόν· ἢ δ' ἀγανοῖσιν 35
 ἀντομένη μύθοισιν, ἐπειρύσσασα παρειᾶς,
 κύσσει ποτισχομένη, καὶ ἀμείβετο μειδιόωσα.

“Ἰστω νῦν τόδε σεῖο φίλον κάρη, ἢ δ' ἐμὸν αὐτῆς,
 ἦ μὲν σοι δῶρόν γε παρέξομαι, οὐδ' ἀπατήσω,
 εἴ κεν ἐνισκίμψης κούρη βέλους Αἰήταο.” 40

Φῆ· ὁ δ' ἄρ' ἀστραγάλους συναμήσατο, καδδὲ φαινωῶ
 μητρὸς ἐῆς, εὖ πάντας ἀριθμήσας, βάλε κόλπῳ.
 αὐτίκα δ' ἰοδόκην χρυσέην περικάθθετο μίτρῃ,
 πρέμνῳ κεκλιμένην· ἀνὰ δ' ἀγκύλον εἴλετο τόξον.
 βῆ δὲ δι' ἐκ μεγάροιο Διὸς πάγκαρπον ἰλῶν. 45

[Argon. III. 114-158.]

iii.

*Medea resolves to die rather than betray her father
 or let Jason perish.*

Ἦ, καὶ φωριαμὸν μετεκίαθεν, ἦ ἔτι πολλὰ
 φάρμακά οἱ, τὰ μὲν ἐσθλὰ, τὰ δὲ ραιστήρι' ἔκειτο.
 ἐνθεμένη δ' ἐπὶ γούνατ' ὀδύρετο. δεῦε δὲ κόλπους
 ἄλληκτον δακρῦοισι, τὰ δ' ἔρρειεν ἀσταγὲς αὐτῶς,
 αἶν' ὀλοφυρομένης τὸν ἐὸν μύρον. ἴετο δ' ἦ γε 5
 φάρμακα λέξασθαι θυμοφθύρα, ὄφρα πύσαιτο.
 ἦδη καὶ δεσμοὺς ἀνελύετο φωριαμοῖο,
 ἐξελέειν μεμαυῖα, δυσάμμορος. ἀλλὰ οἱ ἄφνω
 δεῖμ' ὀλοὸν στυγεροῖο κατὰ φρένας ἦλθ' Ἀἰῖδαο.
 ἔσχετο δ' ἀμφασίῃ δηρὸν χρόνον, ἀμφὶ δὲ πῦσαι 10

θυμηδεῖς βιότοιο μεληδόνες ἰνδάλλοντο.
 μνήσατο μὲν τερπνῶν, ὅσ' ἐνὶ ζωοῖσι πέλονται,
 μνήσαθ' ὀμηλικῆς περιγηθείος, οἷά τε κούρη·
 καὶ τέ οἱ ἥελιος γλυκίων γένετ' εἰσοράασθαι,
 ἢ πάρος, εἰ ἔτεόν γε νόψ' ἐπεμαίεθ' ἕκαστα. 15
 καὶ τὴν μὲν ῥα πάλιν σφετέρων ἀποκάτθετο γούνων,
 Ἥρης ἐννεσίησι μετάρτροπος, οὐδ' ἔτι βουλὰς
 ἄλλη δοιάζεσκεν· ἐέλδετο δ' αἴψα φανῆναι
 ἡῶ τελλομένην, ἵνα οἱ θελκτήρια δοίη
 φάρμακα συνθεσίησι, καὶ ἀντιάσειεν ἐς ὤπην. 20
 πυκνὰ δ' ἀνὰ κληΐδας ἑῶν λύεσκε θυράων,
 αἴγλην σκεπτομένη· τῇ δ' ἀσπάσιον βάλε φέγγος
 Ἥριγενῆς, κίνυντο δ' ἀνὰ πτολίεθρον ἕκαστοι.

[Argon. III. 802-824.]

VI.

Lycophron.

Alexandra's vision of the fall of Troy.

Καὶ δὴ καταίθει γαῖαν ὀρχηστῆς Ἄρης,
 στρόμβω τὸν αἵματηρὸν ἐξάρχων νόμον.
 ἅπασα δὲ χθῶν προὔμμάτων δηομένη
 κείται, πέφρικαν δ' ὥστε ληΐου γύαι
 λόγχαις ἀποστίλβοντες. οἰμωγὴ δέ μοι 5
 ἐν ὥσιν πύργων ἐξ ἄκρων ἰνδάλλεται,
 πρὸς αἰθέρος κυροῦσα νηέμους ἔδρας,
 γόφῳ γυναικῶν καὶ καταρραγαῖς πέπλων,
 ἄλλην ἐπ' ἄλλη συμφορὰν δεδεγμένων.

[Alexandra, 249-257.]

VII.

Anacreontics.

i.

Love his only theme.

Θέλω λέγειν Ἀτρείδας,

θέλω δὲ Κάδμον ᾄδειν·

ἂ βάρβιτος δὲ χορδαῖς

Ἔρωτα μῶνον ἤχεϊ.

ἤμειψα νεῦρα πρώην

5

καὶ τὴν λύρην ἄπασαν,

καγὼ μὲν ἦθρον ἄθλους

Ἑρακλέους· λύρη δὲ

ἔρωτας ἀντεφώνει.

χαίροιτε λοιπὸν ἡμῖν,

10

ἦρωες· ἡ λύρη γὰρ

μόνους ἔρωτας ᾄδει.

ii.

Drinking universal.

Ἡ γῆ μέλαινα πίνει,

πίνει δὲ δένδρε' αὖ γῆν,

πίνει θάλασσα δ' αὔρας,

ὁ δ' ἥλιος θάλασσαν,

τὸν δ' ἥλιον σελήνη.

5

τί μοι μάχεσθ', ἑταῖροι,

καὐτῷ θέλουσι πίνειν;

iii.

The visit of Eros.

Μεσονυκτίοις ποθ' ὦραις,
 στρέφεται ὄτ' Ἄρκτος ἤδη
 κατὰ χεῖρα τὴν Βοώτου,
 μερόπων δὲ φύλα πάντα
 κέαται κόπῳ δαμέντα, 5
 τότ' Ἔρωσ ἐπισταθείς μεν
 θυρέων ἔκοπτ' ὀχῆας.
 τίς, ἔφην, θύρας ἀράσσει;
 κατὰ μεν σχίζεις ὀνειρούς.
 ὁ δ' Ἔρωσ, ἄνοιγε, φησὶν· 10
 βρέφος εἰμὶ, μὴ φόβησαι·
 βρέχομαι δὲ κἀσέληνον
 κατὰ νύκτα πεπλάνημαι.
 ἐλέησα ταῦτ' ἀκούσας,
 ἀνὰ δ' εὐθὺ λύχρον ἄψας 15
 ἀνέωξα, καὶ βρέφος μὲν
 ἐσορῶ φέροντα τόξον
 πτέρυγας τε καὶ φαρέτρην.
 παρὰ δ' ἰστίην καθίσα,
 παλάμαις τε χεῖρας αὐτοῦ 20
 ἀνέθαλπον, ἐκ δὲ χαίτης
 ἀπέθλιβον ὑγρὸν ὕδωρ.
 ὁ δ', ἐπεὶ κρύς μεθῆκεν,
 φέρε, φησὶ, πειράσωμεν
 τόδε τόξον, εἴ τί μοι νῦν 25

βλάβεται βραχίσα νευρή.
 τανύει δὲ καί με τύπτει
 μέσον ἥπαρ, ὡσπερ οἶστρος·
 ἀνὰ δ' ἄλλεται καχάζων,
 ξένε δ', εἶπε, συγχάρηθι· 30
 κέρας ἀβλαβές μὲν ἔστιν,
 σὺ δὲ καρδίην πονήσεις.

iv.

The adornment of his cup.

Τὸν ἄργυρον τορεύσας,
 Ἴφαιστέ μοι ποιήσον
 πανοπλίαν μὲν οὐχί,
 ποτήριον δὲ κοῖλον·
 ὅσον δύνη, βύθυνον. 5
 ποίει δέ μοι κατ' αὐτοῦ
 μήτ' ἄστρα, μήθ' ἀμάξας,
 μὴ στυγνὸν Ὠρίωνα·
 ἀλλ' ἀμπέλους χλωώσας,
 καὶ βύτρνας γελώντας, 10
 σὺν τῷ καλῷ Λυαίῳ.

EPIGRAMS.

I.

i.

The Eretrians in Media.

Οἶδε ποτ' Αἰγαίοιο βαρύβρομον οἶδμα λιπόντες
Ἐκβατάνων πεδίῳ κείμεθ' ἐνὶ μεσάτῳ.
χαίρε, κλυτή ποτε πατρίς Ἐρέτρια, χαίρετ', Ἀθήναι
γείτονες Εὐβοίης, χαίρε, θάλασσα φίλη.

[Plato.]

ii.

On the Greeks who fell at Chaeronea.

Οἶδε πάτρας ἔνεκα σφετέρας εἰς δῆριν ἔθεντο
ὄπλα, καὶ ἀντιπάλων ὕβριν ἀπεσκέδασαν.
μαρνάμενοι δ' ἀρετῆς καὶ δείματος οὐκ ἐσάωσαν
ψυχὰς ἀλλ' Ἀΐδην κοινὸν ἔθεντο βραβῆ,
οὔνεκεν Ἑλλήνων, ὡς μὴ ζυγὸν αὐχέني θέντες
δοιλοσύνης στρυγγερὰν ἀμφὶς ἔχωσιν ὕβριν.
γαῖα δὲ πατρίς ἔχει κόλποις τῶν πλεῖστα καμόντων
σώματ', ἐπεὶ θνητοῖς ἐκ Διὸς ἦδε κρίσις—
μηδὲν ἀμαρτεῖν ἐστι θεῶν καὶ πάντα κατορθοῦν,
ἐν βιότη μοῖραν δ' οὔτι φυγεῖν ἔπορευ.

iii.

The tomb of Achilles.

Τύμβος Ἀχιλλῆος ῥήξήνορος, ὅν ποτ' Ἀχαιοὶ
 δώμησαν, Τρώων δεῖμα καὶ ἐσσομένων·
 αἰγιαλῶ δὲ νέενυκεν, ἵνα στοναχῆσι θαλάσσης
 κυδαίνοιτο πάϊς τῆς ἀλίας Θέτιδος.

iv.

Hector.

Μή με τάφῳ σύγκρινε τὸν Ἔκτορα, μηδ' ἐπὶ τύμβῳ
 μέτρει τὸν πάσης Ἑλλάδος ἀντίπαλον.
 Ἰλιάς, αὐτὸς ὄμηρος ἐμοὶ τάφος, Ἑλλάς, Ἀχαιοὶ
 φεύγοντες, τούτοις πᾶσιν ἐχωννύμεθα·
 εἰ δ' ὀλίγην ἀθρεῖς ἐπ' ἐμοὶ κόνιν, οὐκ ἐμοὶ αἴσχος·
 Ἑλλήνων ἐχθραῖς χερσὶν ἐχωννύμεθα.

II.

i.

Spring.

Χείματος ἡνεμόεντος ἀπ' αἰθέρος οἰχομένοιο
 πορφυρέη μείδησε φερανθέος εἴαρος ὦρη.
 γαῖα δὲ κνανέη χλοερὴν ἐστέψατο ποίην
 καὶ φυτὰ θηλήσαντα νέοις ἐκόμησε πετῆλοισ.
 οἱ δ' ἀπαλὴν πίνοντες ἀξιφύτου δρόσον Ἡοῦς
 λειμῶνες γελόωσιν, ἀνοιγομένοιο ῥόδοιο.
 χαίρει καὶ σύριγγι νομεὺς ἐν ὄρεσσι λιγαίνων

καὶ πολιοῖς ἐρίφοις ἐπιτέρπεται αἰπόλος αἰγῶν.
 ἤδη δὲ πλώουσιν ἐπ' εὐρέα κύματα ναῦται
 πνοιῇ ἀπημάντω Ζεφύρου λῖνα κολπώσαντες. 10
 ἤδη δ' εὐάζουσι φερεσταφύλῳ Διονύσῳ,
 ἄνθει βοτρύοντος ἐρεψάμενοι τρίχα κισσοῦ.
 ἔργα δὲ τεχνήεντα βοηγενέεσσι μελίσσαις
 καλὰ μέλει καὶ σίμβλῳ ἐφήμεναι ἐργάζονται
 λευκὰ πολυτρήτοιο νεόρρυτα κάλλεα κηροῦ. 15
 πάντα δ' ὀρνίθων γενεὴ λιγύφωνον αἰεῖδει·
 ἀλκύνους περὶ κῦμα, χελιδόνες ἀμφὶ μέλαθρα,
 κύκνος ἐπ' ὄχθαισιν ποταμοῦ, καὶ ὑπ' ἄλσος ἀηδῶν.
 εἰ δὲ φυτῶν χαίρουσι κόμαι, καὶ γαῖα τέθλεε,
 συρίζει δὲ νομεὺς, καὶ τέρπεται εὖκομα μῆλα, 20
 καὶ ναῦται πλώουσι, Διώνυσος δὲ χορεύει,
 καὶ μέλπει πετεηνά, καὶ ᾠδίνουσι μέλισσαι,
 πῶς οὐ χρῆ καὶ αἰοῖδὸν ἐν εἴαρι καλὸν αἰεῖσαι ;

[Meleager (?).]

ii.

Time for voyaging.

Ο πλόος ὠραῖος· καὶ γὰρ λαλαγεῦσα χελιδῶν
 ἤδη μέμβλωκεν, χῶ χαρίεις Ζέφυρος·
 λειμῶνες δ' ἀνθεῦσι, σεσίγηκεν δὲ θάλασσα
 κύμασι καὶ τρηχεῖ πνεύματι βρασσομένη.
 ἀγκύρας ἀνέλοιο, καὶ ἐκλύσαιο γύαια, 5
 ναυτίλε, καὶ πλώοις πᾶσαν ἐφεῖς ὀθόνην.
 ταῦθ' ὁ Πρίηπος ἐγὼν ἐπιτέλλομαι, ὁ λιμενίτας,
 ὠνθρωφ', ὡς πλώοις πᾶσαν ἐπ' ἐμπορίην.

[Leonidas.]

iii.

The Wine-Press.

Ἡμεῖς μὲν πατέοντες ἀπείρονα καρπὸν Ἰάκχου
 ἄμμιγα βακχευτὴν ῥυθμὸν ἀνεπλέκομεν.
 ἦδη δ' ἄσπετον οἶδμα κατέρρειεν· οἶα δὲ λέμβοι
 κισσύβια γλυκερῶν νήχεθ' ὑπὲρ ῥοθίων,
 οἴσιν ἀρυσσάμενοι σχέδιον ποτὸν ἤνομεν ἦδη, 5
 θερμῶν Νηϊάδων οὐ μάλα δευόμενοι.
 ἦ δὲ καλὴ ποτὶ ληνὸν ὑπερκύπτουσα Ῥοδάνθη
 μαρμαρυγῆς κάλλους νᾶμα κατηγλαΐσειεν.
 πάντων δ' ἐκδεδύνητο θοαὶ φρένες, οὐδέ τις ἡμέων
 ἦεν, ὅς οὐ Βάκχῳ δάμνατο καὶ Παφίῃ, 10
 τλήμονες· ἀλλ' ὁ μὲν εἶπε παραὶ ποσὶν ἄφθονος ἡμῖν·
 τῆς δ' ἄρ' ὑπ' ἐλπωρῆ μούνον ἐπαιζόμεθα.

[Agathias.]

III.

i.

'Herself, the fairest flower.'

Ἦδη λευκόϊον θάλλει, θάλλει δὲ φίλομβρος
 νάρκισσος, θάλλει δ' οὐρεσίφοιτα κρίνα.
 ἦδη δ' ἡ φιλέραστος, ἐν ἄνθεσιν ὄριμον ἄνθος,
 Ζηνοφίλα Πειθοῦς ἠδὲ τέθηλε ῥόδον.
 λειμῶνες, τί μάταια κόμαις ἔπι φαιδρὰ γελᾶτε ;
 ἂ γὰρ παῖς κρέσσων ἀδυπνῶν στεφάνων.

[Meleager.]

ii.

Huc and cry for Eros.

Κηρύσσω τὸν Ἔρωτα, τὸν ἄγριον ἄρτι γὰρ ἄρτι
 ὀρθρινὸς ἐκ κοίτας ᾗχετ' ἀποπτάμενος·
 ἔστι δ' ὁ παῖς γλυκύδακρυς, αἰεταλός, ὠκὺς, ἀθαμβήης,
 σιμὰ γελῶν, πτερούεις νῶτα, φαρετροφόρος.
 πατρὸς δ' οὐκέτ' ἔχω φράζειν τίνος· οὔτε γὰρ Αἰθῆρ, 5
 οὐ Χθῶν φησι τεκεῖν τὸν θρασὺν, οὐ Πέλαγος.
 πάντη γὰρ καὶ πᾶσιν ἀπέχθεται. ἀλλ' ἐσορᾶτε
 μή που νῦν ψυχαῖς ἄλλα τίθησι λίνα.
 καίτοι κείνος, ἰδοῦ, περὶ φωλεόν. οὔ με λέληθας,
 τοξότα, Ζηνοφίλας ὄμμασι κρυπτόμενος. 10
 [Meleager.]

iii.

Lysidice.

Οὔπω σοι καλύκων γυμνὸν θέρος, οὐδὲ μελαίνει
 βότρυς ὁ παρθενίους πρωτοβολῶν χάριτας·
 ἀλλ' ἤδη θοὰ τόξα νέοι θήγουσιν Ἔρωτες,
 Λυσιδίκη, καὶ πῦρ τύφεται ἐγκρύφιον.
 φεύγωμεν δυσέρωτες, ἕως βέλος οὐκ ἐπὶ νευρῇ·
 μάντις ἐγὼ μεγάλης αὐτίκα πυρκαϊῆς.
 [Philodemus.]

iv.

'Gather ye rosebuds while ye may.'

Πέμπω σοι, Ῥοδόκλεια, τύδε στέφος, ἄνθεσι καλοῖς
 αὐτὸς ὑφ' ἡμετέραις πλεξάμενος παλάμαις.

ἔστι κρίνον, ῥοδέη τε κάλυξ, νοτερή τ' ἀνεμώνη,
καὶ νάρκισσος ὑγρὸς, καὶ κυαναυγὲς ἴον.
ταῦτα στεψαμένη, λήξον μεγάλαυχος εὐῶσα· 5
ἀνθεῖς καὶ λήγεις καὶ σὺ καὶ ὁ στέφανος.
[Rufinus.]

v.

A garland for Heliodora.

Πλέξω λευκῳῖον, πλέξω δ' ἀπαλὴν ἕμα μύρτοις
νάρκισσον, πλέξω καὶ τὰ γελῶντα κρίνα,
πλέξω καὶ κρόκον ἠδύν' ἐπιπλέξω δ' ὑάκινθον
πορφυρέην, πλέξω καὶ φιλέραστα ῥόδα,
ὡς ἂν ἐπὶ κροτάφοις μυροβοστρύχου Ἑλιοδώρας 5
εὐπλόκαμον χαίτην ἀνθοβολῇ στέφανος.
[Meleager.]

vi.

'Leave a kiss within the cup.'

Εἰμὶ μὲν οὐ φιλόουος· ὅταν δ' ἐθέλῃς με μεθύσσαι,
πρῶτα σὺ γενομένη πρόσφερε, καὶ δέχομαι.
εἰ γὰρ ἐπιψάψεις τοῖς χεῖλεσιν, οὐκέτι νήφειν
εὐμαρὲς, οὐδὲ φυγεῖν τὸν γλυκὺν οἴνοχόον·
πορθμεύει γὰρ ἔμοιγε κύλιξ παρὰ σοῦ τὸ φίλημα, 5
καὶ μοι ἀπαγγέλλει τὴν χάριν, ἣν ἔλαβεν.
[Agathias.]

vii.

'Sweet Hesper-Phosphor, double light.'

Ἡοῦς ἄγγελε, χαῖρε, Φαεσφόρε, καὶ ταχὺς ἔλθοις
Ἐσπερος, ἣν ἀπάγεις λάθριος αὐθις ἄγων.
[Meleager.]

viii.

Heliodora.

Ἔγχει, καὶ πάλιν εἶπέ, πάλιν, πάλιν, Ἥλιοδώρας,
 εἶπέ, σὺν ἀκρήτῳ τὸ γλυκὺ μίσγ' ὄνομα.
 καὶ μοι τὸν βρεχθέντα μύροισ καὶ χθιζὸν ἔόντα,
 μναμόσυνον κείνας, ἀμφιτίθει στέφανον.

[Meleager.]

ix.

Might I be as the wind, or a rose.

Εἴθ' ἄνεμος γενόμεν, σὺ δέ γε στείχουσα παρ' αὐγὰς
 στήθεα γυμνώσαις, καὶ με πνέοντα λάβοις.
 εἴθε ῥόδον γενόμεν ὑποπόρφυρον, ὄφρα με χερσὶν
 ἀραμένη χαρίση στήθεσι χιονέοις.

x.

Love's astronomy.

Ἄστéρας εἰσαθρεῖς, ἀστὴρ ἐμός· εἴθε γενοίμην
 οὐρανός, ὡς πολλοῖς ὄμμασιν εἰς σέ βλέπω.

[Plato.]

IV.

i.

The morning and evening star.

Ἄστὴρ πρὶν μὲν ἔλαμπες ἐνὶ ζωοῖσιν Ἐφῶς,
 νῦν δὲ θανῶν λάμπεις Ἔσπερος ἐν φθιμένοις.

[Plato.]

ii.

Heliodora is dead.

Δάκρυα σοὶ καὶ νέρθε διὰ χθονός, Ἑλιοδώρα,
 δωροῦμαι, στοργᾶς λείψανον εἰς Ἄϊδαν,
 δάκρυα δυσδάκρυτα· πολυκλαύτω δ' ἐπὶ τύμβῳ
 σπένδω μνᾶμα πόθων, μνᾶμα φιλοφροσύνας.
 οἰκτρὰ γὰρ, οἰκτρὰ φίλαν σε καὶ ἐν φθιμένοις Μελέαγρος 5
 αἰάζω, κενεὰν εἰς Ἀχέροντα χάριν.
 αἶ αἶ, ποῦ τὸ ποθεινὸν ἐμοὶ θάλος; ἄρπασεν Ἄϊδας,
 ἄρπασεν· ἀκμαῖον δ' ἄνθος ἔφυρε κόνις.
 ἀλλὰ σε γουνοῦμαι, γᾶ παντρόφε, τὰν πανόδυρτον
 ἡρέμα σοῖς κόλποις, μᾶτερ, ἐναγκάλισαι. 10
 [Meleager.]

iii.

The tomb of Baucis.

Στάλαι, καὶ Σειρήνες ἐμαὶ, καὶ πένθιμε κρωσσέ,
 ὅστις ἔχεις Ἄϊδα τὰν ὀλίγαν σποδιὰν,
 τοῖς ἐμὸν ἐρχομένοισι παρ' ἡρίον εἶπατε χαίρειν,
 αἴτ' ἀστοὶ τελέθωντ', αἴθ' ἐτέρας πόλιος,
 χῶτι με νύμφαν εὔσαν ἔχει τάφος, εἶπατε καὶ τό· 5
 χῶτι πατήρ μ' ἐκάλει Βαυκίδα, χῶτι γένος
 Τηνία, ὡς εἰδῶντι, καὶ ὅτι μοι ἡ συνεταιρὶς
 Ἥριν' ἐν τύμβῳ γράμμ' ἐχάραξε τόδε.
 [Erinna (?).]

iv.

Crethis of Samos.

Κρηθίδα τὴν πολύμυθον, ἐπισταμένην κατὰ παίζειν,
 δίξηνται Σαμίων πολλάκι θυγατέρες,
 ἠδίσταν συνέριθον αἰεὶ λάλον· ἢ δ' ἀποβρίζει
 ἐνθάδε τὸν πάσαις ὕπνον ὀφειλόμενον.

[Callimachus.]

v.

Prote in Elysium.

Οὐκ ἔθανες, Πρώτη, μετέβης δ' ἐς ἀμείνονα χῶρον,
 καὶ ναίεις μακάρων νήσους θαλίῃ ἐνι πολλῇ,
 ἔνθα κατ' Ἠλυσίων πεδίων σκιρτῶσα γέγηθας
 ἄνθεσιν ἐν μαλακοῖσι, κακῶν ἔκτοσθεν ἀπάντων·
 οὐ χεიმῶν λυπεῖ σ', οὐ καῦμ', οὐ νοῦστος ἐνοχλεῖ,
 οὐ πεινῆς, οὐ δίψος ἔχει σ'· ἀλλ' οὐδὲ ποθεινὸς
 ἀνθρώπων ἔτι σοι βίωτος· ζῶεις γὰρ ἀμέμπτως
 αὐγαῖς ἐν καθαραῖσιν Ὀλύμπου πλησίον ὄντος.

vi.

The dead bride.

Οὐ γάμον, ἀλλ' Ἀΐδαν ἐπινυμφίδιον Κλεαρίστα
 δέξατο, παρθενίας ἄμματα λυομένα.
 ἄρτι γὰρ ἐσπέριοι νύμφας ἐπὶ δικλίσιιν ἄχεν
 λωτοὶ, καὶ θαλάμων ἐπλαταγεῦντο θύραι·
 ἠῶσι δ' ὀλολυγμὸν ἀνέκραγον, ἐκ δ' Ὑμέναιος
 σιγαθεῖς γοερὸν φθέγμα μεθαρμόσατο.
 αἱ δ' αὐταὶ καὶ φέγγος ἐδαδούχουν παρὰ παστῶ
 πεῦκαι, καὶ φθιμένα νέρθεν ἔφαινον ὀδόν.

[Meleager.]

vii.

Prexo of Samos.

Τίς, τίνος εὔσα, γύναι, Παρίην ὑπὸ κίονα κείσαι ;
 Πρηξῶ Καλλιτέλεος. καὶ ποδαπή ; Σαμίη.
 τίς δέ σε καὶ κτερεΐξει ; Θεόκριτος, ᾧ με γονῆες
 ἐξέδοσαν. θνήσκεις δ' ἐκ τίνος ; ἐκ τοκετοῦ.
 εὔσα πόσων ἐτέων ; δύο κέϊκοσιν. ἦ ῥά γ' ἄτεκνος ;
 οὐκ, ἀλλὰ τριετῆ Καλλιτέλην ἔλιπον.
 ζῶι σοὶ κείνός γε, καὶ ἐς βαθὺ γῆρας ἴκοιτο.
 καὶ σοὶ, ξεῖνε, πόροι πάντα Τύχη τὰ καλά.

[Leonidas.]

viii.

Sopolis shipwrecked.

"Ωφέλε μηδ' ἐγένοντο θαοὶ νέες· οὐ γὰρ ἂν ἡμεῖς
 παῖδα Διοκλείδου Σώπολιν ἐστένομεν.
 νῦν δ' ὁ μὲν εἰν ἀλί που φέρεται νέκυς· ἀντὶ δ' ἐκείνου
 οὔνομα καὶ κενεὸν σῆμα παρερχόμεθα.

[Callimachus.]

ix.

Sailor and husbandman.

Ναυηγοῦ τάφος εἰμί· ὁ δ' ἀντίον ἐστὶ γεωργοῦ·
 ὡς ἀλί καὶ γαίῃ ξυνὸς ὕπεστ' Ἀΐδης.

[Plato.]

x.

The shipwrecked sailor.

Πλωτῆρες σώξοισθε καὶ εἰν ἀλί καὶ κατὰ γαίῳ·
 ἴστε δὲ ναυηγοῦ σῆμα παρερχόμενοι.

[Plato.]

xi.

The silence of the grave.

Οὔνομά μοι —τί σε τοῦτο ; πατρὶς δέ μοι—ἐς τί δὲ τοῦτο ;
 κλεινοῦ δ' εἰμὶ γένους. εἰ γὰρ ἀφαιροτάτου ;
 ζήσας ἐνδόξως ἔλιπον βίον. εἰ γὰρ ἀδόξως ;
 κείμεναι δ' ἐνθάδε νῦν . . . τίς τίνι ταῦτα λέγεις ;

[Paulus Silentarius.]

xii.

'After me, the deluge.'

Ἐμοῦ θανόντος, γαῖα μιχθήτω πυρί·
 οὐδὲν μέλει μοι· τὰμὰ γὰρ καλῶς ἔχει.

xiii.

Live while you live.

Τόσσ' ἔχω, ὅσσ' ἔφαγον τε καὶ ἔπιον, καὶ μετ' ἐρώτων
 τέρπν' ἐδῶην· τὰ δὲ πολλὰ καὶ ὄλβια πάντα λέλειπται.

xiv.

Beyond the reach of Hope and Chance.

Ἐλπίς καὶ σὺ Τύχη, μέγα χαίρετε· τὸν λιμέν' εὔρον.
 οὐδὲν ἐμοί χ' ὑμῖν· παίζετε τοὺς μετ' ἐμέ.

xv.

Dion.

Δάκρυα μὲν Ἐκάβῃ τε καὶ Ἰλιάδεσσι γυναιξὶν

Μοῖραι ἐπέκλωσαν δὴ ποτε γεινομέναις·

σοὶ δὲ, Δίω, ῥέξαντι καλῶν ἐπινίκιον ἔργων

δαίμονες εὐρείας ἐλπίδας ἐξέχεαν·

κείσαι δ' εὐρυχόρῳ ἐν πατρίδι τίμιος ἀστοῖς,

5

ὧ ἐμὸν ἐκμήνας θυμὸν ἔρωτι Δίω.

[Plato.]

xvi.

Pindar.

Ἄρμενος ἦν ξείνοισιν ἀνὴρ ὄδε καὶ φίλος ἀστοῖς,

Πίνδαρος, εὐφώνων Πιερίδων πρόπολος.

[Plato.]

xvii.

Heraclitus of Halicarnassus.

Εἰπέ τις, Ἡράκλειτε, τεὸν μόρον, ἐς δέ με δάκρυ

ἦγαγεν, ἐμνήσθην δ' ὀσσάκις ἀμφότεροι

ἦλιον ἐν λέσχῃ κατεδύσαμεν· ἀλλὰ σὺ μὲν που,

ξείν' Ἀλικαρνησεῦ, τετράπαλαι σποδιή·

αἱ δὲ τεαὶ ζώουσιν ἀηδόνες, ἧσιν ὁ πάντων

5

ἀρπακτῆρ' Αἰδῆς οὐκ ἐπὶ χεῖρα βαλεῖ.

[Callimachus.]

xviii.

The tomb of Sophocles.

Ἡρέμ' ὑπὲρ τύμβοιο Σοφοκλέος, ἠρέμα, κισσέ,
 ἐρπύζοις χλοοτροῦς ἐκπροχέων πλοκάμους,
 καὶ πέταλον πάντη θάλλοι ῥόδου, ἧ τε φιλόρρωξ
 ἄμπελος, ὑγρὰ πέριξ κλήματα χευομένη,
 εἵνεκεν εὐεπίης πινυτόφρονος, ἣν ὁ μελιχρὸς 5
 ἤσκησεν Μουσῶν ἄμμιγα καὶ Χαρίτων.

[Simmias.]

xix.

The tomb of Anacreon.

Πῖνε, τάφον παρὰ λιτὸν Ἀνακρείοντος ἀμείβων,
 εἴ τί τοι ἐκ βίβλων ἦλθεν ἐμῶν ὄφελος,
 σπείσον ἐμῇ σποδιῇ, σπείσον γάνος, ἔφρα κεν οἶνω
 ὅστέα γηθήσῃ τὰμὰ νοτιζόμενα,
 ὡς ὁ Διωνύσου μεμελημένος οἰνάσι κώμοις, 5
 ὡς ὁ φιλακρήτου σύντροφος ἀρμονίης,
 μηδὲ καταφθίμενος Βάκχου δίχα τοῦτον ὑποίσω
 τὸν γενεῇ μερόπων χῶρον ὀφειλόμενον.

[Antipater of Sidon.]

xx.

Shepherds, honour Clitagoras!

Ποιμένες, οἱ ταύτην ὕρεος ράχιν οἰοπολεῖτε,
 αἶγας κευείρους ἐμβατέοντες οἷς,
 Κλειταγόρη, πρὸς Γῆς, ὀλίγην χάριν, ἀλλὰ προσηνῆ
 τῖνοιτε, χθονίης εἵνεκα Φερσεφόνης,

βληχῆσαιντ' ὄϊές μοι, ἐπ' ἀξέστοιο δὲ ποιμῆν
 5
 πέτρης συρίζοι πρηέα βοσκομέναις.
 εἶαρι δὲ πρώτῳ λειμώνιον ἄνθος ἀμέρσας
 χωρίτης στεφέτω τύμβον ἐμὸν στεφάνῳ,
 καί τις ἀπ' εὐάρνοιο καταχραίνοιτο γάλακτι
 οἶδος, ἀμολγαῖον μαστὸν ἀνασχόμενος, 10
 κρηπίδ' ὑγραίνων ἐπιτύμβιον· εἰσὶ θανόντων,
 εἰσὶν ἀμοιβαῖαι κὰν φθιμένοις χάριτες.

[Leonidas.]

xxi.

Amyntichus, the husbandman.

Γαῖα φίλη τὸν πρέσβυν Ἀμύντιχον ἔνθεο κόλποις
 πολλῶν μνησαμένη τῶν ἐπὶ σοὶ καμάτων.
 καὶ γὰρ αἰεὶ πρέμνον σοι ἀνεστήριξεν ἐλαίης,
 πολλάκι καὶ Βρομίου κλήμασιν ἠγλαῖσε,
 καὶ Δηοῦς ἔπλησε, καὶ ὕδατος αὐλακας ἔλκων 5
 θῆκε μὲν εὐλίχανον, θῆκε δ' ὀπωροφόρον.
 ἀνθ' ὧν σὺ πρηεῖα κατὰ κροτάφου πολιοῖο
 κείσο καὶ εἰαρινὰς ἀνθοκόμει βοτάνας.

V.

i.

Artemis.

Ὡς πρέπει, Ἄρτεμις εἰμ'· εἰ δ' Ἄρτεμιν αὐτὸς ὁ χαλκεὺς
 πανύει Ζηνὸς, κούχ' ἐτέρου θύγατρα,
 τεκμαίρου τὸ θράσος τῆς παρθένου. ἦ ῥά κεν εἴποις·
 πᾶσα χθῶν ὀλίγον τᾶδε κυναγέσιον.

[Diotimus.]

ii.

Eros asleep.

Αλσος δ' ὡς ἰκόμεσθα βαθύσκιον, εὔρομεν ἔνδον
 πορφυρέοις μῆλοισιν εἰκότα παῖδα Κυθήρης.
 οὐδ' ἔχεν ἰοδόκον φαρέτρην, οὐ καμπύλα τόξα·
 ἀλλὰ τὰ μὲν δένδρεσσιν ὑπ' εὐπετάλοισι κρέμαντο·
 αὐτὸς δ' ἐν καλύκεσσι ῥόδων πεπεδημένος ὕπνω
 εὔδεν μειδιῶν· ξουθαὶ δ' ἐφύπερθε μέλισσαι
 κηροχυτοῖς ἐντὸς λαροῖς ἐπὶ χεῖλεσι βαῖνον.

[Plato.]

iii.

A mother wins her child from the precipice.

Παιδὸς ἀφ' ὑψηλῶν κεράμων ὑπὲρ ἄκρα μέτωπα
 κύπτουτος (Μοῖρα νηπιᾶχοις ἄφοβον)
 μήτηρ ἐξόπιθεν μαζῶ μετέτρεψε νόημα.
 δις δὲ τέκνω ζῶην ἐγκεχάριστο γάλα.

[Parmenio.]

iv.

Faun and fire.

Αὐτομάτως, σατυρίσκε, δόναξ τεὸς ἦχον ἰάλλει ;
 ἢ τί παρακλίνας οὖας ἄγεις καλάμῳ ;
 ὅς δὲ γελῶν σίγησεν· ἴσως δ' ἂν φθέγγετο μῦθον,
 ἀλλ' ὑπὸ τερπωλῆς εἶχετο ληθεδόνι.
 οὐ γὰρ κηρὸς ἔρκεν, ἐκῶν δ' ἠσπάζετο σιγῆν,
 θυμῶν ὅλον τρέψας πηκτίδος ἀσχολίῃ.

[Agathias.]

v.

Niobe and her children.

Τανταλί παί, Νιόβα, κλύ' ἐμὰν φάτιν, ἄγγελον ἄτας·
 δέξαι σῶν ἀχέων οἰκτροτάταν λαλιάν.
 λῦε κόμας ἀνάδεσμον, ἰὼ, βαρυπενθέσι Φοίβου
 γειναμένα τόξοις ἀρσενόπαιδα γόνον.
 οὐ σοι παῖδες ἔτ' εἰσίν· ἀτὰρ τί τόδ' ἄλλο; τί λεύσσω; 5
 αἶ, αἶ, πλημμυρεῖ παρθενικαῖσι φόνος.
 ἅ μὲν γὰρ ματρὸς περὶ γούνασιν, ἅ δ' ἐνὶ κόλποις
 κέκλιται, ἅ δ' ἐπὶ γᾶς, ἅ δ' ἐπιμαστιδίους·
 ἄλλα δ' ἀντωπὸν θαμβεῖ βέλος· ἅ δ' ἐπ' οἰστοῖς
 πτώσσει· τᾶς δ' ἔμπνουν ὄμμ' ἔτι φῶς ὀράα. 10
 ἅ δὲ λάλον στέρξασα πάλαι στόμα, νῦν ὑπὸ θάμβευς
 μάτηρ σαρκοπαγῆς οἷα πέπηγε λίθος.

[Meleager.]

vi.

The hunter's tomb.

Ἄδε τοι, Ἀρχίου υἱὲ Περικλεεῖς, ἅ λιθίνα ἴγῳ
 ἔστακα στάλα, μνάμα κυναγεσίας·
 πάντα δέ τοι περὶ σῆμα τετεύχεται, ἵπποι, ἄκοντες,
 αἱ κύνες, αἱ στάλικες, δίκτυ' ὑπὲρ σταλίκων,
 αἶ, αἶ, λάϊνα πάντα· περιτροχάουσι δὲ θῆρες· 5
 αὐτὸς δ' εἰκοσέτας νήγρετον ὕπνον ἔχεις.

vii.

Anacreon.

Πρέσβυν Ἀνακρεῖοντα χύδαν σεσαλαγμένον εἴνω
 θάεο, δινωτοῦ στεπτὸν ὑπερθε λίθου,

ὡς ὁ γέρων λίχνοισιν ἐπ' ὄμμασιν ὑγρά δεδορκῶς
 ἄχρι καὶ ἀστραγάλων ἔλκεται ἀμπεχόναν·
 εἰσιπῶν δ' ἀρβυλίδων τὰν μὲν μίαν, οἷα μεθυπλήξ, 5
 ὤλεσεν· ἐν δ' ἑτέρα ρικνὸν ἄραρε πόδα.
 μέλπει δ' ἠὲ Βάθυλλον ἐφίμερον, ἠὲ Μεγιστέα,
 αἰωρῶν παλάμα τὰν δυσέρωτα χέλυν.
 ἀλλὰ πάτερ Διόνυσε, φύλασσε μιν· οὐ γὰρ ᾗοικεν
 ἐκ Βάκχου πίπτειν Βακχιακὸν θέραπα. 10
 [Leonidas.]

viii.

An engraved gem.

Εἰκόνα πέντε βοῶν μικρὰ λίθος εἶχεν Ἰασπις,
 ὡς ἦδη πάσας ἔμπνοα βοσκομένας·
 καὶ τάχα κἄν ἀπέφευγε τὰ βοΐδια· νῦν δὲ κρατεῖται
 τῇ χρυσοῦ μάνδρῃ τὸ βραχὺ βουκόλιον.
 [Plato.]

ix.

Ran piping.

Σιγάτω λάσιον Δρυάδων λέπας οἷ τ' ἀπὸ πέτρας
 κρουνοὶ καὶ βληχὴ πουλυμυγῆς τοκάδων,
 αὐτὸς ἐπεὶ σύριγγι μελίσδεται εὐκελάδῳ Πᾶν,
 ὑγρὸν ἰεῖς ζευκτῶν χεῖλος ὑπὲρ καλάμων·
 αἱ δὲ πέριξ θαλεροῖσι χορὸν ποσὶν ἐστήσαντο 5
 Ὑδριάδες νύμφαι, νύμφαι Ἰμαδρυάδες.
 [Plato.]

VI.

i.

Life is a play, a game.

Σκηνὴ πᾶς ὁ βίος καὶ παίγιον. ἢ μάθε παίξαι
τὴν σπουδὴν μεταθεὶς, ἢ φέρε τὰς ὀδύνας.

[Palladas.]

ii.

Naked I came, and naked I shall go.

Γῆς ἐπέβην γυμνός, γυμνός θ' ὑπὸ γαίαν ἄπειμι·
καὶ τί μάτην μοχθῶ, γυμνὸν ὄρων τὸ τέλος;

[Palladas.]

iii.

Life is breath.

Ἡέρα λεπταλέον μυκτηρόθεν ἀμπνείοντες
ζῶμεν ἡελίου λαμπάδα δερκόμενοι,
πάντες ὅσοι ζῶμεν κατὰ τὸν βίον· ὄργανα δ' ἐσμέν,
αὔραις ζωογόνοις πνεύματα δεχνύμενοι.
εἰ δέ τις οὖν ὀλίγην παλάμη σφίγξειεν αὐτμῆν,
ψυχὴν συλήσας εἰς Ἀΐδην κατὰγει. 5
οὕτως οὐδὲν ἔοντες ἀγνορή τρεφόμεσθα,
πνοιῆς ἐξ ὀλίγης ἡέρα βοσκόμενοι.

[Palladas.]

iv.

Life and nature.

Πῶς τις ἔνευ θανάτου σε φύγοι, βίε; μυρία γάρ σε
λυγρὰ, καὶ οὔτε φυγεῖν εὐμαρὲς, οὔτε φέρειν.

ἠδέα μὲν γὰρ σου τὰ φύσει καλὰ, γαῖα, θάλασσα,
 ἄστρα, σεληναίης κύκλα καὶ ἡελίου·
 τᾶλλα δὲ πάντα φόβοι τε καὶ ἄλγεα· κῆν τι πάθη τις 5
 ἐσθλὸν, ἀμοιβαίην ἐκδέχεται νέμεσιν.

v.

Woman's life.

Ἡϊθέοις οὐκ ἔστι τόσος πόνος, ὀππόσος ἡμῖν
 ταῖς ἀταλοψύχοις ἔχραε θηλυτέραις.
 τοῖς μὲν γὰρ παρέασιν ὀμήλικες, οἷς τὰ μερίμνης
 ἄλγεα μυθεῦνται φθέγματι θαρσαλέω,
 παίγνιά τ' ἀμφιέπousι παρήγορα, καὶ κατ' ἀγυιὰς 5
 πλάζονται γραφίδων χρώμασι ρεμβόμενοι·
 ἡμῖν ὁ οὐδὲ φίος λεύσσειν θέμις, ἀλλὰ μελίστοις
 κρυπτόμεθα, ζοφεραῖς φροντίσι τηκόμεναι.

[Agathias.]

vi.

A game at dice.

Ἐξόμενος μὲν τῆδε παρ' εὐλαΐγῃ τραπέζῃ
 παίγνια κινήσεις τερπνὰ βολοκτυπίης.
 μήτε δὲ νικήσας μεγαλίζεο, μήτ' ἀπολειφθεῖς
 ἄχνησο, τὴν ὀλίγην μεμφόμενος βολίδα.
 καὶ γὰρ ἐπὶ σμικροῖσι νόος διαφαίνεται ἀνδρός· 5
 καὶ κύβος ἀγγέλλει βένθος ἔχεφροσύνης.

[Agathias.]

vii.

The path of life.

Ποίην τις βιότοιο τάμοι τρίβον; εἰν ἀγορῇ μὲν
 νείκεα καὶ χαλεπαὶ πρήξιες· ἐν δὲ δόμοις
 φροντίδες· ἐν δ' ἀγροῖς καμάτων ἄλις· ἐν δὲ θαλάσση
 τάρβος· ἐπὶ ξείνης δ', ἣν μὲν ἔχῃς τι, δέος·
 ἣν δ' ἀπορῆς, ἀνηρόν. ἔχεις γάμον; οὐκ ἀμέριμος 5
 ἔσσειαι· οὐ γαμέεις; ζῆς ἔτ' ἐρημότερος.
 τέκνα, πόνοι· πῆρωσις ἄπαις βίος. αἱ νεότητες
 ἄφρονες· αἱ πολιαὶ δ' ἔμπαλιν ἀδρανέες.
 ἦν ἄρα τοῖνδε δυοῖν ἐνὸς αἴρεσις, ἣ τὸ γενέσθαι
 μηδέποτ', ἣ τὸ θανεῖν αὐτίκα τικτόμενον. 10

[Poseidippus (?).]

viii.

The stars.

Οἶδ' ὅτι θνατὸς ἐγὼ καὶ ἐφάμερος· ἀλλ' ὅταν ἄστρον
 μαστεύω πυκινὰς ἀμφιδρόμους ἔλικας,
 οὐκέτ' ἐπιψαύω ποσὶ γαίης, ἀλλὰ παρ' αὐτῷ
 Ζανὶ θεοτροφίης πίμπλαμαι ἀμβροσίης.

[Ptolemy.]

ix.

Drink and be merry.

Πῖνε καὶ εὐφραίνου· τί γὰρ αὔριον, ἣ τί τὸ μέλλον;
 οὐδεὶς γινώσκει. μὴ τρέχε, μὴ κοπία.
 ὡς δύνασαι, χίμῃσαι, μετᾶδος, φάγε, θνητὰ λογιζοῦ.
 τὸ ζῆν τοῦ μὴ ζῆν οὐδὲν ὄλως ἀπέχει.
 πᾶς ὁ βίος τοιόσδε, ῥοπή μόνον· ἂν προλάβῃς, σοῦ· 5
 ἂν δὲ θάνῃς, ἐτέρου πάντα, σὺ δ' οὐδὲν ἔχεις.

X.

The music of the stars.

Κωμάζω χρύσειον ἐς ἑσπερίων χορὸν ἄστρον
 λεύσσω, οὐδ' ἄλλων λάξ ἐβάρυνα χορούς·
 στέψας δ' ἀνθόβολον κρατὸς τρίχα τὴν κελαδεινῆν
 πηκτίδα μουσοπόλοις χερσὶν ἐπηρέθισα.
 καὶ τὰδε δρῶν εὐκοσμον ἔχω βίον· οὐδὲ γὰρ αὐτὸς ᾗ
 κόσμος ἀνευθε λύρης ἔπλετο καὶ στεφάνου.

[Marcus Argentarius.]

xi.

I have lived my life.

Ἡράσθην· τίς δ' οὐχί; κεκώμακα· τίς δ' ἀμύητος
 κώμων; ἀλλ' ἐμάνην. ἐκ τίνος; οὐχὶ θεοῦ;
 ἐρρίφθω· πολλὴ γὰρ ἐπέγεται ἀντὶ μελαίνης
 θριξ ἤδη, συννετῆς ἄγγελος ἡλικίης.
 καὶ παίζειν ὅτε καιρὸς, ἐπαίξαμεν· ἦνίκα καὶ νῦν ᾗ
 οὐκέτι, λωϊτέρης φροντίδος ἀψόμεθα.

[Philodemus.]

APPENDIX I.

SELECTED NOTES.

SELECTED NOTES.

1.

Page 7. [ILIAD III. 130-244.]

THE scene as the poet conceived it seems to be this:—The ships of the Greeks lie drawn up in a long row on the sea shore. Troy stands three or four miles inland on a low terrace of Ida, defended by walls and towers at intervals, and with a small isolated hill-citadel or Pergamus, rising immediately behind, and mount Ida in the rear of all. From the ships up to the town an open plain rises gradually, broken by a few sepulchral mounds, by the fountains from which Scamander flows off to the right to be joined by Simois, and by a beech-tree and a small hillock in front of the Scacan gate, which is in the middle of the wall directly facing the ships. From this gate the Trojans have issued and are ranged near the hillock, separated from the Greeks by the narrow space cleared for the combat between Paris and Menelaus. Priam and his counsellors and the two elders of the people are seated on the gate, from whence they look over the armies towards the coast and the line of ships below.

2.

Page 22. [ILIAD IX. 496-514.]

The meaning is as follows.—The spirit of infatuation, or Ate in this case the personified folly of Agamemnon), has done a wrong. In order to repair this wrong the repentant prayers of

the injurer (Agamemnon) follow after her:—they are represented as halting, wrinkled, blinking, while she is strong and vigorous, bounding forwards in the work of evil. If the prayers prevail and the injured person relents and forgives, they recompense his mercifulness by granting his own prayer in his own time of need; but if he is obdurate and refuses to grant the mercy which they ask, then they move Zeus to send on him the spirit of infatuation and mischief in order to draw him into the evil which is to be the punishment of his unmercifulness.

3.

Page 24. [ILIAD XII. 278-289.]

Lines 1-12. lit., But from them—thick as may fall snow-flakes in a wintry day when all-wise Zeus is arisen to snow, shewing forth to men his shafts, and hushing the winds, showers ceaselessly until he covers the tall mountain-peaks and high forelands, then the blooming plains and fat tillage of men (below), and last they overspread bay-line and beach of the hoary sea—the flow of its tide their bound—and all else envelope fold on old as Zeus' storm falls heavily—so thick from each side at the other flew the stones, from Greek at Trojan, from Trojan at Greek, as they hurled, and loud over all that rampart rose the din.

4.

Page 119. [HESIOD, *Works and Days*, 765-828.]

Give orders to slaves with a due regard to days as fixed by Zeus; the 30th day is the best for reviewing work done, and making provision (dividing stores).

The true order of days is as follows: The first (?), 4th and 7th are sacred: the 8th and 9th in the waxing month are excellent for work; the 11th and 12th are good for shearing

and harvest, but the 12th is better than the 11th; then the spider begins her web in the long summer days (?), and the ant collects her store. That is the day for a woman to set a loom, and plan a piece of work. The 15th in the waxing month is not good for sowing, though it is good for planting.

The middle sixth (i.e. the sixth in the second decade = the 16th) is bad for planting but good for male offspring—it is bad for girls both in birth and marriage (even the first sixth is not good for girls though good for some herdman's work). The 16th is also good for marriage, a man born on that day will be clever with his tongue. The 8th and 12th are good for some herdman's work; the 20th in the long days is the day for a genius to be born on: the 10th is also good for male children; the middle 4th (the 14th) for girls. This day is good also for taming cattle. Let it not be a day of evileboding; for it brings all to pass. The 4th is a day for marriage, if the omens are favourable; the 5ths are bad: the middle 7th (17th), is a good day for threshing and woodcutting. The 4th is good for laying a keel; the middle 9th (19th) improves towards evening. The first 9th is good in every way, for planting and for births male and female: nothing goes wrong on that day. Few know that the 'thrice ninth' (27th or 29th) is good for broaching a cask, putting the yoke on oxen, mules and horses: and for launching a ship. On the 4th open a wine jar. The middle 4th (14th) is sacred above all. Few know that the 24th day is excellent in the morning, but worse towards evening. These are the good days: the rest are insignificant.

Two calendars seem to be combined: we begin with a division of the month into two halves: and go on with a division into three decades. See the Scholia printed in Gaisford's *Poetae Minores*, Vol. III. p. 341 ff.

5.

Page 160. [ALCMAN i.]

For the fragments of which these stanzas are the only legible part, see Bergk, *Poetae Lyrici Graeci*, ed. iv, Vol. III.

p. 23 *sqq.* The papyrus upon which they are written was discovered by Mariette in 1855, in an Egyptian tomb not far from the second Pyramid. There is much that is uncertain and conjectural in the poem as here presented, but it is clearly a fragment of one of those Parthenia for which Aleman was famous. The themes of his praise are Agido and Hagesichora.

The text is that given by Blass in *Hermes*, xiii. 15 ff., xiv. The general sense seems to be—

First stanza: *Praise of Agido.* There is a vengeance that cometh from the gods. Blest is he, who blithely weaves the day's thread, free from sorrow. I sing of Agido's bright beauty, which is as the sunshine. But the far-famed leader of the dance (Agido) suffers me neither to praise or blame her. Preeminent among the rest is she, as a winning horse amid the humbler kine, a horse such as one sees in winged dreams.

Second stanza: *Praise of Hagesichora.* See, it is a Venetian horse; and like pure gold shines the hair of my cousin Hagesichora: how can I tell all the loveliness of her fair face. That is Hagesichora! After Agido she will ever follow next as the horse courses after the hound. When we bear the robe to Artemis the Pleiads rising aloft, a hunter's star, through the night divine, contend with us (in beauty).

Third stanza: *Hagesichora is our glory and protection; we have no ornaments, no companions that can help save her.* There is no wealth of purple that can aid us, nor any glittering golden serpent i.e. bracelet, nor the Lydian snood, the soft adornment of the brows of maidens. No nor can Nanno's hair help, nor Erata, nor Sylacis, nor Cloesithera; nor will ye hasten to the dwelling of Aenesimbrotia and say: O that Astaphis were mine, that Philylla would speak to me, or Damaepa, or lovely Ianthemis. Hagesichora is our guardian.

Fourth stanza: *We shall win.* Is not Hagesichora of the fair feet beside her Agido. While she remains with Agido, she commends the feast and me (?). Ye gods receive our prayer; then is the end lightly gained: and I will speak as

an old crone might speak. “Thy singing as a maiden was nought, the crying of an owl.” Next to the grace of the goddess who has put an end to our trouble, it is the beauty of Hagesichora whereby the maidens gain praise.’

6.

Page 184. [STESICHORUS iii.]

This fragment is the commencement and only remains of one of the most celebrated lyrics of antiquity, the *Palinodia*, in which Stesichorus recanted an ode in which he had attributed to Helen all the sufferings of the Greeks in the war of Troy, and for which he had been visited with the wrath of Aphrodite. The idea of the *Palinodia* seems to have been that the real Helen never left Greece, and that it was a mere phantom which fled with Paris and caused the war. Col. Mure observes that the title of this poem is probably the origin of the expression ‘to recant.’

7.

Page 221. [PINDAR, *Olymp.* I. 28-35.]

The legend ran that Tantalus boiled and served to his divine guests his son Pelops. Pindar prefers to account for Pelops’ disappearance in another way, and in these lines justifies the innovation. The general sense is—Poetry has made current strange fictions of the gods and heroes; it is for time to judge between the false and the true; but in the meantime let us accept the worthier belief. Translate—Truly many things are wonderful; and it may be that sometimes the bright web of legend figured in colours of falsehood beguiles mortals into reports wide of the truth; and the Grace of whose giving is every charm of our life by her authority has oftentimes made

¹ The last stanza is given mainly after Blass, but it seems very doubtful. E A.

credible even what is incredible. But the clearest judgment is that of the afterdays, and meanwhile for a man it is fitting to think nobly of the gods, for so the blame is less.

8.

Page 261. [ÆSCHYLUS, *Agam.* 160-257.]

In this first stasimon the chorus of elders ignorant as yet of the news of victory, but wondering at the flames which rise from the altars and at Clytemnestra's agitated approach, sings in a mixed strain of history and prophecy the sacrifice of Iphigenia.

Lines 1-7. Zeus! whoever he is, if that name is pleasing to him, by that I call on him. Though I weigh every name I can think of no name in comparison save that of Zeus which will enable me truly to cast from my thoughts the undefined burden of sorrow.

8-13. Neither Uranus nor Cronos but Zeus only can help.

10. will have aught to say, being of the past.

12. met his victor and is no more.

13. The emphasis is on Ζῆνα in contrast with his predecessors—But Zeus if one hymns with good heart in song of victory, he shall attain all wisdom.

9.

Page 265. [ÆSCHYLUS, *Agam.* 404-474.]

The apprehended Nemesis of Iphigenia's sacrifice was the subject of the first stasimon. This, the second, speaks in a still more uneasy and apprehensive tone of the great example of an accomplished Nemesis in the results to Troy of Helen's flight, and finds in the death of countless Greeks for the honour of the Atreidae a new and less obscure suggestion of evil awaiting Agamemnon.

Lines 9-10. The text is that of the best MS., σιγᾶσ' being Doric for σιγῶσα. Linwood, accepting a correction—πάρεστι σῆγ'

ἄτιμος, ἀλλ' ἀλοίδορος, ἄπιστος ἀφεμέναν ἰδεῖν—translates—‘he (i. e. Menelaus) stands by in silence, dishonoured, yet not reproaching, hardly believing that he sees that she is gone from him.’ Klausen—πᾶρεστι (sc. Helen) σῆγ' ἐς ἀτίμους (sc. the Atreidae) and understands ἀφεμένων as—‘omnium quae dimissae sunt.’ Paley—πᾶρεστι σῆγ', ἄτιμος ἀλλ' ἀλοίδορος, ἄλγιστ' ἀφειμέναν ἰδών—‘He is present (i. e. at the bed) in silence, dishonoured, yet without reproaching her, perceiving with deepest pain (?) that she is gone.’ These and other corrections are adapted to the metre of the passage, which is not the case with the MS. reading in the text. But whatever the original may have been it probably did not differ much in meaning from that reading. If that is in substance correct there is evidently an antithesis not only between ἄτιμος and ἀλοίδορος, but also between the two lines as wholes, one (v. 9 referring to the unreality of the vision in the matter of voice and presence, the other v. 10) to its apparent reality to the sight. This is the more probable since the rest of the song of the *προφήται* seems to go on to make a similar antithesis between presence to the eye and actual unreality, in three other forms (vv. 11-21). If this is so, the general meaning of the whole passage (9-21) is—We see her with joy, but it is a mere vision, without voice to speak or hearing to listen to us (9-12): her husband sees her form in her statues, but they are an unsatisfying cheat (13-15): in dreams again he sees her, but that also is an unsubstantial phantom of his sleep:—and the exact meaning of 9-10 may be that she is still present to them visually, but in such a manner that she cannot speak to them (*σιγᾶσ'*) nor can they speak to her either that she may be honoured (*ἄτιμος*) or blamed (*ἀλοίδορος*), but still very dear to the sight since they have lost her. In this MS. reading ἀφεμένων must be a genitive absolute, but ἀφέμενον in Hesychius (in Paley) seems to point to ἀφεμένους or ἀφεμένοις—dear for those to see who have lost her. But if this is the true interpretation, and if *σιγᾶσ'*, ἄτιμος, ἀλοίδορος and ἄδιστος, are

all predicated of Helen, *ἄδιστος* at least must be a corrupt reading (perhaps for *ἄδιστον*), as being a masculine form.

10.

Page 267. [AESCHYLUS, *Agam.* 1178-1330.]

The scene which presents the vision of Cassandra (1071-1330) divides itself into five parts, of which the last four are given in the text. In the first or preliminary part Cassandra has but begun to be moved by the trouble of Apollo's inspiration, and as yet sees only vague prophetic shapes without connection or consistency; a wailing child, a lifted arm, a falling victim. In the other four, prophetic paroxysms successively increasing in strength and lighting up horrors ever more and more closely imminent are alternated with intervals of calm in which Cassandra mournfully expostulates with the elders of the chorus because through the still continuing curse of Phoebus they refuse to believe her warnings.

Lines 1-20 of the extract (*καὶ μὴν ὁ χρησμὸς κ.τ.λ.*) are the first clear vision, that of Erinyes revelling in the palace; and are followed by a rest in which Cassandra vainly brings evidences of her truthfulness (21-36). Lines 37-64 (*ἰὸν ἰὸν,—ὕπ' αὖ μὲ κ.τ.λ.*) are the second clear vision, of as it were children carrying their own entrails. Here the children are the children of Thyestes whose murder and mutilation by their uncle Atreus were the beginning of the whole chain of Ate (*πρώταρχον ἄτην*). Again a pause follows (65-79), and Cassandra renews her appeals more impatiently than before. Thirdly, in lines 79-117 (*παπαῖ, οἶόν τ' ὃ πῦρ κ.τ.λ.*) there is borne upon Cassandra in perfect clearness the vision of her own death and the resumption of her prophetic office by Phoebus; and in the following interval (118-129), her curse being gone with her inspiration, the elders begin to understand and tremble. Lastly, a final flash of prophecy shows her that the end is come; she starts as if struck (130); and while the chorus moralises, Agamemnon's death-cry is heard (v. 1343 of the play).

It is remarkable how much of the choric parts in this scene is made up of interrogations and exclamations. Cassandra and the elders feel themselves almost passively under the influence of ominous events. They are played on by the god without their will and almost without their understanding; and they speak with double meanings, obscure even to themselves till the event is come.

92-99. And lo! where Apollo comes himself to strip from me my prophet's garb—Thou, whose livery I fling away, didst even while I wore it look on when I was scorned and set at nought (*μάτην*) among my friends, by enemies in one consent (or reading *μέγα* for *μετὰ*—when I was mightily scorned by my friends who were but enemies). I was named with the wretches who starve from door to door, and he left me to bear it all. And now see me, the prophet, that prophet's handiwork;—see whither he has brought me, even to this pass where I must die, where for espousals there await me the shambles, the blow, the hot blood, and the sacrificial death. *βαμοῦ πατρώου* probably refers to the ceremony called *προγάμεια*, a part of which was a sacrifice offered by the father of the intended bride at the altar of the family. *προσφίγματι*, not a victim, but the act of slaughter, as in Eur. Troades 624.

146-153. lit.—To the sun I pray, to this his last light, for my avengers, that they may repay both my hated murderers alike for the poor slave's death, their easy prey. Alas for man's state! Growing prosperous, it is likened to an outline, whose figure when adversity comes the touch of a wet sponge wipes out; and the last state is far more pitiable than the first.

That such is the meaning of v. 153 seems to follow from the answer of the chorus—'Yes: why are men so eager for greatness? It were better not to rise than to risk such fall.' But it may mean—and this I pity more than my own case.

Here Cassandra rushes into the palace to die.

11.

Page 277. [ÆSCHYLUS, *Choephoroi*, 315-465.]

Line 87. ἐπαλκὲς θρασέ' is corrupt. But understanding some such nominative as ἐλπὶς the sense seems to be—One moment I despair and my heart is overclouded at the words I hear; but when again * * * * *, then hope dispels the cloud of grief and lights up a fair prospect before me.

90 94. τί—ἦ is for τί ἄλλο ἦ—And for such hope what claim could we have so strong to bring forward as the actual wrongs which we suffer? If she try to fawn on us, those wrongs will reject her fawning, for like as the fierce heart of a wolf so the heart which I inherit is not to be appeased.—At this point the mourners give over lamentation and prayer, and nerve their hearts to action by remembrance of Clytemnestra's cruelties.

95 100. At his funeral I struck myself for mourning like a Persian or a Cissian mourner, and ceaselessly recklessly fell thick the blows of my hand, now on my head, now downwards, till my bruised and aching head was stunned with shocks. ἐπιρροθεῖ is the historical present for the past tense. That it is the κομμὸς at Agamemnon's funeral and not one now proceeding which is described seems to be proved by ἦν. The force of the passage is that the chorus is stimulating Orestes to vengeance by recalling the sorrows of that time, as Electra afterwards recalls its indignities.

12.

Page 279. [ÆSCHYLUS, *Eum.* 235-253.]

Orestes had taken sanctuary at Delphi and there and in his wanderings over the earth had been purified from the mere stain of blood-guiltiness. But as the Ate of matricide was still unsatisfied, the Erinyes demanded him from Apollo. Whilst they slept he fled by the god's counsel to Athene's city, and taking refuge at her altar prays for complete purgation by trial.

13.

Page 281. [ÆSCHYLUS, *Eum.* 307-396.]

Lines 20-25. These lines, which are the burden of the hymn, refer to the incantation called *κατάδεσις* or *κατάδεσμος*, which was properly applied to the binding of gods or demons so as to prevent, as *ἐπαγωγή* to the summoning of them so as to accomplish, a particular event. Hence it is applied to any magical binding. In v. 20 the force of *τῷ τεθυμένῳ* is general—the victim, such a victim as Orestes shall soon be. With *ἐξ Ἐρινύων* must be understood *ὑμνεῖται*, and the emphasis being on *τῷ τεθυμένῳ* the meaning of the whole is—Over such victims is sung by us Erinyes this strain which maddens, distorts, ruins and binds the mind, ill music, a blight on men. *ἀφόρμικτος*—music of the *αὔλης* alone without the *φόρμιγξ*, there being an allusion not only to the different character of their music but to the connection of the *φόρμιγξ* with Apollo, the Erinyes' enemy in the play.

48-58. In this passage the sequence is interrupted after the third line by three lines (*Ζεὺς—ἀπηξιώσατο*) which are parenthetical, and is resumed in v. 54 by the repetition of another nominative (*ἀλομένα*) (of the singular number instead of the plural *σπυδόμεναι* of v. 34) with the resumptive particles *γὰρ οὖν*. The sense of the whole is—Very jealous as against the gods for our authority, we use it mercilessly as against our victims. In the construction of the sentence *τινὰ* means—any one else but ourselves; *ἀτέλειαν* is governed by *σπυδόμεναι* as if *σπυέδουσαι*; *ἐμαῖσι λιταῖς* signifies—prayers made to us—and therefore—prayers which are our province; *ἄγκρισιν* is a legal term descriptive of a 'divinatio' or preliminary inquiry as to the propriety of proceeding with an action; *σφαλερὰ κῶλα* and *δύσφορον ἄταν* are accusatives expegetic of *ποδὸς ἀκμὰν* after *καταφέρω*; and (*σπυδόμεναι*) *θεῶν δ' ἀτέλειαν ἐμαῖσι λιταῖς ἐπικραίνειν* is equivalent to *σπυδόμεναι δὲ τὸ τοὺς θεοὺς μὴ ἔχειν*

τέλος ἐπικραίνειν ἑμαῖσι λιταῖς: ἑμαῖσι λιταῖς being governed by τέλος ἐπικραίνειν as understood from ἀτέλειαν ἐπικραίνειν, and ἐπικραίνειν being an explanation or limitation of τέλος so understood, in the same way as θαῦμα is often explained or limited by ιδέσθαι or φόβος by ἀκοῦσαι. Lastly, the literal construing is—But we, eager (σπευδόμεναι δ') for withdrawing from all others ἀφελεῖν τινὰ, these our peculiar cares (τάσδε μερίμνας), and that the gods should not have any accomplishment to grant θεῶν δ' ἀτέλειαν ἐπικραίνειν to prayers which are my province (ἑμαῖσι λιταῖς) and should not interfere to question my right of jurisdiction (μηδ' ἐς ἄγκρισιν ἐλθεῖν), inasmuch as Zeus on his side our blood-dripping hateful sisterhood from his converse repulses (Ζεὺς—ἀπηξιώσατο), I, I say, leaping from above (ἀλομένα γὰρ οὖν ἄγκαθεν), very heavily bring down the weight of my feet (μάλα βαρυπεσῆ καταφέρω ποδὸς ἀκμᾶν), making the limbs of the long-striding to stumble (σφαλερὰ τανυδρόμοις κῶλα), bringing overwhelming ruin (δύσφορον ἄταν).

59-64. Then the glories of such men, very splendid though they be upon the earth, melt away underground and waste from their splendour at our approach dark-robed, at the blighting dancings of our feet. One is stricken and knows it not, by reason of a plague of phrenzy, so darkly over him hovers the pollution of his crime—a black mist upon his housetop, told of in rumours of calamity.

65. μένει γὰρ—Such is our abiding law;—viz. that guilt should be punished in the manner above described. εὐμήχανοι κ.τ.λ.—We lack not for means, and what we will, we bring to pass (τέλειαι).

69. διόμεναι λάχῃ κ.τ.λ.—We are pursuing an office disgraced, unhonoured, at variance with the gods above, and whose sunless lamp makes the way steep and hard alike for them that see and them that are dim of sight.—In the last words the guilty are represented as travelling with difficulty over a dark path, dimly lighted with the torches of the pursuing Furies. δερκομένοισι and δυσσομάτοις are not—the living and the dead. The meaning is,

that the way is so dark for the guilty man, that it matters little whether he is keen-sighted or not.

14.

Page 289. [SOPHOCLES, *Antigone*, 806-928.]

It is remarkable how in this the best example of that contrast between passion and philosophy, enthusiasm and criticism, on which Sophocles delights to dwell, even the metrical and syntactical forms are appropriate to the actors and the thoughts. Antigone's lamentation in vv. 1-32 is contrasted by its pathetic rhythm and unconnected construction with the cheerful and regular anapaests of the elders' consolation; her more vehement indignation in vv. 33-36 by its broken and breathless language and agitated and rapid metrical form, with their grave and moralising iambs and clauses balanced with μέν and δέ.

15.

Page 300. [SOPHOCLES, *Trach.* 94-140.]

Lines 1-7. The chorus appeals to the sun, as the lord of sight who in his course looks down on eastern and on western lands, to say where Heracles is wandering.

The sentence is a combination of two distinct appeals, one to the sun rising, another to the sun setting, alternated with word common to and uniting both invocations.

$$\begin{array}{l} \text{ἄν} \left\{ \begin{array}{l} \text{αἰόλα νύξ ἔνα-} \\ \text{κατευνάξει τε} \end{array} \right. \\ \left. \begin{array}{l} \text{ριζομένα τίκτει ἄλιον} \\ \text{φλογιζόμενον ἄλιον} \end{array} \right\} \text{αἰτῶ τοῦτο καρῦξαι τὸν Ἀλκμήνας} \left\{ \begin{array}{l} \text{πόθι} \\ \text{πόθι} \end{array} \right\} \text{μοί} \\ \text{ποτε παῖς} \left\{ \begin{array}{l} \text{ναίει ἢ ποντίας ἀλῶνας} \\ \text{ἢ δισσαῖσιν ἀπείροις κλιθεῖς} \end{array} \right\} \hat{\omega} \text{λαμπρᾶ, κ.τ.λ.} \end{array}$$

The repetition of questions and of similar words at once exhibits more clearly the intended parallelism of the invocations and expresses the anxiety which agitates the chorus. ἐναριζο-

μένα must be closely connected with *αἶόλα*—as if *ἐναριζομένα τῶν αἰόλων ποικιλμάτων*—the adorned Night despoils herself of that adornment,—the idea being that Night puts off her robe of stars to give birth to the sun. *φλογιζόμενον* refers to the fires of sunset as if funeral fires, and *κατευνάζει* continues the metaphor of v. 1, by which the sun is regarded as the babe of night. *καρῦξαι* has a double accusative, one of the tidings, and another of the subject of the tidings; and both are explained by the following words *πόθι μοι κ.τ.λ.*—namely where is Alcmena's son. *κλιθεῖς*—resting in the regions of sunset. *ποντίας ἀλῶνας* is—the sea-straits of the Aegæan, and is governed by *ναίει*. *δισσαῖσιν ἀπέροις* (lit. the twin continents), is the meeting-point of Europe and Africa, where the sun was thought to set, and which was known to antiquity as the pillars of Hercules, the sun's mythological representative. Cp. Seneca, Herc. Oct. 1516-20 (in Lobeck),

‘O decus mundi, radiate Titan,
dic sub Aurora positis Sabaeis,
dic sub occasu positis Iberis,
dic ad aeternos properare Manes
Herculem.’

The construction if fully expressed would be, *ἡ δισσαῖσιν ἀπέροις κλιθεῖς ναίει αὐτάς*.

Translate—Thee whom adorned Night despoils herself to bring forth, thee whom she takes to her again from the fires of thy setting to rest, O rising, O setting Sun, tell me this of Alcmena's child, where, O where in the earth he dwells (O brightly beaming splendour!), whether in the sea-straits by thy rising, or resting by the twin continents of thy setting: Say O most excellent of sight!

8-14. Here the chorus gives the reason of its passionate appeal, namely that Deianira pines too much for Hercules and will not be comforted.

15-21. Tr.—For many as are the billows that when blows an unflagging South wind or North wind over a broad sea one may watch rolling interminably, so many waves of evils make up the life of the Cadmusborn, yea make it as full of troubles as the sea of Crete is full of waves. But still there is a god to guide him safe through all and turn him from the path of Hades.

The chorus proceeds to console Deianira by pointing out that Heracles does but share the doom and may therefore share the hopes of all mankind. ὦν is—in respect of what I have been saying. In ἀδεία (nom. sing.) μὲν ἀντία (acc. pl.) δὲ, the order which we should expect, is reversed, as in δεξιὰ μὲν κατὰμομφα δὲ—(though not perfectly good, yet on the whole good), Aesch. Ag. 145. and in Soph. O. C. 1536 θεοὶ γὰρ εἶ μὲν ὀψὲ δ' εἰσπορῶσ'—though late yet surely). The sense is—Thus, blaming you, though I blame you I will be comforting still. In the word 'thus' the chorus refers to what it has just said of the toils of Heracles on the one hand and his divine protector on the other (vv. 15-21), and says:—while I shall blame you for despairing, I shall yet give you comfort by the considerations which I shall draw from what I have been saying. In the following lines it proceeds, with these considerations: namely, (1) that all men must suffer; 2) but they must also by their fate have seasons of joy, so that if Heracles is now in gloom his turn of joy will soon come; and (3) if Zeus alternates joy and pain for other men, he can do no less for his own son.

33. Tr.—Thus there shall be comfort even in the blame I bring; and I bid you not let your good hope wear out: for not even he who orders all things, the king the son of Cronos, can grant to son of woman not to weep. Still over us all in turn circles the alternation of joy and woe, as the Bear circles round the pole. As adorned Night abides not, so neither happiness nor evil always keep the sky, but quickly set no one while for another in his turn rises the day of joy or night of loss. All this I bid even thee poor queen hold fast in hope; for who hath found Zeus so uncareful for his sons?

16.

Page 321. [SOPHOCLES, *Oedipus Coloneus*, 1211-1248.]

That the subject of this passage is not the general ἀνθρωπίνη ἀπληστία of the Scholiast but that specific ἀπληστία which is the desire of length of life is indicated by ζῶειν (v. 3), μακρὰ ἀυέραι (6), ἐς τελευτὰν (13), μὴ φῦναι (14), τὸ δ' ἐπεὶ φανῆ (15), τὸ νέον παρῆ (18), and ἐπιλέλογχε πύματον γῆρας (23-25), and confirmed by the age of Oedipus, the age of the chorus, and the age of Sophocles at the time when he wrote the play.

The whole chorus divides itself into three parts. The strophe (1-13) enunciates the idea of the whole; the antistrophe (14-26) pursues the idea through the three stages of life, viz. foolish youth (18-19), manhood full of tumults and toils (20-23), and old age without joys (23-26); and the epode (27-36) points to Oedipus as an example.

Lines 1-2. ζῶειν limits the application of both τοῦ μετρίου and τοῦ πλέονος μέρους to moderation and excess in the particular subject of length of life, and is a kind of accusative—in regard to living. τοῦ πλέονος μέρους is—an excess over what is moderate—and is governed by χρῆζει, as τοῦ μετρίου by παρείς.

5-6. The meaning of κατέθεντο is doubtful: πολλὰ may be either the accusative after it λύπας being in the genitive, or an adverbial accusative (λύπας being the acc. pl.) = in many things. If the latter is the true construction, the sense may be—For in many things the lengthening of life is but the laying up of pains to be met.

7-13. The general sense is—Age leads to a joyless region of life. But the construing is very difficult. Taking the MSS. reading as in the text, it may be:—And no pleasures can be found τὰ τέρποντα δ' οὐκ ἂν ἴδοις ὕπου) there where men come when they have fatally attained ὅταν τις πέσῃ, too much of their desire of life (ἐς πλεόν τοῦ θέλοντος), and yet admit not satiety thereof οὐδ' ἔπεισι κόρος, even when they see open

before them (*ὅτε ἀναπέφηνε*) that destined common haven of Hades (*μοῖρα ἰσοτέλεστος Ἄϊδος*) which knows neither marriage-song nor lyre nor dance (*ἀννυμέναιος ἄλυρος ἄχορος*), even death which ends the journey (*θάνατος ἐς τελευτάν*).

On this interpretation *πίπτειν ἐς τι* means the same in a bad sense as *τυγχάνειν τινός* means in a good sense, but with a further notion of arrival at a place in addition to that of the attainment of a thing: *πλέον τοῦ θέλοντος* is—too much (i. e. more than is good) of what they wish for: and the *οὐδὲ* in v. 10 must be closely connected with *ὅτε* in v. 11—not even at the moment when. *ἀναπέφηνε* is a metaphor from navigation or travel, and means the same as the Latin ‘*aperitur*.’

But if Hermann's conjecture—*τοῦ θέλοντος· ὃ δ' ἐπίκουρος*—be adopted, the words *πλέον τοῦ θέλοντος* may still be taken as above: and the rest will be—The helper is he who is the common end of all (*ἰσοτέλεστος*), namely, death who ends the journey *θάνατος ἐς τελευτάν* so soon as the destined Hades (*ὅτε μοῖρ' Ἄϊδος*) comes in sight (*ἀναπέφηνε*), who knows neither marriage-song nor lyre nor dance (*ἀννυμ. ἄλ. ἄχ.*).

18. *παρή*—either from *παρήμι*, as Schneidewin supposes—when youth has passed lit. let man go), which gives the better sense: or from *πάρειμι*, as Ellendt, Hermann, and others—when youth comes.

36. *νυχιᾶν ἀπὸ ριπᾶν* is for *ἀπὸ τῶν τῆς νυκτὸς ριπᾶν*. *ριπαί* probably means—the swift motion of the whirling night,—but it may also mean the twinkling of stars. The Sch. understands it to mean—from the northern Rhipaeian hills. The four lines 33–36 may refer to time as well as place.

The whole may be translated:—Whoso would let go the mean, and longs for overmuch of life, that he cherisheth folly shall be the plain moral of my song. For oftentimes lengthened days do but lead to where sorrows wait (or—do but lay up for themselves sorrows to come), to that joyless region where they come who have lived too long according to their desire, and yet will not confess satiety of life even though they may already

desery the port to which all mankind is bound, the destined grave, which knows neither marriage-song nor lyre nor dance, even death that closes all.

Never to be born were profit beyond count; being born, to be gone back at the soonest thither whence thou camest forth were next best by far: for when youth has passed with its vain follies, by what by-path can the wretch avoid his wretchedness? what pains wait not in the way? murders, factions, battle, strife, and envy. Then, last hateful stage, befalls feeble crabbed friendless age, housemate of every sorest ill.

Therein this poor old king not less than me, as some sea-beaten northward promontory thundered about with storms, tempestuous blasts of fate buffet continually from every side, some from the sun's setting, some from his rising, some adown his mid-day beam, some from the whirling axis of the night.

17.

Page 327. [SOPHOCLES, *Philoctetes*, 827-832.]

Line 2. εὐαἶς is vocative—sweetly-breathing.

4-5. The meaning may be—mayest thou keep still before his eyes this light which streams on them in his dreams; i. e. he is dreaming of light and peace; wake him not to pain. Or it may be that as the real sunlight seemed to have brought to Philoctetes the relief of sleep (vv. 814-821 of the play), the chorus hopes the sun will continue to shine and Philoctetes to sleep on.

6. Hither, O Healer, come!

18.

Page 366. [ARISTOPHANES, *Acharn.* 280-556.]

Line 39. Diacopolis had begun to despair (v. 37) but whilst the old men scold, he seizes their coal-basket as a hostage, and

suddenly changing his tone brightens up into defiance (*θρασύ-νεραι*, v. 44). It seems from v. 41 compared with *βέλος* in v. 59 that he brandishes an instrument, probably the ladle with which (cp. v. 246 of the play) he has been pouring out the sacrificial broth. From here to v. 155 there is a continued burlesque of Euripides' tragedy 'Telephus,' in which the hero, learning from an oracle that a wound inflicted by Achilles could be cured only by the spear which made it, entered Agamemnon's palace, and snatching the infant Orestes from the hearth held him as a hostage till he gained his object. Telephus answers to Dicaeopolis, Orestes to the coal-basket, and Agamemnon, Achilles and the Argives to the chorus.

19.

Page 369. [ARISTOPHANES, *Acharn.* 280-556.]

Lines 118-121. *Εὐριπίδη!* etc. Dicaeopolis calls up into the air where Euripides sits in the *ἐκκύκλημα*—Euripides! and Euripides answers—What are you holloaing (*τί λέλακας*, to me about? But Dicaeopolis still pretends to believe that Euripides is in the air and shouts up again—'Why are you so high up? Other people can write on the ground floor. No wonder your heroes lame themselves in coming down from all up there. And what's this? you are dressed up in old rags:—no wonder your heroes are beggars.' Throughout this part of the scene the same pretence of shouting up must be understood.

20.

Page 371. [ARISTOPHANES, *Acharn.* 280-556.]

Lines 148, 149. These two verses are taken from the Telephus. The next three lines are a kind of paraphrase of them in a double sense, one referring to Dicaeopolis revealing to the spectators who and what he really is even through the disguise

of the rags of Telephus, the other to Aristophanes himself and the spectators' appreciation of the real authorship of the play, which was brought out in the name of the actor Callistratus because the 'Babylonians' acted in the previous year had involved Aristophanes in the hostility of Cleon. Cp. 89.

21.

Page 373. [ARISTOPHANES, *Acharn.* 280-556.]

Line 211. This play came out at the Lenaea in the winter, when few strangers were present, whereas the *Βαβυλώνιοι*, which had excited Cleon's anger, had been acted at the greater Dionysia when many strangers were present and amongst them those who brought the tribute of the subject-allies.

214-215. For once we are all by ourselves, pure winnowed grain. The strangers who live here make no difference, for them I hold to be merely the inseparable bran of the citizen-meal. —There seems to be a distinction drawn between the coarse outer husks (*τὸ κέλυφος, ἡ λεπὶς*) which are useless for everything but bedding and similar purposes, and the rejection of which is expressed by *περιεπτισμένοι*, and the *ἄχυρα* or inner coat which is separated not in the winnowing but in the grinding, and in the form of bran is useful as food when mixed with the meal. By the first the *ξύμαχοι* are signified, by the latter the *μέτοικοι*. *λέγω* is meant to express pompousness — I am of opinion that.

The two comparisons of the allies to the husks and the *μέτοικοι* to the bran are bits of that gross flattery of the citizen-grain which Dicaeopolis above (v. 83) had said the *ἄγροικοι δημότῃαι* were always ready to swallow unsifted (*καὶ δίκαια κᾶδिका*).

22.

Page 382. [ARISTOPHANES, *Clouds*, 1-431.]

Strepsiades appears sitting up in bed, his slaves and his son snoring round him. He is a countryman of substance who has

married into the noble house of Megacles and whose son Pheidippides is ruining him by extravagance in the city at the same time that the war has made his farm worthless.

Pheidippides represents young Athens, his father Strepsiades is the embodiment of old-fashioned Athenian prejudice as well as of ignorant and vulgar cunning, which desires to turn the new learning to pecuniary advantage; his name seems merely to signify the readiness with which he adapts himself to his altered circumstances.

Socrates is in part a mere representative of the class or profession of the Sophists, partly a personal caricature of the philosopher himself. These two elements of the character are so mixed together that they cannot be distinguished.

23.

Page 385. [ARISTOPHANES, *Clouds*, 1-431.]

Line 94. *φροντιστήριον*. *φροντις* from an early time conveyed the idea of anxious and brooding consideration of some problem. Aesch. Ag. 165, 1530 : Plato, Rep. 330 D. *φροντίζω* is used in the same emphatic manner; Eur. Alc. 773; Plato, Symp. 220 C. *φροντιστής* is further specifically appropriated even in Plato and Xenophon to those who like Socrates and his companions habitually direct this meditation to philosophic subjects; as in Pl. Apol. 3 *Σωκράτης ἀνὴρ σοφὸς τὰ τε μετέωρα φροντιστής καὶ τὰ ὑπὸ γῆς ἅπαντα ἀνεζητηκῶς*. So Eupolis, Fab. Inc. Fr. 10. Lastly, *φροντιστήριον* stands in the same relation to *φροντιστής* as *βουλευτήριον* to *βουλευτής*. So the Sch.—“*φροντ. οἶον ἐβουλευτήριον ἢ σύνοδος τις καὶ θᾶκος σοφῶν. θᾶκος δὲ καλεῖται ὁ τόπος Ἀττικῶς ἐνθά πολλοὶ συνέρχονται σκεψόμενοι* :” and it is used as a translation of the Lat. Curia. The exact meaning of *φροντιστήριον* then will be—the house of assembly of deep thinkers.

24.

Page 388. [ARISTOPHANES, *Clouds*, 1-431.]

Lines 176-179. The point of this passage seems to be to illustrate Socrates' practice of getting unexpected conclusions in philosophy from homely illustrations.—Upon the board he strewed dust of cinders and having bent a skewer and so got him a pair of compasses, from the palaestra he conveyed the cloak.—It is not known what the force of the last words is, except that they are used *παρ' ὑπόνοιαν* to express the unexpected nature of the result. It is supposed that the cloak might be pawned or sold for the required supper, so that the result, however unexpected, might still lead to the desired conclusion. There may be an allusion to the story that Socrates appropriated a drinking vessel at a banquet while the other guests were listening to a poem of Stesichorus. The article in *θειμάτιον* may be a part of the artifice *παρ' ὑπόνοιαν*, the unexpected result being treated as if it had been expected.

25.

Page 402. [ARISTOPHANES, *Birds*, 676-783.]

Lines 19. Sweet nightingale, you are come at our call. Lead for us our anapaests.

10 62. Dull mortals, creeping clods, hear our antiquity and power.

First of all things the black fowl Night brought forth an egg, whence came Love whose eldest brood we are, older than all the gods.

We bring you all good things in their seasons. The cry of the departing crane gives you seed-time, the kite brings you shearing-time, the swallow summer-clothes.

We are your oracles by which you guide your life, and whatever is prophetic you name from us.

Let us then be your gods, and yours shall be health and wealth, long life and pleasure to the full.

63-77. Sweet songstress of the brake, we sing to thee our leader in those quirings in vale and wood whence Phrynichus stole the honey of his melodies.

78-93. Come hither, all that would happy be. Here no laws turn pleasures into crimes. Here may you live unblamed each according to his mind.

94-109. We have songs as sweet as the pæan with which Apollo's swans of old by Hebrus would fill the sky, hush the dappled game, and lay the billows in windless calm, till heaven itself murmured an answer.

Who would not take wings and be of us?—

Such is the general sense of the passage, but the poetical element is inextricably mixed up with burlesque and personal satire and political allusions which cannot be represented by translation or paraphrase, any more than the peculiar and appropriate airiness of the language and metre.

The plot so far as it is essential to the comprehension of this parabasis is as follows.—Two Athenians, Peisthetairos and Euelpides, disgusted with the litigiousness of Athens, seek a new country. They come to the abode of Epops, king of the birds, and propose to him a scheme of universal dominion for the birds over gods and men. The other birds, alarmed at first at the sight of the men, are easily cajoled by their promises, and excited by the prospect of empire call forth the nightingale their queen, and in a general chorus led by her explain how in reality they always have been and in the nature of things must be the superiors of mankind.

According to Süvern the motive of the play is satire directed against that design of reducing the Peloponnesians by previously mastering Sicily, Italy, Carthage, and Egypt, acquiring the command of the Mediterranean, and so isolating and in effect blockading the Peloponnese, which Alcibiades projected and which having taken possession of the minds of the Athe-

nians had resulted in the Sicilian expedition. (Cp. Thuc. 6. 15, 18, 90.)

26.

Page 462. [CALLIMACHUS, *Hymn.*]

The general meaning is :—Pallas comes home to her temple in Argos. Haste, ye virgins, her attendants: even now I hear the far-off neigh. Haste, Argive maidens: Pallas, when she has cleansed her steeds, will bathe in Argive waters her broad and goodly limbs. Daughters of Achaia, come :—already I hear the axle ring: bring her not ointments or mirrors such as Cypris loves: bring for Pallas her own olive and her golden comb. Daughters of Argos, let the streams be sacred from your pitchers to-day; men of Argos, guard your eyes lest on you the blindness of Teiresias fall.

27.

Page 472. [EPIGRAMS.]

The epigrams are not arranged in chronological order. The following are the approximate dates of the known authors :—

	B.C.	A.D.
Plato	390	
Simmias	300	
Leonidas	280	
Poseidippus	280	
Diotimus	270 (?)	
Callimachus	250	
Rufinus	100 (?)	
Antipater	100	
Meleager	60	
Philodemus	60	
Parmenio	20	
Ptolemy		140

	A. D.
Marcus Argentarius	200
Palladas	40
Theactetus	55
Paulus Silentarius	550
Agathias	560

The poems without names are of unknown authorship. The name of Plato is not always free from suspicion.

28.

Page 483. [PLATO, *Dion.*]

On Dion, tyrant of Syracuse, and Plato's friend. The sense is very complex. The several antitheses, disentangled and expanded, seem to be as follows. (i) Hecuba and the Ilian women are the common instance of grief; but their sorrows were a long time ago and a long way off, fables of old-world poets: while ours is the real loss of one who had high aims and did great deeds in our own time. (ii) Their sorrows were but their destiny, the essential and natural principle of their poetical existence (l. 2, but in your death the gods have cut short a triumphant career and dashed high hopes. (iii) You lie honoured in your native land; but O the difference to me!

29.

Page 487. [MELEAGER, *Niobe.*]

l. 9. ἀντωπιδν—lit. levelled straight at her: but the sense is the same as if it had been ἀντωπιδς, so that there is an opposition between one child who stands up and though amazed yet looks full at Phoebus' arrows, and another who is scared at them and cowers down. Or the meaning may be—another with amazement in her look receives full front and upright the shaft, another lies fainting on the arrow which has pierced her. In the next line the one who still lives is Meliboea, who, according to one

form of the legend, was spared but turning pale from fear was thence named Chloris.

30.

Page 492. [ARGENTARIUS, *The music of the stars.*]

The sense is—I hold revel having my eye fixed on the dance of the stars in the west: other (sc. earthly) dances I tread not with heavy foot. But I crown my brows with flowers and wake my lyre; and in this I imitate the order of the universe, for that too has its lyre and its crown.—The reading of the second line is doubtful.

APPENDIX II.

SELECTED TRANSLATIONS.

SELECTED TRANSLATIONS.

1.

Page 11. *Helen from the walls of Troy looking for her brothers.*

'CLEARLY the rest I behold of the dark-ey'd sons of Achaia :
KNOWN to me well are the faces of all; their names I re-
member;
Two, two only remain, whom I see not among the Com-
manders,
Kastor fleet in the car, Polydeykes brave with the cestus—
Own dear brethren of mine : one parent lov'd us as infants.
Are they not here in the host, from the shores of lov'd
Lakedaimon,
Or, tho' they came with the rest in ships that bound through
the waters,
Dare they not enter the fight or stand in the Council of
Heroes,
All for fear of the shame and taunts my crime has awaken'd?'
So said she; long since they in Earth's soft arms were re-
posing,
There, in their own dear land, their fatherland, Lakedaimon.
[HAWTREY.]

2.

Page 17. *The Trojan watch-fires.*

So Hector spake; the Trojans roar'd applause;
Then loosed their sweating horses from the yoke,

And each beside his chariot bound his own;
 And oxen from the city, and goodly sheep
 In haste they drove, and honey-hearted wine
 And bread from out the houses brought, and heap'd
 Their firewood, and the winds from off the plain
 Roll'd the rich vapour far into the heaven.
 And these all night upon the bridge¹ of war
 Sat glorying; many a fire before them blazed:
 As when in heaven the stars about the moon
 Look beautiful, when all the winds are laid,
 And every height comes out, and jutting peak
 And valley, and the immeasurable heavens
 Break open to their highest, and all the stars
 Shine, and the shepherd gladdens in his heart:
 So many a fire between the ships and stream
 Of Xanthus blazed before the towers of Troy,
 A thousand on the plain; and close by each
 Sat fifty in the blaze of burning fire;
 And eating hoary grain and pulse the steeds,
 Fixed by their cars, waited the golden dawn.

¹ *Or* ridge.

[TENNYSON.]

3.

Page 127. *The Invention of the Lyre.*

THUS having spoken, the quaint infant bore,
 Lifting it from the grass on which it fed,
 And grasping it in his delighted hold,
 His treasured prize into the cavern old.

Then scooping with a chisel of grey steel,
 He bored the life and soul out of the beast—
 Not swifter a swift thought of woe or weal
 Darts through the tumult of a human breast

Which thronging cares annoy—not swifter wheel
The flashes of its torture and unrest
Out of the dizzy eyes—than Maia's son
All that he did devise hath featly done.

And through the tortoise's hard strong skin
At proper distances small holes he made,
And fastened the cut stems of reeds within,
And with a piece of leather overlaid
The open space and fixed the cubits in,
Fitting the bridge to both, and stretched o'er all
Symphonious chords of sheep-gut rhythmical.

When he had wrought the lovely instrument,
He tried the chords, and made division meet
Preluding with the plectrum, and there went
Up from beneath his hand a tumult sweet
Of mighty sounds, and from his lips he sent
A strain of unpremeditated wit
Joyous and wild and wanton—such you may
Hear among revellers on a holiday.

He sang how Jove and May of the bright sandal
Dallied in love not quite legitimate;
And his own birth, still scoffing at the scandal,
And naming his own name, did celebrate;
His mother's cave and servant maids he planned all
In plastic verse, her household stuff and state,
Perennial pot, trippet, and brazen pan—
But singing he conceived another plan.

[SHELLEY.]

4.

Page 128. *The Ox-stealer.*

AND Phoebus stooped under the craggy roof
Arched over the dark cavern ; Maia's child
Perceived that he came angry, far aloof,
About the cows of which he had been beguiled,
And over him the fine and fragrant woof
Of his ambrosial swaddling-clothes he piled—
As among fire-brands lies a burning spark
Covered, beneath the ashes cold and dark.

There, like an infant who had sucked his fill,
And now was newly washed and put to bed,
Awake, but courting sleep with weary will
And gathered in a lump hands, feet and head,
He lay, and his beloved tortoise still
He grasped and held under his shoulder-blade ;
Phoebus, the lovely mountain-goddess knew,
Not less her subtle, swindling baby, who

Lay swathed in his sly wiles. Round every crook
Of the ample cavern, for his kine Apollo
Looked sharp ; and when he saw them not, he took
The glittering key, and opened three great hollow
Recesses in the rock—where many a nook
Was filled with the sweet food immortals swallow,
And mighty heaps of silver and of gold
Were piled within—a wonder to behold !

And white and silver robes, all overwrought
With cunning workmanship of tracery sweet—
Except among the gods there can be nought
In the wide world to be compared with it.

Latona's offspring, after having sought
 His herds in every corner, thus did greet
 Great Hermes :—' Little cradled rogue, declare,
 Of my illustrious heifers, where they are !

' Speak quickly ! or a quarrel between us
 Must rise, and the event will be, that I
 Shall haul you into dismal Tartarus,
 In fiery gloom to dwell eternally !
 Nor shall your father or your mother loose
 The bars of that black dungeon—utterly
 You shall be cast out from the light of day
 To rule the ghosts of men, unblest as they.'

To whom thus Hermes slyly answered :—' Son
 Of great Latona, what a speech is this !
 Why come you here to ask me what is done
 With the wild oxen which it seems you miss ?
 I have not seen them, nor from any one
 Have heard a word of the whole business ;
 If you should promise an immense reward,
 I could not tell more than you now have heard.

' An ox-stealer should be both tall and strong,
 And I am but a little new-born thing,
 Who, yet at least, can think of nothing wrong :—
 My business is to suck, and sleep, and fling
 The cradle-clothes about me all day long,—
 Or, half asleep, hear my sweet mother sing,
 And to be washed in water clean and warm,
 And hushed and kissed and kept secure from harm.

' Oh, let not e'er this quarrel be averred !
 The astounded gods would laugh at you, if e'er
 You should allege a story so absurd,
 As that a new-born infant forth could fare

Out of his home after a savage herd.

I was born yesterday—my small feet are
Too tender for the roads so hard and rough :—
And if you think that this is not enough,

‘ I swear a great oath, by my father’s head,
That I stole not your cows, and that I know
Of no one else who might, or could, or did.—
Whatever things cows are I do not know,
For I have only heard the name.’ This said,
He winked as fast as could be, and his brow
Was wrinkled, and a whistle loud gave he,
Like one who hears some strange absurdity.

[SHELLEY.]

5.

Page 304. *Time’s Irony.*

ALL strangest things the multitudinous years
Bring forth, and shadow from us all we know.
Falter alike great oath and steeled resolve;
And none shall say of aught, ‘ This may not be.’
Lo! I myself, but yesterday so strong,
As new-dipt steel am weak and all unsexed
By yonder woman; yea I mourn for them,
Widow and orphan, left amid their foes.
But I will journey seaward—where the shore
Lies meadow-fringed—so haply wash away
My sin, and flee that wrath that weighs me down,
And, lighting somewhere on an untrodden way,
I will bury this my lance, this hateful thing,
Deep in some earth-hole, where no eye shall see—
Night and Hell keep it in the under world!
For never to this day, since first I grasped
The gift which Hector gave, my bitterest foe,

Have I reaped aught of honour from the Greeks.
 So true that byword in the mouths of men,
 'A foeman's gifts are no gifts but a curse.'

Wherefore henceforward shall I know that God
 Is great, and strive to honour Atreus' sons.
 Princes they are, and should be obeyed. How else?
 Do not all terrible and most puissant things
 Yet bow to loftier majesties? The Winter,
 Who walks forth scattering snows, gives place anon
 To fruitage-laden Summer; and the orb
 Of weary Night doth in her turn stand by,
 And let shine out, with her white steeds, the Day:
 Stern tempest-blasts at last sing lullaby
 To groaning seas: even the arch-tyrant, Sleep,
 Doth loose his slaves, not hold them chained for ever.
 And shall not mankind too learn discipline?
 I know, of late experience taught, that him
 Who is my foe I must but hate as one
 Whom I may yet call Friend: and him who loves me
 Will I but serve and cherish as a man
 Whose love is not abiding. Few be they
 Who reaching Friendship's port have there found rest.

But for these things, they shall be well. Go thou,
 Lady, within, and there pray that the gods
 May fill unto the full my heart's desire.
 And ye, my mates, do unto me with her
 Like honour: bid young Teucer, if he come,
 To care for me, but to be *your* friend still.
 For where my way leads, thither I shall go:
 Do ye my bidding: haply, ye may hear,
 Though now is my dark hour, that I have peace.

[CALVERLEY.]

6.

Page 402. *Chorus of Birds.*

O LOVELY, sweet companion meet,
 From morn till night my sole delight,
 My little happy, gentle mate,
 You come, you come, O lucky fate!
 Returning here with new delight,
 To charm the sight, to charm the sight,
 And charm the ear.
 Come, then, anew combine
 Your notes in harmony with mine,
 And with a tone beyond compare
 Begin your Anapaestic air.

Ye children of man! whose life is a span,
 Protracted with sorrow from day to day,
 Naked and featherless, feeble and querulous,
 Sickly calamitous creatures of clay!
 Attend to the words of the Sovereign Birds,
 (Immortal, illustrious, lords of the air,)
 Who survey from on high, with a merciful eye,
 Your struggles of misery, labour, and care.
 Whence you may learn and clearly discern
 Such truths as attract your inquisitive turn;
 Which is busied of late with a mighty debate,
 A profound speculation about the creation,
 And organical life, and chaotical strife,
 With various notions of heavenly motions,
 And rivers and oceans, and valleys and mountains,
 And sources of fountains, and meteors on high,
 And stars in the sky . . . We propose by-and-by,
 (If you'll listen and hear) to make it all clear.
 And Prodicus henceforth shall pass for a dunce,
 When his doubts are explain'd and expounded at once.

Before the creation of Aether and Light,
 Chaos and Night together were plight,
 In the dungeon of Erebus foully bedight.
 Nor Ocean, or Air, or substance was there,
 Or solid or rare, or figure or form,
 But horrible Tartarus ruled in the storm :

At length in the dreary chaotical closet
 Of Erebus old, was a privy deposit,
 By Night the primæval in secrecy laid—
 A mystical egg, that in silence and shade
 Was brooded and hatch'd, till time came about,
 And Love, the delightful, in glory flew out,
 In rapture and light exulting and bright,
 Sparkling and florid, with stars in his forehead,
 His forehead and hair, and a flutter and flare,
 As he rose in the air, triumphantly furnish'd
 To range his dominions on glittering pinions,
 All golden and azure, and blooming and burnish'd :

He soon in the murky Tartarean recesses,
 With a hurricane's might, in his fiery caresses
 Impregnated Chaos ; and hastily snatch'd
 To being and life, begotten and hatch'd,
 The primitive Birds ; but the Deities all,
 The celestial Lights, the terrestrial Ball,
 Were later of birth, with the dwellers on earth
 More tamely combined, of a temperate kind ;
 When chaotical mixture approached to a fixture.

Our antiquity proved, it remains to be shown
 That Love is our author and master alone,
 Like him we can ramble, and gambol and fly
 O'er ocean and earth, and aloft to the sky :
 And all the world over, we're friends to the lover,
 And when other means fail, we are found to prevail,
 When a Peacock or a Pheasant is sent as a present.

All lessons of primary daily concern

You have learnt from the Birds, and continue to learn,
 Your best benefactors, and early instructors;
 We give you the warning of seasons returning.

When the Cranes are arranged, and muster afloat
 In the middle air, with a creaking note,
 Steering away to the Libyan sands
 Then careful farmers sow their lands;
 The crazy vessel is hauled ashore,
 The sail, the ropes, the rudder, and oar
 Are all unshipped, and housed in store.

The shepherd is warned, by the Kite reappearing,
 To muster his flock and be ready for shearing.

You quit your old cloak at the Swallow's behest,
 In assurance of summer, and purchase a vest.

For Delphi, for Ammon, Dodona, in fine
 For every oracular temple and shrine,
 The Birds are a substitute equal and fair,
 For on us you depend, and to us you repair
 For counsel and aid when a marriage is made,
 A purchase, a bargain, a venture in trade:
 Unlucky or lucky, whatever has struck ye.
 An ox or an ass that may happen to pass,
 A voice in the street, or a slave that you meet,
 A name or a word by chance overheard,
 If you deem it an omen, you call it a *Bird*;
 And if birds are your omens, it clearly will follow
 That birds are a proper prophetic Apollo.

Then take on as gods, and you'll soon find the odds,
 We'll serve for all uses, as prophets and muses;
 We'll give ye fine weather, we'll live here together;
 We'll not keep away, scornful and proud, a-top of a cloud,
 (In Jupiter's way); but attend every day
 To prosper and bless all you possess,
 And all your affairs, for yourselves and your heirs.
 And as long as you live, we shall give

You wealth and health, and pleasure and treasure,
 In ample measure ;
 And never bilk you of pigeon's milk
 Or potable gold ; you shall live to grow old,
 In laughter and mirth, on the face of the earth,
 Laughing, quaffing, carousing, boozing,
 Your only distress shall be the excess
 Of ease and abundance and happiness.

Semichorus.

MUSE, that in the deep recesses
 Of the forest's dreary shade,
 Vocal with our wild addresses,
 Or in the lonely lowly glade
 Attending near, art pleased to hear
 Our humble bill, tuncful and shrill.

When to the name of omnipotent Pan
 Our notes we raise, or sing in praise
 Of mighty Cybele, from whom we began,
 Mother of nature and every creature,
 Winged or unwinged, of birds or man ;
 Aid and attend, and chaunt with me
 The music of Phrynichus, open and plain,
 The first that attempted a loftier strain,
 Ever busy like the bee, with the sweets of harmony.

Epirrema.

Is there any person present sitting a spectator here,
 Who desires to pass his time freely without restraint or fear ?
 Should he wish to colonize, he never need be check'd or chid
 For the trifling indiscretion which the testy laws forbid.

Parricides are in esteem : among the birds we deem it fair,
 A combat honourably fought betwixt a game-cock and his heir !

There the branded runagate, branded and mottled in the face,
Will be deemed a motley bird; a motley mark is no disgrace.

Spintharus, the Phrygian born, will pass a muster there
with ease

Counted as a Phrygian fowl, and even Execestides,
Once a Carian and a slave, may then be nobly born and free.
Plume himself on his descent, and hatch a proper pedigree.

Semichorus.

Thus the Swans in chorus follow,
On the mighty Thracian stream
Hymning their eternal theme—

Praise to Bacchus and Apollo :

The welkin rings with sounding wings,
With songs and cries of melodies,
Up to the thunderous Aether, ascending.

Whilst all that breathe on earth beneath
The beasts of the wood, the plain, and the flood,
In panic amazement are crouching and bending,
With the awful qualm of a sudden calm
Ocean and air in silence blending.

The ridge of Olympus is sounding on high,
Appalling with wonder the lords of the sky,
And the Muses and Graces,
Enthroned in their places,
Join in the solemn symphony.

[J. H. FRERE.]

7.

Page 414. *The song of the Mystae.*

Chorus.

IACCHUS! Iacchus! Ho!

Iacchus! Iacchus! Ho!

- X. There, master, there they are, the initiated;
 All sporting about as he told us we should find 'em :
 They're singing in praise of Bacchus like Diagoras.
- B. Indeed, and so they are ; but we will keep quiet
 Till we make them out a little more distinctly.

Chorus.

Mighty Bacchus ! Holy Power !
 Hither at the wonted hour
 Come away,
 Come away,
 With the wanton holiday,
 Where the revel uproar leads
 To the mystic holy meads,
 Where the frolic votaries fly, }
 With a tipsy shout and cry ; }
 Flourishing the Thyrsus high, }
 Flinging forth alert and airy,
 To the sacred old vagary,
 The tumultuous dance and song,
 Sacred from the vulgar throng ;
 Mystic orgies that are known
 To the votaries alone—
 To the mystic chorus solely—
 Secret,—unrevealed,—and holy.

- X. O glorious virgin, daughter of the goddess !
 What a scent of roasted griskin reached my senses.
- B. Keep quiet—and watch for a chance of a piece of the
 haslets.

Chorus.

Raise the fiery torches high !
 Bacchus is approaching nigh,
 Like the planet of the morn,
 Breaking with the hoary dawn,

On the dark solemnity—
 There they flash upon the sight ; }
 All the plain is blazing bright, }
 Flushed and overflown with light. }
 Age has cast his years away, }
 And the cares of many a day, }
 Sporting to the lively lay. }
 Mighty Bacchus! march and lead
 (Torch in hand towards the mead)
 Thy devoted humble chorus,
 Mighty Bacchus, move before us.

Let us hasten,—let us fly,—
 Where the lovely meadows lie ;
 Where the living waters flow ;
 Where the roses bloom and blow.

—Heirs of immortality
 Segregated, safe and pure,
 Easy, sorrowless, secure ;
 Since our earthly course is run,
 We behold a brighter sun.
 Holy lives—a holy vow—
 Such rewards await them now.

[J. H. FRERE.]

8.

Page 452. *The Feast of Adonis.*

Gorgo. Is Praxinoe at home ?

Praxinoe. My dear Gorgo, at last ! Yes, here I am. Eunoe, find a chair,—get a cushion for it.

Gorgo. It will do beautifully as it is.

Praxinoe. Do sit down.

Gorgo. Oh, this gad-about spirit ! I could hardly get to you, Praxinoe, through all the crowd and all the carriages. Nothing but heavy boots, nothing but men in uniform. And what a journey it is ! My dear child, you really live *too* far off.

Praxinoe. It is all that insane husband of mine. He has chosen to come out here to the end of the world, and take a hole of a place—for a house it is not—on purpose that you and I might not be neighbours. He is always just the same—anything to quarrel with one! anything for spite!

Gorgo. My dear, don't talk so of your husband before the little fellow. Just see how astonished he looks at you. Never mind, Zopyrio, my pet, she is not talking about papa.

Praxinoe. Good heavens! the child does really understand.

Gorgo. Pretty papa!

Praxinoe. That pretty papa of his the other day (though I told him beforehand to mind what he was about), when I sent him to a shop to buy soap and rouge, brought me home salt instead; stupid, great, big, interminable animal!

Gorgo. Mine is just the fellow to him. . . . But never mind now, get on your things and let us be off to the palace to see the Adonis. I hear the Queen's decorations are something splendid.

Praxinoe. In grand people's houses everything is grand. What things you have seen in Alexandria! What a deal you will have to tell to anybody who has never been here!

Gorgo. Come, we ought to be going.

Praxinoe. Every day is a holiday to people who have nothing to do. Eunoe, pick up your work; and take care, you lazy girl, how you leave it lying about again; the cats find it just the bed they like. Come, stir yourself, fetch me some water, quick! I wanted the water first, and the girl brings me the soap. Never mind; give it me. Not all that, extravagant! Now pour out the water;—stupid! why don't you take care of my dress? That will do. I have got my hands washed as it pleased God. Where is the key of the large wardrobe? Bring it here;—quick!

Gorgo. Praxinoe, you can't think how well that dress, made full, as you have got it, suits you. Tell me, how much did it cost?—the dress by itself, I mean.

Praxinoc. Don't talk of it, Gorgo : more than eight guineas of good hard money. And about the work on it, I have almost worn my life out.

Gorgo. Well you couldn't have done better.

Praxinoc. Thank you. Bring me my shawl, and put my hat properly on my head ;—properly. No, child (to her little boy), I am not going to take you ; there's a bogy on horseback, who bites. Cry as much as you like ; I'm not going to have you lamed for life. Now we'll start. Nurse take the little one and amuse him ; call the dog in, and shut the street door. (*They go out.*) Good heavens ! what a crowd of people ! How on earth are we ever to get through all this ? They are like ants : you can't count them. My dearest Gorgo, what will become of us ? here are the royal Horse Guards. My good man, don't ride over me ! Look at that bay horse rearing bolt upright ; what a vicious one ! Eunoe, you mad girl, do take care !—that horse will certainly be the death of the man on his back. How glad I am now, that I left the child safe at home !

Gorgo. All right, Praxinoc, we are safe behind them ; and they have gone on to where they are stationed.

Praxinoc. Well, yes, I begin to revive again. From the time I was a little girl I have had more horror of horses and snakes than of anything else in the world. Let us get on ; here's a great crowd coming this way upon us.

Gorgo. to an old woman. Mother, are you from the palace ?

Old woman. Yes, my dears.

Gorgo. Has one a tolerable chance of getting there ?

Old woman. My pretty young lady, the Greeks got to Troy by dint of trying hard ; trying will do anything in this world.

Gorgo. The old creature has delivered herself of an oracle and departed.

Praxinoc. Women can tell you everything about everything, Jupiter's marriage with Juno not excepted.

Gorgo. Look, Praxinoc, what a squeeze at the palace gates !

Praxinoe. Tremendous! Take hold of me, Gorgo; and you, Eunoe, take hold of Eutyehis!—tight hold, or you'll be lost. Here we go in all together. Hold tight to us, Eunoe! Oh, dear! oh, dear! Gorgo, there's my scarf torn right in two. For heaven's sake, my good man, as you hope to be saved, take care of my dress!

Stranger. I'll do what I can, but it doesn't depend upon me.

Praxinoe. What heaps of people! They push like a drove of pigs.

Stranger. Don't be frightened, ma'am, we are all right.

Praxinoe. May you be all right, my dear sir, to the last day you live, for the care you have taken of us! What a kind, considerate man! There is Eunoe jammed in a squeeze. Push, you goose, push! Capital! We are all of us the right side of the door, as the bridegroom said when he had locked himself in with the bride.

Gorgo. Praxinoe, come this way. Do but look at that work, how delicate it is!—how exquisite! Why, they might wear it in heaven.

Praxinoe. Heavenly patroness of needlewomen, what hands were hired to do that work? Who designed those beautiful patterns? They seem to stand up and move about, as if they were real;—as if they were living things, and not needlework. Well, man is a wonderful creature! And look, look, how charming he lies there on his silver couch, with just a soft down on his cheeks, that beloved Adonis,—Adonis, whom one loves even though he is dead!

Another Stranger. 'You wretched women, do stop your incessant chatter! Like turtles, you go on for ever. They are enough to kill one with their broad lingo,—nothing but *a, a, a, a.*

Gorgo. Lord, where does the man come from? What is it to you if we *are* chatterboxes? Order about your own servants! Do you give orders to Syracusan women? If you want to know, we came originally from Corinth, as Bellerophon

did ; we speak Peloponnesian. I suppose Dorian women may be allowed to have a Dorian accent.

Praxinoë. Oh, honey-sweet Proserpine, let us have no more masters than the one we've got ! We don't the least care for *you* ; pray don't trouble yourself for nothing.

Gorgo. Be quiet, Praxinoë ! That first-rate singer, the Argive woman's daughter, is going to sing the *Adonis* hymn. She is the same who was chosen to sing the dirge last year. We are sure to have something first-rate from *her*. She is going through her airs and graces ready to begin.

[M. ARNOLD.]

THE END.

R/0

UNIVERSITY of CALIFORNIA
AT
LOS ANGELES
LIBRARY

This book is DUE on the last date stamped below

JUL 18 1963

JUL 12 1963

JUL 18 1963

REC'D MLD

JUL 30 1963

REC'D COL LIB.

LD-
MAY

DEC 2 1968

DEC 2 1968

REC'D

JAN 14 1974

JAN 2 1974

University Of California, Los Angeles

L 007 625 218 8

UC SOUTHERN REGIONAL LIBRARY FACILITY

AA 000 537 299 0

